

Giới thiệu Kiều Kiều Vô Song

Truyện Kiều Kiều Vô Song của tác giả Lâm Gia Thành là một câu truyện thuộc thể loại ngôn tình cổ đại trọng sinh.

Nàng có một ấu đệ đã phải nếm trải biết bao nỗi khổ trên thế gian, nhưng mãi đến sau khi xưng vương mới khóc nức nở trước mộ nàng.

Nàng có một tổ tiên vô cùng vĩ đại, nhưng chỉ còn là vinh quang trong truyền thuyết mà thôi. Gia thế nàng phú quý, đáng về nàng xuất chúng, nhưng khi nàng mất lại chỉ vào tuổi đôi mươi...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Có Nàng Cơ Tự

Kinh Châu tháng Bảy cây cối xanh um tươi tốt, mưa gió triển miên.

Một chiếc xe lừa chạy chậm chậm trên đường cái đi từ thành Kinh Châu đến huyện Thanh Sơn. Khoảng thời gian này Kinh Châu cứ mưa mãi không ngớt, đường cái lầy lội đầy bùn đất, ô gà khắp nơi. Cả chiếc xe lừa và ba người hầu đang cưỡi lừa đều bị bùn lầy bắn bắn lấm lem. Mãi đến khi vào tới huyện Thanh Sơn, cả xe lẫn người mới biết đến cảnh khô ráo là như thế nào.

Nét mặt ba người hầu bên cạnh chiếc xe lừa có vẻ thoải mái, một người đàn ông chạc ba mươi tuổi ghé lại gần xe lừa, hưng phấn báo: “Nữ lang, cuối cùng cũng đến nơi rồi.”

Màn xe được vén lên, một thiếu nữ lộ mặt ra. Nàng tên Cơ Tự, năm nay khoảng mười ba mười bốn tuổi. Tuy tuổi tác còn nhỏ nhưng đã toát lên nét xinh đẹp. Vầng trán rộng, sống mũi cao thẳng đến tận ấn đường, mái tóc dài đen nhánh. Người dân Thanh Sơn đều mặt vàng răng đen, chỉ mình nàng có hàm răng trắng bóng đến lóa mắt, vừa nhìn đã biết là cô nương yêu kiều có xuất thân phú quý rồi. Thế nhưng nếu đem so với những cô nương cùng trang lứa ở vùng Giang Nam, dáng vóc nàng có vẻ cao gầy hơn, hàng mày dài đến gần hai bên tóc mai và đôi mắt phượng trong veo càng làm nổi bật lên vẻ ngây thơ xinh xắn có chút kiều ngạo của nàng.

Cơ Tự lộ đầu ra, nhìn từng thửa ruộng dưới bờ đê và thôn làng lấp ló sau rừng cây. Dần dần mắt nàng ngây dại, hàng mày cau chặt, bất động thật lâu.

Người đàn ông kia kinh ngạc gọi: “Nữ lang? Nữ lang? Người sao thế?”

Cơ Tự còn đang lẳng lặng quan sát thôn làng kia bất chợt giờ hai tay ôm đầu, rên rĩ.

Hai người đàn ông và người đánh xe lừa đồng thời lo lắng gọi: “Nữ lang? Nữ lang?”

Cơ Tự khẽ lắc đầu, giọng nói khàn khàn: “Ta không sao.”

Người đánh xe ngồi phía trước lo âu hỏi han: “Nữ lang, cả tháng nay người cứ đau đầu mãi, bảo người đi xem bói người lại không thích, muốn mời thầy thuốc thì xung quanh đây lại không có đại phu nổi danh...”

Không đợi ông cần nhắc xong, Cơ Tự liền hắng giọng ngắt lời: “Lê thúc, ta không sao đâu.” Nàng ngồi thẳng lưng, tuy sắc mặt vẫn còn tái nhợt nhưng gần như nàng đã bình tĩnh lại, “Đạo gần đây trong đầu ta hay xuất hiện ảo giác, chắc do nghỉ ngơi không tốt thôi.”

Lúc Cơ Tự nhắc đến “ảo giác”, vẻ mặt hơi khác thường. Đồng thời nàng lại quay đầu nhìn về phía cánh đồng mênh mông bát ngát dưới chân đê.

Nơi đây có đến trăm mẫu ruộng phì nhiêu đều thuộc sở hữu của nàng, mà nó cũng chính là tài sản quan trọng nhất của Cơ Tự hiện tại.

Đây là lần đầu tiên nàng đến huyện Thanh Sơn, trước kia cũng chưa từng có dịp được ngắm phong cảnh nơi đây. Nhưng vừa rồi nàng mới chỉ nhìn thoáng qua, trước mắt đã xuất hiện ảo giác. Trong ảo giác, con hồng thủy đục ngầu nghiêng trời lệch đất cuộn cuộn ập đến, sau khi phá vỡ bờ đê trước mặt, chùng tuôn trào ừng ực nhấn chìm cả thôn làng khói bếp lượn lờ, rừng cây xanh tốt này.

Nhưng khi nàng vừa chớp mắt, ảo giác kì dị kia lập tức biến mất.

Đây không phải là lần đầu tiên Cơ Tự thấy ảo giác, suốt một tháng nay, những ảo giác tương tự đã xuất hiện bốn lần rồi. Lần thứ nhất là khi vừa gặp người xa lạ nàng đã biết ngay tên họ và lai lịch của đối phương. Lần thứ hai là lúc nàng đang đi trên đường cái, tình cờ nghe thấy tiếng đàn liên đoán được tên đàn cổ đối phương đang sử dụng là gì, giai điệu tiếp theo sẽ như thế nào và bị lỗi nhịp ở đâu... Nhưng trên thực tế nàng chỉ là cô nương mới mười ba mười bốn tuổi mới tiếp xúc với đàn mà thôi.

Lần thứ ba thì lại càng kỳ lạ hơn. Khi nàng nghỉ tại khách điểm, nghe thấy mấy kẻ học sĩ đàm đạo viên vông suốt một canh giờ. Ngay từ câu đầu tiên họ nói, nàng đã biết nó được trích từ điển cổ nào, nội dung câu tiếp theo sẽ ra sao và tiếp nữa sẽ thế nào.

Còn lần thứ tư cũng chính là bây giờ, nàng đã thấy con đại hồng thủy khi nấy. Nghĩ đến những ảo giác mình đã chứng kiến ba lần trước đều linh nghiệm, sắc mặt Cơ Tụ rất khó coi.

Lúc này giọng Lê thúc vang lên: “Nữ lang, phía trước có đường, chúng ta vào thôn không?”

Cơ Tụ nấp máy môi, nàng nhìn xa xăm một hồi rồi chỉ về phía bờ đê: “Bây giờ vẫn còn sớm, đi dạo ven đê một lát đã.”

“Vâng!” Trong tiếng trả lời vang dội của hai hộ vệ, con lừa lại lóc cóc bước đi, chiếc xe tiếp tục lăn bánh về phía trước.

Lúc đó, mặt trời mới chéch về phía Tây, thời tiết tháng bảy tháng tám nóng hừng hực, mặt trời chói chang trên cao như thiêu đốt cả vùng đất.

Nhưng trong không khí oi ả thế này, phía Đông lại vang lên tiếng sấm rền. Hộ vệ Dữ Trầm năm nay gần ba mươi tuổi nhìn về phía Đông, reo lên: “Lại có sấm rồi! Nửa tháng nay ngày nào cũng sấm đánh rền vang, không biết hướng đó đã bị mưa gió ngập lụt đến mức nào nữa.”

Một hộ vệ khác tên Tôn Phù có vóc dáng nhỏ thó, khuôn mặt tam giác, vẻ mặt lạnh lợi nói: “Đội lái buôn chúng ta gặp năm ngày trước chẳng nói rồi còn gì, khoảng thời gian này có đến bảy tám huyện đều mưa mãi không dứt, họ kể miếu Long Vương ở nơi đó hương khói còn vượng hơn cả năm trước.”

Hai hộ vệ ung dung tán gẫu, thảnh thơi nhìn lướt sang nữ lang nhà mình. Thấy sắc mặt Cơ Tụ trắng như tờ giấy, họ đều lo lắng.

Đi một lúc, giọng Lê thúc vang lên ở phía trước: “Ồ, đông người quá, không biết mấy dân làng này đang làm gì vậy nhỉ?” Ông đứng trên xe rướn cổ ngo nghiêng.

Mọi người đều nhìn theo ánh mắt của Lê thúc. Tôn Phù hô lên: “Hình như họ đang tu sửa thổ long đấy. Để tôi xem thử...” Ông nhón chân lên nhìn, lập tức nói, “À phía sau rừng cây kia có một miếu thổ địa mới xây. Đúng rồi, có lẽ địa thế miếu thổ địa quá thấp, đám dân làng lo trời mưa sẽ làm ngập tượng thần, chộc giận ngài thổ địa nên vội xây thổ long chặn nước lại.”

Cơ Tụ cũng nghiêm túc nhìn.

Ở phía Tây cách họ một hai dặm có một miếu thổ địa mới xây trong rừng cây nhỏ, nhóm dân làng đang tay xách vai gánh từng đồng đất để lấp khe núi phía sau miếu thổ địa.

Từ thời Đông Hán đến nay đã hơn hai trăm năm, chiến tranh nổi lên khắp nơi, vương triều lần lượt thay đổi. Chuyện thế gian chính là vậy, không phải dương áp đảo âm thì là âm cười cổ dương. Giống như thời đại bây giờ, người chết quá nhiều, nhưng lại không thấy long khí của triều đình được vạn dân khuat phục kia có thể đường đường chính chính áp đảo ma quỷ. Dân sinh đồ thân, cuộc sống khốn cùng không tài nào có được dương khí sinh cơ để trấn áp tai họa, cho nên bệnh tật triền miên, thần hồn nát thần tính khiến dân chúng đương thời đều tin vào quỷ thần rầm rập. Mà người dân trên đất Kinh Châu lại càng nổi tiếng thích xây “dâm tự” Dâm tự là chỉ những nơi cúng bái không hợp lễ chế.

Đúng lúc này, sáu chiếc xe bò xa hoa chạy đến từ phía đối diện. Nhìn khí thế long trọng kia, Lê thúc vội vàng điều khiển xe lừa tránh sang một bên. Đội xe bò phía trước càng lúc càng đến gần, Tôn Phù nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng cúi đầu, ông quay mặt sang một bên, vui mừng và kích động nhỏ giọng nói: “Nữ lang, đó là xe của nhóm thế gia vọng tộc đấy ạ.”

Cơ Tụ đáp “ừ”, nàng cũng như ba người hầu, đều cúi đầu tránh đường với thái độ cung kính.

Chỉ trong chốc lát, sáu chiếc xe bò theo hàng theo lối chạy nhanh đến chỗ họ. Còn cách một quãng xa, Cơ Tụ đã nghe thấy tiếng cười đùa rôm rả từ đội xe bò truyền đến, loáng thoáng có tiếng thiếu niên lang nói: “Nghe nói Lư Từ Do trú chân ở thôn La Thủy trước mặt đây, ta còn tưởng rằng đó là nơi sơn thủy hữu tình thế nào, không ngờ nó lại quá đối tâm thường.”

Thiếu niên lang vừa dứt lời, mấy tiếng cười lại vang giòn giã. Lúc này một giọng nói thốt lên: “Thập Tam lang, vậy chúng ta cũng đến thôn La Thủy đi.”

Trong tiếng cười cười nói nói rôm rả, thoáng chốc họ đã đến gần. Vẻ mặt của nhóm Lê thúc càng tỏ ra cung kính khép nép hơn, nhất là Tôn Phù đứng bên cạnh Cơ Tụ, gần như thân người đã cong hẳn xuống, cái dáng vẻ nịnh nọt lấy lòng kẻ bề trên của ông vốn là bản chất không thể nào che giấu.

Người trong đội xe bò cũng thờ ơ liếc mắt nhìn Cơ Tụ, một gã trung niên cười khẽ rồi cất lời: “Ồ, tiểu cô này tướng mạo khá thanh tú đấy.”

Gần như gã vừa nói xong, một thiếu niên lang trẻ tuổi bên cạnh gã lập tức tiếp lời: “Nếu Thập Cửu thúc vừa ý kiểu nữ tử có xuất thân bản hàn này thì cứ lấy về thôi.”

Cơ Tụ thoáng mím chặt môi.

Gã trung niên cười sang sảng: “Cũng không hiếm lạ đến mức ấy, đừng nên chuốc phiền phức thì tốt hơn.”

Sau khi gã trung niên nói ra câu này, những ánh mắt nhìn vào người Cơ Tụ đã lạnh nhạt đi rất nhiều. Đội xe bò nhanh chóng đi qua, trong ánh mắt đưa tiễn của nhóm Cơ Tụ, họ tiến thẳng vào thôn La Thủy dưới bờ đê.

Nhìn theo bóng dáng họ khuất dần, Cơ Tụ khẽ nhếch môi, không khỏi day đầu mày. Mới vừa rồi nàng lại xuất hiện ảo giác, trong con hồng thủy cuộn cuộn nhấn chìm cả thôn La Thủy có mười mấy thi thể mặc áo gấm trôi lênh bênh.

Thật là... Mấy người này chẳng qua chỉ thuận miệng bình phẩm năng vài ba câu thôi mà...

Nàng nhăn mày chốc lát rồi đột ngột đi về phía miếu thổ địa, nhìn xung quanh khe núi kia một hồi. Sau đó quay đầu nhìn về phía bờ đê lúc nàng đến, lại trông lên bầu trời hướng Đông sầm chớp liên hồi.

Cơ Tự chỉ về phía Đông, nói nghiêm túc: “Phù thúc, nếu phía Đông xảy ra hồng thủy, sau đó ngập đến chỗ chúng ta đang đứng, thúc nói xem liệu nó có phá vỡ bờ đê này rồi cứ thế tràn vào khe núi này không?”

Lê thúc cười nói trước: “Nữ lang, người lại lo nghĩ không đâu rồi. Huyện Thanh Sơn không có mưa, sợ gì hồng thủy chứ?” Ông chỉ vào đội xe bò có khí thế oai vệ kia, “Họ đều là những nhân vật lớn học rộng biết nhiều, cao nhân nào chẳng có, họ đã không sợ thì nữ lang có gì phải sợ?”

Tôn Phù cung kính đáp: “Lão Lê nói đúng, đội xe vừa rồi đi qua toàn là thế gia vọng tộc. Đương nhiên những thế gia vọng tộc cao quý nhường này đã đọc bao nhiêu sách ôc, có việc gì mà chưa từng thấy qua? Họ đều không cảm thấy bất ổn thì sao nữ lang phải suy nghĩ nhiều làm gì?”

Lúc Tôn Phù nói đến thế gia vọng tộc, Cơ Tự cười nhạt nhường mày. Thế nhưng trong nháy mắt, vẻ kiêu ngạo trên mặt nàng lại biến thành sầu lo. Nàng thăm thò dài, dần xuống những suy nghĩ bộn bề trong lòng, nhìn ba người hầu với ánh mắt kiên định.

Tôn Phù đành nghiêm túc nhìn theo phía tay nàng chỉ, Dữ Trầm ở bên cạnh tiếp lời: “Đương nhiên là sẽ tràn vào khe núi, địa thế miếu thổ địa rõ ràng rất thấp, vùng đất khá rộng, còn có khe núi xả lũ nữa. Nhưng đến khi những dân làng này chặn xong khe núi, rồi đắp thổ long cao lên hai trượng thì chưa chắc sẽ bị ngập lụt.”

Cơ Tự gật đầu.

Ảo giác vừa rồi thật sự quá chân thực, nàng chỉ vừa thất thần đã thấy thảm cảnh xác chết trôi nổi chồng chất, nhà tranh lênh bênh, quạ đen bay khắp cánh đồng. Chúng chân thực đến nỗi dường như nàng có thể ngửi thấy cả mùi hôi thối của xác chết trôi bốc lên nữa.

Cơ Tự lại quay đầu nhìn về phía thôn làng, lúc này ảo giác xuất hiện, hình như nàng còn nghe thấy một giọng nói vang lên trong đầu, chính trận hồng thủy này đã nhấn chìm trăm mẫu ruộng phì nhiêu của nàng, khiến nàng bị tổn thất nặng nề về tài sản và cũng gây ra bao sóng gió liên tiếp về sau, khiến cả đời này nàng không còn cơ hội trở mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Vu Sư Và Công Tử.

Lúc này Dữ Trầm lại nói: “Vùng này ít nhất cũng phải có đến trăm nghìn mẫu ruộng, hơn nghìn dân làng. Nếu hồng thủy ập đến thì những người này khó mà giữ được tính mạng rồi.” Y cười nói với Cơ Tự: “Nếu nữ lang thật sự lo lắng thì ta tạm thời dừng vào trong thôn nữa, cứ ở bên ngoài chờ xem tình hình thế nào đã rồi quyết định.”

Cơ Tự gật đầu. Nàng dần xuống tâm trạng bất ổn, hồi tưởng lại cận kề những âm thanh và hình ảnh thoáng nghe thấy khi bị ảo giác vừa rồi, thầm nghĩ: Không, đây không phải là ảo giác!

Ngay lập tức nàng ra quyết định. Thật là kì lạ, vừa hạ quyết tâm, nỗi lòng thấp thòm bất an cũng chợt trở nên bình tĩnh.

Cơ Tự hít sâu một hơi, quyết đoán ra lệnh: “Đi thôi! Chúng ta đến nhà của vu sư nổi danh nhất vùng này.”

Người thời này vô cùng tin quỷ thần, cũng vì thế mà vu sư nhiều nhan nhản. Hầu như ở huyện thành nào cũng có một nhóm vu sư có già có trẻ, nổi tiếng lẫn vô danh. Những vu sư này thường giải quẻ cho dân chúng, xem phong thủy và chủ trì các lễ tế quỷ thần, đôi khi còn có vu sư kiêm cả đại phu chữa bệnh nữa. Không đúng, hẳn phải nên nói thế này, những thần y tài ba nhất đương đại đều giỏi vu thuật, giống như Đào Hoàng Cảnh và Cát Hồng. Bởi vì có sự tồn tại của lớp người như họ mà thời đại này thuật Đôn Đạo (1) và quỷ thần mới thấm nhuần vào lòng dân hơn.

(1) Thuật Đôn Đạo có từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, tu theo đường tự kiềm thức bản thân giác ngộ để thao túng sinh mạng, hướng tới trường sinh.

Nghe Cơ Tự yêu cầu như vậy, ba người còn lại đều sửng sốt. Họ nhìn thoáng qua nhau, Lê thúc lớn tuổi nhất dè dặt khuyên: “Nữ lang, người nghiêm túc ư? Đây không phải là chuyện nhỏ có thể nói đùa được đâu, liên quan đến tính mạng của hơn một nghìn người dân đấy. Nếu như đó là lời tiên đoán về thiên tai, có thể sẽ trở thành việc hệ trọng kinh động đến các chư công trong châu quận, chúng ta không gánh nổi trách nhiệm này đâu. Hơn nữa nữ lang cũng thấy đấy, bây giờ trong thôn La Thủy còn có nhóm quý tộc, nếu kinh động đến họ mà không có một lời giải thích hợp lý thì sẽ xảy ra việc lớn đấy.”

Cơ Tự nhìn chằm chằm y một hồi, chỉ nói: “Đến nhà vu sư! Những chuyện còn lại ta tự có chủ trương.”

Cơ Tự là chủ nhân của ba người Lê thúc, Tôn Phù và Dữ Trầm, quan hệ chủ tớ có cấp bậc rõ rệt. Ba người hầu nghe giọng điệu nàng có vẻ không vui nên cũng không dám chần chừ nữa. Lại nghe thêm lời quả quyết của Cơ Tự, tuy trong lòng vẫn còn khó tin nhưng cũng không khuyên nổi nàng nên đành phải nghe theo.

Chỉ chốc lát sau, họ đã tìm được đến nơi ở của vụ sự nổi tiếng nhất vùng. So với những căn nhà tranh bình thường của thứ dân, ngôi nhà gỗ của vụ sự trước mắt họ có hai tầng, trông cao sang quý hơn nhiều.

Sau khi Lê thúc lấy mười cân ngô để đút lót, vợ con và đồ đệ của vụ sự kia bèn lui xuống, nhường không gian lại cho mấy vị khách đường xa tới thăm.

Lão vụ sự đã sáu mươi tuổi, ngẩng khuôn mặt vàng vọt lên nhìn Cơ Tự đeo mạng che mặt đang đi đến, rồi lại liếc thoáng qua Lê thúc đang khiêng hơn năm mươi cân bạc và ngô, ung dung nói: “Các người đến gặp ta để cầu xin điều gì?”

Cơ Tự khẽ liếc mắt ra hiệu cho Tôn Phù, sau đó cất bước đi đến đối diện vụ sự rồi ngồi xuống. Cùng lúc đó Lê thúc và Dữ Trâm đứng cửa phòng và cửa sổ liền cẩn thận đóng lại.

Lúc này vụ sự vẫn còn nhìn đầu đầu vào túi tiền trên đồng ngô, mãi sau lão mới thờ ơ nhìn Cơ Tự. Lão ta hỏi lại họ lần nữa bằng chất giọng na ná người Lạc Dương: “Cô muốn cầu xin điều gì?”

Cơ Tự khẽ liếc nhìn Tôn Phù đứng sau lưng lão già vàng vọt kia, rồi mới nhìn ông ta, nói nghiêm túc: “Người dân trong thôn La Thủy đang đắp thổ long để che chắn cho miếu thổ địa, ta hi vọng ngài có thể thông báo cho họ biết, trong vòng nửa tháng sau huyện Thanh Sơn sẽ liên tục có mưa lớn.”

Cơ Tự vừa dứt lời, lão ta đã cười sang sảng nhe cả hàm răng vàng khè, quát to: “Vớ vẩn! Ăn nói vớ vẩn! Nữ lang đang nói đùa đấy à?”

Chợt nghe thấy một tiếng ‘keng’, Tôn Phù rút thanh đoản kiếm ra từ ống tay áo ra, đặt lên cổ lão ta.

Phía đối diện, Cơ Tự vẫn ngồi ngay ngắn tiếp tục cất lời: “Tất nhiên đây không phải là chuyện đùa.”

Sắc mặt lão vụ sự sa sầm, trợn trừng đôi mắt ngả vàng nhìn Cơ Tự, chẳng màng thanh đoản kiếm đang đặt trên cổ mình, phẫn nộ quát lên: “Một nữ lang nhỏ tuổi như người mà cũng dám đe dọa ta ư?”

Cơ Tự đáp: “Thầy có thể không đồng ý, nhưng ta đã vào đây rồi thì không có đạo lý nào tay trắng ra ngoài được. Nếu thầy không chịu làm theo, ta đành phải lấy mạng thầy thôi. Ta thấy xà ngang của căn phòng này rất chắc chắn, nếu treo cổ ngài ở đây, rồi lấy máu của ngài viết bức thư tuyệt mệnh ‘Nửa đêm ta quan sát thiên tượng, tiên đoán trong nửa tháng tới huyện Thanh Sơn sẽ có mưa to... Vì tiết lộ thiên cơ nên bị yêu ma quỷ quái giết chết...’, chỉ vài lời như thế ta cũng đã đạt được mục đích của mình rồi.”

Lão ta nghe xong, vẻ mặt thay đổi đột ngột. Cuối cùng ánh mắt nhìn về phía Cơ Tự cũng mang theo nét sợ hãi.

Cơ Tự khẽ cười: “Xem ra thầy đã hiểu ý ta nói, nếu đã vậy thì chúng ta nên bàn bạc một số chuyện tiếp theo cần làm đi.”

Thôn La Thủy.

Trên toàn huyện Thanh Sơn, chỉ mỗi thôn La Thủy nổi tiếng có phong cảnh nên thơ, bên trái thôn làng nhỏ nhỏ có một hồ nước xanh trong như ngọc, thấy rõ cả đáy. Giữa hồ nước có cồn cát nhỏ mà bầy chim thường đậu trông cực kì trắng lẹ. Cho nên người dân thôn này cũng không lạ gì việc mấy con cháu thế tộc thường đến đây.

Khi đội xe bò bệ vệ tiến vào thôn, dân làng đều tỏ vẻ cung kính, lẳng lặng cúi đầu nghênh đón, ngay cả trẻ con cũng im lặng đứng chờ hai bên vệ đường mà không hề ồn ã đuổi theo, trông vô cùng lễ phép.

Trần Thập Cửu năm nay ba mươi lăm tuổi khuôn mặt trắng nõn thấy thế cảm thán: “Không biết Lur Từ Do nghĩ thế nào, nếu đã thích nơi này như vậy sao lại để mấy dân đen trồng trọt ở đây làm gì, không vận dụng thế lực của Lur thị Kinh Châu biến chỗ này thành trang viên nhà mình cho rồi?”

Thiếu niên lang vẫn luôn cung kính ngồi cùng gã lập tức cười đáp: “Ai mà hiểu nổi ý nghĩ của những danh sĩ như y được chứ?” Lúc bấy giờ, nhà Tấn diệt vong, thiên hạ do Lưu thị xuất thân bản hàn cai quản, tuy phong thái vẫn còn đó nhưng danh sĩ đã mất đi nhiều. Nhiều hơn cả là càng ngày càng có nhiều người cậy danh nghĩ mình là con cháu quyền quý, giả làm danh sĩ để ngồi không ăn bám.

Đúng lúc này, thiếu niên tuấn tú Tô Thập Tam lang giật mình nói: “Sao ở đây lại có khách vậy nhỉ?”

Mọi người nhìn theo ánh mắt của hắn, quả nhiên thấy bảy tám cỗ xe ngựa xa hoa đang đỗ trước ngôi nhà nhỏ có chiếc cầu phao bằng gỗ, thấp thoáng sau rừng cây và cách cồn đất chim đậu khoảng bốn mươi mét.

Nam triều hăng hái chinh chiến, nhưng ngựa vẫn vô cùng hiếm thấy. Toàn bộ cỗ xe trước mắt này đều sử dụng ngựa kéo, hơn nữa tất cả đều là loại tuần mã thượng hạng, đây có thể gọi là xa hoa lãng phí vô độ rồi.

Kể cả Trần Thập Cửu tự xưng là danh môn sĩ tộc, thế lực gia tộc còn vượt xa gia tộc khác rất nhiều, nhưng giờ khắc này gã cũng phải kinh sợ. Mắt gã nhìn đắm đắm vào những chiếc xe ngựa kia: “Trên xe ngựa không có huy hiệu của gia tộc, ta không biết người bên trong có lai lịch thế nào.”

Gần như gã vừa dứt lời, một chuỗi tiếng đàn du dương truyền đến từ trong ngôi nhà nhỏ. Cùng lúc tiếng đàn vang lên, đám người Trần Thập Cửu bắt chợt trợn to hai mắt.

Những người này đều thuộc dòng dõi thư hương, mấy trăm năm qua các đời con cháu đều một bụng sách vở, nghiên cứu cầm kỳ thi họa. Với xuất thân như vậy, cho dù họ không có học hành đăng hoàng nhưng khả năng nhìn người cũng không đến nỗi tầm thường. Cũng chính vì không tầm thường nên chỉ

với tiếng đàn loáng thoáng trong căn nhà kia đã khiến tâm trí họ lạc lối, quên cả hít thở.

Tiếng đàn vừa mới vang lên rồi lại im bật, hiển nhiên người nọ chỉ tiện tay lướt trên dây đàn, sau đó trong nhà loáng thoáng có tiếng người nói chuyện. Giọng nói ấy không lớn, chỉ lát sau cánh cửa phòng được mở ra, mười hộ vệ có vóc dáng cao to, phong thái hiên ngang lui ra ngoài, tiếp đến là bốn tỷ nữ.

Gần như vừa nhìn rõ mặt của mấy tỷ nữ, thiếu niên nào đó đứng sau Trần Thập Cửu sợ ý giẫm phải viên đá, ngã phịch xuống đất. Nhưng y cũng không mất mặt, bởi vì ngay cả người vốn mang tiếng phong lưu như Trần Thập Cửu cùng với đồng bạn của y đều ngây dại ngắm bốn tỷ nữ kia.

Bốn người họ đều mặc áo gấm mỏng tang, dung nhan như họa, quả thực phải khen rằng họ đẹp tuyệt thế. Với sắc vóc như thế, dù chỉ một người xuất hiện ở bất kì nơi đâu cũng khiến nơi đó xôn xao nhốn nháo, nhưng ở đây có đến những bốn người, hơn nữa thân phận của họ chỉ là thị tỳ cho người ta thôi.

Trong lúc đám người nín thở ngắm nhìn, một công tử vận bộ bạch y thông thả bước ra ngoài.

Tô Thập Tam bỗng bừng tỉnh, hóa ra bốn nô tỳ này cũng chỉ bình thường thôi. Bởi vì thứ khiến người ta si mê choáng váng trên thế gian này không phải là khuôn mặt xinh xắn mà là phong tư khí phách không gì sánh bằng của công tử kia.

Công tử bạch y như mặt trời tỏa ánh hào quang, sau khi chàng ra khỏi căn nhà gỗ, liền thờ ơ liếc mắt nhìn đám người Trần Thập Cửu. Dưới ánh nhìn của chàng, mọi người bao gồm cả Trần Thập Cửu đều bất giác cúi đầu hành lễ.

Công tử bạch y khẽ gật đầu đáp lễ họ rồi cất bước đi về chiếc xe ngựa của mình. Sau đó đoàn xe bắt đầu khởi hành, hùng dũng lướt qua đám người Trần Thập Cửu, đi trên con đường quanh co uốn lượn.

Mọi người vẫn dõi mắt nhìn theo.

Cũng không biết qua bao lâu, Tô Thập Tam lang hoàn hồn trước, y vui sướng kêu lên: “Là hấn! Đó chính là Tạ lang, Tạ Thập Bát lang của Trần Quận Tạ thị! Lý công từng bảo, ‘thế chi tuần ngân, tạ chi lâm lang’ (2), ngoài Tạ lang ra không ai có phong thái khí khái nhường này cả!”

(2) Ý nghĩa câu này khen Tạ Thập Bát tuần tú, tài đức hơn người, dáng vẻ như ngọc quý sáng chói.

Cái tên “Tạ lang” vừa xuất hiện, lập tức dấy lên tiếng bàn tán xôn xao. Hai mắt Trần Thập Cửu sáng rỡ: “Người vừa nãy chính là Tạ lang sao? Thảo nào, thảo nào.”

“Thảo nào người đời đều nói rằng Tạ lang phong lưu, ngay cả đến nơi thâm sơn cùng cốc này hấn cũng mang theo bốn tỷ nữ tuyệt sắc, quả nhiên phong lưu hơn người.”

“Đã thấy Tạ lang rồi mà còn bảo bốn tỷ nữ kia tuyệt sắc à? Với tư thái của Tạ lang, nam nữ phạm trần đều không đáng nhắc đến!”

Bảy tám người trong đám thế gia vọng tộc càng bàn luận càng hưng phấn. Gặp được Tạ lang, họ không còn hứng thú với chuyện đến bãi phòng Lư Từ Do nữa.

Mà vào lúc này, những người dân đang hối hả đắp thổ long tu sửa miếu thổ địa đã quay về. Hai ba trăm dân làng cầm cuốc, dắt trâu, vừa đi vừa nói chuyện khiến ngôi làng miền núi yên tĩnh thoáng cái ồn ào hẳn lên.

Trần Thập Cửu ngược nhìn bầu trời, ngạc nhiên hỏi: “Mặt trời còn chưa xuống núi, sao bọn dân đen này đã về nhà rồi? Tu sửa thổ long còn chưa xong đã lười biếng, thế mà cũng gọi là cung kính thần linh được à.”

Chợt lúc này một người dân hô to: “Các nhà các hộ nghe cho kỹ đây! Lão vu sư phán rằng trong nửa tháng tới huyện Thanh Sơn sẽ liên tục có mưa to! Các nhà các hộ nghe cho kỹ đây! Lão vu sư phán rằng, trong vòng nửa tháng tới huyện Thanh Sơn sẽ liên tục có mưa to.”

Người dân kia vừa dứt lời, vô số phụ nữ trong thôn lũ lượt ra khỏi nhà tranh. Trong nghi vấn không ngừng của mọi người, người dân kia lại hắng giọng hô to, “Các nhà các hộ nghe cho kỹ đây! Hiện tại sắp thu hoạch vụ thu, chúng ta không thể để thóc bị ướt, tranh thủ trong bốn ngày trời quang mây tạnh tới đây, mọi người mau gác lại mọi việc vặt trong nhà để tiến hành thu hoạch vụ mùa đi. Đồng thời mỗi nhà phải cử ra một thanh niên trai tráng đi sửa chữa đê điều, đắp lại chỗ bị rò rỉ, đề phòng mưa to dẫn đến lũ lụt!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hồng Thủy Đến Rồi.

Nhóm thế tộc đã hiểu tại sao những người này lại ngừng xây đắp thổ long, hóa ra là vu sư nơi này đoán rằng sẽ có mưa to. Tuy trong nhóm có vài người học rộng biết nhiều, nhưng không một ai biết gì về xem thiên tượng. Cho nên họ cũng nghe theo lời tiên đoán kia.

Sau khi bàn luận về Tạ Lang một hồi, họ ra lệnh cho đám tôi tớ bắt đầu dựng vách nhà tranh bên cạnh căn nhà gỗ của Lư Tử Do.

Từ thời Tam Quốc đến nay, người đời đều quý trọng các vị ẩn sĩ, bất kể thế tộc, đại sĩ tộc hay hoàng thất luôn tiếp đãi họ một cách long trọng. Lư Tử Do chính là ẩn sĩ nổi danh trên đất Kinh Châu, đám người Trần Thập Cửu đến đây bái phỏng hẳn với mục đích một là nhân cơ hội này du sơn ngoạn thủy, hai là mượn danh của hắn nâng tầm giá trị bản thân.

Nhưng nói cho cùng, ẩn sĩ trên đời đa phần là người chính trực và ngạo mạn, tuy đám Trần Thập Cửu mang danh thế tộc nhưng chưa bao giờ được tiếng thơm đề đời. Nếu họ cứ trực tiếp đến cầu kiến Lư Tử Do, sẽ có khả năng cao là bị đuổi ra khỏi cửa. Thế nên mỗi khi họ tới bái phỏng một vị ẩn sĩ nào đó, sẽ chọn ở bên cạnh nhà đối phương vài ngày, nếu có thể vô tình trò chuyện đôi câu với nhau thì càng tốt, còn nếu bị đối phương khinh thường thì cũng chẳng sao. Miễn là có thể trở thành hàng xóm cách vách và tỏ lòng thành kính, sau khi trở về sẽ có chuyện để rêu rao rồi.

Thấm thoát đã đến ngày thứ tư.

Trong những ngày qua, đám thế tộc ban ngày thì ngao du núi rừng, đêm đến thì trở về thôn La Thủy nghỉ ngơi, đem thỏ săn được ra nướng và cùng ngồi đàm huyền luận đạo, quả thật là phong nhã vô vân.

Tối ngày thứ tư, Lư Tử Do mới đi ra khỏi nhà gỗ. Hắn khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt gầy guộc, tay áo rộng bị gió đêm thổi bay phát phới tựa thần tiên hạ phàm.

Đám người Trần Thập Cửu vừa thấy hắn xuất hiện liền đồng loạt đứng dậy. Lúc họ chuẩn bị nghênh đón, Lư Tử Do lại đi vào trong thôn.

Lư Tử Do tình cờ gặp những người dân đang bước đi vội vã, khuôn mặt họ đều mang tâm sự nặng nề, mọi người đang nhao nhao bàn luận: “Bốn ngày qua bầu trời không có lấy một áng mây, nắng như thiêu như đốt, làm gì giống như đang sắp mưa chứ?”

“Đúng đấy, ta cũng thấy hôm nay rất nóng, hoàn toàn không giống như sắp mưa tầm tã đâu.”

“Có phải lão Hoàng đã đoán sai rồi không?”

Mưa tầm tã ư? Lư Tử Do nheo mắt nhìn bầu trời một hồi rồi háng giọng hỏi: “Ai nói sắp mưa?”

Bọn họ không dám nói tiếp nữa, vội vàng tiến lên cung kính hành lễ: “Bẩm Lư công, vu sư phán rằng trong nửa tháng này huyện Thanh Sơn sẽ mưa to liên tục.”

“Mưa to liên tục sao?” Lư Tử Do cười sang sảng, hắn chỉ về phía Tây, “Chân trời phía Tây sáng rực, đám côn trùng đều nằm yên trong tổ của mình, lại có gió Bắc hiu hiu, ai bảo là sắp mưa hả?” Lư Tử Do vuốt râu, “Đừng nói là mưa, nửa tháng sau không bị hạn hẳn là may lắm rồi.”

Lư Tử Do là ai chứ? Ngay cả những kẻ cao sang quyền quý kia cũng phải đến cửa cầu kiến đại nhân vật như hắn đấy! Thế là sau một hồi im lặng, đám dân làng tròn mắt nhìn nhau, không thốt nên lời.

Lát sau, Lí Chính hô lên: “Chết rồi, lão Hoàng vô dụng kia đã làm cản trở chúng ta sửa miếu thần rồi. Chúng ta đã thấp nhang, chọn xong ngày lành tháng tốt, mà lại bỏ dở việc xây đắp thổ long giữa chừng. Nếu thật sự có mưa to thì chúng ta còn có lý do chính đáng, ai dè bây giờ trời vẫn nắng nóng, chỉ sợ ngài thổ địa sẽ trách chúng ta chậm trễ cho xem.”

“Đi hỏi lão Hoàng thôi!”

“Đúng, phải hỏi lão cho rõ mới được!”

Đám dân làng càng nói càng kích động, mọi người quay đi, tay cầm cuốc tay xách đòn gánh, chạy về phía nhà lão Hoàng như bầy ong vỡ tổ.

Lư Tử Do lẳng lặng nheo mắt trông theo đám dân làng hùng hùng hổ hổ. Lúc này, đám người Trần Thập Cửu cũng lao tới rồi vội vàng hành lễ với Lư Tử Do, một quản gia bắt chuyện: “Lão Hoàng kia có căn nhà hai tầng, lại có kẻ hầu người hạ, vợ con được mặc áo gấm hẳn hoi. Nếu không biết lão chỉ là vu sư bình thường, có lẽ người ta còn cho rằng lão là phú hào nữa cơ. Ban đầu ta còn tưởng hắn có bản lĩnh thực sự mới giàu có như thế.”

Các hộ trong thôn La Thủy chỉ lợp mái nhà tranh, nhưng vu sư họ cung phụng lại có nhà cao cửa rộng, tôi tớ hầu hạ, đây không phải là hút máu dân thì là gì? Quản gia kia vừa nói xong, Lư Tử Do liền cau mày: “Đã thế chúng ta cũng đi theo những dân làng này chất vấn lão Hoàng xem.”

Đám người Trần Thập Cửu ào ào đáp vâng, thế là nhóm thế tộc cũng cùng đi theo đám dân làng.

Lúc người dân thôn La Thủy phát hiện Lư Tử Do cùng với nhóm thế tộc cũng đi theo thì lại càng kích động. Chẳng mấy chốc nam nữ già trẻ cả thôn đều chạy ra, hòa vào dòng người hùng hổ đi đến nhà lão Hoàng ở trấn nhỏ ven đê.

Trong buổi chiều hôm chạng vạng, khoảng hơn một nghìn người tham gia hóng chuyện, gây rối và cả nhóm thế tộc cùng nhau chen chúc nhốn nháo trên đường, làm kinh động đến cả người dân ở trấn cách đó mười dặm. Lúc họ đến bờ đê thì một loạt tiếng chân lừa dồn dập truyền đến, hai người hầu của Trần Thập Cửu đã chạy vào trấn từ trước bắt giữ và áp tải lão Hoàng tới đây.

Thấy đám người đông nghịt phía trước, lão Hoàng có dự cảm chẳng lành, vô thức run lấy bầy cả người. Đến khi lão bị ném phịch trước mặt dân làng thì người đã đổ mồ hôi đầm đìa.

Người dân như bầy ong vỡ tổ bao vây lấy lão, tức giận chửi mắng: “Lão Hoàng, vì sao lão lại gạt bọn ta?”

“Rõ ràng không có mưa mà lão lại bảo có mưa, nếu ngài thổ địa tức giận thì ai đứng ra gánh vác tội này đây hả?”

“Lão Hoàng, mấy năm gần đây bọn ta luôn tin lão, thế mà lão lại lừa gạt...”

Trong tiếng ồn ào, Lí Chính trong thôn quát lên, đám dân làng liền im bật.

Lão Hoàng mừng thầm, ngẩng đầu nhìn thấy mấy quý tộc đang đi từ hướng ngược sáng đến. Sắc mặt lão xám ngoét, bản năng sinh tồn trỗi dậy, nhào đến trước chân Lư Tử Do, nước mắt giọt ngấn giọt dài: “Đại nhân, đại nhân ơi! Không phải như thế, không phải tiểu nhân muốn bảo có mưa đâu, tiểu nhân bị người ta ép phải làm như vậy ạ.”

Lão càng nói càng tỉnh táo: “Đại nhân, tiểu nhân là bị uy hiếp. Bọn chúng có bốn người, cầm đầu là một tiểu cô chừng mười ba mười bốn tuổi. Chúng ngu ở trần trên, tiểu nhân có thể đưa mọi người đến đấy.”

Câu này rõ ràng, bất kể là Tô Thập Tam hay Trần Thập Cửu đều phì cười, Lư Tử Do cũng nhăn mày, tỏ vẻ hoàn toàn không tin.

Đúng lúc này lão Hoàng trông thấy bốn người Cơ Tụ đang đi từ miếu thổ địa về phía này, lão đứng phắt dậy, cất giọng the thé: “Chính là bọn chúng, đại nhân, chính là bốn người đằng trước kia kia.”

Tất cả mọi người đều quay ngoắt lại.

Hôm nay Cơ Tụ đến kiểm tra đề điều, xa xa thấy biển người đông nghịt nên tự dung nổi tính hiếu kỳ. Nhưng vừa đến gần đã thấy lão Hoàng quỳ ở đấy, còn vừa chỉ vào mình vừa hô to, thoáng chốc Cơ Tụ chột hời hợt.

Mà lúc này hơn một nghìn đôi mắt đang nhìn nàng chằm chằm.

Cơ Tụ mấp máy môi, hiểu ra đã không tài nào rút lui được rồi. Thế là trong tiếng kêu gào của lão Hoàng, Cơ Tụ từ từ bước tới chỗ đám người Lư Tử Do.

Cơ Tụ thì lễ với Lư Tử Do và nhóm thế tộc, cất giọng trong trẻo: “Cơ thị nữ Kinh Châu tham kiến chư công.”

Đám người Trần Thập Cửu vốn không tin lời của lão Hoàng, dù sao Cơ Tụ chỉ là một tiểu cô còn ít tuổi, vô duyên vô cớ sao lại muốn lừa dân làng làm gì? Nhưng hiện tại nhìn thấy biểu cảm của ba nô bộc phía sau Cơ Tụ, họ lập tức hiểu điều lão Hoàng nói là sự thật.

Lư Tử Do chột cảm thấy hứng thú, hần vuốt râu, tò mò hỏi: “Nữ tử này, sao cô lại bịa đặt nói dối như thế? Lão phu thật sự không biết chuyện này có ích gì cho cô?”

Nàng cười khổ, bản thân cũng muốn giải thích nhưng lại phát hiện ngay lúc này đây, dù nàng có nói gì cũng không hợp lý. Nàng không thể kể những dự đoán của mình cho người dân ông thông thái trước mắt được. Bởi vì nàng chỉ là một tiểu cô bình thường, nàng còn có cuộc sống riêng của mình, còn có rất nhiều kế hoạch muốn hoàn thành. Nàng không thể để tương lai của mình và cả gia tộc mang cái danh vu sư, từ đó bị người ta liệt vào hàng hạ đẳng, vĩnh viễn không thể ngoi lên tầng lớp cao quý.

Thấy làn môi Cơ Tụ run run nhưng mãi lâu không thốt ra một chữ giải thích, mấy dân làng cố nén lửa giận, ngay cả Lư Tử Do cũng mất kiên nhẫn.

Trần Thập Cửu mở miệng trước, gãi nói: “Khổng Tử có dạy, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó dạy, nữ tử này biết rõ mình đã làm sai chuyện nhưng lúng túng không nói nổi một câu, rõ ràng là trong lòng có điều gì khuất tất. Lư công, đối với loại nữ tử dân đen này thì hà cớ gì phải nhiều lời?”

Gã lại quát lên: “Người đâu, giải cô ta đến nha huyện đi.”

Cơ Tụ ngẩng phắt đầu lên. Môi nàng khê hé, định cất lời thì đột nhiên phương xa truyền đến tiếng nổ ầm ầm. Âm thanh kia kinh người, rung chuyển cả mặt đất, như có hàng vạn con ngựa phi nước đại, lại như thể mang theo oai phong của trời đất khiến lòng người kinh hoàng.

Mà trong khoảnh khắc tiếng nổ rền trời vang lên, trâu bò hay lừa đều gầm vang, chúng liều mạng vùng vẫy, muốn thoát khỏi dây trói của chủ nhân. Cùng thời khắc đó, tiếng kêu rền trời và tiếng hét bi thảm xé nát ruột gan truyền đến từ nơi xa: “Hồng thủy đến rồi... hồng thủy đến rồi...”

Ngay sau đó là một bóng dáng hộ vệ giục ngựa phi đến, từ xa đã gào lên: “Nhanh, nhanh, tất cả mau chạy đến chỗ cao đi, đề huyện đã vỡ rồi, lũ lụt kéo đến rồi.”

Có điều tiếng gào của người hộ vệ đã bị tiếng ầm ầm kia át đi trong nháy mắt. Mọi người vội ngẩng đầu lên, thấy cuối chân trời là một cột sóng trắng xóa khổng lồ ập đến. Chỉ trong thời gian vài câu nói, chúng đã từ phía trần nhỏ đổ ập đến trước mặt mọi người.

Xưa nay uy phong của trời đất là điều đáng sợ nhất thế gian. Trong phút chốc, đám dân làng sợ đến mức gào thét không ngừng, còn nhóm thế tộc thì sợ đến bủn rủn tay chân ngã phịch xuống đất.

Thấy tất cả mọi người hỗn loạn, Lư Tử Do quát to: “Trật tự, trật tự!”

Trong hoàn cảnh này cần nhất là có người chỉ đạo, tiếng quát của Lur Từ Do vừa vang lên, đám người rối như mớ bòng bong lập tức ngược mắt nhìn hấn với lòng tôn kính tốt cùng.

Trong âm thanh vang rền của con hồng thủy đang ào ào kéo đến, Lur Từ Do quát lớn: “Gấp cái gì? Đừng quên mấy ngày qua các người đã gia cố đê đập thế nào.” Đồng thời hấn chỉ về phía miếu thổ địa, “Với lại, địa thế nơi đó thấp hơn, hồng thủy đến thì sẽ đổ dồn vào đấy thôi.”

Lur Từ Do vừa dứt lời liền giật mình, hấn quay phắt đầu lại nhìn Cơ Tự bằng ánh mắt khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tương Ngộ.

Lúc này, nàng đang quan sát tình hình xung quanh. Khác hẳn đám dân làng đang không ngừng kêu gào hỗn loạn và nhóm thế gia vọng tộc đang bùn rùn chân tay kia, nàng vẫn bình tĩnh nhìn đám đám vào hướng xảy ra lũ lụt, ánh mắt sáng ngời cơ trí.

Chỉ bằng một ánh mắt thôi Lur Từ Do liền hiểu ra, quả nhiên những điều nàng làm là có dự tính cả rồi! Tiểu cô này đã tiên đoán được nạn hồng thủy này sẽ xảy ra, và còn chuẩn bị hết các biện pháp phòng chống thiên tai nữa.

Đúng lúc này, tiếng reo hân hoan của dân làng vang lên, “Đại nhân! Đại nhân mau nhìn đi.”

Lur Từ Do vội quay đầu nhìn lại. Quả nhiên con hồng thủy nghiêng trời lệch đất đang dâng cao, tràn qua bờ đê rồi ồ ạt trút xuống mảnh đất trũng chỗ miếu thổ địa. Trong chớp mắt, con hồng thủy tràn qua khe núi, bao vây lấy miếu thổ địa. Dòng nước lũ cuộn cuộn đập vào con đê, tưởng chừng như sắp phá tung chân đê rồi lao vào nuốt chửng thôn La Thủy, nhưng lại bị khe núi và vành đai bằng đất sau miếu thổ địa chia cắt, từ từ hạ xuống rồi trở nên bình lặng.

Ban đầu mực nước con hồng thủy đã dâng cao đến tận bờ đê, nhưng vừa được điều tiết liền giảm xuống nửa thước, cho dù là đám dân làng dốt nát đến mấy cũng biết nguy hiểm đã được giải trừ.

Qua phút vui mừng khôn xiết lúc đầu, theo sau là những tiếng kêu khóc liên tiếp vang lên. Đây là tiếng khóc vui sướng của những người sống sót sau con đại họa, cũng chính là tiếng khóc hân hoan khi tìm được đường sống trong chỗ chết.

Lur Từ Do vui vẻ ra mặt, hấn không sợ chết nhưng cũng chưa bao giờ được nếm trải cảm giác cận kề với cái chết như khi này. Vào thời khắc này, cảm giác vui mừng như được tái sinh xuất hiện trong đầu hấn. Lur Từ Do ngẩng đầu, nhìn về phía mấy gã trai tráng đang phi nước đại từ tiểu trấn đến đây, không khỏi vuốt râu cười lớn.

Mấy gã trai tráng đi về phía Lur Từ Do: “Lur công còn ở đây ạ, cuối cùng bọn tiểu nhân cũng có mặt mũi về báo cáo với Tạ Lang rồi! Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc khi này, thật sự khiến chúng tiểu nhân sợ hãi tốt cùng. Lur công bình yên vô sự cũng chính là phúc của Kinh Châu.”

Bấy giờ huyện lệnh Thanh Sơn cũng đến và cả những nhân vật văn danh hiển tài ở huyện Thanh Sơn cùng tề tựu đông đủ. Đứng giữa đám người vui vậy, Lur Từ Do chợt quên mất sự tồn tại của Cơ Tự. Đến những hai canh giờ sau, khi con hồng thủy đã rút đi, hấn mới biết được nhóm Cơ Tự đã rời khỏi huyện Thanh Sơn tự bao giờ, không khỏi có chút hụt hẫng.

...

Theo huyện Thanh Sơn đang dần khuất dạng, đám người Tôn Phù nhìn Cơ Tự với ánh mắt vừa kính nể vừa nghi hoặc. Đi được một lúc, Dữ Trầm không nhịn được bèn hỏi: “Nữ lang, không phải người đã bảo phải giải quyết trăm mẫu ruộng kia hay sao? Sao bây giờ lại bỏ đi?”

Cơ Tự đang ngắm dãy núi xanh xa xa, nghe vậy nàng khe khẽ đáp: “Không, ta không có ý định bán nữa.”

Nàng vừa dứt lời, Lê thúc vui vẻ nói: “Đúng là nên như thế. Vốn trăm mẫu ruộng phì nhiêu ở huyện Thanh Sơn là của hồi môn mà năm ấy chủ mẫu để lại cho người. Bây giờ chỉ vì một câu nói của gã họ Trang kia mà nữ lang định bán của hồi môn của mình lo tiền cho hấn ra ngoài học, quả thật là đại dốt.” Huống chi gã họ Trang kia cũng không có vẻ gì là yêu thích nữ lang nhà mình cho lắm..

Mấy người Tôn Phù đều hiểu được ngụ ý của Lê thúc, song tất cả cũng chỉ biết cúi đầu lặng im. Bởi vì trước kia có người vừa nhắc đến vấn đề này thì ngay lập tức bị nữ lang nhà mình la mắng, nàng tuyệt đối không cho phép bất kì kẻ nào chê Trang lang không tốt. Vừa tháng trước, cũng bởi vì gã họ Trang kia mà nữ lang còn bị một con bạo bệnh, suýt chút nữa không giữ nổi tính mạng.

Nhớ đến lúc nữ lang nằm liệt trên sập suốt mười ngày, ngay sau khi vừa mới hồi phục sức khỏe được một chút đã vội vàng chạy tới huyện Thanh Sơn, dự định bán của hồi môn đi để đưa tiền cho hấn đi học. Còn nàng, cũng vì con bệnh nặng đó mà cuối cùng để lại di chứng thường xuyên bị đau đầu đến tận bây giờ...

Đương nhiên Cơ Tự không biết tâm sự của ba nô bộc, nàng vẫn ngắm phong cảnh nơi xa và nghĩ tới trận hồng thủy vừa rồi. Tuy ba ảo giác trước đó đều

được kiểm chứng, nhưng cho đến khi trận hồng thủy thực sự xảy ra, nàng mới hoàn toàn tin rằng bản thân quả thật có thể thấy được những thứ mà người bên cạnh không tài nào nhìn thấy.

Xe Cơ Tụ không chở đồ đạc gì nhiều, sau khi rời khỏi huyện Thanh Sơn liền nhẹ nhàng chạy thẳng về phía Kinh Châu. Trên đường về họ đi qua biết bao thôn xóm, vô số huyện thành. Khắp nơi đều là phong cảnh tráng lệ, dãy núi hùng vĩ và bao lớp anh tài xuất hiện, nhưng nhóm Cơ Tụ không vì cảnh sắc nên thơ mà dừng lại giống như những vị danh sĩ kia. Nửa tháng cứ thế trôi qua, quãng đường về Kinh Châu đã rút ngắn đi một nửa.

Ngày hôm ấy, bầu trời quang đãng, gió Nam hây hây, khiến tinh thần người ta thư thái vô vàn.

Cơ Tụ đứng ở đường cái, ngắm mặt trời đang dần lặn về Tây, nhìn ráng chiều nhuộm đỏ vòm không, nhất thời như lạc vào cõi tiên.

Một loạt tiếng chân lừa “lóc cóc” truyền đến, Dữ Trầm chạy tới bấm báo với Cơ Tụ: “Nữ lang, đằng trước không có một thôn làng hay khách điểm nào hết, ngay cả ngôi miếu để dừng chân cũng không có.”

Lê thúc vẫn trông chừng cách Cơ Tụ nửa bước, nghe thế thở dài: “Vậy thì chúng ta đành phải nghỉ tạm ngoài trời thôi.”

Ở cái nơi hoang vu hẻo lánh trước không thôn làng sau không khách điểm này, chẳng những ngủ ngoài trời có thể gặp yêu ma quỷ quái hay dã thú mà có khi còn gặp phải thổ phi nữa. Nếu không phải là vạn phần bất đắc dĩ thì không ai chọn cảnh màn trời chiếu đất thế này.

Đúng lúc này lại vang lên tiếng vó lừa của Tôn Phù đang chạy đến từ một hướng khác. Từ xa đã thấy ba người họ đang ngóng chờ mình, y mặt mày hớn hờ reo lên: “Nữ lang, nữ lang, có một đoàn xe ở phía sau chúng ta đang sắp đến, mới vừa rồi tôi trèo lên cây quan sát, thấy đội ngũ này rất hùng hậu, tất cả mọi người đều cười ngửa, vừa nhìn qua đã biết có vũ lực hơn người.”

Những lời Tôn Phù vừa nói không chỉ khiến y mà ngay cả Cơ Tụ và những người còn lại đều mừng rỡ. Trời đã sắp tối rồi, nếu họ có thể cùng nghỉ đêm với đội ngũ có vũ lực hùng mạnh kia tại đây thì chắc chắn an toàn hơn rất nhiều.

Trong lúc mấy chủ tớ họ còn đang cười cười nói nói, đội ngũ mà Tôn Phù miêu tả đã đến.

Người còn chưa xuất hiện mà đất cát đã bay mù mịt, tiếng vó ngựa rầm rập chạy đến. Nhóm Cơ Tụ vội vàng đứng sát mép đường. Chỉ chốc lát sau, tám cỗ xe ngựa đều dừng tuần mã cao lớn hợp thành xa giá xuất hiện ngay trước mắt nhóm họ.

Mỗi một chiếc xe có bốn con ngựa kéo, mà những con ngựa này động tác vô cùng đồng đều, tiến lùi như một cho thấy đã được huấn luyện kỹ càng. Rõ ràng chỉ có tám chiếc xe mà khí thế của nó vô cùng hùng dũng, khiến nhóm Tôn Phù liên tục nuốt nước bọt.

Đoàn xe càng lúc càng gần, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt nhóm Cơ Tụ. Cũng giống như bảy ngựa của họ, kỵ sĩ cười trên lưng ngựa đều có vóc dáng cao lớn hiên ngang, khí thế bất phàm. Đám Tôn Phù chỉ thoáng liếc mắt đã sợ hãi đến mức ngừng thở, không dám ngẩng đầu lên.

Đương nhiên nhóm Cơ Tụ chỉ có bốn người và một chiếc xe lừa cũng chẳng đáng để đối phương chú ý. Hai kỵ sĩ thờ ơ nhìn sang, ngay sau đó liền ngoảnh đi nơi khác. Đoàn xe ngựa đi được một quãng về phía trước rồi dừng lại tại nơi cách nhóm Cơ Tụ khoảng nửa dặm.

Nhìn họ người người bận rộn chuẩn bị hạ trại nghỉ đêm, Tôn Phù thở phào nhẹ nhõm, y nhỏ giọng nói: “Nữ lang, họ cũng định hạ trại ở đây đấy.”

Cơ Tụ đáp “Ừ”, sai Lê thúc mau đánh xe lừa đến đây: “Trong vòng hai mươi dặm quanh đây, khó có thể tìm được nơi nào địa thế thuận lợi như chỗ này. Miễn không phải kẻ ngốc thì tất nhiên sẽ chọn ở đây rồi.” Sau đó nàng lập tức phân phó: “Ồ lại thì ở lại, các người đừng vì đối phương cao quý mà phải hạ mình!”

Đám Tôn Phù đồng thanh thưa vâng.

Chỉ chốc lát sau xe lừa dừng lại, trong lúc Cơ Tụ đi về phía đội ngũ quyền quý kia, đám Tôn Phù cũng bê gạo và vài món đồ trên xe ngựa xuống để chuẩn bị hạ trại.

Cơ Tụ vừa mới cất bước, trong đội ngũ quyền quý chợt vang lên tiếng đàn thánh thót. Đây là lần đầu tiên Cơ Tụ nghe thấy tiếng đàn khảng khái mà du dương như thế, nó vô cùng êm tai, nhạc khúc vừa vang lên đã khiến người nghe tâm tình thư thái, sinh lòng khát cầu.

Nàng ngẩn ngơ giây lát rồi tiếp tục cất bước.

Năm sáu người trong đội ngũ quân bên đồng lừa vừa nhóm, bảy tám hộ vệ cường tráng vẫn đang dựng trại, còn hai tỳ nữ thì bận rộn chuẩn bị bữa tối. Với những danh sĩ quyền quý thì đây là cảnh thường thấy, nhưng đối với Cơ Tụ thì lại vô cùng hiếm hoi. Hai chân nàng nặng như đổ chì không sao cất bước nổi, vừa ngược lên nhìn đã bị ánh sáng chói lòa phía trước làm nhức mắt. Nàng phải cố gắng lắm mới có can đảm ngẩng đầu nhìn thẳng phía trước.

Cuối cùng chỉ còn hai hộ vệ và hai tỳ nữ ngồi bên cạnh đồng lừa. Những hộ vệ này đều mang vẻ oai phong, ai ai cũng có phong thái của quý nhân. Còn tỳ nữ thì thuộc hàng tuyệt sắc, họ có đôi mắt sáng như tinh tú cùng với hàm răng trắng đều như bắp.

Nhưng những người này đều không phải trọng điểm. Mà nổi bật chính là vị công tử bạch y ngồi dưới cây nhãn đang thong thả gảy đàn kia.

Rõ ràng phía sau chàng là dãy núi xanh thẳm, trên đầu là những áng mây trắng trôi lượn lờ. So với vùng đất mệnh mệnh bát ngát, một linh hồn thế tục cao quý chẳng đáng là gì. Thế nhưng khoảnh khắc này, Cơ Tụ lại cảm thấy quần áo mình đang mặc quá nhếch nhác, tướng mạo vẫn còn non nớt chưa đến kì

nảy nở và cử chỉ của mình cũng không được tao nhã...

Đây là nỗi rung động và tự ti khó diễn tả thành lời, tựa như kẻ phạm trần đối diện với bạch ngọc, tạo nên cách biệt một trời một vực.

Cuối cùng Cơ Tự cũng không còn can đảm để tiến lên nữa. Nàng ngẩn ngơ giây lát rồi sau đó cúi đầu chậm chậm thối lui...

Giờ khắc này, tuy nàng đã nhụt chí, nhưng trong một thoáng nàng đã củng cố sức mạnh tinh thần cho mình, dù nàng thối lui nhưng cũng phải thối lui với tư thái thông dong.

Sau khi Cơ Tự quay về không lâu, một kỵ sĩ bước đến bên cạnh Tạ Lang. Tiếng đàn bắt chợt dừng lại.

Tạ Lang quay đầu: “Thư của ai?”

“Tin được gửi đến từ huyện Thanh Sơn, là của Lư Tử Do ạ.”

Ngón tay thon dài và trắng nõn của Tạ Lang nhẹ nhàng cầm phong thư rồi mở ra. Vừa mới đọc vài dòng, chân mày chàng đã chau lại, khẽ cười nói: “Lý thú nhỉ.”

Kỵ sĩ kia tò mò hỏi: “Lang quân, Lư Tử Do gửi thư nói về điều gì thú vị sao?”

Tạ Lang mỉm cười: “Ừ, Lư Tử Do nói rằng có một tiểu cô tiên đoán thôn La Thủy sẽ gặp nạn hồng thủy, nhờ lời vu sư bảo dân làng làm hai việc, vì thế đã cứu hẳn và hơn một nghìn tính mạng của dân làng. Hẳn ca ngợi nàng ấy là một người có tài, chỉ tiếc rằng ta đã đi quá sớm nên không có cơ hội gặp gỡ nhân vật bậc này.”

Tạ Lang thông thả cất phong thư, khoe mắt chàng liếc về phía nhóm Cơ Tự: “Ngươi đi nói với tiểu cô kia rằng ngủ ở ngoài trời thường hay phát sinh biến cố, bảo họ dựng trại gần đây một chút, chúng ta mới có thể chiếu cố được phần nào.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Khá Hay Đây.

Theo tia nắng cuối chiều biến mất, màn sương đêm mỏng manh bao phủ lên khắp cõi đất trời. Lúc này bốn người Cơ Tự đã dựng lều bên phải đội ngũ của Tạ lang, hai đồng lứa gần kề, vừa nhìn thoáng qua liền thấy ngay công tử quý tộc như núi cao vờ vọi khiến người ta ngước nhìn.

Tiếng đàn trầm bổng vắng vắng dưới dãy ngân hà rực rỡ. Không gian dần tối, ánh sao làm cảnh sắc trở nên mờ lung, Cơ Tự không nhận được quan sát công tử quý tộc bạch y kia. Tướng mạo chàng tuấn tú hơn người, nhìn một hồi bỗng tim nàng đập rộn rã.

Thấy sắc mặt nàng khác thường, Lê thúc ở bên cạnh ân cần hỏi han: “Nữ lang, người sao thế?” Gọi hai tiếng liền, Cơ Tự mới bừng tỉnh, hoàn hồn lại.

Nàng vội vàng quay đầu lại nói: “Không, ta không sao.”

Nàng không sao cả, chỉ là khi quan sát chàng trai kia thì ảo giác lại xuất hiện như bốn lần trước, bỗng biết được thân phận của chàng.

Chàng tên Tạ Lang, là trưởng tử của Trần Quận Tạ thị, một gia tộc đứng đầu giới quý tộc và còn trên cả vương hầu. Hơn nữa, chàng còn vô cùng cơ trí, thông tuệ hơn người, chẳng qua tính cách có chút phong lưu mà thôi.

Trong khoảnh khắc đó, tim Cơ Tự đập thình thịch: Nếu có thể bám víu được nhân vật bậc này thì...

Ý nghĩ này chợt thoáng qua trong đầu, nhưng khi hai chữ “bám víu” kia xuất hiện, không hiểu sao đáy lòng nàng lại dâng lên cảm giác chán ghét bản thân vô cùng. Như thể nàng từng vì hai chữ này mà gây ra vô số tai tiếng, đánh mất mặt mũi rất nhiều lần vậy.

Tiếng đàn du dương lơ lửng trôi theo dòng suy nghĩ miên man của Cơ Tự.

Chớp mắt đã bước sang một ngày mới. Trời vừa sáng, ngoài lều đã truyền đến giọng một hộ vệ của Tạ thị: “Xin chuyển lời với tiểu cô nhà ngươi, lang quân nhà ta nói tiếp theo người sẽ đi thẳng đến Kinh Châu. Nếu tiểu cô không ngại thì hãy đi chung, như vậy đôi bên sẽ tiện giúp đỡ lẫn nhau hơn.”

Cơ Tự nghĩ thầm, bốn người bọn ta còn có thể giúp đỡ cho người khác ư? Tạ Lang thân là đại quý tộc, rõ ràng là đang giúp đỡ nàng nhưng vẫn nói chuyện vô cùng uyển chuyển, thật sự là một người tốt.

Dần nổi xúc động, Cơ Tự vội đứng dậy đáp: “Đa tạ ý tốt của Tạ lang, tiểu nữ xin nhận.”

Hộ vệ bên ngoài ừ một tiếng rồi nói: “Hiện tại cũng không còn sớm nữa, nửa canh giờ sau chúng tôi sẽ lên đường.”

Cơ Tự đáp: “Đa tạ.”

Hộ vệ Tạ thị ngoài cửa quay người rời đi, chốc lát sau y đã về đến doanh trướng của lang quân nhà mình. Thấy chàng vừa vuốt ve tuần mã vừa ngắm dãy núi phía xa, áo bào bay bay trong gió, hộ vệ liền cười nói: “Lang quân, tiểu cô kia rất thú vị, nàng ta biết người họ Tạ đấy.”

Tạ Lang quay đầu, mày chau lại: “Nàng biết ta họ Tạ à?”

“Vâng ạ. Không ngờ tới vùng quê hẻo lánh thế này cũng có thể gặp được tiểu cô biết lang quân, ngạc nhiên thật.”

Tạ Lang im lặng.

Chẳng mấy chốc đoàn xe đã lên đường. So với tốc độ ngựa của đội Tạ Lang thì lửa của nhóm Cơ Tự cứ chậm rì rì, gần như bằng người ta đi bộ. Lúc Cơ Tự vén rèm xe thấy đối phương đang cố ý thả chậm tốc độ vì mình, khuôn mặt chợt đỏ bừng vì xấu hổ, cũng may mà tình trạng này kéo dài không bao lâu.

Xế chiều hôm đó, một đoàn xe chạy đến từ ngã ba khác. Đoàn xe này khoảng chừng ba bốn mươi người, trong đoàn có đủ cả xe ngựa, xe bò lẫn xe lửa. Họ nhìn thấy đội ngũ oai hùng của Tạ Lang liền gấp rút đuổi theo, suốt quãng đường còn luôn dòm ngó đánh giá Tạ Lang trong xe ngựa.

Nhìn ánh mắt sáng quắc như bắt được vàng của đám người mới tới và thái độ khinh thường của những hộ vệ kia, Cơ Tự chợt cảm thấy vô cùng may mắn. May mà lúc trước nàng gạt phăng ý định bám víu vào Tạ Lang vừa mạnh mẽ trong đầu đi. May là ngay từ lúc đầu nàng cũng đã nhắc nhở ba nô bộc chú ý hành vi. Thế nên tuy nhóm nàng rõ ràng yếu thế nhất nhưng lại được người của Tạ Lang quan tâm rất nhiều.

Có thêm mấy mươi người gia nhập, đội ngũ càng trở nên đông đảo. Lúc đi qua mấy bản làng miền núi, đám thổ phỉ chỉ dám đứng nhìn từ xa rồi chạy mất.

Thấm thoát hoàng hôn lại đến, nhóm Cơ Tự vẫn dừng lều bên cạnh doanh trướng đội ngũ của Tạ Lang như đêm qua, ngay cả đồng lửa cũng đốt bên cạnh đồng lửa của họ.

Cách ba trăm bước, đám người mới kia cũng dựng trại và nhóm lửa, thỉnh thoảng họ lại liếc nhìn về nhóm của Cơ Tự. Nhất là ánh mắt của bốn năm thiếu nữ khi nhìn Cơ Tự rõ ràng mang theo vài phần hâm mộ và ghen ghét.

Khói bếp bốc lên, chẳng mấy chốc bữa tối đã được nấu xong. Đám người kia thấy Cơ Tự bung bát cơm cháy chan nước sôi và một đĩa cá khô bày trước mặt liền cất tiếng cười khinh thường.

Trong tiếng cười khúc khích, bốn thiếu nữ ra hiệu cho người hầu bưng thức ăn rồi đi theo họ về phía Cơ Tự. Trong nhóm đó có một thiếu nữ chừng mười lăm, mười sáu tuổi, mặt mũi sáng sủa, xinh đẹp đáng yêu, nàng ta khẽ nhún chào Cơ Tự rồi cất giọng yêu kiều: “Muội muội dùng thức ăn của ta đi. Ta thấy muội chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi, còn đang trong giai đoạn phát triển, với lại còn bốn ba cả tháng nữa mới về đến Kinh Châu, vì thế càng phải ăn nhiều thức ăn bổ dưỡng mới tốt.”

Nói đến đây, thiếu nữ kia ra lệnh với người hầu phía sau: “Mang vài món thịt thà rau quả của Ngô gia chúng ta cho vị muội muội này, nhớ phải để muội ấy ăn thỏa thuê đây.” Rồi nàng ta trông về phía Tạ Lang đang xem thư từ cách đó không xa, đoạn lại nhìn về phía Cơ Tự, “Đúng rồi, đừng giữ lại mấy món trước mặt muội nữa, vứt hết đi thôi.”

Tuân theo lệnh của nàng ta, một phụ nữ trung niên đi đến, vung tay áo toan hất đổ đĩa cá khô trên bàn. Cơ Tự đưa tay ngăn lại hành động của thị.

Nàng ngẩng đầu, liếc nhìn thị bằng đôi mắt trong veo như nước, sau đó quay đầu nhìn về phía thiếu nữ ra lệnh kia: “Tỷ tỷ này, tỷ muốn lấy lòng quý nhân thì cũng đừng lấy ta làm bàn đạp chứ!”

Cơ Tự vừa thốt ra lời này, không khí chợt yên tĩnh. Nhóm hộ vệ và bốn tỷ nữ xinh đẹp đồng loạt quay đầu nhìn nàng, ngay cả bàn tay thon dài trắng ngần của Tạ Lang đang cầm lá thư cũng thoáng khựng lại.

Gương mặt tươi cười của thiếu nữ kia bỗng đỏ bừng. Thấy nàng ta nước mắt rung rung, nhất thời quên cả giải thích thì một thiếu nữ có khuôn mặt tròn tròn lạnh lợi phía sau bèn trong trêu cợt nói: “Cô có ý gì? Biểu tỷ của ta vốn có lòng tốt, cô không biết cảm kích thì thôi lại cay nghiệt nói ra những lời khó nghe như vậy, đúng là thứ vong ơn bội nghĩa.”

Thiếu nữ mặt tròn vừa thốt ra năm chữ “thứ vong ơn bội nghĩa”, Cơ Tự liền nhướn hàng mày đen nhánh sắc sảo, lạnh giọng hỏi: “Biểu tỷ của cô có lòng tốt ư? Ta có xin ăn biểu tỷ cô không? Hay phải nói là, chưa được sự cho phép của ta mà biểu tỷ cô dám sai người hất thức ăn trên bàn ta đi, còn lấy giọng ban ơn cho ta com canh chính là kính ta trọng ta sao?”

Bốn người nọ nghẹn lời.

Cơ Tự dời mắt đi, vô cùng nghiêm túc: “Các cô muốn làm quen với vị Lâm lang Tạ gia khoan dung độ lượng, phong lưu kiệt xuất, học rộng hiểu nhiều trước mặt kia thì cứ bước đến tự giới thiệu mình còn được việc hơn. Ta vẫn còn nhỏ tuổi, tính tình lại bộc trực ngay thẳng, nếu như lỡ miệng nói điều gì làm mất lòng người khác thì sẽ không hay cho lắm.”

Cơ Tự vừa dứt lời, xung quanh yên lặng như tờ. Lúc này Tạ Lang cũng phải quay đầu lại nhìn nàng.

Đúng như lời nàng nói, với nhân vật như Tạ Lang, mấy cô nương kia làm những việc này quả thật là phiền phức. Bởi cái kiểu nữ nhi buông lời cay nghiệt

hạ nhục đối phương chỉ vì tranh giành tình cảm là nhằm chán nhất.

Nhưng câu cuối cùng của Cơ Tự lại khiến Tạ Lang khá kinh ngạc. Phải biết rằng mấy chữ bình luận lâm lang Tạ gia khoan dung độ lượng, phong lưu kiệt xuất, học rộng hiểu nhiều là do ả sĩ Hoàng Công nổi danh đương thời thuận miệng nhận xét vào ba tháng trước. Từ Hàng Châu đến Kinh Châu cách hơn nghìn dặm, hơn nửa thời này việc lưu truyền tin tức còn nhiều khó khăn, tiểu cô trước mắt này chắc chắn không thể nào biết được câu nói kia. Vậy thì nàng nghe được câu bình luận này từ đâu? Nếu nàng chưa từng nghe thấy, lẽ nào nàng còn nhỏ tuổi đã nhìn thấu được tính cách của chàng hay sao?

Dù cho Cơ Tự thật lòng muốn đề cử cách cho mấy người kia lấy lòng Tạ Lang, hay là chỉ ăn nói thắng thắng thì trong câu nói đều mang theo ba phần hóm hỉnh còi mớ, thể hiện được phong cách riêng độc đáo của nàng.

Trong phút chốc, bất kể là mấy thiếu nữ Ngô thị hay là nhóm người Tạ Lang đều sùng sốt đến nỗi không biết nói gì. Lát sau tiếng cười của Tạ Lang khe khẽ truyền đến, chàng thuận theo Cơ Tự, hỏi mấy thiếu nữ kia: “Có chuyện gì không?”

Mấy người này nào có chuyện gì? Đúng như lời Cơ Tự đã nói, ý định của bọn họ là chỉ muốn lấy nàng làm bàn đạp để gây sự chú ý với mỹ nam kiêu đại quyền quý như Tạ Lang mà thôi. Bọn họ đồ mặt, bối rối trả lời: “Không có, không có gì.”

Tạ Lang lại cười, chàng cảm lấy thư, ôn hòa nói: “Không việc gì thì mọi người về lều đi, mai mốt không được đến gây chuyện với tiểu cô này nữa.”

Mấy người kia càng luống cuống hơn, vâng dạ đáp “không dám, không dám” rồi vội vàng lui xuống.

Cơ Tự cố gắng ăn nhanh cho xong bữa, cả ngày ngồi xe lác lư cũng đã mệt mỏi rồi, nàng khẽ nhún chào mọi người, sau đó mang theo người hầu trở về lều của mình.

Nhìn bóng lưng nàng dứt khoát rời đi dưới ánh sao, một hộ vệ không nhịn được nói: “Lang quân, sao tiểu cô này lại biết rõ về người như vậy?” Lát sau, y lại nói, “Rõ ràng nàng ta rất hiểu biết về lang quân, nhưng vẫn luôn giữ chừng mực trước mặt người. Tiểu nhân cảm thấy tiểu cô này được dạy dỗ rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Trở Về.

Sau khi Cơ Tự quay về lều của mình, Tôn Phù chạy đến nhỏ giọng hỏi: “Nữ lang, vị quý nhân kia là lang quân của Trần Quận Tạ thị à?” Lúc y nhắc đến “Trần Quận Tạ thị”, giọng nói thoáng run lên, kích động không sao tả xiết.

Thấy vẻ mặt Cơ Tự bình thản, Tôn Phù chỉ tiếc rên sát không thành thép: “Nữ lang, người có biết Trần quận Tạ thị là gia tộc thế nào không? Nhớ năm đó các sĩ tộc trong thiên hạ đồng loạt dời xuống phía Nam, lúc bọn họ đến vùng Giang Nam liền bị những sĩ tộc mấy trăm năm nơi đây ghét bỏ và bài xích. Nhưng lúc bấy giờ, con em của Trần Quận Tạ thị và Lang Gia Vương thị xuất hiện với dáng vẻ ung dung quý phái, phong thái bất phàm, bổng chốc khiến tất cả nam nhân đều khuất phục. Cho dù những kẻ có tài trí hơn người chẳng nữa thì cũng tự cảm thấy hổ thẹn vì dáng vẻ thô kệch của bản thân. Cho tới bây giờ, nào còn ai dám bàn tán về con em hai nhà Vương - Tạ nơi phố lớn ngõ nhỏ nữa chứ... Ôi, tại sao tôi lại kể về những chuyện này làm gì nhỉ? Tóm lại là nữ lang à, người phải nhớ rằng sống ở trên đời này, nếu như có thể được lang quân Tạ thị kia khen ngợi một câu thì ngay sáng ngày mai thôi, những người đến cửa cầu hôn nữ lang có thể xếp hàng dài từ đầu đường đến cuối phố đấy. Còn nếu có thể được lang quân Tạ thị coi trọng một chút thì vị trí của gia tộc ta cũng được nâng lên một hai bậc...”

Tôn Phù cố nén kích động, hạ giọng nói: “Nữ lang, có thể được Tạ Lang quay đầu liếc mắt một lần thôi đã là chuyện mà thiếu nữ trên khắp thế gian này dù có nằm mơ cũng không được. Rõ ràng hôm nay vị Tạ Lang kia có ý bênh vực người, sao ngay cả mấy lời khách sáo mà người cũng không nói câu nào, ít ra cũng phải bước đến cảm ơn chứ, sao lại quay ngoắt trở về lều như vậy?” Y tiếc đến nỗi muốn giậm chân, “Nữ lang ơi nữ lang, đây chính là phúc phận ngàn năm một thuở của người và gia tộc ta đấy!”

Cơ Tự ngược mắt nhìn về phía Tôn Phù, nói: “Thức lắm rồi, là ta đang cật thế người ta mới đúng.” Nàng rời mắt đi, cũng không có ý định giải thích tiếp nữa, chỉ quả quyết nói: “Sau này mọi người nên chú ý ăn nói, nhớ phải giữ lễ giống như trước kia.” Nói tới đây, Cơ Tự phát tay cho đám Tôn Phù lui xuống.

Một đêm trôi qua, hôm sau vừa rạng sáng đội ngũ đã lên đường.

Nữ lang Ngô thị có mặt mũi sáng sủa, xinh đẹp động lòng người mà mọi người gặp tối hôm qua giờ mắt đã sưng húp, mặt mày hốc hác, trông như gặp phải chuyện uất ức lắm vậy. Nhất là mỗi lần nàng ta nhìn Cơ Tự, ánh mắt như thể có độc. Nhưng dù nàng ta có hận đến đâu thì cũng chỉ dám len lén lườm nguýt Cơ Tự vài lần, thỉnh thoảng người bên cạnh nàng ta thấy được sẽ vội vàng kéo nàng ta lại, khẽ trách mắng vài câu.

Trong tình cảnh ngoài mặt vừa ôn hòa vừa bình lặng thế này, chẳng mấy chốc đã mười mấy ngày qua đi.

Trong vòng mười ngày vừa rồi, dù Cơ Tự có cơ hội đến gần Tạ Lang nhưng cũng không thừa dịp này đến gần chàng. Rõ ràng chàng rất ôn hòa, rõ ràng rất dễ nói chuyện, nhưng lại khiến nàng có cảm giác chàng cao xa không thể nào với tới. Nàng và Tạ Lang tựa như dải ngân hà và khe suối dưới chốn

phàm trần, cách nhau bởi cửu trọng thiên cao vời vợi.

Đến ngày thứ mười lăm, trong đội xe rộ lên những tiếng hoan hô. Thành Kinh Châu đã ở ngay trước mắt.

Cơ Tự đang ngủ chập chòn trong chiếc xe lừa dần xóc, bên ngoài truyền đến giọng nói hưng phấn của Lê Thúc, “Nữ lang mau nhìn xem, tiểu lang đến kìa, tiểu lang đến đón người kìa.”

Tiểu đệ ư? Cơ Tự vụt mở to mắt, vội rướn cổ ra nhìn. Quả nhiên ở phía trước chừng ba trăm mét, có ba bóng dáng hai lớn một nhỏ đang đứng đấy, cậu bé nhỏ nhắn ấy không phải là ấu đệ của nàng thì ai?

Nhìn thấy tiểu đệ, Cơ Tự vui sướng tột độ, nàng phấn khích lộ đầu ra, giục Lê Thúc: “Lê thúc, đi nhanh lên, đi nhanh lên.”

Lê thúc vui mừng đáp vâng, quát mạnh vài roi, đánh xe lừa vọt lên trước mấy chiếc xe ngựa.

Khi ấy bóng dáng nhỏ nhỏ kia cũng đã nhìn thấy Cơ Tự. Ngay lập tức cậu vui mừng reo lên, lao thẳng về phía Cơ Tự. Đúng lúc Cơ Tự cũng xuống xe lừa, vội vàng chạy về phía tiểu đệ.

Nàng bước đi khần cập, cúi người ôm chặt lấy tiểu đệ mới bảy tuổi. Thân thể gầy gò ảm áp ấy khiến lòng nàng chợt dâng trào một nỗi xúc động khôn tả.

Vào lúc này, Cơ Đạo giờ tay vuốt ve gương mặt nàng, cất giọng ngô nghê, “Tỷ, tỷ đừng khóc.”

Tại sao ta lại khóc nhỉ?

Cơ Tự cuống quýt giờ tay lau mặt, quả nhiên trên mu bàn tay vương vài giọt nước mắt. Nàng cố mở to mắt nén những giọt lệ đang chực tuôn rơi, ngại ngừng cười nói với cậu: “Tỷ đâu có khóc, chẳng qua bị bụi bay vào mắt thôi.”

Trong giây phút ôm lấy tiểu đệ, nàng chợt có cảm giác vui sướng mất rồi lại được. Dường như nàng từng mất đi tất cả, nhưng sự mất mát lớn nhất chính là chưa từng che chở cho đứa bé trước mắt này trong quãng thời gian trưởng thành, để cậu phải gánh chịu quá nhiều nỗi đau không đáng phải nhận.

Cơ Tự bình tĩnh lại, liền cảm thấy xấu hổ vì đã thất lễ. Nàng nhanh chóng đứng lên, nắm lấy tay ấu đệ rồi dẫn theo đám nô bộc đi về phía đoàn xe của Tạ thị.

Cơ Tự đứng ngoài xe ngựa của Tạ Lang, khẽ nhún chào với người bên trong rồi cất lời cảm kích: “Cơ Tự đa tạ lang quân đã giúp đỡ trong suốt thời gian vừa qua.”

Rèm xe ngựa được vén lên. Khuôn mặt Tạ Lang xuất hiện, ánh mắt chàng liếc qua những giọt lệ còn vương trên đôi mi nàng, cất giọng dịu dàng êm ái, “Nàng họ Cơ à? Có phải là hậu duệ của Hoàng đế không?”

Vừa nghe đối phương nhắc tới tổ tiên nhà mình, Cơ Tự bất giác đứng thẳng lưng, hơi cúp mắt rũ vai, hành lễ đúng chuẩn rồi mới trả lời: “Lang quân thật thông thái.”

Tạ Lang gật đầu, giọng chàng trầm thấp mang theo vẻ hòa nhã: “Ta sẽ dừng chân tại Kinh Châu một thời gian, nếu nàng gặp phải chuyện gì khó khăn cứ tới tìm ta.”

Chàng vừa dứt lời, màn xe đã buông xuống, che đi tầm mắt của Cơ Tự. Đến mãi khi đoàn xe kia khuất bóng, Cơ Tự vẫn còn ngơ ngác đứng đó.

Thấy thế, Tôn Phù hạ giọng nói: “Nữ lang, tuy lang quân Tạ gia rất tốt, nhưng người đừng nên thích ngài ấy. Với kiểu quý tộc nhà cao cửa rộng này, người chỉ có thể dựa dẫm chứ không thể động lòng được đâu.”

Cơ Tự quay lại, mỉm cười với Tôn Phù: “Ta biết mà.” Rồi nàng lại quay đầu dõi mắt theo hướng đoàn xe rồi đi, thì thầm, “Nhưng mà đã từ lâu lắm rồi ta chưa từng nghe thấy ai nói với ta như vậy.”

Đã lâu đến mức nàng tưởng chừng quên mất mình vốn là một nữ tử yếu đuối, cũng muốn được người khác đối xử dịu dàng, quan tâm chăm sóc và chở che...

Trong nháy mắt, nàng lại lắc đầu thật mạnh xua đi ý nghĩ vẩn vơ trong đầu.

Lúc sau nàng lại trầm nhủ: Thảo nào Tạ Lang mang danh phong lưu khắp thiên hạ. Với thân phận cùng tướng mạo và khí chất phong độ ngời ngời như thế mà chàng lại cố ý hạ mình đối xử ân cần với một tiểu cô bình thường. Như vậy làm sao mà những nữ tử trong thiên hạ này gặp phải chàng mà có thể không động lòng cho được?

Trong lúc Cơ Tự nghĩ ngợi, đột nhiên cổng thành phía trước mở rộng, đồng thời vang lên những tiếng reo hò náo nhiệt.

Nhìn đám nữ tử ăn vận lông lẫy thơm tho tủa ra từ cổng thành như con hồng thủy ập đến, Tôn Phù hoảng hốt kêu lên: “Thôi rồi, thôi rồi, huy hiệu trên xe ngựa Tạ Lang đều đã được che hết, còn ra lệnh hạ nhân đội đầu lạp nhưng vẫn bị người ta nhận ra.”

Dòng người trong thành đổ ra quá kinh hoàng, cùng những tiếng hò hét chói tai, ngay cả đám nô bộc như Tôn Phù cũng kinh ngạc đến bàng hoàng. Cơ Tự thâm bất cười ngấm ngầm: Công tử thế gia vọng tộc, quần là áo lượt, anh tuấn phong lưu đang ung dung ngồi trên xe kia đã quá quen với việc này, các

người lo lắng dư thừa rồi.

Sau khi đoàn xe của Tạ thị vào thành, nhóm Cơ Tự cũng lên xe lừa đi về phía trang viên nhà mình.

Thời đại này, bất kể là thế gia vọng tộc danh môn quý phái, địa chủ lớn bé hay là tiểu gia tộc hoàn toàn suy tàn như Cơ gia, cách tích cóp tài sản thường thấy nhất là mua đất tậu nhà, cho nên đâu đâu cũng xây dựng đủ mọi trang viên lớn nhỏ.

Tổ phụ Cơ Tự từng làm quan lại ở huyện, và cũng từng là thương nhân nên mua được một phần đất không nhỏ. Một năm trước, phụ thân Cơ Tự đi buôn ở tỉnh khác thì bị thổ phi giết chết, tiếp theo mẫu thân của nàng cũng ra đi theo phụ thân, sau đó nữa Cơ Tự đồng ý yêu cầu của mấy thiếp thất để họ rời đi. Bây giờ, trong trang viên nho nhỏ kia, chủ nhân thực sự chỉ còn lại mỗi mình nàng. Bởi vì tuy trên danh nghĩa Cơ Đạo là đệ đệ của nàng nhưng người trong trang viên cũng như người quen đều biết cậu chỉ là một cô nhi do phụ mẫu Cơ Tự đưa về nhà nuôi dưỡng thôi.

Trang viên dù nhỏ nhưng vẫn còn lại chút gia sản, Cơ Tự là người thừa kế duy nhất chẳng những là nữ tử mà tuổi tác cũng chưa lớn, cho nên đến bây giờ đều do gia đình mẹ nuôi nàng giúp đỡ quản lý, còn gã Trang lang Cơ Tự thích kia cũng chính là cháu trai của bà ta.

Trước cửa trang viên đỗ vài chiếc xe bò, từ xa đã thấy đám người Cơ Tự chạy đến, liền chạy lên đón. Rèm xe bò đi đầu được vén lên, người anh nuôi Trịnh Huống của Cơ Tự cười nói: “A Tự, cuối cùng muội cũng về rồi. Thấy muội lâu quá vẫn chưa trở lại, Trang ca ca của muội sốt ruột định xuất phát đi tìm muội kia kìa.”

Nói tới đây, Trịnh Huống nhìn về chiếc xe bò phía sau, gọi người thiếu niên tuần tú đang ngồi bên trong: “Trang Thập Tam, huynh thấy không? Mới chỉ ra ngoài hơn hai tháng thôi mà tiểu A Tự của chúng ta chẳng những đen hơn mà cũng trở nên kiêu căng rồi, đến giờ muội ấy vẫn chưa chịu xuống xe hành lễ với các huynh nữa.”

Đằng sau xe của Trịnh Huống là bốn năm thiếu niên nhà giàu ở huyện Kinh bên cạnh thành Kinh Châu, đặc biệt Trang Thập Tam còn là nhân vật số một số hai ở đất huyện Kinh này. Thứ nhất là vì Trang gia là một trong ba nhà phú hộ của huyện, thứ hai là kể từ khi Trang Thập Tam lên sáu đã được gọi là thần đồng, hơn nữa tướng mạo hấn tuần tú, có thể nói là tinh nhân trong mộng của biết bao thiếu nữ ở vùng này.

Một thiếu niên được người người theo đuổi như vậy sau khi vô tình gặp được Cơ Tự vào nửa năm trước liền bắt đầu quan tâm đến nàng, nhiều lần còn thân cận lấy lòng nàng. Trong lòng Cơ Tự trước kia, những hành động của Trang Thập Tam đều chứng tỏ rằng hấn thích nàng.

Ba tháng trước, sau khi Cơ Tự biết Trang Thập Tam có ý định ra ngoài đi học liền muốn tặng hấn một món quà để hấn luôn nhớ đến mình. Ngay lúc đó nàng nhớ tới huyện Thanh Sơn có khoảng trăm mẫu ruộng, nhưng vì cách Kinh Châu quá xa nên khó quản lý và thu tô nên muốn bán đi lấy tiền mua quà tặng Trang Thập Tam, vì thế mới có chuyến đi đến huyện Thanh Sơn lần này.

Tuy nhiên không biết tại sao, thiếu niên khiến Cơ Tự quyến luyến không thôi ba tháng trước, lần gặp lại này nổi lưu luyến kia bỗng tan thành mây khói. Như thể có một cảm giác chán ghét và bị thương khốn tả đang trào dâng trong lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiền Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Khoe Tài.

Cơ Tự nhanh chóng rũ mi, nàng cúi đầu thi lễ với mấy thiếu niên, một mối nói: “Đa tạ các vị đại huynh đã đến đón, A Tự đi đường mệt mỏi rã rời, có thể...”

Không đợi nàng nói xong, thiếu niên Trang Thập Tam đã cất giọng: “Chúng ta đi...” Vừa dứt lời, xe bò của hấn đã dẫn đầu chuyển hướng.

Lê thúc ở bên cạnh lo lắng: “Nữ lang, mấy vị tiểu lang kia không giận thật chứ?”

Cơ Tự thông thả nói: “Hình như có một chút. Sau khi ta vào trang viên, các người hãy phao tin đồn rằng ta bị bệnh, và đi tìm một vụ sư đến nhà xem thử.”

“Vâng.”

Xe lừa chạy vào trang viên nho nhỏ, chỉ có năm người hầu ở lại giữ nhà, họ thấy xe lừa liền vui mừng chạy ra đón. Một tỷ nữ mặt tròn chừng mười lăm, mười sáu tuổi reo vang lao đến: “Nữ lang, nữ lang, cuối cùng người đã về rồi.”

Vì tang sự của cha mẹ, Cơ Tự gần như đã tiêu hết một nửa gia sản, lại cho đám thiếp thất kia một phần ba gia sản còn lại để họ ra đi. Hiện giờ tài sản của Cơ phủ còn quá ít ỏi, mấy người hầu kia đều là người đã đi theo cha mẹ nàng nhiều năm, vì thân như người nhà nên nàng mới chọn giữ lại.

Cơ Tự nắm tay đệ đệ nhảy xuống xe lừa, thoáng chốc mọi người đã vây quanh họ. Cơ phủ huyền náo trong tiếng cười nói rộn rã rất lâu.

Chớp mắt một ngày lại trôi qua. Hôm sau khi Cơ Tự vừa rửa mặt xong, Lê thúc đi đến báo với nàng: “Nữ lang, mới vừa rồi tôi thấy nô bộc của Trịnh

Huống đứng nói chuyện với Tôn Phù.”

Nói chuyện với Tôn Phù ư? Cơ Tự kinh hoàng, vội vàng đứng dậy: “Mau, gọi Tôn Phù đến đây.”

Tôn Phù vừa đến, Cơ Tự đã hỏi ngay: “Thúc, thúc đã kể với người ta chuyện chúng ta đã làm ở huyện Thanh Sơn rồi hả?”

Tôn Phù giật mình, ngạc nhiên đáp: “Kể rồi ạ, nữ lang tạo được tiếng vang như vậy, dĩ nhiên phải tuyên truyền rồi.”

Cơ Tự ngắt lời y: “Vậy thúc có kể với hần là chúng ta không hề bán một trăm mẫu ruộng ở huyện Thanh Sơn không?”

Tôn Phù nói: “Dĩ nhiên, đây chính là của hồi môn của nữ lang, ta không thể để những người đó đâm tiếu rằng ngay cả của hồi môn của mình mà nữ lang cũng không giữ được.”

Cơ Tự than thầm, nằng xua tay: “Thôi, thôi, đến đâu hay đến đó vậy.”

Quả nhiên, buổi chiều hai chường quầy cửa hàng bán gạo của nàng đến tìm, nói rằng lúc họ đến bến tàu lấy hàng, mấy thương nhân hợp tác lâu năm đều bội ước mặc dù đã nhận tiền cọc từ trước. Bọn họ nói rằng Trang phủ tuyên bố với mọi người, sau này không ai được làm ăn với Cơ phủ.

Chắc chắn chuyện này do Trang Thập Tam làm.

Cơ Tự nhất thời vừa đau buồn vừa muốn cười lạnh, nằng nhắm chặt mắt lại. Hai tỷ nữ hầu bên cạnh thấy Cơ Tự im thin thít, liền lo lắng. Một lúc lâu sau, Cơ Tự mới mở mắt ra: “Lấy bộ nam trang màu xanh ngọc kia đến đây, ta đi ra ngoài một chuyến.”

Sau khi cha mẹ qua đời, công việc buôn bán trong nhà vẫn phải tiếp tục, vì thế mọi người đã quen với việc Cơ Tự giả trai đi làm việc nên lập tức nghe theo. Đáng lòng mảy của Cơ Tự khi khải, vừa mặc nam trang vào liền lớn thêm vài tuổi, làn da mịn màng căng mọng kết hợp với ngũ quan tinh xảo còn vương nét ngây ngô khiến nằng càng có phong thái quân tử như ngọc.

Vừa ra khỏi trang viên, Lê thúc không đợi Cơ Tự hạ lệnh đã đánh xe đến nơi Trang Thập Tam thường có mặt. Đây không phải là lần đầu tiên Trang Thập Tam nổi giận, bốn tháng trước hần cũng nổi giận như vậy một lần, mà kể từ sau lần đó, Cơ Tự lại càng si mê kinh cần hần hơn.

Xe lừa chạy trên đường phố huyện Kinh, nghe tiếng đàn thấp thoáng truyền đến từ lâu các hai bên, Cơ Tự khép hờ mắt, nhàn nhã gõ nhịp theo tiết tấu lên cang xe. Nàng không hề phần nộ mà còn thư thả thành thoi, điều này hoàn toàn trái ngược với tính cách nữ lang ngày thường. Lê thúc sững sờ quay đầu lại nhìn, rất lâu vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Đúng lúc này, giọng Cơ Tự vang lên trong xe lừa: “Thúc, dừng đây thôi, ta tự đi.”

Lê thúc vội vàng đánh xe lừa chạy vào ngõ hẻm, nói: “Nữ lang, tôi ở nơi này chờ người.”

“Ừ.”

Cơ Tự sửa sang lại áo bào, rào bước đến Túy Tiên Lâu cách đó trăm bước. Đây là quán rượu nhất nhì ở huyện Kinh, thuộc sản nghiệp của Trang Thập Tam, và cũng là nơi tụ hội chè chén xua nay của hần và đám học sinh kia.

Cơ Tự vừa bước vào Túy Tiên Lâu liền phát hiện nơi đây náo nhiệt khác thường. Chỗ ngồi ở đại sảnh lầu dưới đã kín, mà mấy người khách ai ai cũng ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn lên lầu. Nàng đi đến chỗ tiểu nhị, còn chưa kịp cất lời hỏi thăm thì bỗng lầu hai vang lên tiếng cười đắc ý.

“Ta đã nói cái huyện Kinh con con này làm gì có nhân tài.” Có người khinh thường nói, “Tấu khúc, các người không cảm được; làm thơ, các người không thông; luận phú thì lại càng không đối được. Nếu không phải biết huyện Kinh này còn có đại danh sĩ Lư Tử Do, bọn ta đã gần như cho rằng cái nơi này không có nổi một mống anh tài nào rồi.”

Câu nói này châm biếm cay nghiệt vô cùng, một khi lan truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến tất cả kẻ học sĩ ở huyện Kinh. Cơ Tự tò mò thầm nghĩ: Không biết Trang Thập Tam nghe thấy lời này sẽ có cảm giác gì nhỉ?

Nàng bước lên cầu thang. Thời đại này, khoảng cách giàu nghèo vô cùng rõ ràng. Ví dụ như người nghèo phần lớn là xanh xao vàng vọt, răng bị ố đen, còn đám con cháu nhà giàu thì trắng trẻo mịn màng, chỉ nhìn bề ngoài là biết ngay kẻ đó thuộc lớp người nghèo hay người giàu, thứ dân hay quý tộc. Hơn nữa thời này còn thịnh hành thuật bói toán, mà Cơ Tự hiện tại dù ngũ quan chưa sắc nét, cử chỉ còn hơi vụng về, nhưng dung mạo của nàng thật sự rất đẹp, làn da trắng mịn, khí chất cũng bất phàm, gần như là kiểu con cháu thế tộc “đối diện không thấy tai, xin hỏi con nhà ai” (1) điển hình. Cho nên tuy có vô số ánh mắt nhìn nằng chăm chăm ở dưới lầu, nhưng không một ai dị nghị về việc Cơ Tự tự tiện lên lầu ca.

(1) Trong xem tướng, tướng mạo nhìn đối diện nhưng không thấy tai là vô cùng thần bí. Tai người là một đặc điểm xem tướng quan trọng, không những có thể nhìn thấy được sức khỏe của thiếu niên mà còn thấy được phúc khí của người già.

Cơ Tự rón rén đi đến ngã rẽ ở góc lầu hai. Từ hướng này có thể nhìn bao quát bên trong, mà người bên dưới lại không thể trông thấy nàng. Chỉ vừa liếc mắt, nằng đã thấy ngay vẻ mặt xanh mét, hết sức khó coi của đám người Trang Thập Tam và Trịnh Huống.

Còn bên kia là năm sáu người vùng khác đến. Tuổi tác những người này không lớn, phía sau họ là mấy tỷ nữ xinh đẹp ôm những loại nhạc cụ khác nhau. Cũng có vô số học sinh hàn môn ăn mặc theo kiểu nho gia, đếm sơ sơ quả thật là không ít người.

Sau khi mấy người này chăm chọc chán chê thì một nữ nhạc kỹ môi mông xinh xắn, trang điểm tinh tế, cười duyên đứng dậy. Nàng ta ôm một cây đàn tranh, khẽ nhún chào mọi người, giòn giã nói: “Ta cũng xin nhóm lang quân ở huyện Kinh chỉ giáo một khúc có được không?”

Trong tiếng cười phá lên cùng tiếng vỗ tay rào rạt lẫn tiếng vỗ đùi đen đét, cô nương kia nhẹ nhàng ngồi xuống, bàn tay trắng nõn khẽ gảy, tiếng đàn tranh ngân lên. Có điều nàng ta vừa đàn vài điệu thì một thiếu niên vỗ tay gọi to: “Các vị tài tử huyện Kinh thấy trình độ nhạc kỹ đàn tranh nhà ta thế nào?”

Từ trước đến giờ, Trang Thập Tam và đám thiếu niên huyện Kinh có thể viết mấy bài thơ phú là đã hay lắm rồi, làm sao có thể giống với đám con cháu thế gia, nuôi bầy nhạc kỹ, đắm chìm nghiên cứu thi ca qua năm này tháng nọ chứ? Vì vậy không có ai trả lời được vấn đề đơn giản này.

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ có những kẻ vùng khác kia cười nghiêng ngả và tiếng đàn tranh du dương, còn những người bị bọn họ thách thức thì lại mím chặt môi, mặt mày tái nhợt.

Cơ Tự xem đến đây, ánh mắt lóe sáng. Nàng háng giọng, rồi đột ngột cắt lời với chất giọng trong trẻo pha lẫn chút lạnh lùng của thiếu niên: “Khúc đàn tranh Thanh Sơn Dao này chú ý vào thủ pháp thông thả tao nhã để làm ánh lên cảnh hoàng hôn bao phủ vạn dặm núi xanh... Còn đoạn ngắn nữ nhạc kỹ nhà người gảy chưa đến nửa khúc lại theo đuổi sự tráng lệ nên thêm âm rung hai lần, dạo đàn một lần. Rõ ràng là khúc nhạc tiêu dao tự tại tuyệt vời lại trở thành bản nhạc phù phiếm huyên náo, quả thật là thẹn với Lư công.”

Nàng vừa dứt câu, đám người đang cười cợt trên lầu chợt ngẩn ngơ.

Nữ nhạc kỹ đàn tranh kia vụt đỏ mặt, mắt lệ rung rung, ầm ức nhìn về phía mấy tiểu lang. Nhưng mấy tiểu lang kia vốn có am hiểu về nhạc cụ, chẳng lẽ bọn họ lại không biết những gì đối phương nói đều là sự thật sao?

Đám người đến từ vùng khác kia chết lặng, không khí im ắng, nhóm Trang Thập Tam và Trịnh Huống rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm, cất tiếng cười to. Trang Thập Tam đứng lên, háng giọng cao hứng nói: “Vị hiền tài này đã đến sao không vào tụ họp?” Lúc này tuy hẳn cảm thấy giọng nói kia khá quen nhưng dưới sự kích động lại không suy nghĩ nhiều.

Ngoài dự đoán của mọi người, giọng nói trong trẻo lạnh lùng kia cất lên: “Không cần thiết.” Rồi lại nói tiếp, “Không phải các người nói huyện Kinh của ta không có nhân tài sao? Tiếp tục nào.”

Rõ ràng nàng đang khiêu chiến! Đám người vùng khác nghe thế cười khẩy, một gã trong nhóm liếc mắt ra hiệu với một nho sinh lớn tuổi. Nho sinh kia đứng dậy, gã hiểu ý chủ nhân mình, nghe giọng đã biết thiếu niên không lộ diện kia còn khá trẻ, nếu tuổi còn nhỏ vậy thì tất cả đều dễ dàng giải quyết thôi.

Gã khẽ háng giọng, vuốt râu dài, chậm rãi nói: “Ta không hiểu biết nhiều về nhạc khí, nếu tiểu lang đã có lời, vậy thì tại hạ xin lĩnh giáo tiểu lang một vấn đề về nho gia, đó là câu ‘như dục sắc nhiên’ trong Lễ Ký - Tế Nghĩa. Trịnh Công Huyền đã chú thích thế nào, mà Vương Công Túc lại chú thích ra sao?”

Gã nho sinh vừa đặt câu hỏi, đám thiếu niên đều nhìn nhau trân trối. Không bàn đến thời này địa vị nho học đã xuống dốc, học giả ngày càng ít, mà dù cho có nho sinh nổi danh ở đây e rằng cũng không thể đọc hết chú thích của tất cả học giả trong thiên hạ được. Gã nho sinh kia yêu cầu thiếu niên trẻ tuổi đọc ra chú thích của hai nhà đại nho cuối thời Đông Hán là Trịnh Huyền và Vương Túc về Lễ Ký, có thể thấy được gã đang làm khó đây.

Nhưng không ngờ, sau khi gã nho sinh đó hỏi xong, thiếu niên kia lại lần nữa cất tiếng: “Trịnh công chú thích, ‘như dục sắc giả, dĩ thời nhân vu sắc hậu giả dĩ dụ chi’. Còn trong Thánh Chứng Luận của Vương Túc thì nói, ‘như dục kiến phụ mẫu chi nhan sắc, Trịnh hà đắc tị phụ mẫu vu nữ sắc’.”

Không một ai ngờ được thiếu niên kia có thể đọc vanh vách chú thích kia, gã nho sinh sùng sốt, còn đám người Trang Thập Tam và Trịnh Huống thì lại cất tiếng cười vui mừng và hoan hô vang dội, đặc biệt Trịnh Huống còn bắt đầu huyýt sáo. Bọn họ thật sự quá đắc ý, quá vui sướng rồi, nhất là lúc thấy sắc mặt mấy thiếu niên thế tộc ngóng cuồng tự đại trở nên khó coi, niềm vui này lại càng tăng thêm bội phần.

Tiếng cười tạm dừng, thiếu niên ở cầu thang lại cất lời: “Nói đến đàn tranh, đàn sắc và trống, tại hạ cũng mới học được một hai tháng, không biết có thể thỉnh giáo chư quân một chút không?”

Trong giọng điệu chăm chọc lạnh lùng, thiếu niên mặc trường bào màu lam, như ngọc như họa chấp hai tay, chậm rãi đi từ thang lầu đến.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thủ Đoạn.

Thiếu niên kia vừa xuất hiện, Trịnh Huống liền đứng vụt dậy, trái lại Trang Thập Tam ngồi bên cạnh y có biểu hiện bình tĩnh hơn, thế nhưng bàn tay đang cầm bình rượu cũng khựng lại.

Cơ Tự không nhìn về phía họ, nàng chấp hai tay, chậm rãi đi tới nhạc kỹ đang gảy đàn trước mặt. Nàng cau mày khẽ khoát tay, ý bảo nhạc kỹ kia lui ra. Bất kể trước mặt mọi người huy hoàng cỡ nào thì cuối cùng trong lòng nhạc kỹ này cũng vẫn hơi hơi tự ti. Thị thấy Cơ Tự có phong thái quyền quý lắm liệt nào còn dám chần chờ, thế là vội vàng cúi đầu khom lưng lui ra.

Cơ Tự đặt chiếc đàn lên đầu gối, tay trái khẽ nhấn tay phải khẽ lướt, trong nháy mắt tiếng đàn du dương ngân lên. Chơi đàn là thú vui của lớp quân tử và sĩ phu yêu thích nhất, cũng vì vậy mà mức độ thưởng thức nhạc kỹ đàn rất cao.

Cái gọi là người trong nghề vừa ra tay đã biết ngay trình độ thế nào. Lớp thiếu niên gảy đàn thường sẽ bày ra vài kỹ xảo cao siêu mà làm mất đi tình cảm ẩn chứa trong khúc nhạc. Nhưng thiếu niên lang như ngọc trước mắt họ lại dung hợp cả hai thứ này vô cùng thành thạo, tiếng đàn vừa ngân lên đã đưa mọi người lạc vào một cảnh tượng huyền ảo lóa mắt, bi hùng biến hóa nương dâu. Cảnh tượng hoa nở hoa tàn, xuân đi thu đến đẹp đến vô cùng, nhưng lại ẩn sâu nét tang thương, lạnh lẽo khi vạn vật cận kề cái chết... Đây quả thực là cảm kỹ tuyệt đỉnh rồi!

Lúc mọi người ở đây nghe như si như say, một vài người có trình độ uyên thâm còn ngân ngẩn lệ, ngón tay Cơ Tự khẽ đẩy cây đàn về phía trước một cách tự nhiên.

“Sao không tấu đàn nữa vậy?” Một công tử thế gia vốn đang say trong tiếng nhạc bật thốt. Gã vừa dứt lời, nhìn thấy nụ cười chế giễu trên khuôn mặt đám người Trang Thập Tam bèn lập tức tỉnh táo lại.

Một công tử thế gia khác cũng đứng lên, chấp tay thi lễ với Cơ Tự, cảm khái: “Quả là tầm nhìn của chúng tôi hạn hẹp nên mới không biết huyện Kinh có nhân tài ẩn dấu. Tiểu lang còn nhỏ tuổi nhưng đã thông thái đa tài, thật là khiến người người thán phục.”

Mấy công tử thế gia khác cũng đứng lên nói với Cơ Tự:

“Tiểu lang tài cao khiến chúng tôi thật sự hổ thẹn.”

“Chúng tôi đúng là không bằng tiểu lang.”

Nhìn thấy bọn họ cuối cùng cũng nhận thua, Trịnh Huống đứng lên, y kiêu ngạo nói: “Coi như các ngươi thức thời.” Mấy thiếu niên huyện Kinh vốn đã thấy khó chịu từ lâu, họ càng nhao nhao nói: “Các ngươi đã biết mình không bằng thì mau rút đi!”

Lời nói của những thiếu niên này chẳng hề khách khí, mấy công tử thế tộc tuy có ý định muốn kết giao với Cơ Tự nhưng theo tình hình hiện tại cũng không thể mở miệng được.

Bọn họ vừa mới bước xuống cầu thang, Trang Thập Tam đã nắm lấy tay Cơ Tự, giọng nói như thề ra lệnh: “Đi theo ta.” Hắn kéo Cơ Tự đến một sương phòng.

Cửa sương phòng đóng sầm lại, ngăn cách họ với những ánh mắt nhòm ngó bên ngoài. Sau khi Trang Thập Tam đóng cửa xong, hắn quay đầu nhìn đã thấy Cơ Tự ngồi trên sập, vẻ mặt thờ ơ, cử chỉ nhàn nhã.

Chỗ Cơ Tự ngồi gần cửa sổ, lúc đó có vài vạt nắng chiếu qua cửa sổ, soi trên gương mặt nõn nà của nàng, khiến dung nhan xinh xắn kia dường như có thể phát sáng. Từng sợi lông tơ trên gương mặt nàng cũng rực rỡ óng ánh dưới ánh mặt trời.

Trang Thập Tam không khỏi ngơ ngẩn ngắm nhìn. Một lát sau hắn háng giọng, ngồi xuống đối diện Cơ Tự.

Trang Thập Tam vừa rót cho mình và Cơ Tự chén rượu, vừa lạnh nhạt nói: “Thật không ngờ nàng cũng thông minh đa tài đấy.” Nói tới đây, hắn ngừng đầu nhìn vào đôi mắt long lanh trong veo như nước của nàng, trái tim hắn lại đập rộn ràng lần nữa.

Dẫn lại tình cảm trong lòng, khuôn mặt tuấn tú của Trang Thập Tam trở nên nghiêm túc: “Biểu hiện của nàng hôm nay rất tốt, giúp ta giữ được mặt mũi.” Cuối cùng hắn không nhịn được hạ giọng, ôn hòa nói: “Nàng xem thử bao giờ rảnh rồi để ta đưa nàng đến gặp mẫu thân.”

Hắn bảo đưa nàng đến gặp mẫu thân của hắn chẳng phải đang định cho nàng một danh phận rồi sao? Bất kể hắn có yêu thích nàng đến cỡ nào thì trong lòng hắn, một kẻ mồ côi như Cơ Tự cuối cùng vẫn cũng không xứng làm chính thê của hắn. Dù trong lúc hắn biết rõ nàng có tài trí hơn người nhưng vẫn luôn cố chấp với ý nghĩ đó.

Cơ Tự nén lại những suy nghĩ đang lóe lên, ngược hàng mi thật dài rồi chậm rãi nói: “Ta muốn thương lượng một vụ làm ăn với chàng.”

Trang Thập Tam nhướng mày rồi nheo mắt lại, xác định trên mặt Cơ Tự không hề mấy may vui sướng khi hắn đưa ra lời hứa hẹn với nàng. Sắc mặt hắn dần khó coi.

Lúc này Cơ Tự chỉ tiếp tục nói: “Sau chuyến đi đến huyện Thanh Sơn, ta gặp được một vị con cháu của Tà thị...”

Trang Thập Tam ngắt lời nàng, “Con cháu của Tà thị nào?” Khi nói đến chữ “Tà”, ngữ điệu của hắn lại cao lên, có vài phần khinh thường và chế giễu.

Cơ Tự ngừng đầu nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Con cháu của Trần Quận Tà thị.”

Trang Thập Tam cười nhạt, nhưng sau đó hắn đánh mặt, cau mày hỏi: “Nàng nói thật ư? Đúng là con cháu của Trần Quận Tà thị sao?” Thấy Cơ Tự gật đầu, hắn nói tiếp: “Đúng là số nàng may mắn. Nếu như vậy, chắc hẳn nàng từng nói chuyện với người hầu bên cạnh vị con cháu Tà thị kia rồi hả?”

Cơ Tự biết, với thân phận hiện giờ của mình, nếu nàng cứ khẳng khái nói rằng mình từng được trưởng tử của Trần Quận Tà thị ra tay tương trợ, tất nhiên Trang Thập Tam chắc chắn sẽ không tin. Nếu đã vậy thì cứ kệ cho hắn tự điều tra đi. Thế là nàng bỏ qua đề tài này, tiếp tục nói: “Ta còn đồng hành với họ một khoảng thời gian khá dài, vô tình nghe thấy gã kia bẩm báo với Tà lang quân rằng phía Bắc Ngụy vừa có hành động bất thường, có binh

lính thường quanh quần ở bên ngoài huyện Khúc Thủy...”

Trang Thập Tam là một người vô cùng nhạy bén, hần đứng phắt dậy, vội vàng hỏi nhỏ, “Chính tai nàng nghe thấy họ nói thế ư?”

Cơ Tự ngẩng đầu, nàng nhìn xoáy vào mắt Trang Thập Tam, trả lời: “Đúng vậy.”

Trang Thập Tam chậm chậm đi vài bước trong sương phòng rồi quay lại nói với nàng: “Được rồi, nàng về trước đi.” Hần vừa dứt lời đã vội vã mở cửa bước ra.

Cơ Tự chờ đến khi bóng dáng hần xuất hiện ở ngoài phố mới dần dần nở nụ cười. Nàng ngửa đầu uống một hơi cạn sạch chén rượu rồi thông thả bước ra khỏi quán rượu.

Lê thúc vừa đánh xe lừa vừa nghe nữ lang nhà mình vui vẻ ngâm nga trong xe, y cười hi hi hỏi: “Có chuyện tốt gì khiến nữ lang cao hứng như vậy?”

Bên trong xe lừa, giọng nói nhẹ nhàng của Cơ Tự vang lên, “Ừ, mụ chủ nô tham lam trơ tráo mà ta hận nhất sắp tức giận đến nổi học máu rồi. Ta cảm thấy cực kì thoải mái.”

“Mụ chủ nô?” Lê thúc nghĩ hồi lâu mà vẫn chưa rõ, bèn hỏi: “Nữ lang, người kết thù với mụ ta từ khi nào vậy? Sao lão nô không biết nhỉ?”

Cơ Tự chỉ cười thần bí chứ không trả lời. Nàng về đến phủ còn chưa được một canh giờ, người hầu mà hai chương quỹ cửa hàng bán gạo của nàng sai tới đang phẩn chấn chạy đến bẩm báo rằng Trang gia đã thu hồi lại lệnh cấm, còn có cả chương quỹ ba nhà bán lương thực đích thân tới tận cửa nhận lỗi. Sau khi người hầu đó đến đây, tiểu lang Trang gia còn phái người chở ba xe lương thực tới, nói là để tạ lỗi thay chủ nhân của bọn họ...

Tại huyện Kinh, Trang phủ chủ yếu kinh doanh buôn bán lương thực, cũng chiếm đến tám phần việc xuất nhập lương thực ở đây. Cũng chính bởi vì thế mà Trang Thập Tam chỉ nói một câu thôi đã không còn thương nhân bán gạo nào dám làm ăn với cửa hàng của Cơ Tự nữa.

Có điều Trang gia đã phát triển ở huyện Kinh bao nhiêu năm nay rồi, đã đến lúc nên mở rộng quy mô. Nhưng cho tới bây giờ buôn bán lương thực đều liên quan đến tình hình dân sinh, Trang gia muốn mở rộng sự nghiệp há có chuyện dễ dàng đến thế? Hôm nay, sau khi Trang Thập Tam có được tin tức kia, hần lập tức về phủ, lệnh cho nô bộc chuyển tất cả lương thực của Trang gia đến huyện Khúc Thủy, rồi tìm chỗ giấu kín đi.

Trang Thập Tam định chờ đến khi xác nhận tin tức Bắc Ngụy công thành là thật, giá gạo ở huyện Khúc Thủy nhất định tăng lên, hần cũng có thể nhân cơ hội này kiếm được một khoản tiền lớn trong chiến tranh. Còn về phần nguy hiểm, hần chỉ thao túng chính giữa, khi giá gạo đôn lên đến một khoảng nhất định, hần sẽ lập tức bán ra, như thế sẽ không phải lo gì nữa.

Quả nhiên, hai thuyền lương thực của Trang Thập Tam đã được chuyển đến huyện Khúc Thủy ngày thứ ba, xung quanh huyện Khúc Thủy đều cấp báo tình hình bất ổn, có người phát hiện doanh trại của quân tiên phong Bắc Ngụy.

Trong một đêm, giá lương thực ở huyện Khúc Thủy tăng lên gấp đôi!

Trang Thập Tam vui mừng quá đỗi, hần nghĩ Cơ Tự quả nhiên là vừa yêu hần vừa có thể trợ giúp hần. Ngay lúc bấy giờ, hần hạ lệnh bán hết lương thực cho cửa hàng buôn bán lương thực của huyện Khúc Thủy rồi chạy suốt đêm trở về.

Trang Thập Tam chính là một trong những con cháu của dòng chính Trang thị, lần này hần còn lập công lớn, đúng là về vang.

Vừa xuống bến tàu, Trang Thập Tam liền về phủ, đứng giữa đoàn người nghênh đón, hần trông thấy mẫu thân của mình.

Trang mẫu nhìn Trang Thập Tam mặt mày hớn hờ đi tới liền dẫn mạnh chung trà lên kỷ, cười gằn máng: “Nhát như cáy!”

Nụ cười của Trang Thập Tam sững lại.

Ngũ quan Trang mẫu tinh xảo, thế nhưng lại có một đôi mày xéch và đôi môi rất mỏng, trông có vẻ vô cùng lươn lẹo và bạc tình. Bà ta nhìn thẳng vào con trai còn đang ảm ức, đứng phắt lên lạnh giọng mắng: “Cơ hội ngàn năm một thuở mà con chỉ đi kiếm chút ít tiền đã trở lại rồi à. Thập Tam lang, mẫu thân thật sự thất vọng vì con!”

Trang Thập Tam cúi đầu.

Lúc này Trang mẫu khẽ vẫy tay gọi nô tỳ bung đến một hộp gỗ rồi lấy ra một chùm chìa khóa: “Đây là chìa khóa nhà kho, của cái mà tổ tiên Trang gia tích góp một trăm ba mươi năm đều ở đây.” Trong lúc Trang Thập Tam ngẩng vút đầu lên nhìn, Trang mẫu nói tiếp: “Con là con trai ruột của ta, lần này chính là cơ hội cực kỳ tốt để con lên vị trí thừa kế. Thập Tam lang, trong khoảng thời gian con đi vắng, mẫu thân đã đem toàn bộ tiền bạc trong phủ mua lương thực rồi, con mang theo đồng lương thực này đến huyện Khúc Thủy một chuyến nữa đi.”

Trang mẫu nói: “Xưa nay chiến tranh thường diễn ra rất lâu, ta nghe đồn trận chiến lần này Bắc Ngụy phát động công thành, ít nhất phải kéo dài đến nửa năm hoặc một năm. Con đến huyện Khúc Thủy một chuyến nữa, thay Trang phủ ta kiếm hàng triệu bạc về đây đi!”

Trong khoảng thời gian này mẫu thân đã đem toàn bộ tiền trong nhà để mua lương thực ư? Trang Thập Tam vừa mừng lại vừa lo, hần luôn luôn tin tưởng và nghe theo mẫu thân mình, giờ phút này lại càng không may nghi ngờ quyết định của bà.

Thấy thần thái trong mắt con trai, về mặt Trang mẫu dụ đi, bà nói tiếp: “Không ngờ con bé cô nhi họ Cơ kia lại mang phúc đến cho nhà ta, chờ con từ

huyện Khúc Thủy về, mẫu thân sẽ cưới ả làm thiếp cho con... Dù sao cũng do ả tiết lộ tin tức kia cho con, coi như thưởng cho ả vị trí thiếp thất của con vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tính Toán Và Đặc Lợi.

Trang Thập Tam chấp tay thi lễ, lễ phép trả lời: “Đa tạ mẫu thân.”

Đúng là không ai hiểu con bằng mẹ, Trang mẫu vừa nhìn đã nhận ra tuy giọng hần bình thản nhưng thực ra trong lòng thì rất vui sướng. Điều này khiến bà nảy sinh vài phần chán ghét Cơ Tự chưa từng gặp mặt kia.

Đổi mặt tiền con trai ra ngoài, Trang mẫu nhắm mắt tụng niệm kinh Phật một lát rồi nói: “Đi, đi gặp nữ cô nhi kia.”

Sau con bạo bệnh hai tháng trước, không hiểu vì sao đầu óc Cơ Tự bỗng có thêm rất nhiều kiến thức. Cơ Tự nghĩ, nàng phải để người khác cảm thấy những kiến thức này là do nàng khổ học mới có được, thế nên hề rảnh rỗi là lại vùi đầu vào sách vở hoặc cầm kỳ thi họa.

Hôm ấy, Cơ Tự đang đọc sách thì bất chợt ngoài trang viên vang lên những tiếng ồn ào. Cơ Tự ngạc nhiên đứng dậy, hàng loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Cổng trang viên Cơ thị bị người ta cưỡng chế xông vào, mấy tỷ nữ vênh vào đi theo sau một phu nhân ăn vận lộng lẫy uy nghi tới.

Họ nhìn Cơ Tự trước mặt, hást cảm hỏi: “Cô chính là Cơ Tự à?”

Cơ Tự kinh ngạc: “Là ta.” Nàng nhú mày hỏi lại, “Các người là ai?”

Mấy tỷ nữ không trả lời nàng, chỉ nói: “Cơ Tự, phu nhân nhà ta muốn gặp cô, đến đây bái kiến đi.” Dứt lời, Cơ Tự bị họ lôi đến trước mặt Trang mẫu.

Nhìn thấy Trang mẫu có chiếc cằm thon thả, luôn khinh khỉnh nhìn người qua khóe mắt, Cơ Tự thâm cười khẩy. Nàng đã nghĩ đến sẽ có ngày họ gặp mặt nhau, chỉ không ngờ ngày này đến quá sớm.

Lúc này, một tỷ nữ quát lên: “Tiểu cô còn đứng thừ ra đó làm gì? Đây chính là Trang phu nhân nhà ta đây.”

Đương nhiên ta biết đó là Trang phu nhân rồi! Cơ Tự lạnh lùng nghĩ, năm đó lần đầu tiên nàng gặp Trang phu nhân, còn chưa nói được hai câu đã bị đuổi ra khỏi cửa. Mà trong khoảnh khắc nàng quay người đi, chung trà nàng vừa uống liền bị Trang phu nhân đập nát, chiếc sập nàng ngồi cũng bị đốt trụi sau lưng. Trang phu nhân nói, ngay cả làm thiếp thất cho Trang thập tam nàng cũng không xứng.

Không biết tại sao bản thân đột nhiên lại có nhiều ký ức thế này, Cơ Tự thất thần, chẳng buồn đếm xỉa gì đến Trang phu nhân.

Trong mắt Trang phu nhân ánh lên nổi tức giận, bà ta đánh giá Cơ Tự từ trên xuống dưới một lượt, hờ hững nói: “Ngươi là Cơ Tự?”

Cơ Tự không hề hành lễ, đáp “vâng” rồi lại hỏi, “Phu nhân là ai? Ban ngày ban mặt mà dám ngang nhiên xông vào phủ người khác, không sợ người đời bàn tán sao?”

“Bàn tán?” Trang phu nhân khẽ cười, liếc nhìn trang viên nhỏ xíu cũ kỹ, cất giọng khinh thường, “Ngay cả ngươi còn là món đồ chơi mà con trai ta thích thì cảm chẳng thích thì ném, huống chi phủ đệ rách nát này của ngươi là cái thứ gì?”

Trang phu nhân được tỷ nữ dìu đi vài bước, vừa quan sát trang viên nhỏ vừa nói: “Ồ cái đất huyện Kinh này, phu nhân ta đây thích tới đâu thì tới, thích đi đâu thì đi, bao nhiêu năm rồi chưa ai dám đứng chắn đường trước mặt ta như vậy đâu. Mà thôi, nể tình ngươi đề xuất một chủ ý không tệ cho Thập Tam, bản phu nhân tha cho ngươi một lần. Nếu không, chỉ bằng việc ngươi bắt kính với ta như thế đã có đủ lý do để ta bán ngươi đến phương xa làm nô tỳ rồi.”

Thời này vì hằng năm chiến loạn, việc thống kê nhân khẩu có sơ hở rất lớn nên kiểu buôn người đen tối xuất hiện nhiều vô kể, hơn nữa còn ngày càng phát triển. Đa số tá điền lao động cho các tiểu địa chủ hà khắc đều xuất thân từ nô bộc, mà một phần nô bộc này là lưu dân cùng đường phải làm thuê kiếm sống, phần còn lại là do bị đem bán.

Thoáng chốc Cơ Tự tím mặt, nàng nhớ ra rồi, chỉ vì bảo vệ nàng mà Lê thúc mới lỡ lời đắc tội mục đàn bà độc ác này, sau đó bị mục ta bán làm nô bộc.

Thấy Cơ Tự giận đến nổi cả người run run không thốt nổi một câu, Trang phu nhân khinh miệt liếc nhìn nàng rồi hờ hững quay đầu, gọi đám nô tỳ theo hầu lên xe ngựa ra về.

Đến tận khi Trang phu nhân rời đi, Cơ Tự mới cười gằn một tiếng, quay người nhìn mấy nô tỳ đang đứng chết lặng, nàng hỏi: “Chỗ Tôn Phù có truyền tin tức nào về không?”

Một tỷ nữ vội vàng trả lời: “Có ạ, y vừa mới gửi thư đến, báo rằng tình hình huyện Khúc Thủy quả như nữ lang đã đoán. Đám nhà giàu sợ cảnh chiến tranh giết chóc nên đã bán tổng bán tháo cả cửa hàng. Từ trước đến giờ mấy cửa hàng đó luôn có giá trên trời nên không ai dám mơ tưởng, nhưng hiện tại chỉ với một xe lương đã có thể đổi được một cửa hàng rồi. Cả thuyền lương thực của chúng ta đổi được những năm cửa hàng. Y còn nói thêm, chậm nhất là hai mươi ngày nữa, sau khi họ giải quyết mọi chuyện thỏa đáng là có thể trở về.”

Bên kia, Trang Thập Tam vì mưu tính việc lớn nên bất chấp nghỉ ngơi, áp tải mười thuyền lương thực đến huyện Khúc Thủy lần nữa.

Tình huống ở huyện Khúc Thủy quả nhiên đúng như lời Trang mẩu nói, dù tin đồn đại có căng thẳng thật sự nhưng Bắc Ngụy vẫn chưa đẩy binh bao vây thành. Hơn nữa cũng vào lúc này, giá lương thực ở huyện Khúc Thủy đã tăng gấp năm lần lúc trước.

Trang Thập Tam hết sức vui mừng. Con người chính là vậy, đứng trước lợi nhuận khổng lồ, chẳng ai có thể thoát khỏi cám dỗ của đồng tiền dù người đó có tinh táo cỡ nào đi nữa. Trước đó không lâu Trang Thập Tam còn biết dừng tay đúng thời điểm, nhưng bây giờ còn chưa nhìn thấy bóng dáng người Bắc Ngụy, mà giá lương thực vẫn không ngừng tăng cao, và tất cả lương thực xung quanh huyện Khúc Thủy đều nằm trong tay hắn, chỉ cần hắn vẫn giữ mãi mà không bán ra, giá lương thực chắc chắn sẽ còn tăng tiếp.

Dần lại nổi hưng phấn mãnh liệt trong lòng, Trang Thập Tam nghĩ sau vụ này cả Kinh Châu đều biết đến đại phú hào Trang thị cho xem. Phút chốc hắn lại nghĩ, A Tụ giúp ta làm lên việc lớn, sau khi trở về ta phải lên cho nàng một chút của hồi môn, để nàng nở mặt nở mày gả cho ta, dù sau này không được làm chính thể cũng chẳng ai dám bắt nạt nàng.

Trong lúc Trang Thập Tam đang âm thầm đắc ý, có một tin tức truyền khắp huyện Khúc Thủy khiến hắn kinh hãi.

Bắc Ngụy rút quân rồi!

Không biết nhận được thư gì mà toán binh lính Bắc Ngụy quanh quần ngoài thành Kinh Châu đã gấp đến nỗi chưa kịp tấn công huyện Khúc Thủy đã rút khoát rút lui. Quân Bắc Ngụy vừa rút, trong một đêm huyện Khúc Thủy lại yên bình như trước, mọi người không còn nom nớp lo sợ việc lương thực nữa. Chỉ một canh giờ sau, giá lương thực vẫn tăng cao không ngừng bỗng giảm mạnh.

Biến cố xảy ra quá nhanh, lúc Trang Thập Tam gắng gượng không tức đến thổ huyết, nghiêng rằng tính toán phải chuyển đồng lương thực này về đâu mới có thể lấy lại tiền vốn lúc ban đầu thì thái thú thành Kinh Châu cùng huyện lệnh Khúc Thủy và mấy vị quan danh tiếng đột ngột phái binh lục soát bắt mấy thương nhân bán lương thực. Hóa ra, mấy quan viên này căm hận đám gian thương tăng giá nên đến tính sổ đây mà.

Thế là món nợ này được tính hết lên đầu Trang Thập Tam. Quan binh hùng hổ kéo đến chỗ ở của hắn, chẳng những tịch thu hết lương thực mà còn bắt giam hắn lại. Nếu không phải mấy người bạn văn nhân quen biết của Trang Thập Tam ở huyện Khúc Thủy nói giúp cho hắn thì suýt nữa hắn đã bị quan phủ chụp mũ là gian thương mang đi xử tử rồi.

Tuy giữ được tính mạng nhưng mười thuyền lương thực của Trang Thập Tam cuối cùng đã bị thu mất. Sau khi tin tức của Trang Thập Tam truyền về huyện Kinh, Trang mẩu phun ra mấy ngụm máu tươi rồi ngất lịm.

Lần này bà ta hôn mê đến tận ba ngày, khi vừa tỉnh lại địa vị của Trang thị đã mất, họ vốn là gia tộc hàng đầu ở huyện Kinh, thậm chí có thể lên đến hàng đầu châu thành nhưng thoáng cái đã trượt xuống hàng thứ hai. Dù Trang thị tiêu hết bạc của gia tộc, nhưng may mà họ vẫn còn hàng nghìn mẫu đất đai, mười mấy cửa hàng, và vài trang viên nên mới miễn cưỡng giữ được địa vị này.

Trang Thập Tam trở về chịu sự phán xét của gia tộc. Thứ nhất là Trang Thập Tam còn trẻ, thứ hai hắn vốn đã dừng tay kịp thời, và cuối cùng người lạm quyền sử dụng bạc của gia tộc đem đi mua lương thực không phải hắn, chẳng qua hắn chỉ là người làm việc thay cho mẫu thân của mình thôi. Thế nên gia tộc không hề xử phạt Trang Thập Tam, nhưng mẫu thân Trang Nam thị của hắn thì bị tước mất quyền quản lý trong gia tộc, giáng xuống làm thiếp.

Trong cơn phong ba bão táp này, Cơ Tụ không hề khiến người của Trang gia thù hận, vì dù sao tin tức nàng cung cấp không hề sai, còn việc Trang thị thất bại là do bà ta có lòng tham không đáy. Lúc tin tức đó truyền đến tại Cơ Tụ, nàng đang cùng cô con gái thứ ba của mẹ nuôi mình là Trịnh thị Mật nhi đến thành Kinh Châu dạo chơi.

Nghe nhóm Trịnh Mật nhi tán gẫu về biến cố thâm của Trang thị, Cơ Tụ thầm nghĩ: Trang Nam thị ngông cuồng tự đại, hở mồm là đòi bán người khác thành nô bộc, bây giờ bản thân bị giáng làm thiếp, đến lúc bị người khác dọa bán chắc chắn sẽ có vẻ mặt rất đặc sắc đây.

Bây giờ tâm trạng nàng rất vui, bởi vì nhóm Tôn Phù đi huyện Khúc Thủy từ nửa tháng trước đã trở về rồi. Bọn họ còn mang về cho nàng khế đất năm cửa hàng mặt tiền trên phố tốt nhất ở đây, lợi nhuận thu được của mấy cửa hàng này còn cao gấp hai lần ở huyện Kinh, chỉ trong một hai tháng, Cơ Tụ đã tích góp thêm một khoản kha khá vào của hồi môn cho mình rồi.

Trong lúc nàng vui mừng khôn xiết thì giọng nói nũng nịu của Trịnh Mật vang lên: “Ôi, nếu lần này ta có thể được gặp Tà Thập Bát lang một lần thôi thì sẽ không còn gì để tiếc nữa.”

Bạn thân của Trịnh Mật là Ngô thị Nguyệt Hoàn giễu cợt: “Hi hi, sợ là sau khi người thấy Tà Thập Bát cũng sẽ mắc bệnh tương tự giống như mấy cô nương khác thôi, kiểu gì cũng phải hối tiếc cả đời.”

Trịnh Mật hứ một tiếng, rồi lại không nhịn được hỏi: “Tà Lang thật sự tuần tú bất phàm thế sao?” Nàng ta quay đầu nhìn Cơ Tụ, “A Tụ, nghe nói người đã gặp mặt Tà Lang rồi, người nói xem chàng trông thế nào?”

Trịnh Mật vừa thốt ra, năm sáu thiếu nữ đi cùng đồng loạt nhìn Cơ Tụ. Những người này nghe nói Cơ Tụ quen biết Tà Lang nên mới đành kéo nàng cùng bọn họ đến thành Kinh Châu.

Trong ánh mắt mong chờ của mấy thiếu nữ, Cơ Tụ mỉm cười: “Quả thật đáng về rất tuần tú, khí chất cũng bất phàm.”

“Chỉ vậy thôi à?” Trịnh Mật ngạc nhiên, “Ai cũng bảo Tạ Thập Bát đến Kinh Châu một tháng cũng giống như mùa xuân ở thành Kinh Châu đến sớm một tháng, cả con đường thơm ngát hương hoa khiến ai ai cũng phải mê mẩn ngắm nhìn... Thế mà người nói như thể Tạ Lang chẳng khác gì mấy con cháu thế gia bình thường là bao thế hả?”

“Đương nhiên là có khác.” Nàng nhìn đám thiếu nữ, nửa đùa nửa nhắc nhở, “Tạ Thập Bát kia tuần tú thì tuần tú đấy, nhưng là lang quân phong lưu. Lang quân tốt trên thế gian này nhiều không kể xiết, thế nhưng Tạ Thập Bát là người không đáng si mê nhất. Thật ra so với đáng về của hắn, nếu ta giả trang làm nam tử thì đẹp hơn hắn nhiều.”

Lúc Cơ Tụ buột miệng nói câu này, xung quanh chợt yên lặng như tờ, chốc lát sau một tiếng cười lớn vang lên phía sau nàng: “Đúng đấy, Tạ Thập Bát thực sự cũng chẳng phải siêu quần bạt chúng gì. Cho dù có siêu quần thật thì cũng trông liễu yếu đào tơ như đám tiểu cô thôi. Ha ha ha, ta thích câu tiểu cô này nói rồi đấy, nàng mau qua đây chúng ta làm quen với nhau nào.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Tạ Lang

Cơ Tụ từ từ quay đầu lại. Cuối cùng nàng đã hiểu tại sao khi này nàng đang thao thao bất tuyệt, đám Trịnh Mật đột nhiên im lặng rồi. Đó là bởi vì ngay phía sau nàng khoảng hai mươi bước xuất hiện mười mấy chiếc xe bò, mà thời khắc này những chiếc xe đang vén rèm, bên trong đều là những con cháu sĩ tộc tuần tú trắng trẻo, phóng khoáng lịch sự đang nhìn nàng như cười như không.

Tuy nhóm người này chỉ ngồi xe bò nhưng những hộ vệ cao lớn, thị tỳ xinh đẹp phía sau và cả bọn họ đều toát lên một nét thanh nhã quyền quý. Hiển nhiên, thân phận họ tuyệt đối không tầm thường, rất có thể không phải là đám con cháu thế tộc ở thành Kinh Châu mà là các lang quân của đại sĩ tộc. Còn người nói chuyện vừa này chính là một sĩ phu khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, gương mặt xấu xí nhưng lại mang một phong thái thanh nhã cổ xưa.

Thấy Cơ Tụ nhìn mình trân trân, người kia cười đến mặt đỏ gay, y vỗ đùi vào đùi, vui mừng nói lớn: “Đây chính là ngày vui vẻ nhất trần đời của Trần Dịch Chi ta.” Y khoải tay chạy đến xe lừa của Cơ Tụ, nghiêng người phờ hăm răng vàng và đôi mắt híp tịt nhìn vào xe, hỏi Cơ Tụ: “Xin cho hỏi quý danh của tiểu cô là gì?”

Cơ Tụ nhìn gã trước mắt mình, rồi lại trông đám người cách hơn hai mươi bước kia. Họ khoanh tay bằng quan, lười biếng ngửa đầu uống rượu hoặc cười tùm tùm nhìn nhóm nàng. Nàng dần dần bình tĩnh lại, thầm nghĩ: Chuyện đã đến nước này rồi chỉ có thể đến đâu hay đến đó vậy.

Nàng khẽ thi lễ với Trần Dịch Chi: “Tiểu nữ tên Cơ Tụ.”

“Họ Cơ ư?” Cũng giống như Tạ Lang, Trần Dịch Chi kinh ngạc nhướn mày, rồi cười toe toét nói: “Bây giờ người họ Cơ hiếm thấy lắm, hóa ra tiểu cô chính là hậu duệ của Hoàng đế.”

Nói tới đây, y khách khí trò chuyện tiếp: “Tiểu A Tụ, nàng tới thành Kinh Châu là định đến chùa Khô Vinh à? Ôi, ta từng nghe người ta nói cầu duyên ở chùa Khô Vinh linh nghiệm lắm đây.” Y nói xong cũng không đợi Cơ Tụ đáp lại, cười tít mắt bảo Lê thúc đánh xe: “Đi thôi, đến chùa Khô Vinh.” Vừa dứt lời, y gơ tay huyết sáo, mấy chiếc xe bò chạy tới vây xung quanh xe lừa của Cơ Tụ, như đang ép chiếc xe lừa kia phải đồng hành với họ vậy.

Đến khi xe lừa của Cơ Tụ bị đội ngũ của những sĩ tộc kia bao quanh, đám người Trịnh Mật mới hoàn hồn lại. Bọn họ gọi mấy tiếng mà nhóm người phía trước vẫn không buồn đoái hoài, Trịnh Mật gơ tay đánh hộ vệ bên cạnh một cái khiến gã co rúm lại, nàng ta tức giận quát: “Tại sao A Tụ có thể được đám lang quân kia đối đãi như vậy chứ?”

Nữ lang đi cùng nàng ta đứng bên cạnh vội vàng kéo tay áo của nàng ta lại, nhắc nhở: “Nói nhỏ thôi. Ta thấy đám người kia khá bất phàm, e là người có lai lịch lớn. Người có tức Cơ Tụ thế nào đi nữa thì cũng nên đợi đến lúc về rồi trút giận cũng không muộn, ở đây cần thận chọc phải bọn họ đấy.”

Trịnh Mật vội vàng ngậm miệng lại, sau một lát do dự, đám nữ tử đó không nhịn được bèn sai người đánh xe đuổi theo.

Chùa Khô Vinh rất gần, nhóm Cơ Tụ đi chưa đến hai khắc đã tới nơi.

Đoàn người vừa mới đi lên đường núi đã nghe thấy phía trước truyền đến tiếng tiêu. Tiếng tiêu réo rắt, thổi tới nốt cao như thể xuyên qua tầng mây, tràn đầy linh hoạt kì ảo và tự tại, người thổi chắc phải thuộc hàng tài nghệ cực kì cao siêu đấy.

Gần như là tiếng tiêu kia vừa vang lên, nhóm lang quân đi phía trước Cơ Tụ đều ngừng nói chuyện, chăm chú lắng tai nghe. Họ men theo tiếng tiêu đến sườn núi, có vài ngôi đình và hành lang cừu khúc được xây dựng trên nền đất bằng lát đá xanh rộng lớn.

Vừa đến nơi, ánh mắt của họ không hẹn mà cùng nhìn về phía ngôi đình chính giữa. Nơi đó có hai người đang đánh cờ, một người là đại hòa thượng đầu

trọc, mà người còn lại là lang quân bạch y.

... Cơ Tự trầm nghĩ, hóa ra cảnh tượng này cũng có thể gọi là hào quang lấp lánh, rực rỡ muôn màu.

Lang quân bạch y ngồi trên sập, chăm chú chơi cờ cùng vị hòa thượng kia. Trên người chàng như có một quang sáng long lanh, chiếu rọi cả núi xanh và khe suối, khiến chúng cũng trở nên lóa mắt và hoa lệ.

Trước kia Cơ Tự từng nghe người ta nói, có một kiểu người cho dù có im lặng đứng giữa trăm nghìn người cũng sẽ trở thành tiêu điểm một cách tự nhiên. Mà hiện tại nàng đã hiểu đó là kiểu phong cảnh gì rồi.

Chùa Khô Vinh chính là chùa nổi danh ở Kinh Châu, khách hành hương tới đây rất nhiều, đôi khi cũng có vài nữ khách. Cơ Tự vừa liếc mắt xung quanh liền không khỏi nghĩ thầm: Có lẽ tất cả nữ khách ở chùa Khô Vinh đều tập trung ở đây cả rồi...

Đám tiểu cô rải rác khắp sườn núi, hoặc kê bàn luận thơ phú, hoặc ngồi thêu thùa, vẽ tranh, hoặc dẫn theo tỷ nữ làm duyên làm dáng đứng bên cạnh khóm cúc. Ai ai cũng ăn vận lộng lẫy, mỗi hành động cử chỉ đều được khéo léo tô điểm, chốc chốc lại liếc sang lang quân bạch y với ánh mắt si mê.

Ánh mắt Cơ Tự nhìn lướt qua đám tiểu cô, trầm nghĩ: Không hổ danh lang quân phong lưu nổi tiếng thế gian. Nàng xua đi ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, khôi phục lại nỗi lòng bình lặng như nước.

Lúc này ván cờ đã đến hồi kết, vị hòa thượng mặc áo cà sa khoát tay, nói: “Thôi, thôi, người cao tay quá, lão nạp nhận thua.”

Tạ Lang còn chưa kịp trả lời thì một lang quân cao dong dong, phong thái phóng khoáng bên cạnh Cơ Tự liền nở nụ cười: “Tạ Thập Bát hửn đâu chỉ cao tay thôi đâu, nếu lần này không nhờ diệu kế của hửn thì làm sao Bắc Ngụy chịu rút quân chứ?”

Cơ Tự đang cố gắng giữ lòng mình bình thản, lời nói của vị lang quân này mang theo khẩu âm phương Bắc, nàng chỉ nghe rõ được từ “cao tay”, còn mấy từ còn lại thì chỉ loáng thoáng.

Một lang quân tuấn tú khác cũng chen lời: “Tạ Thập Bát huynh, huynh khiến bọn ta bôn ba khắp nơi, còn bản thân thì lại tiêu dao tự tại thế đấy.”

Lang quân trắng trẻo khác thì cười lạnh: “Ai bảo Tạ Thập Bát tiêu dao vậy hả? Hửn vừa phải đánh cờ, vừa phải nghe mỹ nhân đệ nhất Kinh Châu thổi tiêu, đã thế còn phải thưởng thức sự yên bình nơi cửa Phật và hưởng thụ những ánh mắt hâm mộ của đám tiểu cô. Hửn bận lắm ấy chứ.”

Hai chữ “bận lắm” này vừa thốt lên, mọi người liền cười vang. Mà trong tiếng cười rộn rã này, lang quân xấu xí Trần Dịch Chi kia là khoa trương nhất, y vội vàng chạy đến trước mặt Tạ Lang, đắc ý nói: “Tạ Thập Bát, mới vừa rồi bọn ta gặp được một vị cổ nhân của ngươi, không biết ngươi còn nhớ hay không?” Y quay lại ra lệnh cho một cậu bé xanh xao, “Thiếu nhi, ngươi kể chuyện vừa rồi cho Thập Bát lang nghe đi.”

Thế là trong tiếng cười sang sảng của đám lang quân, cậu bé kia cất lời: “Tạ Thập Bát kia tuần tú thì tuần tú đấy, nhưng là lang quân phong lưu. Lang quân tốt trên thế gian này nhiều không kể xiết, song Tạ Thập Bát là người không đáng si mê nhất.”

Đối phương vừa lên tiếng, Cơ Tự liền giật nảy mình. Bởi vì từng lời nói, từng âm điệu, và từng câu nhấn nhá thốt ra từ cậu bé này giống hệt như giọng điệu của nàng.

Cậu nói đến đây thì chợt dừng lại, trong tiếng cười kiềm nén của Trần Dịch Chi, cậu tiếp tục nhại theo giọng Cơ Tự: “Thật ra so với đáng vẻ của hửn, nếu ta giả trang làm nam tử thì đẹp hơn hửn nhiều.”

Cậu bé vừa dứt câu, Tạ Thập Bát đang thông dong bỗng quay đầu lại, đôi mắt sáng lấp lánh như vì sao của chàng xuyên qua đám đông, nhìn về phía Cơ Tự.

Thấy ánh mắt chàng, mặt Cơ Tự đỏ bừng. Mà trong lúc Tạ Lang kinh ngạc nhìn Cơ Tự, đám lang quân đã cười vang cả đất trời. Mấy người này rõ ràng vô cùng cao hứng, giọng cười rất lớn và rất khoa trương.

Trong tiếng cười ầm ĩ, Tạ Lang đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt Cơ Tự, cúi đầu nhìn nàng. Không biết đám lang quân vừa nhìn thấy điều thích thú gì đó, lại cười nghiêng ngả.

Lúc này, Tạ Lang khe khẽ thở dài rồi cất lời: “Ta còn tưởng rằng trong hai mươi mấy ngày đồng hành vừa qua, Cơ tiểu cô đã xem ta là bạn tốt rồi.” Nói đến đây chàng đột nhiên cúi đầu xuống thấp hơn, khẽ sát vào tai Cơ Tự, nhẹ nhàng cười nói, “Nàng giả trang nam tử tuần tú hơn ta nhiều hả? Tạ Lang không biết dung mạo của mình lại được đem so sánh với một tiểu cô đâu đấy.”

Mặt Cơ Tự vốn đỏ gay, bởi vì nàng cảm thấy dù sao Tạ Lang đã giúp mình vài lần, thế nhưng nàng lại nói xấu sau lưng chàng như vậy quá bất kính. Song vào giờ khắc này, mặt nàng không đỏ nữa.

Ngược gương mặt xinh xắn vẫn còn vương nét ngây ngô lên, Cơ Tự nhìn Tạ Lang bằng đôi mắt rung rung, khẽ nói: “Lang quân thật sự không phải lương xứng... Cơ Tự chỉ nói suy nghĩ trong lòng mình thôi.”

Tuy Cơ Tự không nói rõ rằng chàng không phải kiểu quân tử đứng đắn, nhưng nàng cảm thấy được người trước mắt này nhìn nàng với đôi mắt sáng ngời, dịu dàng cười với nàng, và hành động khẽ sát vào nàng như vậy là rất bất ổn.

Thoáng chốc, Cơ Tự vội vã hành lễ với Tạ Lang, xấu hổ nói: “Lang quân có ơn giúp đỡ Cơ Tự, Cơ Tự lại nghị luận về lang quân sau lưng là vô cùng bất

Kính, kính mong lang quân lượng thứ.”

Lúc này Cơ Tụ chỉ mới là cô bé mười ba, mười bốn tuổi, nhưng đôi mắt long lanh ngời sáng của nàng như có một làn sương khói bao phủ, ẩn chứa nét xa xăm, đượm buồn và ánh lên vẻ thần bí vô cùng.

Tạ Lang mỉm cười nhìn Cơ Tụ, chấp nhận lời xin lỗi của nàng. Trong tiếng cười ồn ào của đám bằng hữu, chàng nhìn rõ vẻ ái mộ nhưng lại khắc chế trở nên lạnh lùng trong ánh mắt tiêu cô trước mặt, bỗng chốc cảm thấy non nước Kinh Châu này có chút thú vị rồi đây.

Còn Cơ Tụ thì lại thấp thòm bất an, bởi vì nàng nhảy bén cảm giác được, chỉ trong chốc lát, những ánh mắt nhìn nàng từ bốn phía có thêm rất nhiều sự cảnh giác, cảm hận, chán ghét và dò xét. Mà chủ nhân của những ánh mắt kia chính là mấy cô nương ái mộ Tạ Thập Bát đang tản mát trên nửa ngọn núi này.

Toi rồi! Tạ Thập Bát chỉ dạo chơi ở Kinh Châu một thời gian thôi, chẳng mấy chốc lại phát tay thông dong trở về Kiến Khang, nhưng nàng thì vẫn phải sống ở nơi đây. Nếu vì chàng mà chọc phải những cường địch như vậy thì đó mới chính là chuyện oan uổng nhất thế gian này.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Khoe Khoang.

Cơ Tụ nghĩ đến đây liền vội vàng ngừng đầu, hé môi định nói gì đó với Tạ Lang. Nhưng vào lúc này, tiếng tiêu kia đang phóng vút lên tầng mây, lượn lờ vài hồi rồi dần dần dừng lại. Sau đó một thiếu nữ tuyệt đẹp cầm tiêu ngọc đi ra khỏi bụi cây.

Thiếu nữ kia vận bộ bạch y, chân mang guốc mộc, trang điểm đơn giản, nhưng đường nét khuôn mặt lại quý phái hơn người. Nàng ta cất bước khoan thai đến trước mặt nhóm lang quân, khẽ nhún chào bọn họ rồi nhìn về phía Tạ Lang bằng đôi mắt long lanh, dịu dàng gọi một tiếng: “Lang quân Tạ gia.”

Thiếu nữ cất lời, âm cuối hơi cao, là khẩu âm Lạc Dương pha lẫn Kinh Châu. Giọng nói nàng yêu kiều, khuôn mặt nàng vừa xinh đẹp vừa lạnh lợi, cộng thêm đôi mắt đa tình gọn sóng lẫn lẫn kia, dù Cơ Tụ là nữ nhưng trong khoảnh khắc này trái tim cũng đập rộn rã.

Tạ Lang thấy thiếu nữ kia đến chào, khẽ mỉm cười đáp lại. Chàng chỉ cười thôi đã khiến nàng ta ngây ngẩn, thẹn thùng đỏ mặt, ngoan hiền đứng sau lưng Tạ Lang. Ánh mặt trời trải trên người họ như thêm vài phần rực rỡ.

Chắc hẳn thiếu nữ này là đệ nhất mỹ nhân Kinh Ly của huyện Kinh mà khi nãy bọn họ nhắc đến rồi.

Đến tận giờ phút này, Cơ Tụ mới chợt phát hiện, việc Tạ Lang bỗng nhiên đến gần nàng, nói với nàng những lời khiến người ta hiểu lầm kia, người khác coi là thật cũng được, mà không thì cũng tốt, đều không quá quan trọng. Quan trọng là nàng đừng coi đó là thật, cũng không cần thiết phải cố gắng giải thích. Bởi vì với dáng vẻ hiện nay của nàng, nếu cất lời giải thích chỉ khiến đám người vốn xuất thân cao sang quyền quý ở đây chê cười mà thôi.

Nghĩ đến đây, Cơ Tụ không cười nổi, nàng rù mắt xuống, chậm rãi lui sang một bên.

Tất cả mọi người đều ca ngợi tiếng tiêu của Kinh Ly, trên đường núi cách đó năm mươi bước, còn có một tiếng cười trầm trầm truyền đến: “Ai cũng bảo tiếng tiêu của Kinh Ly và cảnh sắc của Trường Giang đều tuyệt nhất huyện Kinh này, hôm nay mới được nghe thấy quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Kinh Ly đúng là mỹ nhân hiếm có và quả thật cũng là một cao thủ thổi tiêu. Lúc này được người ta khen ngợi trước mặt mọi người như vậy, gò má nàng ta ửng hồng đẹp không sao tả xiết.

Cơ Tụ đứng bên cạnh, không nhận được vừa nhìn ngắm Kinh Ly vừa thầm nghĩ: Không biết đến khi dung nhan của mình trở mã hoàn toàn liệu sẽ hơn hay kém nàng ta đây?

Lúc này đám lang quân đều tự tìm niềm vui cho mình, Trần Dịch Chi đòi đánh cờ với đại hòa thượng không được liền quần lấy Tạ Lang, được mọi người vây quanh tầng tầng lớp lớp, bất giác đã quên mất Cơ Tụ.

Thấy cảnh này, Cơ Tụ nghĩ ngợi rồi quyết định ra về. Lúc nàng xuống sườn núi, tiếng cười của một thiếu niên khác khá quen truyền đến: “Dù huynh phóng đại đó à? Tiếng tiêu vừa rồi ta cũng nghe thấy, hay thì có hay thật, nhưng nếu so với cảnh đẹp ở Trường Giang thì cũng thái quá rồi. Còn chưa kể đến lần trước lúc ta ở huyện Kinh, gặp được một cao thủ, tiếng đàn nàng ta tấu phải nói là gần như nhập đạo. So với tiếng tiêu trầm bổng khi nãy thì hùng hồn hơn nhiều.” Nói đến đây y lại bổ sung, “Đúng rồi, người gảy đàn hôm đó là một tiểu cô tuổi còn rất trẻ, khoảng mười ba mười bốn thôi.”

Người bên cạnh y cười to: “Tiểu cô mười ba mười bốn tuổi mà có tài đàn đến mức nhập đạo cơ à? Sờ Tam nhi, đệ phóng đại quá rồi đấy.”

“Tiểu Tam nhi chỉ được cái hay nói bừa, xưa nay gảy đàn là khó nhất, không phải lòng chứa non sông, vai mang vạn gánh thì thư thì sao có thể gọi là gần như nhập đạo chứ?”

“Theo ta thấy, Tiểu Tam nhi cố ý nói vậy để khiêu khích tiên nữ Kinh Ly rồi. Chỉ sợ tiếng đàn tiểu cô kia tấu lên có thể giết bò ấy chứ.”

“Ha ha ha ha.”

Có tiếng cười khê của nữ tử pha lẫn trong tiếng cười vang dội kia, Cơ Tụ không cần quay đầu lại cũng có thể biết đó là tiếng cười của Kinh Ly. Lúc này nàng đã sắp xuống đến chân núi, nàng đang đắm chiêu liên bất giác nhếch môi cười nhạt. Nàng thấy phía trước có ba bốn vị lang quân thể tộc đang đi đến, bèn hành lễ với một người trong số đó, cất giọng giòn giã: “Xin hỏi lang quân có thể tháo tiêu bên hông cho ta mượn một lát được không?”

Thiếu niên được nàng hỏi chừng mười lăm, mười sáu tuổi, là lứa tuổi bắt đầu biết rung động, thấy Cơ Tụ bắt chuyện với mình, y đỏ mặt, lật đật rút tiêu trúc ra, lắp bắp nói: “Mời, mời, mời, mời nàng dùng.”

Cơ Tụ thản nhiên cười với y, đưa tay nhận lấy thanh tiêu, khê thi lễ: “Đa tạ lang quân đã tặng.”

“Không, không cần đâu.” Thiếu niên vội vã đáp lễ, mãi cho đến khi Cơ Tụ cầm cây tiêu kia đi xa, y vẫn còn ngơ ngác ngẩng đầu dõi theo.

Cơ Tụ vừa đi vừa lấy khăn ra lau từng lỗ trên thanh tiêu, rồi đưa lên miệng thổi từ từ. Xưa nay tiếng tiêu vốn réo rắt, nàng vừa thổi lên âm thanh liền êm ái lượn lờ, nhất thời xung quanh trở nên yên tĩnh.

Tiếng tiêu khi nãy của Kinh Ly như đưa người ta vào cõi tiên đã đủ thấy tài nghệ cao siêu cỡ nào. Nhưng đến khi tiếng tiêu của Cơ Tụ vang lên, mọi người mới biết cái gì gọi là rung động. Nó tựa dòng nước mát trong đầm, dễ dàng thấm sâu vào linh hồn người ta, tuy cực nhạt, cực thanh nhưng cũng cực xa xôi. Như ngọn núi xanh, như ánh nắng chiều, như vòm không đồ rục buổi hoàng hôn, rõ ràng là vẽ đẹp đất trời vào lúc rục rờ nhất, tươi đẹp nhất thường được tô vẽ trên trang sách; nhưng qua tai người nghe lại phất chốc hiện lên dòng nước trôi xuôi không thể nào chảy ngược phía sau rừng xanh núi thẳm, thấy được về lại tận phía sau ánh sáng chiều đồ rục.

Người ngoài nghề nghe thấy tiếng tiêu này sẽ cho rằng giống hệt với lúc Kinh Ly thổi, đều phiêu diêu bay bổng, tài nghệ siêu quần và thanh thoát như nhau. Điểm bất đồng duy nhất chính là nét tang thương ẩn sâu trong đó thôi.

Từ thời Tam Quốc đến nay, người trong thiên hạ đã long đong giữa cảnh sống chết hơn hai trăm năm. Vô số đại tài tử, vô số người thông minh tuyệt đỉnh ôm ấp hoài bão phải dùng máu tươi và sự uyên bác của mình cố gắng thay đổi thế gian này, nhưng sự phấn đấu và cố gắng của họ lại không thể vẽ ra một lối thoát cho chúng sinh. Người trong thiên hạ đã tìm kiếm quá lâu trong đêm đen hắc ám, cho đến hôm nay họ đã nản lòng thoái chí, đã trở nên thờ ơ và lạnh nhạt, bàng quan nhìn vận mệnh thế gian, cũng đang bàng quan với vận mệnh của mình.

Mà nỗi bi thương không thể diễn tả thành lời của đám sĩ phu cùng nhóm thế gia tài đức đều hiện rõ trong tiếng tiêu của Cơ Tụ kia.

Nếu nói vừa rồi mọi người còn cảm thấy khúc tiêu của Kinh Ly linh hoạt kỳ ảo như tiên nhạc, thì giờ khắc này họ chỉ cảm thấy tiếng tiêu của nàng ta thật buồn cười, tùy tiện và không đáng để nhắc đến mà thôi.

Trên sườn núi, Trần Dịch Chi dùng thế cờ trong tay, nhóm Tạ Lang cũng đi đến bên sườn dốc, dõi theo tiếng tiêu.

Trong ánh mắt của vô số người, thiếu niên khi nãy cho Cơ Tụ mượn tiêu mặt đỏ bừng, khê nói: “Nhất định là tiểu cô khi nãy rồi, nhất định là nàng.”

Một gã thanh niên mặt chữ điền bên cạnh cười nhạt: “Đừng có nằm mơ, nếu tiểu cô kia thổi tiêu hay đến vậy thì tại sao bản thân lại không mang theo tiêu bên người mà phải đi mượn tạm của người chứ?”

“Vẫn chỉ là một tiểu cô còn nhỏ tuổi thôi.”

Ánh mắt Kinh Ly vẫn nhìn vào Tạ Lang đang chấp tay sau lưng nhìn xuống chân núi. Thấy tiếng tiêu đã lắng xuống từ lâu nhưng chàng vẫn không quay đầu lại, cuối cùng nàng ta không nhịn được đi đến phía sau Tạ Lang, cắn môi, khê nói: “Không biết vị kia là thần thánh phương nào mà thổi tiêu hay hơn cả tiểu nữ nữa.”

Gã lang quân tuần tú bên cạnh Trần Dịch Chi sai bước đi đến, cúi đầu nhìn xuống chân núi, cũng hỏi Tạ Lang: “Tạ Thập Bát, mới vừa rồi người đi nhanh nhất, có thấy được người thổi tiêu kia không?”

Lúc này Tạ Lang thôi nhìn chân núi, chàng cười nhẹ: “Thấy rõ.”

Lần này tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú, Trần Dịch Chi nói lớn: “Dáng vẻ thế nào? Người đâu, người đâu, mau mời vị ẩn sĩ kia đến đây.”

Không ngờ Tạ Lang lại nói: “Không cần đâu. Tiếng tiêu du dương, vắng vắng núi rừng... Hường thụ thì cứ hướng thụ, cần gì cưỡng cầu việc khác?” Nói thì nói như vậy, nhưng nét cười nơi đáy mắt chàng cuối cùng trở nên sâu xa.

Cơ Tụ trở lại xe lừa, cây tiêu kia đã được nàng cất vào ngực. Cây tiêu trúc này không phải là vật sang quý, nếu Cơ Tụ đã mượn cũng không cần phải cố đem trả lại làm gì.

Lê thúc vung roi, xe lừa dần dần chạy ra phố, Cơ Tụ không nhìn được vén rèm xe lên nhìn về phía đỉnh núi. Tuy cách khá xa nhưng nàng vẫn thấy được bóng dáng bạch y trong núi rừng xanh mướt kia. Dĩ nhiên bóng dáng bạch y này không nhất định là Tạ Lang, phải biết rằng trước kia trong nhà có tang thì người ta mới mặc đồ trắng, nhưng từ thời Ngụy Tấn đến nay, các danh sĩ lại thích mặc bạch y, cũng biến áo bào trắng, váy trắng, ngựa trắng thành trào lưu hiện nay.

Hơn nữa, kể từ khi Tạ Lang đến Kinh Châu, đám lang quân thể tộc và sĩ tộc Kinh Châu rồi rít bắt chước, cho nên người vận bạch y càng nhiều hơn.

Lúc này, giọng Lê thúc vang lên bên ngoài: “Nữ lang, mới vừa rồi lão nô loáng thoáng trông thấy mấy tiểu cô A Mật, lúc người đi ra khỏi chùa có gặp họ không?”

Nhóm Trịnh Mật cũng đến chùa Khô Vinh ư? Cơ Tụ cau mày, nhẹ giọng trả lời: “Không có.”

Lê thúc ở bên ngoài lại nói: “Mới vừa rồi lão nô thấy hình như họ có vẻ không vui, không biết là vì nguyên nhân gì?”

Cơ Tụ trả lời: “Chắc là không sao đâu. Thúc cũng biết đấy, con người A Mật hay tức giận lắm, có thể bị người ta cướp mất thứ gì nàng ta thích thôi.”

Lê thúc cười hềnh hếch: “Nói cũng đúng.”

Đúng lúc này, giọng Cơ Tụ vang lên bên trong xe ngựa: “Thúc, ta không cần dùng đến hai cửa hàng gạo kia nữa, thúc mau tìm người bán đi.”

Lê thúc lớn giọng trả lời: “Được, được, lão nô cũng đã nói với Tôn Phù như thế. Người của chúng ta quá ít, không bằng bán hai cửa hàng ở huyện Kinh đi, sắp xếp họ đến cửa hàng ở huyện Khúc Thủy cho rồi. Vùng đó buôn bán tốt hơn huyện Kinh nhiều, không thể cứ bỏ trống vậy được.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chu Lang

Suốt quãng đường Cơ Tụ không nhìn thấy nhóm Trịnh Mật đâu cả, hiếm lắm mới đến thành Kinh Châu một chuyến, nàng dứt khoát đi mua một vài thứ cần thiết rồi cùng Lê thúc trở về trang viên.

Trang viên của Cơ gia có hai mươi mấy gian phòng, năm mươi mẫu ruộng và gần nửa ngọn núi được ngăn bởi dòng suối rộng. Tuy nói chỗ này không nhỏ nhưng trong tất cả trang viên của huyện Kinh này, nó lại là nhỏ nhất. Bình thường, trang viên của các đại quý tộc giàu có chứa được những mấy trăm, mấy nghìn người, còn có thể tự cung tự cấp mọi thứ, thậm chí rất nhiều trang viên còn có đủ loại phân xưởng.

Vừa vào trang viên, Cơ Đạo mới tám tuổi chạy đến, nhảy nhót vui mừng: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ đã về rồi.”

Đứa bé này luôn như thế, mỗi lần nàng ra ngoài, người mong ngóng nhất chính là cậu, mà mỗi lần nàng trở về, người vui vẻ nhất cũng là cậu. Đúng rồi, bây giờ Cơ Đạo vẫn còn bé, cười lên liền lộ ra hàm răng bị sún hai chiếc. Hình như từ sau sinh nhật mười bốn tuổi của cậu, nàng không còn thấy cậu cười nữa. Cho dù đến năm bốn mươi tuổi, cậu tự xưng vương dưới sự ủng hộ của đám mãnh tướng, trên mặt cậu cũng không hề có nét cười...

Vừa nghĩ đến đây, Cơ Tụ liền cau mày, nàng lơ mờ đoán được, hình như vào năm Cơ Đạo mười bốn tuổi, mình đã mất. Thế nhưng những chuyện cậu trải qua sau này, sao nàng lại nhớ rõ ràng như thế? Hơn nữa, trong đầu nàng thậm chí còn hiện lên hình ảnh Cơ Đạo khóc nức nở trước mộ mình. Khi đó nàng đã chết rồi, sao còn thấy rõ mồn một mọi chuyện thế kia?

Trong lúc Cơ Tụ suy tư, Cơ Đạo đã vịn cang xe, trèo lên xe lừa, ngồi xuống đối diện Cơ Tụ đang đăm chiêu, hớn hờ nói: “Tỷ tỷ, hình như tỷ có tâm sự à?” Cậu bé nhăn mày, nghiêm túc nói, “Tỷ tỷ, mới vừa rồi Mật nhi Trình gia phái người đến tìm tỷ đấy. Đệ cảm thấy con người Trịnh Mật lòng dạ nhỏ nhen lắm, tỷ phải chú ý thật kỹ.”

Cơ Tụ cười xòa: “A Đạo thông minh quá, ngay cả Trình Mật lòng dạ nhỏ nhen mà cũng nhìn thấu.” Nhìn gương mặt mẫm mĩm, đáng yêu của Cơ Đạo, đáy lòng nàng trào dâng cảm xúc thương yêu quá đỗi, bất chợt ôm lấy cậu, hôn chụt lên khuôn mặt nhỏ bé kia.

Giống như trước đây, mặt Cơ Đạo lập tức đỏ ửng. Cậu khẽ giãy giụa, lắc lư người, đôi mắt chớp chớp lấp lánh nhìn Cơ Tụ, chỉ thiếu điều viết dòng chữ “thêm nữa đi, đệ vẫn còn muốn nữa” lên mặt.

Trong lúc hai tỷ đệ đang vui cười thì giọng Dữ Trầm truyền đến: “Nữ lang, Trịnh phủ vừa phái người đến, mời người đến nhà họ một chuyến.”

Cơ Tụ nhớ đến lời Cơ Đạo nói vừa rồi, nụ cười tắt ngấm: “Được, ta biết rồi.”

Trịnh phủ có thể xem như xưng hùng xưng bá ở cái đất huyện Kinh này. Xe lừa của Cơ Tụ đi đến cổng trang viên Trịnh thị to lớn gấp năm lần nhà mình, nàng than thầm. Mười ba năm trước Trịnh phủ nhân chỉ là bà vú của mình thôi, nhưng mười ba năm sau Trịnh phủ lại có cái gấp mười lần Cơ phủ rồi.

Thấy xe lừa Cơ Tụ đến, gã canh cửa xưa nay luôn mang vẻ mặt cau có, lần này đột nhiên lại cười vui vẻ, khúm núm nói chuyện với nàng: “Tiểu cô Cơ gia đến rồi ạ? Phu nhân nhà ta chờ tiểu cô mãi.”

Cơ Tụ gật đầu với gã, xe lừa chạy vào phủ.

Trịnh phủ rất lớn, không ít người hầu kẻ hạ, sau khi Cơ Tụ xuống xe, ai ai cũng mang vẻ mặt tươi cười, hành lễ chào hỏi nàng. Điều này khiến Cơ Tụ hơi hoảng sợ. Nàng không kiềm được khựng bước, nhỏ giọng hỏi nô tỳ Nguyệt Hồng phía sau: “Người có thấy là lạ không?”

Đôi mắt Nguyệt Hồng đang nhìn xung quanh, nghe thế nhỏ giọng trả lời: “Lạ lắm ạ. Trước đây họ nhìn nữ lang giống như đề phòng kẻ trộm, lúc nào cũng chế giễu vài câu. Bây giờ lại coi người như miếng thịt béo, cứ hít lấy hít để ấy.”

Cơ Tụ nghe đến đây không nhịn được cười phì: “Cái ví dụ gì thế này!”

Hai chủ tớ đang thì thầm to nhỏ thì Trịnh Mật tung tăng chạy đến từ phía đối diện, nhác thấy Cơ Tụ liền nhào đến, đưa tay khoác vai nàng: “A Tụ, ta đang định tìm ngươi đây. Mau, mau, mau, đại ca đang tiếp khách ở thư phòng của phụ thân.”

Cơ Tụ bị Trịnh Mật lôi đi lao đảo, hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì thế?”

“Ngươi đến thì sẽ biết thôi.” Nói xong, Trịnh Mật nhìn về phía Cơ Tụ với ánh mắt hâm mộ nhưng lại ẩn chứa ghen ghét.

Cơ Tụ càng tò mò hơn. Bị Trịnh Mật lôi kéo, chỉ chốc lát nàng đã đến cửa thư phòng Trịnh lão gia.

Xuất thân của Trịnh lão gia tuy không vẻ vang, nhưng kể từ khi phát lên, ông ta rất thích đọc sách, luôn luôn chú trọng giữ phong thái thanh nhã cao quý. Vì vậy cửa thư phòng ông nhìn thẳng ra vườn hoa nhỏ, trong vườn đầy cây cỏ quý hiếm, xanh um tươi tốt, hòn non bộ rải rác, trông rất trang nhã.

Mà giờ phút này, vườn hoa tiếng đàn du dương, hương đưa thơm ngát.

Cơ Tụ rất am hiểu về đàn, vừa nghe thấy tiếng đàn kia, nàng khẽ nói: “Có khách quý đến à?” Tiếng đàn thánh thót thể kia chứng tỏ người đánh có tài nghệ bất phàm, chắc chắn không phải là loại nhà giàu mới nổi.

Kể từ khi Trịnh Mật bước vào vườn hoa, gò má liền ửng hồng, mắt cũng sáng quắc. Nàng ta hoàn toàn không nghe thấy lời nói của Cơ Tụ, chỉ lôi nàng xềnh xệch đến tận khúc cua trước mặt kia mới đột ngột ngừng bước.

Đứng ở vị trí này có thể thấy rõ môn một người trong vườn hoa. Cơ Tụ khẽ giật mình nhìn theo ánh mắt của Trịnh Mật.

Có bốn lang quân trẻ tuổi ngồi trong vườn, họ mặc áo bào tay rộng, mào miện lưng đai, chân đi guốc mộc. Bất kể mấy hộ vệ canh gác cách đó không xa, hay là đám nữ tỳ xinh đẹp quý hầu rượu, đều cho thấy bốn lang quân này có lai lịch rất lớn.

Có thể gặp được nhân vật quyền quý ở cái đất huyện Kinh nhỏ bé này là chuyện vô cùng hiếm có. Càng khiến người ta ngạc nhiên hơn chính là bốn lang quân đều mang dáng vẻ tuấn tú, gương mặt na ná nhau, hình như là người một nhà.

Trịnh Mật nhìn về phía lang quân ngồi giữa đang đánh đàn với ánh mắt đắm đuối. Người họ khoảng mười tám tuổi, đẹp tựa ngọc quý, đôi mắt như làn thu thủy trong veo tĩnh lặng, ngón tay trắng trẻo khẽ lướt qua dây đàn toát lên vẻ tao nhã. Tiếng đàn văng vẳng du dương khiến phong thái đối phương càng trở nên siêu phẩm thoát tục.

Trịnh Mật như si như say khẽ nói: “Vị lang quân kia họ Chu, đến từ Hoàng Đô.” Rồi nàng ta quay đầu nhìn về phía Cơ Tụ, ánh mắt mang theo vài phần ghen tỵ, “Cơ Tụ, chàng đến đây vì người đấy.”

Cơ Tụ thoáng chớp mắt, nhẹ giọng trả lời: “Ta không biết hắn.”

Trịnh Mật cười khẩy, thoáng chốc hốc mắt đỏ hoe: “Ngươi không biết thì có làm sao? Đừng nói là ngươi, ngay cả Trịnh gia ta nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, lang quân như Chu Ngọc sao tự dưng vô cớ coi trọng đứa cô nhi như ngươi, lại còn nói muốn cưới ngươi làm thê tử nữa?”

Gi cơ? Cơ Tụ kinh hoàng lùi về sau một bước, Nguyệt Hồng hoảng hốt chen lời: “Gi cơ?” Nháy mắt nàng ta trở nên vui vẻ, “Thật không, thật không? Vậy thì tốt quá.”

Mặt Trịnh Mật sa sầm. Cơ Tụ ngỡ ngàng nhìn Trịnh Mật hồi lâu. Hai người lớn lên cùng nhau từ hồi tằm bé, hiểu rất rõ về đối phương. Vì thế Cơ Tụ nhanh chóng tin tưởng Trịnh Mật không hề nói đùa. Nàng dờn mắt đi, nghĩ ngợi rồi từ từ vuốt thẳng ống tay áo, sau đó chậm rãi đi ra.

Vườn hoa đang huyền ảo, Cơ Tụ vừa xuất hiện, Trịnh phu nhân liền “ồ” một tiếng rồi vui mừng đứng dậy, yêu thương gọi nàng là “Tụ nhi”. Vị lang quân Chu Ngọc cũng ngẩng đầu nhìn nàng.

Trịnh phu nhân bước đến, thân thiết nắm hai tay Cơ Tụ, nói: “Đen hơn rồi, lại còn gầy đi nữa chứ.”

Bà dắt tay Cơ Tụ đến bên cạnh sập, vừa đi vừa giới thiệu: “Tụ nhi, đây là bốn vị lang quân Chu gia, họ đều đến từ Kiến Khang. Nào, con tiến lên bái kiến chư vị lang quân đi.”

Thấy Trịnh phu nhân cười nói nhẹ nhàng, Cơ Tụ suy tính nhiều lần mới quyết định thuận theo. Thế là nàng bước đến, khẽ nhún chào Chu Ngọc, nói: “Cơ thị A Tụ tham kiến lang quân.”

Chu Ngọc đứng lên, mắt sáng lấp lánh nhìn Cơ Tụ một hồi, khuôn mặt dần dần nở nụ cười thỏa mãn, thi lễ đáp trả Cơ Tụ rồi ôn hòa nói: “Ta tên Chu Ngọc, sau này A Tụ cứ gọi ta Thập Tam lang là được.”

Thập Tam lang ư? Xưng hô như thế thì thân mật quá! Trong phúc chốc, đám người Trịnh gia ngo ngoe nhìn nhau, họ không dám tin lang quân quyền quý đến từ Kiến Khang này thực sự muốn cầu hôn Cơ Tụ.

Phía sau rặng cây, Trịnh Mật tức đến mức giậm chân: Sao con tiện nhân không cha không mẹ này lại may mắn thế chứ?

Đổi mặt với Chu Ngọc tuần tú, Cơ Tụ chỉ mỉm cười, không hề đỏ mặt. Nàng quay đầu thì lễ với lang quân gầy gầy, khí chất cao ngạo như cây tùng: “Cơ thị A Tụ, tham kiến lang quân.”

Lang quân này trông có vẻ lớn tuổi hơn Chu Ngọc một chút, y nở nụ cười khoe hàm răng trắng, sau khi đánh giá Cơ Tụ từ trên xuống dưới, chợt nói: “Cơ thị A Tụ à? Vầng trán cao, sống mũi thẳng, quả nhiên tướng mạo phi phàm. A Tụ, ta tên Chu Chấn, nàng gọi ta Thập Nhất lang là được.”

Cơ Tụ gọi “Thập Nhất lang” rồi quay người khề chào lang quân thứ ba.

Lang quân này đang đọc sách, nghe thấy thì hơi ngẩng đầu nhìn Cơ Tụ. Y mày kiếm mắt sáng, tướng mạo khôi ngô, khề gật đầu, nói: “Ta tên Chu Linh, đứng hàng thứ mười bốn trong gia tộc. Ừ, nàng tốt hơn trong tướng tượng của ta một chút.”

Cơ Tụ chuyển hướng về phía người thứ tư.

Lang quân thứ tư này cũng có tướng mạo anh tuấn như ba người kia, nhưng trên người y toát ra vẻ lạnh lùng khó gần, ngũ quan sắc nét, tuổi tác xấp xỉ với Chu Ngọc. Y lẳng lặng đánh giá Cơ Tụ một hồi, đoạn gật đầu, nói: “Ta tên Chu Lan, đứng hàng thứ mười lăm trong gia tộc, gọi ta là Thập Ngũ lang đi.”

Sau khi bái kiến bốn vị Chu lang, Cơ Tụ quay lại ngồi xuống sập. Lúc này, sắc mặt của đám người Trịnh thị khá khó coi, bốn vị lang quân này đều chưa có thể tử, từ trên xuống dưới Trịnh gia đều nhắm đến. Nhưng hiện tại, không bàn đến Chu Ngọc có đáng về tuần tú nhất kia, ba người còn lại dường như cũng mang vài phần kính trọng với cô nhi Cơ Tụ này. Người Trịnh gia nghĩ, dung nhan của Trịnh Mật không hề kém cạnh Cơ Tụ, nhưng khi này Trịnh Mật đến chào bốn người này, chỉ có mình Chu Ngọc ngẩng đầu lên nhìn thôi. Bấy giờ Trịnh phu nhân thâm hận trong lòng, bà luôn cảm thấy hình như bốn Chu lang này đều có hứng thú với Cơ Tụ thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vô Ý

Tiếng đàn lại ngân lên, trong khúc nhạc du dương, Chu Ngọc vừa lướt tay trên dây đàn vừa cười nói: “Nghe nói A Tụ tinh thông âm luật, có thể đệm một khúc cho ta được không?”

Hắn mỉm cười nhã nhặn, giọng nói bằng quơ, nhưng ánh mắt nhìn Cơ Tụ rõ ràng mang theo sự chắc chắn và quyết đoán.

Cơ Tụ nhìn lại hắn rồi cúi đầu nói: “A Tụ sao dám từ chối?”

“Hay lắm” Người cất lời là Thập Nhất lang Chu Chấn, y vỗ tay cười, “Mang nhạc cụ đến đây mời tiểu cô chọn.”

“Vâng.” Trong tiếng vâng dạ đồng thanh, năm sáu tỷ nữ thướt tha cầm đủ các loại nhạc cụ đến.

Cơ Tụ nhìn thoáng qua họ rồi tiện tay nhận lấy một cây tiêu. Thấy Cơ Tụ đưa tiêu lên đôi môi anh đào, khuôn mặt tuần tú của Chu Ngọc nở nụ cười tươi tắn. Tay hắn dạo đàn, trong nháy mắt tiếng nhạc êm dịu khoáng đạt ngân vang đầy cõi đất trời. Khi tiếng đàn vút cao phá tận tầng mây thì tiếng tiêu cũng đã bắt đầu hòa âm phối khí. Trong tiếng đàn thánh thót, tiếng tiêu như thể một con hạc trắng vỗ cánh bay qua mặt hồ, sau vài vòng bay lượn, nó vờn theo tiếng đàn, đưa mọi người lên thẳng tầng mây.

“Hay.”

Chu Linh khen ngợi. Vào lúc này tiếng đàn đột ngột im bật, cùng thời điểm đó Chu Chấn, Chu Loan cũng vỗ tay theo, mà sắc mặt của đám người Trịnh gia bên cạnh càng trở nên khó coi.

Ngay sau đó, Chu Ngọc đẩy đàn ngọc ra đứng lên. Hắn cầm lấy một cuộn giấy, trải trên mặt bàn, hắng hải nói với Cơ Tụ: “Tháng trước ta có vẽ bức tranh Xuân Sơn Tư Viễn, hiện còn thiếu vài hàng thơ, không biết A Tụ có thể đề giúp ta không?”

Vừa nghe đến bức tranh kia do đích thân Chu Ngọc vẽ, người Trịnh gia đồng loạt rướn cổ nhìn xem. Trịnh lão gia vừa liếc thoáng qua đã xuýt xoa khen ngợi: “Quả thật là danh tác đây mà.”

Trước lời ca ngợi của ông ta, Chu Ngọc chỉ mỉm cười gật đầu, sau đó nghiêm túc nhìn Cơ Tụ. Cơ Tụ phớt lờ ánh mắt ghen ghét tóe lửa của Trịnh Mật, nghĩ thầm: Cứ bất động xem tình hình thế nào đã.

Nàng cất bước đi đến bên cạnh Chu Ngọc. Cúi đầu nhìn tranh, lòng nàng chợt hoảng hốt: Không ngờ, Chu Ngọc quả thật là tài tử. Bất kể hắn đàn hay vẽ tranh đều có hàm súc, phong cách đặc biệt, mang một nét rất riêng độc đáo.

Nhưng Chu Ngọc càng tài trí xuất chúng, trong lòng Cơ Tụ càng nghi ngờ hơn.

Thấy nàng chán chừ, Chu Ngọc đứng bên cạnh nhẹ giọng nói: “A Tụ, mời!”

Cơ Tụ ngẩng đầu nhìn hần rồi khẽ cười: “Nếu viết không hay, mong rằng Thập Nhất lang đừng chê trách.”

Chu Ngọc cũng cười nhìn nàng, cất giọng ôn hòa: “Tất nhiên là không thể trách nàng được.”

“Vậy A Tụ xin tạ ơn lang quân trước.”

Cơ Tụ nhận lấy bút lông đã chấm mực trong tay hần, lúc ngón tay hai người chạm vào nhau, đầu ngón tay Chu Ngọc như vô ý cong lại, trùng hợp móc vào lòng bàn tay Cơ Tụ, khiến lòng bàn tay nàng ngứa ran rồi run lên, chiếc bút lông trong tay suýt nữa rơi xuống. Có điều dù như vậy, trên mặt Cơ Tụ không hề hiện vẻ xấu hổ. Chu Ngọc vẫn chăm chú quan sát nàng không khỏi rù mí mắt.

Thoáng chốc, hàng chữ hành thư xinh đẹp được đề lên bên góc phải bức tranh: “Hoa rơi hữu ý đưa xuân đến, nước chảy vô tình gặp chiều đông.”

Thế gian này có không ít người giỏi về lối chữ hành thư, nét chữ của Cơ Tụ tuy không phải xuất chúng hiếm có, nhưng cũng lưu loát sinh động. Dù bút pháp còn hơi non tay nhưng khung chữ đã rõ nét, tài nghệ không thua kém gì những khuê tú thư hương thế gia.

Cơ Tụ viết xong hai hàng chữ liền đặt bút lông xuống, quay đầu nhìn về phía Chu Ngọc, mỉm cười rồi khẽ chào: “Trong nhà A Tụ còn có việc bận, không làm lỡ việc của mấy vị lang quân nữa.” Dứt lời nàng cũng thi lễ với vợ chồng Trịnh thị, sau đó lập tức quay người bước đi.

Đến tận khi bóng dáng Cơ Tụ khuất khỏi tầm mắt mọi người, gương mặt Trịnh lão gia mới hiện lên vẻ tức giận, ông ta vừa định quát mắng thì Chu Chấn cười sang sảng: “Đúng là bây giờ cũng không còn sớm nữa, chừ vị, chúng ta nên về khách điểm rồi.” Nói xong Chu Chấn hất áo bào, không buồn chào xã giao với vợ chồng Trịnh thị, cứ thế rời khỏi vườn hoa.

Mãi cho đến khi lên xe lừa, Nguyệt Hồng vẫn còn lo lắng nhìn Cơ Tụ. Đến khi xe lừa lăn bánh, nàng ta không nhịn được nói: “Nữ lang, hành động vừa rồi của người có vẻ không tốt đâu, sẽ đắc tội Trịnh gia đấy.”

Cơ Tụ vẫn trầm tư, đến tận khi Nguyệt Hồng huých cùi chỏ vào nàng hai cái, nàng mới trả lời: “Nếu ta không làm như vậy mới là hậu họa vô cùng.”

Từ khi nào mà chuyện chung thân đại sự của nàng đến lượt vợ chồng Trịnh thị làm chủ cơ chứ? Nếu đến mức này mà nàng vẫn còn nhún nhường thì vợ chồng Trịnh thị kia tuyệt đối sẽ lấn lướt, đem hôn nhân của nàng ra để đối chác lấy lợi ích cho bản thân họ cho xem.

Đoàn xe oai vệ của nhóm Chu Ngọc chạy trên đường về khách điểm thu hút vô số người vây xem.

Vừa vào phòng, khuôn mặt tuấn tú của Chu Ngọc liền sa sầm, hần vừa coi ngoại bào vừa sai hạ nhân: “Mang cái này đi đốt đi.” Hần liếc nhìn tỷ nữ xinh đẹp cẩn thận gói kỹ ngoại bào, hồ hững dạn dò thêm, “Mấy thứ đã dùng qua như chung rượu đều vứt đi... Chỗ của Trịnh thị quá thấp hèn, quá thô tục, nán lại thêm một khắc cũng làm cho người ta cảm thấy xúi quẩy.”

Đám người hầu cuống quýt vâng dạ, Chu Chấn, Chu Loan bên cạnh cũng coi ngoại bào ra đưa tỷ nữ mang đi đốt. Còn Chu Linh giờ bức họa ra xem chốc lát, đột nhiên bật cười: “Thập Nhất huynh, tiểu cô kia đang mắng huynh đấy, hoa rơi hữu ý đưa xuân đến, ha ha, nàng nói huynh là kiểu tình lang hay gieo tình khắp nơi kia.”

Chu Loan, Chu Chấn bên cạnh cũng nở nụ cười, ngay cả bản thân Chu Ngọc cũng nheo đôi mắt phượng cười theo.

Chu Chấn nói thêm: “Không tồi, không tồi, thật là một tiểu cô thông minh. Có điều này đệ phải nói với Thập Nhất huynh, đệ thấy nàng thật sự không có ý gì với huynh đâu. Huynh nhìn hai câu thơ nàng đề đi. Nàng ấy không chỉ nói huynh phong lưu đa tình, mà thực tế lòng dạ còn lạnh hơn cả chiều đông đúng không? Hay thật, hay thật, dù sao đại nhân đã nói, nếu tiểu cô Cơ thị này không vừa ý huynh thì ba người bọn đệ cũng có thể thử xem. Hay là, đến lượt đệ ra sân nhé?” Y vừa dứt câu, tiếng cười lại vang lên giòn giã, vẻ mặt y rõ ràng đang chê cười Chu Ngọc.

Không phải là họ cười trên nỗi đau của người khác, đường đời của Chu Ngọc luôn buồn tẻ, tài hoa lại cao, đi có mỗi một đoạn đường đã khiến không biết bao nhiêu tiểu cô xiêu lòng rồi. Thế nhưng đây là lần đầu tiên họ phát hiện, Chu Ngọc xưa nay tình trường đặc ý lại có lúc thất bại.

Hai chủ tớ Cơ Tụ nói đùa một hồi, sau lại suy đoán mãi mà vẫn không đưa ra được kết luận, Cơ Tụ liền gác việc này sang một bên. Lúc trở về trang viên, Tôn Phù bẩm báo với nàng, đã có người hỏi mua hai cửa hàng gạo kia rồi, nàng hỏi thêm mới biết hóa ra là Trang gia.

Trang gia đưa ra giá cũng hợp lý, hôm ấy Cơ Tụ liền cầm khế đất đưa cho họ rồi lấy về hoàng kim. Hiện giờ, ở huyện Kinh này, ngoại trừ trang viên ra thì Cơ Tụ đã không còn tài sản nào nữa.

Không biết tại sao nghĩ đến mấy vị lang quân họ Chu, nàng lại cảm thấy thấp thỏm. Quan trọng nhất là chuyện họ làm thân không hề xuất hiện trong đầu của nàng. Nếu những hình ảnh nàng thấy được trong đầu là những điều từng trải qua kiếp trước, vậy thì lúc này nàng đã rơi vào vòng xoáy tình yêu với Trang Thập Tam, trong mắt nhiều người nàng đã là nữ lang không còn trong trắng nữa. Nói như thế dù những người kia có đến huyện Kinh, chỉ sợ nghe

thấy tên của nàng cũng sẽ chạy dài thôi.

Bởi vì cảm giác lo âu này nên Cơ Tụ muốn kiếm thật nhiều tiền càng nhanh càng tốt. Nàng nghĩ, có tiền rồi thì nàng có thể rời khỏi huyện Kinh, thoát khỏi sự khống chế của Trịnh phủ bất cứ thời khắc nào. Có tiền trong tay, cho dù Chu Ngọc không rõ ý đồ kia muốn làm gì nàng, nàng cũng có thể linh hoạt ứng đối.

Mà hiện giờ ngoại trừ một trăm mẫu ruộng bên thôn La Thủy, trang viên huyện Kinh, năm cửa hàng ở huyện Khúc Thủy, và khoảng ba mươi mấy người gồm cả hộ vệ, quản gia, tá điền đối với Cơ gia đều quá ít ỏi.

Cơ Tụ ngồi trong thư phòng, chốc chốc nhớ đến Tạ Lang, lát lát lại nghĩ đến bốn lang quân Chu gia, rồi lại tính phải kiếm tiền thế nào. Nàng càng nghĩ càng thấp thỏm bất an, thấy trời vẫn còn sớm liền dứt khoát mặc nam trang ra ngoài. Cơ Tụ quả thật được ông trời ưu ái, lúc giả trai chỉ cần về lỏng mày to ra một chút là sẽ không một ai nhận ra.

Cơ Tụ ngồi xe lừa đi lòng vòng quanh huyện Kinh, nàng thấy tiệm gạo nhà mình đã đổi thành biển hiệu của Trang thị chột bản thần hồi lâu. Nàng nghĩ, năm xưa cha nàng để lại hai cửa hàng này cho nàng chắc cũng không nghĩ đến có ngày hôm nay.

Cơ Tụ cảm thấy mệt mỏi, khẽ thở hắt một hơi rồi ra lệnh: “Đi, đến Túy Tiên Lâu xem thử.”

Túy Tiên Lâu là tửu lâu đứng đầu huyện Kinh. Nơi này người đến người đi, khách khứa nhiều vô kể, mỗi khi muốn hỏi thăm tin tức hoặc muốn biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, nàng đều chọn đến đây trước tiên.

Chỉ chốc lát, xe lừa đã dừng trước cửa tửu lâu, Cơ Tụ dặn dò Lê thúc đôi câu rồi cất bước đi vào. Vừa ngồi xuống bàn gần dãy cửa sổ, nàng liền nghe thấy người phía trước nói: “Bây giờ thật là khó sống, quân Bắc Ngụy vừa rút lui được một dạo thì năm ngày trước ta lại nghe người ta nói đám cướp La Đại Đầu muốn tràn xuống thôn Hồ Sơn cướp của giết người, bây giờ mấy nghìn người ở thôn Hồ Sơn kia ai ai cũng hoang mang.”

“Vậy thôn Hồ Sơn có xin cứu binh của quan phủ chưa?”

“Cầu cứu á? Ai đi? Mấy năm nay giặc cướp nhiều vô kể, có lần nào quan phủ để tâm đến đâu?”

“Đúng là mấy trang viên có bộ khúc hùng mạnh thì vẫn tốt hơn, nếu thôn Hồ Sơn cũng có một nhà như thế thì không sợ giặc cướp nữa rồi.”

Thôn Hồ Sơn, La Đại Đầu, cứu binh của quan phủ ư? Nghĩ một hồi, mắt Cơ Tụ sáng ngời, nàng vụt đứng dậy, vội vàng ném cho tiểu nhị mười mấy đồng rồi ra khỏi tửu lâu.

Không ngờ Cơ Tụ lại ra nhanh như vậy, Lê thúc liền hỏi: “Nữ lang, sao xong nhanh thế?”

Cơ Tụ nhìn y, mắt sáng lấp lánh: “Ta nghĩ ra cách kiếm tiền rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiền Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Lấy Cắp.

Sáng sớm tháng Chín sương trắng lờ lờ. Trên đường cái cách thôn Hồ Thủy chừng bảy mươi dặm có một lữ quán do người dân tự xây dựng. Thường thì đối với những lữ quán kiểu này, chủ quán luôn chuẩn bị số lượng lớn lương thảo cho súc vật, cũng như thức ăn và nồi bếp để cung cấp cho người đi đường tự nấu nướng. Dĩ nhiên muốn sử dụng thì phải trả tiền.

So với lữ quán bình thường, phòng của lữ quán này đều xây dựng bằng gỗ tẩm, bề ngoài đẹp mắt, bên trong tinh xảo, nếu có đại sĩ phu đi ngang qua ắt hẳn sẽ thích nghỉ chân ở đây.

Cơ Tụ mặc nam trang, chậm rãi xuống xe lừa. Trong vòng bảo vệ của Lê thúc, Tôn Phù và mười mấy hộ vệ, nàng bước vào lữ quán. Giờ này vẫn còn sớm, trong lữ quán không có mấy khách ngủ lại, thấy đám người Cơ Tụ đến, vợ chồng chủ quán vui mừng ra đón. Nhưng khi Cơ Tụ cởi mũ sa ra, hai ông bà chủ bốn mươi mấy tuổi, tóc mai hai bên đã bạc trắng trông già hơn tuổi thật, lại mang vẻ mặt thất vọng dừng bước.

Thấy họ mãi mà vẫn không tiến lên, Dữ Trầm tức giận, cất cao giọng: “Chủ quán có ý gì đây? Khách đến mà không tiếp à?”

Đôi vợ chồng chủ quán liền bưng tỉnh, vội vàng tươi cười chạy đến. Chẳng qua sau khi đi đến trước mặt Cơ Tụ, bà chủ thở dài, giọng khàn khàn khuyên nhủ: “Vị tiểu lang này, bây giờ còn sớm, đi về phía Nam chừng tám mươi dặm nữa sẽ có một trấn nhỏ... Không bằng tiểu lang qua đêm ở đó đi.”

Ông chủ có khuôn mặt khắc khổ vàng vọt nói: “Đúng đấy, đúng đấy, ngủ ở lữ quán nhỏ của chúng tôi không được thoải mái đâu ạ.”

Nghe lời hai vợ chồng này nói, Dữ Trầm đứng bên cạnh thấy buồn cười: “Ta vào nam ra bắc nhiều năm mà đây là lần đầu tiên thấy có người đuổi khách đấy.” Vừa dứt lời, sắc mặt Dữ Trầm liền sa sầm, ngay cả mười mấy người hộ vệ cũng mang vẻ mặt khó coi.

Ông bà chủ thấy mười mấy vị đại hán sầm mặt cũng hoảng sợ, lập tức bà chủ lấp bắp giải thích: “Không, không, không phải.”

Bà còn chưa nói xong, ông chồng ở bên cạnh liền chen lời: “Chư vị hiểu lầm rồi, sở dĩ chúng tôi bảo tiểu lang đây rồi đi không phải có ý đuổi khách đâu, mà vì tướng mạo của tiểu lang thật sự quá tuấn tú thôi.”

Trong sự kinh ngạc của mọi người, ông chủ tiếp tục than thở: “Tiểu lang khôi ngô đứng đâu cũng trở nên chói mắt như trên bảo. Không gạt chư vị, lũ quán của tôi thường xuyên phải nộp tiền bảo kê cho đám thổ phi trên núi, người của họ luôn giám sát nơi này. Nếu mấy tên kia biết lũ quán chúng tôi có tiểu lang ưa nhìn như vậy, không chừng sẽ nảy sinh ý đồ xấu. Ôi, ôi, năm ngoái lão đây gặp được một tiểu lang thanh nhã, còn đẹp hơn cả khách quan nữa. Đám thổ phi kia đến cướp hấn, sau đó nghe người ta nói là đã bị đem bán hầu hạ nhóm quyền quý ở Kiến Khang rồi. Có thể khách quan chưa nghe thấy chuyện này bao giờ, nhưng trong mắt người đời nay thì nữ tử có dáng vẻ xinh đẹp cũng thường thôi. Nếu nam tử nhà nghèo mà tuấn tú thì không ổn. Cho dù là bệ hạ cũng mất nhắm mắt mở cho qua chuyện này...”

Ý của ông ta là sợ Cơ Tụ giải trai quá tuấn tú lọt vào mắt của đám cướp sẽ dẫn đến tai họa. Thoảng chốc, nhóm Dữ Trầm, Tôn Phù đều đen mặt.

Cũng chẳng trách được họ kiến thức hạn hẹp, chuyến đi xa nhất trong cuộc đời họ chỉ đến huyện Thanh Sơn, còn kẻ bạo ngược họ gặp duy nhất chính là Trang gia. Thế gian này, quyền quý và thứ dân là như trời và đất, vì thế họ nào nghe nói việc nam nhân hứng thú với nam nhân bao giờ chứ? Ngay cả Cơ Tụ biết được là do đột nhiên có rất nhiều ký ức mới, chứ lúc trước nàng cũng chưa một lần nghe nhắc đến.

Chủ tớ họ nhìn đôi vợ chồng buồn rầu than thở, rồi ngơ ngác nhìn nhau, mọi người đang chờ Cơ Tụ quyết định.

Mà lúc này, Cơ Tụ thật sự đang do dự. Trên đường đi, nàng đã nghĩ đi nghĩ lại mười mấy lần, chắc chắn không hề bỏ sót một chi tiết nhỏ nhất nào, thậm chí nàng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng thành công mỹ mãn chờ đây mấy xe tiền bạc về nhà nữa cơ. Nhưng nàng không thể ngờ lũ quán trước mắt này lại không muốn tiếp đãi mình.

Suy tư chốc lát, Cơ Tụ quả quyết nói: “Đi thôi, chúng ta đến trấn trên.”

“Vâng.”

Sau khi rời khỏi lũ quán, thấy Cơ Tụ vẫn rầu rĩ không vui, Dữ Trầm cười lừa sát lại, dè dặt nói: “Nữ lang, nếu hai người kia đã nói nam tử không an toàn bằng nữ tử, thì chi bằng người thay nữ trang đi ạ.”

Cơ Tụ dờ khóc dờ cười khiển trách: “Nói nhảm gì thế.” rồi nàng lớn tiếng ra lệnh, “Đi nhanh lên.”

“Vâng.”

Đến trấn Hồ Hà, Cơ Tụ đã có kinh nghiệm, trước khi vào khách điểm, nàng không hề coi mũ sa ra.

Thấm thoát nhóm Cơ Tụ đã ở đây ba ngày. Sáng hôm đó, Cơ Tụ vừa ăn sáng xong thì Tôn Phù dẫn theo bốn hộ vệ nhanh chóng đi đến. Y ghé sát vào Cơ Tụ khẽ bẩm: “Nữ lang, bọn chúng tới rồi. Tôi đã thấy chúng ở cửa thành, cả mấy trăm người đều đeo túi vải dài, mặt hung ác, chắc chắn là đám cướp La Đại Đầu mà nữ lang nói. Có điều chúng không vào trấn mà cười bỏ đi về phía Tây luôn.”

Nói đến đây, Tôn Phù phấn khích: “Nữ lang, bây giờ có nên xuất phát đào khoét ổ của chúng không?” Đáng tiếc duy nhất là, hang ổ của bọn cướp cách trấn này phải đến trăm dặm. Nếu ở lũ quán hôm trước đi qua thì chỉ có hai ba mươi dặm thôi, nếu xuất phát từ đó thì có thể nói là thần không biết quỷ không hay.

Lúc Tôn Phù đang thăm tiếc hận, Cơ Tụ đứng dậy đội mũ sa vào, ngẫm nghĩ: Sào huyệt La Đại Đầu cách quá xa, đi đi lại lại một trăm dặm ít nhất cũng phải mất đến một hai ngày, chờ đồ nặng sẽ giảm tốc độ, cả đi cả về cũng phải năm ngày. Trong vòng năm ngày sẽ có khả năng xảy ra nhiều biến cố, quá nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, nàng cũng thở dài, hạ giọng nói: “Khoan hãy đến sào huyệt của chúng đã, thúc căn dặn mọi người ăn no ngủ kỹ, trời vừa tối sẽ bắt đầu lên đường.”

Tôn Phù vội vàng thưa vâng.

Trời vừa sẩm tối, đám người Cơ Tụ liền xuất phát. Bởi vì chiến tranh liên miên, dân chúng nghèo khổ, nên những thứ như nến chỉ có quý tộc mới dùng. Dân chúng bình thường đa phần đều không đủ ăn nên ban đêm thường tối đen như mực. Vì thế trong cả cái trấn to như vậy, cách mấy trăm mét mới có một cây đuốc, soi sáng khoảng một tác vuông, không một bóng người đi lại ngoài đường.

Cơ Tụ sai người dùng bao vải bọc chân lừa lại, cả đoàn im hơi lặng tiếng rẽ vào một con ngõ bên cạnh trang viên ở phía Tây.

Vị trí trang viên này rất heo lánh, nhìn từ bên ngoài không khác gì trang viên của Cơ Tụ. Dưới ánh sao, nàng nhìn trang viên kia, rồi quay đầu nhỏ giọng hỏi: “Chuẩn bị đột nhập từ đâu?”

Ban ngày đám người Tôn Phù đã đến đây rồi, y đáp ngay: “Bên cạnh góc tường phía Tây có một đồng đá lộn xộn, vào từ nơi đó ạ.”

Cơ Tụ gật đầu: “Phải quan sát kỹ trước khi hành động, nếu bên trong không có động tĩnh thì hẵng ra tay. Có điều ta đoán, nơi này không có gã đàn ông nào đâu, cho dù có người thì cũng chỉ là mấy phụ nữ thôi. Các người đốt mê hương, khiến toàn bộ bọn họ hôn mê rồi hành động.”

“Vâng.”

Trong ánh nhìn chăm chú của Cơ Tụ, Tôn Phù thử ném một hòn đá vào trong, nhưng trang viên vẫn im ắng. Lúc sau mười mấy hộ vệ lần lượt treo tường nhảy vào.

Cơ Tụ không vào theo, nàng ngồi trong xe lừa, mắt sáng quắc nhìn chỗ tường bao, lòng thấp thỏm theo từng giây từng phút trôi qua.

Trong trí nhớ của nàng, hành động đám La Đại Đầu giết người ở thôn Hồ Sơn đã sớm nằm trong dự tính của một đại nhân vật nào đó. Hành động của La Đại Đầu vốn không có sơ hở, điểm sai duy nhất chính là lúc gã ra tay trùng hợp thời điểm đại nhân vật kia tình cờ đi đến Kinh Châu. Lúc La Đại Đầu phao tin trắng trợn muốn giết cả thôn Hồ Sơn, gã không ngờ cuối cùng mình đã rơi vào vòng vây đã được chuẩn bị sẵn sàng của đối phương.

Nàng nhớ, sau trận chiến đó, toán cướp La Đại Đầu bị tiêu diệt sạch, sau đó của cải mà gã đã cướp bóc được mười mấy năm nay ở hang ổ và cả chỗ trú chân trong trấn này đều bị đối phương vét sạch.

Vốn Cơ Tụ muốn thừa dịp đến sào huyệt chính của La Đại Đầu, nhưng bây giờ vì lý do an toàn, nàng đành đến trộm tiền tài ở trang viên này.

Gần đến rạng sáng, mọi người mang mấy bao vải nặng ném ra khỏi tường bao, ngay sau đó Lê thúc và Tôn Phù cũng nhảy ra.

Trong bóng tối, mắt hai người họ sáng rực. Thấy Cơ Tụ, Tôn Phù hưng phấn thờ hồn hên nói: “Bà nó, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, bên trong giàu khủng khiếp, nữ lang không biết đâu, có một cây san hô to đứng đặt chính giữa đại sảnh...”

Cơ Tụ ngắt lời y, vội hỏi: “Nhà kho thì sao? Có tìm được nhà kho không?”

Tôn Phù ngăn người, ngạc nhiên nói: “Còn có nhà kho nữa á?”

Cơ Tụ nghe đến đây thì đã hiểu, nàng nhìn về bầu trời hừng sáng đằng Đông, lắng nghe tiếng bước chân và tiếng người trò chuyện phía xa xa, bèn thờ dài nói: “Thôi, nhiều đây đã đủ rồi. Gọi mọi người ra đi, những thứ này cũng đủ cho chúng ta dùng một thời gian.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thu Hoạch Và Trịnh Gia.

Vào lúc bình minh, sáu chiếc xe lừa của Cơ gia đi trên đường cái không hề khiến người khác chú ý. Trên thực tế, mấy ngày qua vùng Hồ Sơn này hẳn là nơi an toàn nhất, đám cướp La Đại Đầu bị lừa, vị đại nhân vật kia còn đem theo đội quân riêng mạnh đến mức đáng sợ lung lạc chúng khắp vùng này. Hiện tại tất cả thành viên trong toán cướp chỉ có thể im im trốn chui trốn nhủi trong góc xó xinh nào đó như một con chuột. Trong tình hình này, Cơ Tụ ra lệnh cho đoàn xe đi cả ngày lẫn đêm để mau chóng về tới huyện Kinh.

May mà huyện Kinh chỉ cách nơi này ba trăm dặm, sau một phen chạy bán sống bán chết, đến ngày thứ tư, nhóm Cơ Tụ đã về tới cửa nhà mình. Vừa vào trang viên, nàng liền sai người đóng cổng ngay lập tức, sau đó mọi người bắt đầu dỡ hàng.

Hai xe đầu tiên chất đầy thóc do nhóm Tôn Phù lấy được từ nhà bếp của trang viên La Đại Đầu. Vào thời điểm này dù là tiền Ngũ Thủ lúc trước hay là Tứ Thủ của đương kim bệ hạ ban hành mới đây đều không được dân chúng tin tưởng. Đây là chuyện bất khả kháng, triều đại thay đổi quá nhanh, những người cất giữ tiền đã sớm phá sản theo các vương triều đổi ngôi rồi. Đối với dân gian, phổ biến nhất là trao đổi hàng hóa với nhau, mà lương thực là loại hàng dễ đổi nhất.

Có lẽ, sau khi đám La Đại Đầu đi cướp bóc về sẽ mở tiệc ăn mừng, nên trong nhà bếp còn có thêm cá khô, rau củ. Đương nhiên, hai thứ này cũng bị khuôn lên chiếc xe lừa thứ ba của Cơ Tụ.

Xe thứ tư, thứ năm chở các rương gỗ chứa toàn tơ lụa. Chiếc xe thứ sáu là thu hoạch lớn nhất chuyến này, đầy một xe vàng bạc, châu báu, đồ cổ, san hô và cả gốm sứ men ngọc bích... La Đại Đầu bày biện những thứ này trong phòng khách để khoe khoang, mỗi thứ đều có xuất xứ không hề tầm thường và thuộc hàng vô cùng quý hiếm.

Mấy hạ nhân trong trang viên cười vui sướng, gương mặt ánh lên vẻ mỹ mãn. Mà biểu cảm mỗi khi họ nhìn Cơ Tụ lại càng tôn kính khôn tả.

Khác với tâm trạng của nhóm người hầu, lúc này Cơ Tụ rất phiền muộn. Sáu xe đầy ắp tiền vật trước mắt tuy có vẻ rất nhiều nhưng đồng lương thực cũng như tơ lụa có vẻ dọa người kia thật ra sẽ bay đi rất nhanh. Thứ đáng giá thực sự chính là chiếc xe chở châu báu, thế nhưng vì mỗi một đồ vật đều hiếm có nên nàng càng không thể tuần hàng trộm cướp đem bán được. Giá thể nàng đơn bạc, vừa sợ dư nghiệt của đám cướp La Đại Đầu vừa sợ khiến người khác chú ý, cho nên xe châu báu kia trông thì giá trị đầy, nhưng lại không thể dùng được ở đất Kinh Châu này.

Cơ Tụ thờ dài rồi lặng lẽ giấu những món châu báu vào nhà kho bí mật phía sau, còn lương thực và tơ lụa thì cất vào nhà kho bình thường để tạm tiêu dùng hàng ngày. Sau khi làm xong, Cơ Tụ liền gạt hẳn chuyện La Đại Đầu ra khỏi đầu mình.

Sáng hôm sau, Trịnh phủ lại phái người đến. Trên thực tế, trong khoảng thời gian Cơ Tự không có nhà, Trịnh phủ đã phái người đến tìm nàng vài lần rồi.

Cơ Tự tiếp đón quân sự của Trịnh gia ở phòng khách. Gã chừng ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi, đã làm cho Trịnh phủ nhiều năm, điều này cũng đồng nghĩa với việc gã chứng kiến cả quá trình trưởng thành của Cơ Tự.

Gã quân sự vừa uống trà vừa nói bằng giọng thất vọng: “A Tự, cha mẹ cô mất chưa đến một năm, thế mà cô lại trở nên xác xơ như vậy rồi. Phu nhân nhà ta chăm cô từ bé đến lớn, nói cho đúng thì bà đối với cô còn tốt hơn cả con gái ruột của mình. Nhưng cô đã đáp trả tình cảm của bà thế nào? Ngày đó ngay trước mặt khách quý, cô không chào lấy một câu đã phát tay áo bỏ đi. Giáo đường của cô đâu? Lễ nghi của cô đâu? Mẹ nuôi thì cũng được coi là mẹ, hiếu đạo của cô đâu hả?”

Nghe thấy câu cuối cùng của gã, Cơ Tự suýt bật cười. Nàng vội vàng cúi đầu, thầm nghĩ: Thôi, mình nên khoan dung với mấy “kẻ đọc sách” mà ngay cả con chữ cũng không biết này một chút đi.

Quân sự Trịnh phủ nói tiếp: “Phu nhân và đại nhân vô cùng tức giận. A Tự, lần này ta đến để dẫn cô tới phủ tạ lỗi với hai vị trưởng bối đấy.”

Nói đến đây, gã quân sự đứng dậy, ra lệnh cho hai mụ nô tỳ lực lưỡng như đàn ông: “Người đâu, mời tiểu cô lên xe.”

Thấy hai người kia đi về phía mình, nàng liền đứng dậy cười nói: “Không cần, để tự ta đi.”

Đây chính là lý do Cơ Tự luôn nhìn nhện Trịnh gia, có thể nói Trịnh gia là nô bộc của nhà nàng, nhưng nàng lại không thể lật mặt đối diện trực tiếp với họ. Thời này mỗi nhà giàu có đều sẽ nuôi vài hộ vệ trong trang viên, nói theo người hiện tại thì chính là bộ khúc. Những bộ khúc này bình thường có thể bảo vệ trang viên đề phòng trộm cướp, còn lúc theo chủ nhân ra ngoài thì làm hộ vệ. Dù Cơ Tự có nhóm Tôn Phủ và Dữ Trầm làm bộ khúc nhưng Cơ gia quá nhỏ, bộ khúc của nàng vãn vẹn chỉ có mười mấy người, mà Trịnh gia cường hào ác bá có những một hai trăm bộ khúc.

Lúc xe bò lăn bánh, quân sự ở bên ngoài còn quát hỏi nàng với giọng chỉ trích: “A Tự, không phải cô có hai cửa hàng gạo trong huyện sao? Sao bây giờ đã biến thành của Trang gia thế hả?”

Cơ Tự nghĩ: Quả nhiên là họ định thông qua việc buôn bán của hai cửa hàng gạo để răn đe ta đây mà. Nàng mỉm cười trả lời: “Ồ, là Trang gia muốn mua lại nên ta bán luôn cho họ rồi.”

Gã quân sự hừ khẩy, răn dạy nàng: “A Tự, tuổi cô còn nhỏ vẫn chưa hiểu sự đời. Bán tiệm gạo rồi thì trăm mẫu ruộng của cô còn ích gì? Đủ nuôi sống cả nhà sao?”

Cơ Tự rù rứt, mím môi, nhủ thầm: Ta muốn bán hai cửa hàng kia để tránh các người hơi động một tý là mang nó ra bắt chẹt ta đấy!

Một lát sau, giọng quân sự lại vang lên: “A Tự à, cô có biết lần này phu nhân đã tốn bao công sức vì mối hôn sự của cô không? Lang quân Chu Ngọc như thần tiên kia không phải dễ dàng xuất hiện đâu, là do đại nhân dốc lòng dốc sức mới mời được y đến. Lang quân đại phú đại quý, phong thái thần tiên như thế mà phu nhân và đại nhân không hề giữ cho con gái mình lại đi giới thiệu cho cô, đây là ân tình to lớn cỡ nào cô biết không?”

Cơ Tự nghe đến đây sợ mình phì cười liền vội vàng gượng tay áo che miệng. Thật đúng là một khi con người đã trở nên hèn hạ thì sẽ không có gì sánh nổi. Họ dám mở mồm bịa đặt trắng trợn đến mức này cơ à? Nhóm Chu Ngọc tỏ rõ thái độ khinh thường đám người Trịnh thị như đồng bùn dơ rãnh rãnh thế kia mà còn muốn lừa ai.

Phải biết rằng, hôm ấy trực giác mách bảo cho nàng, nếu nàng nể mặt Trịnh thị thì chỉ sợ ngay cả vị trí của chính nàng cũng sẽ bị Chu Ngọc hạ thấp xuống năm phần nữa kia.

Vào lúc này tại trang viên Trịnh thị, Trịnh phu nhân vẫn luôn tức anh ách kể từ cái ngày Cơ Tự phát tay áo bỏ đi, đặc biệt là sau khi bà ta phái hai ba người đến nhưng không gặp được Cơ Tự thì càng cảm tức hơn. Đám người hầu cũng bị liên lụy, lúc nào cũng trong tình trạng lo sợ bị đem ra làm chỗ xả giận.

Căn phòng yên lặng đến mức không ai dám hít thở mạnh, bỗng chốc một giọng nói từ bên ngoài truyền đến: “Mẫu thân.” Trịnh Huống có vóc dáng cao gầy, mặt mũi thanh tú, tươi cười đi vào.

Thấy đứa con trai yêu quý, Trịnh phu nhân nhoen môi cười khiến đám tỳ nữ cùng thờ phào nhẹ nhõm.

“Con đến rồi à? Mau ngồi đi.”

Y ngồi xuống đối diện Trịnh phu nhân, sau khi uống hai hớp trà do tỳ nữ bưng tới mới nói: “Mẫu thân, con phái người đi thăm dò được rồi, bọn họ báo đám người Chu Ngọc đúng là đến từ Kiến Khang, mà họ còn có danh tiếng khá lớn ở đấy. Nghe nói Chu Loan là tướng quân nữa, còn Chu Ngọc thì có tài cao, hình như đương kim công chúa có ý chọn y làm phò mã à.”

Nghe đến đây, Trịnh phu nhân kinh ngạc, ngồi thẳng dậy: “Sao những lang quân hiền hách đó lại chọn trúng đứa cô nhi như Cơ Tự được chứ?”

Trịnh Huống lắc đầu: “Cái này con không biết... Con chỉ biết là bốn huynh đệ Chu thị nổi tiếng tài giỏi và tuấn tú ở Kiến Khang thôi.” Rồi đột ngột ra lệnh, “Tất cả lui xuống.”

Thấy đám người hầu đã rời đi, Trịnh Huống mới khẽ sát vào Trịnh phu nhân, khẽ kể: “Mẫu thân, mấy ngày qua Chu Ngọc ba lần bốn lượt hỏi con về Cơ

Tự, thái độ cực kỳ nghiêm túc. Con thấy có lẽ y định lấy Cơ Tự làm thê tử thật đấy. Hai ngày nay con đã suy nghĩ nhiều lần, lòng cứ thấp thỏm. Mẫu thân, tuy Cơ Tự còn nhỏ tuổi nhưng lòng dạ rất sâu xa. Mẫu thân có thấy không, mấy năm gần đây hai nhà chúng ta thường qua lại nhưng nào có hay biết à có biệt tài gì, nhưng vài tháng trước, con nghe người ta nhận xét Cơ Tự là một người đa tài thông tuệ nữa cơ. Còn nữa, không chừng lần này à vô lễ với chúng ta ngay trước mặt mấy vị Chu lang cũng có dụng ý cả đấy ạ.”

Không đợi y nói xong, Trịnh phu nhân nghiêng răng cười khẩy: “Con nói không sai, mẫu thân cũng đánh giá sai về nó rồi. Có một tài nữ ả núp ngay bên cạnh bao lâu nay mà ta lại không hề hay biết.”

Trịnh Huống ngắt lời bà: “Con nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nếu à Cơ Tự vừa bước chân vào Kiến Khang, lại được hưởng vinh hoa phú quý từ Chu gia thì sẽ lập tức quên phắt người làm mối như chúng ta ngay thôi. Cho nên hôm nay lúc con và Chu Loan nói về Cơ phủ, con đã cố ý nói với y rằng Cơ Tự còn có một huynh trưởng song sinh, chẳng qua lúc đó bị kẻ thù đuổi giết, tổ phụ của Cơ Tự đã gửi huynh trưởng của à đến phủ khác nhờ nuôi hộ. Con còn nói với Chu Loan, mấy năm qua kẻ thù của Cơ thị vẫn đang theo dõi Cơ phủ chờ thời cơ ra tay nên Cơ lão gia không dám đón con trai về. Cả cái chết của tổ phụ và phụ thân Cơ Tự cũng không phải ngoài ý muốn, là bị kẻ thù giết hại.”

Trịnh Huống dần nổi phản kích: “Mẫu thân, không biết Chu Loan đã điều tra được điều gì, thế mà khi con nói lời này, y lại tin ngay, còn nói một câu 'thì ra là vậy'. Hôn nữa, con cũng từng nghĩ nếu con nói như thế thì y định cưới Cơ Tự trong lòng họ sẽ giảm đi, ai ngờ giọng điệu của Chu Loan không hề có vẻ gì là từ bỏ.”

Trịnh phu nhân thoáng chốc hiểu ra: “Con trai, con bịa đặt ra nhân vật huynh trưởng, lẽ nào muốn tìm ai đó giả mạo hay sao?” Bà ta càng hưng phấn đứng bật dậy, “Rất tốt, kế hoạch rất tốt... Nếu con tiện nhân Cơ Tự kia không đáng tin thì ta cứ sắp xếp cho người của mình vào. Ta nghĩ, nếu con trở thành anh ruột của Cơ Tự, là anh vợ của Chu thị Kiến Khang, muốn mượn thế lực của Chu gia vào triều làm quan chẳng phải là chuyện quá dễ dàng hay sao. Con trai à con trai, nếu chuyện này được xử lý khéo léo, vậy Trịnh gia ta có thể một bước lên trời rồi. Con đã bàn với phụ thân chưa?”

Nhắc đến Trịnh lão gia, Trịnh Huống hơi ù rù, khẽ nói: “Phụ thân hơi do dự, nhưng con nói đã lỡ nói với Chu thị thế rồi, vì thế người đành nói 'cũng được'.”

Trịnh phu nhân khoát tay: “Đừng để ý đến phụ thân con, mẫu thân cảm thấy chủ kiến này rất tốt.”

Vào cái thời dân chúng ít học như thế này, đối với Trịnh thị kiến thức nông cạn, ít đọc tàng thư lại không có người trí tuệ chỉ điểm, có thể nghĩ ra được kế sách này đã phải vắt hết toàn bộ trí óc rồi. Nói thật, bất kể Trịnh lão gia hay Trịnh phu nhân đều không biết chủ kiến hiện tại rốt cuộc là tốt hay xấu nữa kia.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Huynh Trưởng Song Sinh.

Cơ Tự ngồi trên xe bò tiến vào Trịnh phủ.

Trang viên Trịnh thị có đến sáu trăm mẫu đất, ba trăm mẫu ruộng tốt, chiếm cả ngọn núi và một cái hồ, trông phong cảnh rất nên thơ hữu tình. Mấy năm trước, nửa đêm tổ phụ Cơ Tự dẫn theo Trịnh lão gia khi đó vẫn còn là nô bộc của nhà nàg đi ra ngoài làm việc gì đó vô cùng gấp gáp. Nửa năm sau, tổ phụ Cơ Tự bị thổ phỉ giết chết, mười mấy hộ vệ đi theo chỉ còn lại một mình Trịnh lão gia. Bởi vì thất trách, ông ta hối hận khóc lóc đến nỗi bị ngắt trước mặt phụ thân Cơ Tự mấy lần. Phụ thân mềm lòng nên sau khi trấn an một phen, còn xúc động nhất thời trả lại khế ước bán thân cho vợ chồng Trịnh thị. Nhưng chưa đến bảy tháng sau, Trịnh phụ liền mang về một đồng tiền tài rất lớn, nói là lấy được của đám sơn tặc, từ đó Trịnh thị trở thành gia đình giàu có, còn Cơ phủ vốn là chủ nhân thì lại rơi vào cảnh nghèo túng, càng ngày càng lụn bại.

Mấy năm qua có một vài lời đồn của cải mà Trịnh lão gia có được đều lấy từ bảo tàng của Cơ phủ, nhưng tin đồn thì cũng chỉ là tin đồn thôi, cử người điều tra cuối cùng vẫn không tìm ra một chứng cứ nào. Hôn nữa mấy năm đó ai ai cũng thấy vợ chồng Trịnh thị tôn kính cha mẹ Cơ Tự, nên chẳng ai nghĩ lời đồn kia là thật. Đến khi cha mẹ Cơ Tự qua đời, nàg thành cô nhi, thái độ của họ mới đột ngột thay đổi, cũng vì thế nàg mới này sinh nghi ngờ.

Dần xuống suy nghĩ trong đầu, Cơ Tự đi theo quân sự đến viện của Trịnh phu nhân. Lúc đi ngang qua vườn hoa nghe thấy tiếng cười đùa lành lót của cả nam lẫn nữ, đa phần đều là thiếu niên. Cơ Tự dừng bước, nìm cười hỏi thăm: “Trong phủ có du yễn à?”

Quân sự đi phía trước trả lời: “Mật tiểu cô nói không vui nên mời mấy người bạn đến ngắm cúc.” Gã còn cố ý liếc nhìn Cơ Tự, ánh mắt như đang nói, sớ dĩ Trịnh Mật không vui là vì cha mẹ nàg ta đã dành mối hôn sự tốt cho Cơ Tự đấy.

Trong ánh mắt “cô phải cảm ơn đi” của quân sự, Cơ Tự khẽ mỉm cười: “Lòng dạ A Mật hơi nhỏ nhen nên mời bạn bè đến khuyên bảo cũng tốt.”

Thoáng chốc gã sa sầm mặt. Rõ ràng Cơ Tự đã chiếm mất cơ hội tốt của Trịnh Mật, nhưng chẳng những nàg ta không cảm ơn mà còn chế giễu tiểu cô nhà mình lòng dạ hẹp hòi. Thật đúng là loại người khó ưa đáng ghét.

Lúc này họ đã đi đến vườn hoa, khoảng hơn trăm bước phía bên trái có sáu bảy thiếu nam thiếu nữ ăn vận hoa lệ đang nô đùa vui vẻ. Thấy Cơ Tự từ đằng xa, Trịnh Mật đẩy người bên cạnh ra, chạy đến trước mặt nàg.

“Ồ, hôm nay ngọn gió nào lại đưa khách quý đến đây thế nhỉ?”

Trịnh Mật là chủ nhà, nàng ta vừa cất lời, mấy thiếu niên thiếu nữ phía sau đã biết ngay Cơ Tụ không được chào đón, liền bật cười khanh khách.

Cơ Tụ ngẩng đầu lên nhắm bầu trời chốc lát, rồi mới quay đầu hòa nhã tiếp lời Trịnh Mật: “Có thể A Mật không biết điều này nhỉ, muốn biết hướng gió thì phải nhìn lá cây, nếu lá cây lay về phía Bắc thì chính là gió Nam đấy. Lúc này trời thu lành lạnh mà lại nổi gió Nam, chỉ e là trời sắp mưa rồi.”

Trịnh Mật ngây ra như phỗng. Mấy thiếu niên nam nữ phía sau lại lắng tai nghe chẳng bỏ sót chữ nào, một thiếu niên tò mò hỏi: “Tại sao nổi gió Nam là trời sắp mưa?”

Cơ Tụ chưa kịp trả lời thì Trịnh Mật đã cất cao giọng, tức giận quát: “À họ Cơ kia, bốn tiểu cô có hỏi người về gió hay sao? Người đừng có đứng đó mà giả ngây giả dại.”

Cơ Tụ mở to đôi mắt trong veo nhìn nàng ta với vẻ vô tội. Trịnh Mật tức giận quá đỗi, vừa định quát mắng tiếp thì chợt thấy một thiếu niên chau mày nhìn về phía mình, nên lập tức ngậm miệng lại.

Cơ Tụ gật đầu với Trịnh Mật, vung tay áo, nhẹ nhàng bước đi không thèm để ý đến nàng ta nữa. Con giận mà Trịnh Mật khó khăn lắm mới dẫn xuống được lại đột ngột xông lên tận óc.

Khi Cơ Tụ bước vào phòng của Trịnh phu nhân mới phát hiện bên trong không có bóng người hầu nào, ngoại trừ Trịnh phu nhân ra thì chỉ có mình Trịnh Huống ở đây và một tỳ phụ ở bên cạnh Trịnh Mật khi này. Thị đang ghé vào tai Trịnh phu nhân thì thầm gì đó, vừa thấy nàng lại im bất.

Xem ra đã có người bẩm báo chuyện vừa rồi đến tai Trịnh phu nhân rồi. Bẩm báo cũng tốt, cùng lắm thì coi như trở mặt, nàng không cần phải cố gắng hòa hoãn với họ nữa.

Thế gian này có một số người, ta càng nhún nhường thỏa hiệp thì họ càng nghĩ ta dễ bắt chẹt, vì vậy càng ngày càng lấn lướt. Hiện tại Cơ gia nàng đã có tiền tài, có nhà có đất, bất kì lúc nào cũng có thể rời khỏi huyện Kinh. Nàng đã dám chống lại họ rồi.

Trịnh phu nhân vẫy tay cho tỳ phụ lui, im lặng nhìn Cơ Tụ hồi lâu. Ban đầu, bà ta còn định nói chuyện ngọt ngào giả dối với Cơ Tụ, nhưng sau khi nghe tỳ phụ kia bẩm báo, thì không thêm giả bộ nữa. Bà ta hất cằm ra hiệu cho Cơ Tụ ngồi xuống, lấy ra hai phong thư từ chiếc hộp gỗ bên cạnh: “A Tụ, đây là thứ do tổ phụ và phụ thân người năm xưa để lại, người xem đi.”

Cơ Tụ đưa tay nhận, vừa liếc qua vài dòng, sắc mặt Cơ Tụ thay đổi.

Thấy nàng nén giận, Trịnh phu nhân và Trịnh Huống đồng thời nở nụ cười đắc ý.

Cơ Tụ xem kỹ hai phong thư. Lá thứ nhất bắt chước theo văn phong của tổ phụ nàng, trong thư nói Lưu Dự bất tài chỉ biết độc sát đại thần, còn nói thiên tử như hân không phải là phúc của muôn dân. Hiện tại ông tình nguyện hiến tặng tất cả tài phú của nhà mình cho ai có thể hạ bệ Lưu tộc, giành được giang sơn. Lưu Dự là hoàng đế khai quốc lập nên triều đại Lưu Tống. Lá thư đại nghịch bất đạo này nhại theo văn phong của tổ phụ nàng sẽ bị khép tội phản tặc.

Lá thư hai bắt chước văn phong phụ thân Cơ Tụ, nội dung trong thư còn ẩn chứa về bất an, kể rằng có một ngày ông thông đồng với giặc cướp giết chết một lang quân thế tộc ở Trường Giang, đoạn Xích Bích, bấy giờ ông phát hiện lang quân kia chính là con dòng chính của Lang Gia Vương thị. Dưới cùng còn ghi ngày tháng năm và chữ ký của phụ thân nàng. Với kiến thức của mình, nàng lập tức nhớ ra năm ấy Lang Gia Vương thị quả thật có một con cháu dòng chính xảy ra chuyện, nhưng chắc chắn không phải phụ thân nàng làm.

Cơ Tụ từ từ ngẩng đầu lên: “Các người có ý định gì?”

Nếu đã chuẩn bị kỹ càng làm giả hai lá thư này, vậy mục đích cuối cùng của họ là gì?

Bốp, bốp, bốp! Trịnh Huống vỗ tay cười đắc chí: “A Tụ quả nhiên là người thông minh. Là thế này, hôm qua ta nói với lang quân Chu Ngọc rằng A Tụ còn có một huynh trưởng song sinh đang ở nơi khác.”

Cơ Tụ đã hiểu. Thái độ nàng dịu đi, mỉm cười: “Hóa ra A Tụ còn có một huynh trưởng song sinh à? Vậy sao Trịnh huynh không nói sớm ý định của mình cho A Tụ biết? Cần gì phải làm giả hai phong thư này?”

Trịnh Huống cười sang sảng, y bỏ lại thư vào hộp gỗ: “A Tụ yên tâm, muội gả đến làm dâu Chu gia, huynh trưởng của muội cũng là nhà mẹ đẻ thôi, sẽ giúp muội giữ vững địa vị ở đây. Nếu muội ngoan ngoãn thì hai phong thư này chẳng khác nào hai tờ giấy vụn. Nhưng nếu muội làm trái lời ta, đến lúc đó đừng trách huynh trưởng ra tay tàn nhẫn.”

Nói đến đây, Trịnh Huống gọi to: “Người đâu, tiễn khách.”

Cơ Tụ đứng dậy đi được hai bước, rồi bỗng quay đầu hỏi: “Không biết tương lai sẽ có bao nhiêu người biết chuyện lá thư này?”

Trịnh Huống thấy giọng nàng hòa nhã có vẻ đã chịu thỏa hiệp, vui mừng trả lời: “A Tụ yên tâm, chỉ có bốn người là cha mẹ và ta cùng với Trịnh quân sự

biết mà thôi.”

Cơ Tự nghe vậy liền gật đầu: “Vậy thì tốt, kính xin Trịnh huynh cất kỹ hai lá thư kia. Cáo từ.”

Lúc Cơ Tự đi ra khỏi Trịnh phủ, Lê thúc liền đánh xe lừa đến đón. Nàng ngồi vào xe, nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài, đột nhiên khẽ cười.

Về đến trang viên, nàng liền nhốt mình trong phòng, khiến nhóm Lê thúc vốn bất an lại càng lo lắng hơn. Một lúc sau, cửa phòng cốt kết mở ra, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, sau đó trở mặt.

Qua một hồi, Lê thúc mới gọi: “Nữ, nữ lang à?”

“Ừ, là ta.”

Cả nhóm người hầu đồng thời nở nụ cười, Tôn Phù vui mừng hỏi: “Nữ lang, người học ngôn ngữ này từ đâu thế? Hôm nay tướng mạo của người quả thật khiến người ta sững sốt đấy.”

Giờ phút này Cơ Tự đang giả trai, có điều khác với lúc xưa chỉ cần mặc nam trang, cột tóc theo kiểu nam tử là đã có thể thoải mái ra đường. Lần này nàng đã cải trang tỉ mỉ hơn rất nhiều, chỉ còn giống với lúc mặc nữ trang ba phần thôi, bảy phần còn lại hoàn toàn tuân thủ theo dáng vẻ của một nam tử thực thụ.

Gương mặt mỹ thiếu niên mịn màng tinh khiết không hề thoa phấn của nàng dưới ánh mặt trời lại còn đẹp hơn gấp bội lần so với tướng mạo là nữ hiện tại của Cơ Tự. Không ai ngờ Cơ Tự lại có bản lĩnh bậc này cả.

Tôn Phù nói tiếp: “Nữ lang, theo tôi thấy, phong thái hiện giờ của người có thể tạm thời so sánh với Tạ Lang được rồi đấy. Bốn huynh đệ Chu gia được xưng tụng là mỹ nam còn kém người vài bậc nữa.”

Cơ Tự thầm nghĩ: Nếu thật sự bị ép đến đường cùng, ta sẽ cải trang thành nam tử rồi sống với thân phận huynh trưởng song sinh của Cơ Tự là được.

Hai lá thư giả kia chỉ nhằm mục đích đe dọa Cơ Tự sau khi gả đến Chu gia làm phu nhân thôi. Nếu nàng không gả vào Chu gia, vậy thì pha tính kế của Trịnh gia sẽ thất bại hoàn toàn. Trong mắt Trịnh gia, Cơ Tự nhất định sẽ động lòng với người có điều kiện như Chu Ngọc mà còn bằng lòng cưới nàng làm chính thê nữa. Dù hôm ấy nàng đã dứt khoát từ chối nhưng trong mắt họ nàng chỉ đang giờ trò lạt mềm buộc chặt thôi.

Sau khi Cơ Tự suy nghĩ to lường những việc này, trong lòng không hề lo lắng gì cả. Song, nàng thoáng cảm thấy bốn huynh đệ Chu gia anh tuấn như thế mà cả bốn đều tỏ ý nhắm trúng nàng, thế nên cũng phải chuẩn bị chu toàn mới được. Bởi vì nàng có cảm giác, nếu mình thật có một huynh trưởng song sinh, như vậy khi đứng trước mặt bốn huynh đệ Chu gia, nàng sẽ có thêm vài phần lợi thế hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thành Ý.

Một ngày thấm thoát trôi qua. Hôm sau Cơ Tự dậy khá muộn, nàng ngẩn ngơ nhớ lại giấc mơ đêm qua, dường như nàng mơ quay lại thời còn bé, thấy phụ thân ngồi trong thư phòng cầm “bảo tàng” gì đó.

Bảo tàng nào nhỉ? Cơ Tự lác đác để xua đi cảm thấy đau âm ỉ, nàng vừa day ấn đường vừa nghĩ: Đạo gần đây mình đúng là bị tiền bạc làm mờ mắt rồi, ngay cả nằm mơ cũng thấy bảo tàng.

Đúng lúc này có tiếng bước chân vang ngoài cửa hiên, chốc lát sau Dữ Trầm cất lời bẩm báo: “Nữ lang, lang quân Chu Ngọc đang đứng ngoài cổng, bảo rằng mời người đi ngắm cảnh ạ.”

Nàng vội đứng lên, giang ra hiệu cho Nguyệt Hồng khoác áo choàng cho nàng, quay đầu lại căn dặn: “Gọi thêm mấy người ở chân núi đến hầu ta.”

“Vâng.”

Lúc Cơ Tự ngồi xe ra xuống cổng phủ ở chân núi đã thấy ngay lang quân có phong thái ngọc thụ lâm phong, đứng khoanh tay ở đấy. Giống như lần trước, Chu Ngọc mặc áo bào tay rộng, mỗi khi gió thu thổi qua, cơ thể cao gầy phiêu dật của hắn như muốn nương theo gió bay đi.

Cũng bởi vì cảnh sắc này nên người và xe đi ngang qua cổng nhà nàng đều chậm lại, có vài nhà còn lạng lẽ mở cửa hông ra, đầu đó loáng thoáng vang lên tiếng cười nói khúc khích của mấy thiếu nữ.

Cơ Tự ra hiệu cho Lê thúc đánh xe chạy đến, mỉm cười nói: “Chu lang quả thật chẳng kém gì Chu lang cả.”

Chu lang trước là chỉ Chu Ngọc, còn Chu lang sau là Chu Du nổi danh Tam Quốc. Cơ Tự so sánh Chu Ngọc với Chu Du, mục đích đầu tiên là khen

ngôi và nịnh nọt một cách thẳng thắn, và sau đó là thể hiện tài hoa của mình. Lời ca ngợi phong nhã của nàng hoàn toàn có thể so sánh với mấy quý nữ bụng đầy thi thư ở Kiến Khang rồi.

Đôi mắt đen láy của Chu Ngọc trở nên sáng ngời, đọng đầy nét cười: “Chu Ngọc thẹn không dám nhận.” Hắn nhanh chóng thi lễ, “Mời A Tự.”

“Mời lang quân.”

Sau khi hai người thi lễ với nhau, xe bò và xe lừa cùng lăn bánh. Khác với suy nghĩ của Cơ Tự, tuy xe bò của Chu Ngọc vén màn lên, nhưng hắn chỉ cúi đầu chau mày xem một chồng sách tre, không hề chủ động bắt chuyện với nàng.

Trong làn gió hây hây và tiếng sách tre lạch cạch, họ đã đến núi Sở Đình. Nhìn từng đàn chim bay lượn phía trước, Chu Ngọc đặt sách xuống, dậm bước ra khỏi xe bò trước. Sau khi xuống xe hắn cũng không hề nói chuyện với Cơ Tự, chỉ ngẩn ngơ nhìn đàn chim bay lượn trên sông.

Cơ Tự đi đến sau lưng hắn, lúc này Chu Ngọc mới khẽ cất lời: “Nàng thấy phong cảnh nơi đây thế nào?”

Cơ Tự mỉm cười nói: “Quên hết tâm cơ, tiêu dao vô cùng.”

Rõ ràng Chu Ngọc chỉ hỏi phong cảnh, nhưng Cơ Tự lại dùng hai từ tiêu dao và tâm cơ ẩn chứa sự sắc bén. Cuối cùng Chu Ngọc cũng quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Cơ Tự hồi lâu, chợt nở nụ cười khoe hàm răng trắng: “Chu Thập Tam lang ta được người người khen ngợi là phong thái bất phàm, bản thân lại có địa vị trong triều, sao A Tự vẫn chưa ưng?”

Sáu chữ “sao A Tự vẫn chưa ưng” lại mang theo chút buồn phiền, kết hợp với phong thái như ngọc của hắn quả thật làm say lòng người.

Cơ Tự cong cong đôi mắt, cười nói: “Tiểu nữ quả thật không dám. Đúng như Chu lang đã nói, lang quân là người có phong thái bất phàm, ngay cả công chúa cũng phải phục trước gối người, hận không thể mỗi ngày cận kề sánh bước. Cơ Tự có tài đức gì lại được Chu lang đích thân cầu hôn chứ?”

Hắn đã hỏi thẳng thì nàng cũng không cần tránh né làm gì nữa. Nàng đã nói thế nhưng vẫn không nhận được đáp án, trong lòng nhất thời khản trương, nghiêm túc nhìn xoáy vào Chu Ngọc, chờ hắn trả lời.

Chu Ngọc khẽ cười, đôi mắt đen mang theo tình cảm trìu mến nhìn Cơ Tự chăm chú, ôn hòa cất lời: “Trên thế gian này, một nam tử đem lòng thích một nữ tử nào cần lý do gì.”

Giờ khắc này ánh mắt hắn nhìn nàng đắm đuối, như thể chủ nhân của đôi mắt đã khắc ghi nàng trong tim, yêu thương thấm thiết, nhớ nhung đêm ngày... Giống như thật sự yêu nàng đến cuồng dại vậy.

Nếu Cơ Tự chỉ là nữ lang mười ba tuổi, có lẽ giờ phút này trái tim nàng đã loạn nhịp, si mê quên cả lối về. Đáng tiếc hiện giờ nàng lại là người từng trải qua bao nỗi tang thương mất rồi.

Thầm xua đi nỗi thất vọng, Cơ Tự mỉm cười tránh ánh mắt Chu Ngọc, khẽ thở dài: “Nếu Chu lang không định nói thật, thì tiểu nữ cũng không thể gả cho người được.”

Lần này đến lượt Chu Ngọc cười khò: “Nàng thật là.”

Hai người ở núi Sở Đình chưa đến một canh giờ thì Cơ Tự đã xin phép trở về trang viên của mình. Nàng cứ nghĩ rằng chuyện của Chu Ngọc sẽ lắng xuống một thời gian thì ngày ngày hôm sau nàng lại nhận được thiệp mời của hắn.

Mà lần này lại không hề tầm thường, Chu Ngọc cử một hộ vệ đến đưa thiệp mời hoa mai lấy từ công phẩm trong cung, kèm theo một bộ váy thêu không tước của đất Thục do đích thân hắn lựa chọn. Hơn nữa, Chu Ngọc còn nhắn rằng: “Yến hội lần này tổ chức cho riêng khanh.”

Mà địa điểm tổ chức còn chính là biệt viện của Trang phủ. Đã từng là nhà giàu có nhất huyện Kinh, hiện giờ họ đang tích cực tìm kiếm mối làm ăn mới. Khi họ nghe nói có mấy vị lang quân đến từ Kiến Khang định thuê một trang viên tổ chức một buổi yến hội, vì thế Trang gia bèn ra tay. Bọn họ bái kiến Chu Linh, bày tỏ thành ý tha thiết, nguyện dâng biệt viện phong cảnh tú lệ nhà mình cho khách quý dùng tạm, mà tất cả những chi phí phát sinh đều do Trang gia gánh vác. Nói thật ra chi tiền mua một trang viên không phải là ý kiến hay. Bởi vì không phải ai cũng tu sửa trang viên của mình đến mức tinh xảo xinh đẹp đợi người khác đến mua cả. Thế nên, Trang thị vừa đưa ra thỉnh cầu này, Chu Ngọc lập tức đồng ý.

Song, hiện giờ, quân sự tại biệt viện lại là mẫu thân của Trang Thập Tam. Thấy bà ta hằng hái chỉ đạo đám hạ nhân quét dọn trang trí, không còn ừ ừ như trước đây, một tỷ phụ thân cận với bà ta nở nụ cười: “Hôm nay phu nhân thật cao hứng.”

Bà ta cười đến nổi mặt đầy nếp nhăn: “Người biết mấy vị Chu lang này là nhân vật có tầm cỡ thế nào không? Họ đến từ Kiến Khang đấy.”

Thời đại này giao thông bất tiện, trên đường lại đầy rẫy nguy hiểm rình rập, rất nhiều người ở huyện Kinh lẫn Kinh Châu đến tận cuối đời vẫn chưa hề gặp người Kiến Khang lấy một lần. Với người đương thời, Kiến Khang là vùng đất thật thần bí, trù phú bậc nhất, và cũng cao xa vô cùng, mà người đến từ nơi đó toàn người xuất thân cao quý, tài ba lỗi lạc. Thế nên mấy hạ nhân vừa nghe đến đây đều kinh ngạc xuyết xoa.

Trang mẫu cố gắng dằn lại nỗi kích động, đặc ý khoe khoang: “Vị lang quân Chu Ngọc kia là người được công chúa để mắt đấy. Không chỉ có Chu Ngọc mà ba vị Chu lang còn lại cũng là khách quý thường xuyên ra vào hoàng cung nữa.”

Nói đến đây, bà cười tí mắt: “Vị lang quân Chu Ngọc kia bảo rằng hắn sẽ xem xét giao cho Trang phủ ta phân phối muối từ mỏ riêng của Chu phủ tại

Kinh Châu. Phụ thân bảo, chỉ cần ta dốc sức trang trí biệt viện làm vui lòng Chu Ngọc, thúc đẩy cho việc này thành công là lập được công lớn cho Trang gia rồi. Đến khi Chu Ngọc thực hiện lời hứa thì ta lại sẽ có thể trở lại làm chính thể.”

Đám hạ nhân nghe xong vui mừng quá đỗi, khom người hành lễ: “Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân.”

Trong lúc đang huyền não, có người chạy đến hô to: “Khách quý đến rồi.”

Về mặt Trang mầu liền nghiêm trang, dẫn mọi người ra ngoài đón khách.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Náo Nhiệt Thật Đây.

Huyện Kinh này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nó là nơi gần Kinh Châu nhất trong tất cả các huyện, cũng vì vị trí này mà nó trở thành khu vực tập trung rất nhiều tài tử xuất sắc. Trang mầu đã lan truyền việc Chu Ngọc tổ chức yến hội cho mọi người biết từ lâu, vì vậy lúc bà ta dẫn đám hạ nhân đi đến cổng đón khách, liền thấy ngay mười mấy chiếc xe bò hoa lệ dừng ở đây, mà phía sau còn có những chiếc xe khác đang nối đuôi nhau chạy đến.

Nhìn huy hiệu gia tộc trên từng chiếc xe, Trang mầu nở nụ cười thỏa mãn. Lúc này phía xa xa bụi đất mịt mù, mọi người nhìn thấy một chiếc xe ngựa sang trọng đang dần đến gần, nhìn huy hiệu treo trên xe không phải đại thế gia hùng mạnh trong thành thì là ai được đây?

Do đám con cháu thế gia chưa bước xuống, xe phía trước còn chưa đi, xe ngựa phía sau đã chạy đến, bỗng chốc hai dãy phố dài ngoài biệt viện Trang phủ đã đông nghịt người xe. Một lúc sau, có người kích động kêu lên: “Mau nhìn xem, đó là xe ngựa của Kinh phủ đấy!”

“Đệ nhất mỹ nhân Kinh Ly tại đất Kinh Châu cũng đến kia.”

“Bè thế thật đây, ngay cả Kinh Ly cũng đến.”

“Kinh Ly đã đến rồi thì ắt hẳn những con cháu gia tộc giàu có ngưỡng mộ nàng cũng tới cho xem.”

“Hôm nay náo nhiệt thật đây.”

Sự xuất hiện của Kinh Ly khiến không khí trở nên sôi sục.

Đất Kinh Châu không thể sánh với Kiến Khang, năm đó các đại sĩ tộc phương Bắc di tản xuống phía Nam, đương nhiên họ chọn dừng chân ở đế đô Kiến Khang. Nhưng một số sĩ tộc và thế tộc không giành được địa bàn ở Kiến Khang, đành chọn những huyện lân cận Kiến Khang như là Dương Châu làm nơi đặt chân. Còn đất Kinh Châu này thì không bao giờ được các nhà quyền quý phương Bắc ngó ngang đến. Chính vì thế mà hiện tại những nhà xưng hùng xưng bá ở Kinh Châu này đều là sĩ tộc bốn địa thời. Với cái vùng lạc hậu, thiếu văn minh ở nửa bên sông Trường Giang này, không nhờ năm đó có các quý tộc phương Bắc xuôi Nam thì làm gì được mấy môn đệ thư hương chân chính. Cũng vì vậy, khi đệ nhất mỹ nhân Kinh Ly cùng với đám con cháu thế gia bốn địa đến đây, mấy vị Chu lang không hề lộ diện, và càng không ra đón.

Thế nhưng Trang mầu lại kích động đến mức lắp bắp: “Chư vị quý nhân quá bộ tới chơi thật là khiến tỳ trang nở mày nở mặt.”

Bọn họ không buồn đếm xỉa đến bà ta mà đi thẳng vào biệt viện. Nhìn trang viên được trang trí tinh tế, Kinh Ly không hề ngước mắt ngắm nhìn, mà đang tìm kiếm gì đó xung quanh.

Một nữ tử đi bên cạnh có dung mạo chẳng kém Kinh Ly cười khê: “A Ly, tuy mấy vị Chu lang này cũng có địa vị trong mắt bệ hạ, nhưng cũng chỉ xuất thân là thế tộc bình thường thôi, A Ly có thể đi dạo với nhân vật như Tà Lang thì họ đâu đáng để A Ly nể mặt vậy chứ?”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Kinh Ly nở nụ cười, nàng ta khê nói: “A Bích không nghe người ta nói sao? Lần này Chu Ngọc đến Kinh Châu là định hỏi cưới thê tử đây.”

“Đương nhiên ta biết việc này.”

“A Bích không biết đâu, tuy Tà Lang tốt nhưng chàng quá xuất chúng, con dòng chính của Trần Quận Tà thị sẽ không cưới một nữ tử thế tộc bốn địa Kinh Châu làm chính thê đâu.”

Nhìn thấy Kinh Ly sắp rơi lệ, A Bích thở dài, nhỏ giọng khuyên: “Nhưng làm thiếp cho Tà thị Lâm Lang vẫn còn hơn xa chính thê của Chu thị mà.”

Nghe A Bích nói thế, nàng ta cười buồn bã: “Làm sao ta lại không biết việc này cơ chứ? Nhưng con người Tà Lang thật sự độc nhất vô nhị giống như Kế Khang ngày xưa vậy. Chàng nói, thân ở loạn thế như tấm bèo trôi, sống nay chết mai nào ai hay biết. Chàng còn nói, tâm chỉ gửi núi sông, đã nhìn nhặt chuyện nữ sắc, lấy vợ cũng được, nạp thiếp cũng thế, cảm giác đều như nhau cả thôi. Nếu gặp được người hợp ý, thì chỉ cần một người là đủ, có nhiều hơn nữa chàng cũng không màng.”

A Bích kinh ngạc, khẽ nói: “Chàng chỉ định cưới một người thôi á?”

Thấy Kinh Ly chực rơi lệ, A Bích vội dẫn xuống nỗi kinh ngạc: “Nói như vậy, Chu thị quả thật là lương phối của A Ly rồi.” Vì muốn Kinh Ly vui vẻ trở lại, nàng ta nói tiếp, “Chu thị và Kinh thị là môn đăng hộ đối, A Ly lại mỹ mạo bất phàm, nhất định Chu Ngọc hay Chu Loan nhìn thấy cũng sẽ đem lòng yêu thích thôi. Ôi, giờ ta chỉ mong A Ly và Chu Ngọc đừng quyết định ngày cưới sớm quá, ta vẫn không nỡ để A Ly rời khỏi Kinh Châu đâu.” Ngụ ý xem như Chu Ngọc là vật trong tay áo của Kinh Ly rồi.

Hai nàng nói đến đây thì phía trước có người hô lên: “Mau nhìn xem, đó chính là Chu Ngọc đấy, cuối cùng mấy lang quân Chu thị cũng chịu lộ diện rồi.”

“Quả nhiên người cũng như tên, tuấn tú như ngọc vậy.”

“Nhưng ta thấy ba vị lang quân phía sau Chu Ngọc cũng cực kì xuất chúng.”

“Đúng vậy, bốn vị lang quân Chu thị đều có tiếng ở hoàng cung cả mà.”

Trong trang viên, đám con cháu thế tộc Kinh Châu rún cổ ngóng nhìn về phía bốn người đang tỏa sáng đằng trước. Trang mầu thắm nghĩ, vốn cảm thấy huynh đệ Chu Ngọc cũng chẳng có gì hơn người, nhưng đến khi tận mắt chứng kiến quả thật mới thấu cái gọi là cao quý như rồng như phượng, chói mắt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Xử Lý.

Cơ Tự đến khá muộn. Lúc xe lừa nàng đến nơi, dòng người xe đông nghịt đằng trước không chỉ khiến Lê thúc mà ngay cả nàng cũng giật mình thảng thốt.

Nhìn khí thế hoành tráng phía trước, tỷ nữ Nguyệt Hồng lấp bắp nói: “Nữ, nữ lang, hay là, chúng ta đừng đi nữa.”

Không nói gì khác, chỉ nghĩ đến xe lừa nhà mình lạc lõng giữa đoàn xe tuần mã cao lớn này thôi đã khiến người ta bủn rủn tay chân rồi. Lại nhìn vào ánh mắt khinh thường của đám hạ nhân canh giữ bên xe ngựa, dù là ai đi nữa cũng cảm thấy áp lực nặng nề.

Cơ Tự trừng mắt nhìn phía trước một hồi rồi nói: “Ừ, phú hộ Kinh Châu đến đây không ít nhĩ, thật không ngờ bốn lang quân Chu thị lại danh tiếng lớn như vậy.”

Thấy nàng dăm chiêu nhưng bình tĩnh đến lạ, Nguyệt Hồng và Lê Thúc đều bỗng cảm thấy mình cũng không còn hoảng hốt như trước nữa.

Trong ánh mắt chờ mong của họ, Cơ Tự mỉm cười nói: “Đã đến thì phải vào. Lê thúc, sau khi ta xuống xe, thúc cứ đánh xe về trước.”

Nàng xuống xe ngựa, rồi ra lệnh cho Nguyệt Hồng đang run run phía sau: “Đi theo ta. Nếu người thấy sợ thì đừng lên tiếng nói chuyện với người khác.”

“Vâng, vâng.”

Con phố đến biệt viện vốn không lớn lại bị hai bên xe ngựa và xe bò đỗ kín, trở nên vô cùng chật hẹp. Cơ Tự thầm nghĩ: Nếu không phải Chu Ngọc đã nói trước, thì quả thật cảnh tượng này cực kì phù hợp để làm mất mặt người khác, đương nhiên nhất là với những người như nàng.

Thấy Cơ Tự duyên dáng đi đến, mấy người hầu ở Trang gia ngăn nàng lại, một người biết nàng cau mày quát lên: “Tiểu cô Cơ thị, đây không phải là nơi cô có thể đến, mau đi cho!”

Cơ Tự ngẩng đầu, nhìn thoáng qua người hầu kia: “Người có thể đi hỏi lang quân Chu Ngọc rằng ta có nên tới hay không?”

Về mặt Cơ Tự quá điềm tĩnh khiến người hầu kia giật mình. Thị nghĩ ngợi rồi sai một người khác: “Đi bẩm báo phu nhân.”

Trang mầu đang phải tiếp đón những khách quý mang khí thế át người khiến bà ta lúng túng tay chân, cho nên vừa nghe người hầu bẩm báo, bà ta chợt thở phào nhẹ nhõm rồi vội vàng chạy đi. Vừa ra cổng đã thấy ngay Cơ Tự, bà liền ngừng lại.

Hôm nay Cơ Tự ăn vận lộng lẫy, mà vừa nhìn đã biết bộ váy nàng mặc trên người rất đắt tiền. Lâu ngày không gặp, tiểu cô này đã trở nên xinh đẹp thướt tha như ráng mây nhàn nhẽ, có thể sánh ngang với bất cứ quý nữ nào trong viện rồi. Hình ảnh nàng bây giờ khác hẳn với con bé cô nhi ái mộ con trai mình trong ấn tượng của bà.

Nhưng trong chớp mắt, Trang Nam thị liền cười lạnh. Bà ta ra hiệu một nô tỳ đến đỡ mình, ung dung đi về phía Cơ Tự, khẽ cười nói: “Cho đến hôm nay ta mới biết câu vượn đội mũ người là như thế nào.”

Ý câu này là châm chọc Cơ Tử vốn dĩ chỉ là một con khi mà bày đặt đội mũ miện giả thành quý nhân.

Đôi mắt tĩnh lặng như làn thu thủy của Cơ Tử nhìn Trang Nam thị chốc lát rồi nói: “Đây là thiệp mời do lang quân Chu Ngọc phái người đưa đến.” Nàng nhẹ nhàng giờ tấm thiệp mời ra trước mặt Trang Nam thị.

Dáng vẻ Cơ Tử quá bình thản, quá tự nhiên, thậm chí không hề đếm xỉa đến lời châm chọc của bà ta, giống như một quý tộc chân chính đối mặt với mụ đàn bà chanh chua phổ phùng vậy.

Trang Nam thị như bị người ta tát mạnh vào mặt, không nhịn được cười gằn: “Buồn cười, thật là buồn cười, cái loại hạ tiện như ngươi mà cũng nhận được lời mời của lang quân Chu gia sao?” Bà ta chỉ vào trong, “Ngươi biết bên trong có những ai không? Trong đó có đại mỹ nhân Kinh Ly, có con trai trưởng của Khâu gia, đại gia tộc bậc nhất Kinh Châu và cả Bích Ngọc của Hoàng gia ở Xích Bích đấy.”

Bà ta cười sang sảng, rồi quay sang nhổ nước bọt vào Cơ Tử: “So với họ, ngươi là thá gì?”

Cơ Tử nhíu mày tránh đi, sắc mặt cũng trở nên khó coi. Có điều may là lúc đến đây nàng đã có chuẩn bị, quay sang nói với Nguyệt Hồng đang run cầm cập: “Đưa đồ cho ta.”

Nguyệt Hồng vội vàng mở hộp gỗ dâng cho nàng.

Ban đầu Trang Nam thị thấy hộp gỗ kia thì càng cười chế nhạo hơn, bà ta cất giọng the thé: “Đúng là loại hạ tiện, cũng biết thừa ngươi định lấy tiền hối lộ ta mà.” Nhưng chỉ nói đến đây, nụ cười của bà ta liền cứng đờ.

Trong chiếc hộp kia chỉ có cây sáo ngọc, Cơ Tử cầm cây sáo đặt ngang đôi môi đỏ thắm, thổi réo rắt.

Cùng lúc đó nhóm Chu Ngọc đang chen ra khỏi vòng vây của đám thiếu nữ, vất vả lắm mới có thể thở được một hơi. Chu Chấn lau mồ hôi lấm tấm trên trán: “Mấy mỹ nhân huyện Kinh này đúng là nhiệt tình, nếu cứ tiếp tục như vậy, đệ sắp không trụ nổi nữa rồi.”

Chu Linh ở bên cạnh cười khẩy: “Đó là vì đệ còn chưa cưới thê tử, chẳng qua họ muốn gả cho đệ thôi.”

Chu Chấn mặc kệ ý, quay sang nháy mắt với Chu Ngọc: “Thập Tam lang, huynh thấy vị đệ nhất mỹ nhân huyện Kinh không? Nàng ta luôn nhìn huynh với ánh mắt dịu dàng triu mến, chỉ đợi vị lang quân hiểu ý là huynh đến công bái phỏng, sau đó thành đính ước đấy. Sao hả, có hứng thú với nàng ta không?” Chu Chấn còn cười hi hi nói thêm, “Đệ thấy Kinh Ly được đấy, hay là Thập Tam lang lấy nàng ta, nhường Cơ thị nữ lại cho đệ đi.”

Chu Ngọc thờ ơ liếc nhìn Chu Chấn, mà ngay cả Chu Loan luôn im lặng này giờ cũng lườm ý.

Đúng lúc này ngoài cửa phủ bỗng truyền đến tiếng sáo du dương, nốt cao thì như mây vờn đỉnh núi, nốt thấp thì như sóng biển cuộn trào, chỉ vài tiếng nhạc vang lên đã phác họa cảnh tang thương đời người.

Chu Ngọc nhận ra đầu tiên, hần mỉm cười nói: “Cơ gia A Tử đến rồi.”

Chu Linh thì thần nhiên nói: “Không ngờ Cơ Tử này cũng thích khoe tài giống như mấy nữ tử ở Kiến Khang vậy.”

Người chưa tới tiếng sáo đã đến trước, không phải khoe tài thì là gì? Nhưng thời này ai cũng thích khoe mẽ Chu Linh có nói vậy cũng không có gì quá quái.

Chu Ngọc cười: “Dù sao nàng cũng là người mà ta xin cưới, nếu nàng muốn nở mặt nở mày thì cứ chiều theo ý nàng thôi.” Dứt lời, Chu Ngọc nhường mày nói với mọi người, “Chư vị, chúng ta cùng nhau ra đón nàng đi.”

Người ở đây đều có kiến thức về nhạc luật, vì vậy khi tiếng sáo vừa vang lên, xung quanh liền yên tĩnh, mà mấy người vây quanh Kinh Ly cũng đồng loạt nhìn nàng ta. A Bích thốt lên: “A Ly, người thổi sáo này tài nghệ không kém gì A Ly...” Còn chưa nói hết đã thấy vẻ mặt Kinh Ly thay đổi, nhăn nhó khó coi.

Kinh Ly nghiêng răng nói: “Ra gặp cũng chẳng tốn bao công sức... Đi, đi xem vị khách quý kia nào.” Thế là Kinh Ly cũng theo ra.

Nhóm Chu Ngọc vừa đến cửa liền nghe thấy giọng điệu giễu cợt của Trang Nam thị lẫn trong tiếng sáo: “Ồ, trình độ bắt chước quý nữ cũng cao tay quá nhỉ. Đáng tiếc, có một số người không hiểu đạo lý: Đã là người hạ tiện thì làm gì cũng là hạ tiện thôi.”

Bà ta lại nói: “Dừng can, để cho ả thôi. Dù sao sau khi kết thúc khúc nhạc này, cái miệng của ả sẽ không còn dùng được nữa. Lần trước con tiện tỳ này hại ta bị giáng chức, các ngươi nói xem nếu lần này bán phu nhân cho ả uống thuốc độc bị cảm rồi bán đi làm kỹ nữ ở mấy nơi hẻo lánh thì thế nào?”

Lúc bà ta thốt ra hai chữ “kỹ nữ”, cánh cổng phía sau đã bị đá tung kêu ầm ầm. Trong nháy mắt, Chu Loan hông đeo trường kiếm xông ra, mà sau lưng y là đám người Chu Ngọc đang giận tím mặt. Chu Ngọc bước nhanh lên trước chặn Chu Loan lại. Thấy huynh trưởng chắn phía trước, Chu Loan khề giật mình rồi tỉnh táo lùi ra phía sau.

Chu Ngọc đi đến trước mặt Trang Nam thị, lúc này vẻ mặt hắn đã trầm tĩnh, chỉ nhìn bà ta rồi hờ hững nói: “Con tức của Phu nhân cũng lớn thật đấy.”

Sắc mặt Trang Nam thị trắng bệch, vội hoàn hồn, lập tức khom người nói: “Lang quân có điều không biết, tiện tỳ trước mắt này chỉ là một...”

Không đợi Trang Nam thị nói hết, Chu Ngọc liền lùi về sau một bước, lấy khăn tay ra thông thả lau mặt mình: “Nước bọt của người văng vào bẩn lang quân rồi.”

Trang Nam thị ngỡ ngàng, vội vàng cười nói xin lỗi, nhưng Chu Ngọc đã gắt giọng hỏi hộ vệ phía sau: “Ta ghét tiện phụ bản thủ này nhưng lại không thích cảnh máu me, các người nói nên xử lý thế nào?”

Một hộ vệ lễ phép trả lời: “Kinh Phật có dạy, kẻ ác độc trên thế gian rồi cũng sẽ có một ngày nhận được quả báo.”

Chu Ngọc vỗ tay khen: “Hay cho câu rồi cũng sẽ có một ngày nhận được quả báo.” Hắn thuận miệng ra lệnh, “Vây cứ làm theo lời thị nói, trước rót độc cho thị cảm rồi bán làm kỹ nữ ở mấy nơi nghèo xơ nghèo xác kia đi.”

Trang Nam thị sợ hãi nhưng vẫn cố nén bất an dò hỏi: “Lang quân Chu gia, người cũng thấy tiểu tiện tỳ này chướng mắt à?”

Chu Ngọc không hề liếc nhìn bà, chỉ cau mày quát: “Và miệng năm mươi cái rồi hẵng làm.”

“Vâng.”

Ngay sau đó, hai hộ vệ cường tráng tiến lên, bọn họ kẹp lấy Trang mẩu, gờ tay tát bôm bốp vào mặt bà ta.

Đến tận khi mấy gã hộ vệ động thủ, Trang mẩu mới chợt hiểu ra, hóa ra người Chu Ngọc muốn xử lý chính là mình. Bà ta gào lên the thé: “Ta là chủ mẫu của Trang gia!” Nhưng đáng tiếc là đang bị người ta đánh nên làm gì nói được tròn vành rõ tiếng.

Trong tiếng tát gòn giã, Chu Ngọc quay sang nhìn Cơ Tự. Thấy nàng có ý trang điểm xinh đẹp và trang nhã, hắn nở nụ cười thỏa mãn, cất giọng hòa nhã: “A Tự, nàng không bị sao chứ?”

Cơ Tự khẽ thì lễ, đang định trả lời thì một loạt tiếng bước chân cùng hương thơm ngan ngát bay đến theo gió. Hóa ra nhóm Kinh Ly tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Lòng Dạ.

Thấy đám Kinh Ly xuất hiện, Chu Ngọc vứt khăn tay đi, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, lời thị xuống, đừng để những tiểu cô ở đây kinh sợ.”

Thế là Trang mẩu bị bịt miệng lời đi, quá trình này rất nhanh, nhóm quý nữ đang chậm chạp đi đến cửa không hề thấy được.

Sau khi Kinh Ly đi ra, ánh mắt nàng ta không hề nhìn vào Cơ Tự mà là đánh giá Nguyệt Hồng đang đứng phía sau trước tiên. Tiếp theo lại duyên dáng đi đến bên cạnh Chu Ngọc, mỉm cười nhẹ giọng hỏi: “Thứ lỗi cho A Ly mắt kém, không biết vị nữ lang này đến từ gia tộc nào?” Tuy giọng nói rất dịu dàng nhưng ánh mắt lại mang theo sự chế giễu. Người ta thường bảo, đánh giá một quý tộc không chỉ nhìn chủ nhân mà còn phải xem cả hạ nhân. Thiếu nữ đang cầm sáo ngọc kia tuy yêu kiều, nhưng chỉ nhìn nô tỳ phía sau là biết ngay nàng ta chỉ là nữ lang nhà nghèo của ít rồi.

Kinh Ly đứng đầu nhóm quý nữ ở Kinh Châu, nàng ta vừa cất lời, chúng quý nữ đều đồng loạt nhìn về phía Cơ Tự. Cái nhìn soi mói của họ có thể dễ dàng khiến kẻ yếu mềm trở nên tự ti. Cơ Tự cũng bị những ánh mắt này ép lùi vài bước, nhưng dù vậy, vẻ mặt nàng vẫn trấn tĩnh, trái lại Nguyệt Hồng thì sợ đến run lẩy bẩy. Vì thế càng lúc càng có nhiều ánh mắt chế nhạo giống như Kinh Ly.

Đúng lúc này, Chu Ngọc lên tiếng với giọng nói ôn hòa: “Nàng họ Cơ.”

Hắn đứng chấp tay sau lưng, nhìn Cơ Tự vô cùng dịu dàng, trả lời về dòng họ nàng như thể đương nhiên.

Nhóm quý nữ khẽ ngạc nhiên, A Bích cười rộ: “Họ Cơ ư? Sao ta không biết huyện Kinh có thế gia nào họ Cơ nhỉ?”

A Bích vừa dứt lời, cả nhóm đều cười rộ lên, Kinh Ly liếc nhìn cây sáo ngọc trong tay Cơ Tự rồi nhỏ nhẹ nói: “Có lẽ do kiến thức của chúng ta hạn hẹp rồi.” Giọng nói có vẻ hòa nhã mang theo vài phần cảm thông nhưng lại càng khiến mọi người cười lớn hơn.

Không ngờ, mấy vị lang quân Chu thị bên cạnh còn dễ tâm hơn cả Cơ Tự, Chu Loan lập tức sầm mặt. Chu Ngọc thì mỉm cười, hồ hững nói: “Nàng là hậu duệ của Hoàng đế. Ngày xưa nhà Chu xưng bá trung nguyên hơn tám trăm năm, phàm là quý nhân đều mang họ Cơ. Những dòng họ còn lại khác chỉ là gia nô của họ Cơ thôi.”

Chu Ngọc nói xong, đám quý nữ không cười nổi nữa, ngay cả mấy lang quân thế gia cách đó không xa cũng trở nên yên lặng. Lời của Chu Ngọc hơi cay nghiệt, đặc biệt là câu cuối cùng. Hắn ám chỉ đời trước của tất cả những con cháu thế gia ở đây chỉ là hạ nhân của Cơ thị mà thôi. Bọn họ hoàn toàn không xứng lên mặt với Cơ Tự.

Kính Ly chính là người ê chề nhất ở đây, với nhan sắc tuyệt mỹ như nàng ta, xưa nay đều được người khác nâng niu trong bàn tay. Thế nhưng nam tử mà nàng ta muốn gả ở đây lại bảo vệ một nữ nhân tầm thường thua xa nàng ta, cũng may không có nhiều người biết tâm ý của mình chứ không Kính Ly quả thật đã mất hết mặt mũi rồi.

Trong không khí yên lặng như tờ, chỉ có Cơ Tụ kinh ngạc nhìn về phía mấy lang quân Chu thị. Nói thật ra nàng vô cùng khó hiểu, trong vài lần tiếp xúc gần gũi, Cơ Tụ biết Chu Ngọc là người lòng dạ thâm sâu. Thế mà hẳn chỉ vì chút chuyện con con như là người ta coi thường xuất thân của nàng lại chỉ trích bọn họ thậm tệ ư? Hơn nữa, không chỉ có hắn, mà cả nhóm Chu Loan cũng giận dữ ra mặt.

Cuối cùng Chu Linh phá vỡ không khí im lặng, cất tiếng: “Chư vị, thời gian không còn sớm, chúng ta nhập tiệc thôi.”

Đúng như Chu Ngọc đã nói, yến hội này tổ chức cho riêng Cơ Tụ, vì có một màn vừa nãy nên lúc mọi người thấy Cơ Tụ đều giữ thái độ xa cách. Về phần Kính Ly, nàng ta chỉ nói vài câu qua loa với mấy lang quân Chu thị rồi dẫn mọi người rời đi.

Buổi yến hội kéo dài đến lúc mặt trời ngả về tây, nhưng dù là việc Chu Ngọc xử trí Trang mẫu hay đám quý nữ Kinh Châu ra về giữa chừng đều không ảnh hưởng đến không khí buổi tiệc. Lúc chạng vạng, nhóm Chu Ngọc tiễn Cơ Tụ ra tận xe.

Ngồi trong xe lừa nhìn từng chiếc xe bò chạy trên phố, nghe tiếng rao hàng vắng vắng truyền đến, Cơ Tụ vẫn im lặng suốt. Bấy giờ Nguyệt Hồng lộ đầu nhìn ra ngoài rồi quay lại hỏi: “Nữ lang, nô tỳ có thể nói chuyện chưa ạ?”

Cơ Tụ thờ ơ gật đầu. Nguyệt Hồng lập tức thẳng người, tay phải đặt lên ngực, mắt sáng lấp lánh, kích động nói: “Lang quân Chu Ngọc tài ba quá. Nữ lang, nữ lang, lang quân bảo vệ người trước mặt nhiều người như vậy thật sự rất tốt. Nô tỳ nghĩ, thế gian này không có nam nhân nào tốt như lang quân Chu Ngọc đâu. Trời ạ, trời ạ, mới vừa rồi thấy lang quân che chở cho nữ lang, lạnh lùng đáp trả đám người kia, nô tỳ cũng si mê luôn. Nữ lang, lang quân thật sự rất, rất thích người đây.”

Nàng mở mắt ra, nhìn Nguyệt Hồng rồi thở dài: “Hóa ra, một người không có kiến thức sẽ giống như kẻ mù... Những hành vi đó của Chu Ngọc chứng tỏ hắn thích ta, bảo vệ ta sao?”

Nguyệt Hồng tròn trĩnh mắt, kinh ngạc hỏi: “Lẽ nào không phải?”

Cơ Tụ cười khẩy: “Trước giờ, Cơ Tụ ta ở đất huyện Kinh này tuy bị khinh thường, bị bắt nạt, nhưng tuyệt đối không có ai căm thù ta. Mà từ hôm nay trở đi, Trang phủ hận ta, Trang Thập Tam hận ta, và cả Kính Ly cùng mấy mươi con cháu thế gia ở Kinh Châu cũng hận ta nốt.”

Nguyệt Hồng ngơ ngác, há hốc miệng hồi lâu vẫn không thốt nổi một lời.

Cơ Tụ lại lạnh lùng nói: “Chu Ngọc lòng dạ thâm hiểm, Trịnh Huống cũng nói, mấy ngày họ ở huyện Kinh vẫn luôn thu thập đủ loại tin tức có liên quan đến ta. Lẽ nào họ không biết ta từng thích Trang Thập Tam sao? Tổ chức yến hội ở biệt viện Trang Phủ và để Trang mẫu chủ trì, lại lấy cớ xử trí Trang mẫu, chiều này là thủ đoạn trả thù của Chu Ngọc cho việc ta từng thích Trang Thập Tam đấy.”

Nguyệt Hồng ngây dại nhìn Cơ Tụ.

Cơ Tụ nói tiếp: “Trước hôm nay, Chu Ngọc đòi cưới ta, ta còn có thể ra sức từ chối, nhưng sau hôm nay, Cơ Tụ ta chỉ có thể đi theo con đường hắn đã sắp đặt thôi. Thứ nhất, hẳn khiến ta đắc tội với mấy mươi phú hộ ở Kinh Châu làm ta không đất dung thân ở đây nữa. Thứ hai, kể từ hôm nay ai ai cũng biết hắn bệnh vực ta, một lang quân xuất sắc như vậy ta không vừa ý, vậy còn lang quân nào dám để mắt đến ta nữa?”

Cơ Tụ nói một mạch đến đây, bất giác lắc đầu, đưa tay day đầu mày, thì thầm: “Lần này ta đã đi sai nước cờ rồi, ta vốn không nên đến đây. Lúc thấy nhiều xe ngựa ta vẫn không hề cảnh giác, bị tính kế quả thật đáng đời.”

Lúc này, rốt cuộc Nguyệt Hồng lắp bắp: “Vậy, vậy phải làm sao đây?”

Cơ Tụ tựa vào vách xe, nhắm hai mắt lại, khẽ nói: “Đành đi một bước tính một bước thôi.”

Trong trang viên Cơ thị nhỏ bé, ngoại trừ Cơ Tụ ra cũng không có ai túc trí đa mưu. Cho nên, sau khi trở về trang viên, nàng ngồi trong thư phòng đến nửa đêm, nghĩ nát óc cũng không tìm ra cách nào phá vỡ cục diện trước mắt này. Từ góc độ người ngoài, Chu Ngọc chính là một phu quân hoàn mỹ vô cùng. Nhưng Cơ Tụ cảm thấy, nàng đã chết không rõ nguyên nhân một lần rồi, đời này phải sống sao cho tỉnh táo một chút, thông minh một chút và phải quang minh chính đại gả cho người khác mới được.

Hôm sau, trời vừa hừng sáng Trịnh phủ đã phái người đến, Cơ Tụ đành phải tới đó một chuyến. Lần này nàng được Trịnh phủ tiếp đãi long trọng, cả phủ đều nghĩ nàng sắp gả vào Chu gia, hưởng thụ vinh hoa phú quý của Chu gia rồi. Vừa ngồi được giây lát, Trịnh phủ nhân đã dẫn theo một mỹ thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, diện mạo không hề giống Cơ Tụ, nhưng có ngũ quan thanh tú, dáng vóc thì xấp xỉ nàng đến. Bà ta nói với Cơ Tụ, thiếu niên này chính là huynh trưởng của nàng.

Lúc Cơ Tụ rời khỏi Trịnh phủ, trong lòng liền nghĩ: Tuy hiện tại có rất nhiều chuyện phức tạp nhưng vấn đề cấp thiết cần phải giải quyết nhất chính là Trịnh thị, nhưng muốn cải bầy họ cũng không phải dễ.

Nàng nghĩ suốt một ngày một đêm vẫn không đưa ra được kế sách gì, lại cảm thấy người xung quanh mình trở nên yên lặng khó hiểu, trong cơn tức giận, nàng dẫn theo Dữ Trầm, Tôn Phủ và mười mấy hộ vệ ngồi xe lừa ra khỏi huyện Kinh.

Lúc xe lừa đi trên đường lớn, cảnh sắc xung quanh đẹp đến lạ thường. Cơ Tụ bỗng hỏi: “Nghe nói Tạ Lang vẫn còn ở Kinh Châu đúng không?”

Mọi người giật mình, lát sau, Tôn Phù trả lời trước: “Chắc là còn ở ả. Thân phận Tạ Lang như vậy, bất kể đến hay đi cũng sẽ náo động toàn thành. Nếu không nghe người ta nói Tạ Lang rời đi, thì chính là vẫn còn ở.”

Cơ Tự khẽ “ừ” một tiếng, lát sau nàng nói khẽ: “Đến thành Kinh Châu đi.”

Tôn Phù kinh hãi: “Nữ lang muốn đi gặp Tạ Lang ư?”

Cơ Tự mỉm cười, khép hờ mắt, im lặng một lát rồi từ từ nói: “Nghe nói người này tài trí vô song, chuyện gì cũng nằm trong dự liệu. Ta muốn gặp người một lần.” Nói không chừng có thể biết được nguyên nhân Chu Ngọc muốn cưới nàng từ chỗ Tạ Lang thì sao.

Đám hạ nhân lập tức vâng dạ, xe lừa chuyển hướng đi thẳng đến cổng thành Kinh Châu.

Từ huyện Kinh đến Kinh Châu chưa đến bốn mươi dặm, trong suốt quãng đường Cơ Tự thường thấy có khá nhiều người dân vác bao ngô đi đến thành, có cả thái phụ bụng to vượt mặt cũng vác bao ngô lê từng bước trên đường cái.

Ngoài xe lừa, giọng Tôn Phù truyền đến: “Nếu như tiền Tứ Thù có thể dùng thì tốt rồi, ít ra tiền đồng cũng không nặng bằng bao ngô.” Chốc lát y lại nói, “Nữ lang, theo tôi thấy, người cũng đừng phiền não như thế. Dù sao nữ lang xuất thân phú quý, Chu phủ kia oai vệ nhưng lẽ nào họ dám đánh giết chính thê hay sao? Cùng lắm nữ lang cứ giả đi. Nếu thật sự không cam lòng thì người cũng có thể không lấy Chu Ngọc, gả cho Chu Loan cũng được. Tôi thấy Chu Loan có vẻ đáng tin hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Hấp Dẫn.

Cơ Tự chỉ thoáng cười, không tỏ ý kiến. Ánh mắt nàng nhìn sang bên cạnh, bởi vì thời này ra ngoài không ai đoán được mình sẽ gặp việc gì bất trắc hay không, nên mỗi lần đi đâu nàng đều chuẩn bị đầy đủ tiền vàng. Nhất là kể từ khi nàng vợ vết được từ hang ổ của toán cướp La Đại Đầu thì lại càng chuẩn bị kỹ hơn. Hai là hiện nay các thế gia quyền quý đều chú trọng cốt khí phong lưu, Cơ Tự cũng học được cách vận dụng thể mạnh của mình trong lúc mau chốt. Thế nên mỗi lần xuất hành nàng đều mang theo một bộ nhạc cụ. Có sự chuẩn bị chu đáo này, trong lòng nàng cũng vững tin với việc bán thân mạo muội bái phỏng Tạ Lang, con trai trưởng của đại sĩ tộc quyền quý hàng đầu kia hơn.

Nhưng ngoài dự liệu là khi nàng tới chùa Khô Vinh ở Kinh Châu, hỏi thăm mới biết Tạ Lang không còn ở Kinh Châu mà đã đến Xích Bích rồi. Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Cơ Tự vẫn quyết định đuổi theo đến đó.

Xích Bích cách Kinh Châu không xa, nàng nghỉ ngơi tại khách điểm một buổi tối, sáng ngày hôm sau mới thông thả lên đường. Lúc đến nơi, trời đã sắp hoàng hôn. Nàng đứng bên bờ Xích Bích, nhìn con sông Trường Giang cuộn cuộn chảy về hướng Đông, bỗng chốc tâm hồn như si như say. Đây là chiến trường cổ lừng danh trong Tam Quốc, đến hôm nay nơi này đã xây dựng không ít bến tàu và có vô số thuyền bè qua lại.

Tôn Phù đứng bên hồ lên: “Mau nhìn xem, những người kia đều là phu kéo thuyền đấy.”

Cơ Tự quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bãi đá ngầm bên phải, mười mấy phu kéo chỉ mặc khó, buộc dây thừng vào người để kéo con thuyền lên từng chút từng chút, vừa hò những làn điệu cổ xưa vừa vịn vách đá mượn sức.

Cơ Tự nhanh chóng dời mắt đi. Lúc này có mấy chiếc xe ngựa chạy đến, trong xe chở rất nhiều đại sĩ phu mặc bào rộng tay dài, mũ miện đai lưng, dường như còn loáng thoáng nhắc đến Tạ Lang nữa. Cơ Tự lập tức bảo Lê thúc mau đánh xe lừa đến gần. Quả nhiên xe lừa vừa chạy đến, nàng liền nghe một người trung niên nói: “Tạ Lang kia cứ lưu luyến ở đây vài ngày rồi, lão phu chỉ ước gì hán mau rời đi thôi.”

Một người khác lập tức cười to: “Công Vọng thật sự mong muốn Lâm Lang Tạ thị rời đi thể ư, lẽ nào sợ mấy tiểu cô nhà người bị hán hút hồn hay sao?”

Mọi người cười ồ lên. Một sĩ phu gần ba mươi tuổi cất lời: “Cũng không thể trách Lâm Lang Tạ thị được. Hán đã ở lì trên thuyền rồi mà vẫn thu hút mấy nữ nhi kia, bản thân hán đâu còn cách nào khác.”

Câu nói vừa dứt, tiếng cười càng vang dội hơn.

Cơ Tự lưu ý đến điều này, khẽ căn dặn Tôn Phù và Dữ Trầm: “Tạ Lang ở đây không hề che giấu hành tung, hai thúc đi hỏi thăm xem Tạ Lang đang ở thuyền nào.”

Nhóm hộ vệ vội vàng vâng dạ. Sau khi họ đi do thám, Cơ Tự lại quay đầu ngắm chiều nhìn những phu kéo thuyền ở bến tàu, dường như có ký ức nào đó đang trở dậy trong đầu nàng..

Hai canh giờ sau, khi trời đã chạng vạng, màn đêm dần dần kéo đến từ phía chân trời, nhóm Tôn Phù đã trở về bẩm báo: “Nữ lang, hỏi ra rồi. Ở phía trước chưa tới một dặm có bãi Phong Ba, lang quân Tạ gia đang ở tạm trên thuyền hoa neo đậu tại đó. Nữ lang, lần này chúng ta đến rất đúng dịp, nghe

nói rạng sáng ngày mai lang quân Tạ gia sẽ ngồi thuyền khác đi đến đất Thực.”

Cơ Tự gật đầu, mắt vẫn mãi miết nhìn những phu kéo kia. Tôn Phù khẽ nói: “Nữ lang, mấy người này ăn mặc lố lờ, người nhìn họ làm gì?”

Cơ Tự quay đầu lại, cười thật tươi với Tôn Phù: “Tranh thủ lúc trời còn chưa tối, mọi người dùng bữa đi thôi.”

Thấy nụ cười rạng rỡ của nàng, mọi người hơi giật mình, Tôn Phù vui mừng nói: “Nữ lang, có phải người đã nghĩ ra cách tiếp cận lang quân Tạ thị rồi không?” Trong đám nô tài, Tôn Phù xem như là người lỗi đời nhất, ý hiểu rất rõ, với người như Tạ Lang, nói không chừng người đã quên mất ân giúp đỡ trên đường gì đó từ lâu rồi. Thế mà hôm nay Cơ Tự muốn tiếp cận, còn muốn cầu cứu đại quý nhân chỉ là có duyên được một lần gặp gỡ như vậy, quả thật nàng phải nghĩ ra biện pháp tốt mới được.

Cơ Tự cười: “Mặc kệ những việc này, cứ dùng cơm trước đã.”

Chẳng mấy chốc màn đêm đã phủ xuống, hôm nay là ngày rằm, đối với những người áo com không lo, đêm trăng tròn cũng là một loại phong cảnh nên thơ, nhưng với những phu kéo thuyền thì đêm nay vô cùng vất vả, bên bãi đá ngầm đốt đuốc sáng ngời.

Nhóm Cơ Tự mướn một chiếc thuyền hoa không lớn, có sức chứa chỉ đủ mười mấy người. Trong nhóm còn có thêm hai sĩ phu trung niên, khi Cơ Tự và hai người kia đi đến mũi thuyền, trùng hợp bên bờ sông vang lên điệu hò kéo thuyền buồn bã thê lương: “Hò ơi, vách đá cheo leo, dặng thẳng đôi bờ... Hò ơi, quý thần phù hộ, thân này trường an... Hò ơi, mồ hôi mướt áo, bám vách treo lên Hò ơi, dù cho khổ nạn kiếp này, chỉ mong kiếp tới ngày ngày ấm no... Hò ơi...”

Điệu hò này khàn khàn vang vọng trong gió đêm như thể đến từ trăm cuộc bể dâu hàng nghìn năm trước, khiến lòng người đau đáu niềm thương không sao tả xiết.

Cơ Tự quay đầu, nghiêm túc nói với hai sĩ phu kia: “Hai người có nắm chắc điệu hò này chứ?”

Một người cười sang sảng: “Chuyện này rất đơn giản, tiểu cô đừng lo.”

Cơ Tự cười rộ, ra lệnh: “Khởi hành, nhớ lời ta dặn, cứ đi chậm thôi.”

“Vâng.” Trong tiếng hô của chủ thuyền, thuyền hoa bắt đầu dập dềnh trôi theo dòng nước.

Chiếc thuyền hoa Cơ Tự thuê là loại thuyền dạo hồ, chuyên dành cho mấy quý nhân tổ chức du yển. Dưới ánh đuốc chiếu rọi, trông nó vô cùng xa hoa nhưng tốc độ thì gần như bằng không, chỉ thuận theo gió lướt đi, vừa hay cùng một nhịp điệu của mấy phu kéo thuyền trong đêm kia.

Lúc câu hò “thân này trường an” vang lên lần nữa, thuyền hoa của Cơ Tự chợt nổi trống. Mỗi một tiết tấu của tiếng trống này đều khớp với từng chữ trong câu hò của đám phu kéo. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, có vài vị khách của những chiếc thuyền chờ hàng xung quanh đi ra xem. Mà nhóm phu kéo thuyền trên bãi đá ngầm thì lại như được tiếp thêm sức mạnh.

Trong điệu hò man mác và tiếng trống bi hùng thì chợt tiếng Huyền (1) bay đến, nó réo rất vô cùng như thể tiếng nhạc chúc phúc đến từ những cuộc săn thú thời viễn cổ, thúc đẩy tinh thần của phu kéo thuyền, khiến tiếng hò của họ càng vang vọng xa xăm.

(1) Huyền là một nhạc cụ dân gian làm bằng đất nung, hình dáng như quả trứng gà rỗng ruột và có sáu lỗ. Link ảnh: sales.artlib.net.tw/album...he_cai_ming_014.jpg

Lần này tất cả người trong thuyền hàng đều ra ngoài, nhìn về phía thuyền hoa của Cơ Tự.

Lúc này tiếng đàn lại nổi lên vô cùng thần bí, hết sức xa xưa, rất đổi tiêu điều và cực kỳ dễ nghe. Nếu nói tiếng trống và tiếng huyền vừa rồi chẳng qua chỉ đệm nhạc cho giọng hò, thì tiếng đàn này vừa ngân lên đã khiến cho cho tất cả mọi người trên thuyền hàng đều phải nín thở.

Thuyền Tạ Lang đang neo cách đó không xa. Lúc tiếng nhạc này truyền đến, chàng đang đứng ở mũi thuyền ngắm trăng. Xưa nay chàng thường xuyên qua lại với những tài tử khắp nơi, đêm trăng tròn vắng vẻ thế này, dĩ nhiên bên cạnh chàng còn có những vị ân sĩ khác. Họ cùng ngồi bên đồng lửa, vừa thưởng thức cá hoa vàng nướng nổi tiếng Xích Bích, vừa ngâm thơ luận phú.

Tiếng nhạc trong đêm đa tình như thể thoáng chốc đã khiến cả thuyền im lặng lắng nghe. Bỗng một người nắm chặt tay người bên cạnh, kích động nói: “Mau, mau chèo thuyền đến đó.”

Trong tiếng thét ra lệnh, chiếc thuyền nhanh chóng lao về phía âm nhạc cất lên. Chỉ chốc lát sau, họ liền thấy được cảnh tượng rung động rõ ràng trước mắt và cũng nghe thấu bản nhạc như thể tiếng hồn của đất trời tự thuoá xa xưa. Giọng hò u uất của phu kéo thuyền lẫn khách trên thuyền hàng, cùng tiếng trống mạnh mẽ, tiếng huyền réo rất đều hòa vào tiếng đàn, tạo thành một bản hùng ca bi tráng nhất thế gian này.

Chưa từng có khoảnh khắc nào khiến Tạ Lang xúc động như thế. Dưới bầu trời đêm trong vắt, trăng sáng vàng vạc, ngọn lửa trên thuyền hoa kia phừng phực trong gió tạo nên khung cảnh vô cùng tráng lệ. Gần như chàng đã rung động tận tâm can trong vô thức. Mà mấy người bạn bên cạnh chàng đều gợn tay áo lau đi nước mắt.

Giờ khắc này đất trời hóa thành dòng nước cuộn trào, còn con người tựa như chiếc thuyền cô độc lênh đênh. Trong tiếng đàn vắng vắng, mấy ân sĩ phía sau lưng Tạ Lang bắt giắc cùng cất cao tiếng ca.

Thật lâu sau, khi phu kéo thuyền đã xong việc, câu hò cũng dừng lại, tiếng nhạc vang dội ngỡ như kéo dài vĩnh hằng mới dần lắng xuống. Tay Cơ Tự đặt trên dây đàn, lúc nốt nhạc cuối cùng ngân vang, hai sĩ phu kia đều quay đầu lại nhìn nàng với ánh mắt ngưỡng mộ.

Người hoàn hồn trước tiên chính là Tôn Phù, y đi đến khẽ nói bên tai Cơ Tự: “Nữ lang, quả nhiên Tạ Lang đã đến.”

Cơ Tự vẫn đắm chìm trong dư âm khúc nhạc chót thanh tình trở lại, nàng ngẩng đầu nhìn mặt sông gợn sóng lăn tăn, ánh trăng bập bềnh theo dòng nước phía trước, từ từ nở nụ cười, lòng trầm nghĩ: Khúc đàn Xích Bích Ca này chính là sáng tác của Tạ Lang, trong ký ức của nàng, sau này khúc nhạc này được truyền khắp cõi nam bắc và cũng được người đời ca ngợi có một không hai. Nàng mang khúc nhạc này ra để thu hút Tạ Lang, làm sao mà chàng có thể không chú ý, làm sao mà chàng có thể không rung động được cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Giải Quyết Phân Nửa.

Thế nhưng vào lúc này, phía xa lại truyền đến tiếng ồn ào. Cơ Tự bất chấp thân phận nữ tử, ôm đàn đi đến mũi thuyền hoa. Vừa đứng ở đầu thuyền, nàng mới phát hiện bên tàu đèn đuốc sáng rực, nhóm Tạ Lang cũng phát hiện ra điều gì đó bất thường, đang quay đầu lại xem.

Cơ Tự nhìn theo ánh mắt họ, chỉ thấy một con thuyền lao nhanh đến, một thanh niên đứng trên thuyền bắt chéo tay trước ngực hành lễ với Tạ Lang: “Có phải lang quân Tạ gia ở đây không? Chủ công nhà tôi truyền lời rằng ngài có chuyện đột xuất, không thể đến Xích Bích này, bảo thuộc hạ mau chóng mời lang quân lên thuyền, đến bến tàu huyện Du Giang cách đây một trăm dặm chờ ạ.”

Thanh niên kia vội vã đến đây, vì thế giọng nói gấp gáp và hơi thở còn hỗn hển. Tạ Lang quay đầu nói nhỏ với các bạn mình vài câu, rồi chàng vẫy tay ra hiệu thanh niên kia tới. Thế là con thuyền của họ kề gần thuyền hoa.

Thấy Tạ Lang sắp lên thuyền rồi đi, Cơ Tự sững sờ, mấy lần định cất lời gọi chàng nhưng cuối cùng chỉ đành im lặng. Đúng lúc này Tạ Lang quay đầu lại, dưới ánh trăng và ánh đuốc, khuôn mặt tuấn tú khiến mọi thứ lu mờ của chàng ẩn chứa biểu cảm phức tạp. Chàng nhìn Cơ Tự đắm đắm rồi quay đầu sai đám hạ nhân gì đó. Một tỷ nữ nhanh chóng cầm giấy bút đến.

Trên mũi thuyền hoa, Tạ Lang cầm bút viết nhoay nhoáy, sau đó một gã lực lưỡng cột tờ giấy vào mũi tên rồi bắn “bụp” một phát về phía bên trái Cơ Tự. Sau nữa, Tạ Lang đứng dưới ngọn đuốc xa xa, bắt chéo tay trước ngực chào Cơ Tự, trong gió sông hây hây, cử chỉ chàng tiêu sái, gương mặt tinh khiết như tiên quân giữa phàm nhân. Trong lúc Cơ Tự thảng thốt, chàng bỗng cười với nàng rồi quay người nhảy qua thuyền bên cạnh.

Đến tận khi con thuyền kia chở nhóm Tạ Lang rời đi, đám Tôn Phù mới hoàn hồn lại, vội vàng rút mũi tên rồi dâng tờ giấy cho Cơ Tự. Dữ Trầm sầu não nói: “Thật là trùng hợp, sớm biết Tạ Lang đi nhanh vậy thì nữ lang đừng đánh đàn làm gì.”

Cơ Tự không đến ý đến y, cầm lấy tờ giấy soi dưới ngọn đuốc. Trên trang giấy viết mấy hàng chữ Hành Thư bay bổng: “Đêm nay khanh mệt mỏi đến độ này, lẽ nào vì chuyện biệt viện Trang gia ở huyện Kinh sao? Khanh đừng lo nghĩ nhiều, ngày ngày đó ta đã căn dặn thế tộc Kinh thị, bảo họ không được tìm khanh gây phiền phức rồi.” Tuy chữ viết rất vội nhưng vẫn thấy được nét thanh thoát phong khoáng.

Trong khoảnh khắc đó, Cơ Tự chỉ cảm thấy vui sướng quá đỗi, nàng cúi đầu chớp mắt, nén lại những giọt lệ chực trào: Chàng đúng là một người tốt.

Đối với Cơ Tự, nỗi sợ hãi gần như long trời lở đất kia, thế mà đã được vị quý nhân chỉ tình cờ gặp gỡ đã giải quyết giúp nàng từ lâu. Nếu không phải tới nay nàng tìm đến, e rằng mãi mãi không biết được chàng đã giúp mình như thế. Trong chốc lát, một cảm giác ấm áp và vui sướng khôn tả ào ạt tràn đến.

Sau phút vui mừng, Cơ Tự cắt tờ giấy kia như vật quý, lòng trầm nghĩ: Đây là chính tay Lâm Lang Tạ thị viết, từ lâu đã nghe người ta nói, bất cứ tiểu cô nào ở Kiến Khang hay ở Kinh Châu đều cực kỳ si mê chàng. Ngay cả một tờ giấy chàng tiện tay viết ra cũng có người tình nguyện bỏ hàng trăm lượng vàng để mua. Ừ, trăm lượng vàng với mình là cả gia tài rồi, vì thế phải cắt chung tờ giấy này với đồng bảo vật mới được.

Thấy Cơ Tự khi nãy còn cau mày buồn bực, giờ đã vui vẻ hớn hờ, đám người Tôn Phù hai mắt tỏa sáng, Lê Thúc cao hứng hỏi han: “Nữ lang, có phải mọi chuyện đã được giải quyết rồi không?”

Cơ Tự quay đầu lại cười: “Ừ, chuyện khó giải quyết nhất đã không còn nữa.”

Nói đến đây, nàng ngập dài, vui vẻ ra lệnh: “Đi thôi, chúng ta nghỉ ngơi một buổi tối ở Xích Bích, mai hãy về.”

“Vâng ạ.” Trong tiếng cười vang của đám người Lê Thúc, Cơ Tự trả tiền cho hai văn sĩ trung niên kia, sai chèo thuyền hoa chạy mau chóng trở về bến tàu.

Nhảy mất ngày hôm sau đã đến, Cơ Tự vui đi một nửa tâm sự nên tối hôm qua ngủ rất say, sáng sớm tỉnh lại cũng không vội đi về huyện Kinh mà dẫn theo nhóm hộ vệ dạo chơi ở Xích Bích một buổi.

Lúc Cơ Tự lên xe lừa đã vào giữa trưa, cả nhóm đi trên con đường tắt chạy thẳng về huyện Kinh. Khi đi qua con đường núi nhỏ, bỗng bên dưới vọng

lên những tiếng khóc thét khiến mọi người đều rùng mình. Nhóm Tôn Phù lập tức nhảy xuống lửa, cảnh giác nhìn xung quanh, Dữ Trầm chạy đến xe lửa của Cơ Tự, nói nhỏ: “Nữ lang, âm thanh truyền đến ở đường cái bên dưới, tốt nhất chúng ta nên đi xem thử.”

Cơ Tự gật đầu ra lệnh: “Buộc miệng lửa lại, đừng để chúng kêu ra tiếng.” Rồi nàng cũng nhảy xuống xe lửa, rón rén đi theo Tôn Phù về phía trước. Họ len lỏi qua rừng cây rậm rạp, đi đến một khe núi lúc này mới thấy rõ tất cả mọi chuyện xảy ra bên dưới.

Bên dưới có năm sáu xe bò, cả chủ nhân trên xe lẫn hộ vệ khoảng năm mươi người. Nhưng hiện tại năm mươi người này lại co rúm, khóc giọt ngấn giọt dài tuyệt vọng nhìn đám thổ phi.

Đúng vậy, chính là thổ phi, chúng gồm khoảng ba bốn mươi gã hung hãn, cầm trường đao sắc lẹm, giương cung tên nhắm hướng bọn họ. Đúng lúc này Cơ Tự khẽ kinh ngạc thốt lên. Tôn Phù vội nhỏ giọng hỏi: “Nữ lang, sao thế?”

Cơ Tự nói: “Ta biết những người kia.”

Đúng vậy, nàng biết tất cả chủ nhân của sáu chiếc xe bò kia, còn có một người nàng từng có duyên gặp mặt những hai lần chính là Kinh Ly. Còn gần với xe Kinh Ly là xe của tiểu cô A Bích, ngoài ra bốn chiếc xe bò còn lại là mấy lang quân thế gia lần trước đi theo Kinh Ly đến biệt viện Trang gia. Có điều khác với dáng vẻ cao sang quyền quý lần trước, lần này họ vô cùng chật vật.

Kinh Ly co ro trong một góc xe bò cùng đám tùy nữ nhà mình. Tiểu cô A Bích thì thét gào không thôi, còn đám lang quân thế gia thì khóc lóc, mặt xám ngoét như tro tàn. Lúc này đám hộ vệ đứng mảnh dẻ họ đã quỳ mọp trên đất, đang cầu xin bọn thổ phi tha cho.

Thấy cảnh như vậy, Cơ Tự lạnh mặt nói: “Bọn cướp chỉ có ba bốn mươi người, sao họ không chống trả?”

Lê thúc ở bên cạnh khe khẽ nói: “Lần trước lão nô thấy mấy quý nhân này đã nghĩ đến, nếu họ gặp phải thổ phi, chắc chắn là không ai chạy thoát.” Trong ánh mắt khó hiểu của Cơ Tự, Lê thúc nói tiếp, “Nữ lang, người xem đi, mấy vị lang quân kia ngay cả đi đường cũng phải cần người điu, còn mấy hộ vệ thì bước chân yếu ớt, tuy thân hình rắn chắc nhưng giọng nói cũng thều thào giống hệt với chủ nhân họ, vừa nhìn đã biết là đám người nhát như cây ròi.”

Cơ Tự gật đầu, do dự giây lát rồi khẽ ra lệnh: “Lê thúc, thúc và Dữ Trầm đánh mấy chiếc xe lửa kia đi.” Không chờ họ thắc mắc, nàng liền nói tiếp, “Những người còn lại kiểm mấy tảng đá tới đây, nhớ là càng nhiều càng tốt.”

Nàng vừa dứt lời, mọi người đều biết nữ lang nhà mình đã quyết định cứu người rồi. Tuy họ còn hơi chần chờ nhưng cuối cùng vẫn không phản bác.

Nơi này rất nhiều tảng đá to đùng, chỉ chốc lát sau, hai bên Cơ Tự đã chất đầy đá. Dưới mệnh lệnh của nàng, đám hộ vệ cột mấy con lừa lại với nhau. Sau khi đã chuẩn bị tốt tất cả, Cơ Tự nói: “Ta vừa gõ trống thì Lê thúc quát đám lừa ngay nhé, để chúng đồng thời hí lên, còn Tôn thúc thì lập tức đẩy đồng đá xuống chân núi, đồng thanh hét lên ‘giết’ nghe không?”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau rồi đáp: “Dạ rõ ạ.”

Cơ Tự quay người đi đến chỗ đặt cái trống to. Tay nàng cầm lấy hai nhánh cây, hít sâu vào rồi vung tay đánh xuống thật mạnh, nhất thời một trận trống “đùng, đùng, đùng” hùng hồn xuyên qua rừng cây, xông thẳng lên tầng mây.

Trong tiếng trống dồn dập, mười mấy con lừa đồng thời hí vang. Tiếng trống, tiếng lừa, và đồng tro bụi do đồng đá tảng lăn xuống dấy lên, cộng thêm tiếng mười mấy người hò hét, trong phút chốc tạo nên khí thế ngút trời.

Bọn cướp lập tức kinh hồn bạt vía. Xưa nay hai quân giao chiến, trước tiên là phải tạo khí thế khuấy động. Trong lúc bọn cướp kinh hãi trước biến cố đột ngột, có hộ vệ bật dậy, gào to: “Chúng ta được cứu rồi, chúng ta được cứu rồi.”

Đám hộ vệ phấn chấn, ríu rít đứng dậy, rút binh khí, cầm cung tên, lao lên liều chết với bọn cướp còn chưa kịp phòng bị. Bọn cướp ít người nào dám kiên trì đương đầu, kẻ thủ lĩnh vừa huyt sáo một tiếng, cả bọn hoảng hốt chạy lùi vào rừng, thoáng chốc đã mất tăm mất tích.

Thấy bọn cướp đã rút lui, đám Kinh Ly thoát chết cũng kích động. Đầu tiên ôm người bên cạnh khóc lóc mừng rỡ, sau đó Kinh Ly hắng giọng gọi to: “Mau, mau mời ân nhân cứu mạng chúng ta đến đây.”

A Bích cũng nức nở nói: “Hôm nay nếu không nhờ những ân nhân này, chúng ta đã không may mắn sống sót rồi.”

Mấy lang quân thế gia cũng hòa theo: “Đúng vậy, đúng vậy, mau mời mấy ân nhân đến đây. Chỗ ta còn rất nhiều vàng, ta có thể dùng vàng xin ân nhân hộ tống chúng ta về thành.”

Nhưng trong tiếng kêu gọi của đám Kinh Ly, phía đỉnh núi lại không có động tĩnh gì cả. lát sau hộ vệ bọn họ phải đi đã trở lại báo rằng: “Trên sườn núi cỏ cây dập nát, dấu chân loạn xạ, rõ ràng vừa rồi có người ở đấy, nhưng không thấy bóng dáng nào nữa cả, xem ra ân nhân đã đi rồi.”

Điều này khiến đám Kinh Ly hoảng sợ, bọn họ cuống cuống leo lên xe, hốt hải chạy về Kinh Châu.

Mãi đến lúc đi xa rồi, nhóm Dữ Trầm cuối cùng không nhịn được, vây quanh Cơ Tự, Lê thúc cất lời hỏi trước: “Nữ lang, không phải chúng ta nên lấy lòng những người này sao?”

Tôn Phù cũng nói: “Đúng đấy, chúng ta cứu mạng họ mà, ân đức này vô cùng to lớn đấy.”

”Ân đức ư?” Trong xe lửa, giọng Cơ Tự lạnh lạnh, “Ta chỉ là một nữ tử yếu đuối mang theo mười mấy người hộ vệ, nhưng lại hơn hẳn năm mươi hộ vệ của sáu thế gia chỉ biết bó tay chờ chết. Các người dám chắc những người này sẽ cảm kích ta sao?” Nhóm hộ vệ há hốc miệng, không thốt nổi một câu. Cơ Tự nói tiếp, “Hơn nữa, ta còn tận mắt chứng kiến cảnh vật thảm hại của những kẻ này, chỉ cần một kẻ trong đó cảm thấy nhục nhã, muốn lấy oán báo ân, ta cũng khó lòng phòng bị.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trang Thập Tam

Lại nói bên này, sau khi nhóm Tạ Lang ngồi thuyền khác rời đi, ánh nắng sớm mai dần lộ dạng phía Đông. Chàng đặt chiếc đàn ngọc trên gối, tay dạo cung đàn, tiếng nhạc thanh nhã bay vút lên tầng không. Gần như tiếng đàn của Tạ Lang vừa vang lên, hai vị ẩn sĩ bên cạnh cũng đồng thời gõ trống và thổi huyền hợp tấu.

Nếu Cơ Tự có mặt ở đây, nhất định có thể nhận ra ba người đang hợp tấu chính là bản Xích Bích Ca.

Khi ấy bầu trời hừng sáng, cò trắng lượn đầy mặt sông, ba trăm người trên thuyền đều im lặng lắng nghe tiếng đàn của chàng. Hồi lâu sau, Tạ Lang khoát tay, tao nhã đẩy đàn ngọc ra, cười sang sảng nói: “Khúc nhạc này thế nào?”

Nhóm ẩn sĩ vỗ tay khen ngợi: “Rất hay, tang thương hùng tráng, thật có thể nói là tuyệt thế. Hôm ấy lần đầu nghe khúc đàn này bọn ta còn tưởng khúc đàn cổ nào đó, không ngờ tiểu cô kia tấu lại là khúc đàn của Tử Diễm.”

”Khúc tiểu cô Cơ thị tấu tựa như ánh trăng tối qua, tuy thanh nhã thật đấy, nhưng lại đau thương cùng cực, tựa thể hồn ma oán thán. Mà khúc nhạc Tử Diễm tấu giống như buổi bình minh hôm nay, nắng sớm trong suốt, soi vạt dặm giang sơn làm toát lên nét bi hùng. Đúng là cách tấu nhạc khác nhau sẽ mang đến hiệu ứng khác nhau.”

Hóa ra trí nhớ của Cơ Tự về kiếp trước quá mơ hồ, khúc Xích Bích Ca mà nàng tấu tối qua thật ra không phải nguyên bản của Tạ Lang sáng tác. Khúc đàn trong trí nhớ của Cơ Tự là khúc nhạc đã được cải biên lại từ khúc của Tạ Lang vào bốn mươi năm sau. Qua ngần ấy năm biến hóa nương dâu, hơn nữa khi ấy vương triều Lưu Tống cũng đã đi đến hồi diệt vong, một tài tử nhà nghèo đứng bên bờ Xích Bích, cảm khái thế sự xoay vần, liền cải biên lại khúc Xích Bích Ca của Tạ Lang. Bởi vì trong lòng y mang nỗi buồn thương, nên dù khúc nhạc này còn hoa mỹ hơn cả bản của Tạ Lang nhưng lại mang theo uất ức, thiếu vài phần phóng khoáng. Có điều bởi vì nguyên khúc là do Tạ Lang sáng tác, tài tử kia chỉ sửa lại vài đoạn nên trên danh nghĩa vẫn là của chàng. Nói cách khác, Xích Bích Ca thời đấy có hai khúc, một bản là nguyên tác của Tạ Lang, một bản là Cơ Tự đã tấu tối qua.

Hôm đó ở chùa Khô Vinh, sau khi Cơ Tự thổi tiêu đi xuống núi, Tạ Lang mới tấu lên khúc Xích Bích Ca mình vừa sáng tác. Thế là những ẩn sĩ này đều cho rằng Cơ Tự ở dưới chân núi nghe Tạ Lang đánh đàn, sau đó cải biên lại trong vòng vài ngày, đến tối qua vì muốn cầu kiến Tạ Lang nên nàng cố ý tấu khúc nhạc này.

Trong tiếng bình luận của mấy ẩn sĩ, Tạ Lang chậm rãi đứng dậy, áo bào phấp phới, bước về đầu thuyền. Nhìn dòng sông mênh mông phía trước, trong đầu chàng bất giác hiện ra khung cảnh tráng lệ tối qua và cả vị tiểu cô khiến chàng vừa hoang mang vừa thương thức kia.

Sau khi cứu giúp đám người Kinh Ly khỏi kiếp nạn, nhóm Cơ Tự liền tăng tốc về thẳng Kinh Châu. Họ nghỉ lại Kinh Châu một đêm, lúc về đến huyện Kinh đã là buổi chiều hôm sau.

Vừa đến cổng trang viên nhà mình, Cơ Tự đã bị kinh sợ vì đám đông chen chúc trước cổng. Không chỉ nàng mà ngay cả nhóm Tôn Phù, Dữ Trầm cũng ngơ ngác nhìn nhau. Cơ Tự vội vàng bảo Lê thúc đánh xe vào ngõ hẻm, vẫy tay nói với Tôn Phù: “Thúc đi nghe ngóng xem chuyện gì xảy ra thế.”

Tôn Phù quay lại rất nhanh, y tươi cười kể đến xe lửa bẩm báo: “Nữ lang, những người kia đều đến bái phỏng người. Trong bọn họ có người là bạn bè, có người là đồng liêu với lão đại nhân trước đây, còn có người mới chuyển đến cạnh trang viên chúng ta. Tôi hỏi thăm rồi, những người này biết nữ lang được Chu lang ở Kiến Khang yêu thương, định cưới làm chính thê nên cố ý chạy đến để nhờ vả nữ lang đấy ạ. Đặng Lý Chính còn nói nữ lang thân cô thế cô, gả vào Chu gia sẽ bị người khác bắt nạt, nên nhờ người mượn thế.”

Hóa ra là vậy, Cơ Tự day án đường rồi khẽ nói: “Thúc lặng lẽ qua đấy báo cho người trong phủ biết, bảo họ lan truyền tin đồn rằng chưa biết khi nào ta về, có lẽ khoảng một hai tháng nữa.” Chớp mắt nàng lại gọi Tôn Phù, “Khoan đã, thúc báo mọi người cắt hết lương thực và vật trưng bày trong nhà vào hôm đi. Nếu có người đòi ở lại trang viên chờ thì họ nhất quyết khóc lóc không đồng ý nhé.”

”Vâng.”

Nhìn bóng dáng Tôn Phù rời đi, Cơ Tự vô cùng phiền muộn, thế gian trọng hai từ “hiếu đạo” nhất, những người này mượn danh nghĩa là bạn của phụ thân và tổ phụ nàng, cũng có nghĩa là trưởng bối của nàng. Nếu nàng xử lý không tốt, chắc chắn sẽ mang tiếng xấu khắp vùng, rồi cũng có ngày bị người thiên hạ biết được và chỉ trích.

Nghĩ ngợi một lát, Cơ Tụ ra lệnh: “Chúng ta đi thôi, tìm một khách điểm nghỉ ngơi đã.”

“Vâng.”

Ngày hôm sau, Tôn Phù đã đến bẩm báo, nói Trang Thập Tam đi ra ngoài học một thời gian ngắn đã trở về rồi, hắn biết mẫu thân mình bị bắt uống thuốc độc cho cảm rồi bị bán đến một thôn miền núi hẻo lánh nào đó, liền phẫn nộ như sắp điên lên, cầm kiếm đòi đi tìm nhóm Chu Ngọc. Sau khi bị người Trang phủ ngăn cản, hắn liền đánh xe chạy đến Cơ phủ. Khi ấy Tôn Phù vô tình chạm mặt hắn, đến tận bây giờ y vẫn còn sợ ánh mắt âm u lạnh lẽo của Trang Thập Tam lúc bấy giờ.

Nói đến đây, Tôn Phù vô cùng lo lắng: “Nữ lang, Trang Thập Tam lang đã hận người thấu xương rồi.”

Cơ Tụ không trả lời. Tuy chuyện nàng yêu Trang Thập Tam đã là kỉ ức rất xa xưa, nhưng dù sao trong hai kiếp nàng cũng chỉ từng thích một mình hắn, nên khi nghe được tin tức của hắn, nàng vẫn luôn có chút xao động. Huống chi trong trí nhớ của Cơ Tụ, Trang Thập Tam tuy không phải tài tử học cao hiểu rộng, nhưng hắn rất có thiên phú trong kinh doanh. Nàng nhớ năm nàng hai mươi tuổi, Trang Thập Tam cũng gần được coi như là vua của đất Kinh Châu này.

Thấy sắc mặt Cơ Tụ không tốt, đám nô tài đều im thin thít, mọi người nhìn nàng với ánh mắt lo âu. Lát sau, Cơ Tụ cười gượng với họ, nói: “Sau này đừng nhắc đến chuyện của Trang Thập Tam nữa.”

“Vâng.”

“Tôn thúc, thúc tiếp tục ra ngoài nghe ngóng thêm tin tức đi.”

Đến ngày thứ ba, Tôn Phù đến báo cho Cơ Tụ một tin tốt, y nói mấy người chờ ở ngoài trang viên Cơ phủ đã giải tán, mà còn do chính Chu Ngọc ra mặt dàn xếp vụ này. Có điều lúc đó Tôn Phù không dám lộ diện, nên hoàn toàn không biết cụ thể Chu Ngọc đã nói gì và làm gì với mấy người kia.

Nếu mọi người đã tản đi, Cơ Tụ cũng nên trở về trang viên thôi. Thấy nàng về phủ, Cơ Đạo chạy nhanh đến, Nguyệt Hồng cũng vui vẻ chạy tới, gọi í ới: “Nữ lang, nữ lang, lần này nô tỳ được phen nở mày nở mặt rồi, bất kể đi đến đâu đều có người gọi nô tỳ là Nguyệt Hồng tỳ tử ngọt xót. Hi hi, cũng nhờ vào nữ lang cả đấy.”

Cơ Tụ ôm lấy Cơ Đạo xoay vòng vòng, hôn lên khuôn mặt của cậu một cái rồi lườm Nguyệt Hồng, lạnh lùng nói: “Họ lấy lòng người là có ý đồ.”

Nguyệt Hồng ôm mặt, cười tí mắt: “Nô tỳ biết chứ, họ đều ao ước phú quý của đại thế tộc Kiến Khang thôi, muốn thân cận tiểu thư để hưởng nhờ phúc, nhưng một tỳ nữ còn con như nô tỳ sao mà làm chủ được chuyện này cơ chứ. Hi hi, nhưng việc này cũng không cản trở nô tỳ tiếp nhận hảo ý của họ.” Nguyệt Hồng kê đến bên cạnh Cơ Tụ, đắc ý, “Lần này nô tỳ kiếm được những hai mươi lượng vàng, nữ lang, người có muốn chia không?”

Cơ Tụ chẳng buồn để ý, dù sao chỉ cần Nguyệt Hồng không hứa hẹn lung tung gì với người ta là được, còn những việc khác thì nàng không quan tâm.

Đêm đến, nàng tắm rửa thay quần áo, ngồi trong sân đánh đàn một lát, thấy bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, nàng nhất thời cao hứng dạo bước trong phủ một vòng, lại vô thức đi đến cổng lớn. Tuy đêm đã khuya, nhưng cửa hông trang viên vẫn còn mở, có thể thấy rõ ngoài phố. Cơ Tụ thoáng nhìn băng quơ, nhưng nào ngờ chỉ vừa liếc mắt, nàng đã thấy chiếc xe bò lẳng lẳng đờ trong đêm tối.

Tuy cách năm sáu mươi mét, nhưng trăng sao sáng tỏ, hai bên cổng còn đốt đuốc nên Cơ Tụ trông rõ chàng thiếu niên gầy gầy lạnh lùng đứng bên cạnh xe bò kia. Đó là bóng dáng của Trang Thập Tam.

Cơ Tụ giật mình, lúc nàng nhìn vào đôi mắt sáng quắc của hắn, quả thật khiến nàng kinh hãi, bất giác lùi về sau vài bước. Đây chính là Trang Thập Tam, kẻ tâm cơ thâm trầm xưng bá trên đất Kinh Châu, cũng là người đàn ông nàng vừa yêu vừa hận nhất trong cuộc đời hai mươi năm ngắn ngủi trước đây. Nàng muốn đời mất đi nhưng không tài nào làm được.

Không biết qua bao lâu, một giọng nói vang lên phía sau: “Nữ lang, đã trễ thế này rồi sao người còn chạy đến đây?”

Là giọng của Lê thúc. Cơ Tụ như thể choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, nhanh chóng quay đầu lại nhìn y. Nhưng vừa quay lại nhìn ra phố thì bóng người đứng trong bóng đêm cũng biến mất, chỉ còn chiếc xe bò lẻ loi đỗ đó mà thôi.

Lê thúc đi đến, khóa cửa hông lại, nói nhỏ: “Nghĩ cho kỹ thì lang quân Chu gia đúng là ác độc, tuy Trang mẫu miệng lưỡi cay nghiệt nhưng cũng không phải người xấu xa cho lắm. Ôi, nếu lúc ấy có người khuyên nhủ ngài ấy thì tốt rồi, cũng tránh bị Trang Thập Tam lang căm hận thế này.”

Cơ Tụ nhìn cánh cửa hông từ từ khép lại, trầm nghĩ trong lòng: Lê thúc nói sai rồi, khi ấy mẫu thân của Trang Thập Tam thật sự muốn rút độc khiến ta cảm rồi bán đi. Kiếp trước bà ta y vào Trang Thập Tam hiểu kính, không biết đã dùng chiêu này hại biết bao nhiêu người rồi. Ngay cả Lê thúc cũng rơi vào độc thủ của bà ta, mà nàng cũng nhiều lần bị bà ta hành hạ sống dở chết dở. Mẫu thân của Trang Thập Tam là kẻ lòng dạ ác độc, có khi bà tay ra tay hại người không phải vì lý do người ta bắt lợi với bà, mà chẳng qua là bà ta thích thôi.

Không biết ký ức này xuất hiện từ đâu cứ không ngừng kéo đến bủa vây lấy tâm trí Cơ Tụ. Nàng hoảng loạn không nói thêm gì với Lê thúc nữa, lao đảo chạy ngay về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Trả Thù

Suốt cả đêm Cơ Tụ cứ trần trọc không ngon giấc, nàng dự tính có lẽ phải rời xa huyện Kinh ngay thôi. Nhưng mộ phần sáu đời tổ tông của nàng đều ở đây, muốn vứt bỏ nào có dễ như thế? Cơ Tụ đi đến thư phòng, cầm lên một quyển sách, tỉ mỉ dùng vải trắng lau đi bụi bặm trên đó, nhìn hàng chữ Giản nho nhỏ quen thuộc của phụ thân để lại, bất giác mắt nàng ươn ướt.

Nếu nói về kiến thức, phụ thân thua xa nàng hiện giờ, cho nên kể từ khi bị chứng đau đầu, nhớ lại chuyện kiếp trước, Cơ Tụ chưa từng để ý đến số sách mà phụ thân để lại. Bây giờ nhìn vật nhớ người, nàng lại nghiêm túc lật xem từng quyển.

Lật giờ liên tiếp qua bốn năm quyển sách, Cơ Tụ cầm đến quyển Sơn Hải Kinh, quyển sách này nàng đã thuộc lòng từ lâu, nên tốc độ lật xem rất nhanh. Lúc nàng lật đến trang viết về dị thú Luy Ngư, bỗng thấy dưới góc phải có để lại một hàng chữ của tổ phụ nàng: Lúc hơn mười tuổi, từng thấy tổ phụ ngày đêm xem một bản đồ, hỏi thăm thì người bảo rằng đây là bản đồ bảo tàng gia tộc ta.”

Bản đồ bảo tàng ư? Gia tộc nàng có bảo tàng sao? Phút chốc tìm Cơ Tụ đập như trống dồn, lời đồn về Trịnh gia kia lập tức hiện lên trong đầu. Nguyên một ngày hôm đó Cơ Tụ đều ru rú trong thư phòng, nhưng điều khiến nàng thất vọng là, dù nàng đã lật hết cả nghìn quyển sách còn lại, cũng không tìm được những dòng chữ tương tự, càng không hề thấy bức bản đồ nào.

Đến chập tối, Cơ Tụ tức giận buông quyển sách cuối cùng xuống, thảm nghĩ: Có lẽ đây chỉ là truyền thuyết thôi. Có điều, dù nghĩ như thế, nhưng nàng vẫn lưu tâm đến việc này.

Thảm thoát một ngày nữa trôi qua. Ngày thứ ba, Cơ Tụ vừa mới dùng điểm tâm thì Dữ Trầm đã đến bẩm: “Nữ lang, tiểu cô và lang quân Trịnh gia đều đến đây, họ nói đã lâu không gặp nữ lang, nên rất nhớ người.”

Họ mà nhớ ta sao? Cơ Tụ cười khẩy đứng dậy: “Vậy thì đi gặp họ thôi.”

Lúc Cơ Tụ ra đến cổng, xe lừa của anh em Trịnh thị đang ung dung đỗ ở đó, thấy Cơ Tụ đi đến, Trịnh Mật mím môi trừng mắt nhìn nàng, còn Trịnh Huống thì vẫy tay luôn miệng gọi: “A Tụ, A Tụ, bên này, bên này!”

Cơ Tụ đi đến, cười nói: “Hiếm khi A Mật và Trịnh huynh đến đây, A Tụ vô cùng vinh hạnh.” Nàng leo lên xe lừa, giống như chưa từng lời qua tiếng lại với Trịnh Mật, cười tí mắt nói với nàng ta, “A Mật, mấy ngày không gặp, người càng lúc càng đẹp rạng rỡ.”

Trịnh Mật hừ khẩy khinh thường. Cơ Tụ không buồn đoái hoài, hỏi tiếp: “A Mật, chúng ta chuẩn bị đi đâu chơi thế?”

Trịnh Mật không trả lời, Trịnh Huống bên cạnh đã cười hề hếch nói: “Đi Túy Tiên Lâu. A Tụ, mấy tháng nay muội không chịu qua lại với bọn ta gì cả, mọi người rất nhớ muội đấy.”

Cơ Tụ thoáng ngơ ngác, hơi chần chờ nói: “Vậy Trang Thập Tam..”

Trịnh Huống ngắt lời nàng: “Trang Thập Tam cái gì? Hôm qua hắn đã rời khỏi huyện Kinh rồi. Hi hi, ngày hôm nay Túy Tiên Lâu đã là sản nghiệp của Trịnh Huống ta.”

Gi cơ? Cơ Tụ khẽ giật mình, nàng nhìn Trịnh Huống, nghĩ thầm: trước kia Trịnh Huống luôn như hình với bóng với Trang Thập Tam, ta còn tưởng rằng họ là bạn tốt, nào ngờ Trang Thập Tam vừa xảy ra chuyện, Trịnh Huống lại có vẻ hả hê như thế.

Thấy Cơ Tụ sững sờ, Trịnh Mật bên cạnh cười khẩy: “Người hại mẫu thân hắn, khiến hắn mất hết mặt mũi, bây giờ còn giả vờ vô tội nữa à?”

Trịnh Huống vội quay đầu lại, lạnh lùng quát: “A Mật!”

Trịnh Mật lại hừ khẩy rồi quay đầu đi. Trịnh Huống đành cười làm lành với Cơ Tụ: “Cơ Tụ, muội đừng phiền lòng, A Mật không có ý gì đâu.”

Cơ Tụ cúi đầu, khe khẽ thở dài: “Muội biết mà.” Nói thì nói thế, nhưng rốt cuộc nàng không còn hứng thú chuyện trò gì nữa.

Xe lừa chạy trên phố huyện Kinh náo nhiệt, Cơ Tụ vừa ngắm cảnh bên ngoài vừa suy nghĩ: Hóa ra Trang Thập Tam đã bán sản nghiệp rồi rời khỏi huyện Kinh. Nhưng hắn làm như vậy lại khiến nàng càng sợ hơn. Mím môi chốc lát, nàng quyết định: Vẫn nên mau mau rời khỏi huyện Kinh thôi. Trước khi rời đi cũng phải tìm kiếm hết cả trong lẫn ngoài trang viên mới được. Nếu tổ phụ đã để lại câu kia, không chừng gia tộc ta đúng là có bảo tàng gì thật.

Đúng lúc này giọng Trịnh Mật vang lên bên cạnh: “Chuyện gì thế nhỉ? Sao huyện Kinh lại đông người vậy?”

Cơ Tụ giật mình, quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy trên phố huyện Kinh đầy những người ăn xin đầu bù tóc rối, chân không nhem nhốc.

Lúc này Trịnh Huống nói: “Họ đến từ huyện Chương Thủy lân cận, nghe nói ở đó có một huyện lệnh mới đến, vừa nhậm chức đã tăng thuế rất cao, khiến dân chúng thu hoạch lương thực xong cũng không đủ giao nộp.”

Huyện Chương Thủy? Gần như vừa nghe thấy ba chữ kia, đầu óc Cơ Tự bỗng lóe sáng. Thấy nàng thất thần, Trịnh Huống quay đầu lại, ân cần hỏi thăm: “A Tự, muội đang nghĩ gì thế, sao lại thờ người ra như vậy?”

Cơ Tự hoàn hồn lại, nàng nhìn Trịnh Huống rồi nhanh chóng cúi đầu, nhả mảy nói: “Mấy hôm trước muội ở trong tửu lâu thành Kinh Châu có nghe thấy hai người trò chuyện, họ bảo hang ổ của bọn cướp lớn nhất vùng chúng ta nằm ở huyện Chương Thủy. Bây giờ huyện lệnh mới kia làm như vậy chẳng phải là tiếp tay cho bọn cướp sao?”

Trịnh Huống nghe đến đây thì tim giật thót, thoáng chốc y cười ha ha nói: “Không đến nỗi thế đâu.” Tuy nhiên trong lòng lại nghĩ: Sao ta thấy lời này của A Tự có điều gì ấy nhỉ?

Đến tận khi vào Túy Tiên Lâu, trong suốt thời gian tán gẫu với mấy người bạn hữu, Trịnh Huống vẫn mãi nghĩ đến việc này. Vừa đưa Cơ Tự về nhà xong xuôi, y đã vội vàng chạy đến thư phòng phụ thân, bẩm báo: “Phụ thân, hôm nay con nghe A Tự nói một chuyện, vẫn mơ hồ không rõ, nên đặc biệt đến bẩm với phụ thân.”

Trịnh lão gia rất dễ tâm đến đứa con trai thông minh này, ông ta quay người, mỉm cười hỏi: “Ồ? Nó nói cái gì?”

Trịnh Huống bẩm: “A Tự nói, mấy hôm trước ở tửu lâu Kinh Châu có nghe thấy hai người tán gẫu với nhau, bảo hang ổ của bọn cướp lớn nhất vùng này nằm ở huyện Chương Thủy.”

Trịnh Huống vừa dứt lời, Trịnh lão gia liền đứng bật dậy. Thấy phụ thân phản chấn đến mức mặt đỏ gay, Trịnh Huống hơi giật mình, vội hỏi: “Phụ thân nghĩ ra gì sao?”

Trịnh lão gia đi vài bước, rồi hạ giọng nói với Trịnh Huống: “Ta cũng từng nghe nói đến chuyện của huyện lệnh Chương Thủy. Hẳn đến Chương Thủy không chỉ tăng thuế lên chót vót, còn dẫn theo cả nghìn quân lính riêng. Nghe nói, từ nửa tháng trước, bọn cướp ở huyện Chương Thủy đã bị tiêu diệt sạch, ngay cả mấy gã lưu manh ở thôn làng nhỏ cũng trốn bằng hết.”

Trịnh Huống nghĩ ngợi một hồi, đột nhiên hai mắt sáng rực, ngẩng đầu, đầy vẻ kích động nói với phụ thân: “Phụ thân, nói như vậy, nếu chúng ta may mắn, có lẽ sẽ dễ dàng moi được ổ của bọn cướp sao?”

Trịnh thị phát lên vốn là nhờ trộm được bảo tàng của Cơ thị, chỉ trong vòng một đêm đã trở thành phú hộ. Quay đầu còn vờ rộng lượng, vớt vại lượng vàng cho cha con Cơ thị, thế là nghiễm nhiên mang danh lương thiện tri ân, cái cảm giác vui sướng khi ấy đến giờ ông ta vẫn nhớ mãi không quên. Vì thế, khi Trịnh Huống vừa nói đến ‘moi ổ bọn cướp’, Trịnh lão gia đã kích động đến mức môi run run.

Đúng lúc này, bỗng Trịnh Huống nhíu mày, lắc đầu liên tục: “Không đúng, không đúng, một sự kiện lớn như thế làm sao mà mấy người không đầu óc lại biết được. Nói không chừng huyện lệnh Chương Thủy kia đã tỏ tường, chỗ vàng bạc ấy đã sớm rơi vào tay gã rồi.”

Trịnh lão gia cũng nghĩ như thế, nhưng vẫn không muốn từ bỏ ý định: “Như vậy đi, con dẫn theo mấy chục người đến huyện Chương Thủy mang danh nghĩa là thu mua ruộng đất rồi dò la thử xem sao, nhớ phải thăm dò được chuyện của huyện nha đấy.”

“Vâng ạ.”

Huyện Chương Thủy cách huyện Kinh chưa đến trăm dặm, không đến sáu ngày, Trịnh Huống đã phái người mang thư về báo, huyện lệnh Chương Thủy hoàn toàn không biết chuyện hang ổ bọn cướp, tất cả chú ý của gã chỉ nhắm vào việc đất đai mà thôi. Theo Trịnh Huống suy đoán, huyện lệnh kia muốn thông qua chiêu này, khiến dân chúng phải bán tháo ruộng đất, cuối cùng gã sẽ tiện tay thu mua, biến ruộng của dân làng trở thành tư sản của gã. Trịnh Huống còn nói, một nghìn lính riêng của huyện lệnh Chương Thủy kia chỉ có mỗi một nhiệm vụ là bảo vệ bản thân gã thôi.

Tin tức ấy khiến Trịnh lão gia mừng như điên. Thế là ông ta liền dẫn theo trăm hộ vệ còn lại trong trang viên, vội vàng đi đến huyện Chương Thủy. Việc mười ba năm trước đã dạy Trịnh lão gia biết, phú quý ở đời xưa nay đều phải trải qua nguy hiểm mà có được. Tuy lời Cơ Tự nói chưa chắc là thật, huyện Chương Thủy cũng không nhất định có hang ổ của bọn cướp, mà cho dù có thật đi chăng nữa thì cũng chưa chắc ông ta sẽ tìm ra được. Nhưng trong mắt Trịnh lão gia, khó khăn còn con này quả thật không đáng gì, dù không có thì cha con họ chỉ coi như đi một chuyến tay không thôi. Còn lỡ như có, thì đây chính là khoản đại phú kéo dài cả trăm năm của Trịnh thị đấy.

Nhưng điều khiến cha con Trịnh thị không ngờ là việc họ dẫn theo hộ vệ nhà mình không ngừng lén lút lút, loay quanh trên đất huyện Chương Thủy suốt vài ngày đã truyền đến tai huyện lệnh. Thế là, trong lúc cha con Trịnh thị đang mài lức tung cả dây núi liền bị mấy trăm binh lính vây bắt. Đến tận khi hai cha con họ bị áp tải đến trước mặt huyện lệnh, Trịnh lão gia vẫn còn hoang mang, ông ta suy tính, nếu tình huống không ổn thì sẽ tiết lộ tin tức kia cho huyện lệnh Chương Thủy biết là xong. Nhưng ông ta cũng không liệu được rằng, vừa mới bẩm báo tin tức kia ra, huyện lệnh Chương Thủy liền chẳng nói chẳng rằng, sắc mặt hầm hầm dữ tợn, sai người giết chết cha con họ ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Trịnh Thị Suy Tàn.

Bốn ngày sau, tin tức cha con Trịnh thị bị cướp giết truyền về từ huyện Chương Thủy. Ba ngày sau đó, Trịnh mẫu phải bán đi hai trăm mẫu ruộng tốt mới chuẩn bị đủ tiền để nhận lại thi thể của phu quân và con trai mình từ tay nha dịch.

Trải qua cửa ải lần này, cả gia tộc Trịnh thị có thể nói là bị tổn thương nguyên khí nặng nề, chẳng những mất hai người đàn ông trụ cột trong nhà, còn mất luôn cả hai trăm bộ khúc của gia tộc. Mà đây mới chỉ là khởi đầu cho mọi chuyện về sau thôi.

Hai trăm thanh niên trai tráng kia chết đi, người nhà họ đau thương tuyệt vọng, theo tình theo lý thì Trịnh phủ phải đền bù thiệt hại cho gia đình họ, nhưng cha con Trịnh thị cũng bị giết, Trịnh mẫu và Trịnh Mật đều hoảng sợ, chỉ muốn nắm chặt tiền trong tay, một đồng cũng sợ mất, huống chi là giao ra một khoản tiền lớn để đền bù chứ? Vì thế, qua một đêm, Trịnh phủ đã trở thành nơi hỗn loạn, gia quyến của hai trăm bộ khúc kia canh giữ, khóc lóc vật vã ở trước cửa suốt ngày suốt đêm.

Vào ngày thi thể Trịnh lão gia và Trịnh Huống được chuyển về, Cơ Tự có đến bái tế một lần. Nói cho cùng, Trịnh lão gia và Trịnh Huống gián tiếp chết trong tay nàng, nên khi đối mặt với linh đường u ám kia, dù Cơ Tự có hàng nghìn lý do để tự bào chữa đi nữa, trong lòng cũng thấy rất gượng gạo.

Đúng vậy, cha con họ mắc mưu của Cơ Tự. Hôm ấy nghe đến huyện Chương Thủy, nàng bỗng nhớ lại một sự kiện rất lớn. Vụ án huyện Chương Thủy từng náo động cả Giang Nam ngày ấy. Nguyên nhân là do dân làng phát hiện ra kim sa trong nước sông. Trong sông có kim sa thì có khả năng lớn là trên núi có mỏ vàng, tin tức ấy vô tình bị gia tộc họ Thạch hùng bá ở Kinh Châu biết được. Thế là sau khi bí mật điều tra tình hình huyện Chương Thủy, Thạch thị phái ra một hậu bối đi nhậm chức huyện lệnh huyện Chương Thủy. Tiếp theo thông qua chức huyện lệnh này mà cưỡng ép chiếm đoạt cả nghìn mẫu ruộng, bao trọn vùng núi Chương lẫn sông Chương Thủy, biến vùng đó trở thành tài sản riêng của gia tộc mình.

Trong mắt Thạch huyện lệnh, hành vi cha con Trịnh thị vừa lén lút thăm dò vừa lục soát cả khu núi chính là có ý nhắm nhe đến mỏ vàng nhà gã. Thế nên khi nghe cha con Trịnh thị nói lý do là đến tìm kiếm hang ổ bọn cướp thì càng thịnh nộ hơn. Vì gã cho rằng lý do này là cha con họ bịa đặt. Gia tộc gã đã điều tra huyện Chương Thủy lâu như vậy, lại mang theo cả nghìn quân quét sạch giặc cướp ở đây một lượt, làm sao gã không biết ở huyện Chương Thủy này còn có hang ổ lũ cướp gì nữa hay không? Sau khi giết chết cha con Trịnh thị ngay tại chỗ, gã còn sai người báo từ đến Trịnh phủ, cũng thuận tiện điều tra một phen, biết Trịnh thị không hề có lai lịch gì, mà vợ con của bọn họ cũng không biết họ đến huyện Chương Thủy để làm gì, lúc này gã mới bình tĩnh lại.

Trong trí nhớ của Cơ Tự, Thạch thị vì tư lợi đã ép bức dân làng trở thành dân lưu lạc, tiếp theo Kinh Châu lại gặp phải lũ lụt hai năm liền, dân chúng vô cùng khốn khổ. Thế là nhóm lưu dân của huyện Chương Thủy dấy lên nổi loạn, cuối cùng trở thành bạo động lan rộng khắp cả châu. Sự việc này được đặt tên là Loạn Kinh Châu, bắt nguồn từ việc Thạch thị sưu cao thuế nặng, liên lụy thêm cả mấy mươi huyện trong vùng, dẫn đến cái chết cho hàng chục vạn người.

Trong lúc Cơ Tự đang luyện viết chữ trong thư phòng thì Trịnh Mật mặc áo tang xông vào gọi to: “A Tự, ngươi phải giúp ta!”, Nàng ta bất chấp nắm lấy tay áo Cơ Tự định lôi nàng đi.

Cơ Tự giật ông tay áo, bước lùi lại, nhíu mày nói: “A Mật, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ngươi còn chưa nói rõ nữa.”

Trịnh Mật nổi giận, hét âm lên: “Còn cần phải nói nữa sao? Nhà ta cả ngày bị đám dân đen kia chặn cổng, khóc lóc phiền chết đi được. Bọn họ thấy Trịnh gia ta chỉ còn mẹ góa con côi liền mở miệng đòi hỏi vô lý quá đáng. Cơ Tự ngươi vốn là người của Trịnh gia ta, xảy ra đại sự như vậy sao ngươi lại không ngó ngang đến? Đi, ngươi đi nói với lang quân Chu gia, bảo họ ra mặt đuổi đám ruồi nhặng kia đi cho ta. Ta biết chắc chắn lang quân Chu gia sẽ đồng ý, lần trước mấy người kia kéo đến muốn mượn danh nghĩa của nhà ngươi, Chu Ngọc liền ra mặt giải quyết, lần này đến lượt nhà ta, bất cứ giá nào ngươi cũng phải xin lang quân Chu gia ra mặt giúp đỡ mới được.”

Trong tiếng quát tháo the thé của Trịnh Mật, Cơ Tự vẫn điềm nhiên: “Ta không phải người Trịnh gia.”

Trịnh Mật khẽ giật mình. Nàng ta trừng mắt nhìn Cơ Tự, dần dần biểu hiện khuôn mặt trở nên luống cuống, từ không kiên nhẫn chuyển thành hoang mang, nhưng miệng vẫn cố hét: “Lời này của ngươi là sao?”

Cơ Tự cười nhạt, nhìn thẳng vào Trịnh Mật: “Chẳng sao cả, ta chỉ phát hiện hình như ngươi đã quên mất một điều, Cơ Tự ta không hề có liên quan gì đến Trịnh phủ ngươi cả.”

Cơ Tự vừa dứt câu, mặt Trịnh Mật đã trắng bệch. Nàng ta ngơ ngác nhìn Cơ Tự một hồi, mới dịu giọng xuống, nói: “A Tự, nhà ta đã xảy ra chuyện, phụ thân và ca ca ta đều chết cả rồi, nhiều năm qua nhà ta luôn giúp đỡ ngươi, giờ ngươi khoanh tay bàng quan như vậy không sợ người khác mắng ngươi là đồ vong ân phụ nghĩa sao?”

Nghe thấy lời nói của Trịnh Mật, Cơ Tự bật cười, mà tiếng cười này của nàng lại khiến sắc mặt đang trắng bệch của Trịnh Mật chuyển thành xanh mét. Cơ Tự lùi về phía sau, ngồi xuống ghế với tư thái tao nhã, rồi ngẩng đầu nói với Trịnh Mật: “A Mật, hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng với nhau đi.”

Ra hiệu cho nàng ta ngồi xuống, Cơ Tự chậm rãi cất lời: “A Mật, ngươi phải hiểu hai việc. Một là nhóm bộ khúc nhà ngươi chết là vì làm việc cho gia đình ngươi, nên chuyện bồi thường cho họ là đương nhiên. Chuyện như vậy, đừng báo là nói với lang quân Chu gia, ngay cả nếu những người đó cáo trạng đến trước mặt hoàng đế cũng là họ hợp lý. Hai là, nói cho mẫu thân của ngươi biết, nể tình qua lại nhiều năm, ta sẽ đi nói với lang quân Chu gia rằng phụ thân và ca ca ngươi chết không rõ ràng...”

Bấy giờ Trịnh Mật kích động đứng bật dậy, Cơ Tự lại ra hiệu cho nàng ta ngồi xuống, mới lạnh lùng nói tiếp: “Nhưng với chuyện này, ta có một yêu cầu. Ngươi đi nói với mẫu thân ngươi trả lại hai lá thư già kia cho ta.” Sau đó nàng đứng lên, “Về phủ đi, nhớ phải chuyển lời lại với mẫu thân ngươi không sót một chữ đâu.”

Trịnh Mật cắn môi nhìn Cơ Tự hồi lâu, cuối cùng nghiêng răng, quay người chạy ra ngoài. Quả như Cơ Tự suy đoán, chưa đến một canh giờ, Trịnh Mật

liền chạy đến đưa lại cho Cơ Tụ hai lá thư già kia. Cũng khó trách tại sao Trịnh phu nhân lại chịu thỏa hiệp dễ dàng như vậy. Đối với bà ta, mối thù chết chồng và con quan trọng hơn tất cả. Hai lá trong nhà hiện giờ không có lấy một nam nhân, giữ lại hai lá thư già kia thì có ích gì? Dù cho có với lên được vinh hoa phú quý, người đắc lợi cũng không phải mẹ góa con côi bọn họ.

Cơ Tụ nói rất giữ lời, hôm ấy nàng lập tức đi tìm nhóm Chu Ngọc, mượn cớ là nghe được lời đồn đại nên nói chuyện xảy ra ở huyện Chương Thủy cho họ nghe. Tấu chương về việc huyện Chương Thủy có mỏ vàng là tin tức long trời lở đất, kinh động cả triều đình, thậm chí mấy sĩ tộc cũng phải động tâm. Chưa đến nửa tháng sau, triều đình đã phái người đến điều tra hết cả vùng Kinh Châu.

Bất cứ việc gì, một khi được phơi bày dưới ánh sáng thì mọi hắc ám sẽ trở thành tro bụi. Cả gia tộc Thạch thị mặc dù giàu có nhất vùng, thù đoạn tàn nhẫn, nhưng so ra trong đám người quyền quý chân chính thì cũng chỉ là một gia tộc hạ đẳng mà thôi. Tất cả mọi việc lớn nhỏ ở huyện Chương Thủy nhanh chóng bị phanh phui. Mấy ngày sau, triều đình ra phán quyết: Gia tộc Thạch thị vì tư lợi cá nhân suýt đã đẩy lên cảnh dân nổi can qua, nên phải bị tru di cả nhà, tịch thu gia sản. Còn cha con Trịnh thị bị Thạch huyện lệnh giết hại được triều đình minh oan, còn đền bù cho một khoản. Kể cả hai trăm bộ khúc kia cũng được triều đình bồi thường cho mỗi mạng một vài lượng vàng.

Về phần mỏ vàng ở huyện Chương Thủy đã điều tra ra được thực ra vàng cũng không có bao nhiêu, nhưng vùng này lại nhiều ruộng đất màu mỡ, cuối cùng nhà mẹ đẻ của Thái hậu ra tay, biến cả huyện trở thành trang viên tư sản của mình. Còn tất cả dân làng trong huyện đều được trả tiền xứng đáng, trở thành tá điền trong trang viên của họ. Sau khi tin tức này truyền ra, những lưu dân bên ngoài liền ríu rít chạy về quê. Phải biết rằng, thời đại này một người dân tự do làm sao bằng một tá điền cho gia đình quyền quý, thực lực hùng hậu, sẵn sàng lo cho họ áo cơm chứ? Thế nên, việc nhà mẹ đẻ Thái hậu ra tay mua lại ruộng đất, bất kể là trên hay dưới đều hoan hỉ vui mừng.

Cuối cùng, huynh đệ Chu thị được ca tụng dù ra ngoài du ngoạn vẫn không quên quốc kế dân sinh, đúng là nức tiếng hiển thân. Về phần Cơ Tụ chịu ra mặt vì nhà mẹ nuôi cũng được người người khen ngợi là tính tình thiện lương, dù mẹ con Trịnh thị ngang ngược, nhưng dưới áp lực của dư luận cũng phải gọi Cơ Tụ một tiếng ân nhân. Cả câu chuyện kết cục đến đây thật sự có thể coi là an hòa vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiếu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thông Dong.

Sau khi giải quyết xong mối đại họa Trịnh thị, Cơ Tụ cảm thấy rất thoải mái, nàng nhắm mắt lười biếng ngồi trên chiếc xích đu, dù gió Đông thổi lạnh thấu xương nhưng vẫn mãi mê đung đưa qua lại.

Bỗng một loạt tiếng bước chân truyền đến, giọng non nớt của Cơ Đạo vang lên phía sau: “Tỷ, trời rét rồi, tỷ đừng chơi xích đu nữa, xuống đây chơi với đệ còn vui hơn.” Cậu đệ nhỏ nàng như thể đứa bé.

Cơ Tụ quay đầu lại, Cơ Đạo mới tám tuổi nhưng ngũ quan đã tuần tú, có thể nhìn ra được dáng vẻ cậu khi lớn lên sẽ tuần tú nho nhã như thế nào. Nàng cười ngọt ngào với cậu bé, rồi nhảy xuống khỏi xích đu, ôm lấy cậu, vùi mặt cọ cọ vào hóm cổ cậu, lầm bầm: “Nhưng tỷ tỷ không sợ lạnh, hơn nữa tỷ tỷ còn thấy rất vui. A Đạo, đã lâu lắm rồi tỷ không được vui vẻ như vậy.”

Phải nói, kể từ khi nhớ lại chuyện kiếp trước, Cơ Tụ chưa một ngày nào vui như vậy. Trước đó, không biết do trí nhớ ấy gây ảnh hưởng hay là do nguyên nhân khác, về mặt nàng luôn u sầu, dù có cười thì nét cười vẫn không chạm được đến đáy mắt. Mà biến hóa này, mọi người lại chỉ cho rằng nàng vì mất người thân mà đau lòng, tính tình thay đổi, nên họ cũng chỉ âm thầm lo lắng cho nàng, không dám hỏi han gì cả.

Cơ Đạo vội vàng dang hai tay ra, giống như đại trượng phu ôm Cơ Tụ vào lòng, ra vẻ ông cụ non: “Là vì chuyện Trịnh gia sụp đổ sao? Ủ, Trịnh gia là một khối u ác tính, hiện tại họ lụn bại là tốt nhất, tránh liên lụy đến tỷ tỷ.”

Nghe thấy giọng điệu của cậu, Cơ Tụ buồn cười, thế là hôn chụt vào má cậu một cái. Trong nháy mắt, gương mặt Cơ Đạo đỏ bừng lên, khẽ hừ khẩy khinh thường rồi quay ngoắt đầu đi, nhưng vành tai cũng bắt đầu đỏ ửng theo. Dáng điệu xấu hổ này của cậu khiến Cơ Tụ thấy rất thích thú. Trong trí nhớ của nàng, đứa bé này vốn luôn như vậy, mỗi lần nàng hôn cậu, cậu sẽ đỏ gay cả mặt. Tận khi đã mười hai, mười ba tuổi, bắt đầu hiểu chuyện hơn, mỗi khi cậu đến, đợi nàng hôn vài cái rồi mới giả bộ làm mặt lạnh tránh ra, nhưng hôm sau thì vẫn nghiêm trang tới gặp nàng. Nếu hôm nào nàng quên không hôn cậu, cậu còn lạnh lùng nhìn nàng cho đến tận khi nàng nhớ ra mới thôi.

Đột nhiên nhớ lại những chuyện này, lòng Cơ Tụ mềm nhũn, nàng liền ngã luôn đầu lên bờ vai Cơ Đạo, lầm bầm: “A Đạo, A Đạo, chừng nào đệ mới lớn lên đây? Tỷ tỷ rất muốn thấy đệ lớn lên đấy.” A Đạo của nàng tài ba như thế, sau này cậu lớn lên nhất định có thể chia sẻ mọi ưu phiền với nàng, còn có thể chống đỡ một góc trời cho nàng.

Không đúng, nàng là trưởng tỷ, Tiểu A Đạo vẫn là trẻ con, sao nàng lại có thể hèn yếu trông mong một đứa bé đi bảo vệ mình chứ?

Đúng lúc này, hai cánh tay cậu đang ôm nàng bỗng siết lại, quyết đoán nói: “Kể từ năm nay, mỗi ngày đệ sẽ ăn thêm nửa bát cơm, còn luyện cả thương, tỷ tỷ yên tâm, qua hai năm nữa Cơ Đạo đủ mười tuổi rồi, nhất định sẽ giúp tỷ gánh vác việc nặng nhọc trong nhà.”

Cơ Tụ nở nụ cười: “Ừ, ừ, ừ, tỷ sẽ đợi Tiểu Cơ Đạo lớn lên. Chờ Cơ Đạo cao lớn, cường tráng, chờ Cơ Đạo học văn luyện võ, chờ Cơ Đạo biết hết mọi việc, tỷ tỷ sẽ không làm gì nữa, mỗi ngày chỉ ngồi chơi đánh đu thôi.” Nói đến đây nàng cười khanh khách.

Cậu bé quay đầu, nhìn nàng với đôi mắt tròn xoe: “Tỷ, cả năm qua tỷ không vui về gì, bây giờ cuối cùng mọi chuyện cũng đã trôi qua hết rồi.”

Cơ Tự biết, sở dĩ mình vui vẻ không phải là vì khổ nạn đã qua hết, mà là nàng đã chịu thả lỏng tâm tình. Thông qua từng sự việc, nàng phát hiện mình có đủ thực lực để ứng phó những chuyện bất trắc. Điều này vô cùng quý báu trong thời đại hoang loạn này.

Thế gian này chỉ có hai loại người không sợ hãi. Một là kẻ đã thấu rõ tất cả mọi chuyện, biết chỉ cần sống ở thời này là không thể tránh khỏi những việc kia. Họ vì cơ trí mà đạt đến ngưỡng phóng khoáng cõi mở, người đương thời gọi là danh sĩ. Hai là người vô cùng may mắn như Cơ Tự, có đủ năng lực biết trước mọi tai họa, bình an trôi qua.

Hai chị em cứ ôm nhau như thế một hồi, Cơ Đạo bỗng nói: “Tỷ, Chu Ngọc kia không hề thích tỷ, tỷ đừng gả cho hắn.” Trong giọng nói của cậu có chút buồn bực, thậm chí cả khóe mắt cũng có phần hoe đỏ.

Cơ Tự không chú ý đến nỗi kích động của cậu, nàng gật đầu, thần nhiên nói: “Tỷ biết chứ. Lang quân giống như Chu Ngọc lòng sâu tựa biển, thích hay không thích với hắn là chuyện rất xa vời.”

Nhắc đến Chu Ngọc, lúc này nàng mới phát hiện, ngoại trừ lần kia đến cửa cầu cứu chuyện huyện Chương Thủy, hai ba tháng nay nàng đều không qua lại gì với hắn. Huynh đệ Chu thị rất bận, kể từ hồi yến hội ở biệt viện Trang thị họ cứ phải xã giao với những thế tộc Kinh Châu suốt. Rồi từ khi xảy ra chuyện ở huyện Chương Thủy cho đến tận hiện tại, họ lại phải bận tiếp đãi những quan lại quyền quý đến từ Kiến Khang kia.

Dĩ nhiên nguyên nhân quan trọng nhất trong đó là, theo ý Chu Ngọc, hắn đã giải quyết xong vấn đề nan giải là Cơ Tự, giờ chỉ cần ngồi yên trên đài cao chờ nàng nghĩ thông suốt, rồi quyết định tự chui đầu vào lưới của hắn thôi. Thế nên, dù hai người có tình cờ gặp qua, Chu Ngọc cũng không buồn để ý đến nàng.

Cơ Tự nghĩ, trên đời này giá trị luôn nằm ở vị thế, có lẽ nàng có chút giá trị thật, nhưng trong mắt Chu Ngọc, giá trị của nàng chỉ là một vật trang trí mang cái tên chính thể, chờ chân chính lấy về được rồi thì cũng không còn gì quan trọng cả.

Thấm thoát lại một ngày trôi qua, hôm sau thời tiết ẩm áp hiếm có, Cơ Tự mặc bộ váy màu lam, vạt váy thêu hoa sen, bên ngoài khoác áo bào gấm màu đỏ, trông vô cùng lộng lẫy, chuẩn bị đi dạo hồ.

Huyện Kinh nằm bên bờ Trường Giang, trong huyện có vô số hồ lớn nhỏ, cái hồ mà Cơ Tự định đến chơi tuy diện tích không lớn, nhưng quanh co uốn lượn trải dài, bên hồ còn có núi non hữu tình, cũng được xem như là một thắng cảnh.

Từ sớm Tôn Phù và Lê thúc đã đứng chờ ở mũi thuyền, thấy Cơ Tự đi đến, họ vội vàng lên đón. Cơ Tự khẽ gật đầu rồi chậm rãi lên thuyền. Những người lớn lên ở vùng sông nước không ai không giỏi bơi lội, nhóm Tôn Phù, Lê thúc cũng là một trong những cao thủ. Sau khi Cơ Tự lên thuyền, Tôn Phù chống sào trúc, nhẹ nhàng đẩy con thuyền chở nàng đi dạo chơi trong hồ.

Đứng đầu thuyền ngắm dãy núi trùng điệp phía chân trời, cùng đám ruộng bậc thang màu mỡ, Cơ Tự như si như say, nàng lấy tiêu ngọc cất giữa ống tay áo ra, thổi réo rất. Trong phương diện thổi tiêu, Cơ Tự đã tiến đến trình độ tài ba hiếm có, giờ phút này tâm trạng nàng thoải mái, tiếng tiêu vừa thổi lên tựa như một con hạc trắng, bay lượn vài vòng trên mặt đất rồi vút cao lên tận bầu trời. Khúc nhạc nghe vô cùng thanh khiết tiêu dao.

Lúc này Cơ Tự không chú ý đến, nơi sơn cốc phía trước có một con thuyền hoa đang thả neo. Trong thuyền là Chu Ngọc đang tiếp đãi mấy vị đồng僚 ở Kiến Khang. Những người này đều là đại thần do bản tấu chương của hắn thu hút mà đến. Bây giờ vụ án đã xong, họ đi đến đâu cũng nhận được vô số lời tán tụng, bá tánh thấy họ thì quỳ rạp xuống đất tung hô họ là thanh liêm. Điều này khiến chúng thần và huynh đệ Chu thị vô cùng vui sướng, lần này ăn mừng cũng cảm thấy rất tâm đắc.

Đang lúc này họ nghe được tiếng tiêu lượn lờ theo gió thổi đến. Chỉ nghe qua vài đoạn, một đại thần liền xuýt xoa: “Không ngờ huyện Kinh nhỏ nhỏ như thế lại có nhân tài ẩn giấu. Tiếng tiêu này quả là trác tuyệt.”

Một đại thần khác lại hỏi Chu Ngọc: “Ngọc lang ở huyện Kinh nhiều ngày như thế, có quen biết với người thổi tiêu này không?”

Chu Ngọc vẫn còn trong trạng thái tim đập loạn nhịp, hắn lắng nghe một hồi, đôi mắt đen như mực bỗng sáng rực. lát sau, Chu Ngọc đứng dậy, đi ra mũi thuyền, chúng đại thần cũng đi theo. Tất cả những người chứng kiến đều gật mình. Chỉ thấy mặt hồ sóng gợn lăn tăn phía có một con thuyền từ từ trôi đến, đứng trên mũi thuyền là một cô nương thanh tú tình khôi, váy hoa phất phơ, môi anh đào đặt lên tiêu ngọc, tiếng tiêu du dương bay bổng kia chính là do nàng thổi ra. Khoảnh khắc này hiển nhiên nàng đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới riêng của mình, hòa vào non nước.

Đang lúc mọi người im lặng lắng nghe, thuyền Cơ Tự dần dần lướt qua thuyền của Chu Ngọc rồi đi thẳng. Từ đầu đến cuối nàng không hề chú ý đến sự hiện hữu của bọn họ, cũng không hề liếc mắt nhìn họ một cái nào. Mà nam nhân trên thuyền hoa kia cũng không thấy hắng giọng gọi nàng.

Không biết trôi qua bao lâu, tiếng tiêu dần lắng xuống, khi nốt nhạc cuối cùng chấm dứt, mới có người thở dài.

“Cảnh tượng này quả thật rất phong lưu.” lát sau, người nọ lại than thở, “Khúc nhạc hoàn toàn hòa nhập vào cảnh hồ, thật vô cùng tuyệt diệu, sợ rằng sau này cũng khó mà được nghe lại.”

Chu Ngọc vẫn im lặng không tiếp lời. Trước kia trong mắt hắn, Cơ Tự cũng giống như huyện Kinh này, nếu bàn về phong tình tuyệt diệu thì thua xa người Kiến Khang. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy được phong thái tự tại của Cơ Tự, nét phong lưu này rõ ràng không hề thua kém bất cứ cô nương Kiến Khang nào cả.

Chương 27: Kính Trọng.

Đến tận xế trưa, gió Bắc nổi lên, Cơ Tụ mới để mũi thuyền chuyển hướng quay về. Trờ vào trong thuyền, Cơ Tụ vừa nhấp chút rượu cho ấm người, vừa rũ mắt đắm chiêu.

Thấy nàng mãi suy nghĩ đến xuất thần, Lê thúc ở bên cạnh tò mò hỏi: “Nữ lang đang suy nghĩ gì thế?”

Cơ Tụ ngẩng đầu nhìn y, thành thật nói: “Ta đang nghĩ làm sao mới có thể khiến cho lang quân Chu Ngọc không xin cưới ta nữa.”

Lê thúc trầm mặc, lát sau, y nhỏ giọng: “Nữ lang, bây giờ cả huyện Kinh này đều biết người là dâu của Chu gia rồi, nếu thật sự không gả cho họ, sau này nữ lang còn có thể gả cho ai nữa?” Dứt lời, Lê thúc thoáng buồn bã.

Cơ Tụ nhìn ông một cách kỳ lạ: “Thúc lo cái gì? Cơ phủ chỉ còn một mình ta, ta không gả cho người khác, thì vẫn có thể tự kén rể mà.” Nói đến đây, Cơ Tụ trở nên phẫn chấn, “Chờ ta kiếm đủ tiền là sẽ nuôi một phu lang. Đến lúc đó con cái sinh ra sẽ theo họ ta, gia tộc Cơ thị sẽ được truyền thừa, cũng không đến nỗi có lỗi với liệt tổ liệt tông.”

Chu Ngọc lòng dạ thâm sâu, tính toán khó lường, rõ ràng nàng có năng lực tự làm giàu, cần gì phải dây dưa với đám người ấy?

Lê thúc thật sự không biết từ đâu mà Cơ Tụ có ý nghĩ này, y trợn to mắt chết lặng nhìn Cơ Tụ, rất lâu không thốt ra được lời phản bác nào.

Đến chiều, Cơ Tụ quay trở về trang viên, vừa vào cổng đã thấy ngay lang quân như ngọc kia đang đứng dưới cây nhãn trong sân nhà mình.

Từ đằng xa đã thấy nàng, hần nhướng mắt nhìn Cơ Tụ với vẻ tha thiết, môi mông khê nhếch: “A Tụ trở lại rồi à? Chu Ngọc đợi khanh đã lâu lắm rồi đấy.”

Cơ Tụ thật không ngờ, chủ nhân không có nhà mà hần lại dám ngang nhiên ở trong phủ, hôm nay trông thấy mình còn có vẻ rất tự nhiên, như thể hần mới là chủ nhân ở đây vậy.

Liếc nhìn Chu Ngọc, Cơ Tụ mỉm cười: “Khách quý đến chơi khiến Cơ Tụ vui mừng quá đổi.” Nói đến đây, nàng cất cao giọng: “Nguyệt Hồng, mang sập ra ngoài đây, hôm nay trời trong xanh, chính là ngày lành cảnh đẹp.”

Sập được mang lên, Cơ Tụ liền quay người, khê thi lễ với Chu Ngọc: “Chu lang, xin mời.”

Lúc này Chu Ngọc liền xác định, Cơ Tụ đã khác khi trước rất nhiều. Thời gian trước, dù nàng có cười nhưng trông không rạng rỡ, khuôn mặt luôn ẩn giấu nét u sầu, giống như trong lòng đang chất chứa muôn vàn tâm sự vậy. Nhưng hiện tại, sóng mắt nàng như làn thu thủy, gương mặt xán lạn, cả người tỏa sáng, ngôn ngữ cử chỉ mang theo phong thái của con cháu sĩ tộc mấy trăm năm. Sự mạnh dạn của những sĩ tộc kia là đến từ thế lực của gia tộc, đến từ những người hâm mộ xung quanh họ. Còn tiểu cô trước mắt này, vẻ thông dong của nàng từ đâu mà có được?

Chu Ngọc bất chợt thấy vô cùng hứng thú. Hần ngồi xuống, Cơ Tụ đi đến bên cạnh, tao nhã hâm rượu rồi rót rượu, cười nói vu vơ: “Không biết hôm nay lang quân đến đây có gì chỉ giáo?”

Tư thái của nàng quá tự nhiên, lúc nói chuyện âm điệu cũng trầm bổng như tiếng ca, điều này khiến Chu Ngọc vô thức nhìn nàng đắm đắm. Lát sau, Chu Ngọc khê cười: “Bên ngoài nắng rất đẹp, ta đã hẹn với mấy người bạn dạo hồ ngắm mai nở. Nhớ đến nàng nên cố ý đến mời.”

Nói xong, hần thân nhiên đứng dậy chìa tay ra với Cơ Tụ. Nam nhân này rõ ràng chỉ đứng đấy, mỉm cười nhìn nàng mà không nói lời nào nhưng lại mang theo dáng vẻ chuyên chú như thể muốn khắc hình bóng nàng vào tận đáy lòng. Dĩ nhiên, Cơ Tụ biết rõ, đây tuyệt đối chỉ là ảo giác.

Cơ Tụ quay đầu nhìn hần một hồi, bỗng “ồ” lên: “Tiểu nữ luôn cảm thấy, lúc Chu lang nhìn ai đó, ánh mắt khác hẳn mọi người, cho đến hôm nay rốt cuộc phát hiện, hóa ra Chu lang có đôi mắt đào hoa.”

Chu Ngọc đứng là mắt đào hoa, mắt sâu hút, khóe mắt có một chút đỏ nhạt, lúc nhìn người thì sóng mắt lúng liếng, trông vô cùng đa tình. Nghe thấy Cơ Tụ nhận xét như thế, Chu Ngọc sầm mặt lại.

Thời này thuật bói toán cực kỳ thịnh hành, hình dáng một đôi mắt được phân ra năm sáu kiểu, bậc thượng đẳng đương nhiên là mắt rồng mắt phượng, còn mắt đào hoa này vì đa tình lăng ló nên bị liệt vào hàng hạ đẳng. Chu Ngọc làm quan trong triều, cũng có người từng chỉ vào mắt hần nói hần là người không đáng hoàng, nên lời nói lúc này của Cơ Tụ thật sự là đâm trúng chỗ đau của hần.

Nhìn thấy Chu Ngọc không vui, chẳng những Cơ Tụ không hề lo lắng, ngược lại còn cười thầm trong lòng. Khi này lúc mới vừa gặp mặt, Chu Ngọc đã lộ rõ vẻ hứng thú, nhưng đây không phải chuyện tốt gì. Giờ đây thấy hần giận như thế, tâm trạng nàng thoát cái trở nên vui vẻ.

Lúc này Chu Ngọc vung tay áo đi trước. Sau khi hấn đi được mấy bước, thấy Cơ Tụ vẫn còn đứng yên đấy thì quay đầu lại, liếc nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: “Thật sự không muốn đi cùng ta à?”

Câu nói này tuy giọng điệu dịu dàng nhưng gần như là uy hiếp.

Cơ Tụ nhìn thẳng vào mắt hấn, nghĩ ngợi chốc lát rồi nở nụ cười khoe hàm răng trắng: “Chu lang đã thành tâm mời, Cơ Tụ nào dám chối từ.” Dứt lời nàng cũng cất bước, đi lên phía trước Chu Ngọc.

Hai người đi ra khỏi phủ, mấy hộ vệ của Chu Ngọc đang đứng hầu bên cạnh xe bò thấy Cơ tiểu cô sai bước đi đến, lại nhìn lang quân nhà mình đi ở phía sau, tức thì đều cúi đầu.

Triều đại này cách đi đứng giữa người và người đều có chuẩn mực nghiêm túc. Trong mắt đám hộ vệ, hiển nhiên thân phận Cơ Tụ thấp hơn lang quân nhà mình, lại còn là một nữ tử, thế mà lang quân lại cho phép nàng đi trước mình, rõ ràng vô cùng cung chiều nàng. Ôi, hi vọng đến Kiến Khang rồi, Cơ tiểu cô này sẽ học được quy củ, nếu không trong phủ sẽ náo nhiệt lắm đây.

Cơ Tụ lên xe lừa nhà mình, hai chiếc xe nhanh chóng chạy đi giữa phố huyện Kinh dưới sự bảo vệ của nhóm hộ vệ. Nhìn mặt trời rực rỡ, một hộ vệ cất lời: “Đã lập đông lâu như vậy rồi mà thời tiết huyện Kinh vẫn âm áp. Lễ nào ở huyện Kinh không bao giờ có tuyết à?”

Lê thúc đáp lời: “Có tuyết chứ, dĩ nhiên là có tuyết rồi.”

Trong xe lừa, Cơ Tụ neho mắt nhìn bầu trời, bụng thầm nghĩ: Ngày mai trời sẽ đổ tuyết, trận tuyết năm nay còn rất lớn nữa đây.

Có điều nàng không hề nói ra điều này. Bản lĩnh nhìn trời đoán được mưa gió là kiến thức của đạo gia, kiến thức này dùng trong thời khắc mấu chốt có thể mang đến những chấn động. Cơ Tụ còn chưa có ý định khoe khoang điều này.

Đi một hồi, trước tầm mắt đã là bến tàu, trên bến đang neo mấy chiếc thuyền hoa, vài nam nữ ăn mặc trang trọng đang đứng đấy. Thấy Chu Ngọc đi đến, mọi người đều thi lễ với hấn, mà gần chiếc xe bò bên cạnh bến tàu cũng có hai cô nương đang nắm tay thi lễ với Chu Ngọc.

Vừa nhìn thoáng qua, Cơ Tụ đã nhận ra mấy cô ở đây đều là những ca nhi hát xướng và nữ nhi của các gia tộc hùng mạnh đất Kinh Châu.

Gần như Chu Ngọc vừa bước xuống xe, mấy thiếu nữ đã vây lại quanh hấn. Lúc này Cơ Tụ cũng xuống xe lừa, nàng vừa cất bước định đi về phía Chu Ngọc thì có một thiếu nữ chen vào đẩy nàng ra. May mà Lê thúc lẹ mắt, vội vàng đỡ nàng, nếu không hôm nay Cơ Tụ sẽ xui xẻo té ngã trước mặt mọi người rồi.

Đang lúc Cơ Tụ lảo đảo đứng chưa vững, hai thiếu nữ khác quay đầu lại, thấy vậy cười khúc khích chế giễu nàng. Lại thêm một thiếu nữ khác đi đến phía sau Cơ Tụ, khề khàng nói: “Ty ty lúc ở Kinh Châu đã nghe nói ở huyện Kinh có một thiếu nữ hân vi, nhưng thủ đoạn hơn người, suýt nữa khiến cho lang quân Chu gia cười về làm thê tử. Muội muội, cách ăn mặc của muội thật sự trông còn khó coi hơn cả mấy ca nhi kia nữa.”

Thiếu nữ này tuy nói cười nhẹ nhàng, ra vẻ như thân thiết nhưng hàm ý lời nói lại vô cùng cay nghiệt. Cơ Tụ ngẩng đầu, nhìn sang Chu Ngọc vẫn đang dịu dàng nhìn mình, nàng liền cất bước đi ngang qua thiếu nữ kia, nhấc chân lên rồi giẫm xuống một cái thật mạnh.

Nàng ta nào có tâm ý đề phòng chuyện thế này, bất thành linh bị giẫm trúng, không khỏi hét lên đau đớn. Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Đúng lúc đó Cơ Tụ chợt quay người, tay phải giơ lên, tát một cái thật mạnh. Nháy mắt bên má phải nàng ta hiện lên một dấu tay đỏ bưng.

Tất cả mọi người đều yên lặng như tờ, đồng loạt quay đầu nhìn về phía này.

Chu Ngọc cũng nhìn sang, thấy người ra tay chính là Cơ Tụ, hấn liền kinh ngạc, ánh mắt lướt qua tiểu cô đang rung rung nước mắt, trông có vẻ vô cùng yếu đuối mỏng manh kia. Hấn gạt mọi người ra, đi đến hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Lang quân Chu gia, hu hu hu...” Nàng ta rụt rè chạy về phía Chu Ngọc.

Chu Ngọc cau mày lại, liếc nhìn nàng ta. Hấn lẫn lộn chốn quan trường đã lâu, ánh mắt lúc này lộ ra vẻ uy nghiêm, tiểu cô kia hơi sững sờ rồi dừng bước lại, không dám đến gần nữa.

Lúc này Chu Ngọc lại hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” Trong mắt mọi người, Cơ Tụ xem như đã là người của hấn, cho nên hấn hoàn toàn có quyền chất vấn nàng.

Cơ Tụ liếc nhìn tiểu cô đang khóc lóc nũng nịu kia, hờ hững nói: “Nàng bắt kính với ta, nên bị ta tát.”

Cơ Tụ chẳng qua chỉ là một nữ cô nhi, bây giờ vì người ta bắt kính với mình mà dám thẳng tay tát đối phương, câu nói kia quả thật là gây nên xôn xao.

Trong lúc đám nữ nhân cười khẩy chế giễu, Chu Ngọc nhíu mày: “Nàng phải ghi nhớ thân phận của mình.” Tiếng cười xung quanh càng to hơn, song Chu Ngọc thân nhiên nói tiếp, “Sau này mấy chuyện như vậy cứ sai đám ty phụ đi làm, đừng để mất thể thống.”

Tiếng cười mọi người liền im bật. Về phần Cơ Tụ, giờ này nàng rất hài lòng. Lúc trước từng có rất nhiều lời đồn đại, có người nói Chu Ngọc cưới nàng làm thê tử, nhưng đa phần những người khác đều nói Chu Ngọc thực ra chỉ muốn nạp nàng làm thiếp thôi, dù sao thế lực bên nhà Cơ Tụ thật sự quá đơn bạc.

Vì vậy nàng đã sớm nghĩ đến, phải tìm một cơ hội khiến người ta tận mắt nhìn thấy Chu Ngọc kính trọng nàng mới được. Chỉ có như vậy, sau khi Chu Ngọc rời đi, giá trị của nàng mới không bị giảm sút, không cho kẻ nào có cơ hội dám ngang ngược đến làm nhục nàng.

Hiện tại, nàng thực vô cùng hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tấm Lòng Chu Lang.

Hôm nay tụ hội ở đây ngoại trừ Chu Ngọc ra còn có mấy quan lại đến từ kinh thành Kiến Khang và những con cháu thế tộc thường hay giao hảo với Chu Ngọc. Mà những tiểu cô xuất hiện trong trường hợp này đương nhiên là ái nữ của một vài gia tộc thực lực không mạnh hoặc thân phận không cao, đến chỉ để mong sau này có cơ hội trở thành thiếp của một vị đại nhân nào đó.

Thế nên, Chu Ngọc vừa nói ra lời kia đã khiến cho không khí trở nên yên lặng như tờ. Trong nháy mắt, những tiểu cô đang vây quanh hẳn đều mang vẻ mặt phức tạp mà tản đi. Chu Ngọc đi đến bên cạnh Cơ Tự, sau đó ánh mắt tuy hướng về phía thuyền hoa, miệng vẫn mỉm cười, nhưng lời nói ra lại không hề khách sáo: “Khanh khanh, ta lại giúp nàng một việc lớn rồi.”

Nghe thấy lời nói của Chu Ngọc, Cơ Tự khẽ giật mình, lập tức hiểu ra mưu tính của mình đều bị Chu Ngọc nắm rõ trong lòng bàn tay. Nàng bất giác chau mày, nghĩ ngợi: Người này quá thông minh, thật sự không phải là người đáng để nàng đem lòng yêu thích.

Trong lúc nàng nghĩ thầm, giọng nói của Chu Ngọc lại ôn hòa vang lên: “Thật ra thì ta đã giúp A Tự rất nhiều việc. Thời gian trước ta còn giúp nàng trừng trị mấy kẻ Trang gia, nghĩ là không quan trọng nên mới không nói cho nàng biết.”

Hắn không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến Cơ Tự liền bốc hỏa. Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, nghiêng răng nói: “Tai họa đó là do Chu lang tự chuốc về. A Tự vốn tưởng rằng Chu lang ít ra cũng phải có chút áy náy, hiện tại mới biết hóa ra Chu lang lại thật sự đặc ý như thế!”

Chu Ngọc khẽ cười, hắn vẫn không nhìn nàng, đôi mắt đảo hoa tiếp tục liếc mắt đưa tình khắp nơi: “Hóa ra A Tự vẫn luôn trách ta à? Ôi, thật ra thì A Tự cứ khéo lo thôi, cho dù nàng không đi cầu cứu, ngày nào ta còn ở huyện Kinh, mấy đám người vô năng ở Kinh Châu kia cũng sẽ không dám đi làm khó nàng. Dù ta rời đi chẳng nữa, bọn họ đã biết nàng là vị hôn thê của ta, cũng sẽ không dám gây chuyện với nàng đâu.”

Hóa ra người này còn biết cả chuyện nàng đến nhờ Tạ Lang cứu giúp ư? Hàng mày Cơ Tự nhủ chặt.

Hắn nhích lại gần nàng thêm một bước, ống tay áo hai người chạm vào nhau, giọng Chu Ngọc lại dịu dàng vang lên: “Khanh khanh, ta chỉ muốn cười nàng thôi mà. Tâm ý khẩn thiết này lẽ nào có sai lầm gì sao?” Nói lời cuối, trong giọng điệu hắn còn mang theo vài phần ảm ức.

Cơ Tự sực nữa nổ tung vì tức giận. Cái tên lang quân ngả ngón, tự cho mình là đúng này thật thối tha! Hừ!

Cơ Tự giận đến cực điểm, khuôn mặt non nớt đỏ gay cả lên. Tuy nàng còn nhỏ tuổi nhưng vẫn có thể thấy được vẻ đẹp vô song khi lớn lên sau này. Chu Ngọc liếc sang, không hề kiêng dè mà nhìn xoáy vào nàng, đôi mắt nheo lại, nét cười càng lúc càng đậm.

Đúng lúc này một quan viên trên thuyền hoa cất lời, gọi Chu Ngọc đến xem tranh. Cơ Tự đang đứng đối mặt với Chu Ngọc bỗng nhắc thấy một người. Đó là một ca nhi trang điểm tỉ mỉ, cười duyên dáng, đi đến từ phía sau Chu Ngọc. Cơ Tự cảm thấy nàng ta có điểm khá kỳ quái.

Biểu cảm biến hóa của Cơ Tự cũng khiến Chu Ngọc chú ý, hắn nhanh chóng quay đầu lại.

Có lẽ vẻ mặt của Cơ Tự đã khiến cô nương kia cảnh giác, hành động của Chu Ngọc lúc này lại càng làm cho nàng ta bất an hơn. Ca nhi vừa tiến đến phía sau lưng Chu Ngọc bỗng thét lên, đồng thời rút ra một thanh đoản kiếm, đâm về phía Chu Ngọc.

Khi ấy mọi người đang vui vẻ, nào có ai ngờ sẽ có thích khách xuất hiện!

Cơ Tự lập tức đẩy Chu Ngọc sang một bên, bản thân chắn ngay trước mặt hắn.

Chu Ngọc lập tức gào lên: “Người đâu, mau đến đây!”

Bởi vì Cơ Tự kịp thời cảnh giác, nữ thích khách kia đã sớm bị bại lộ, một hộ vệ kịp bay đến đá bay ả đi, té ngã xuống đất. Mấy hộ vệ khác cũng đồng loạt lao đến, ghì chặt ả xuống. Chu Ngọc giật dử, sai bước đi đến, giẫm lên mặt nữ thích khách, nghiêng răng quát lên: “Nói, ai phái người đến đây?”

Nữ thích khách cười lạnh, vừa định cất lời thì đột nhiên phía sau lại vang lên tiếng ồn ào, chỉ nghe thấy mấy tiếng đồng thanh hô lên: “Cầu tặc, nộp mạng đi!”

Giữa đám người trên bến tàu đột ngột xuất hiện tới mười mấy tên cường tráng, họ rút kiếm trong tay áo ra, phóng về hướng Chu Ngọc và mấy chiếc thuyền hoa. Biển cỏ bắt ngờ xảy ra này khiến mọi người trở tay không kịp.

Thấy đám thích khách lao đến, người trên thuyền và bến tàu rối loạn cả lên. Mấy kẻ con cháu thế gia kia thì hét ầm ĩ, núp phía sau mấy hộ vệ của đám quan viên, thậm chí có vài tiểu cô ôm luôn lấy cánh tay của mấy quan viên cao lớn, có chết cũng không chịu buông ra.

Thời buổi này vốn khinh võ trọng văn, đám sĩ tộc thường coi vóc dáng mảnh mai là đẹp. Thế là khi đám thích khách chém ngang eo người ta, khiến máu văng tung tóe, hai thiếu nữ vừa nhìn thấy máu đã hét lên ngất xỉu.

Quang cảnh lúc này hoàn toàn hỗn loạn.

Dù Cơ Tụ là người trấn định nhất lúc này cũng bị đám người kia chen chúc, gào thét, nhắm mắt chạy bừa va phải làm cho loạn choạng. Thân thể vốn bé nhỏ của nàng trong tình cảnh loạn lạc thế này không tài nào tự vệ được. Thấy những thích khách kia càng lúc càng đến gần, Cơ Tụ lùi lại từng bước. Ngay khi nàng lui đến được một góc mà nàng tự cho rằng đã an toàn thì đột ngột bên phải vang lên mấy tiếng thét, rồi một người nhào về phía Cơ Tụ. Chỉ nghe thấy “ùm” một tiếng, nàng đã rơi thẳng xuống nước.

Lúc này đang vào tiết lạnh giá, tuy mặt trời trên cao vẫn chiếu sáng rực rỡ nhưng dòng nước vẫn giá buốt như băng. Cơ Tụ bị nước tràn vào miệng đột ngột cũng trở nên hoảng loạn. Trong lúc bối rối, nàng liều mạng vùng vẫy tay chân, hoang mang hô lên: “Cứu mạng! Cứu mạng!”

Chu Ngọc nghe thấy tiếng kêu của nàng trước tiên, hần lập tức quay đầu lại. Thấy Cơ Tụ bị rơi xuống nước, hần liền biến sắc, nhanh chóng sải bước tới, cời ngoai bèo ném đi, nhảy ngay xuống.

Lúc Chu Ngọc đang bơi về phía Cơ Tụ, bỗng phía bên cạnh cách hần không xa truyền đến tiếng gọi khàn khàn quen thuộc của một ông lão: “Chu Thập Tam, cứu, cứu ta.”

Chu Ngọc quay đầu, thấy một quan viên cả người đều đã chìm dưới nước, chỉ còn nửa cánh tay đang vươn lên bầu vùi vào cạnh thuyền hoa. Quan viên này là đại thân chủ sự trong vụ án huyện Chương Thủy, cũng là huynh đệ của Thái hậu, chính là quốc cữu của hoàng đế.

Giờ phút này cánh tay cố nắm lấy cạnh thuyền hoa của quốc cữu đang từ từ trượt xuống từng chút, từng chút. Chu Ngọc đang do dự thì nghe thấy “bôm” một tiếng, quốc cữu già đã rơi hẳn xuống nước. Thân thể của ông ta nặng nề, thể lực thì yếu kém, mới vừa rơi xuống nước, trên đỉnh đầu đã nổi đầy bong bóng.

Chu Ngọc nhanh chóng quay đầu thoáng nhìn qua Cơ Tụ đang quơ tay loạn xạ kêu cứu, lại quay đầu nhìn về phía quốc cữu. Dần dần, đôi mắt hần đỏ lên. Rốt cuộc, Chu Ngọc hít sâu vào, đập nước bơi về phía quốc cữu, đưa tay kéo ông ta lên.

Trong lúc Chu Ngọc kéo theo quốc cữu già, bơi từng chút lên bờ, Cơ Tụ cảm thấy mình càng lúc càng chìm xuống, thân thể càng lúc càng nặng. Tầm mắt nàng bắt đầu mờ dần, nước xâm nhập vào phổi khiến nàng không thở nổi. Nhưng nàng vẫn cố gắng mở to mắt, nhìn rõ bóng dáng Chu Ngọc đang kéo người khác càng lúc càng xa.

Lúc này nàng không biết nên cảm thấy buồn cười, hay là nên đau khổ khi đã đứng kẻ bên bờ vực cái chết. Nhưng trước khi thật sự chết ngạt, trái lại Cơ Tụ thấy tỉnh táo hơn rất nhiều. Đúng lúc ấy, bên tai nàng bỗng vang lên một giọng nói: “Hít vào bằng miệng, người nghiêng về phía trước, tay bơi chân đạp. Đúng, chính là vậy, đầu vươn lên cao, nhanh chóng hít không khí vào, thân thể nghiêng về phía trước. Đúng, là vậy đây.”

Trong lúc nàng chìm xuống, giọng nói Cơ Đạo khi đã trưởng thành càng lúc càng vang rõ ngay bên tai, rồi từ từ tràn ngập cả đầu óc nàng. Xưa nay rơi xuống nước tối kỵ nhất là hoảng loạn, Cơ Tụ cứ như thế lấy lại lý trí.

Cơ thể Cơ Tụ nổi dần lên từng chút, từng chút, nàng gắng đạp hai chân, làm nước văng tung tóe. Nàng loáng thoáng nghe thấy trên bờ có tiếng ai đó nhảy xuống nước, đoán là bọn hộ vệ đến giải cứu. Không biết trải qua bao lâu, Cơ Tụ cảm nhận có một đôi tay mạnh mẽ nắm lấy mình, sau đó cả người nàng được lôi về phía bờ. Khi Cơ Tụ được nâng lên bờ, trong lúc gần hấp hối gắng mở mí mắt, nàng thấy được chính là bóng dáng Lê thúc nhà mình. Hóa ra cứu nàng cuối cùng cũng chỉ có người của nàng.

Không biết tại sao Cơ Tụ lại thấy buồn cười, nàng nhếch môi, sau đó hoàn toàn chìm vào hôn mê.

Cơ Tụ tỉnh lại trong cơn ho sặc sụa. Vừa thấy nàng mở mắt, đám người Nguyệt Hồng và Lê thúc liền nhào đến, vui mừng phát khóc nhìn nàng. Lê thúc nghẹn ngào: “Nữ lang, người tỉnh rồi à? Thật là tổ tông phù hộ mà.”

Nguyệt Hồng bên cạnh mừng rỡ chạy đi, gọi với ra ngoài: “Lang quân Chu Ngọc, nữ lang nhà ta tỉnh rồi.”

“Lang quân Chu Ngọc ư?” Cơ Tụ lẩm bẩm.

Trả lời nàng là Nguyệt Hồng đang chạy lại, giọng nói giòn giã: “Đúng, đúng vậy ạ. Nữ lang, người không biết đâu, Ngọc lang Chu thị đã trông nom ở đây suốt một ngày rồi. Lần này có rất nhiều người bị thương và rơi xuống nước, trong đó có cả đại quan ở Kiến Khang. Các đại phu ở Kinh Châu đã bị họ mời hết, nhờ Chu Ngọc lang quân nổi giận đưa lệnh bài của mình ra, mới cưỡng ép mời được một đại phu tới khám bệnh cho nữ lang. Nếu không nữ lang không thể tỉnh lại nhanh thế đâu.” Nàng ta nói xong liền liếc thấy bóng dáng đang đứng ở cửa, lập tức vội vàng đứng thẳng dậy, cao hứng gọi, “Lang quân Chu Ngọc, người vào rồi à?” Sau đó quay lại nói với Cơ Tụ, “Nữ lang, lang quân Chu Ngọc vào thăm người kìa.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bảo Tàng Của Cơ Thị.

Cơ Tự chậm rãi quay đầu, hé mắt nhìn lại. Nhờ ánh sáng phản chiếu mờ mờ của tuyết hắt vào từ cửa sổ, nàng thấy được một khuôn mặt tái nhợt có chút vui mừng pha lẫn áy náy. Chỉ nhìn thoáng qua, nàng lại nhắm mắt. Nguyệt Hồng vội vàng kéo chăn đắp cho nàng, quay đầu ngại ngùng nói: “Lang quân Chu Ngọc, nữ lang còn rất yếu.”

Chu Ngọc gật đầu, khàn giọng nói: “Ta biết.” Lúc quay người đi, Chu Ngọc bỏ lại một câu, “Ta sẽ quay lại sau.”

Roi xuống nước vào mùa đông giá rét như thể sau này rất dễ yếu ớt. May mà sức khỏe của Cơ Tự khá tốt, hơn nữa lúc nàng vùng lên tự cứu mình lại kích thích tiềm lực của cơ thể, uống vào vài thang thuốc đại phu cho, trong người cũng thấy có chuyển biến rõ rệt.

Hôm ấy, Cơ Tự lười biếng ôm chăn ngồi trên sập, Nguyệt Hồng vui mừng bẩm báo: “Nữ lang, nữ lang, lang quân Chu Ngọc lại đến thăm người.”

Cơ Tự từ từ ngồi dậy, ra hiệu cho Cơ Đạo đang đọc sách rời đi, rồi mỉm cười với nam tử đang đứng lặng bên cửa: “Người đến rồi à?”

Chu Ngọc không hề lên tiếng đáp lại, dường như bị nghẹn gì đó nơi cổ họng, chỉ biết nhìn Cơ Tự, môi khẽ nhấp máy nói không nên lời. Dù Nguyệt Hồng có ngốc nghếch đến đâu, lúc này cũng mơ hồ nhận ra giữa nữ lang nhà mình và Chu Ngọc có điều gì đó khác biệt.

Trong lúc Nguyệt Hồng đang nhìn trần trời, giọng nói Cơ Tự lại vang lên: “Nguyệt Hồng, ngơoi ra ngoài một lát đi, ta muốn nói chuyện riêng với lang quân Chu Ngọc.”

“Vâng, vâng.”

Khi cửa phòng được đóng lại, Chu Ngọc cất lời, giọng hần khản đặc, chật vật: “A Tự, ta... ta thật xin lỗi.”

Cơ Tự ngẩng đầu nhìn hần. Đối diện với cái nhìn của nàng, Chu Ngọc khẽ nghiêng đầu đi, rồi quay lại, nhìn nàng với ánh mắt chăm chú: “Những ngày qua, đêm nào ta vừa đặt lưng xuống cũng sẽ mơ thấy nàng, mơ thấy tình cảnh ngày hôm đó.” Giọng Chu Ngọc khàn đến mức không nghe rõ từng âm điệu, “A Tự, nàng hãy mang ta đi.”

Cơ Tự lắc đầu, khê khàng: “Chu Ngọc, ta sẽ không gả cho người.”

Vô cùng đơn giản nhưng lại hết sức trực tiếp, giọng nàng rất thanh tĩnh, không chứa oán giận, cũng không hề chần chừ.

Gương mặt tuần tú của Chu Ngọc phút chốc tái nhợt đi, thân hình cao lớn cũng lui về sau một bước. Hần nhìn Cơ Tự, môi nhấp máy, trong đôi mắt đào hoa như có muôn vạn lời, thậm chí còn ẩn chứa vẻ cầu xin, nhưng kết quả hần lại chọn cách im lặng. Hần không tài nào bộc bạch cho Cơ Tự biết rằng, mấy ngày qua hần không ngừng trầm trồ, hần thật sự rất quan tâm đến nàng. Khoảnh khắc ấy sở dĩ hần từ bỏ không cứu nàng, là vì nàng không quan trọng với hần như hiện tại.

Gương mặt Chu Ngọc đầy ắp vẻ đấu tranh, cũng vương rất nhiều luyến tiếc, nam tử luôn thuận lợi trong tình trường này lần đầu tiên phát hiện, hóa ra mình cũng sẽ có một ngày rơi vào hoàn cảnh như thế.

Không biết trải qua bao lâu, Chu Ngọc mới khê nói: “Nhưng mà, ta không muốn đánh mất nàng nữa...” Dứt lời, hần mím môi sải bước ra ngoài.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng Chu Ngọc, Nguyệt Hồng cúi đầu đi đến trước sập Cơ Tự ngồi, nói: “Nữ lang, khi này lúc lang quân Chu gia bỏ đi hình như sắp khóc.”

Cơ Tự không để ý đến nàng ta, chỉ khê nói: “Gọi Tôn Phù vào.”

“Vâng.”

Lát sau, Tôn Phù tiến vào, lúc này Cơ Tự có chút mệt mỏi, hờ hững nói: “Ta bảo thúc đi lan truyền lời đồn kia với người hầu của Chu gia, thúc đã làm chưa?”

Tôn Phù thở dài: “Nói rồi ạ. Người hầu kia nghe tin người vẫn ho không ngừng, lại thấy Hoàng đại phu bảo sau này người có thể sẽ lưu lại mầm bệnh trong người, sắc mặt liên trắng bệch.”

Cơ Tự đáp: “Nói rồi thì tốt, ta đã không còn là lương phối của Ngọc lang Chu thị nữa, mối duyên này đến đây chấm dứt.”

Tất cả đều như Cơ Tự suy đoán, nửa tháng sau Chu Ngọc lại đến, sau khi bị nàng cự tuyệt lần nữa, cuối cùng hần không nói gì cả, cất bước bỏ đi không hề quay lại. Bốn mươi ngày sau, Cơ Tự mới tỉnh dưỡng thân thể khỏe mạnh như cũ. Bây giờ Cơ Tự cũng biết được hôm đó đi ám sát Chu Ngọc và mấy vị đại thần là dư nghiệt của Thạch thị. Hóa ra tai họa này vốn có liên quan đến nàng, Cơ Tự thầm thở dài.

Bây giờ là mùa đông, bên ngoài tuyết đã tích tụ cao đến gần nửa người, tuyết rơi dày như vậy rất hiếm ở phía Nam. May mắn Cơ Tự đã sớm dự liệu về trận tuyết này, nên trong trang viên đã cho chuẩn bị đầy đủ tất cả, dù không ra khỏi cửa mọi người vẫn có thể ăn ngon ngủ yên.

Bỏ qua những chuyện phiền muộn, Cơ Tụ nhớ lại việc bảo tàng mà tổ phụ từng nhắc đến kia, liền bận rộn bắt tay vào dẫn nhóm Lê thúc lục soát khắp trang viên nhà mình. Nào là thư phòng, hầm chứa, phòng củi, từ đường rồi tất cả gian phòng ngủ. Cơ Tụ hạ lệnh, nói cho dù là vách nhà hay xà ngang cũng không được bỏ qua dù chỉ một tấc.

Ngày hôm ấy, Cơ Tụ đang đích thân lục soát phòng chứa củi thì bỗng nghe tiếng Lê thúc vui mừng truyền đến: “Nữ lang, người mau xem cái này đi.”

Cơ Tụ giật mình, vội vàng quay đầu lại. Lê thúc ôm đến một rương gỗ trông khá tầm thường, nhưng chiếc khóa rương gỗ lại là loại khóa Lỗ Ban vô cùng phức tạp.

Cơ Tụ kích động ôm lấy rương gỗ hỏi: “Cái này tìm được ở đâu?”

Lê thúc nói: “Chỗ giấu chiếc rương này lạ lắm, nó được đặt trên xà ngang nhà xí, màu của chiếc rương này còn giống hệt màu xà nhà. Hi hi, nếu không phải nữ lang nói phải tìm từng góc ngách trong phủ, thật đúng là không ai nghĩ đến chỗ kia có thể cất giấu đồ.”

Cơ Tụ cũng nở nụ cười: “Chính vì không ai nghĩ đến nên vật này mới còn tồn tại đến bây giờ.” Nàng chỉ vào vân gỗ trên rương, “Thúc, thúc xem chiếc rương này đi, ít nhất cũng phải có từ sáu bảy mươi năm trước ấy nhỉ.”

Lê thúc đánh giá một lượt, gật đầu nói: “Sợ là còn hơn thế nữa.” Nháy mắt y lại hỏi, “Nữ lang, khóa này mở làm sao?”

Cơ Tụ lắc đầu: “Để ta nghĩ cách đã.”

Trong một tháng tiếp theo, quỹ thời gian của hai chị em Cơ Tụ và Cơ Đạo hầu như dồn hết vào chiếc rương này. Đặc biệt là Cơ Đạo, cậu bé trời sinh thông minh, không có mấy chuyện có thể làm khó cậu, đột nhiên gặp được một chiếc rương gỗ không cách nào mở ra, cậu cảm thấy hứng thú vô cùng.

Một buổi tối, Cơ Tụ đang ngồi thêu thì bỗng nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng “cạch” rất nhỏ, nàng sửng người, từ từ quay đầu lại.

Cơ Đạo cũng đang mang vẻ mặt sửng sốt y hệt nàng, tay cậu vẫn còn đang đặt trên khóa. Hai chị em trân trối nhìn nhau một hồi, Cơ Tụ bỗng nhào đến, run run nói: “A Đạo, đệ mở được khóa rồi hả?”

Cậu vừa phì cười, Cơ Tụ đã bịt kín miệng cậu lại, nhỏ giọng nói: “Khê thôi, mặc dù bộ khúc và người hầu đều là thân cận nhưng dù sao cũng không phải người ở trong gia đình, chuyện cơ mật không thể để người khác nghe thấy.”

Cơ Đạo gật đầu liên hồi, sau đó hai chị em cùng nhìn về phía chiếc rương. Cơ Tụ hít một hơi thật sâu rồi mới run rẩy mở nắp rương gỗ ra, nhưng bên trong chỉ có một bức tranh. Họ hơi thất vọng, lãng phí mấy tháng nay mà chỉ lục ra được một bức tranh thôi sao.

Không đúng!

Bỗng Cơ Tụ bật dậy, nàng cầm lấy quyển Sơn Hải Kinh, lật nhìn lại hàng chữ tổ phụ đã ghi chú trong đó, rồi bỏ xuống, cẩn thận cảm bức tranh kia lên.

Đây là một bức tranh thủy mặc, vẽ một ngọn núi vô cùng tú lệ, trên đỉnh mây mù loáng thoáng có thể thấy được gác chuông chùa nhô lên. Bên dưới có một hàng chữ.

“Cơ Thành Lâm đề chữ tại đỉnh Hạc Ý Kiến Khang.”

Đúng lúc này Cơ Đạo đang cầm rương gỗ xem xét, vội nói: “Tỷ tỷ, trên rương này còn có chữ.”

Cơ Tụ hoảng hốt, vội vàng đặt bức tranh xuống, nhìn thấy bên trong thành rương có hai hàng chữ:

“Tám trăm năm quyền thế vô thượng, sáu trăm năm suy bại chìm nổi.

Đây chính là một trong hai mươi mốt bảo tàng của tộc ta.”

Quả nhiên, trên đỉnh Hạc Ý ở Kiến Khang được mô tả trong bức tranh là một trong các bảo tàng của gia tộc nàng. Cơ Tụ kích động đến mức run lẩy bẩy.

Bất chợt Cơ Đạo khe khẽ nói: “Tỷ tỷ, đệ nghe nói Trịnh gia sở dĩ giàu có như vậy là nhờ cướp được bảo tàng từ tay tổ phụ. Tỷ nói xem có phải họ đã vét sạch chỗ này rồi không?”

Cơ Tụ ngẫm nhìn kỹ bức tranh, lắc đầu trả lời: “Rương này có ít nhất sáu mươi năm qua chưa ai phát hiện, mà mười ba năm trước tổ phụ mới qua đời, khi đó cho dù người có phát hiện ra bảo tàng gì thì đó cũng không phải là chỗ này.”

Cũng không biết trải qua bao lâu, Cơ Tụ luôn nhìn chăm chăm vào bức tranh chợt cất lời: “A Đạo, chúng ta dời nhà đến Kiến Khang đi, đệ đồng ý không?”

Đôi mắt phượng của Cơ Đạo chớp chớp nhìn tỷ tỷ nhà mình, đồng dạng nói: “Tỷ đi đâu thì đệ sẽ theo đến đó.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tái Ngộ

Đến khi tuyết tan, cảnh liễu đâm chồi, khí trời vừa trở nên ấm áp, Cơ Tụ liền nhận được tin tức huynh đệ Chu thị đã rời khỏi huyện Kinh. Sau khi họ đi rồi, việc giữa Cơ Tụ và Chu Ngọc không hề có hôn ước cũng theo đó mà truyền khắp Kinh Châu. Chỉ trong một đêm, người Cơ phủ liền nhận ra tình cảnh ngày càng khó khăn của mình. Không nói đến Cơ Tụ, ngay cả tỷ phụ trong nhà ra ngoài mua mấy lượng muối cũng bị người ta cố ý làm khó. Mà đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Có một hôm, Cơ Tụ bỗng phát hiện bên ngoài tường rào trang viên nhà mình xuất hiện rất nhiều dấu chân quái lạ. Nàng lập tức nghĩ đến những đại tộc ở Kinh Châu mà mình từng đắc tội, tuy Tạ Lang đã cảnh cáo họ không được gây phiền hà cho nàng, nhưng giờ người đi trà lạnh, Tạ Lang đã rời khỏi Kinh Châu lâu như vậy, những người kia lại cố ý che giấu hành động, làm sao mà chàng tra ra được?

Cơ Tụ lại nghĩ đến chuyện hồng tai dẫn đến nạn đói khắp Kinh Châu hai năm liền, cuối cùng quyết định cắt tóc dời nhà đến Kiến Khang. Mọi người trong nhà đều muốn bán chỗ đất đai ở huyện Thanh Thủy và cửa hàng ở huyện Khúc Thủy đi, cầm theo vàng bạc cho chắc. Nhưng Cơ Tụ nghĩ ngợi một hồi xong lại bác bỏ. Cơ Tụ nói, từ huyện Kinh đến Kiến Khang nghìn dặm xa xôi, hiện nay thổ phỉ nhan nhản, mang toàn bộ tài sản trên người thì không ổn.

Cuối cùng nàng quyết định, tất cả sản nghiệp đều giữ nguyên đây, trang viên cũng để lại, chỉ mang theo nhóm bộ khúc, tỷ phụ, Nguyệt Hồng, Lê thúc, Tôn Phù, Dữ Trầm lên đường đến Kiến Khang thôi.

Trước khi đi, Cơ Tụ nói với những tá điền, về sau Kinh Châu có thể sẽ gặp thiên tai, bảo họ thu hoạch lúa thì cắt cả lại mà dùng, cũng cần dặn họ, bất kể là tình huống nào cũng không được chứa chấp người ngoài trong trang viên nhà mình.

Khi nàng xuất hành là vào tiết tháng tư, Cơ Tụ đến Kinh Châu trước, ở lại Kinh Châu mười ngày, nàng mang mấy thứ như san hô, hoặc tượng ngọc dễ vỡ trong đồng châu báu của La Đại Đầu ra đổi lấy ngựa tốt. Đất Kinh Châu từ xưa đến nay là nơi binh biến giao tranh, đến thời tam quốc lại trở thành thành lũy quân sự quan trọng. Thế nên vật dụng quân gia ở nơi đây chất lượng đều tốt hơn Kiến Khang, mà ngựa chính là một trong số đó. Ngựa tốt thế này, nhưng giá bán ra ở Kinh Châu chỉ bằng một phần tư ở Kiến Khang thôi.

Cơ Tụ đổi nửa xe châu báu thành tám con ngựa, lại mời người thuần ngựa đến, chỉ trong vòng vài ba ngày, bảy tám con ngựa tốt đã trông như một đám ngựa già xấu xí. Thật ra ngựa cũng được chia thành tám chín đẳng cấp, giá tiền cũng khác nhau một trời một vực. Nếu là ngựa hoang bình thường, giá cũng chỉ bằng một con lừa, nhưng nếu lên đến hàng tuần mã, thì giá trị sẽ ngang nghìn vạn lượng vàng. Cơ Tụ biến ngựa tốt thành ngựa xấu, dù không thể hoàn toàn phòng ngừa lũ đạo tặc, nhưng ít ra cũng có thể giảm bớt ánh mắt người khác dòm ngó.

Một ngày sau Cơ Tụ đến được Xích Bích, chọn một con thuyền chở khách lớn nhất để đi. Sau khi an trí đám ngựa ở tầng dưới cùng, Cơ Tụ và nhóm hạ nhân đều lên tầng trên như bao người khách khác.

Khoang tầng trên rất lớn, có sức chứa chừng hai trăm người khách. Cơ Tụ vừa đi lên khoang thuyền đã nghe thấy tiếng cảm sát đang hòa tấu, nàng quay lại liền thấy mười mấy sĩ tộc với phong thái ngời ngời, mũ miện đai lưng tề chỉnh.

Thấy Cơ Tụ nhìn mấy sĩ tộc kia, Lê thúc kẻ sát tai nàng nói: “Nữ lang, tôi nghe ngóng được, mười mấy người kia đều là đại tộc đến từ đất Thục đấy ạ.”

Cơ Tụ gật đầu. Đang lúc định xoay người đi thì nghe thấy giọng nói yêu kiều của một quý nữ truyền đến: “Ca ca nhà ta nói, nếu ai có thể chỉ ra sai lầm của huynh ấy, huynh ấy nhất định sẽ mang nghìn vàng ra đền...”

Cơ Tụ nhếch môi, Nguyệt Hồng nén cười: “Nữ lang, nếu người chịu bộc lộ tài năng thì sẽ kiếm được nghìn vàng đấy.”

Lê thúc ở bên cạnh không hiểu, hỏi: “Nữ lang, mấy người này đang làm gì thế ạ?”

Cơ Tụ khẽ cười: “Mấy người này đang gây dựng thanh thế, nói đúng hơn là họ muốn tạo ra một danh sĩ.”

Nguyệt Hồng thì thầm: “Tự tuyên truyền bản thân như vậy thật không biết xấu hổ. Nữ lang, chúng ta cách xa bọn họ ra một chút.”

Cơ Tụ lắc đầu: “Ngược lại mới đúng. Nếu những người này hám danh như vậy thì chắc chắn họ sẽ tránh xa những chuyện thị phi. Kê lòng dạ độc ác khôn cùng trên đời này rất đông, có thể gặp được đồng bạn không màng thị phi mới là phúc của chúng ta.” Nàng quay lại ra lệnh với Tôn Phù, “Thúc cho người tìm hiểu, xem có phải bọn họ định đến Kiến Khang không. Nếu phải thì đoạn đường này chúng ta sẽ đồng hành với họ.”

“Vâng.”

Lát sau, Tôn Phù trở lại, vẻ mặt vui mừng: “Nữ lang, người đoán đúng rồi, quả nhiên họ đến Kiến Khang. Tôi mới dò ý, họ đã đáp ứng rồi.”

“Rất tốt.” Cơ Tụ nhoen miệng cười, nàng nhìn những người khách đất Thục thực lực khá mạnh này, tâm tình nhẹ nhõm hẳn.

Cứ thế ngày lại qua ngày, nhóm Cơ Tụ đã ở trên thuyền được một tháng. Một tháng nay vì có nhóm khách Thục nên trên thuyền vẫn không ngừng ca múa, Cơ Tụ cũng thấy thư giãn hơn. Hôm ấy, thuyền tiến vào địa giới Dương Châu. Cơ Đạo hằng năm chỉ ru rú trong huyện Kinh, chưa từng đi đâu khác, suốt quãng đường gần như câu cú ngồi lý bên cửa sổ khoang thuyền cả ngày lẫn đêm. Nhìn mặt trời mọc rồi lặn trên sông Trường Giang, ngắm núi xanh hai bên bờ sông, bây giờ lại sắp có cơ hội thấy được Dương Châu trong truyền thuyết thì quá đổi vui mừng.

Cơ Tụ mặc nam trang đi đến mũi thuyền. Nàng đứng chung với mọi người, ngắm nhìn mặt trời đang dần lặn về phía Tây, rồi ngẩng đầu nhìn lên phía trước. Tuy phong cảnh vẫn là đồi núi chập chùng, ngay cả bóng dáng Dương Châu thế nào còn chưa thấy, nhưng ai ai cũng hưng phấn.

Trong lúc Cơ Tụ mãi ngắm dãy núi non hùng vĩ đến xuất thần thì bỗng từ đằng sau eo núi phía trước lao ra một chiếc thuyền lá. Người trên thuyền này hiển nhiên là cao thủ, chiếc thuyền lá trong tay y được chèo vút đến như tên bắn.

Chiếc thuyền lá nhanh chóng chèo đến bên thuyền khách lớn, từ khoảng cách rất xa người thanh niên đội đầu lạp trên thuyền đã bắt chéo tay chào, hắng giọng nói: “Xin hỏi chủ thuyền có ở đây không?”

“Có, có!” Chủ thuyền béo ú dẫn theo mấy thuyền viên vui vẻ chạy đến.

Thanh niên trên thuyền khách sáo nói: “Là thế này, chủ công nhà ta đang bố trí mai phục để tiêu diệt bọn cướp ở thủy vực phía trước. Xin chủ thuyền cập vào một vịnh gần đây.” Y nhìn thoáng qua mặt trời, nói tiếp, “Cùng lắm là sáng mai vào giờ Thìn canh ba mọi người có thể khởi hành.”

Một sĩ tộc trên thuyền cất giọng cười khẩy: “Người bảo chúng ta dừng là chúng ta phải dừng à? Nực cười!”

Gần như sĩ tộc này vừa cất tiếng thì trên thuyền đã có mười mấy giọng nói đồng thời vang lên: “Khách quan xin đừng nói lung tung.”

Chủ thuyền vội vàng giải thích: “Khách quan hiểu lầm rồi, lang quân đây là có ý tốt thôi.” Nói đến đây, lão quay đầu lại, cười hề hếch với thanh niên trên thuyền lá, chấp tay hành lễ, “Ngay từ lúc ở Kinh Châu, tiểu nhân đã nghe nói, có một đại nhân vật đến từ Kiến Khang, dọc đường quét sạch vô số giặc cướp, cho nhóm dân đen như chúng tôi cuộc sống an bình. Hôm nay may mắn gặp được, quả thật là phúc ba đời của lão đây.”

Chủ thuyền vừa dứt câu, bỗng nhiên từ thủy vực phía trước truyền đến tiếng trống dồn dập.

“Dùng, dùng, dùng!” Tiếng trống mạnh mẽ phá tan không gian hoang hôn yên bình, khiến cả vùng nước như sôi trào cả lên.

Lẫn trong tiếng trống là tiếng hô hào chém giết theo gió bay đến, Cơ Tụ cất bước đi lên phía trước, vờn cổ nhìn ra xa.

Mất Cơ Tụ khá tinh, thấy trên vùng nước cách đó mấy trăm mét, có một con thuyền nhẹ chở một lang quân huyền y lướt qua. Dù con thuyền kia đi rất nhanh, nhưng Cơ Tụ vừa nhìn đã nhận ra ngay, lang quân dáng vóc cao ráo đứng ở đuôi thuyền, dù có đeo mặt nạ nhưng vẫn tỏa sáng khiến cho người ta ngạt thở kia chính là Tạ Lang.

Thật sự không ngờ được, đến nơi đây rồi vẫn còn có thể nhìn thấy bóng dáng của chàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thành Dương Châu.

Khi tia nắng cuối cùng tắt hẳn, phía chân trời cũng dần tối đen. Thuyền khách neo ở sau ngọn núi không ngừng bàn tán xôn xao, bởi vì tiếng trống trận, tiếng chém giết và ánh đuốc sáng rực cách đó không xa vẫn không ngừng truyền đến. Đêm tối trở nên huyền ảo và đầy rẫy sát khí.

Lòng Cơ Tụ xôn xang, nàng vẫn đứng ở mũi thuyền giống như mọi người, lắng nghe âm thanh truyền đến từ nơi lửa cháy hừng hực bên kia. Cảnh náo nhiệt này kéo dài đến tận rạng sáng. Ngày mới vừa đến, người thanh niên chèo thuyền lá kia lại xuất hiện, y gọi lớn từ đằng xa: “Chư vị có thể đi rồi.”

Trên thuyền reo hò hoan hô vang dội, trong tiếng ra lệnh của chủ thuyền, thuyền khách bắt đầu khởi hành, chạy ra giữa sông. Chiếc thuyền con kia vẫn đứng yên một bên.

Chờ đến khi thuyền khách đi ngang qua y, Cơ Tụ mới thỉnh lĩnh cất giọng hỏi: “Xin hỏi lang quân, các người có đi đến Kiến Khang không?”

Cơ Tụ vừa thốt ra lời này, mọi người trên thuyền đều quay đầu nhìn nàng. Thanh niên kia nhìn về phía Cơ Tụ, kéo thấp đầu lạp trên đầu xuống, chấp tay trước ngực nói: “Chuyện này ta không biết.” Dứt lời, y chèo con thuyền nhẹ nhàng lướt đi luôn.

Thấy Cơ Tụ vẫn còn dõi mắt nhìn theo người nọ, Tôn Phù nhỏ giọng hỏi: “Nữ lang, người đang suy nghĩ gì thế?” Bởi vì trong khoảng thời gian này, Cơ Tụ có thể nhìn thấy trước mọi sự việc nên uy vọng của nàng ngày càng cao, Tôn Phù thấy nàng cất lời hỏi thăm người kia liền cho rằng nàng lại có chủ ý gì đó.

Cơ Tụ quay đầu nhìn Tôn Phù: “Ta chỉ nghĩ, nếu có thể đồng hành cùng với họ thì thật không cần lo lắng gì nữa.”

Hiện giờ Cơ Tự cảm thấy rất khó chịu, nàng nghĩ tật xấu kiếp trước của mình lại tái phát rồi. Kiếp trước, so với những người đồng trang lứa, nàng khá giỏi trong việc xem xét thời thế, nói cách khác là tự trong cốt tủy nàng luôn có ý nghĩ bắt người dựa dẫm vào cường giả. Còn Tạ Lang, chàng chân chính là một cường giả, lúc này trong vô thức nàng muốn đồng hành với chàng, một phần là do đảm bảo an toàn, còn phần khác, nàng vẫn có suy nghĩ bám víu lấy chàng.

Như vậy không tốt chút nào! Cơ Tự mím môi, thầm nghĩ, kiếp này dù thế nào đi nữa ta vẫn phải sống có tự trọng, nhất định không thể bám víu vào kẻ khác mà sống được!

Trong lúc nàng đang suy nghĩ miên man, thuyền khách đã chạy đến giữa sông, buồm căng lên, bắt đầu tăng tốc. Chỉ trong chốc lát, thuyền khách đã băng qua vài ngọn núi, đến được chỗ hẻm qua Tạ Lang vậy giết bọn cướp. Vừa liếc mắt nhìn, có thể thấy bên bãi nước cạn còn trôi nổi vài trăm thi thể, cũng như xác thuyền lẫn binh khí.

Bên cạnh Cơ Tự truyền đến tiếng ồn nỉm, chính là từ nhóm sĩ tộc đất Thục kia.

Thuyền khách xuôi gió chạy đi, đến trưa chủ thuyền đến, lớn tiếng nói: “Chư vị, phía trước là bến tàu của huyện Dương Châu, thuyền chúng ta có chút vấn đề nên phải neo lại đây hai ngày, đợi khi tu sửa xong sẽ lập tức khởi hành.”

Nghe tin này ai ai cũng than thở, bất mãn. Có điều dù mọi người đều thấy khó chịu nhưng không ai phản đối cả. Bởi vì thuyền đi giữa chừng gặp phải sự cố, phải dừng lại tu sửa vốn là chuyện thường xuyên xảy ra trong thời này. Ngược lại, cả quãng đường hơn nghìn dặm từ Kinh Châu đến Kiến Khang, nếu trong quá trình đi mà không hề xảy ra vấn đề gì, đó mới gọi là hiếm có khó tin.

Lúc chủ thuyền nói chuyện, Cơ Tự nhìn chăm chăm vào mặt lão rồi quan sát cả mấy thuyền viên cách đó không xa. Chờ mọi người tản đi hết, Cơ Tự nghiêng đầu khẽ nói với Tôn Phù: “Thuyền vừa cập bờ, chúng ta lập tức mang đồ rời đi.”

“Gi cơ?” Tôn Phù kinh hãi, y khẽ hỏi, “Nữ lang, có chuyện gì không ổn ư?”

Cơ Tự nhỏ giọng: “Ta không nói được là có gì không ổn, chỉ thấy là lạ thôi.” Nàng quả quyết ra lệnh, “Bảo với mọi người làm theo lệnh của ta đi.”

“Vâng.”

Đến chiều, bến tàu dần dần hiện ra trong tầm mắt mọi người. Nhìn nhà cửa san sát hai bên bờ sông, trông về cổng thành Dương Châu ở phía xa xa, tâm trạng Cơ Tự trấn định: May mà nơi này là vùng đất phồn hoa.

Gần như thuyền vừa cập bờ, nhóm Lê thúc đã bắt đầu bận rộn, thấy họ linh kinh khiêng hòm rương, lão chủ thuyền chạy đến hỏi: “Khách quan chuẩn bị đi đâu thế? Sửa thuyền tuy nói là mất hai ngày nhưng nhiều khi chỉ cần một buổi đã xong rồi, khiêng hàng lên xuống thuyền thế này sẽ làm trễ thời gian mất.”

Cơ Tự nhìn về mặt tái nhợt của lão, kéo thấp mũ sa, mỉm cười: “Không cần đâu, chúng tôi sẽ xuống thuyền ở đây luôn.”

“Như vậy sao được?” Lão chủ thuyền kêu lên thất thanh, “Không phải khách quan bảo muốn đến Kiến Khang sao?”

Cơ Tự lạnh giọng nói: “Chúng tôi đổi ý, muốn nghỉ lại nhà người quen ở Dương Châu này đã.” Nói đến đây, nàng thi lễ với mọi người xung quanh, lúc chào những sĩ tộc ở đất Thục kia, nàng hơi ngập ngừng rồi hắng giọng nói, “Thành Dương Châu cảnh sắc rất tốt, nếu chư vị không vội sao không tranh thủ dạo chơi nơi này.” Nàng chỉ nghĩ ngờ nên không dám nói thẳng, thốt ra câu này xong liền quay người dẫn nhóm hạ nhân xuống thuyền.

Hai người trung niên trong đám thế gia đất Thục im lặng nhìn theo bóng lưng Cơ Tự. Lát sau một người trong đó bỗng ra lệnh: “Bảo với mọi người khiêng đồ xuống thuyền, chúng ta cũng sẽ dạo chơi ở thành Dương Châu vài ngày đã.”

Đám con cháu đi chung liền ồ lên, một thiếu niên thắc mắc: “Tam thúc, khiêng đồ lên xuống phiền phức lắm à.”

Gã trung niên quay đầu lại trừng mắt nhìn y, liếc nhanh qua chủ thuyền rồi khẽ nói: “Các người thì biết cái gì? Đây là địa bàn của họ, đến lúc đó nửa đêm lơ đâu có mấy người lên lên thuyền, giết chết mọi người, rồi lái thuyền đi thì ai mà biết được chứ?”

Lúc này lão chủ thuyền lại chạy đến, luống cuống đến mức đầu đầy mồ hôi, giọng nói cũng hoang mang: “Khách quan, khách quan, các người làm gì thế? Thuyền của lão chỉ xảy ra chút vấn đề thôi, cũng lắm là một buổi có thể sửa xong ngay, đang yên đang lành sao lại phải phiền phức như vậy?”

Càng thấy chủ thuyền bối rối, gã trung niên càng thêm kiên quyết. Bởi bất kể là nhóm Cơ Tự hay nhóm khách Thục này, lúc lên thuyền đều đã trả tiền đầy đủ, có rời đi giữa chừng như vậy lão cũng không thiệt hại gì. Đã không thiệt hại mà lão lại cứ rối rắm như thế đã đủ nói lên phía lão chắc chắn có vấn đề rồi.

Thế là trong nháy mắt, nhóm thế gia đất Thục đều mang tất cả đồ đạc lẫn xe ngựa xuống thuyền, cả con thuyền to lớn như thế giờ chỉ còn lại lèo tèo vài tiểu thương. Có một thuyền viên lặng lẽ kể tai nói nhỏ với lão chủ thuyền: “Thúc có làm nữa không?”

“Bốp” một tiếng, lão chủ thuyền quay lại cho gã một cái tát, nghiến răng tức giận: “Làm cái gì mà làm? Vài món hàng còn con còn lại đó đáng để lão đánh mất tiếng tăm không?” Trong tình cảnh hằng năm chiến tranh loạn lạc liên miên, tất cả những người bốn ba bên ngoài đều có âm mưu quỷ kế riêng của mình. Lão chủ thuyền này cũng giống như bao chủ thuyền khác, lúc không có lợi ích to lớn nào bày ra trước mắt thì họ chính là thương nhân chân chính, đưa một chuyến thuyền chỉ để kiếm về vài đồng bạc lẻ. Nhưng nếu gặp được nhóm khách nào béo bở như đám sĩ tộc đất Thục này, thì họ cũng

không ngần ngại hóa thân thành tặc, giữa đường giết người cướp của. Việc thế này chỉ cần làm một lần là nửa đời no đủ, một khi đắc thủ là giàu sụ rồi.

Lại nói phía bên này, sau khi xuống thuyền Cơ Tự liền căn dặn Tôn Phù: “Nghĩ cách dò la hành tung của lang quân Tạ gia, đoạn đường này tốt nhất là chúng ta nên đi theo người, tuy chậm một chút nhưng hơn ở chỗ được an toàn vô lo.”

“Lang quân Tạ gia?” Tôn Phù chẳng hiểu ra sao, “Không phải năm ngoài lang quân Tạ gia đã về Kiến Khang rồi sao? Sao nữ lang biết được người đang ở Dương Châu?”

Cơ Tự hoàn hồn lại, vì nàng có ấn tượng sâu sắc với Tạ Lang, tất nhiên vừa nhìn đã nhận ra hắn, nhưng nhóm Tôn Phù thì không hề biết người vây giết bọn cướp trên sông kia chính là chàng. Nàng cũng không muốn giải thích nhiều, trực tiếp ra lệnh: “Bảo thúc làm thì cứ làm đi, hỏi nhiều làm gì?”

“Vâng.”

Lát sau nhóm Cơ Tự tìm được một túp lều, chuẩn bị vào dùng cơm, nào ngờ vừa ngồi xuống đã nghe thấy mấy người khách xung quanh nghị luận: “Nghe nói Lâm Lang Tạ gia chuốc phải phiền phức rồi.”

“Gi cơ? Con cháu đại sĩ tộc như vậy lẽ nào còn có ai dám gây chuyện với y à?”

“Không phải là cố tình làm khó, do đội ngũ của Tạ gia kia có người bị mắc chứng thương hàn, còn lây bệnh cho mấy hộ ở huyện Ngô nữa. Trong ba trăm năm nay, mười người bị thương hàn là có chín người mất mạng, giờ đây cả huyện Ngô lòng người hoang mang, dù danh tiếng Lâm Lang Tạ gia có tốt đẹp cỡ nào cũng không thể chống đỡ được cái mạng đầu. Bây giờ người trong huyện Ngô đều muốn đuổi bọn họ đi, nhưng bọn họ có thể đi chỗ nào khác được chứ? Nghe nói thái thú Dương Châu đã hạ lệnh không cho y vào thành rồi.”

“Gi cơ, đội y nhiễm thương hàn á?”

“Vậy phải làm sao đây, người Dương Châu của chúng ta sẽ không bị nhiễm bệnh theo chứ?”

“Lâm Lang Tạ gia này coi như là xui xẻo rồi.”

“Các người cứ khéo lo, Trần Quận Tạ thị là gia tộc thế nào? Nói không chừng họ còn có thể mời được thần y về chữa cho y đấy.”

“Thần y? Bây giờ là thời buổi nào rồi, làm gì có thần y nữa. Theo ta thấy ấy mà, Lâm Lang Tạ gia lần này coi như toi rồi, cứu được y chỉ có Trương Trọng Cảnh thánh y thời Đông Hán sống lại hoặc là quyển “Thương Hàn Tạp Bệnh Luận” của Trương Trọng Cảnh đột nhiên xuất hiện lại trên thế gian thôi. Nếu không chỉ với cái tiếng truyền nhiễm ôn dịch đã đủ xóa sạch cái tiếng danh sĩ của y đi rồi.”

Xung quanh vẫn còn xôn xao bàn tán, Cơ Tự cúi đầu nắm chiếc đĩa, chấm đầu đĩa vào nước, hí hoáy viết lên bàn. Nếu có ai chú ý, nhất định có thể nhìn ra thứ nàng đang viết chính là mấy chữ “Thương Hàn Tạp Chứng Luận, bài thuốc Quế Chi”.

Cơ Tự mím chặt môi, lúc những người này nhắc đến Trương Trọng Cảnh và quyển “Thương Hàn Tạp Chứng Luận” kia, thỉnh thoảng trong đầu nàng liền xuất hiện một quyển sách chữ viết rất rõ ràng, mà tiêu đề của quyển sách kia chính là “Thương Hàn Tạp Chứng Luận” mà mọi người vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Thành Công

Thế mà nàng có thể thuộc lòng Thương Hàn Tạp Chứng Luận ư! Cơ Tự rất ngạc nhiên, nàng im lặng lật từng trang sách trong ảo giác.

Đúng rồi, kiếp trước nàng bị thiêu sống cũng vì mang tiếng là bệnh thương hàn. Sau khi Cơ Đạo xưng vương, tịch thu được cuốn sách này từ một gia tộc nào đó, khi ấy nàng chỉ là hồn ma lật xem hai lần, không ngờ bây giờ lại nhớ được toàn bộ. Dĩ nhiên trí nhớ cũng có hạn, xưa nay nghề y cần sự kiên trì và cố gắng không ngừng nghỉ suốt mấy mươi năm, cộng thêm có thiên phú mới thành công. Hiện tại cùng lắm nàng chỉ là kẻ học thuộc sách y mà thôi.

Mọi người vẫn còn bàn luận rôm rả trong túp lều, Cơ Tự đã tỉnh táo lại, từ từ cầm lấy chiếc đĩa, ăn hết bát cơm.

Sau đó nàng đứng dậy, nói với Tôn Phù: “Đi hỏi xem huyện Ngô ở phía nào.”

“Vâng.”

Xế chiều, đội ngũ của Cơ Tự đã xuất hiện trên đường cái đến huyện Ngô. Lúc này huyện Ngô đã hoàn toàn rơi vào trạng thái phong tỏa, người trong huyện nghĩ trăm phương nghìn kế để đi ra ngoài còn người bên ngoài thì trăm triệu lần không dám vào trong, vì thế trên đường chẳng có lấy một bóng người.

Chủ hiệu thuốc nghe Cơ Tự bảo muốn mua thuốc đem đến huyện Ngô cũng không hề nâng giá. Ai ai cũng tin vào quỷ thần, luân hồi của đạo Phật, nên

đa số đều rất lương thiện.

Huyện Ngõ cũng không xa, đội ngũ của Cơ Tự đi ngựa nên tốc độ rất nhanh, chạng vạng đã đến cổng huyện. Nhìn cánh cổng khép chặt, từ xa đã loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc rầm rức, cờ trắng giương cao trên cổng thành, Lê thúc bên cạnh bậm môi, bất an hỏi: “Nữ lang, người có chắc không?”

Cơ Tự chỉ gật đầu với y, không hề trả lời. Lát sau, họ đã đến cổng.

Ngay từ lúc họ vừa xuất hiện, mười mấy người trên cổng thành đã đứng dậy, thấy xe ngựa họ dừng lại liền có một người trung niên hắng giọng hô to: “Các người là ai? Đến đây làm gì?”

Cơ Tự gật đầu với Lê thúc, y đứng trên xe ngựa, bậm báo: “Chủ nhân nhà tôi mang theo mười xe thảo dược xin cầu kiến lang quân Tạ gia.”

Gã trung niên vừa nghe thấy mười xe thảo dược thì hai mắt sáng ngời, hắng giọng nói: “Xin chờ.” Rồi vội vã rời đi.

Chỉ chốc lát sau, cổng thành mở rộng. Lần này ra đón Cơ Tự là bốn vị lang quân cao lớn anh tuấn. Trên người mấy lang quân này đều toát lên phong thái thư hương, dường như đã quen gặp tầng lớp quyền quý nên ai ai cũng thanh cao hơn cả nhóm sĩ tộc đất Thục trên thuyền.

Mà Cơ Tự cũng khá quen với bốn người này, họ chính là hộ vệ thân cận của Tạ Lang.

Bốn hộ vệ cũng không ngờ người đến là tiểu cô từng gặp trước kia, họ nhìn nhau trân trối. Không biết nghĩ đến điều gì, họ bỗng hành lễ với Cơ Tự, cảm kích nói: “Tiểu cô thật tuyệt vời!”

Trang viên Tạ Lang tạm tá túc ở phía bắc huyện Ngõ, từ xa thấy Cơ Tự đi đến, đám hạ nhân đồng loạt cúi đầu, trong ánh mắt đều mang theo vài phần cảm phục.

Đưa Cơ Tự đến bên cạnh bờ hồ, một hộ vệ khẽ nói: “Lang quân nhà ta đang ở trong đình, tiểu cô cứ đến đó là gặp.”

Thấy Cơ Tự chần chờ, hộ vệ kia thoáng nhìn nàng, bất giác an ủi với giọng hiền hòa: “Người chỉ là một tiểu cô nhỏ nhỏ, vì lang quân nhà ta mà không tiếc thân thân mạo hiểm, lang quân nhà ta sẽ cảm kích tấm chân tình của người.”

Cơ Tự tròn to mắt kinh ngạc nhìn hẳn. Đến tận khi hộ vệ kia chấp tay chào rồi sai bước rồi đi, nàng mới tỉnh táo lại. Những người này cho rằng nàng yêu thương Tạ Lang sâu đậm, dù biết rõ huyện Ngõ lâm vào tuyệt cảnh nhưng không tiếc thân vào biển lửa ư! Thảo nào họ nhìn nàng với ánh mắt cảm động như thế, thảo nào họ lại tán phục nàng như thế!

Cơ Tự sầm mặt, phút chốc trong đầu chợt thoáng qua một ý niệm mơ hồ: Ngược lại cũng có thể lợi dụng ý nghĩ của họ rồi.

Nhưng nháy mắt, Cơ Tự liền bác bỏ, nàng âu sầu ngẫm nghĩ: Rõ ràng đã nói kiếp này phải làm người ngay thẳng, tại sao lại bị ý nghĩ quỷ quái kia ám mãi không biết?

Trong hoa viên cây cối xanh mướt, Cơ Tự mới đi được vài bước đã thấy bóng dáng bạch y quen thuộc. Phong thái đó thật sự quá tuấn tú, dù chỉ là bóng lưng thôi cũng tỏa ra ánh hào quang. Cơ Tự thầm khó chịu, cất bước vạng đội, chậm chậm đi đến phía sau Tạ Lang.

Thoáng nhìn qua Tạ Lang đang khép hồ mát, Cơ Tự khẽ chào, hắng giọng nói: “Cơ thị A Tự tham kiến Tạ lang.”

Tạ Lang không quay đầu lại, chàng chỉ hỏi nàng với giọng hòa nhã êm ái: “Vì sao A Tự đến đây?”

Cơ Tự nhìn chàng, nghĩ ngợi rồi thành thật nói: “Ta mang theo mười xe thảo dược tới.”

Tạ Lang chậm rãi quay đầu lại. Người này như thể trời sinh luôn tỏa nắng, thật sự có thể khiến người ta nhìn đến hoa mắt vầng đầu. Lúc đến, Cơ Tự từng nghĩ hiện tại chắc Tạ Lang đang phiền muộn lắm. Nhưng nàng không ngờ chàng vẫn ung dung thản nhiên, tác phong phóng khoáng như vậy. Về tao nhã khác trong cốt cách, hẳn sâu trong huyết mạch này đã tổ đậm nét phi phàm cho chàng. Nhưng dĩ nhiên, chàng cũng chỉ là người phàm mà thôi.

Không biết là vì muốn chứng minh lang quân trước mắt có thể dễ dàng khiến nữ tử khắp thiên hạ đều tương tư, nhưng không thể khiến nàng si mê, hay là vì gì khác, nàng nhìn vào ánh mắt Tạ Lang, bỗng cười rạng rỡ, vui vẻ nói: “Còn tưởng có thể thấy Tạ lang tinh thần sa sút, không ngờ cổ nhân vẫn phong thái rạng ngời, thật khiến người ta mừng huyệt.”

Cơ Tự vừa thốt ra lời này, bản thân liền hoảng hốt, còn Tạ Lang thì bật cười sang sảng. Sau khi cười xong, Tạ Lang khẽ thờ dài: “Nơi đây đã thành vùng đất chết, tiểu cô như nàng thật không nên đến đây.”

Chàng đưa tay ra hiệu cho Cơ Tự ngồi xuống đối diện, rồi cúi đầu tào nhã châm rượu cho nàng. Cách đó không xa truyền đến tiếng đàn sáo hòa âm.

Không biết tại sao, thấy lang quân cao quý vô song trước mắt đích thân rót rượu cho mình, Cơ Tự lại lo sợ. Ý nghĩ xấu xa lại ủa đến, nàng không muốn mình của kiếp này ti tiện hơn bất cứ ai.

Hít sâu một hơi, Cơ Tự nâng chung rượu Tạ Lang đưa đến, nhấp một hớp rồi nói thẳng: “Lang quân Tạ gia, ta còn mang theo một quyển sách, quyển sách kia có tựa là Thương Hàn Tập Chứng Luận.”

Động tác nâng chung rượu của Tạ Lang bỗng khựng lại, chàng ngẩng đầu nhìn Cơ Tự.

Lần đầu tiên nàng phát hiện, ánh mắt của chàng lại có cảm xúc phức tạp lẫn cảm động như vậy.

Nhìn nàng một hồi, Tạ Lang đặt chung rượu trong tay xuống, đứng dậy cúi người thật sâu trước Cơ Tự: “A Tự, đa tạ nàng.”

Cơ Tự cười khúc khích, vẻ mặt thoải mái: “Khoan hẵng tạ ơn đã. Lần này A Tự đến là muốn làm một giao dịch với lang quân thôi.”

Tạ Lang nhìn nàng với ánh mắt sáng ngời trong veo mang theo vẻ thích thú và ẩn chứa đôi nét dịu dàng. Tay trái chàng giữ lấy ống tay áo tay phải, nhẹ nhàng rót rượu cho nàng lần nữa, rồi mỉm cười nói: “Được.”

“Tốt.” Cơ Tự nhanh chóng nói, “Bộ khúc của ta không nhiều lắm, đi lại bên ngoài không an toàn, ta muốn đi cùng lang quân đến Kiến Khang. Vì không để mất đầu lang quân, sau này nếu người đến thành nào thì xin báo trước với ta một tiếng.”

Yêu cầu này nhỏ nhất đến mức không thể gọi là yêu cầu được, Tạ Lang lại nhìn nàng rồi chớp mắt nói: “Được.”

Cơ Tự phấn khởi, ngồi thẳng người nói tiếp: “Lần này ta dời nhà đến Kiến Khang, sau này nếu có bị người ta bắt nạt, xin nhờ đại quý nhân như lang quân đây giúp đỡ đôi lần.”

Tạ Lang lại mỉm cười: “Được.”

Cơ Tự lại nói: “Đúng rồi, có lẽ sau khi ta đến Kiến Khang sẽ giả trang làm nam tử, nếu lang quân có nhận ra thì xin giả bộ như không biết nhé.”

Đây mà gọi là yêu cầu à? Tiểu cô chỉ có duyên gặp vài lần, không tiếc dấn thân mạo hiểm, còn mang quyền Thương Hàn Tập Chứng Luận vô cùng quý báu của mình ra giúp chàng một phen. Thế nhưng nàng lại tỏ thái độ hai người không nợ gì nhau, lời nhai đưa ra một loạt yêu cầu, mà những yêu cầu ấy lại vô cùng đơn giản.

Đúng lúc này, Cơ Tự hít sâu vào để tiếp thêm can đảm, nàng nói: “Sách không ở trong tay ta, ta có thể đọc thuộc nội dung trong sách cho người nghe.”

Tạ Lang thoáng nhìn nàng rồi khẽ gật đầu, triệu gọi một người hầu đến: “Mời Hoàng công đến đây một chuyến.”

“Vâng.”

Chốc lát sau, một ông lão đầu tóc bạc phơ theo người hầu Tạ gia đến bên hồ. Tạ Lang ra hiệu cho người hầu lui xuống, rồi chỉ vào Cơ Tự nói: “Hoàng công, Cơ tiểu cô mang kỳ thư Thương Hàn Tập Chứng Luận của gia tộc bí mật cất giữ đến cứu giúp trăm nghìn bá tánh của huyện Ngõ.”

Tạ Lang gần như vừa thốt lời, khuôn mặt hồng hào của Hoàng công bỗng tỏa sáng. Lão nhìn Cơ Tự với vẻ cảm kích, không nói một lời, cúi người thật sâu bái xá nàng.

Lúc Cơ Tự vội vàng né tránh, giọng Tạ Lang lại vang lên: “Hoàng công, ta và công đều biết kỳ thư như Thương Hàn Tập Chứng Luận là gia bảo ai ai cũng thêm muốn. Cơ tiểu cô đại nghĩa tiết lộ, chúng ta không thể không biết nặng nhẹ. Không được Cơ tiểu cô cho phép, Hoàng công không thể truyền cuốn sách này cho đệ tử của mình, và cũng không thể tiết lộ cho bất cứ ai khác.”

Đúng như lời Tạ Lang nói, thời này kiến thức là vô giá, mà một gia tộc phúc trạch có được kiến thức để truyền thừa cho con cháu đời sau thì càng quý báu hơn bất kỳ tài phú nào. Trong lịch sử, sau khi Trương Trọng Cảnh viết ra Thương Hàn Tập Chứng Luận đã bị một gia tộc ở Giang Nam bí mật cất giấu mấy trăm năm, cho đến thời Đường Tống mới dần lưu truyền ra ngoài.

Hoàng công nghiêm túc đáp: “Vâng.”

Quyển Thương Hàn tuy rất nhiều chữ, nhưng Hoàng công vốn là cao thủ y học, Cơ Tự chỉ vừa nói ra, lão đã như được vén lớp mây mù, hai mắt sáng quắc. Quyển thánh y này được trình bày và phân tích vô cùng chi tiết, cho dù một tên lang băm cũng có thể dựa theo đó mà chữa khỏi bệnh, huống chi là Hoàng công chứ? Ngay ngày hôm sau, Hoàng công đã bắt đầu bốc thuốc cho người bệnh.

Cứ thế, buổi tối Cơ Tự thuật lại Thương Hàn Tập Chứng Luận cho Hoàng công, còn ban ngày thì Hoàng công dùng thảo dược mà Cơ Tự mang đến chữa bệnh cho mọi người.

Mỗi người chỉ cần uống bốn năm thang thuốc liền khỏi. Hiện tại trong huyện Ngõ chỉ có vài chục người mắc bệnh, chưa dùng hết một xe thuốc thì số người bệnh nặng đã vơi đi phân nửa rồi.

Thấm thoát mười ngày trôi qua, không khí trong huyện từ u uất, tang tóc đã trở nên hoan ca vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cảm Tạ Và Kiếm Tiền.

Hoàng công là danh y ở Dương Châu, đã là danh y lại có kỳ thư Thương Hàn Tập Chứng Luận trong tay, thế nên ở bệnh ở huyện Ngô đã chẳng còn gì nguy hại được nữa. Thế là mới mười ngày trôi qua, sau khi bệnh thương hàn ở huyện Ngô được chữa trị tận gốc, trong khoảng thời gian ngắn toàn thành đều vui mừng hân hoan. Cơ Tự chỉ ở ngôi trong trang viên cũng có thể nghe thấy từng tiếng hoan hô và tiếng nhạc vui vẻ ngoài kia.

Trong hoa viên, một loạt tiếng bước chân truyền đến, hóa ra là nhóm Lê Thúc và Tôn Phù tới. trông thấy Cơ Tự, mấy người hầu đều mặt mày hớn hờ, Lê Thúc gọi từ xa: “Nữ lang, ở bên ngoài cả thành đều đang ăn mừng kìa, người không ra sao?”

Cơ Tự mỉm cười, “Ừ, ta không ra đâu.”

“Vậy sao được? Không nói gì khác, chỉ bằng mười xe thảo dược mà nữ lang quyền tằng thì người nên ra ngoài nhận lời cảm ơn của dân chúng mới phải!” Tôn Phù hớn hờ nói, y nhận lấy chén trà Nguyệt Hồng đưa tới uống một hơi cạn sạch rồi chép miệng cảm thán: “Tôi lớn ngần này rồi nhưng đây là lần đầu tiên được nếm trải cảm giác đi đến đâu cũng được người người xoay quanh. Những người dân đó tôn kính tôi thì cũng thôi đi, không ngờ ngay cả người của Trần Quận Tạ thị cũng nhìn tôi với ánh mắt nể trọng, một số người thân thiện còn đến nói đùa với tôi nữa. Đãi ngộ này ngay cả Huyện lệnh của huyện Ngô cũng không có. Vinh dự này đều do nữ lang người ban cho, đời này Lão Tôn được đi theo nữ lang, quả thật đáng giá.”

Lúc này, Lê Thúc mới hỏi: “Nữ lang, tất cả mọi người đều muốn đích thân tới tạ ơn trực tiếp với người, có người dân còn muốn lập bài vị trường sinh cho người nữa, tại sao người không ra ngoài?”

Cơ Tự mỉm cười nói: “Các người thay ta ra mặt thì cũng vậy mà.” Nàng thầm nghĩ trong lòng: Tất nhiên ta không thể ra ngoài rồi. Nếu ta ra ngoài thì chuyện này càng được lan truyền rộng rãi.

Nàng hiểu rất rõ, chuyện mình quyền thảo dược cứu người chỉ có dân chúng ở huyện Ngô cảm động mà thôi, còn lời đồn đại thế gian luôn bóng bảy thêm mắm dặm muối mới truyền xa nhất. Chuyện nàng làm truyền đến Kiến Khang tất nhiên sẽ biến thành: Một tiểu cô họ Cơ đến từ huyện Kinh, bởi vì ái mộ Tạ Thập Bát mà không tiếc tán gia bại sản, dẫn thân mạo hiểm để đổi lấy nụ cười của Tạ mỹ nam..

Lời đồn đại như vậy chỉ tổ hủy hoại thanh danh của nàng, cứ ồn ào như vậy, nói không chừng người của Trần Quận Tạ thị vì không để người đời cười chê họ vong ân bội nghĩa, sẽ ép Tạ lang nạp nàng làm thiếp, nếu vậy thì mất nhiều hơn được rồi.

Trong lúc Cơ Tự suy nghĩ miên man, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Trong sự nghênh đón của người hầu, người chậm rãi đi đến chính là Hoàng công vừa được mỹ danh thần y sau đợt dịch bệnh này. Hoàng công tươi cười, đến trước mặt Cơ Tự, lão vuốt chòm râu hoa râm cười sang sảng: “Tiểu A Tự, lão phu đã lan truyền ân đức của cô cho mọi người biết rồi, cô cứu trăm nghìn người dân huyện Ngô nên họ đều muốn lập bài vị trường sinh cho cô đấy.”

Cơ Tự khẽ thi lễ, mỉm cười nói: “Chính Hoàng công mới là người cứu trăm nghìn dân chúng, chẳng qua A Tự được hưởng ké tiếng thơm mà thôi.”

Hoàng công lắc đầu, ông cười vang dội: “Lão phu nói cô cứu trăm nghìn dân chúng vẫn còn hơi khiêm tốn rồi, theo như Phật gia thì việc Tiểu A Tự đã làm phải được gọi là công đức vô lượng mới phải!” Dứt lời, lão hành đại lễ với Cơ Tự.

Cơ Tự không tránh kịp đành phải nhận đại lễ của lão, thầm suy nghĩ: Nếu như ta không có trí nhớ của kiếp trước, không có được cuốn sách Thương Hàn Tập Chứng Luận trong đầu thì e rằng lần này dân chúng huyện Ngô thật đúng là chạy trời không khỏi nắng. Như vậy quả thật ta cũng xứng đáng để nhận đại lễ của ông ta.

Lại một loạt tiếng bước chân vang lên bên ngoài. Lần này là mười mấy hộ vệ của Tạ thị, họ ồ ạt chạy đến thi lễ với nàng, sau đó một hộ vệ nói: “Đại ân của tiểu cô, ta sẽ ghi nhớ suốt đời.” Một hộ vệ khác lại nói: “Nghe nói tiểu cô định định cư ở Kiến Khang, sau này nếu có gì cần sai bảo thì cứ việc nói một tiếng.”

Lúc bệnh dịch đột ngột bùng phát, họ bị tất cả người ở các huyện châu bài xích, khiến những hộ vệ bên cạnh Tạ lang vốn kiêu ngạo thành thói roi vào thế bị động vô cùng, mà khi đó khôn khổ biết bao, vì thế bây giờ bọn họ rất cảm kích nàng!

Sau khi tiễn nhóm hộ vệ Tạ gia đi, lại có người đến nữa, lần này là Huyện lệnh huyện Ngô đến cảm tạ.

Không khí tung bùng cứ kéo dài như vậy suốt nửa tháng. Đến tận khi một tháng qua đi, người dân huyện Ngô mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại từ sau cơn hưng phấn tìm được đường sống trong chỗ chết. Đến khi huyện Ngô nối lại giao thông với các khu vực xung quanh, thái thú Dương Châu mới tự mình tới cửa chuộc tội với Tạ Lang. Nhưng ngay từ nửa tháng trước, lúc tình hình dịch bệnh thương hàn dần được khống chế, Tạ Lang đã mang theo mấy trăm bộ khúc biến mất khỏi đây. Mà bây giờ đội ngũ của chàng để lại huyện Ngô đã cùng nhóm Cơ Tự chạy bon bon trên đường cái rồi, khiến thái thú Dương Châu mất công đến một chuyến.

Tháng Năm ở Dương Châu không hề nóng bức, dưới ánh mặt trời soi sáng rực rỡ, một đoàn xe đang đi trên con đường quanh co khúc khuỷu.

Tạ Quảng là một trong bốn hộ vệ thân cận bên cạnh Tạ Lang, quay đầu nhìn đội ngũ của Cơ Tự, liếc qua chiếc xe nặng nề thô không biết bao nhiêu thứ của Cơ Tự. Hắn cười nói với Tôn Phù: “Nghe nói nữ lang nhà người dốc hết toàn bộ gia sản còn lại đổi thành cây trầu (1) đặc sản ở huyện Ngô phải không? Chậc chậc chậc, đây mười lăm xe trầu, có thể thiêu chết tám trăm, một nghìn tên cướp rồi!”

(1) Cây trầu còn gọi là cây dầu son, ngô đồng, mộc đu thụ, cho ta một loại dầu son rất quý. Dầu trầu mau khô, khi kết thành màng có tính chất chống ẩm

chịu được thời tiết biến đổi cao, sức co giãn tốt, có tác dụng chống gỉ, công dụng chủ yếu của trâu là dùng hạt ép dầu để pha sơn, quét lên vải cho khỏi mưa ướt. Trâu mới dùng làm phân bón ruộng. Làm thuốc người ta dùng nhân hạt trâu đốt thành than, tán bột hoà với mỡ lợn bôi chữa chốc lở, mụn nhọt. Vỏ cây trâu sắc với nước ngâm chữa sâu răng.

Hắn thật sự không nghĩ nổi Cơ Tụ mua nhiều cây trâu như vậy có mục đích gì, vì thế nên câu nói có vài phần hài hước.

Tôn Phù giỏi giao tiếp, khá thân quen với Tạ Quảng, y cười sang sảng nói: “Những việc nữ lang chúng tôi làm, người bình thường không hiểu nổi đâu, dù sao người cũng chưa bị thua lỗ lần nào. Nhà tôi không phải vốn có nửa xe châu báu sao? Nhưng lúc mua mười xe thảo dược đã dùng hết hơn nửa rồi, tôi đoán nữ lang thấy tiếc nên muốn kiếm lại tiền từ chỗ cây trâu này đây.”

Mặc dù thời này nhóm thế gia luôn khinh thường thương nhân, hộ vệ như Tạ Quảng cũng như vậy. Hắn cười sang sảng: “Ta đây đợi xem tiêu cô nhà ông kiếm tiền bằng cách nào.”

Nửa tháng sau, Tạ Quảng đưa nhóm người của Cơ Tụ đến huyện Dương Thủy, sau khi dặn dò nàng ở đây chờ họ thì mang theo đội ngũ đi mất.

Huyện Dương Thủy, tên cũng như ý nghĩa của nó, sông ngòi ở huyện này nhiều vô kể, có một nhánh sông đổ thẳng ra Trường Giang. Sau khi đoàn người của Cơ Tụ ổn định chỗ ở tại lưu lâu, nàng liền phái nhóm Tôn Phù bắt đầu tìm hiểu huyện Dương Thủy có đặc sản gì, cũng như giá cả từng thứ.

Hai ngày sau, Tôn Phù báo cho Cơ Tụ, huyện Dương Thủy có đặc sản là cá com, còn về cây trâu thì không nghe nói nơi đây có cần hay không.

Cơ Tụ vẫn không vội, nàng chỉ ra lệnh: “Đi điều tra tiếp đi, xem nơi đóng thuyền của Dương Châu ở đâu.”

“Vâng.” Rất nhanh, Tôn Phù lại đến bẩm báo, y nói cho Cơ Tụ biết, phía Bắc Dương Châu có huyện Chu Sơn nổi tiếng là huyện chuyên đóng thuyền ở Dương Châu.

Thế là Cơ Tụ tiếp tục phái người hỏi đường đến huyện Chu Sơn, rồi chuẩn bị kế hoạch.

Lại nói, huyện Chu Sơn ngay bên sông Trường Giang, nếu xuất phát bằng đường thủy từ huyện Dương Thủy thì chỉ cần rẽ qua hai nhánh sông là vào thẳng sông Trường Giang, nếu thuận lợi thì chỉ cần ba ngày là đến huyện Chu Sơn.

Sau khi tìm hiểu rõ tất cả lộ trình, Cơ Tụ chỉ tiền cố ý thuê một thuyền lớn, sau đó chuyển cây trâu ở mười lăm chiếc xe kia lên, xuất phát đi thẳng đến huyện Chu Sơn.

Bởi vì nàng thuê riêng một con thuyền nên quãng đường này tất nhiên rất an toàn, lại đi gấp cả ngày cả đêm, đến rạng sáng ngày thứ tư, nhóm Cơ Tụ đã có mặt tại huyện Chu Sơn. Sau đó nàng sai đám Tôn Phù đến các xưởng đóng thuyền lớn hỏi thăm giá mua cây trâu.

Lúc chạng vạng, đám người Tôn Phù đã trở về. Y vừa vào phòng nàng, chưa kịp thở lấy hơi đã hưng phấn bẩm báo cho Cơ Tụ: “Nữ lang, nữ lang, sao người biết mua bán cây trâu sẽ có lợi nhuận cao như vậy?” Y thật sự phấn khích, chưa đợi Cơ Tụ mở miệng đã nói: “Nữ lang biết không, lúc tôi vừa đến xưởng tàu kia, mới mở miệng nói có cây trâu cần bán là những chương quỹ của xưởng liền vây lại, họ ra giá rất cao.” Y giơ tay, vô cùng đắc ý thì thầm với Cơ Tụ: “Nữ lang, giá bọn họ đưa ra còn cao gấp đôi giá chúng ta mua vào đấy!”

So với Tôn Phù đang kích động, Cơ Tụ lại điềm tĩnh hơn nhiều. Nàng rót cho Tôn Phù một chén nước, rồi mới cất lời: “Chuyện này chỉ cần nghĩ thôi đã biết rồi, thời nay bất kể đường núi hay đường bộ đều nguy hiểm, giặc cướp nhiều vô kể, giống như từ huyện Ngô đến huyện Dương Thủy, nếu không phải chúng ta theo đuôi đội ngũ của Tạ thị thì tất cả xe của chúng ta có dám chở toàn cây trâu không? Mà đối với người buôn bán bình thường, chỉ riêng mười lăm chiếc xe kia đã phải phải hai trăm bộ khức đi theo bảo vệ, chưa kể chi phí cho hai trăm bộ khức này và xe lừa đã tốn gấp ba lần so với chúng ta rồi. Mà đây mới chỉ là một đoạn đường ngắn thôi đấy!”

Nhắc tới đây, Cơ Tụ hồ hững nói: “Phải gấp năm lần! Nếu có ai ra giá gấp năm lần thì thúc hăng bán!”

Tôn Phù hưng phấn đến nổi cánh mũi phập phồng, “Đúng! Ngày mai tôi liền ra giá gấp năm lần với họ. Nếu có người đồng ý chỉ trả, chúng ta sẽ bán ngay lập tức!”

Cơ Tụ vốn cho rằng, giá cả tăng vọt lên gấp năm lần thì đợt mua bán này ít nhất cũng phải kéo dài mười ngày nửa tháng mới xong. Nhưng nào ngờ ngay buổi tối hôm đó, Tôn Phù liền đem khế ước trao đổi về. Hóa ra, trong mắt chương quỹ của những xưởng đóng thuyền kia, giá như vậy vẫn hơi chán!

Lần giao dịch này, Cơ Tụ chọn lấy hàng đôi hàng, mười lăm xe trâu đổi lấy ba mươi thuyền đánh cá. Theo như chương quỹ xưởng đóng thuyền hướng dẫn, nàng dùng dây thừng buộc thuyền đánh cá phía sau con thuyền Cơ Tụ thuê kéo theo phía sau, sáng sớm hôm sau xuất phát trở về.

Huyện Dương Thủy vốn là huyện vùng sông nước, có cái gọi là lên núi dựa sơn, xuống nước dựa thủy, cho nên nghề đánh bắt cá ở nơi đây tương đối phát triển. Vì thế, nhóm Cơ Tụ vừa về đến huyện Dương Thủy, chỉ mất ba ngày đã bán sạch thuyền đánh cá không thừa lại chiếc nào. Chẳng qua bởi vì đường từ Dương Thủy đến huyện Chu Sơn thông suốt nên lợi nhuận bán thuyền đánh cá không lớn, mỗi một chiếc thuyền cũng chỉ bán lãi được một phần ba.

Cứ như vậy, trong vòng nửa tháng, một nửa xe châu báu của nàng đã tăng lên gấp hơn sáu lần, trừ đi các khoản chi phí khác thì vàng bạc châu báu còn thừa lại cũng chỉ hơn hai xe.

Nhớ khi xưa, lúc Cơ Tụ còn sống, nàng không phải là chưa từng cùng đám người Tôn Phù, Lê Thúc, Dữ Trầm đi buôn bán bao giờ. Nhưng mỗi khi đi buôn họ chỉ có cảm giác đường xá gian nan, nạn cướp bóc nhiều vô kể, lợi nhuận kiếm được không nhiều. Nào giống như Cơ Tụ bây giờ, chỉ chơi đùa

thời đã tăng tài sản của mình lên bốn năm lần.

Tôn Phù sừng sốt kêu lên: “Nữ lang, nữ lang. Người không tiếc lấy mười xe thảo dược hồi lộ lang quân Tà gia, có phải muốn theo đuôi họ là vì ý định này không?”

Cơ Tự liếc y, thản nhiên nói: “Tất nhiên rồi, lực lượng hộ vệ của Tà gia hùng hậu, theo chân họ lên đường, chúng ta chẳng những không phải quan tâm đến vấn đề an toàn mà còn có thể nhân cơ hội này thu mua đặc sản các nơi, kiếm được một khoản tiền kha khá. Nếu không thúc cho rằng chỉ với một xe châu báu lấy được ở chỗ La Đại Đầu lúc trước, đã có thể cho chúng ta một cuộc sống sung túc tại Kiến Khang sao? Ta nói cho thúc biết, muốn sống ở Kiến Khang không hề dễ chút nào, chưa kể giá phòng nơi đó cao ngất ngưỡng, ngay cả ăn, mặc, ở, đi lại, bất kể chi phí nào cũng cao từ gấp năm đến mười lần lúc ở huyện Kinh. Ta không mau chóng kiếm tiền thì chi bằng mấy cái đồng bạc này, lúc đến Kiến Khang chúng ta sẽ phải thắt lưng buộc bụng đấy!”

Nói tới đây, Cơ Tự khoanh tay, ngồi thẳng lưng trông ra dãy núi xa xa ngoài cửa sổ, thản nhiên: Cả đời trước ta bám lấy đám quyền quý, rước lấy bao nhiêu nhục nhã, cuối cùng còn chết không rõ ràng. Đời này ta sẽ không bám víu lấy ai, chỉ bằng năng lực của mình, nhất định phải sống thoải mái trong cái thời loạn lạc này, không vì tiền mà khốn đốn, không vì danh tiếng mà khổ sở, không sợ sống, không sợ chết, sống một cuộc đời tiêu điều tự tại!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Thích Và Không Thích.

Tà Lang đứng trên thuyền cao, nhìn huyện Dương Thủy dần hiện trong tầm mắt, quay đầu hỏi: “Cơ tiểu cô vẫn luôn ở huyện Dương Thủy à?”

“Không phải đâu ạ.” Tà Quảng trả lời chàng, hần chắc chắn luôn miệng, “Phải công nhận tiểu cô này thật đúng là có bản lĩnh. Ban đầu lúc đi đến huyện Dương Thủy, nàng mang toàn bộ gia sản của mình mua cây trầu đặc sản của huyện Ngô, chất đầy cả xe không thừa một chỗ nào. Khi ấy người hầu của nàng nói, Cơ tiểu cô sẽ dựa vào chỗ cây trầu này kiếm lại khoản tiền mua mười xe thảo dược cho dân huyện Ngô, tôi còn không tin nữa. Kết quả á! Kết quả là chúng ta để nàng ở Dương Thủy hơn nửa tháng, thế mà nàng ta kiếm ra số tiền gấp năm lần lúc ban đầu chỉ bằng mười lăm xe trầu kia.” Hần vỗ tay, “Lang quân, người thấy tiểu cô này có lợi hại không?”

Tà Lang mỉm cười, quay đầu nhìn dòng sông mênh mông phía trước, khẽ nói: “Nàng ư? Chắc chắn sẽ khiến người ta phải lau mắt mà nhìn đấy.” Thoảng chốc chàng ra lệnh, “Giữ chim bồ câu, bảo người báo với Cơ tiểu cô, nói là Kiến Khang có việc, ta phải lập tức trở về, bảo nàng đến thẳng bến tàu huyện Dương Thủy chờ ta.”

“Vâng.”

Bên này, Cơ Tự nhận được tin của Tà Lang liền mừng rỡ, nàng còn tưởng sẽ phải chờ hơn nửa năm cơ! Nàng xuất phát vào lúc hoàng hôn nhá nhem, chạy một mạch đến bến tàu huyện Dương Thủy, vừa tới đã thấy ngay con thuyền cao hai tầng sừng sững và Tà Lang tóc đen buông xõa, bào rộng tay dài đứng ở tầng hai kia.

Khi ấy, tia nắng chiều cuối cùng đang khoe sắc tàn của nó với trời đất, nhuộm những áng mây xung quanh thành đỏ đỏ tím tím. Còn chàng thì quay lưng về phía ánh tà dương, hai tay vung lên, ung dung đánh trống. Ánh chiều soi lên người chàng khiến khuôn mặt nửa sáng nửa tối, chàng rủ mi dài che đi đôi mắt luôn ôn hòa đến mức như chất chứa bao nỗi thương cảm kia.

Hai tay chàng cầm hai chiếc dùi, sóng lưng thẳng tắp, theo động tác gõ trống, đường nét cơ bắp bên dưới bào trắng như ẩn như hiện.

Nhưng trọng điểm không phải điều này mà là ở tiếng trống kia, rõ ràng nó rất thông dong, rõ ràng người đánh vô cùng tao nhã nhưng khoảnh khắc ấy lại khiến Cơ Tự rơi nước mắt. Mà không chỉ có nàng, ngay cả mấy trăm người qua lại trên bến tàu cũng dừng bước tức khắc, ngơ ngác nhìn con thuyền, nhìn bóng dáng khuấy động lên tiếng trống dưới trời chiều kia.

Bỗng Cơ Tự bừng tỉnh, nàng biết lý do mình rơi lệ rồi. Hóa ra, bóng dáng tuyệt mỹ kia kết hợp với cảnh hoàng hôn u buồn, cộng thêm tiếng trống trầm bổng và tiếng sóng vỗ vào bờ ị oạp đã khiến nàng rung động. Vì nàng không thể níu giữ khoảnh khắc tuyệt đẹp trước mắt này, thế nên bị thương cùng cực.

Đúng rồi, đây mới là cái hay của tiếng trống lúc tà dương, đây mới là cái đẹp của buổi hoàng hôn, cả đất trời như hòa vào làm một trước mắt con người.

Tà Lang đánh xong tiếng trống cuối cùng, chàng chậm rãi buông dùi xuống, bắt tay ra sau lưng, quay đầu lại nhìn bầu trời. Trong giây phút đó, Cơ Tự thấy khỏe mắt chàng hơi long lanh.

Nàng ngẩn ngơ đứng bên bờ nhìn nam tử kia. Chàng có tất cả mọi thứ thế nhân khát vọng, tài hoa, tuấn tú, gia thế, tôn quý, quyền lợi, trí tuệ và những thứ tốt đẹp khác nữa. Thế nhưng giờ khắc này chàng lại lẻ loi đứng trên mặt sông, im lặng rơi lệ dưới ánh nắng cuối chiều.

Chàng đang cảm thấy cô quạnh sao? Hóa ra chàng cô quạnh đến thế, nỗi cô quạnh khi nhìn nhân thế u mê, khắp nơi tang thương và khát vọng thay đổi tất cả. Nhưng ngay cả lúc tiêu diệt giặc cướp chàng vẫn phải đeo mặt nạ để người đời không biết mình là ai.

Đây là lần đầu tiên Cơ Tụ phát hiện, lang quân nổi danh phong lưu khắp thiên hạ lại có nỗi cô đơn khác cốt ghi tâm đến vậy. Nàng không biết mình đã đứng ngần ngừ bao lâu, cũng không biết bản thân đã ngắm bóng hình kia bao lâu, đến tận khi Tạ Quảng đến bên nàng, khẽ gọi: “Cơ tiểu cô, nên lên thuyền rồi” thì nàng mới choàng tỉnh.

Cơ Tụ dẫn mọi người đi theo Tạ Quảng lên thuyền. Giữa sắc trời chạng vạng, cánh buồm giương lên cao, trong tiếng hò của phu kéo thuyền, chiếc thuyền nhỏ neo vờn ra sông lớn. Cho đến khi ánh nắng cuối cùng biến mất tại chân trời và sao giăng lấp lánh trên cao, Cơ Tụ vẫn thấy Tạ Lang đứng bất tay ở đầu thuyền.

Dưới ánh sao, Cơ Tụ không kiềm lòng được cất bước nhẹ nhàng, chậm rãi đi đến phía sau chàng. Bước chân của nàng rất khẽ, gần như không vang lên một tiếng động, lúc cách chàng khoảng mười bước thì nàng dừng lại.

Ngay sau đó giọng nói khê khàng của Tạ Lang vang lên: “Cơ Tụ?”

Cơ Tụ vội vàng nhỏ giọng đáp: “Là ta.”

Dưới trời đêm mờ tối, Tạ Lang quay đầu lại, đôi mắt lấp lánh như sao nhìn Cơ Tụ, chàng nói khẽ: “Nàng đừng sợ ta. Cơ Tụ, nàng rất tốt, lần này đã giúp ta cứu được vô số sinh linh, ta rất cảm kích.”

Dứt lời chàng quay đầu đi, nhìn bờ sông trong bóng tối một hồi lại từ từ nói: “Đêm đã khuya, bên ngoài rất lạnh, nàng chỉ là một tiểu cô nên chú ý chăm sóc bản thân, trở vào đi.”

Cơ Tụ “ừ” một tiếng, nghe lời quay đầu rồi đi. Có điều lúc đến cửa khoang thuyền, cuối cùng lại không nhịn được quay lại lẳng lặng nhìn chàng.

Hiển nhiên thuyền của Tạ gia đã được cải tạo, tốc độ rất nhanh, hôm sau Cơ Tụ vừa tỉnh giấc, đẩy cửa sổ ra đã thấy thuyền tiến vào Trường Giang rồi.

Tháng Năm mưa nhiều nên mực nước trên sông Trường Giang rất cao, có nhiều thuyền bè qua lại. Nhìn một hồi Cơ Tụ mới phát hiện, trên con sông mênh mông này chỉ có ba chiếc thuyền lớn như của Tạ Lang, còn lại nơi xa thì có mười mấy chiếc đang căng buồm chạy về phía Nam.

Lúc Cơ Tụ đi đến mũi thuyền đã thấy Tạ Lang bạch y như tuyết, áo mũ chỉnh tề ngồi trên sập, mặt hướng ra con sông, thần nhiên đọc sách. Tạ Thập Bát ăn mặc sang trọng, phong thái cao quý kết hợp với động tác nhàn nhã khiến cho mũi thuyền đơn sơ bỗng trở thành cung vàng điện ngọc.

Cơ Tụ hơi thảng thốt, phút chốc lại trầm nghĩ: Dù chàng có tuấn tú quý phái bậc nhất và được nữ nhân cả thiên hạ yêu thích cũng không liên quan gì đến ta. Ta chỉ là một người qua đường mong muốn hưởng thụ cuộc sống bình yên mà thôi.

Cũng kỳ lạ, nàng vừa nghĩ như thế đã cảm thấy áp lực từ ánh hào quang trên người Tạ Lang giảm đi rất nhiều. Cơ Tụ lập tức thoải mái đi đến, khẽ cười chào hỏi: “Tạ lang quân dậy sớm quá.” Chớp mắt, nàng lại thờ dãi, “Sớm mai ảm ảm, Trường Giang vạn dặm đã là cảnh đẹp tốt cùng rồi. Thế mà ở mũi thuyền lại có thêm một Tạ Thập Bát khiến ta muốn ngắm cảnh cũng không dám cất bước. Là lỗi của lang quân đấy!”

Lời nói của nàng mang ý tị hiềm rõ rệt.

Tạ Lang thông thả buông cuốn sách trong tay xuống, quay đầu nhìn nàng. Chỉ liếc mắt chàng đã thấy buồn cười, cất lời: “Nói như thế thì đúng là ta không phải rồi.” Lại nhìn chằm chằm Cơ Tụ chốc lát, chàng mỉm cười, “Ta còn tưởng A Tụ yêu thích ta nữa kia, hóa ra là ghét bỏ.”

Cái tên này, ngay trước mặt tiểu cô người ta mà lại dám nói thẳng thừng là nàng thích mình á! Đúng là đồ mặt dày, đồ vô si!

Cơ Tụ đỏ mặt, trừng mắt nhìn Tạ Lang chốc lát rồi hờ hững nói: “Thập Bát Lang không biết rồi, cho dù nữ nhân khắp thiên hạ này đều thích người thì A Tụ vẫn nhất định không thích người đâu.” Nàng vừa dứt lời, không chỉ có Tạ Lang kinh ngạc mà mấy hộ vệ đứng đằng xa cũng giật mình.

Nàng không thích chàng ư? Nàng không thích chàng mà lại dấn thân mạo hiểm cầu kiến chàng à? Nàng không thích chàng mà lại nhìn chàng bằng ánh mắt như thế sao?

Lúc này Cơ Tụ nhìn vào khuôn mặt ngạc nhiên của Tạ Lang, nghiêm túc nói: “Cuộc đời của A Tụ giống như nước sông Trường Giang này, thề rằng phải cuộn cuộn chảy qua muôn dặm non sông, nhưng chưa từng nghĩ đến cuối cùng sẽ đổ vào biển nào. Đối với A Tụ, Tạ Thập Bát người giống như ngọn núi Thái Sơn hoa đào bát ngát. Người xem đi, núi Thái Sơn tuy đẹp nhưng một là nó quá cao, hai là khung cảnh quá hùng vĩ, ba là hoa đào nở rộ. Một ngọn núi như vậy làm sao phù hợp với con sông mong ước vô tư tự tại chứ?”

Cơ Tụ đã sớm quyết định mình phải thần nhiên, không hề tơ tưởng với chàng từ lâu rồi. Thứ nhất, những việc nàng từng làm đúng là rất dễ khiến người ta hiểu lầm, như vậy không tốt, Kiên Khang có rất nhiều cô nương ái mộ Tạ Thập Bát, nàng không muốn chỉ vì đi chung một đoạn đường với Tạ Lang mà dẫn đến vô số kẻ địch. Thứ hai là nếu nàng đã thỉnh cầu Tạ Thập Bát bảo vệ mình, thì sau này sẽ có rất nhiều thời điểm cần qua lại với nhau, cho nên, nàng phải tỏ rõ lập trường của mình, muốn hai bên chỉ trở thành bạn bè trong sáng mà thôi.

Làm bạn là tốt nhất, làm bạn là tốt nhất, nàng cũng không muốn tạo ra nhiều chuyện mờ ám như kiếp trước để rồi cuối cùng hại người hại mình.

Tạ Lang vẫn nhìn Cơ Tụ với vẻ mặt ngỡ ngàng, bởi vì ngạc nhiên mà mặt chàng hơi hắt lên. Bất kể là lần trước nàng phong trần mệt mỏi chạy đến huyện Ngô, nói với chàng rằng mình mang theo Thương Hàn Tạp Chứng Luận, hay là tối qua nàng im lặng đi đến bên cạnh chàng, nhìn chàng với đôi mắt lúng liếng. Tất cả hành động cử chỉ của nàng đều tinh tường nói cho chàng biết, nàng đã đem lòng thích chàng rồi.

Nhưng người hôm qua còn ngây dại ngắm nhìn chàng, giờ khắc này lại nói với giọng điệu vô cùng thân nhiên, chân thành và quả quyết với chàng rằng nàng tuyệt đối không thích chàng đâu.

Lúc này, bất kể giọng nói hay thần thái của nàng đều không hề giả bộ, còn tỏ rất rõ trước nay nàng đều thật sự nghĩ như vậy.

Việc này thật đúng là lý thú đây!

Tạ Lang chậm rãi đứng dậy, trong ánh nắng sớm mai, thân hình chàng cao lớn phóng khoáng, chân đi guốc mộc, tay áo bay phất phơ đi về phía nàng. Chàng đến trước mặt Cơ Tự, hơi nghiêng người, đôi môi hoàn mỹ như cánh cung như vô ý lướt qua vành tai nàng, hơi thở nhẹ theo gió thổi vào tai nàng: “Nhưng mà nữ nhân trong thiên hạ nhiều như thế, ta chỉ cần A Tự nàng yêu thích ta thôi...”

Cuối cùng chàng còn thở dài một tiếng nhẹ bằng như mang theo vẻ mệt mỏi và buồn bã vô vàn thật vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Hành Động Của Tạ Lang.

Nếu một lang quân có phong thái tuyệt đỉnh như vậy kể tại người nói những lời dịu dàng mờ ám thì người sẽ có cảm giác gì? Riêng Cơ Tự, lúc này mặt nàng đã đỏ như gấc, ánh mắt nhìn phía Tạ Lang trở nên ngờ ngẩn giống hết tối qua.

Tạ Lang phì cười, đương lúc Cơ Tự cảm thấy không ổn, sắc mặt sa sầm thì chàng đã phất áo bào, tiêu sái rời đi với tốc độ cực nhanh.

Cái tên này mà lại giờ trò sắc dụ với nàng ư!

Cơ Tự nhất quyết không thừa nhận mình quan tâm chàng, nàng sầm mặt nhếch môi cười lạnh. Đồ Tạ Lang là mặt dày, đồ Tạ Lang vô sỉ, ngay cả chiêu sắc dụ thấp kém kia mà cũng đem ra sử dụng.

Sau việc này, lúc Cơ Tự đối mặt với Tạ Lang không còn kính sợ như trước nữa. Có lẽ bởi vì nàng cảm thấy chàng cũng chỉ là kẻ phạm tục, hoặc cũng có lẽ lúc chàng nhìn nàng luôn mang biểu cảm cô nhện cười, thế nên nàng không thể nào tôn kính chàng cho nổi.

Hôm ấy mới vừa xế chiều, Cơ Tự đang lơ mơ ngủ trưa thì nghe thấy tiếng đàn vang lên bên ngoài. Tiếng đàn vô cùng êm ái, như khắc họa cảnh Trường Giang mênh mông và trời xanh vạn dặm, khiến Cơ Tự nghe như si như say.

Thoáng chốc nàng bật dậy khỏi giường, sau đó đi rửa mặt kỹ càng rồi mặc bộ váy áo thật đẹp, chân đi guốc mộc, lộc cộc đến mũi thuyền, thấy Tạ Lang đang ngồi đấy đánh đàn, bạch y phất phơ như tiên nhân hạ phàm.

Giờ khắc này cảnh sông Trường Giang phải nói là cực kì hoa lệ. Vô số thuyền bè rải rác cập các bến, ngọn núi cách đó không xa muôn hoa thi nhau khoe sắc, cây cối xanh tươi chen lẫn với hoa đại muôn màu soi bóng xuống dòng sông, khiến người ta say đắm ngắm nhìn. Huống chi, trên cảnh sông tươi đẹp thế này, còn có một nhạc công tài nghệ cao siêu đang ôm đàn tấu khúc.

Trong lúc Cơ Tự hai mắt tỏa sáng ngắm cảnh thiên nhiên rực rỡ và mỹ nam tạo nhã thì một loạt tiếng bước chân vang lên, hộ vệ Tạ Quảng đi đến cạnh lang quân nhà mình, bẩm báo: “Lang quân, Tạ Tài loáng thoáng nghe trong gió truyền đến tiếng khóc bên cho người đi dò xét, phát hiện ra phía trước khoảng ba dặm có một nhánh sông, nơi đó núi non hiểm trở bao vây ba mặt, là đoạn sông vô cùng thuận lợi cho đám thủy tặc mai phục! Tiếng khóc chính là truyền đến từ nơi đó.”

Tạ Thập Bát vẫn ung dung đánh đàn, không hề ngắt đầu, hồ hững nói: “Đã vậy thì đến đó xem sao.”

“Vâng!”

Chiếc thuyền bắt đầu giảm tốc độ. Chạy được một lúc thì một loạt tiếng bước chân lại vang lên, hộ vệ Tạ Khánh vội vã chạy tới, khẽ bẩm: “Lang quân, không thể đi tiếp được! Tạ Tài dò thám được, trên sông này phải có ít nhất ba mươi chiếc thuyền. E rằng đội ngũ như vậy nhất định có quân số hơn gấp mấy lần chúng ta, chúng ta không đối phó được đâu ạ!”

Hai tay Tạ Lang đặt trên dây đàn, dần dần ngừng khảy. Chàng đứng lên, liếc mắt đánh giá nơi cuối nhánh sông kia, rồi lại ngẩng đầu nhìn trời một chốc rồi nói: “Không sao, cứ tiếp tục tiến lên!”

“Vâng!” Thuyền lại chạy về phía trước, bắt đầu rẽ vào nhánh sông kia.

Lúc Cơ Tự đang kiểm chân quan sát nhánh sông phía trước thì tiếng cười trầm ấm của Tạ Lang truyền tới: “Cơ tiểu cô có nguyện tô điểm mày ngài, làm bạn cảm tiên tử cho ta không?”

Người này rõ ràng muốn nàng đóng vai một mỹ tử hầu hạ bên mình mà bày đặt nói chuyện văn thơ, nào là “tô điểm mày ngài, bạn cảm tiên tử”.

Cơ Tự khẽ hừ mũi, thăm ngẫm. Không biết chàng đã bỏ bốn mỹ tử kia ở đâu rồi, lúc này không có mỹ nữ nên mới muốn ta sắm vai đó đây mà.

Tạ Lang đã nói thế, Cơ Tự đành phải vào khoang thuyền chuẩn bị. Chỉ trong giây lát, nàng đã trang điểm thành một mỹ nhân tuyệt sắc, yếu điệu thướt tha đi tới bên cạnh Tạ Lang.

Tạ Lang đầu gối nàng chỉ chải chuốt qua loa đã thay đổi kinh người như vậy, không khỏi mi mắt cong cong ẩn chứa nét cười chiêm ngưỡng nàng vài lần.

Thấy chàng bị mình hấp dẫn, Cơ Tự hơi đắc ý, khoe miệng nhoẻn lên, kiều ngạo ưỡn ngực.

Lúc này, thuyền đã tiến vào nhánh sông có núi non vây quanh, ghềnh thác lên xuống dễ cho bọn thủy tặc mai phục.

Gần như là thuyền lớn vừa tiến vào, mười mấy thuyền khách lớn nhỏ đều giật mình. Bởi vì trên bến nước phía trước, có khoảng gần ba mươi thuyền hàng cỡ trung đang bỏ neo, mà trước những thuyền hàng có một tên thủy tặc tay cầm trường kích, khuôn mặt đặng đặng sát khí! Ba mươi thuyền hàng, mỗi con thuyền đều đông nghịt thủy tặc, nhân số chắc phải hơn một nghìn!

Mà giờ phút này, mười mấy con thuyền khách lớn nhỏ bị những chiếc thuyền hàng này bao quanh, người người trên thuyền đều co rúm lại, có người khóc lóc thảm thiết, có người khản giọng đập đầu xin tha, tình cảnh vô cùng thảm lương.

Những thuyền khách này đều có ký hiệu đồng nhất, hiển nhiên là cả một gia tộc di dời, chẳng qua số họ đen đủi, lúc sắp đến sông Trường Giang thì lại lọt vào vòng mai phục của đám thủy tặc.

Ngay lúc này, thuyền của Tạ thị bất ngờ xông đến, thật đúng là làm rối mành hay.

Người trên những chiếc thuyền khách thì mừng rỡ hô lên, toán cướp quay đầu nhìn họ với vẻ mặt hung tợn. Giọng Tạ Quảng hơi lo lắng khẽ truyền đến, “Lang quân, bọn chúng đông người quá, phải gấp mấy lần chúng ta!” Thấy Tạ Lang vẫn bình tĩnh bất động, hấn lại vội vàng thưa: “Hiện tại chỉ còn cách cuối cùng là cho người lặn xuống nước đục thuyền kẻ địch, thế nhưng bây giờ đang vào ban ngày ban mặt, một khi người của chúng ta ở dưới nước bị phát hiện thì kẻ sách tập kích bất ngờ này sẽ hồng bét!”

Nói tới đây, Tạ Quảng lại khuyên: “Lang quân, thừa dịp còn cách một khoảng xa, chúng ta chuyển hướng rồi đi thôi.” Hiển nhiên những điều Tạ Quảng nói cũng chính là tiếng lòng của đám hộ vệ, ngay sau đó, tất cả ánh mắt trông mong của mọi người đều đổ dồn về phía Tạ Lang.

Nhưng Tạ Lang vẫn vô cùng điềm tĩnh, chàng ngẩng đầu nhìn trời dường như đang phán đoán hướng gió, rồi thông thả nói: “Những bậc hiền triết đã nói, trong cảnh thái bình thịnh thế, quốc gia phồn vinh mà bản thân nghèo hèn chính là một điều hồ thẹn. Còn thân ở thời loạn thế, người người nghèo khó chỉ mình giàu có thì cũng đáng hồ thẹn nốt. Thân ta ở tình cảnh hồ thẹn, gặp phải việc này, dù sao cũng phải làm vài chuyện giúp những người đáng thương kia mới đúng.”

Nói đến đây, giọng chàng nhỏ dần, ngón tay thon dài khẽ dạo dây đàn, sau đó là tiếng đàn du dương vang lên, Tạ Lang ra lệnh bằng chất giọng trong trẻo: “Hạ buồm, từ từ tiến vào vòng vây của bọn thủy tặc.”

Chúng hộ vệ đồng loạt thưa vâng.

Thế là mũi thuyền vốn quay ngang hoàn toàn chuyển hướng, chậm chậm xuôi theo chiều gió hướng về đám thủy tặc kia.

Mà hành động này thật ngoài dự kiến của mọi người. Đám cướp vốn đã bao vây thuyền khách lại một chỗ đều kinh hoảng, bọn chúng đồng loạt quay đầu nhìn gã thủ lĩnh chốt mắt đứng đầu thuyền. Còn những vị khách trên thuyền vốn đã bỏ tay chờ chết đều đồng thời đứng lên, ngẩng đầu trông về phía thuyền Tạ Lang, vừa khẩn trương vừa mong đợi.

Trong ánh nhìn chăm chú của gần hai nghìn người, chiếc thuyền lớn chẳng những không hoảng loạn mà thuyền trưởng còn cho hạ buồm xuống, lúc này đám cướp mới trông thấy vị lang quân thế gia mũ miện đai ngọc, áo bào phiêu diêu ngồi ở đầu thuyền.

Lang quân bạch y thoát tục đang nhàn nhã gảy đàn, ánh nắng ban trưa soi lên gương mặt chàng, phản chiếu lên vẻ sang quý khiến người ta trầm trồ. Đứng cạnh lang quân là một mỹ nữ tuyệt sắc, động tác tao nhã, dịu dàng hâm rượu cho chàng.

Phong thái thong dong của hai người đều sáng chói dưới ánh mặt trời, gần như khiến người người hoa mắt si mê. Trong khoảng thời gian ngắn, toán cướp nhìn nhau trân trối.

Một lát sau, một gã đầu trọc cao to vạm vỡ không nhịn nổi hắng giọng quát: “Con bà nó, tóm lại bọn con cháu thế gia kia muốn làm gì?”

Mấy tên thủy tặc kia nào dám hô to gọi nhỏ, chỉ có gã chốt mắt kia vẫn nhìn Tạ Lang và Cơ Tự. Y hỏi một kẻ văn sĩ phía sau: “Phong Bình, người giỏi về cầm kỹ, trong tiếng đàn của gã bạch y kia có gì bất thường không?”

Kẻ văn sĩ kia cũng đang nhìn Tạ Lang và Cơ Tự không chớp mắt, nghe vậy lắc đầu, nói: “Khúc nhạc hần tấu tên là Xuân Thủy Dao, kẻ này cầm kỹ cao siêu, tiếng đàn không hề loạn nhịp.” Y lại quay đầu nhìn Cơ Tự bên cạnh Tạ Lang, nàng đứng thẳng tắp, đang ân cần hầu rượu cho chàng, “Cả mỹ nữ nhỏ tuổi bên cạnh y cũng rất trầm ổn. Nhưng bọn họ chỉ có một chiếc thuyền, binh sĩ thiện chiến trên thuyền đó không thể nào quá ba trăm... Chẳng lẽ y đang bắt chước mưu lược của Gia Cát Lượng, áp dụng Không Thành Kế với chúng ta?”

Nghe thấy ba chữ Không Thành Kế, gã thủ lĩnh chốt mắt cười khẩy, y hô to với đám thuộc hạ: “Nếu thế ta chính là Tư Mã Ý đấy! Mặc kệ hắn có dùng

kể hay không, mọi người chuẩn bị, lập tức vây đánh chiếc thuyền kia!”

Y nhìn Cơ Tụ duyên dáng yếu điệu với ánh mắt thèm thuồng, cười phô hàm răng vàng, khàn giọng hô hào đám thuộc hạ: “Đúng là một mỹ nữ tuyệt sắc, các huynh đệ, đêm nay ta sẽ thưởng nàng ta cho các ngươi!”

Gã chợt mắt vừa dứt lời, tiếng cười khà ó của đám cướp vang dậy đất trời. Trong tiếng huýt sáo liên tiếp, từng chiếc thuyền hàng chuyển hướng bao vây thuyền lớn của Tạ Lang.

Nhóm thuyền khách vui mừng quá đỗi, thấy đám cướp dời sự chú ý đi nơi khác, mấy người lớn tuổi rỉ tai thầm thì một lúc rồi khẽ ra lệnh cho thuyền chạy đi.

Gã chợt mắt đã hạ lệnh như thế, nhưng thuyền của Tạ Lang lại yên tĩnh đến mức quái lạ, tuy đám thủy tặc chuyển lái tiến đánh thuyền chàng nhưng cuối cùng vẫn phải cẩn thận vài phần, giảm tốc độ đi đôi chút.

Đúng lúc này, Tạ Thập Bát đang ngồi đánh đàn trên mũi thuyền với tư thái điềm nhiên, bỗng tiếng đàn trở nên mạnh mẽ vang dội. Theo tiếng đàn tính tang dồn dập, một cơn gió lạnh thổi đến, mọi người đột nhiên phát hiện chẳng biết từ lúc nào, trên đỉnh đầu mây đen đã vần vũ, che kín cả bầu trời. Nói cách khác, trong khoảnh khắc này bầu trời chợt tối sầm!

Cơ Tụ chợt hiểu ra, thảo nào Tạ Lang cứ liên tiếp nhìn trời, thảo nào chàng bạo gan lấy hai trăm người đối chiến với một nghìn tên thủy tặc, hóa ra chàng đã sớm biết thời tiết thay đổi, chuẩn bị chu toàn từ lâu rồi. Người này trên thông thiên văn dưới tường địa lý, quả thật là bác học đa tài.

Trong cảnh trời đất tối mù, loáng thoáng có vài tiếng lồm bồm rơi xuống nước rất nhỏ ở đuôi thuyền, Cơ Tụ biết nhóm Tạ Tài đã lặn xuống nước.

Nàng không muốn bị đám cướp phát hiện, thế là ngay lúc tiếng đàn của Tạ Lang chuyển nhịp hùng hồn như mưa to gió lớn đang kéo đến, cánh tay ngọc ngà của Cơ Tụ đột nhiên cời ngoại bèo lùa đồ của mình xuống, đi chân trần nhẹ nhàng nhảy múa trên đầu thuyền.

Không ngờ Cơ Tụ lại xoay người múa lượn, Tạ Lang ngẩng đầu lên, chỉ vừa thoáng nhìn chàng đã khẽ thảng thốt. Phút chốc trong ánh mắt chàng toát lên vẻ tán thưởng, tiếng đàn cũng trở nên du dương êm ái dịu theo bước nhảy của nàng.

Tiếng đàn của Tạ Lang càng lúc càng nhanh, vút lên tận bầu trời, cùng lúc đó trên tầng mây đột ngột rơi xuống từng hạt mưa lớn, hòa với tiếng đàn tạo nên một khúc nhạc kỳ ảo.

Mà lúc này Cơ Tụ cũng múa đến xuất thần, áo lụa trong tay nàng biến hóa thành muôn hình vạn trạng, động tác uyển chuyển nhuần nhuyễn. Xiêm y bị mưa xối ướt đầm bó sát vào những đường cong duyên dáng, mơ hồ toát lên vẻ tuyệt diệu khiến lòng người rạo rực.

Bất kể là tiếng đàn chuyển biến bất ngờ của Tạ Lang hay điệu múa lả lướt của Cơ Tụ đều trở thành bức tranh tuyệt đẹp khiến đám thủy tặc ngây dại, đông loạt ngẩn ngơ nhìn hai người họ. Không ai nghe thấy tiếng nước ừng ực chảy vào boong tàu không ngừng truyền đến.

Chợt lúc này, một tên thủy tặc kêu lên, “Thủ lĩnh, thủ lĩnh, toi rồi, đám thô đế kia dám lên lút chuồn mất rồi!”

Gã chợt mắt vội quay đầu lại, ngay sau đó y liền trông thấy mười mấy chiếc thuyền khách kia đã tản đi, lặng lẽ chuyển lái bỏ trốn!

Bà nó, thế mà y lại bị một tên ẻo lã và một con nhóc làm mê mẩn tâm hồn, khiến đám cá đã nằm trên thớt có cơ hội chuồn đi!

Gã chợt mắt giận dữ quát lên, “Chặn chúng lại! Mau chặn chúng lại!” Rồi y quay về hướng thuyền lớn, nhìn Tạ Lang tự nhiên tấu đàn trong mưa và Cơ Tụ thanh thoát nhảy múa chợt quát lên: “Ranh con, dám sử dụng mỹ nhân kế với ông! Quân bay đầu tiến lên, bắt giữ thuyền của chúng cho ta!”

Lập tức bốn chiếc thuyền thủy tặc vây quanh thuyền lớn, những chiếc còn lại thì đông loạt đuổi theo đám thuyền khách kia. Nhưng ngay vào lúc này, lần trong tiếng đàn của Tạ Lang đột nhiên vang lên tiếng giết chóc liên tiếp!

Một cơn thuyền thủy tặc truyền đến tiếng hét to: “Con bà nó, sao thuyền của chúng ta bị nước vào được nhỉ?”

Tiếng hét ấy dường như là một tín hiệu, trong nháy mắt ba mươi con thuyền đều đồng thời truyền đến tiếng kêu kinh hoàng, “Thuyền chúng tôi cũng bị rỉ nước rồi.” “Chuyện gì xảy ra thế này?” “Thủ lĩnh, không ổn rồi, có kẻ lặn xuống sông đục thuyền của chúng ta!”

Trong lúc ba mươi thuyền thủy tặc rối như mớ bòng bong thì tiếng đàn bỗng im bật. Tạ Lang đứng lên, chàng lấy một tấm khăn tay thông thả lau nước mưa trên mặt rồi vung tay lên ra lệnh: “Phóng hỏa!”

Khoảng trăm hộ vệ lao ra vun vút, Cơ Tụ chỉ liếc mắt đã nhận ra trong những hộ vệ này còn có cả nhóm bộ khúc Lê Thúc và Tôn Phù của nàng nữa. Ai ai cũng giương cung cung tên, bắn hỏa tiễn vèo vèo cắm vào đám thuyền thủy tặc. Cũng không biết đó là loại dầu lửa gì mà rõ ràng trời đang mưa nhưng không dập tắt được chúng. Lửa từ từ lan rộng rồi bùng cháy khắp thuyền.

Lúc này đám cướp trở nên rối ren. Bất kể là boong thuyền bị rỉ nước hay bị hỏa tiễn công kích đều khiến chúng hoàn toàn rơi vào cảnh hỗn loạn.

Dưới sự giúp đỡ của người hầu, Tạ Lang đã thay áo bào, cao nhả đứng trên mũi thuyền, nói với giọng hờ hững: “Đi thôi!”

Vừa dứt lời, cánh buồm căng lên, thuyền lớn chuyển hướng, chở mấy chục người còn lại nhanh chóng rẽ vào Trường Giang. Chiếc thuyền lớn đi rất nhanh, loáng cái đã bỏ xa toán thuyền thủy tặc kia.

Chạy được hơn một dặm, thuyền lại thả neo. Họ nhìn mặt sông, chờ những bộ khúc lén lặn xuống nước đục thuyền trở lại. Mười mấy chiếc thuyền khách kia cuối cùng cũng tìm được cơ hội trốn thoát, từng chiếc từng chiếc chạy qua thuyền lớn rồi dần biến mất ở phía xa xa sông Trường Giang.

Không ngờ những thuyền khách từng được mình cứu đến khi chạm mặt lại không có một ai đứng ra nói câu cảm ơn, lập tức nhóm Tạ Quảng và Tôn Phù sa sầm mặt. Tạ Quảng nóng tính, tức tối nói: “Lang quân, đáng nhẽ chúng ta không nên cứu đám người đáng khinh kia! Mới vừa rồi chúng ta mạo hiểm cứu họ, thế mà đám người này tráo trở, gặp chúng ta lại không nói được một câu tạ ơn chỉ lo chạy thoát thân! Hừ, thật đúng là không bằng súc sinh!”

Đối mặt với sự phẫn nộ của Tạ Quảng, Tạ Thập Bát chỉ mỉm cười bình thản, chàng khảy dây đàn trong tay, ôn hòa nói: “Có câu nói, quân tử vô tư phóng khoáng, tiểu nhân ngay ngáy ưu tư. Đối với những kẻ tiểu nhân cả ngày lo lắng hoảng sợ này, chúng ta chỉ nên thương hại chứ đừng yêu cầu xa vời gì với họ thì hơn.”

Lúc này nhóm hộ vệ đi đục thuyền địch đã trở về, sau khi Tạ Quảng kiểm tra quân số, quay ra báo cáo với Tạ Thập Bát: “Lang quân, người đã về đủ cả rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Về Đến Kiến Khang.

Tạ Lang khẽ gật đầu, nói: “Được rồi đi thôi.”

Thấy thuyền căng buồm sắp đi, Cơ Tụ đảo xung quanh Tạ Lang vài bước, tự nhủ: Hơn nghìn tên thủy tặc cơ đấy, chắc chắn chúng đã huy động hết toàn bộ lực lượng rồi.

Nghĩ đến đây, nàng lặng lẽ nhìn sang Tạ Lang. Thế mà chàng vẫn thong thả chỉnh dây đàn, động tác tao nhã, mặt mày điềm tĩnh, như thể trận giết chóc lấy ít thắng nhiều khi nãy không hề liên quan đến mình vậy.

Thấy thuyền sắp sửa khởi hành, Cơ Tụ càng sốt ruột hơn, thế là nàng quay về phía Tạ Lang, thì lễ thật sâu với chàng, khách sáo hỏi: “Thập Bát lang, không biết câu 'Thiên dữ phát thù, phản thụ kỳ cữu' là có ý gì?”

Cơ Tụ nhìn Tạ Lang không chớp mắt, chờ chàng trả lời.

Nhưng Tạ Thập Bát vang danh thông tuệ khắp thiên hạ này bây giờ lại trở nên ngốc nghếch vô cùng, không hề hiểu được lời nhắc nhở của nàng. Ngược lại khoe môi chàng nở một nụ cười, thần nhiên nhận lấy chung rượu người hầu đã hâm nóng đưa đến, nhấp nhấp một hớp rồi mới trả lời: “À, nghĩa là nói trời ban mà không lấy thì sẽ thiệt thân.”

Ai cần chàng giải thích nghĩa câu ấy cơ chứ? Nàng cũng là người cơ trí, làm sao một câu nói đơn giản vậy mà cũng không hiểu được.

Cơ Tụ dẫu môi, nhìn con thuyền đã bắt đầu lao đi, đành nói huych toẹt ra luôn: “Lang quân Tạ gia, không biết hang ổ của đám thủy tặc kia có nhiều vàng bạc không nhỉ?”

Nàng nghĩ câu nói này chắc đủ thẳng thắn rồi chứ?

Lúc này Tạ Lang mới bỏ chung rượu xuống, quay đầu nhìn Cơ Tụ, mỉm cười: “A Tụ thiếu tiền tiêu à? Thiếu bao nhiêu? Đi nói với Tạ Quảng một tiếng đi.”

Cơ Tụ ngẹn lời trân trối nhìn Tạ Lang hồi lâu, rồi đưa mắt nhìn áo bào chàng bay bay trước mũi thuyền, nàng hít sâu một hơi, chán nản bỏ đến bên cạnh Lê thúc, lầm bầm: “Thúc, hôm nay ta mới phát hiện, hóa ra Tạ Thập Bát này là một tên ngu dốt.”

Nàng lặng lẽ nhìn về phía lang quân nhân nhả nằm trên sập, ung dung đọc sách, nhỏ giọng nhấn mạnh: “Dốt đặc luôn.”

Lúc này thuyền lớn đã chạy hết tốc lực, Cơ Tụ oán giận một hồi, trong lòng vẫn còn bức bối bèn trở vào trong khoang. lát sau, trên cổ tay nàng xuất hiện một chiếc vòng huyết ngọc bóng loáng. Nàng đeo vòng tay thần nhiên đi đến bên cạnh Tạ Lang, giơ tay lên cho ánh nắng chiếu vào rồi thở dài ngâm nga khen ngợi: “Long lanh sáng chói, như máu như lửa, nhìn xa thì rực rỡ, để gần thì trong veo... Ôi, sớm biết có người ngốc nghếch thế, lúc trước ta nên giữ lại mấy thứ đeo chơi cho rồi.” Dĩ nhiên câu cuối cùng giọng nàng nhỏ đến mức gần như là thì thầm.

Bên này nàng đang khoe của, bên kia chợt vang lên giọng nói êm tai của Tạ Lang: “Tạ Quảng.”

Tạ Quảng nhanh nhẩu chạy đến. Tạ Lang không hề ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Theo luật Đại Tông ta, tội đột nhập trộm cắp sẽ xử ra sao?”

Tạ Quảng hơi giật mình. Hắn ngạc nhiên một hồi, quay đầu thấy vòng tay của Cơ Tụ, kinh ngạc nói: “Ồ? Đây không phải là bảo vật La Đại Đầu cướp được sao? Thảo nào lần trước chúng ta lục soát cả phủ của chúng mà mãi không thấy chiếc vòng tay này. Hóa ra đã ở trong tay Cơ tiểu cô. Cơ tiểu cô,

La Đại Đầu mất nhiều vật báu như thế là do các người lấy à?”

Cơ Tụ đỏ mặt, nằng nạnh chóng cúi đầu, lặng lẽ liếc nhìn Tạ Thập Bát, lí nhí nói: “Lang quân nhà ngươi không phải là quân tử chính trực, coi tiền như rác sao?”

Bên này, Tạ Quảng vẫn chưa hiểu việc nàng trộm vòng tay và lang quân nhà hắn coi tiền như rác có liên quan gì, thì bên kia Tạ Thập Bát đã không tài nào kiềm chế mà nhoeo cong khoeo môi. Chàng phất áo bào quay người rời đi, giọng nói nén cười truyền đến: “Tạ Quảng, Cơ tiểu cô có nghi ngờ về chuyện của đám thủy tặc kia, ngươi giải thích một chút cho nàng ấy nghe đi.”

Tạ Quảng vội thừa vâng, hắn quay lại nói với Cơ Tụ: “Không biết vừa rồi Cơ tiểu cô có chú ý ba mươi chiếc thuyền của đám thủy tặc kia không? Thuyền của chúng đều là cỡ trung, sức chứa lên đến hơn trăm người, nhưng trên mỗi thuyền chỉ có ba mươi tên thôi. Hơn nữa, mỗi thuyền đều được cải tạo thuận tiện cho việc nhanh chóng chuyển hướng. Tình huống như thế chứng tỏ vài điều, một là đám thủy tặc này không phải toán cướp chuyên nghiệp, hai là quần áo của chúng được trang bị thuận tiện hành động. Thủy tặc có hai đặc điểm này bình thường đều rất khó tìm ra hành tung, mà thô khốn có những ba hàng, thế lực phía sau chúng chắc chắn cực kỳ to lớn...”

Nói đến đây Cơ Tụ đã hiểu ra tất cả. Hóa ra không phải Tạ Thập Bát không muốn lấy những tài vật kia, mà căn bản là không lấy được. Nhóm của họ vội vã trở về Kiến Khang, lại gặp phải loại thủy tặc khôn ranh và còn có thế lực hùng hậu chống lưng nên không thể nào đánh một trận cân tài cân sức được.

Trong lúc Cơ Tụ nghĩ được to tướng, còn đang thầm trách Tạ Lang bày đặt ra vẻ thần bí thì cách đó không xa, Tạ Thập Bát thanh tao thoát tục như thần tiên kia lại buông lời nhẹ nhàng theo gió bay đến: “Tạ Quảng, ngươi còn chưa nói cho Cơ tiểu cô biết tội đột nhập trộm cắp sẽ bị xử...”

Chàng chưa kịp nói hết, Cơ Tụ đã “a” lên một tiếng rõ to rồi vội vàng ôm đầu nói: “Ôi ta đau đầu quá, mới vừa rồi mưa trong mưa nên bị cảm lạnh rồi, đã thế còn thấy nhiều thi thể máu me quá, thật là đáng sợ...” Nói xong, tiểu cô nương vừa bị lạnh vừa bị kính sợ chạy lùi vào khoang thuyền như một chú thỏ, sau đó đóng chặt cửa phòng, có chết cũng không ra.

Tạ Lang kiềm nén bấy giờ bỗng bật cười sang sảng.

Đám Tạ Quảng cũng phì cười, Tạ Tài quay đầu lại nhìn vào khoang thuyền, khen ngợi: “Mới vừa rồi nếu không phải Cơ tiểu cô nhanh trí, bỗng xoay người nhảy múa thì việc này sẽ không thuận lợi như thế.”

Tạ Quảng cũng gật đầu tán thành: “Phải đấy, nàng ấy mới chỉ mười ba mười bốn tuổi thôi, tiểu cô thông tuệ như vậy ở Kiến Khang cũng rất hiếm có.”

Tạ Lang tiện tay đặt sách sang một bên, bưng chung rượu nhấp một hớp, chàng nhoeo môi cười: “Không bàn đến mấy việc khác, riêng điều múa của nàng có thể nói là là lướt uyển chuyển, cực kỳ bất phàm” Rồi chàng rù mi khẽ nói, “Chỉ mong đoạn đường tiếp theo sẽ không có sóng gió gì nữa.”

Hành trình tiếp theo quả nhiên là thuận buồm xuôi gió như Tạ Lang đã nói. Cứ thế nửa tháng sau, thành Kiến Khang đã xuất hiện trong tầm mắt.

Sau khi tiến vào cảnh nội Kiến Khang, thuyền họ lập tức treo cờ xí của Trần Quận Tạ thị, trên đường đi qua, tất cả thuyền bè đều vội vã dạt sang một bên. Đến khi bến tàu xuất hiện, Cơ Tụ mới phát hiện những chiếc xe ngựa đông nghịt ngoài kia đều đến đây với mục đích đón Tạ Thập Bát.

Trong khoảnh khắc thuyền cập bến, bỗng bến tàu vang dậy tiếng hoan hô reo hò của hơn nghìn người. Mà trong những tiếng reo vang này, hơn phân nửa là của đám thiếu nữ.

Tạ Lang vừa xuống thuyền đã bị đám đông ào đến vây quanh chặt kín. Thấy những cô nương vui mừng kêu thét danh hiệu “Tạ Thập Bát”, nhìn đám danh sĩ phong lưu, quyền quý đứng đầu cũng nhẹ nhàng ủa đến, Cơ Tụ chợt phát hiện, hóa ra việc cười hòa nhã với mọi người, chỉ là chàng hạ thấp địa vị của mình ra về khiêm tốn mà thôi.

Sau khi nhóm người Tạ thị đi xuống hết, đoàn người Cơ Tụ mới bắt đầu xuống thuyền. So sánh với cảnh náo nhiệt bên kia, bên này mười mấy người Cơ Tụ vô cùng lặng lẽ.

Đang lúc nhóm Cơ Tụ cho xe ngựa xe lừa ra khỏi khoang thuyền và khiêng đồ đạc lên xe thì Tạ Quảng đột nhiên gạt đám người, đi nhanh đến trước mặt nàng, lấy một miếng ngọc bội trong ngực ra, nói: “Cơ tiểu cô, đây là vật lang quân nhà ta đưa cho cô. Người nói, đây là tín vật của người, dựa vào nó, cô có thể đến Tạ phủ cầu kiến người bất cứ lúc nào. Lang quân nhà ta còn nói, chỉ sợ mọi người mới đến Kiến Khang còn chưa quen với cuộc sống nơi đây. Cơ tiểu cô có cần ta an bài chỗ ở giúp cô không?”

Không ngờ Tạ Thập Bát thật sự dễ tâm đến việc của nàng, Cơ Tụ hết sức cảm kích. Có điều nàng vô cùng rõ ràng, nhờ cậy nhiều thì người ta cũng bớt nhiệt tình, nàng chỉ cần mượn lực của Tạ Thập Bát trong lúc mấu chốt thôi, chuyện tìm nhà vật vãn này đừng kinh động đến chàng thì hơn.

Nghe lời từ chối khéo của Cơ Tụ, Tạ Quảng tiếc nuối quay người rời đi. Đúng lúc này, cách đó không xa, mấy giọng nói của thiếu nữ ríu rít vang lên.

“Nàng ta là ai? Nữ nhi Dữ gia hay là nữ nhi Vương gia?”

“Nói gì thế? Cô không thấy tỳ nữ phía sau nàng ta à? Tỳ nữ thô tục như vậy thì chủ nhân làm sao mà là nữ nhi sĩ tộc được chứ?”

“Không đúng, khi này ta hỏi thăm, mấy người bên cạnh Tạ Thập Bát vừa nhắc đến tiểu cô quê mùa này đều rất khách khí đấy.”

Thế là trong lúc Cơ Tụ bận rộn chỉ đạo hạ nhân chất đồ lên xe thì một giọng nói yêu kiều vang lên phía sau nàng: “Khuyết điểm của Thập Bát ca ca chính

là ở chỗ này. Huỳnh ấy luôn đối xử ôn hòa khách sáo với mấy nữ tử hàn môn, quê mùa. Ôi, Thập Bát ca khách sáo là do khí chất danh môn, phong thái thế gia, sợ là có một số người vì vậy mà tưởng mình cao giá rồi.”

Câu nói này vừa thốt ra, mười mấy tiếng cười khúc khích liền hòa theo, Cơ Tự giật mình, từ từ quay đầu lại. Nàng nhìn thấy bốn nữ tử sĩ tộc.

Đây là lần đầu tiên Cơ Tự gặp được nữ tử sĩ tộc của Kiến Khang. Thật không hổ con cháu dưới chân thiên tử, khoan hăng bàn đến dung nhan của bốn cô nương này, chỉ nói đến khí chất cao sang quyền quý toát ra từ người họ là thứ mà sĩ tộc Kinh Châu không bao giờ có được. Đương nhiên khí chất vốn có này không phải vì ý chí mà là vì kiêu ngạo. Trong thời đại môn hộ quyết định tất cả, phân biệt giai cấp rõ rệt thế này, thì những nữ tử sĩ tộc gần như vừa sinh ra đã có một đám người hầu hạ, vô số nhà nghèo khó vừa thấy họ đã quỳ mọp bên đường, nhìn họ bằng đôi mắt đầy ngưỡng mộ rồi.

Lúc Cơ Tự đối mặt với Tạ Thập Bát không hề cảm nhận được kiểu hóm hỉnh ăn sâu vào trong máu như thế từ chàng. Nhưng giờ phút này đối mặt với bọn họ, nàng mới biết được cái cảm giác khinh thường chẳng buồn ngó đến là gì rồi.

Đúng vậy, Tạ Thập Bát là danh sĩ mang chí hướng cao cả, cơ trí khoáng đạt, lòng chàng tựa núi sông nên có thể dung nhận tất cả mọi người. Còn mấy nữ tử sĩ tộc này chẳng qua là chim tước trong mây, họ không nhận thấy được bản thân mỏng manh, căn cơ yếu ớt, điều vững tin duy nhất của họ chính là bản thân đang đứng ở tầng mây. Đương nhiên trong mắt họ, Cơ Tự chỉ là thứ đồ chơi chìm trong vũng bùn mà thôi.

Thấy Cơ Tự quay đầu lại, một tiểu cô mặt mũi thanh tú chừng mười lăm, mười sáu tuổi, đề tỳ nữ diu mình, duyên dáng đi vài vòng quanh nàng, rồi đôi môi anh đào khẽ cười nói: “Dung mạo tuy rạng rỡ nhưng tay có vết chai, quả nhiên là hạ tiện.”

Sau đó nàng ta quay đầu nhìn Nguyệt Hồng và Lê thúc: “Cử chỉ thô tục, đi đứng không có quy củ, xiêm y cũ rách, quả nhiên là thấp kém”

Rồi nhìn về phía xe lừa xe ngựa của Cơ Tự, lại cười khinh: “Càng xe lem luốc, rèm xe bẩn thỉu, không huy hiệu gia tộc, quả nhiên là hạ đẳng”

Sau khi sỉ nhục Cơ Tự ba lần, nàng ta quay lại cười duyên với nhóm bạn của mình: “Ba vị tỷ tỷ, ba tỷ đừng qua đây, cái thứ đề hèn dung tục này sẽ làm bẩn mắt mắt.” Tiếp theo lại quay về phía Cơ Tự, chậm rãi nói, “Tiểu cô này, nếu bình thường người xuất hiện trước mặt ta với cái dáng vẻ bẩn thỉu làm dơ mắt ta thế này, ta đã sai người giết chết người rồi. Niệm tình người đi cùng với Thập Bát lang, hôm nay ta tạm tha cho người một lần. Nhớ kỹ, ta họ Dữ, tên là Dữ Thi Nhi, tiểu cô Dữ gia không so đo với người, người phải nhớ kỹ ân đức này đây.”

Nói xong, nàng ta không buồn nhìn Cơ Tự nữa, ngưng ngẩng cất bước rồi đi.

Lúc này, bất kể là Lê thúc hay là Tôn Phù đều đỏ bừng cả mặt. Nhưng họ chỉ biết phần nộ trong lòng mà thôi, bởi vì đây là Kiến Khang, và ả kia là nữ nhi của nhà quyền quý nên họ không thể phạm thượng.

Khi Dữ Thi Nhi vừa quay người, một tỷ phụ mang theo mấy tỷ nữ vội vàng chạy đến, thấy thế mặt nàng ta sa sầm, quát khẽ: “Đi đứng phải từ tốn, các người vội vàng hấp tấp như thế còn ra thể thống gì nữa?”

Nhưng tỷ phụ kia đầu mướt mắt mờ mờ, cũng bất chấp bị Dữ Thi Nhi quát mắng, vừa tiến lên đã vội hỏi: “Ngũ tiểu cô, có phải sáng nay người đã động vào món đồ Tam tiểu cô đặt trong rương gỗ khắc hoa ở trên bàn không?”

Dữ Thi Nhi giật mình, nàng ta nhú mắt mày: “Trong đó đâu có thứ gì.”

Câu nói ấy rõ ràng đã thừa nhận nàng ta có động vào rương gỗ rồi. Tỷ phụ kia lập tức bần rùn, ngã quỵ xuống đất. Trong tiếng kêu “thôi rồi, thôi rồi” không ngớt của tỷ phụ kia, một cô nương mặt tròn thanh nhả bụng một chiếc hộp trong tay, dẫn theo năm sáu tỷ phụ bước đến, rồi đặt hộp gỗ xuống đất, quát lên: “Dữ Thi Nhi, cô dám động vào đồ trong hộp này ư?”

Dữ Thi Nhi còn đang không hiểu ra sao, ngơ ngác nhìn mấy người này, cô nương kia đã sầm mặt, mở chiếc hộp gỗ ra trước mắt mọi người, sau đó lấy một bức bình phong thêu hoa từ trong hộp mở ra cho mọi người cùng xem.

Có người hoảng hốt hô lên: “Hồi Văn Tú?”

“Đúng vậy.” Cô nương mặt tròn từ từ nói, “Đây là Hồi Văn Tú đã thất truyền trăm năm, bức bình phong này là cái cuối cùng còn tồn tại trên thế gian này. Phu nhân chúng ta đã sai người tìm mất năm năm, tốn biết bao công sức mới lấy được, chuẩn bị làm quà chúc thọ cho Thái hậu vào tháng sau.” Nói đến đây, nàng ta nhẹ phẩy bức bình phong, cho mọi người thấy được nó đã bị cắt thành hai nửa.

Trong lúc mọi người xuyết xoa tiếc nuối, cô nương kia quay mặt nhìn Dữ Thi Nhi, lạnh lùng nói: “Ngũ tiểu cô, xưa nay bất kể cô làm gì, phu nhân cũng không so đo với cô bao giờ, nhưng việc lần này quả thật đã gây ra họa lớn rồi. Phu nhân đã bẩm với Thái hậu về bức bình phong này, Thái hậu cũng rất mong đợi. Thế mà giờ đây cô lại phá hủy nó chỉ vì ân oán cá nhân...”

Nàng ta chưa nói hết, Dữ Thi Nhi đã ngã xuống đất, tái mặt run run nói: “Không, không, không phải ta, ta không làm, ta không làm”

Nhưng lúc này nàng ta nói gì cũng vô ích. Thấy Dữ Thi Nhi bị mấy vú già lôi đi, một tiểu cô vừa rồi còn hòa với nàng ta khinh thường Cơ Tự khẽ nói: “Lần này Thi Nhi gây ra họa lớn rồi.”

“Sợ rằng nàng ấy không thể trở mình được nữa đâu.”

“Chủ yếu là bình phong này Thái hậu đã biết đến, muốn cứu Dữ Thi Nhi trừ phi tìm ra người tinh thông cách thêu Hồi Văn Tú, thêu lại một bức giống hệt như vậy dâng lên Thái hậu thôi. Nếu không Dữ Thi Nhi sẽ nguy hiểm...”

Trong tiếng bàn luận xôn xao, Cơ Tụ lắng lặng đứng đó, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào bức bình phong đã bị cắt kia. Không ai biết, giờ khắc này, lòng nàng đang cuộn trào sóng cả: Hình như mình biết cách thêu này, mà còn vô cùng tinh thông nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tài Vật Tổ Truyền.

Đúng rồi, hai mươi năm sau, tình hình chính trị coi như ổn định, các kiểu thêu thừa đều phát triển trên diện rộng. Mười lăm năm sau Thiên tử hạ lệnh, thành lập Cục Thêu thừa, ban thưởng lớn để tìm kiếm những người có tay nghề cao siêu khắp thiên hạ. Lúc này chủ nhân của Hồi Văn Tú là một người đàn bà thị lực đã kém hơn bốn mươi tuổi, đưa con trai độc nhất thì bị bệnh chết đột ngột, bà ta chỉ còn đứa cháu trai chưa đến mười tuổi, vì không nuôi nổi cháu trai nên bà ta đành chấp nhận là người đầu tiên dâng tuyệt kỹ tổ truyền cho Cục Thêu thừa để đổi lấy khoản tiền thưởng lớn.

Nhớ lúc ấy, gần như là nữ tử khắp thiên hạ đều học Hồi Văn tú, năm năm sau, tiếp nối bà ta lại có hai kiểu thêu thất truyền là Hoàn Nguyệt Tú và Sơn Hà Tú được dâng lên. Trong khoảng thời gian ngắn, hầu như nhóm tiểu cô ở Kiến Khang, Dương Châu hay Kinh Châu đều thuần thục ba cách thêu này, từ phở lớn ngõ nhỏ đều là ưa chuộng kiểu màu mè như vậy.

Lúc ấy, tuy Cơ Tụ đã mất từ lâu nhưng hồn phách nàng vẫn bám vào miếng ngọc bội trên ngực Cơ Đạo. Sau khi nàng mất, trước tiên Cơ Đạo nhận tổ quy tông, dùi mài kinh sử mấy năm liền, sau lại đi khắp các miền non nước, kết giao với không ít kì nhân dị sĩ, mà những người đó đều thân thiết với Cơ Đạo như hình với bóng. Về phần thừa thừa, hình như nàng học từ nữ nhi của Cơ Đạo. Đúng rồi, cô bé kia vô cùng hiếu học, thường xuyên ở lì trong phòng luyện thêu hết lần này đến lần khác, nhưng cô bé không có thiên phú, khiến Cơ Tụ đứng bên nhìn cũng bức đến độ giậm chân.

Chẳng qua, Cơ Tụ không thể cứ vậy đứng ra giúp đỡ Dữ Thi Nhi được.

Thấy nàng ta mới vừa rồi còn diều võ giương oai, không ai bì nổi trước mặt nàng bây giờ đã bị vú già bịt miệng, kéo lên xe ngựa giống như chết rồi, Cơ Tụ cười thầm: Một con chim tước đứng trên mây, chỉ một con gió thổi qua đã rơi ngã.

Nàng khinh thường nhìn thoáng qua Dữ Thi Nhi, rồi nhìn về phía ba nữ tử kia, nhớ kỹ kí hiệu gia tộc cũng như tên họ của họ rồi bước lên xe.

Lúc này, đoàn xe Tạ thị bắt đầu lên đường. Mà theo hành động của họ, cả bốn tàu đều nhốn nháp đi theo.

Chờ tất cả mọi người đi hết, nhóm Cơ Tụ mới bắt đầu khởi hành. Nàng bảo Tôn Phù đang ở phía ngoài đến dặn: “Trước hết tạm thời thuê một chỗ ở tạm, rồi đi hỏi thăm xem ở Kiến Khang có ngọn núi mang tên đỉnh Hạc Ý không?”

Thành Kiến Khang đúng thật là nơi sơn phấn thom ngát, phồn hoa tựa gấm. Cơ Tụ đi tới nơi đâu cũng đều bắt gặp các đại sĩ tộc sống trong nhung lụa từ bé, bất kể là nam hay nữ đều có người theo hầu như mây, khí thế bức người, khiến đám Lê thúc gần như cúi gập người tránh ven đường, đợi người ta khuất bóng rồi mới dám cử động.

Bởi vì tính e dè theo bản năng nên lúc chúng nô bộc nhờ người mới lái thuê nhà, đã cố chọn Tây thành cách xa trung tâm Kiến Khang.

Sau khi nói chuyện người mới lái xong, Lê thúc vội vàng chạy tới bên cạnh xe ngựa Cơ Tụ, còn chưa nhìn thấy người y đã hồn hển kêu lên: “Nữ lang, sao nhà cửa ở Kiến Khang lại đắt thế chứ? Chẳng qua chỉ là một sân viện có hai gian, lại còn ở vùng ngoại thành, đã thế không có cả một cái tường rào mà thuê nửa năm phải mất những ba trăm lượng vàng! Trời ạ ba trăm lượng cơ đấy, nếu ở huyện Kinh, đủ để mua được cả trang viên rồi! Còn nữa, giá nhà mua nơi này cao khiếp vía, cửa tiệm mới giới thiệu tôi xem một tiểu viện, vừa hỏi người ta đã bảo phải năm nghìn lượng vàng nhất giá không bớt!”

Bắt đầu từ thời Đông Tấn, Kiến Khang bị các đại tiểu gia tộc chia vùng. Hiện tại, hoàng triều Lưu Tống càng vững chắc thì càng ngày càng có nhiều người dời đến Kiến Khang, nên đất nơi đây đã bị phân chia không thừa một mảnh. Trong tình huống như thế, giá nhà Kiến Khang đắt đỏ là chuyện tất nhiên.

Lúc này, Cơ Tụ nói: “Tạm thời đừng thuê nhà vội, tìm một túp lều ở trước đã.”

Ngày hôm sau, Tôn Phù đã hỏi thăm được vị trí của ngọn núi Hạc Ý kia. Đó là một ngọn núi nhỏ không nổi tiếng cho lắm, mà nó còn không ở trong nội thành, cách Kiến Khang một trăm dặm. Tìm được nơi cần đến, sáng sớm ngày thứ ba Cơ Tụ liền xuất phát.

Lúc ấy mặt trời vừa ló dạng, nhóm Cơ Tụ đi trên ngã tư đường, nơi nơi đều nghe được tiếng khèn, và cả bóng dáng của những lang quân thanh thoát tựa thần tiên chậm rãi đi ra từ mấy thanh lâu. Mà những người này mỗi khi gặp đoàn Cơ Tụ cũng sẽ thỉnh thoảng sẽ liếc mắt nhìn xe ngựa của nàng.

Tôn Phù ghé gần xe ngựa, khẽ hỏi: “Nữ lang, họ nhìn chúng ta với ánh mắt thế là sao ạ?” Lát sau y lại nói: “Tôi thấy hơi bất an.”

Trong xe ngựa, rèm xe mở rộng, Cơ Tụ rời mắt đi, nàng hồ hững nói: “Tại ta sơ xuất, chờ đến lúc từ núi Hạc Ý về sẽ lập tức xử lý tám con ngựa này.”

Hóa ra là ngựa ở Kiến Khang rất đắt, rất nhiều đại sĩ tộc khi xuất hành đều ngồi xe bò xe lừa. Trong tình huống như thế, một người quê mùa như Cơ Tụ

ngay cả kí hiệu gia tộc cũng không có mà lại dám cười tám con ngựa đi nghênh ngang trên phố. Trong mắt rất nhiều quý tộc, quả thực nàng giống như nhà giàu mới nổi khiêu khích bọn họ, cũng vì vậy mà ánh mắt họ mang theo vài phần bất thiện.

Nghe câu trả lời của Cơ Tự, Tôn Phù im lặng một chốc, cuối cùng khẽ nói: “Nữ lang, họ chính là sĩ tộc cao quý à?” Xưa nay y quen sống ở huyện Kinh không có sĩ tộc nào, nhất thời chưa thể chấp nhận việc nhà mình bị đẩy xuống tầng chót của xã hội.

Đúng lúc này, Tôn Phù nghe thấy nữ lang nhà mình cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Thức sai rồi. Cơ gia cũng là sĩ tộc cao quý!”

Nàng vừa dứt lời, nhóm Tôn Phù nhìn nhau trân trối, hồi lâu không thốt lên lời.

Sau đó Cơ Tự vẫn cứ im lặng. Đoạn đường này đi rất nhanh, đến buổi chiều, cuối cùng nhóm Cơ Tự cũng tới núi Hạc Ý.

Ngắm ngọn núi không hề nguy nga hiểm trở, nhưng có vài phần tươi đẹp trước mắt, Lê thúc mừng rỡ gọi: “Nữ lang, trên kia có một ngôi chùa đấy.”

Cơ Tự khẽ mỉm cười, nàng nhớ tới bản đồ bảo tàng có một góc vẽ một ngôi chùa, rồi chậm chậm nói: “Thiên hạ danh sơn tăng chiếm đa(1), núi Hạc Ý có chùa chiến thì chứng tỏ cảnh sắc nơi này rất đẹp.”

(1)Trích từ câu thành ngữ: Thế gian hảo ngữ thư thuyết tận, thiên hạ danh sơn tăng chiếm đa. Dịch nghĩa: Lời hay sách chép từng pho, danh sơn thiên hạ thầy tu chiếm nhiều.

Giọng Dữ Trầm vang lên phía ngoài, “Suốt dọc đường nữ lang và tiểu lang luôn thì thầm to nhỏ, rốt cuộc muốn tìm gì ở núi Hạc Ý này?”

Tất nhiên Cơ Tự không đáp, mà trong xe ngựa, Cơ Đạo vẫn vùi đầu đọc sách cũng không trả lời. Cơ Tự không biết cụ thể bảo tàng nhà mình ở đâu, nàng vén rèm xe, lại bàn bạc với Cơ Đạo một hồi rồi quyết định trực tiếp đến vị trí ngôi chùa có trong bức bản đồ kia.

Quán nhiên núi Hạc Ý phong cảnh thanh khiết, dọc đường leo lên núi chỉ nhìn thấy khe suối róc rách, trên đường núi cây cối chọc trời, trong sơn cốc sương trắng vờn quanh.

Đến lúc mặt trời xuống núi, nhóm Cơ Tự mới tới một ngôi chùa. Ngôi chùa trước mắt này được xây theo dáng một ngọn tháp, trên cửa đề ba chữ to “Bạch Vân Tự” trông có vẻ khá cũ, không biết đã được xây một trăm năm hay hai trăm năm trước nữa. Không gian trong chùa cũng không lớn, khách hành hương thưa thớt.

Cơ Tự nắm tay Cơ Đạo, đi thẳng tới chính điện. Sau khi cùng chúng bộc dân hương, Cơ Tự quay sang chú tiểu bên cạnh, nói khách khí: “Ta họ Cơ là khách viễn phương đến từ huyện Kinh, không biết có thể cầu kiến phương trượng của quý tự không?”

Chú tiểu chấp hai tay lại, “Nữ thí chủ chờ một lát.”

Dõi theo bóng chú tiểu rời đi, Cơ Đạo ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, vừa rồi đệ có để ý, dưới chân núi có khoảng nghìn mẫu ruộng phì nhiêu, đều là tư sản của ngôi chùa này.”

Cơ Tự đáp “ừ” một tiếng.

Chỉ chốc lát sau, chú tiểu đi đến, chấp tay trước ngực nói với Cơ Tự: “Nữ thí chủ, phương trượng cho mời người.”

Chú tiểu vừa thốt lời, Cơ Tự và Cơ Đạo đã nhìn nhau cười, trong lòng đều thả lỏng.

Để lại chúng bộc ở bên ngoài, Cơ Tự và Cơ Đạo cùng đến gặp phương trượng Bạch Vân tự. Vị phương trượng này khoảng năm mươi tuổi, mặt mày phúc hậu, chòm râu dài điểm hoa râm.

Thấy tỷ đệ Cơ Tự, phương trượng chấp hai tay, nói: “A di đà Phật, hai vị tiểu thí chủ nói mình họ Cơ phải không?”

“Đúng vậy.” Cơ Tự thoăn thoắt lấy tấm bản đồ bảo tàng trong ngực ra: “Đại sư, tiểu nữ tìm thấy bức vẽ tổ truyền này nên cố ý tìm tới đây.”

Phương trượng nhìn qua bức vẽ, lại chấp hai tay trước ngực, “Gọi Tịnh Không tới đây.”

Chú tiểu đáp: “Vâng.”

Chỉ chốc lát, một hòa thượng trung niên có tướng mạo gầy gò, có phần chính trực đi tới. Ông hành lễ với phương trượng rồi cất lời, “Phương trượng tìm con ạ?”

Phương trượng nhìn về phía tỷ đệ Cơ Tự: “Hai vị thí chủ này tìm người, họ họ Cơ.”

“Họ Cơ ư?” Tịnh Không lập tức nheo mắt lại.

Cơ Tự đáp: “Vâng, chúng tôi là hậu duệ của Hoàng đế.” Nàng đưa tấm bản đồ bảo tàng đến trước mặt Tịnh Không.

Ông chỉ nhìn thoáng qua, liền quay sang hỏi Cơ Đạo: “Vị tiểu thí chủ này cũng họ Cơ à?”

Cơ Tự hơi sững sốt, nàng còn chưa kịp nói thì Cơ Tự đứng bên đã đáp: “Không, chỉ có tỷ tỷ con mới đích thực là con cháu Cơ thị, con chỉ là con nuôi thôi.”

Khuôn mặt Tịnh Không thoáng qua vẻ thất vọng. Ông bình tĩnh đánh giá Cơ Tự, một lát sau ông chấp tay lại hỏi, “Nữ thí chủ có vật chứng nào không?”

Cơ Tự nói: “Còn có một hộp gỗ và lời tố phụ tôi để lại năm xưa.” Dứt lời, nàng đưa hộp gỗ cất giấu tấm bản đồ bảo tàng trước mặt Tịnh Không, sau đó mở quyển Sơn Hải Kinh ra, lật đến trang có dòng chữ mà tố phụ nàng lưu lại.

Tịnh Không nhận lấy hộp gỗ xem xét: “Đúng rồi, chắc chắn là con cháu Cơ thị.” Thoảng cái, giọng điệu ông mang theo vài phần thương cảm, “Khi xưa hoàng đế tám trăm năm vương tôn nổi dài, hôm nay chỉ còn lại một nữ tử thôi sao?”

Một lát sau, Tịnh Không xúc lại tinh thần sau nỗi bi thương, ông nói với Cơ Tự: “Người đã có tấm bản đồ bảo tàng này và cả hộp gỗ làm chứng, tuân theo lời giao ước lúc trước, lão nạp tất nhiên sẽ giao tài vật của Cơ thị cho người.”

Nghe thấy hai chữ tài vật, không chỉ phương trượng mà thậm chí cả Tiểu Cơ Đạo cũng lui ra ngoài. Chẳng mấy chốc, trong thiện phòng chỉ còn lại hai người Cơ Tự và Tịnh Không.

Tịnh Không nói tiếp: “Năm đó tổ tiên Cơ thị và phương trượng tiền nhiệm của Bạch Vân tự giao hẹn chuyện này vào thời điểm loạn lạc, không ai biết ngày mai ra sao. Ngay cả bây giờ lão nạp cũng không thể hoàn toàn xác định nữ thí chủ chắc chắn là huyết mạch của Cơ thị hay không. Nhưng người đã đưa ra bản đồ bảo tàng cùng với chiếc hộp kia, tuân theo lời giao ước năm đó, ta sẽ giao tài sản Cơ thị cho người.”

Sau khi dẫn Cơ Tự đi tới thiện phòng của mình, ông mới nói tiếp: “Năm xưa lệnh tố để lại tài sản cho Bạch Vân tự chúng tôi giữ gìn, tổng cộng có một trang viên gồm mấy chục người hầu và ba nghìn mẫu ruộng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Năng Lực Của Cơ Tự.

Có những ba nghìn mẫu ruộng tốt ư? Trời ạ, nhà nàng có đến ba nghìn mẫu ruộng tốt ở cái nơi Kiến Khang tác đất tác vàng này cơ đấy! Hai mắt Cơ Tự sáng rỡ, hưng phấn đến mức người lâng lâng bay bổng.

Tịnh Không lại nói: “Có điều hoàng triều Lưu Tống mới thành lập, ba nghìn mẫu ruộng tốt của quý phủ và cả năm nghìn mẫu ruộng tốt ở Bạch Vân Tự của chúng tôi đều bị họ tịch thu rồi. Cũng nhờ phương trượng Bạch Mã Tự ra tay, bệ hạ mới chịu trả lại cho chùa chúng tôi một nghìn mẫu ruộng, về phần của quý phủ, xin thứ cho lão nạp vô năng.”

Cơ Tự thất vọng một hồi, nhưng thoáng chốc nàng cũng đã nghĩ thông, liền khách sáo trả lời: “Việc này không phải lỗi của đại sư, hoàng triều thay đổi phải do đặc đất đai lần nữa là chuyện tất nhiên, không ai có thể ngăn cản được.”

Không ngờ Cơ Tự hiểu chuyện như thế, thiền sư Tịnh Không nở nụ cười, chấp tay cảm ơn nàng đã thông cảm: “Hiện tại trang viên kia cũng nhờ có người hầu đặc lực của quý phủ cộng thêm vị trí ở nơi bình thường nên vẫn còn may mắn giữ được đến nay. Trong trang viên có hơn ba mươi mẫu ruộng, cũng coi như giải quyết được vấn đề cư trú ở Kiến Khang của nữ thí chủ.”

Nói đến đây, ông lấy một chiếc hộp gỗ mục trên đầu giường, rút ra một tấm khế ước đã ngả vàng nhưng vẫn còn nguyên vẹn đưa cho Cơ Tự.

Đến tận khi nàng rời khỏi Bạch Vân Tự vẫn còn ngoái đầu nhìn lại. Chuyến đi đến núi Hạc Ý này có thể nói là cực kỳ thuận lợi. Năm xưa tổ tiên chọn người ủy thác tài vật vô cùng sáng suốt, bởi vì thời này người đáng tin nhất chính là nhóm thiền sư.

Tôn Phù, Lê Thúc hết sức vui mừng, họ đã bị giá nhà trên trời ở Kiến Khang đã kích đến mức ngạt thở, nghe thấy Cơ thị còn có một trang viên nhỏ ở thành Kiến Khang thì nhất thời mừng rỡ quá đỗi.

Dù thiền sư Tịnh Không đã bảo vị trí trang viên của nàng không tốt, nhưng Cơ Tự không ngờ nó lại tệ đến vậy. Theo địa chỉ khế ước đã ghi, Cơ Tự tìm được trang viên ở sâu trong ngõ, lưng tựa núi, tuy nói là trong thành Kiến Khang nhưng thực tế cách trung tâm rất xa, còn ở khu nghèo khổ nhất, không được đám sĩ tộc để mắt nhất.

Nhìn chằm chằm trang viên không thốt nổi một câu, mãi lúc sau bỗng một ông lão xuất hiện. Qua cánh cửa xập xệ, lão nhìn đội xe ngựa xa hoa của Cơ Tự, cảnh giác hỏi han: “Xin hỏi quý khách đến từ đâu?”

Cơ Tự bước đến, lấy khế ước ra, từ tốn nói: “Ta họ Cơ, đến đây nhận lại di sản của tổ tiên.”

Nàng còn tưởng rằng những hạ nhân này sống ở đây lâu đã xem nơi này như là nhà của mình, sẽ chống đối chủ nhân mới là nàng bước vào. Không ngờ ông lão kia quay vào báo, nháy mắt cả nhóm nam nữ chừng ba mươi người nhanh chóng đi ra, cung kính đứng xếp hàng, mở rộng cửa phủ nghênh đón Cơ Tự.

Ông lão kia đứng đầu hàng cầm lấy khế ước của nàng xem một hồi, lại lật quyển sách có chữ viết của tổ phụ nàng mang đến. Ông quay sang cung kính nói với nàng: “Lão bộc Trịnh Ngô cùng nhóm hạ nhân bái kiến tiểu cô.”

Cơ Tự vội vàng bước đến đỡ lão. Trịnh Ngô bèn quay lại hô lớn người phía sau: “Mọi người, tiểu cô của chúng ta đã trở lại rồi.”

Gần như Trịnh Ngô vừa hô lên, tất cả người hầu đứng phía sau thoáng chốc trở nên nghiêm trang khí thế. Dù xiêm y sờn cũ, dù trên đó còn lưu lại vài vết bẩn, nhưng giờ khắc này, họ đều đứng thẳng lưng, khiến Cơ Tự có cảm giác như nhìn thấy những hạ nhân đứng bên cạnh Tà Thập Bát kia.

Chỉ phút chốc, Trịnh Ngô vô cùng tâm thườn dường như đã trở thành lão nho đầy bụng thi thư, học thức uyên bác. Dù tiểu tỷ nữ trông còn ngây ngô nhưng lại mang vẻ trí thức khác hẳn với những nữ nhi bình thường.

Nhất thời nhóm Tôn Phù, Nguyệt Hồng đứng sau lưng Cơ Tự bỗng cảm thấy xấu hổ cho bản thân mình.

Thấy Cơ Tự ngạc nhiên, Trịnh Ngô vuốt chòm râu dài, chậm rãi cười nói: “Có thể tiểu cô không biết, chúng tôi tuy là người hầu nhưng đều là con cháu của những gia phò của gia tộc Cơ thị thống nhất thiên hạ hơn tám trăm năm.”

Cơ Tự nghe đến đây, hoảng hốt nói: “Ý Trịnh thúc nói mọi người là tùy tùng của gia tộc ta từ thời Đông Chu à?”

Trịnh Ngô gật đầu: “Đúng vậy. Mấy trăm năm qua thời thế đổi thay, gia tộc Cơ thị không thể chấn hưng trở lại. Ba trăm năm trước, tổ tiên đã để lại di ngôn, người nói: Vương triều thay đổi là việc tất yếu, nhưng dù giang sơn đổi chủ thì gia phong cũng tuyệt đối không thể thay đổi. Người căn dặn, tộc nhân đời sau của Cơ thị dù là chủ hay tớ đều phải hiểu biết thi thư.”

Lão hành lễ với vị chủ nhân tương như kiếp này không bao giờ được gặp mặt: “Tiểu cô đừng thấy lão đã già cả ốm yếu mà coi thường, những năm qua chúng tôi vẫn ghi nhớ lời Lâm Tín công dạy bảo, hễ rảnh rỗi là sẽ tự đọc sách làm thơ. Cho nên dù thế gian đều nói Vương - Tà mới là gia tộc đệ nhất, nhưng gia phò của Vương - Tà chắc chắn sẽ không giới thi thư, nhạc vũ thượng cổ được như chúng tôi đâu.”

Trịnh Ngô kiêu ngạo: “Có câu trăm năm thế tộc, nghìn năm thế gia. Bất kể sau này tiểu cô ra vào trường hợp nào, chúng tôi tuyệt đối không làm mất mặt người.”

Cơ Tự không ngờ trong một đêm mình lại có một nhóm người hầu tinh thông nhạc vũ đã thất truyền nhiều năm và đầy bụng chữ nghĩa. Hơn cả thế, những người này còn một mực trung thành với gia tộc Cơ thị suốt mấy trăm năm nữa.

Thấy Cơ Tự hài lòng, Trịnh Ngô gọi người hầu đến giới thiệu từng người với nàng. Họ của những người này theo thứ tự là Trịnh, Tề, Tần, vừa khéo là ba họ chư hầu của thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Tiếp theo Cơ Tự bận tìm hiểu tình trạng hiện nay của trang viên. Nhóm người Trịnh Ngô canh giữ trang viên này, sống nhờ vào ba mươi mẫu ruộng nương và may vá qua ngày. Nhưng vị trí trang viên không tốt, mấy năm nay họ thường xuyên chống đỡ vài ba âm mưu hòng chiếm trang viên làm của riêng của những người khác.

Mà Cơ Tự không ngờ là, thư phòng trong trang viên này lại có hơn vạn quyển tàng thư của trăm họ thời Tiền Tần. Với lượng tàng thư phong phú và người hầu học thức siêu phàm như vậy cũng đủ để chứng minh bản chất gia tộc nàng với bất cứ ai rồi.

Bấy giờ, Tôn Phù đi một vòng quanh trang viên trở về bẩm: “Nữ lang, tuy trang viên khá lớn nhưng hơi hoang tàn.”

Đúng là vậy, phòng ốc cũ mục, nơi nơi dột nát, tường rào đã sụp hơn phân nửa, xiêm y đầy mụn vá và đáng vẻ xanh xao vàng vọt của nhóm hạ nhân đã nói rõ điều đó. Song không thể trách họ được, ruộng tốt thì bị chiếm, mấy người này có thể kiên trì coi giữ trang viên đợi hậu duệ của gia tộc Cơ thị đến đã là rất trung thành rồi.

Cơ Tự lập tức ra lệnh: “Trịnh thúc, kể từ hôm nay trở đi, thúc chính là đại quân sự của Cơ phủ ta, Tôn Phù là nhị quân sự. Lần này ta mang ba xe vàng bạc đến đây, hai người đem ra chi tiêu trước. Trang viên đã có chủ nhân thì không thể đổ nát như thế được.”

Trịnh Ngô dạ rõ to.

Cơ Tự gật đầu: “Bán tám con ngựa kia đi, sau này chúng ta ra ngoài bằng xe lừa.”

Nhóm hạ nhân lại đáp: “Vâng ạ.”

“Nghe nói giá lương thực của Kiến Khang không đắt, hãy mua nhiều một chút dự trữ.”

“Vâng ạ.”

Cơ Tự nhớ đến một việc, lại nói: “Nghe nói ăn gạo có thể khiến da dẻ người ta trắng trẻo mịn màng, sau này trong phủ dù là nam hay nữ, già hay trẻ đều được ăn cơm cả.”

Nàng vừa dứt lời, nhóm người hầu đều im lìm. Thấy họ trở nên lạng phắc như thế, Cơ Tự vừa định quay đầu hỏi thăm thì đã thấy nhiều người hầu ở phía sau Trịnh Ngô đỏ hoe mắt.

Đột nhiên nàng hiểu được, thời đại này chỉ có quý nhân mới được dùng gạo, nhìn dáng vẻ của nhóm người trong trang viên, e rằng bình thường ngay cả ngô họ cũng rất hiếm khi được ăn. Quyết định của Cơ Tự đã khiến mọi người xúc động muôn vàn.

Niên đại này, chỉ cần tướng mạo đẹp là có thể vào triều làm quan. Nên dù nhóm người hầu có tinh thông nhạc vũ, nhạc khí thượng cổ đi nữa, mà lại xanh xao vàng vọt thì có mấy ai tin chủ nhân họ sẽ là quý nhân. Vì thế, dù gạo rất đắt nhưng chẳng ai mở miệng từ chối.

Đúng lúc này, Cơ Tự lại nói: “Ngoài ra cứ cách ngày phải ăn một bữa thịt, đến khi no bụng mới thôi.”

Qua hồi lâu, Trịnh Ngô mới khàn giọng nói: “Nhưng như vậy rất tốn kém ạ.”

Nghe thấy thế, Cơ Tự mỉm cười: “Đừng lo, kiếm tiền là chuyện cực kì dễ.” Nàng vừa nói xong, năm mười mấy người hầu đều sững sốt, đồng loạt ngừng đầu nhìn Cơ Tự.

...

Ngồi trong góc từ đường tối tăm, Dữ Thi Nhi nghĩ, có lẽ kiếp này của mình sẽ kết thúc tại đây rồi. Hai mắt nàng ta mờ dần nhìn xa ngang trên trần, về mặt tuyệt vọng, thật sự không cam lòng.

Dữ Thi Nhi là đích nữ dòng thứ ba của Dữ phủ. Nàng ta xinh đẹp đáng yêu đi đến đâu cũng được chào đón. Mọi người thường bảo, điểm yếu duy nhất của nàng là mẫu thân đã qua đời quá sớm.

Nhưng đối với Dữ Thi Nhi mà nói, mẫu thân mất sớm có gì quan trọng đâu. Di nương của nàng đối xử với nàng còn tốt hơn cả con gái ruột. Ban đầu vì để di nương bước lên vị trí vợ cả, nàng đã khen không biết bao lời trước mặt phụ thân và tổ mẫu, còn làm rất nhiều chuyện tốt nữa.

Nàng chỉ không ngờ, hóa ra lòng người đáng sợ như vậy, có một số người, khi không lộ ra nanh độc thì không ai biết họ là rắn. Xưa nay, di nương hết mực cung chiêu, mặc nàng thích làm gì thì làm, trước kia nàng luôn cho rằng đó là thương, hôm nay mới hiểu được, hóa ra chỉ là nàng lên để rồi đập xuống thật đau. Ngày đó rõ ràng bên trong hộp gỗ nàng động vào không hề có bất cứ thứ gì. Nhưng vừa quay người đã bị quy chụp tội danh phá hoại bức bình phong Hồi Văn Tú. Cho dù nàng có giải thích thế nào, nhưng vì hành vi kiêu căng thường ngày của mình nên chẳng có lấy ai tin.

Dữ Thi Nhi nhắm hai mắt, khoe mắt từ từ chảy ra hai dòng lệ. Lúc nước mắt tuôn rơi như chuỗi châu bị đứt, bỗng phía trước truyền đến tiếng bước chân. Giọng nói của người bạn thân thiết Vệ Cẩm của nàng vang lên phía bên ngoài: “Các người canh giữ ở đây, ta vào nói chuyện với Thi Nhi.”

Dữ Thi Nhi vội vàng mở mắt ra, thất thểu bò dậy, bóng dáng Vệ Cẩm đã xuất hiện trước cửa. Nhìn thấy Dữ Thi Nhi gầy đến mức không còn ra hình người nữa, mắt Vệ Cẩm đỏ bừng, lao đến vịn lấy tay Dữ Thi Nhi, nức nở nói: “Chưa tới mười ngày sao người lại gầy guộc đến thế này?”

Dữ Thi Nhi cũng nghẹn ngào: “A Cẩm, người đến đây để gặp ta lần cuối sao? Có phải đời này ta sẽ bị giam đến chết già ở nơi đây không?”

“Dĩ nhiên không phải rồi.” Vệ Cẩm nhớ lại nhiệm vụ lần này, vội vàng kể tai Dữ Thi Nhi nói nhỏ, “Thi Nhi, người có muốn đi ra ngoài không?”

Ra ngoài ư? Dữ Thi Nhi kích động nói: “A Cẩm, ta có nằm mơ cũng muốn thoát khỏi chỗ này.”

Vệ Cẩm gạt đầu, khẽ nói: “Ta cũng nghĩ như vậy.” Nói xong, nàng ta lên rút lấy một chiếc khăn tay trong ngực ra, đưa đến trước mặt Dữ Thi Nhi, “Sáng nay có một kẻ giấu mặt đưa vật này đến chỗ ta. Người nhìn xem.”

Mọi vừa cầm lên xem, Dữ Thi Nhi liền mừng rỡ như điên, đột nhiên nhào đến cửa sổ, nung ánh sáng xem thật kỹ.

Thấy Dữ Thi Nhi cầm khăn tay run run, Vệ Cẩm nói: “Người cũng nhận ra chi tiết hoa sen được thêu kiểu Hồi Văn Tú đúng không? Người đưa tấm khăn này nói, chỉ cần người chịu bỏ một căn nhà hai gian ở phố chính thì chủ nhân của hân sẽ giúp người thêu lại bức bình phong đã bị cắt rách kia như lúc ban đầu, mà còn tuyệt đối không để người ta nhìn ra dấu vết nữa.” Ngập ngừng một hồi, Vệ Cẩm nói tiếp, “Người đó còn nói, chỉ còn hai mươi mấy ngày nữa là đến lễ mừng thọ của Thái hậu rồi, đổi một trang viên lấy cơ hội trở mình, người có bằng lòng không?”

Trên thực tế, Dữ Thi Nhi là đích nữ thế gia, dù mẫu thân đã mất sớm nhưng có để lại của hồi môn cực kỳ hậu hĩnh cho nàng. Chỉ một trang viên ở trên phố chính đổi lấy tính mạng thì có là gì. Giá như vậy còn chưa đến mức thừa nước đục thả.

Dữ Thi Nhi cắn môi, mừng đến phát khóc, run giọng nói: “Đối phương cần bao lâu?”

“Người nọ nói, giao bức bình phong kia cho họ càng sớm càng tốt, về phần trang viên, lúc xong việc thì một tay giao bình phong, một tay giao khế ước.”

“Được. Nếu đối phương có thể giúp ta sửa lại bức bình phong kia, đừng nói là một trang viên, dù bảo Dữ Thi Nhi ta sau này ngày ngày thấp nhang cầu phúc cho bài vị trường sinh của họ ta cũng không oán thán hối hận. Người nói với người nọ, bất kể họ là ai, ơn cứu mạng này ta sẽ suốt đời không quên.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Kiến Khang Phong Lưu.

Có nhà ở khiến Cơ Tự yên tâm hẳn. Lúc này chưa nhận được bức bình phong nên Cơ Tự có thời gian rảnh rỗi. Thấy trời cao vời vợi, trong không khí lượn lờ hương hoa cam hoa xoan, Cơ Tự chọn một tỳ nữ tên Tần Tiểu Thảo, rồi dẫn theo Tôn Phù ngồi lên xe lừa ra ngoài dạo.

Trang viên của Cơ Tự cách phố chính khá xa. Lúc xe lừa vừa rẽ qua một ngõ hẻm, Tôn Phù ngồi phía ngoài vô cùng cao hứng nói với nàng: “Nữ lang, người đoán xem tám con ngựa của chúng ta sẽ bán được với giá bao nhiêu?”

Người hầu Cơ gia hiện tại cũng học theo nàng, hễ mở miệng là nhắc đến tiền, nếu đề nhóm sĩ tộc nghe thấy, nhất định sẽ nói người nàng sắc mùi tiền cho xem. Tuy nhiên, tiền đúng là thứ nàng yêu thích nhất hiện nay, nàng cao hứng thuận miệng hỏi, “Giá bao nhiêu?”

Tôn Phù nhìn xung quanh, rồi hạ giọng, đắc ý giơ một ngón tay: “Nếu ở Kinh Châu, có thể mua được hẳn mười hai con ngựa như thế đấy! Thành ra lại được một nửa!”

“Khá đấy.” Cơ Tự thật sự vui vẻ.

Tôn Phù đắc ý nhoen miệng cười nói: “Giá này có là gì? Tôi hỏi được, số lượng ngựa ở Kiến Khang cực ít. Theo tôi thấy thành Kiến Khang to thế này mà chỉ có vài con ngựa, vậy thì giá tiền phải cao gấp mấy lần ở Kinh Châu mới đúng!”

Hẳn là Tôn Phù không biết, Kiến Khang ít dùng ngựa như vậy là có lí do cả. Gia huấn Lương thị có nói, sĩ tộc Kiến Khang sợ ngựa như sợ hổ.

Phải giải thích chuyện này thế nào đây nhỉ? Sĩ tộc thời này, bất kể thứ gì cũng nhất định phải chọn loại tốt nhất, đắt tiền nhất mới phô bày được gia thế của mình. Với thẩm mỹ như vậy, nếu như xe của bọn họ là xe ngựa, thì chắc chắn sẽ chọn những con ngựa cao to oai vệ mới xứng. Nhưng tình huống chân thật lại là, sĩ tộc chi tiêu lãng phí đủ kiểu khiến vóc dáng mảnh mai, đồng thời cũng đặt ra quy chuẩn gầy thì mới đẹp. Mà tuần mã oai vệ với khí thế uy dũng chỉ có ở chiến trường kia vừa cất tiếng hí đã làm nhiều sĩ tộc đứng gần hoảng sợ, run như cây sậy rồi. Thế nên, loài lừa hiền lành thấp bé, đi lại chậm rãi càng hợp ý nhóm sĩ tộc hơn.

Cũng vì vậy mà ngựa mới không thịnh hành ở Kiến Khang, không phải không được sĩ tộc ưa thích, đồng thời người Kiến Khang thấy người cười ngựa hoặc ngồi xe ngựa sẽ xem họ là kẻ man di dưới ách thống trị của người Tiên Ti phương Bắc, sẽ bị cho là loại nhà giàu mới nổi, trong lòng sẽ khinh thường chán ghét. Dù cho là Tạ Lang lúc ở Kiến Khang cũng chỉ ngồi xe lừa hay xe bò thôi.

Mỗi khi Tôn Phù nhắc đến tiền, tinh thần luôn phấn khởi, y vui vẻ nói: “Nữ lang, tôi làm theo lời người phân phó, đổi tất cả xe ngựa trong phủ thành xe lừa. Xe bò ở Kiến Khang cũng đắt hơn so với huyện Kinh nhiều lắm, chỉ có lừa dễ mua nên tôi mua một lèo những hai mươi tư chiếc xe lừa cho phủ ta, cộng thêm những chiếc xe cũ, chúng ta đã sở hữu ba mươi chiếc xe lừa rồi.”

Tần Tiểu Thảo, tuy chỉ mới mười bốn tuổi nhưng học hành có thiên phú. Song vì nàng ta sống trong cảnh nghèo khó quá lâu, hiện tại đột nhiên nghe thấy Tôn Phù nói nhà mình có ba mươi chiếc xe lừa, hai mắt bỗng tỏa sáng, khuôn mặt rạng rỡ như thể rất thỏa mãn rất kiêu hãnh vì điều đấy.

Cơ Tự cũng khẽ mỉm cười, nàng nói với ra ngoài: “Thức xử lý chuyện này rất tốt.”

Trong lúc này, xe lừa Cơ Tự đã đến phố lớn. Khó khăn lắm mới đến đây, Cơ Tự liền trầm trồ vì cảnh phồn hoa choáng ngợp trước mắt. Mười ngày trước lúc nàng đến Kiến Khang, thứ nhất là chưa qua phố lớn, thứ hai là đi quá vội vã nên chưa kịp ngắm những nhân vật phong nhã vang danh thiên hạ này.

Nhưng bây giờ nàng đã đặt chân đến nơi này, đã tận mắt chứng kiến sông Trường Giang trải dài từ Nam ra Bắc, thành Kiến Khang phồn hoa thịnh vượng mà người người Trung Nguyên đều khao khát đêm ngày đây rồi.

Cơ Tự vén rèm xe lên, ngó ngàng người đến người đi trên phố, nhìn dân chúng áo bào đai ngọc, tỏa hương thơm ngát, nhìn bầu không khí huyền ảo tiếng mời chào mua hàng, trong chốc lát, nàng trở nên mê mẩn.

Tần Tiểu Thảo ở bên cạnh thấy Cơ Tự quay đầu, ngó ngác nhìn bờ đê ngoài kia, không khỏi khẽ nói: “Tiểu cô, nơi đó là Huyền Học quán và Quốc Học quán mới được bệ hạ cho xây dựng, người muốn đến đó tham quan không?”

Cơ Tự vội vàng gạt đầu. Xe lừa lập tức lẩn tránh.

Lúc xe lừa vừa lên đê, Cơ Tự liền bị hương thơm nồng nặc xộc vào mũi, chỉ thấy mùi son phấn và hương hoa hòa lẫn với nhau, trên sông xuất hiện mười mấy chiếc thuyền lá nhỏ, mà trên mỗi chiếc đều là những lang quân trẻ tuổi tuấn mỹ hoặc thanh thoát mặc áo bào rộng, người đứng kẻ ngồi.

Thời này chính là giai đoạn trong lịch sử người ta quan tâm đến vẻ bề ngoài nhất, cái đẹp họ tôn thờ là phải mảnh khảnh, trắng trẻo, thanh tú, thông minh khí khái. Cho nên Cơ Tự thoáng trông qua đã thấy ngay nhóm lang quân tác phong nhẹ nhàng, bào rộng guốc mộc, tướng mạo anh tuấn nổi bật đàng kia.

Bây giờ đang giữa xuân, cảnh sách vô cùng tươi đẹp, tiết trời ấm áp, hương thiên nhiên thoang thoảng, toát lên ý vị nhân nhã, hoa lệ.

Cơ Tự bảo: “Đi dạo quanh đê một lát.”

Tôn Phù vội vàng đáp lời, chẳng qua xe lừa chỉ đi được một đoạn, Cơ Tự đành phải xuống đi bộ. Hôm nay nàng quyết định ra ngoài để dạo chơi nên chỉ

dẫn theo Tàn Tiểu Thảo, hai chủ tớ giống như mọi sĩ tộc xung quanh, chân giẫm guốc mộc vang lóc cóc, thong dong đi về phía bờ sông.

Hai người vừa tới bờ sông, Cơ Tự chỉ vô tình liếc mắt nhìn qua, đột nhiên thấy người đi đường xung quanh đều dừng lại. Trên bờ đê, dòng xe cộ ngược xuôi, rèm xe đều đồng loạt vén lên, từng khuôn mặt xinh đẹp hoặc lộng lẫy lần lượt nhìn ra phía sau nàg, nàg không khỏi quay đầu nhìn theo. Vừa quay lại, nàg cũng trở nên ngẩn ngẩn.

Hóa ra là một đội ngũ đang chậm rãi tiến đến, đi đầu hàng là một lang quân tầm hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi.

Vị lang quân này đầu đội khăn quan, áo bào bay bay trong gió. So với lang quân gầy gò bên cạnh, vóc dáng hần rõ ràng cao to oai phong hơn, khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú, đặc biệt là cặp mắt kia sâu hút và rất u sầu, lúc hần ngẩng đầu nhìn gì đó, ánh mắt kia sẽ khiến người ta ảo giác ước gì cuộc đời này cứ mãi đắm chìm vào đôi mắt ấy.

Cơ Tự không khỏi khẽ hỏi: “Vị lang quân kia là ai?”

Tàn Tiểu Thảo quay đầu trông rồi nói: “Đây là phò mã Văn Đô của công chúa Tố Hòa.” Tàn Tiểu Thảo biết Cơ Tự vẫn còn lạ lẫm với mọi điều ở Kiến Khang, liền nhỏ giọng nói: “Văn Đô là sĩ tử hàn môn, từ bé đã nổi tiếng thần đồng ở Dương Châu, năm trước vô tình gặp công chúa Tố Hòa, bị nàg ta bèn ép ngài ấy làm phò mã.”

Nói tới đây, giọng Tàn Tiểu Thảo càng lúc càng nhỏ: “Theo tin đồn từ dân chúng và các quan lại, năm đó không chỉ có mình công chúa Tố Hòa nhắm trúng Văn Đô thôi đâu, nghe nói hai vị công chúa đều trao lòng cho ngài ấy. Một nàg công chúa được bệ hạ yêu thương nhất sinh bệnh vì tương tư ngài ấy nữa đấy ạ. Sau này bệ hạ biết được, liền triệu kiến Văn Đô, lúc ấy Văn Đô tiếp kiến, thực sự tài hoa và cử chỉ nho nhã nên được bệ hạ yêu quý, sau có ý định tác thành cho ngài và vị công chúa tương tư đến sinh bệnh kia. Vậy mà ngày hôm ấy, lúc Văn Đô nghỉ lại trong cung, không hiểu tại sao lại ngủ với vị công chúa Tố Hòa kia. Sau chuyện ấy, công chúa Tố Hòa và vị công chúa chia còn tranh cãi một trận rõ to.”

Tàn Tiểu Thảo sáp lại gần Cơ Tự, kể tiếp: “Chuyện ấy vẫn chưa là gì, sau khi vị công chúa kia khỏi bệnh còn ép buộc triệu kiến Văn Đô đã cưới công chúa Tố Hòa vào phủ của mình, giữ rịt trong phủ suốt hơn một tháng!”

Cơ Tự nghe đến đó, hỏi thêm: “Cho nên Văn Đô đây đưa với cả vị công chúa đó ư?”

“Thế mà ngược lại đấy ạ!” Tàn Tiểu Thảo thở dài: “Nếu như vậy thì nữ tử khắp thế gian sẽ không sùng bái Văn Đô vậy đâu. Dù Văn Đô bị nhốt trong phủ một tháng nhưng vẫn giữ khoảng cách với vị công chúa kia. Nghe nói trong một tháng đó, vị công chúa kia ngày ngày cưỡng ép cùng giường với ngài ấy, còn có mấy lần cầm kiếm gác lên cổ nhưng Văn Đô vẫn không chịu chạm vào nàg ta. Cuối cùng lúc công chúa đó đành để ngài xuất phủ, lúc tiễn đi còn không kiềm nổi mà khóc nức nở. Nữ lang người không biết đâu, vị công chúa kia thực sự là một mỹ nhân đấy ạ, một mỹ nhân mền mọ ngài nhưng ngài không hề động chạm vào nàg ta, dù nàg ta có sẵn sốc dịu dàng, nói năng nhỏ nhẹ đến cỡ nào người cũng không đáp một lời, lại chẳng hề có một hành động quá phận. Vì thế ai ai cũng nói, Văn Đô đã nho nhã tuấn tú lại có tâm chí kiên định.”

Cơ Tự nghe đến đó, ánh mắt nhìn Văn Đô cũng thoáng vẻ tán thưởng, nàg đổi mắt nhìn đội ngũ của Văn Đô rồi đi, chậm rãi nói: “Ta biết tại sao hần không chạm đến vị công chúa kia rồi.”

“Tại sao?” Lần này, Tàn Tiểu Thảo lại tò mò, vội vàng quay đầu hỏi.

Cơ Tự ngẩng đầu nhìn đám mây trắng phurong xa, từ từ nói: “Hần vốn là người có tài cao chí lớn, nhưng không ngờ bị một nàg công chúa gài bẫy, trở thành phò mã. Nhưng văn đã đóng thuyền, hần đành phải chịu đựng. Nhưng muốn khiến một người đường đường là đấng nam nhi như hần trở thành vật tranh giành giữa hai nàg công chúa, biến thành lộng thần tiểu nhân thì hần cực kì khinh thường!”

Giọng Cơ Tự không lớn nhưng ngay vào lúc này đây, khi câu nói vừa dứt, phía sau gốc cây to truyền đến một tiếng vỗ tay giòn giã, “Nói hay lắm!”

Một lang quân đại sĩ tộc mặc áo bào rộng bước ra, lang quân này mặt mày tuấn tú, hơi có vẻ gầy gò nhưng dĩ nhiên ở thời đại này nó trở thành kiểu tiêu sái phóng khoáng.

Lang quân sĩ tộc này nghe lên người ta chuyện trò, nhưng không hề xấu hổ chút nào. Hần khẽ gật đầu với Cơ Tự, khen ngợi: “Nếu Văn Đô nghe thấy lời này của tiểu cô, chắc chắn sẽ coi cô như tri kỷ!”

Hần bỏ lại những lời này rồi dứt khoát sải bước, không có ý nán ná bắt chuyện với nàg.

Trong lúc hai chủ tớ thăm thì to nhỏ, dòng sông phía trước có ai đó tiến đến, các thiếu nữ xung quanh hò hét chói tai.

Tàn Tiểu Thảo quay đầu lại, nhác trông qua liền cười nói với Cơ Tự: “Nữ lang, hôm nay chúng ta may mắn quá, trong năm vị mỹ nam của Kiến Khang, vừa rồi người mới được gặp một vị, còn một vị nữa bây giờ đã đến rồi.”

“Năm vị mỹ nam của Kiến Khang ư?” Cơ Tự tò mò hỏi.

Tàn Tiểu Thảo ngâm nga: “Đúng vậy, đúng vậy, người ta nói Nam Bắc có hai vị danh sĩ, Kiến Khang có năm vị mỹ nam, họ đều là nam nhân trong mộng của các khuê nữ đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Thời Đại Nam Sắc.

Cơ Tự quay lại, nâng nhìn thấy hai lang quân đang đánh cờ trong chiếc thuyền hoa, vị lang quân đang ngồi bên cửa sổ mới chính là nguyên nhân khiến các thiếu nữ vui mừng reo hò như thế. Lang quân kia khoảng mười tám, mười chín tuổi, tóc đen vắn cao trong ngọc quan, ngũ quan hoàn mỹ, thần thái trầm tĩnh, mắt nhìn bàn cờ chăm chú, hàng mi dài và đôi mắt ướt, mang khí chất của một quý công tử.

Có lẽ tiếng reo mừng bên ngoài quá náo nhiệt, lang quân kia chậm rãi ngẩng đầu lên, cùng lúc đó tiếng hoan hô xung quanh trở nên vang dội hơn. Rốt cuộc Cơ Tự đã chiếm ngưỡng dung nhan của thêm một vị trong ngũ đại mỹ nam đất Kiến Khang rồi.

Đôi mắt trong veo của lang quân này thoáng qua nét lạnh lùng khinh thường tất cả, nhưng đầu đó lại ẩn chứa vẻ ôn hòa làm khuynh đảo tâm hồn thiếu nữ.

Thuyền hoa nhanh chóng trôi xa.

Cơ Tự nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi: “Hắn là ai?”

Tần Tiểu Thảo nói: “Người đó là Tiêu Dịch, con trai dòng chính của Lan Lăng Tiêu thị, thuộc tứ đại Kiều họ.”

Điều này Cơ Tự biết, tứ đại Kiều họ vốn là vọng tộc của Trung Nguyên, sau đó chuyển đến Giang Nam, họ nắm giữ nhiều chức vị quan trọng trong triều, thế lực to lớn đứng đầu nhóm sĩ tộc. Trần Quận Tạ thị của Tạ Lang cũng là một trong bốn dòng họ này. Hóa ra người này có thân phận không kém gì Tạ Lang cả.

Lúc này Tần Tiểu Thảo lại khe khẽ nói: “Tiêu Dịch cũng nổi danh học cao hiểu rộng, tư thái phong lưu. Nghe nói đệ nhất mỹ nhân Kiến Khang rất si mê hắn.”

Cơ Tự quay đầu lại, tò mò hỏi: “Người vừa nói Nam Bắc có hai danh sĩ, Kiến Khang năm vị mỹ nam, họ là những ai?”

“Là thế này, danh sĩ thiên hạ tuy nhiều nhưng thật sự được xưng tụng danh sĩ phong lưu, tướng mạo vô song thì tại Lạc Dương đất Bắc có Thôi Huyền, Kiến Khang phía Nam có Tạ Lang.”

Nghe thấy tên Tạ Lang, tim Cơ Tự chợt lỏn nhịp, thoáng chốc lạc mất nụ cười, quay đầu nhìn về phía mấy tiểu cô si ngốc thần tượng mỹ nam Kiến Khang kia. Nàng thất thần không nghe được hai câu tiếp theo của Tần Tiểu Thảo, chỉ lảng máng nghe nàng ta nói: “... Hai đại mỹ nam còn lại là Tiêu Dịch và Văn Đô người vừa thấy đây ạ.”

Cơ Tự đưa mắt nhìn Tiêu Dịch đi xa, lát sau, chậm rãi nói: “Chúng ta đến học quán xem thử.”

“Vâng.”

Thế là hai chủ tớ quay người đi đến xe lừa nhà mình. Tôn Phù đang nói chuyện với một gã tráng hán khác, từ xa đã trông thấy nàng đi đến liền vội vàng chạy tới, đánh xe qua. Lúc Cơ Tự leo lên, Tần Tiểu Thảo đưa tay đỡ, thế nhưng Cơ Tự đã nhảy phốc lên xe ngựa, khiến tay Tần Tiểu Thảo khựng lại trong không trung.

Hai chủ tớ còn chưa phản ứng gì thì bỗng bên cạnh truyền đến tiếng cười trộm, Cơ Tự quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt khinh thường của mấy tiểu cô si tộc. Nàng mới đến vùng đất xa hoa này, tất nhiên sẽ không chuốc lấy phiền phức, liền kéo rèm xe xuống. Tôn Phù đánh xe bỏ đi.

Tần Tiểu Thảo nhìn Cơ Tự, nhỏ giọng nói: “Tiểu cô, khi này người nên để nô tỳ dìu người lên xe. Ở Kiến Khang này, nữ nhi quá mạnh khỏe đều thuộc hàn môn và hàng hạ nhân cả.”

Cơ Tự mỉm cười: “Ta biết, sĩ tộc ở huyện Kinh cũng thế. Lần này là ta sơ suất, sau này ta sẽ cố gắng giả bộ yếu đuối một chút.”

Tần Tiểu Thảo phì cười. Lúc này, xe lừa đã chạy trên phố, nhìn Quốc Học quán dần hiện ra trong tầm mắt, Cơ Tự hỏi: “Tứ đại học quán ở Kiến Khang xưa nay đều náo nhiệt thế hả?”

Nhắc đến chuyện đi học, giọng Tần Tiểu Thảo liền hưng phấn: “Tứ đại học quán đương nhiên là náo nhiệt ạ. Tiểu cô, vừa rồi người cũng nhìn thấy đấy, nơi này học sinh ra vào đông nghịt. Nhóm lang quân, tiểu cô Kiến Khang gần như xem đây là nơi du ngoạn.” Nói đến đây giọng Tần Tiểu Thảo bỗng run run, lẩm bầm, “Tiểu cô, ra ngoài với người thật sự là may mắn quá.”

Cơ Tự giật mình nhìn theo ánh mắt nàng ta. Trên tầng hai từ lâu son đỏ tím phía trước có một lang quân mặc huyền y đứng tựa lan can. Hắn chừng hai mươi tuổi, khẽ nghiêng đầu nhìn vào chung rượu khắc hoa tinh xảo trong bàn tay thon dài trắng trẻo của mình. Vẻ mặt như cười như không, vô cùng tinh khôi, khí sắc rạng ngời.

Nếu nói Văn Đô là u buồn, Tiêu Dịch là lạnh lùng, vậy thì lang quân này là kiểu như trăng sáng không nhuộm bụi trần. Đôi mắt đen láy kia thăm thẳm như ẩn chứa tâm tư khó dò. Hai tính chất đặc biệt khác nhau dung hợp trên một người khiến y quả thật đẹp đến mức khiến người ta rung động.

Trên thực tế, giờ phút này xe lửa trên phố đều bất động, mọi người đang ngẩng đầu ngơ ngác nhìn y.

Cơ Tự hỏi: “Vị này là ai?”

Tần Tiểu Thảo khẽ đáp: “Y chính là Tam hoàng tử Lưu Tuấn mà nô tỳ đã nhắc với tiểu cô đấy, cũng là một trong năm mỹ nam. Tiểu cô, không thể thích người này được đâu. Con người y tâm tư khó lường, hai năm qua đã có bao tiểu cô đòi sống đòi chết vì y rồi.”

Cơ Tự ngẩng đầu nhìn huyền bào của Lưu Tuấn tung bay trong gió, cười nhẹ rồi ra lệnh: “Đi thôi.”

Tôn Phù lập tức thừa vâng rồi đánh xe lửa đi.

Tần Tiểu Thảo ở bên cạnh thì thầm: “Hôm nay mừng Một tháng Tư, không phải lễ tết gì, sao những nhân vật lớn này đều chạy ra phố cả nhỉ?”

Cơ Tự thoáng cười: “Chắc hôm nay là ngày lành đấy mà.” Lần đầu tiên chính thức ra phố đi dạo liền gặp được ba trong năm vị mỹ nam Kiến Khang, thật đúng là không phụ chuyến đi này.

Hai chủ tớ trò chuyện câu được câu chăng trong cảnh xe lửa chậm chạp lăn bánh. Lúc sắp đến Huyền Học quán và Quốc Học quán, giọng Tôn Phù ở bên ngoài vang lên: “Nữ lang, tắc đường rồi.”

Tần Tiểu Thảo nghe thế chần chừ đề nghị: “Tiểu cô, đất Bắc mới gọi nữ lang, sau này chúng ta nên sửa lại đi. Nếu không mấy tiểu cô Kiến Khang nghe thấy lại cười nhạo người.”

Cơ Tự gật đầu: “Được, trở về ta sẽ dặn dò mọi người.” Dứt lời nàng khẽ hỏi vọng ra, “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Lát sau Tôn Phù bẩm: “Tôi vừa nghe nói có một mỹ nam đi qua, mấy người vây xem nên bị tắc đường ạ.”

Cơ Tự ngạc nhiên, nàng vén rèm xe lên, trong chiếc xe lửa đối diện có một tiểu cô trang nhã đang ngồi. Cơ Tự nhìn tiểu cô sang quý nhưng không ai buồn để mắt đến kia bỗng thấy buồn cười, nàng nói nhỏ: “Thời này đúng là nam tử đẹp mới có thể khuynh thành.”

Tần Tiểu Thảo cười giải thích: “Từ thời Ngụy Tấn đến nay là thế, xưa nay chuyện mỹ nữ khuynh thành đã có quá nhiều. Nhưng hiện giờ các vương triều liên tiếp tàn rồi lập, lập rồi tàn, không cần mỹ nữ xuất hiện thiên hạ đã đại loạn đến vậy. Hơn nữa, mấy đại sĩ tộc muốn lấy được mỹ nữ đều là chuyện dễ như trở bàn tay, nữ sắc vốn không lạ gì với họ. Trái lại những nam tử tài hoa hơn người, phong thái trác tuyệt thường khiến người ta cầu mà không được, nên nam sắc mới dần dần được coi trọng ạ.”

Cơ Tự cười: “Lý do này của người thật nực cười.” Có điều nàng chỉ nói thế thôi, thấy mấy cô nương xung quanh nũng nịu hô to gọi nhỏ cũng không nhận được ló đầu ra xem.

Tắc đường quá lâu, Cơ Tự liền mất kiên nhẫn, bảo Tôn Phù nghĩ cách đỗ xe lửa ở gần đấy, để nàng và Tần Tiểu Thảo đi bộ dạo phố được rồi. Cảnh an nhàn tự tại đi lại trên phố thế này thật đúng là ưu điểm có một không hai ở Kiến Khang.

Hai chủ tớ len lỏi qua dòng người chật cứng, lúc đến gần nơi mỹ nam kia đi qua, bởi vì xung quanh đông nghịt người, Cơ Tự đành kiễng chân lên xem nhưng chẳng thấy được gì cả. Không biết là mỹ nam này là ai?

Đang lúc Cơ Tự nghĩ ngợi thì một tiểu cô mảnh mai phía trước cất tiếng ní non tỏ nỗi tương tư khắc cốt: “Tạ lang, Tạ lang!”

Cơ Tự ngẩng người, rồi quay phắt đầu đi, trợn mắt nghĩ thầm: Hóa ra họ đều si mê Tạ Lang nên kéo đến đây ư? Thoáng chốc nàng lại hả hê, không nhận được mặt mày hớn hờ vui mừng nói: “Mỗi lần mỹ nam này ra cửa đều cực khổ như vậy thật là thú vị.”

Tất nhiên Tần Tiểu Thảo không biết Cơ Tự và Tạ Lang quen biết nhau, nàng ta thật thà trả lời: “Vâng ạ, nghe nói vị Tạ Thập Bát không thích ở lại Kiến Khang cho lắm, chắc hẳn là không chịu được cảnh bị người vây xem thế này. Nhưng y nào biết, y càng không thích xuất hiện thì một khi vừa ló mặt sẽ càng khiến xung quanh náo động hơn.”

Cơ Tự bên cạnh cười tít mắt: “Người không hiểu gì cả, Tạ Thập Bát có phong thái siêu quần đi nữa thì cũng sẽ già đi thôi. Hắn không thích xuất hiện trước mặt người khác là do nghĩ đến cảnh tám mươi năm nữa hắn sẽ già đi, lộ rõ khiếm khuyết, người ngắm cũng phát tướng sẽ làm mất hình tượng hiện giờ. Ta nghĩ đến khi ấy hắn có thể tự do đi lại rồi đấy.”

Không ngờ Cơ Tự lại nghĩ ra lý do tào bạo như thế, Tần Tiểu Thảo ngơ ngác nhìn nàng. Trái lại phía sau Cơ Tự đột nhiên vang lên một tràng cười hô hố.

Hai chủ tớ lập tức quay đầu lại. Người đang cười nghiêng ngả phía sau là một lang quân sĩ tộc có vóc dáng cao ráo, ngũ quan thanh tú chừng hai mươi tuổi. Y thấy Cơ Tự nhìn về phía mình liền cười toe toét vẫy tay với nàng: “Cách nói của tiểu cô này rất hay, về Học quán nhất định ta sẽ chia sẻ với mấy người bạn khác.”

Thấy Cơ Tự ngây ra như phỗng y liền tốt bụng kề đến gần hỏi: “Cô sợ à?”

Cơ Tự vội vàng lắc đầu, lí nhí đáp: “Bậc hiền triết đã nói, quân tử có thể đắc tội, tiểu nhân thì phải tôn kính. Tạ Thập Bát chính là quân tử, đắc tội hắn tiểu nữ không phải lo gì cả.”

Nàng vừa thốt ra lời này, lang quân kia lại cười ồm lên lần nữa. Trong lúc y vỗ đùi đen đét, cười nghiêng nghiêng ngả ngả, Tần Tiểu Thảo sợ Cơ Tự lại

nói ra lời gi đại nghịch bất đạo vì thế vội kéo nàng đi vào đám người. Thấy hai chủ tớ Cơ Tụ chen chúc trong đám đông, lang quân kia gọi năm sáu người bạn lại vừa cười nói vừa chỉ trỏ về phía Cơ Tụ.

Sau khi hai chủ tớ len lỏi cách xa nơi đó liền thở hắt ra. Lúc này Huyền Học quán đã xuất hiện ngay trước mắt Cơ Tụ.

Nơi này giống với đa số thư viện khác, được xây theo phong cách thanh nhã cổ kính, gian phòng san sát. Nhìn ọc quán, Cơ Tụ hỏi: “Ồ đây chỉ dạy về Huyền Học thôi sao?”

Tần Tiểu Thảo đáp lời: “Nghe nói trong đó còn mở riêng mấy lớp dạy về Phật học và Đạo học, cũng có thể vào đó tham gia tranh luận. Có điều là người của Phật và Đạo luôn bất hòa, xảy ra nhiều lần xung đột nên bề hạ cố ý dời một cái đến Sử Học quán hoặc nơi nào đó.”

Đúng lúc này một tốp học sinh chậm rãi đi ra. Nhìn nhóm lang quân gầy gò bào rộng đai lưng này, Cơ Tụ nói nhỏ: “Ta cũng muốn vào đây học.” Nàng từng theo Cơ Đạo vào học quán mấy năm, còn đọc biết bao nhiêu thi thư. Hình ảnh Cơ Đạo và mấy đồng môn ngồi trong học quán vẫn rõ mồn một ngay trước mắt. Nàng từng hăm mộ họ rất nhiều. Bởi vì rõ ràng nàng thông minh hơn người khác, rất nhiều kiến thức mấy đồng môn kia còn chưa kịp lĩnh ngộ thì nàng đã thông suốt rồi. Nhưng dù xuất chúng thế nào, nàng cũng chỉ có thể nghe và nhìn, không tài nào bước ra tranh luận, không thể nào thể hiện tài năng trước mặt người khác được.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tranh Luận.

Sau một lúc nghĩ vẩn vơ, cuối cùng Cơ Tụ thở dài. Dù ngày nay nữ tử đã tự do hơn thời Hán nhiều, nhưng dù sao nữ thì vẫn là nữ, muốn được bình đẳng như nam tử thì chỉ có trong mơ mà thôi. Thật ra bắt đầu từ năm ngoái, Cơ Tụ đã suy nghĩ đến vấn đề giả trang làm nam tử hành tẩu khắp thiên hạ. Nàng biết, dù là mấy trăm năm trước hay là thời này, nữ đều phải sống dựa vào nam. Bất kể là gia tộc hay một gia đình nào đó muốn thịnh vượng có danh tiếng địa vị trong xã hội thì phải có một nam tử đầu đội trời chân đạp đất. Mà một tiểu cô như nàng đứng ra xã giao với người ta, lâu dần sẽ chỉ rước lấy những lời bình phẩm khinh thường mà thôi. Huống chi trong nhà Cơ Tụ hiện giờ, ngay cả cha ông cũng không còn, vì thế càng dễ bị chê trách là “không có gia trưởng giáo dục”. Trong cái thời gia tộc, dòng dõi quyết định tất cả, cái danh “không có gia trưởng dạy dỗ” này gần như có thể phá tan nát cuộc đời của một cô nương. Xem ra nàng vẫn phải là muội muội của một ai đó thì mới có thể có được vinh quang và địa vị xứng đáng.

Nghĩ đến đây Cơ Tụ lại khẽ thở dài. Đúng lúc này Tần Tiểu Thảo ở bên cạnh nói: “Tiểu cô, chúng ta đến Tư Biện đường xem thử đi.”

Cơ Tụ quay đầu lại: “Tư Biện đường à?”

Ánh mắt nàng nhìn xa xa, thấy lầu các thấp thoáng sau rừng cây đang vô cùng náo nhiệt. Chỉ nhắc trông, Cơ Tụ đã phát hiện mấy lang quân khi nãy vừa mới ra khỏi Huyền Học quán đều chạy đến Tư Biện đường.

Dù nam tử ở đây rất đông nhưng tiểu cô cũng có thể đi vào. Cơ Tụ thầm nghĩ: Ta chỉ thể hiện tài trí của mình trước mặt người khác với danh phận là tiểu cô này lần chắc cũng không đến nỗi bị tiếng xấu đâu nhì.

Hiện nay chẳng những đàm luận huyền học trở thành phong trào, mà Phật giáo cũng dần phát triển mạnh mẽ. Để có được vị thế cao hơn, Đạo gia và Phật gia đều cần phải có nhiều cuộc biện luận, thu hút, cùng với đó là được nhiều người biết đến và lan truyền. Cho nên Tư Biện đường này là nơi rất danh giá ở đất Kiến Khang.

Cơ Tụ vừa bước vào đã thấy cảnh đám lang quân chen chúc, nhốn nháo. Cũng có năm sáu tiểu cô trong này, nhưng các nàng đều đứng ở góc xa xa, được che một bức rèm châu trước mặt. Thấy thế Cơ Tụ vội đội mũ sa Tần Tiểu Thảo đưa đến, sau đó chủ tớ hai người cất bước nhẹ nhàng đi đến phía sau bức rèm rồi mới cởi mũ sa ra.

Thấy Cơ Tụ vừa đứng lại, một giọng nói khe khẽ hỏi thăm: “Không biết vị tiểu cô này là nữ nhi nhà ai? Tổ tiên họ gì? Cha cô là người phương nào?”

Cơ Tụ quay đầu lại. Mấy tiểu cô khác đều nhìn nàng chằm chằm bằng vẻ mặt chán ghét, đợi nàng trả lời. Cơ Tụ không khỏi cười lên, nói năng từ tốn: “Xin hỏi, hàn môn thì thế nào? Sĩ tộc thì ra sao?”

Bấy giờ một tiểu cô xinh đẹp đáng vóc mảnh mai khác cất lời với giọng khinh khinh: “Kể từ lúc hoàng triều họ Lưu trọng dụng đám thứ tộc, ngay cả nữ tử thứ tộc cũng không biết trời cao đất rộng học đòi chữ nghĩa, không biết điều mà dám ngang nhiên vào Tư Biện đường này. Viên muội muội nên nói cho những người này biết, không phải ai cũng có thể đi vào chỗ chúng ta đang ngồi được, nếu không phải sĩ tộc thì cút xa cho ta.”

Giọng điệu tiểu cô này mang khẩu âm Lạc Dương, trầm bổng như tiếng hát nhưng lời nói thì lại cay nghiệt vô cùng.

Đối phương đã nói thẳng, đương nhiên Cơ Tụ không thể không đáp: “Ta họ Cơ, là hậu duệ của Hoàng đế. Ngày xưa nhà Chu hùng cứ thiên hạ hơn tám trăm năm, người đời đều biết họ Cơ chính là dòng dõi hoàng tộc.”

Lời của nàng không hề khách sáo, nói cách khác, người đời chỉ biết họ Cơ là vua, vậy thì những dòng họ còn lại chẳng khác nào vô danh hay sao?

Thoát cái, các tiểu cô kia đều thay đổi sắc mặt.

Thấy họ nổi giận, Tần Tiểu Thảo hoảng loạn, nàng ta đã ở Kiến Khang từ bé nên biết mấy tiểu cô sĩ tộc này lòng dạ hẹp hòi đến mức độ nào. E rằng câu nói của tiểu cô nhà mình đã đắc tội bọn họ, sẽ để lại hậu họa khôn lường rồi.

Tất nhiên Cơ Tự biết mình đã đắc tội với người ta, thế nhưng nếu nàng không muốn bị người ta đuổi ra ngoài, không muốn trở thành trò cười cho thiên hạ thì nhất định phải phản kích lại.

Một tiểu cô khác cười nhạt: “Trước Tống có Tần, trước Tần có Ngụy, trước Ngụy có Hán, trước Hán có Tần. Xin lỗi kiến thức của ta chỉ hạn hẹp vậy thôi, không biết nhà Chu là mấy ngàn hay mấy vạn năm trước vậy.”

Nàng ta đang châm chọc Cơ Tự mang tổ tông từ đời tám hoánh nào của mình ra lèo người khác rồi. Kể ra, tộc Cơ thị sáu năm trăm qua chưa từng xuất hiện công hầu, quả thật dễ dàng bị người khác bắt thóp. Nhưng vậy thì đã sao? Tóm lại nếu xét theo tổ tông, thì chẳng qua là tổ tiên Cơ Tự quá xa xưa mà thôi. Nếu bàn về sự vĩ đại thì ai có thể qua tổ tiên nàng được cơ chứ?

Thế là Cơ Tự không hề xấu hổ, còn tỏ vẻ huênh hoang đắc ý. Đám tiểu cô kia càng chán ghét hơn.

Đúng lúc này trên đài cao vang lên giọng nói nam tử đồng đặc, ngẩng lên chỉ thấy một lang quân anh tuấn, mặt mũi sắc nét, dong dỏng cao, lạnh lùng cất lời: “Nhớ năm đó lúc Vương - Tạ - Viên - Tiêu mới đến Kiến Khang cũng chỉ là 'hoang sanh' thôi!”

Hoang sanh đây là chỉ người thấp hèn thô tục.

Lang quân này vừa cất tiếng đã nhận ra giọng điệu ắt hẳn là sĩ tộc phương Bắc mới dời đến Kiến Khang rồi. Nhìn trang phục và khí thế của y, e rằng y còn là một lang quân đại sĩ tộc nữa. Lúc này y vừa mở miệng liền nhắc đến con cháu Vương - Tạ, trong khoảng thời gian ngắn, từ trên xuống dưới Tư Biện đường đều sôi trào sùng sục. Thoáng chốc, mấy tiểu cô đang hàm hè với Cơ Tự cũng dời đi sự chú ý, nhìn đắm đắm vào lang quân cao lớn kia.

Lang quân kia không đợi tiếng nghị luận lắng xuống đã cất cao giọng nói tiếp: “Ta là Thôi Thiển của Thanh Hà Thôi thị.”

Gần như là bốn chữ Thanh Hà Thôi thị vừa thốt ra, tiểu cô bên cạnh Cơ Tự liền khẽ kinh hô: “Hóa ra là Thanh Hà Thôi thị, một trong sáu đại tộc phương Bắc, thảo nào, thảo nào...”

Thôi Thiển vẫn đang nói: “Mười năm trước khi còn ở Lạc Dương, Thôi Thiển đã nghe người ta nói Kiến Khang tài tử như mây, hiền tài vô số, bây giờ xem ra quả thật nghe danh không bằng gặp mặt mà.”

Cái này thì hay rồi, Thôi Thiển vừa dứt lời, tiếng mắng chửi trong Tư Biện đường gần như bật tung cả nóc nhà.

Đội tiếng la ó lắng xuống, Thôi Thiển lại lạnh nhạt cất tiếng: “Các vị không phục phải không? Được, hôm nay Thôi Thiển Thanh Hà nguyện khiêu chiến với tất cả nhân tài xuất chúng ở Kiến Khang. Các vị, xin hãy nghe cho kỹ, đề bài khiêu chiến của ta như sau: Một con ngựa ngày chạy ba trăm dặm, đi được một phần ba ngày, chủ nhân mới phát giác mình quên y phục nên quay về lấy, lúc đến nhà ngày đã trôi qua ba phần tư. Hỏi, nếu chủ nhân con ngựa không hề dừng chân cứ giục ngựa chạy không ngừng nghỉ, vậy hôm ấy ngựa chạy được bao nhiêu dặm?”

Sau khi Thôi Thiển nói rành mạch xong, liền chấp hai tay ra sau lưng, cười nhạt: “Thôi Thiển biết rõ trong số chư quân rất nhiều cao nhân, nguyện chờ nửa tháng để chư quân cho ta một đáp án chính xác.”

Trước thì bảo trong số chư quân rất nhiều cao nhân, sau lại bảo cho thời hạn nửa tháng, lời này châm chọc trắng trợn rồi còn gì! Thế nhưng đám lang quân đang kêu gào lại im bật.

Phút chốc, mấy tiểu cô đang say đắm tướng mạo của Thôi Thiển đều phấn nộ. Tiểu cô họ Viên nén giọng nói: “Họ Thôi này ăn nói khó nghe quá! Biểu tỹ, không phải nhị huynh của tỹ tài trí cao siêu sao? Tỹ mau gọi huynh ấy ra giải đề toán này đi.”

Nàng ta vừa dứt lời, tiểu cô mảnh mai kia lại nở nụ cười khó xử, khiến tiểu cô họ Viên khi nãy còn tức giận liền hoảng hốt: “Biểu tỹ, lẽ nào đề toán này khó lắm à?”

Hai tiểu cô còn lại cũng khẽ nói: “Ồ, mấy vị lang quân kia không phải đều là đại tài tử trứ danh sao? Sao họ không lên tiếng? Lẽ nào họ không giải được đề toán kia?”

“Ta nhớ đề toán này là trong Cửu Chương Toán Thuật thời Đông Hán, không phải là đề từ mấy trăm năm trước đâu, nhiều lang quân như thế mà không ai có đáp án đúng ư?”

Biểu tỹ kia im lặng hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Ta cũng biết đề này từng được đưa vào Cửu Chương Toán Thuật, có điều câu này rất khó, e là...”

E là cái gì thì không cần nói ai ai cũng biết rồi. Phút chốc sắc mặt đám tiểu cô đều biến đổi. Cả Tư Biện đường im phăng phắc, chỉ còn lang quân Thôi thị mới đến Kiến Khang không lâu đang đứng trên đài cao cười khẩy mà thôi.

Xưa nay sĩ tộc coi trọng sĩ diện nhất, thời gian im lặng càng lúc càng lâu, dần dần có người hầu lặng lẽ bỏ ra ngoài, đi tìm viện binh. Những điều này không hề lọt qua Thôi lang được, sau khi hấn dời từ Trung Nguyên đến Kiến Khang, hấn đã hiểu được hai miền Nam - Bắc khác biệt đến cỡ nào. Theo hấn biết, trừ phi mới được cao thủ số học, còn không thì chỉ còn lại đệ nhất danh sĩ Giang Nam là Tạ Lang mới có cơ may giải được đề toán này mà thôi.

Lúc này tiểu cô Viên thị nghiêng răng lên tiếng: “Ta chính là nữ nhi Viên thị, một trong bốn họ Vương - Tạ - Viên - Tiêu mà Thôi Thiên đã nói, hôm nay nếu không nghe thấy thì thôi, nếu đã nghe thấy há có thể để người ta đùa đầu cười cổ.” Nàng ta bực bội quay sang nói với tỷ nữ bên cạnh, “Người hãy thông báo cho mọi người biết, nếu ai giải được đề toán khó này giúp ta, nữ nhi Trần Quận Viên thị ta đây nhất định sẽ tạ ơn hậu hĩnh.”

Lúc tỷ nữ đó thừa vâng, quay người chuẩn bị bỏ đi thì Cơ Tự đứng một bên đã lẳng lặng cất lời: “Ta biết cách giải đề toán này.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Kinh Ngạc.

Lúc này Cơ Tự có một khả năng mà tất cả mọi người đều không nghĩ đến, và ngay cả nàng cũng đánh giá thấp ưu thế kia của mình, đó chính là nàng có sự hiểu biết phong phú. Việc này ở thời Tùy Đường không có gì kỳ lạ nhưng ở thời Lưu Tống thì vô cùng hiếm có.

Bởi vì sao? Bởi vì thời này tất cả sĩ tộc có thể đứng ở vị trí cao trong xã hội tất nhiên có ưu thế riêng của mình, mà những ưu thế này được đánh giá trên ba mặt. Một là có điền sản và hạ nhân cực nhiều, hay nói cách khác là chiếm ưu thế về nhân khẩu. Hai là họ vô cùng giàu có, tức là chiếm ưu thế về kinh tế. Ba, chính là họ thao túng văn hóa.

Khi văn hóa trở thành nền tảng căn bản để cân nhắc vị thế của một gia tộc và con cháu gia tộc đó thì sự thao túng văn hóa này đã được hình thành. Gắn như mỗi gia tộc đều cất giấu kiến thức của mình giống như tài sản riêng của gia tộc. Ví dụ như gia tộc Giang Nam nào đó cất giữ bí mật Thương Hàn Tạp Chứng Luận được mấy trăm năm, chỉ vì để con cháu từ từ nghiền ngẫm hết nội dung bên trong mà thôi. Lại ví dụ như Lang Gia Vương thị có bộ thư pháp độc nhất vô nhị vang danh thiên hạ vậy.

Chính vì thói quen bó bó giữ mình này cộng thêm hơn hai trăm năm qua chiến tranh liên miên dẫn đến kiến thức bị đứt đoạn, cho nên người có kiến thức uyên bác thời này rất hiếm. Cũng bởi vì điểm này, thế nên lần trước Cơ Tự không hề do dự mang Thương Hàn Tạp Chứng Luận đi cứu Tạ Lang đã đổi lại một ân tình to lớn từ chàng.

Một câu nói của Cơ Tự đã khiến sáu tiểu cô sĩ tộc, đứng đầu là tiểu cô Viên thị đồng loạt nhìn nàng với vẻ mặt kinh hãi khó che giấu.

Viên tiểu cô hoàn hồn trước, nàng ta nói: “Không thể nào.” Nhưng nhìn vẻ mặt tự tin của Cơ Tự, nàng ta lại trầm nghĩ: Lẽ nào tiểu cô này biết giải thật sao?

Trong lớp thanh thiếu niên của Kiến Khang, không mấy người biết được những đề bài khó trong Cửu Chương Toán Thuật, thế nhưng một tiểu cô còn nhỏ tuổi hơn mình và không hề có danh tiếng biết giải thật ư? Điều này thật khó tin.

Chần chừ một hồi, rốt cuộc Viên tiểu cô đã bình tĩnh trở lại, nhìn Cơ Tự: “Người biết giải thật à?” Rồi nàng ta vẫy tay ra hiệu tỷ nữ đi lấy giấy bút, sau đó quay lại hỏi, “Nói đi, người muốn cái gì?”

Cơ Tự từng nghĩ nên nhân cơ hội này lấy lòng mấy nữ nhi sĩ tộc, nhưng phút chốc nàng lại nghĩ, mấy nữ tử sĩ tộc này đã quen nghĩ thiên hạ này không ai bằng họ, ai ai cũng phải nâng niu họ trong lòng bàn tay, bất kể nàng có lấy lòng họ thế nào, họ cũng chỉ xem như gió thoảng bên tai thôi, tuyệt đối không bận tâm thậm chí họ còn không ưa nàng bởi vì nàng kiêu ngạo, vênh mặt khoe tài với họ nữa.

Sau đó, nàng lại nghĩ không thềm để ý đến mấy người này, mình cứ xuất đầu trước đám lang quân này lấy danh tiếng đã. Nhưng nàng không có ai chống lưng, cũng không gia tộc nâng đỡ, nếu thật sự nổi danh, ngược lại e rằng không kết giao được bạn bè mà sẽ dẫn đến những kẻ có âm mưu xấu, hoặc thậm chí đẩy mình vào vòng xoáy của dư luận.

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, Cơ Tự dứt khoát đòi năm trăm lượng vàng. Đám người Kiến Khang coi tiền như rác, nhưng nàng tuyệt đối không chê tiền bao giờ.

Thấy nàng ra giá trắng trợn, đám tiểu cô lại định châm biếm, nhưng nhìn vào ánh mắt thần nhiên của nàng, bọn họ lại cảm thấy Cơ Tự hẳn rất khó lường, không sao cất lời chế nhạo được.

Viên tiểu cô đồng ý: “Được.” Rồi cời một chiếc vòng tay đưa cho Cơ Tự, “Đây là tín vật của ta, người cầm lấy làm bằng chứng, mai đến Viên phủ tìm ta.”

Cơ Tự ung dung cười, tiện tay đặt vòng tay kia lên bàn, cầm lấy giấy bút nô tỷ đưa đến, hí hoáy viết.

Chỉ mới viết hai chữ, mấy tiểu cô kia liền xì xầm: “Nét chữ của cô ta khá bất phàm đấy.”

Bởi vì lực tay không đủ, hơn nữa nàng không luyện chữ thường xuyên nên chữ viết không được cứng cáp cho lắm. Nhưng nét chữ của nàng lại mang phong cách khác biệt, đường nét bay bướm phóng khoáng, chưa thấy trên đời này bao giờ. Thoáng chốc sáu tiểu cô kia quả thật sững sờ. Họ nhìn nhau trân trối, đều nghĩ thầm: Lẽ nào nữ tử hậu duệ của Hoàng đế, huyết mạch chính thất của nhà Chu thật đúng là được truyền thừa nghìn năm, dù chỉ là một

tiểu cô nhưng bản thân có tài hoa thâm sâu đến vậy sao?

Viết xong Cơ Tự thổi khô mực trên giấy, nhẹ nhàng đặt trước mặt Viên tiểu cô, rồi cắt vòng ngọc vào ngực. Nàng mỉm cười phóng khoáng: “Đưa đáp án này cho Thôi Thiển đi. Thật ra mấy vọng tộc phương Bắc hơn chúng ta ở tài số học và bắn cung, nhưng thư pháp thì lại thua xa.”

Nàng nhẹ nhàng nhắc nhở họ điểm này rồi gật đầu, quay người bỏ đi.

Lúc Cơ Tự đi ra, Viên tiểu cô kia cất tiếng: “Lang quân Thôi gia thật xem thường người Kiến Khang ta, một bài toán trong Cửu Chương Toán Thuật nhỏ nhỏ mà dám mang ra khiêu chiến với tất cả nhân tài Kiến Khang sao? Người hãy nghe cho kỹ đây, đáp án là 780 dặm.”

Gần như Viên tiểu cô vừa dứt lời, Cơ Tự liền thấy lang quân Thanh Hà Thôi thị trên đài mặt trắng bệch, sau đó y quay ngoắt lại, không dám tin nhìn về phía Viên tiểu cô kia. Còn Viên tiểu cô sau bức rèm, nhìn theo bóng dáng Cơ Tự biến mất, rồi quay lại nhìn vô số lang quân xuất chúng trong Tư Biện Đường này đang ngưỡng mộ nhìn mình. Trước nay thiếu nữ khuê các như nàng ta chưa bao giờ nhận được ánh mắt như thế bao giờ, bỗng nhiên lòng hư vinh của nàng ta được vô cùng thỏa mãn. Trong phút chốc, Viên tiểu cô thầm nghĩ: Nếu quả thật đó là đáp án ta tự giải được thì tốt rồi. Chỉ bằng việc hôm nay, thanh danh của ta đã có thể sánh ngang với Tạ Đạo Uẩn. Có được tài danh cỡ Tạ Đạo Uẩn cùng với gia cảnh của Trần Quận Viên thị thì gả cho Tạ Lang sẽ trở thành việc dễ như trở bàn tay thôi.

Hai chủ tớ Cơ Tự thông thả đi ra khỏi Tư Biện Đường, hồi lâu Tần Tiểu Thảo mới khẽ hỏi: “Nữ lang, sao người lại biết nhiều thứ quá vậy? Lễ nào do tổ tông phù hộ sao?” Thế nên một bài toán khó như thế nhưng chỉ có mình Cơ Tự giải được. Vừa lấy được tiền của đám tiểu cô sĩ tộc cao cao tại thượng còn khiến họ phải rửa mặt mà nhìn nữa.

Cơ Tự không hề doái hoài với vẻ kinh ngạc của Tần Tiểu Thảo, chỉ cười xòa.

Lúc này Tạ Lang đã bỏ đi, con đường chật kín ừn tắc khi nãy chỉ còn lác đác năm sáu người. Hai chủ tớ tìm đến Tôn Phù trong một ngõ hẻm, rồi lập tức lên xe chạy về phủ.

Cơ Tự mới vừa bước chân vào trang viên, phía sau người hầu Trịnh Ngô phải đi nhận bình phong đã trở lại.

Đặt tấm bình phong trước mặt Cơ Tự, Tần Tiểu Mộc anh ruột của Tần Tiểu Thảo năm nay mới mười bảy tuổi nói: “Tiểu nhân nhận lấy tấm bình phong này, sau đó còn cắt đuôi được ba lượt người theo dõi rồi mới về đây.”

Cơ Tự gật đầu: “Việc liên quan đến tính mạng và tương lai của Dữ Thi Nhi, có người theo dõi cũng là bình thường.” Nháy mắt, nàng khen, “Chuyện này người làm rất tốt.”

Được khen ngợi, Tần Tiểu Mộc vui mừng, trong ánh mắt sáng rõ của y, Cơ Tự lấy vòng tay của Viên tiểu cô đưa cho Tần Tiểu Thảo, căn dặn: “Người kể lại chuyện xảy ra hôm nay với Trịnh quản gia, sau đó bàn bạc cách đi nhận năm trăm lượng vàng kia đi.”

Tần Tiểu Thảo vội vàng đáp: “Xin tiểu cô hãy yên tâm”

Cơ Tự gật đầu, lại nói: “Thời gian rất gấp, mấy ngày tới ta sẽ dồn hết tâm sức vào việc bình phong, không cho phép ai đến quấy rầy ta hết.”

“Vâng.”

Nhóm người hầu lui xuống, Cơ Tự mở bức bình phong này ra xem. Trên bình phong thêu một bức Bách Điều Châu Hoàng, trăm loài chim vây quanh một con Phượng Hoàng rực rỡ trên khóm hoa ngày xuân.

Thật ra thì theo Cơ Tự, Hồi Văn Tú tuy có thể thêu cảnh vật trở nên lập thể, nhưng nếu thật sự muốn sinh động thì phải thêu kết hợp với núi sông. Có điều lần này nhiệm vụ của nàng chỉ tu sửa, khôi phục bình phong lại nguyên trạng là được. Còn thêu có sinh động hay không chẳng can hệ gì đến nàng.

Vì bỏ thêu đã lâu, nên nàng phải luyện tay nghề lại mười ngày. Trong khoảng thời gian này, đầu tiên Tần Tiểu Thảo đến nói cho nàng biết, đã mang vòng ngọc của Viên tiểu cô đến lấy được năm trăm lượng vàng và đã cắt vào kho. Có điều lúc đi lấy vàng bị người của Viên phủ thăm dò vài lượt, trên đường trở về còn bị họ phái người theo dõi. Tuy nhiên Tần Tiểu Mộc làm việc nhanh nhạy, dễ dàng cắt đuôi bọn họ.

Sau đó là Trịnh Ngô đến cảm ơn Cơ Tự, lão nói mình đã trông coi trang viên gần hết kiếp người, không ngờ lúc sinh thời còn có thể gặp được chủ nhân, nhờ vào ân đức của chủ nhân cho họ com no áo ấm. Rồi lão lại nói, Tần Tiểu Thảo đã kể lại cho lão nghe bản lĩnh của Cơ Tự, lão bảo tài số học và bắn cung cả vùng Giang Nam này đã hoàn toàn xuống dốc. Cơ Tự tinh thông toán học như thế xem ra là được tổ tông phù hộ, đáng tiếc nàng không phải là nam nhi. Đoạn, Trịnh Ngô lại nói, bây giờ trong phủ không lo cái ăn cái mặc, lão đã bảo mọi người bắt đầu luyện tập tài nghệ tổ tông mình truyền thụ để sau này làm tiểu cô nỡ mảy nở mặt.

Thế là tối đó, Cơ Tự liền nghe trang viên mình truyền đến từng tiếng chuông nhạc, khèn sênh cổ xưa từ thời Tiên Tần.

Còn hai ngày nữa là đến đại thọ của Thái hậu, Cơ Tự thêu lại phần lông vũ của Phượng Hoàng đã bị cắt rách, cho thêm vài đường chỉ kim tuyến để Phượng Hoàng trở nên óng ánh sinh động. Rồi kín đáo thêu thêm chi tiết núi sông che đi đường cắt, dù có nhìn từ phía sau hay soi giữa ánh mặt trời cũng không nhận ra bức bình phong này đã từng bị người khác phá hoại.

Sau khi tu sửa hoàn thiện, cuối cùng bức bình phong đã trở về tay của Dữ Thi Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thái Hậu.

Thái hậu họ Lộ, xuất thân hàn môn, phụ thân của bà trước đây là đánh xe ngựa cho Lang Gia Vương thị. Dĩ nhiên không chỉ có mình Thái hậu xuất thân nghèo hèn, mà ngay cả Hoàng triều họ Lưu cũng là thứ tộc. Chẳng qua Dữ Trương thị được gả vào Dữ phủ, một trong một trăm sĩ tộc đứng đầu phương Nam, nhưng nói cho cùng Dữ Thị cũng không phải hai nhà Vương - Tạ. Lang Gia Vương thị có thể không nể mặt Lộ Thái Hậu, Trần Quận Tạ thị cũng có thể không xem Thái hậu ra gì, thế nhưng Dữ thị nhất định phải làm đủ lễ nghĩa. Huống chi hôm nay Trương thị đến đây chúc thọ còn có một mục đích khác.

Dữ Trương thị năm nay mới vừa hai bảy, hai tám tuổi. Dáng vẻ ả ngày thường luôn vẫn nhã, khiến người ta có cảm giác như đã được học đủ thứ thi thư. Tuy có thân phận được nâng từ thấp thót lên chính thể, nhưng thứ nhất là ả và Đại Dữ Trương thị vốn là tỷ muội ruột, thứ hai là ả nổi danh từ ái nhân hậu, nếu không vì ả rộng lượng nhân từ lại là người tốt, yêu thương nữ nhi của tỷ tỷ còn hơn cả con gái mình, thì làm sao có chuyện nữ nhi do tỷ tỷ ruột sinh hạ là ngu tiểu cô Dữ Thi Nhi vì muốn nâng đỡ ả mà chống đối phụ tổ nhiều lần, và còn khoe khoang với người ngoài rằng mình có một người dì tốt như thế chứ?

Dữ Trương thị đoan trang tao nhã, trang điểm quý phái nhưng không lòe loẹt đến bái kiến Thái hậu, sau khi hành lễ, ả dâng một cái hộp gỗ được mở ra đặt trên kỷ.

Lộ Thái hậu không được học hành từ tể, mỗi khi được ai tặng lễ vật đều hay khoe khoang trước mặt mọi người, cho nên người tặng lễ cứ a dua nịnh nọt theo ý bà.

Dữ Trương thị dâng lên một bức tượng Quan Âm gỗ lim vàng, hình dáng bức tượng kia rất lạ, ắt hẳn là từ nước khác chứ không phải vật ở Trung Nguyên. Hơn nữa căn cứ vào đường nét chạm trổ tinh xảo, cũng như giá trị của giống lim vàng, có thể cho thấy phần thọ lễ này vẫn rất quý giá.

Nhưng Lộ Thái hậu vừa nhìn thấy bức tượng kia thì đã cau mày: “Ta nhớ lần trước người nói dâng tặng ta đâu phải bức tượng gỗ điều khắc này.”

Gần như là Lộ Thái hậu vừa cất lời, sắc mặt Dữ Trương thị liền tái nhợt rồi chuyển thành trắng bệch, ả thở dài.

Các vị mệnh phụ xung quanh khẽ giọng bàn tán. Trong tiếng nghị luận, Dữ Trương thị có vẻ như không chịu nổi nữa, ả thút thít: “Chuyện này là mệnh phụ không đúng, bức bình phong Hồi Văn Tú thì bị tiểu nữ trong nhà lỡ tay làm hỏng rồi ạ.”

Dữ Trương thị vừa nhắc đến “Bức bình phong Hồi Văn Tú”, chúng mệnh phụ bàn tán ồn ào hơn. Từ lâu họ đã nghe nói đến cách thù ghét truyền trăm năm này, nhưng không ngờ Dữ Trương thị có thể kiếm được bức bình phong đó, thật đúng là vô cùng lấy lòng Thái hậu. Nhưng tiếc thay, thứ đồ quan trọng như vậy lại bị nữ nhi của Dữ Trương thị phá hỏng.

Do xuất thân quê mùa, trước nay Thái hậu luôn cư xử bức xúc, mấy lần trước Dữ Trương thị luôn nhắc về chuyện ả có được bức bình phong Hồi Văn Tú khiến bà mong ngóng rất nhiều. Nhưng giờ phút nghe thấy như vậy, Thái hậu liền nổi giận, sa sầm mặt quát lên: “Lỗi này là tại người rồi, thứ quan trọng như vậy sao lại để nữ nhi lấy ra nghịch ngợm được?”

Nghĩ đến việc từ trước đến giờ những sĩ tộc kiêu ngạo luôn chán ghét Lộ Thái hậu, bà đoán không chừng chuyện này là do tiểu cô sĩ tộc cố ý gây ra, ả khinh thường bà xuất thân hàn môn nên cố ý cất hồng tâm bình phong, dùng chiêu này để sỉ nhục bà đây mà!

Lúc này vú già đi theo Dữ Trương thị vội vàng bẩm: “Kính xin Thái hậu nương nương thứ tội, phu nhân nhà nô tỳ vì muốn tìm được bức bình phong Hồi Văn Tú còn tồn tại duy nhất trên đời này dâng tặng người mà đã cất công cực khổ, sai người tìm kiếm suốt năm năm ạ.” Ngay sau đó vú già kia lại nói nhỏ: “Nhưng tại ngũ tiểu cô xấu lão đã quen, nàng biết rõ nhưng cứ...”

Vú già vừa nói xong, tiếng xì xào lại vang khắp nơi, “Ngũ tiểu cô? Đứa con gái duy nhất của chính thất phu nhân để lại à?” “Nghe nói tiểu cô kia từ trước đến giờ luôn kiêu căng, không ngờ dám cả gan phá hoại luôn cả quà mừng thọ cho Thái hậu.” “Ài, chuyện này cũng không thể trách Tiểu Dữ Trương thị được, nàng ta thật đúng là không biết phải xử trí thế nào với con gái của Đại Dữ Trương thị để lại mà.” “Không biết phải xử trí thế nào thì lần này cũng phải phạt nàng ta thật nặng mới đúng!”

Lộ Thái hậu cũng hừ mũi, bà tức giận nói: “Cũng do người mềm lòng! Theo ta thấy, nữ nhi kiêu căng bất hiếu như vậy cho dù đánh chết cũng đáng đời!”

Câu nói của Lộ Thái hậu thật sự quá thâm hiểm, bà nói Dữ Thi Nhi là “nữ nhi bất hiếu”. Thời này lấy hiếu trị quốc, dù là danh sĩ tài ba nhất, trường tử sĩ tộc cao quý nhất, cũng có thể bị trừng trị vì tội danh này, huống chi là một tiểu cô như Dữ Thi Nhi?

Dữ Trương thị sợ tới mức lùi về sau, ả ngăn ngừa một lát rồi quỳ rạp xuống đất trước mặt Lộ Thái hậu, nước mắt ngân ngấn cầu xin: “Thái Hậu, Thi Nhi mới mười lăm, vẫn còn là trẻ con, xin Thái hậu khoan dung tha cho Thi Nhi.” Vừa dứt lời, Dữ Trương thị đã khóc đến tường chừng như không còn hơi sức.

Dữ Trương thị thân là sĩ tộc, vừa quỳ rạp xuống đất hành lễ với Thái hậu vừa khóc đứt ruột, tình mẫu tử này quả thật trông vô cùng sâu nặng, khiến người ta cảm động. Nhất thời ánh mắt mọi người nhìn Dữ Trương thị đều mang vài phần kính trọng.

Nghe tiếng nghị luận xung quanh và thấy ánh mắt Lộ Thái hậu nhìn mình trở nên dịu dịu, Dữ Trương thị đang quỳ trên đất ả giấu về đắc ý.

Đúng lúc này, giọng thái giám the thé truyền đến từ bên ngoài, “Bẩm Thái hậu, Ngũ tiểu cô Dữ Thi Nhi của Dữ thị cầu kiến!”

Cái gì? Dữ Thi Nhi lại dám đến đây cơ à? Thật là to gan!

Thoáng chốc, chúng mệnh phụ đều quay đầu nhìn ra ngoài, khuôn mặt Lộ Thái hậu cau có, tức giận quát lên: “Cho nàng ta vào!”

Dữ Thi Nhi vừa bước vào trong điện đã thấy khuôn mặt sa sầm và ánh mắt đầy vẻ chán ghét của Lộ Thái hậu, vẻ mặt khinh bỉ của nhóm phu nhân, và cả vẻ hoang mang lúng túng của Dữ Trương thị. Nàng ta khoan thai bước đến, quỳ xuống rồi khẽ bẩm: “Thái hậu nương nương, hôm nay Thi Nhi đến đây là bởi vì nẫu thân vội tiền cung nên để quên quà mừng thọ của Thái hậu ở nhà ạ.”

Gần như là Dữ Thi Nhi vừa thốt lời, Dữ Trương thị liền sững người, mà tỳ phụ phía sau ả thì buột miệng thốt lên: “Không thể nào!”

Hoàn toàn phớt lờ những điều này, nàng tiếp tục mở hộp gỗ, sau đó lấy ra bức bình phong Hồi Văn Tú, cung kính giơ hai tay: “Thái hậu nương nương, đây chính là tấm bình phong Hồi Văn Tú theo bức họa Bách Điều Châu Hoàng, Thi Nhi kính chúc Thái hậu nương nương thiên thu vạn phúc!”

Lộ Thái hậu kinh ngạc. Bà ngừng đầu nhìn về phía Dữ Trương thị rồi sai cung nữ bên cạnh: “Đem tới đây xem nào.”

“Vâng.” Chỉ chốc lát, cung nữ kia đã căng tấm bình phong trước mặt Lộ Thái hậu.

Lúc đó, ánh mắt trời chói chang ngoài điện chiếu vào, nhóm phu nhân đều là những người có tay nghề thêu thùa cao siêu, chỉ liếc mắt đã nhận ra bức bình phong Dữ Thi Nhi mang đến quả thật là cảnh Bách Điều Châu Hoàng thêu bằng phương pháp Hồi Văn Tú!

Bức thêu Hồi Văn Tú này không phải đâu đâu cũng nhìn thấy được, ngay cả lúc vừa rồi, Dữ Trương thị cũng đã nói phải cất công sai người tìm kiếm nó suốt năm năm rồi còn gì! Nếu như đây là bức bình phong thật, thì những lời Dữ Trương thị vừa nói là sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng xì xầm trong điện càng to hơn. Ngay cả Lộ Thái hậu cũng thất thần, bà nhìn mặt chính của bức bình phong kia, càng nhìn càng khẳng định đây chính là bức thêu Hồi Văn Tú. Bà nhớ lần trước, Dữ Trương thị cũng nói cho bà biết trên đó thêu bức họa Bách Điều Châu Hoàng. Nếu bức bình phong này còn nguyên vẹn, thì hành động của Dữ Trương thị lúc trước là có ý gì?

Trong lúc Lộ Thái hậu nhìn Dữ Trương thị chuẩn bị hỏi thăm thì Dữ Thi Nhi bỗng cất giọng: “Thái hậu nương nương, người đừng trách mẩu thân tiểu nữ vì chuyện này. Ngày ấy tiểu nữ chỉ mở ra chiếc hộp không thôi, không hiểu tại sao tỳ phụ bên cạnh mẩu thân lại nói tiểu nữ đã cất hồng quả mừng thọ của Thái hậu, còn dọa đánh giết tiểu nữ nữa. Hôm nay sau khi mẩu thân tiền cung, Thi Nhi mới sai người đi tìm, nào ngờ quả nhiên tìm được bức bình phong này ở trong phòng của mẩu thân.” Dữ Thi Nhi bị nhốt hơn hai mươi ngày ở tử đường, sắc mặt tái nhợt, vóc dáng gầy gò yếu ớt đến nỗi dường như chỉ một cơn gió thổi qua cũng đổ, nàng ta nhìn Lộ Thái hậu với ánh mắt thuần khiết, cầu xin: “Thái hậu nương nương, đều tại đám tỳ phụ kia làm hỏng việc, người ngàn vạn lần đừng trách mẩu thân của tiểu nữ!”

Ở đây ai mà không hiểu được ẩn ý sâu xa trong lời nói của Dữ Thi Nhi chứ?

Thoáng chốc, vô số ánh mắt đổ dồn vào Dữ Trương thị và Dữ Thi Nhi.

So với mấy cô nương yếu ớt gió thổi đã bay, Dữ Trương thị đầy đặn phồng phao, làn da trắng hồng, còn tỳ phụ phía sau ả có vẻ mặt nanh ác. Người ta thường bảo chủ nào tố nấy, vốn tưởng rằng Tiểu Dữ Trương thị này được hưởng vị trí chính thê của tỳ tỷ mình thì sẽ đối xử tử tế với nữ nhi của tỳ tỷ để lại, nhưng nào biết được đây cũng chỉ là miệng nam mô bụng một bồ dao găm cả thôi.

Thời đại này, sĩ tộc luôn coi trọng thể diện đến mức không sao tưởng tượng nổi. Nhóm mệnh phụ đều nghĩ đến Dữ Trương thị mới vừa rồi còn quỳ rạp hành đại lễ cầu xin cho Dữ Thi Nhi, khóc lóc thương tâm đến vậy, thế nhưng thật ra là dộc trăm phương ngàn kế đẩy nữ nhi vào chỗ chết, họ đều cảm thấy run sợ.

Lúc ấy còn tưởng ả là một người thương con, nào biết được rằng ả làm như vậy chỉ là mượn tay Thái hậu, diệt trừ con gái của vợ trước, còn có thể nhờ vào đó mà nhận được mỹ danh hiền mẫu nữa chứ. Lại nghĩ đến ban đầu Dữ Thi Nhi hao tâm tổn sức giúp ả phủ thiếp làm thê, mọi người đều hít một hơi sâu, cảm thấy Tiểu Dữ Trương thị thật đúng là trở mặt vô tình, tâm như rắn rết!

Bên kia, Dữ Trương thị ngã xuống đất, rồi rầm gào khản cổ giải thích mình vô tội với mọi người, lại bị Lộ Thái hậu sai người ép đưa ả trở về Dữ phủ. Bên này Cơ Tự cuối cùng cũng nhận được căn viện hai gian trên phố mà Dữ Thi Nhi đưa cho.

Đứng trên đường phố người qua kẻ lại, phồn hoa như gấm, nhìn về ba chữ to “Ô Y Hạng” kia, giọng Tôn Phù run run, khẽ thăm thoi: “Tiểu cô, không kể đến huyện Kinh, cho dù là tất cả sĩ tộc Kinh Châu chỉ sợ cũng không thể có được một căn viện ở Ô Y Hạng đâu!” Hốc mắt y đỏ hoe, giọng nói cũng nghẹn ngào, “Tiểu cô, rốt cuộc chúng ta cũng có thể ngẩng cao đầu được rồi!”

Không chỉ có mình Tôn Phù kích động mà Tần Tiểu Thảo ở bên cạnh cũng nấp máy môi, nàng ta có nằm mơ cũng không ngờ đời này mình sẽ có một ngày được đường đường chính chính bước vào Ô Y Hạng, mà thậm chí còn có thể ra vào vào nơi này nữa.

Nhưng Cơ Tự lại lắc đầu: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Sau khi xe lừa lăn bánh, Cơ Tự lại nói: “Chúng ta không thể ở căn viện kia, mà cũng tuyệt đối không ở đây được.” Hoặc là nói, nàng còn chưa có tư

cách đứng chân tại nơi đây. Bởi vì Ô Y Hạng không phải nơi ai có tiền cũng có thể vào ở. Không có địa vị tương xứng, không có tư cách ngang hàng với những đại sĩ tộc kia thì khi bước vào đó sẽ chỉ tự rước lấy những lời nhục mạ, thậm chí còn có thể là tai họa cho mình mà thôi.

Nghe Cơ Tự giải thích, Tôn Phù lắm bả: “Vậy bán căn viện kia lấy tiền được không ạ?”

Cơ Tự lắc đầu: “Thúc đừng quan tâm đến chuyện về căn viện này nữa, ta tự có sắp xếp.”

Lúc xe ngựa của Cơ Tự cách nhà mình không còn xa liền thấy Tần Tiểu Mộc chạy tới, đến bên cạnh xe ngựa Cơ Tự, vội thưa: “Tiểu cô, một lang quân tên Tiêu Dịch đang hỏi thăm tin tức về người.”

Gần như hai chữ Tiêu Dịch vừa bật thốt, Tần Tiểu Thảo liền kích động, nhỏ giọng kêu: “Tiêu Dịch? Tiêu Dịch của Lan Lăng Tiêu thị sao? Là Tiêu Dịch một trong năm mỹ nam ở Kiến Khang ư?”

Tần Tiểu Mộc trừng mắt liếc nhìn tiểu muội đang quá khích của mình, lại tiếp tục bẩm báo: “Sau khi nghe được tin ấy, tiểu nhân đã nghĩ cách hỏi thăm đôi chút, biết được Tiêu Dịch kia sau khi nghe được tiểu cô họ Viên nói gì đó, mới vội vã cho người tìm kiếm tiểu cô.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Người Tri Âm

Lúc này, Tần Tiểu Thảo bên cạnh nói: “Tiểu cô, có lẽ lang quân Tiêu Dịch có việc gấp muốn nhờ người giúp đỡ đấy.” Nàng ta vừa nghĩ đến lang quân thế gia cỡ đấy, còn là mỹ nam nổi tiếng đến nhờ vả tiểu cô nhà mình liền kích động quay đầu nhìn Cơ Tự ngồi trong xe lừa, hai gò má ửng đỏ.

Trong xe lừa, Cơ Tự suy nghĩ một hồi rồi trả lời: “Dù có việc đi nữa, chúng ta cũng không cần gấp gáp. Đi về trước đã.”

“Vâng.”

Lúc xe lừa chạy về phía trang viên nhà mình, Cơ Tự nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Tôn Phù bên ngoài: “Nữ lang, không, tiểu cô, nơi này xảy ra việc lớn rồi, có rất nhiều người của quan phủ.”

Người của quan phủ ư? Cơ Tự giật mình, lộ đầu ra nhìn. Quả nhiên bên phải ngõ hẻm có mười mấy quan binh ngang nhiên xông vào một sân viện có tường rào.

Cơ Tự còn đang suy nghĩ thì đã thoáng thấy sắc mặt Tần Tiểu Mộc, Tần Tiểu Thảo đều trắng bệch, bèn hỏi ngay: “Xảy ra chuyện gì?”

Tần Tiểu Mộc quay lại nhìn Cơ Tự, nghiêm túc nói: “Tiểu cô, người thấy thước dây và thước cây trong tay mấy người kia không? Mấy người này lại đến đo đạc đất đai đấy ạ?”

Tần Tiểu Thảo lắm bả: “Mới mấy năm thôi mà đây đã là lần thứ ba rồi...”

Cơ Tự thấy họ khản trương như vậy, liền dè dặt hỏi: “Những người này đo đạc đất đai để làm gì?”

“Là như vậy.” Tần Tiểu Mộc giải thích, “Mấy năm qua không phải càng ngày càng nhiều người giàu có đến Kiến Khang sao? Không nói gì khác, chỉ nói đến nhà mẹ đẻ của Thái hậu thôi. Trước kia họ thuộc tầng lớp hàn môn, không có trang viên hoàng gia gì trong thành Kiến Khang cả. Chắc chắn bây giờ họ muốn giống các đại sĩ tộc, xây dựng địa bàn riêng ở Kiến Khang...”

Không đợi y nói hết, Cơ Tự đã hiểu ra ngay: “Nói cách khác, họ không dám động đến nhóm đại sĩ tộc, nhưng chúng ta thì thì không hề kiêng dè sao?”

Trang viên của Cơ Tự tuy nhỏ, tuy hẻo lánh nhưng dù sao nó cũng ở Kiến Khang. Dù Cơ Tự có khế đất nhưng khế đất kia thuộc tiền triều, bây giờ triều đại thay đổi, nếu quan phủ mượn cớ đo đạc đất đai lần nữa để chiếm đoạt thì nàng thật sự không thể can nỏi, và cũng không thể thưa kiện ai được.

Thấy Cơ Tự đã hiểu ra, Tần Tiểu Thảo run run nói: “Tiểu cô, mấy năm nay chúng tôi đã ứng phó với ba lượt nha dịch rồi. Mỗi lần có cường hào nào muốn an cư tại Kiến Khang là sẽ phái quan binh lấy danh nghĩa đo đạc đất đai đến quấy rầy một lần. Mấy lần trước kia, chúng tôi đều nhờ vào địa thế hẻo lánh, khu núi rừng phía sau trang viên lại không dùng được nên tránh khỏi. Nhưng dù như vậy, Ngô Trịnh thúc thúc và mọi người trong trang viên đều phải dùng hết cách mới giữ được phủ. Bây giờ họ lại đến nữa.”

Nàng ta cực kỳ sợ trang viên bị chiếm đoạt, răng va vào nhau lập cập: “Nô tỳ ngốc quá, bây giờ đâu còn như trước nữa. Tiểu cô chúng ta lợi hại như vậy, trong nhà còn có nhiều tiền. Với lại, chúng ta đã có nhà ở Ô Y Hạng, dù sao đi nữa cũng không đến nỗi thành kẻ ăn mày ngoài đường.”

Xe ngựa vừa đi vào, Cơ Tự liền thấy Trịnh Ngô dẫn theo tất cả hạ nhân xếp hàng chỉnh tề đứng chờ trong viện, đợi nàng hạ lệnh. Cơ Tự có thể nói gì bây giờ?

Nhìn họ một lượt, nàng đành bảo: “Các người khoan hoảng loạn đã, ta đi tìm người giúp đỡ.”

Trang viên nhà mình chỉ còn ở trong thành Kiến Khang thì vĩnh viễn sẽ bị người ta dòm ngó, tránh được lần này cũng không tránh khỏi lần sau. Máy cường hào kia mượn thế lực quan phủ ép bức nàng, nhưng nàng lại không thể làm gì được họ. Muốn giữ được trang viên này, chỉ còn một cách là cầu cứu Tạ Lang thời.

Cơ Tự lập tức triệu gọi Dữ Trầm, Lê Thúc và mấy hộ vệ, bảo Tôn Phù đánh xe: “Đi, đến Ô Y Hạng.”

Tôn Phù hiểu ý của nàng, vâng dạ rõ to, giục xe lừa đi. Nhìn bóng dáng đoàn xe rời đi, nhóm Trịnh Ngô ngơ ngác nhìn nhau. Họ thật sự không rõ tiểu cô nhà mình vừa đến Kiến Khang, còn chưa quen thuộc mọi thứ nơi đây, nói đi tìm người giúp là đi ngay, tự tin này đâu mà có?

Lát sau, xe lừa Cơ Tự đã đến Ô Y Hạng, còn cách cả con phố nhưng đã cảm nhận được dòng dõi hùng tráng Trần Quận Tạ thị kia. Dòng dõi như vậy chỉ vừa nhắc đến đã khiến người ta sợ hãi, bây giờ đứng nhìn từ xa, cũng không biết tại sao, Tôn Phù lại không dám đánh xe tiến đến. Dù khi này nhóm Dữ Trầm, Lê Thúc vẫn còn cười nói cũng đã im bật. Họ đồng loạt quay đầu nhìn về phía xe lừa, Tôn Phù khẽ gọi: “Nữ lang...” Y thoáng nhỏ giọng lại, “Tiểu cô, nô tài không dám...”

Thật ra hai chân Cơ Tự cũng mềm nhũn rồi. Tuy nàng từng nói với đám hạ nhân, Cơ thị cũng là môn phiệt sĩ tộc. Dù câu cửa miệng của nàng là “vương hầu tám trăm năm” nhưng khi thật sự đặt chân đến nơi này, ngược nhìn phủ đệ quý phái kia, Cơ Tự mới biết được cái gì gọi là cao không thể với.

Mấy người họ trần trối nhìn nhau hồi lâu, Cơ Tự mới quyết tâm ra lệnh: “Tìm một chỗ đỗ xe, Tôn thúc, thúc với Dữ Trầm đến đó, trình ngọc bội của Tạ Thập Bát hỏi thăm thử xem.”

“Vâng.”

Nhìn tám lưng còng đi càng khòm xuống của Tôn Phù và Dữ Trầm, Cơ Tự thầm nghĩ: Họ đúng là không gan dạ chút nào.

Hai người họ trở lại rất nhanh, vừa đến Tôn Phù đã nói ngay: “Tiểu cô, Tạ Thập Bát lang không có ở nhà.”

“Không ở nhà ư?” Cơ Tự thất vọng, nàng vội hỏi, “Vậy có nói Tạ Thập Bát đi đâu không?”

Tôn Phù trả lời: “Việc này tiểu nhân có hỏi nhưng họ nói, dạo gần đây Tạ Thập Bát lang thường đến Huyền Học quán hoặc Tư Biện đường ạ.”

Cơ Tự thờ phào nhẹ nhõm, lắm bầm: “Chỉ cần không rời khỏi Kiến Khang thì tốt rồi.”

Lúc xe lừa chạy về phủ, Tôn Phù vẫn còn kêu ca: “Tiểu cô, thật không hổ danh là Trần Quận Tạ thị, ngay cả người giữ cửa cũng quý phái hơn cả lang quân ở huyện Kinh mà tôi từng gặp nữa. Tiểu cô biết không, sau khi gã sai vật nhận lấy ngọc bội, nhìn hồi lâu rồi mới đi vào phủ hỏi thăm, trở ra đã khách khí với tôi hơn nhiều. Họ còn nói bóng gió muốn biết tiểu cô là ai nữa. Nhưng không được tiểu cô cho phép tôi cũng không dám trả lời, chỉ đáp qua loa thôi.”

Cơ Tự trong xe ngựa trả lời: “Thúc làm rất tốt.”

Song điều khiến Cơ Tự thất vọng là, ngày hôm sau, hôm sau nữa, nàng đến Huyền Học quán và Tư Biện Đường đều không nhìn thấy bóng dáng Tạ Lang đâu.

Cơ Tự phân tán nhóm hạ nhân, bảo họ đi nghe ngóng lộ trình của Tạ Lang hoặc đám người Tạ Quảng. Không đến một khắc sau, Tôn Phù trở lại, y vui mừng nói: “Tiểu cô, hỏi ra tung tích của lang quân Tạ gia rồi ạ. Người đang ở hồ Minh Tâm phía Đông Nam sông Trường Giang Kiến Khang, trong hồ kia có một hòn đảo, nghe nói là có đại nhân vật nào đó sắp sửa đến Bắc Ngụy, nên lang quân Tạ gia dẫn theo mấy trăm gia kỹ mở tiệc đưa tiễn. Có rất nhiều người cũng muốn đi xem, nhưng họ đều sợ nước nên không dám đến đây.”

Nghe đến đây, Cơ Tự cao hứng trở lại, mỉm cười nói: “Bọn họ sợ nước nhưng chúng ta không sợ, đi, đến cầu kiến Tạ Thập Bát.”

Bên ngoài Tôn Phù vui vẻ vâng dạ, đánh xe lừa. Lát sau, Cơ Tự và mấy gia phó đã đến bên hồ Minh Tâm. Khi ấy mặt trời dần ngả về Tây, ráng chiều soi xuống mặt hồ lấp lánh, đẹp tựa mộng ảo. Thấy cảnh sắc này, Cơ Tự bèn cầm lấy thanh tiêu ngọc trong tủ xe, cắt trong tay áo rồi ra lệnh: “Thúc, đi chuẩn bị một chiếc thuyền lá đến đây.”

Lần này người nghe lệnh là Dữ Trầm. Trong nhóm hạ nhân của Cơ Tự, Dữ Trầm là người giỏi chèo thuyền nhất. Chốc lát sau, Dữ Trầm chèo chiếc thuyền lá đến, sau khi dặn dò nhóm Tôn Phù vài câu, Cơ Tự trang điểm tỉ mỉ, vén váy lụa nhảy xuống thuyền.

Thuyền lá còn chưa trôi đến giữa hồ, nàng đã nghe thấy tiếng chuông nhạc. Thế mà lại là chuông nhạc cơ đấy, Cơ Tự thầm hỏi hận tại sao mình không dẫn Tần Tiêu Thảo đi theo. Con thuyền nhẹ chuyễn hướng, một tòa lầu ba tầng có hành lang chạm rồng xung quanh hiện ra trong tầm mắt nàng. Thuyền nhẹ lướt đến trước, nàng thấy được một lang quân mặc bạch y, tóc đen buông xõa choàng qua vai, áo bào bay phấp phới đang gõ chuông nhạc.

Lúc này ánh trời chiều đỏ như lửa, bao phủ thiên hạ trong một màu rực rỡ. Đàn cò trắng bay lượn soi bóng xuống hồ nước trong veo. Ánh tà dương chiếu lên người lang quân bạch y, khiến động tác ung dung gõ chuông nhạc của chàng toát lên nét trang nghiêm cổ kính.

Bất chợt tầm nhìn của nàng bị khe núi ngăn trở, đầu đó truyền đến một tiếng đàn. Đây chính là khúc nhạc Hoa Tư Dẫn hoàng đế lưu lại. Trong lúc tiếng đàn ngân lên, tiếng chuông nhạc đột ngột chuyển nhịp thành thể hòa âm.

Ngay sau đó thêm tiếng đàn sắt truyền đến, nghe một hồi Cơ Tụ liền hiểu ra. Những người này đang dùng khúc nhạc được cải biên từ Đại Nhã Chung Dân trong Kinh Thi để làm nhạc đệm cho Hoa Tụ Dẫn.

Đúng lúc này, thuyền lá của Cơ Tụ đã hoàn toàn chuyển hướng về phía chính diện tòa lầu. Chỉ thoáng nhìn nàng đã nhận ra ngay người đang đứng dưới lầu các, phong thái nhã nhặn với tư thái tiêu sái kia chính là Tạ Lang. Người ngồi trên chiếc thuyền lá bên mặt hồ đánh đàn cổ là một quan viên gần ba mươi tuổi, đầu đội khăn quan, vẻ mặt nghiêm trang. Còn người gõ đàn sắt là một lang quân gầy gò. Trước mặt mọi người là mấy trăm ca kỹ mặc bào phục đỏ thắm, đầu đội mũ chùy hầu, thướt tha múa điệu vũ của thời Chu.

Nhìn kỹ mấy trăm ca kỹ kia ai ai cũng dung mạo xinh đẹp, tuy mặc bào phục quan viên nhưng tư thái yếu điệu, xem ra họ chính là gia kỹ của Tạ Thập Bát đang giả trang thành quan viên Tiên Tần, diễn lại cảnh thái bình của thời đại ấy trước mặt tất cả danh sĩ rồi.

Nhìn nhóm gia kỹ, bỗng Cơ Tụ hiểu ra tại sao lang quân sĩ tộc Kiến Khang xưa nay không ham thích nữ sắc. Cũng phải thôi, bất kỳ một gia tộc nào nếu có dễ dàng sở hữu trăm gia kỹ xinh đẹp thì về mặt nữ sắc nhất định đã sớm nhìn quen đến mức chán ngán. Thế gian này thứ có thể khiến họ chú ý chính là phong thái đáng để ngưỡng mộ giống cảnh thiên nhiên hùng vĩ có một không hai mà thôi.

Trong âm thanh chuông nhạc du dương cổ xưa theo gió chiều chậm chậm truyền đến, Cơ Tụ trên thuyền từ từ đặt tiêu ngọc lên môi. Bấy giờ tiếng chuông nhạc, tiếng đàn, tiếng sắt đều tiến vào bước chuyển ngoặt, tựa như những cao nhân viễn cổ đang bốn ba giữa chốn non xanh nước biếc, mỉm cười ngắm cảnh non sông gấm vóc.

Tiếng tiêu của Cơ Tụ bất chợt vang lên, âm thanh réo rắt nức nở, giống như gió rít gào trong cỏi đất trời, giống như linh hồn của đất gấm thét vọng về từ cỏi xa xăm mang theo vài phần ai oán.

Bất kể những người đang ngồi trong lầu các trên đảo, hay những danh sĩ đang ngồi thuyền trôi dạt quanh đảo đều đồng loạt kinh sợ. Bởi vì tiếng tiêu kia cường thế đan xen khiến khúc nhạc viên cổ khoan thai bỗng chuyển hướng từ bi thương sang hùng tráng. Giống như tất cả anh linh từng thống trị mảnh đất này sau khi nhớ lại thời đại huy hoàng, quay đầu nhìn thấy nơi nơi lầm than, bắt đầu rơi lệ.

Tiếng tiêu này phù hợp với khúc Hoa Tụ Dẫn và Đại Nhã Chung Dân một cách kỳ diệu, nó cô đọng như thể cánh nọan đơn côi than khóc giữa trời, thoáng cái đã đẩy cả bản hòa âm lên cao trào, thoáng cái đã khiến tất cả danh sĩ bắt đầu rung rung nước mắt.

Bởi vì hôm nay người gảy đàn kia tên là Trần Thái Trọng, y chuẩn bị rời khỏi Kiến Khang đi sứ Bắc Ngụy. Đó chính là vùng đất hồ sôi, lần này Trần Thái Trọng e rằng lạnh ít dữ nhiều, chúng danh sĩ tụ họp tại đây để tiễn đưa y.

Xưa nay sinh ly và tử biệt là việc đoạn trường nhất nhân gian. Nhưng mọi người nơi đây bao gồm cả Tạ Lang đều là người phong lưu chân chính, họ đưa tiễn không cần đến nước mắt, càng không cần ồn ào, họ chỉ muốn tặng cho người bạn của mình một khúc ly ca trong cảnh sắc sơn thủy tú lệ của cố hương.

Đây cũng là một thời đại vô cùng cô độc. Bất kể là anh hùng Tôn Quyền, gian hùng Lưu Bị hay kiêu hùng Tào Tháo thời Tam Quốc đã khuất núi kia, họ đều chưa có được giang sơn này. Còn kẻ giành được non sông gấm vóc nơi đây lại chẳng xứng với một chữ hùng nữa kia. Trong huyết mạch của Tư Mã Ý thiếu hụt máu anh hào nhưng lại có lắm bản lĩnh mưu hại hào kiệt. Kể từ đó về sau, suốt hai trăm năm qua, thế gian này chẳng còn hùng kiệt nào nữa cả, có chăng chỉ là vương triều đầy rẫy mưu mô mà thôi.

Cơ Tụ lựa chọn thời cơ đưa tiếng tiêu vào khúc nhạc quá khéo, nó như tiếng gió rít, tiếng nọan kêu, thêm chút nức nở cho tiếng chuông nhạc xưa cổ, tiếng đàn cao nhã và tiếng đàn sắt xa xăm; khiến bản nhạc thịnh yển này dần trở nên hoàn mỹ.

Tất cả danh sĩ không ai dám quay đầu lại là vì họ không nỡ bỏ qua khúc nhạc hoa mỹ đến cực điểm nhưng cũng bị hùng đến tột độ này. Mười mấy nam nhi mũ miện đai lưng đều nhắm nghiền hai mắt, chú tâm lắng nghe tiếng nhạc như thể âm hưởng của đất trời.

Lúc này những vũ kỹ kia đã không còn theo kịp tiết tấu, chỉ có thể tái diễn lại phong thái đi qua đi lại, xoay ngang xoay dọc của quan viên thời Tần thôi.

Không biết qua bao lâu, khi tất cả tiếng nhạc đều dần dần lắng xuống, quan viên trung niên tấu lên nốt cuối cùng rồi bỗng đẩy đàn ra, cất tiếng cười to: “Sảng khoái, sảng khoái, quá sảng khoái, mang rượu đến đây.”

Trong tiếng cười sang sảng của người nọ, mấy chục đôi mắt đều quay lại. Họ nhìn thấy tiểu cô xinh xắn mặc váy lụa mỏng đứng trên thuyền trong gió xuân. Giờ phút này tay nàng cầm tiêu ngọc, mắt như làn thu thủy mỉm cười nhìn mọi người, toát lên khí khái khoáng đạt, như thể cảnh sắc xung quanh đều làm nền cho nàng.

Sau khi Cơ Tụ cầm tiêu ngọc thi lễ với chúng danh sĩ, liền quay người liếc mắt ra hiệu cho Dữ Trầm. Thế là chiếc thuyền lá lại nhẹ nhàng chuyển hướng quay đầu trở về.

Bấy giờ, chúng danh sĩ mới giật mình, họ lập tức hiểu ra, cô nương khi nãy do kim lòng không đậu nên mới hợp tấu cùng mọi người, thế nhưng bây giờ lại vì kiêng dè nên ngại ngừng rồi đi. Nhìn bóng dáng yếu điệu lướt đi kia, một danh sĩ cảm khái thở dài: “Tiếng tiêu này thật tuyệt.”

Một danh sĩ khác cũng gật đầu: “Nhờ có tiếng tiêu hòa tấu nên cuộc thịnh yển này mới trở nên có một không hai.”

Cũng có danh sĩ ôm bình rượu cất tiếng ngâm nga làm thơ khen ngợi.

Còn phía sau họ, Tạ Lang bạch y phát phơ vẫn đứng im lìm trên tầng ba lầu các đắm đắm nhìn về phía Cơ Tụ rồi đi...

Chương 45: Lời Mời Của Tiêu Dịch.

Thuyền của Cơ Tự nhẹ nhàng chuyển ra sau đảo. Quả nhiên chỉ chốc lát, Tạ Quảng đã ngồi một chiếc thuyền lá tới, trên khuôn mặt nghiêm trang mang theo nét cười.

Chèo thuyền đến gần nòng, Tạ Quảng cất tiếng vang dội: “Mỗi lần gặp Cơ tiểu cô, luôn khiến người ta phải rửa mắt mà nhìn.” Hắn tung người nhảy lên thuyền của Cơ Tự, vừa ra hiệu cho Dữ Trầm chèo thuyền vào bờ vừa nói: “Tiểu cô có việc gấp tới tìm lang quân nhà ta à? Nói đi, gặp phải chuyện gì? Nhân lúc trời còn chưa tối tôi sẽ giải quyết ngay.”

Cơ Tự còn chưa kịp mở miệng, Dữ Trầm vốn khá thân quen với hắn đã cất lời: “Chuyện chúng tôi gặp phải hơi lớn, Tạ Quảng có thể xử lý được không?”

Vừa nói xong, Tạ Quảng liền cười to: “Lão Dữ, chẳng lẽ ông vẫn cho rằng ta thật sự chỉ là bộ khúc của Tạ gia thôi sao?”

Dữ Trầm sững sờ, ngạc nhiên hỏi: “Lẽ nào không phải?”

“Tất nhiên là không rồi.” Tạ Quảng vừa cười sang sảng vừa nói, “Bảo ông già rồi đúng thật là chẳng sai tạo nào, ta mang họ Tạ đấy, cái họ này mà ông vẫn không hiểu hay sao?” Hắn cười khoe hàm răng trắng, vui vẻ nói: “Ta là con cháu chi khác của Trần Quận Tạ thị.”

Lần này, Dữ Trầm và Cơ Tự đều hiểu ra.

Tạ Quảng nhìn ánh mắt kinh ngạc của hai người, lại cười vang, hắn nói khê: “Tất cả những người họ Tạ bên cạnh Thập Bát lang đều có thân phận giống ta. Cho nên bất kể các người gặp phải chuyện gì, chỉ cần tìm gặp một trong số chúng ta là được. Ở cái đất Kiến Khang này, nào có việc gì có thể làm khó được bọn ta!”

Dữ Trầm vỗ đùi đen đét, kêu lên: “Sớm biết vậy chúng tôi đã không phải sợ làm gì. Lúc trước tôi vẫn luôn nghĩ rằng, lang quân Tạ gia đi mây về gió, còn lo không tìm được người ấy chứ.”

Cơ Tự bên cạnh cũng nở nụ cười. Nàng lấy một chung rượu ở cuối thuyền đưa cho Tạ Quảng, đợi hắn ngửa đầu uống xong, mới kể chuyện trang viên nhà mình bị quan phủ tịch thu cho hắn nghe.

Tạ Quảng liền thoải mái vung tay nói: “Chuyện nhỏ thế này mà cũng khiến Cơ tiểu sót ruột đến như vậy à?” Ngay sau đó hắn lại nói: “Ngay bây giờ ta sẽ đi xử lý chuyện này giúp cô.”

Cơ Tự mừng rỡ, nghĩ ngợi giây lát nàng lại nói: “Dạo trước ta có giúp người ta một việc, được trả ơn bằng một căn viện hai gian trên phố, ta muốn bán căn viện đó đi, mua lại một căn viện khác. Người có thể giúp ta chuyện này được không?”

Tạ Quảng cười rồi hỏi: “Giúp có mỗi một việc mà kiếm được cả một căn viện mặt phố á? Quả nhiên Cơ tiểu cô vẫn có đầu óc kinh doanh kinh người như trước!” Sau đó lại nói, “Cô muốn đem bán đi rồi mua cái khác để chủ nhân trước của căn viện kia không tra ra được là cô đúng không? Được, chuyện này cứ giao cho ta xử lý.”

Cơ Tự càng vui hơn. Căn viện kia quả thật khiến nàng phải suy nghĩ quá nhiều. Bán phứt đi cho rồi, hiện tại nàng không thiếu tiền tiêu, mà nhiều tiền như vậy để trong trang viên cũng không an toàn. Nếu cứ để căn viện không bán thì thế nào Dữ Trương thị tra được chuyện lúc trước là do mình làm. Dữ Thi Nhi buộc rơi vào vòng gia đấu, nàng cũng không muốn vì nàng ta mà bị người khác cầm hận.

Nghĩ đi nghĩ lại, cách tốt nhất là đem bán căn viện kia đi thôi, rồi dùng khoản tiền đó mua một căn viện khác. Mà muốn làm chuyện này ở Ô Y Hạng thì vẫn phải nhờ người như Tạ Quảng ra mặt mới ổn thỏa.

Thuyền của Cơ Tự cập sát bờ, ba người chấp tay cáo biệt nhau một phen. Tiễn bước Tạ Quảng rồi mấy chủ tớ liền đánh xe lừa về nhà.

Khi vừa về đến ngõ, nàng đã thấy một chiếc xe lừa nào đó đỗ ngoài trang viên nhà mình.

Trông thấy Cơ Tự tới từ phía xa, một người hầu mặc cẩm y đi xuống xe lừa, tới trước mặt Cơ Tự hỏi: “Cô chính là Cơ tiểu cô tinh thông số học đúng không?”

Không đợi nàng trả lời, người hầu trung niên này đã chấp tay trước ngực: “Cơ tiểu cô, ta là người của Lan Lăng Tiêu thị, lang quân nhà ta nghe nói cô tinh thông số học, muốn mời cô đi một chuyến.”

Giọng điệu của gã không hề có vẻ cung kính, rõ ràng là đang nhờ người ta giúp đỡ mà làm như là ra lệnh. Thế nhưng trong suy nghĩ của đám người Trịnh Ngõ cách đó không xa, hay cả Tôn Phù bên cạnh Cơ Tự đều coi gã nói với giọng như thế là điều hiển nhiên.

Trong cái thời môn phiệt đứng đầu này, quân sự của một thế gia còn có thân phận cao hơn cả chủ nhân hàn môn bình thường. Cho nên gã ẩn nói không hề khách khí cũng chẳng phải chuyện gì lạ lùng.

Cơ Tự ngừng đầu, trước giọng điệu không cho phép từ chối của gã, nàng nhướn mi, mỉm cười đáp: “Được.”

Thấy nàng biết điều như vậy, mấy nô bộc của Lan Lăng Tiêu thị hải lòng gật đầu, người hầu trung niên kia ra hiệu cho mọi người bùng vài cuộn gấm xuống coi như lễ vật đặt trước mặt Cơ Tự, rồi gã nói với nàng: “Sáng sớm ngày mai ta sẽ cho người tới đón tiểu cô, kính xin hãy chuẩn bị trước.”

Dứt lời, họ đều lên xe lừa, nghênh ngang rời đi.

Trong trang viên, gần như Cơ Tự vừa bước vào cửa, đám Trịnh Ngô liền xông tới, họ khấn trương nhìn Cơ Tự, đợi nàng mở miệng.

Cơ Tự không khỏi cười lên, nàng cất lời: “May mà hoàn thành nhiệm vụ! Chúng ta giữ được nhà rồi!”

Tuy nhiên sau khi nàng nói xong, đám người hầu chỉ tròn mắt nhìn nàng. Mãi một lát sau, Trịnh Ngô mới tiến lên, dè dặt hỏi: “Tiểu cô, người đi nhờ ai vậy, có đáng tin hay không?”

Lần này Cơ Tự còn chưa đáp lời, Tôn Phù ở bên cạnh đã oang oang nói, “Tiểu cô nhà chúng ta nhờ Tạ Thập Bát lang của Trần Quận Tạ thị đấy, mọi người nói có đáng tin hay không?”

“Gi cơ?”

“Tạ Lang á?”

“Lão Tôn, ông không gọi nhầm tên đấy chứ?”

Nhìn vào mọi người đều mở to mắt không dám tin, Cơ Tự gật đầu nói: “Đúng là đi nhờ Tạ Lang, Tạ Lang đứng hàng thứ mười tám của Trần Quận Tạ thị đấy, người đã đồng ý xử lý giúp chúng ta rồi.”

Tần Tiểu Thảo suýt ngất lịm, nàng ta nói to: “Tiểu cô, sao người quen biết Tạ Thập Bát á?” Trịnh Ngô cũng kích động đến nỗi hai tay run run, ông ta đi lòng vòng, miệng lẩm bẩm, “Không ngờ tiểu cô nhà ta có thể qua lại với Tạ Lang của Trần Quận Tạ thị!”

“Trời ạ, thế mà tiểu cô nhà ta lại quen biết nhân vật tầm cỡ lớn như vậy!”

Chúng bộc đều vui mừng như điên, đến tận khi Cơ Tự bước vào sương phòng, vẫn còn nghe thấy tiếng mọi người reo vang. “Tôn Phù, mới vừa rồi tiểu cô nói, có phải là Tạ Lâm Lang của Trần Quận Tạ thị hay không?” “Sao tiểu cô quen được lang quân tao nhả đệ nhất Giang Nam này, lại còn được ngài ấy hứa hẹn xử lý chuyện này giúp chúng ta thế?”

Sau đó là giọng của Dữ Trầm, Tôn Phù và Lê Thúc, họ bắt đầu kể cho mọi người chuyện trên đường đi lúc trước. Cơ Tự đã làm gì mới khiến Tạ Lang lấy lễ đối đãi nàng.

Chẳng mấy chốc, đêm đã về khuya.

Ngày hôm sau, Cơ Tự nhận ra ánh mắt của nhóm người Tần Tiểu Thảo và Ngô Trịnh nhìn mình đầy sự kính sợ giống như đám Tôn Phù. Sau khi ăn sáng xong, nô bộc trung niên của Lan Lăng Tiêu thị đã đến.

Cơ Tự ngoan ngoãn dẫn theo Tôn Phù, Tần Tiểu Thảo và năm người hầu ngồi lên xe lừa, đi theo phía sau xe lừa của gã trung niên kia ra khỏi trang viên.

Điều khiến Cơ Tự bất ngờ chính là người đàn ông trung niên kia không đưa nàng đến thẳng phủ Lan Lăng Tiêu thị mà đi về con đê ven sông chỗ Huyền Học quán và Tư Biện đường.

Nửa canh giờ sau, xe lừa của gã trung niên kia dừng lại, gã chỉ vào con thuyền hoa phía trước và nói: “Cơ tiểu cô xuống xe đi, lang quân nhà ta đang ở trong thuyền hoa kia.”

Lúc Tần Tiểu Thảo đỡ Cơ Tự xuống xe, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng, nàng ta hạ giọng tức giận mắng: “Họ coi tiểu cô là hạng người gì chứ? Rõ ràng có việc muốn nhờ mà không mời đến nơi đáng hoàng tử tể, ngay cả lễ nghi cơ bản cũng không biết. Họ coi tiểu cô nhà ta là gia nô hay sao?”

Người của Lan Lăng Tiêu thị quả thật rất vô lễ. Nhưng Cơ Tự không muốn chấp nhặt làm gì. Nàng biết xưa nay muốn được người khác tôn trọng không thể chỉ so đo là được.

Chốc lát sau, người hầu trung niên kia đã dẫn nàng đến trước thuyền hoa, gã khom người, cung kính bẩm: “Lang quân, Cơ tiểu cô tới rồi.”

Ngay sau đó, trong thuyền hoa truyền tới giọng lạnh lùng của nam tử, “Đề nàng vào đi.”

“Vâng.”

Người hầu trung niên kia quay người lại, gã giơ tay phải lên mời, ý bảo nàng đi vào. Cơ Tự khẽ gật đầu, cất bước vào trong.

Sàn thuyền được trải từng tấm thảm gấm trắng dày, cột thuyền bên cạnh cũng sơn màu trắng. Trong khoang hương thơm thoang thoảng, nhìn kĩ mới thấy, hóa ra là hương nhan được đốt rải rác trên sàn.

Giẫm lên tấm thảm trắng dày êm ái như thể đi trên mây, Cơ Tụ vừa đi vừa nhủ thầm: May mà giày tơ của ta vô cùng sạch sẽ, nếu không sẽ bị người ta coi thường mất.

Gần như trong nháy mắt bước vào, Cơ Tụ đã vô thức cúi đầu bởi quang sáng tỏa ra từ nhóm lâm lang kia. Bên trong đều là các lang quân sĩ tộc.

Nơi này khác hẳn với huyện Kinh, mỗi lang quân ở đây đều là con cháu một trăm sĩ tộc đứng đầu phía Nam, bất cứ ai trong số họ cũng khiến người ở đất Kiến Khang phải cung kính ngược nhìn.

Thời Ngụy Tấn và Nam Bắc triều là thời đại rất thú vị, thời này họ sùng bái mỹ nam tử. Có lẽ do huyết mạch truyền thời qua nhiều đời được tối ưu hóa, hoặc có lẽ bản thân có căn cơ vững chắc, gia tộc có quyền lực nên tư thái họ tự tin đến mức kiêu ngạo được toát lên một cách tự nhiên.

Cơ Tụ nhắc trông đã thấy Tiêu Dịch ngồi góc bên phải. Giờ phút này mỹ nam nổi danh ở đất Kiến Khang hơi nghiêng đầu, thì thầm gì đó với một lang quân thiếu niên tuần tú bên cạnh. Ngoại trừ Tiêu Dịch, bên trái khoang thuyền còn có một mỹ nam nữa, người kia mặc một bộ bào phục đỏ tươi, đôi mắt sâu hút, đang nghiêm túc xem màn hay trước mặt. Vị mỹ nam này chính là Tam hoàng tử - Lưu Tuấn.

Những người còn lại thì ngồi rải rác trong khoang đang nhắm nháp rượu ngon, hoặc khép mắt dưỡng thần, hay nhàn nhã nghe nhạc, hoặc khẽ giọng trò chuyện với nhau.

Khoang thuyền toàn các lang quân tuần tú, khiến Cơ Tụ hoa cả mắt. Mỗi một lúc sau nàng mới nhìn thấy phía cuối khoang thuyền, có ba tiểu cô đang ngồi sau bức bình phong. Sau khi nhìn từng khuôn mặt trang nhã và xa cách kia, Cơ Tụ quay đầu bước đến.

Lúc này, nhóm lang quân đã thấy Cơ Tụ đứng ở cửa khoang, mọi người đều chăm chú nhìn nàng.

Bị nhiều lang quân sĩ tộc khí khái quý tộc lại tuần tú nhìn đăm đăm như thế, Cơ Tụ bất chợt lúng túng. Bấy giờ Tiêu Dịch đứng lên. Mỹ nam nổi danh này nhìn nàng bằng đôi mắt lạnh lùng lại ẩn chút dịu dàng, sau khi đánh giá Cơ Tụ một lượt, y chìa bàn tay trắng muốt lạnh lẽo của mình với Cơ Tụ, rồi cất giọng êm ái của vùng Lạc Dương: “Nàng là tiểu cô Cơ thị phải không? Nghe nói nàng rất có tài hoa, Tiêu mạo muội mời nàng tới đây, mong nàng đừng trách ta đường đột.” Dứt lời y mỉm cười nhìn Cơ Tụ, ra hiệu nàng nắm lấy tay y.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Sự Dị Dàng Khó Tiếp Nhận (1)

Tiêu Dịch này không hổ danh là bậc lang quân phong lưu lâm khuynh đảo vô số nữ tử, y vừa nhắc tay, liếc mắt đã khiến con gió xuân thổi qua bờ sông kia dường như cũng thêm vài phần quyến luyến. Cơ Tụ ngẩng đầu nhìn nam tử tuần tú đang mỉm cười trước mặt, lại nhìn xuống bàn tay đang chìa ra của y, rồi sau đó nhìn sang đám lang quân phía sau Tiêu Dịch. Nàng chấp hai tay, thân nhiên hành lễ với Tiêu Dịch, rồi lắc đầu khẽ nói: “Mạnh lão phu tử có nói, nam nữ thụ thụ bất thân mới là hợp lẽ nghĩa.”

Cơ Tụ vừa dứt lời, cả khoang thuyền yên lặng như tờ rồi bỗng rộ lên một trận cười lớn. Đám lang quân sĩ tộc đều chăm chú đánh giá Cơ Tụ, Tam hoàng tử nói với giọng vui vẻ: “Tiểu cô này thú vị đây!”

Tiêu Dịch nhìn Cơ Tụ khẽ nhún chào mình, né tránh khỏi bàn tay phải đang giờ giữa không trung của y, rồi mỉm cười điềm nhiên đi về phía rèm che. Ánh mắt nàng trong veo sáng ngời, sóng mắt lúng liếng kia khiến người ta không thể chán ghét. Y cũng bất giác bật cười sang sảng.

Cơ Tụ đi vòng ra sau bức rèm, vừa mới ngồi xuống thì một tiểu cô bên cạnh nàng đã nói: “Tiểu cô này, vị trí của cô ở bên kia kia.” Nàng ta chỉ về phía rèm châu khác.

Sau rèm châu kia cũng đặt một chiếc giường hồ, có điều ở góc hơi tối, quan trọng nhất là nó được kê ngay phía sau chỗ ngồi của Tiêu Dịch, nếu có người nào từ cửa bước vào nhìn thấy Cơ Tụ, chắc chắn sẽ cho rằng nàng là thiếp thất hay nô tỳ gì đó của y.

Thấy Cơ Tụ do dự, một tiểu cô khác khẽ cười: “Nghe nói Cơ tiểu cô mới đến Kiến Khang à? Thảo nào cô không hiểu. Là thế này, ở Kiến Khang sĩ thứ không thể ngồi cùng.” Giọng nói kia tuy nhỏ nhẹ nhưng lại mang hàm ý khinh thường thấu xương.

Tất nhiên Cơ Tụ biết rõ sĩ thứ không thể ngồi cùng, nàng cũng rất mệt mỏi với việc cứ gặp người khác là phải lùi gia thế ra, nhưng lúc này nàng vẫn lặp lại lần nữa: “Xin nói rõ cho mấy tiểu cô được biết, họ Cơ là dòng dõi của hoàng đế, không phải xuất thân hàn môn.”

Dứt lời, nàng không buồn để ý đến ba nữ tử sĩ tộc ấy nữa, đi đến rèm châu kia, lại kéo chiếc giường hồ ở phía sau Tiêu Dịch ra xa một chút, rồi mới nhẹ nhàng ngồi xuống.

Bổng Tiêu Dịch hơi ngả người ra sau, khẽ nghiêng đầu với nàng, sóng mắt lưu chuyển, dịu giọng nói: “Khanh kéo sập ra như vậy lẽ nào là ghét bỏ ta sao?”

Một mỹ nam tử lại nói với giọng gần như ảm ức, có phải nàng chê ta không, nếu là những tiểu cô khác chắc chắn sẽ trúng chiêu ôn tình này ngay tắp lự. Cơ Tụ rù rụt, khéo léo liếc nhìn sang, thấy mấy tiểu cô bên cạnh đang cố giấu nổi ghen tức, lại nhìn mấy lang quân trong khoang thuyền đang mỉm cười, trong lòng nàng thoáng tức giận. Gã trưởng tử của Lan Lăng Tiêu thị này coi nàng là gì vậy? Nàng vừa vào cửa đã muốn nắm tay, lại còn an bài vị trí cho nàng ngồi ngay sau lưng y, bây giờ còn nói như vậy nữa. Y quyết tâm muốn nạp nàng về làm tỳ thiếp sao? Cho nên không một chút mảy may quan tâm đến danh tiếng của nàng, nhất nhất muốn nàng rơi thẳng vào cái bẫy mỹ nam à?

Tuy giận nhưng ngoài mặt Cơ Tụ vẫn nở nụ cười, thò thè đáp lời: “Mỹ nam ta cũng muốn, mà địa vị chính thất ta cũng muốn. Nhưng nếu không lấy được cả hai thì đành phải bỏ qua mỹ nam mà chọn danh phận chính thất vậy.”

Cơ Tụ nói câu này rất khế, gần như chỉ có mình Tiêu Dịch nghe thấy. Khoảnh khắc đó, y còn cho rằng mình nghe nhầm, kinh ngạc hồi lâu, rồi bất chợt bật ho sặc sụa. Nhưng mỹ nam vẫn cứ là mỹ nam, Tiêu Dịch xưa nay cốt cách đậm chất quý công tử, luôn cao sang lạnh lùng, dù đã ho đến nổi mặt đỏ gay nhưng ánh mắt long lanh vẫn khiến ba tiểu cô nọ nhìn đến si dại.

Cơ Tụ vừa quay đầu nhìn sang liền bắt gặp ánh mắt chán ghét tột cùng của hai tiểu cô đối với mình. Nàng vốn không biết rằng Tiêu Dịch thường ngày luôn lạnh lùng, tuy nói năng nhất mực ôn hòa, cư xử với các cô nương cũng khá dịu dàng, nhưng mắt y chẳng nhuộm bụi trần, dù là đệ nhất mỹ nhân Kiến Khang si mê y, cũng chưa từng được y hạ cố nhìn đến. Xem ra, hôm nay Cơ Tụ đã được y ưu ái quá nhiều rồi.

Tiêu Dịch không kìm nổi cơn ho, đưa tay lên che miệng, đi ra ngoài khoang hóng gió. Vì thế lúc này mấy lang quân trong khoang thuyền đều đổ dồn ánh mắt về phía Cơ Tụ.

Tiểu Lang Trần thị này giờ vẫn nói chuyện với Tiêu Dịch liền quay sang Cơ Tụ, tò mò hỏi: “Cơ tiểu cô, khi này cô nói gì với Tiêu Cửu lang mà khiến y phải thất lễ thế?”

Cơ Tụ điềm nhiên, nghiêm trang nói: “Tiêu Cửu lang vốn bị phong hàn, các người không biết ư?”

Vì thần thái của Cơ Tụ quá bình tĩnh, ánh mắt lại đoan chính nên tất cả mọi người trong thuyền đều tin lời nói của nàng, không để ý đến Tiêu Dịch nữa, bèn quay lại khe khẽ tán gẫu với nhau.

Trần tiểu lang hỏi Tam hoàng tử: “A Tuấn, nghe nói một thời gian nữa người sẽ đi Giang Châu, lần này phải đi bao lâu?”

Tam hoàng tử cup mắt xuống suy tư một hồi mới đáp: “Có thể sẽ không phải đi nữa.”

Nhóm lang quân rồi rít quay sang: “Giang Châu tuy tốt thật đấy nhưng sao bì nổi với Kiến Khang. A Tuấn có thể ở lại Kiến Khang là hay nhất.”

Lưu Tuấn cười khê: “Phải đấy, Giang Châu thua xa Kiến Khang chúng ta, và lại dọc đường đi nếu không gặp bọn giặc cướp thì cũng chạm trán lũ yêu ma quỷ quái, ta chẳng muốn đi chút nào cả.”

Lúc này bên ngoài cửa khoang vang lên tiếng bước chân, một giọng cười sáng khoái truyền đến: “Ta nói này Tiêu Cửu lang, sao lúc ai ai cũng ở trong khoang thuyền âm áp thì người lại bỏ ra đây hóng gió một mình vậy?”

Tiêu Dịch cũng cất tiếng cười trong trẻo đáp lại: “Ta vừa định quay vào đây. Lưu Tiềm, không phải người đã nói mấy ngày nay phải ở nhà tịnh dưỡng, không muốn đi cùng bọn ta đây sao?”

Lưu Tiềm kia cười sang sảng: “Vốn định ở nhà tịnh dưỡng thật, nhưng vừa nghĩ đến cảnh các người đang bên ngoài tiêu dao khoái hoạt thì không nhịn được.” Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người trong khoang thuyền nghe được đều cười vang.

Thấy mấy lang quân đứng dậy đi ra đón tiếp Lưu Tiềm, Cơ Tụ thầm nghĩ: Lưu Tiềm này là ai nhỉ? Có vẻ như y rất được hoan nghênh ở đây.

Lát sau thấy mấy lang quân kia vây quanh một lang quân trẻ tuổi mặt tròn mắt to, mày ngài đen rậm đi vào. Tuy lang quân này dáng vẻ không anh tuấn, nhưng khóe môi hơi cong, lúc nói chuyện tựa như đang cười, giọng điệu lại cợt nhả, vừa nhìn đã biết là một người rất hòa đồng.

Đám lang quân trong thuyền hiển nhiên đều có quan hệ rất tốt với Lưu Tiềm, ngoại trừ Tam hoàng tử ra, gần như ai ai cũng ngồi vây quanh y.

Lúc mọi người nói nói cười cười, một tiểu cô khác luôn không rời mắt đánh giá Cơ Tụ, thấy nàng này giờ vẫn mãi nhìn Lưu Tiềm liền cười nhạo: “Có mấy nữ tử tuy dòng dõi chẳng ra sao, nhưng công phu bắt quàng thì vô cùng tốt. Tồn Tuệ tỷ tỷ, tỷ xem ả vừa nói vớ vẩn vài câu khiến Cửu lang cười vui vẻ, bây giờ lại đã liếc mắt đến bên Dự Chương Hầu Lưu Tiềm rồi kia.”

Dự Chương Hầu Lưu Tiềm ư?

Thảo nào nàng cứ cảm thấy cái tên Lưu Tiềm này quen quá, hóa ra là Dự Chương Hầu. Bất chợt Cơ Tụ nhớ ra, trong một hai năm này, Dự Chương Hầu cấu kết với một nhóm lớn con cháu thế tộc và quan viên trong triều, ý đồ giúp đại tướng quân Lưu Nghĩa Khang tạo phản, sau bị triều đình phát hiện. Khi ấy hoàng đế nổi trận lôi đình, giết một loạt hơn trăm người, trong đó chẳng những bao gồm cả tôn thất Lưu thị, còn có vài lang quân sĩ tộc khác nữa. Chuyện này gây ảnh hưởng rất lớn, bởi vì đây là lần đầu tiên hoàng thất Lưu Tông thử thăm dò, ra tay tàn sát đám con cháu sĩ tộc. Từ đó về sau, nhóm lang quân sĩ tộc không dám bàn đến quốc sự, cũng dứt khoát không để ý chuyện phàm tục, chỉ lo vui chơi lãnh sự đời.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cơ Tụ căng thẳng, nàng ngược mắt nhìn đám lang quân trong thuyền, thầm nghĩ: Những người này giao du với Lưu Tiềm về sau sẽ khó tránh khỏi cảnh làm quỷ dưới tay đao phủ. Bất giác nàng lại nhìn về phía Tiêu Dịch, trong trận tàn sát kia dường như còn có cả Lan Lăng Tiêu thị, Toánh Xuyên Trần thị nữa thì phải...

Thấy nàng cứ mãi mê suy nghĩ không để tâm, mấy tiểu cô kia càng tức giận, nói năng chua ngoa hơn: “Ta đã nói là Cứu lang rảnh rồi quá mà, khi không lại dắt theo cái loại nữ tử thô tục thô tha này đến đây. Chút nữa về phủ ta sẽ không thêm mặc xiêm y này nữa đâu, ngay cả thảm gấm dưới chân chúng ta cũng dính thối bẩn rồi, mang đi đốt hết đi.”

Cơ Tụ vốn không buồn để ý những người này, nhưng nghe thấy mấy lời chói tai như thế, nhất thời sắc mặt cũng trở nên khó coi. Lúc nàng vừa quay đầu lại định đáp trả thì nghe tiểu cô kia bỗng cất giọng nũng nịu, “Thất ca, Thất ca!”

Trần Thất lang của Toánh Xuyên Trần thị đang nói chuyện với Lưu Tiềm quay đầu lại, nhìn về phía tiểu cô kia: “Thập Tam muội, sao thế? Không muốn ở đây nữa à?”

Tiểu cô Trần thị ra vẻ khó chịu: “Không phải. Thất ca, muội không thích nữ tử hàn môn này, huynh hãy đuổi ả ta đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Sự Dị Dàng Khó Tiếp Nhận (2)

Giờ phút này, sau khi tiểu cô Trần Thập Tam nói ra yêu cầu kia liền nhìn chăm chăm Tiêu Dịch. Dù sao người hôm nay mời Cơ Tụ tới chính là y.

Không ngờ nàng ta đưa ra yêu cầu này, Trần Thất lang hơi sững sốt, y liếc nhìn Tiêu Dịch rồi quay sang ra lệnh với Cơ Tụ: “Cơ tiểu cô, cô có thể đi ra ngoài được rồi!”

Sắc mặt Cơ Tụ thoát trắng bệch. Dưới ánh mắt đặc ý của ba tiểu cô kia, nàng từ từ đứng lên, lảng lảng thi lễ với mấy lang quân rồi cất bước ra ngoài.

Gần như nàng vừa rời khỏi thuyền hoa, ngồi vào xe lừa liền nghe thấy giọng trong trẻo của nam tử hô lên: “Đội đã.”

Tần Tiểu Thảo quay phắt đầu lại, mắt sáng rỡ ngược nhìn. Tiêu Dịch áo bào tung bay, tuấn tú chói mắt đã chạy đến.

Y bước đến bên cạnh xe lừa, ra hiệu cho đám người Tần Tiểu Thảo lui ra xa, sau đó quay lại nhìn vào trong xe lừa của Cơ Tụ, ôn hòa nói: “Cơ tiểu cô tức giận sao? Nàng đừng để ý, sau này chúng ta hẹn hò sẽ tránh những người đó, như vậy sẽ không làm nàng tức giận nữa.”

Sau này hẹn hò ư?

Cơ Tụ kinh ngạc ngẩng đầu liếc y. Nhìn vào ánh mắt trong veo của nàng, Tiêu Dịch khẽ cười một tiếng, cất giọng điềm đạm: “Sao nàng lại ngây ra thế? Cơ tiểu cô, nàng vẫn chưa hiểu ý ta sao? Ta vừa bắt nàng, muốn rước nàng về nhà.” Nói xong câu đó, y chìa tay ra với Cơ Tụ lần nữa, nói nhỏ nhẹ: “A Tụ, ta thật sự không chờ được lâu đến thế đâu. Xe lừa của ta ở ngay đây, đến đó ngồi nhé? Đừng lo, chút nữa ta sẽ đích thân đưa nàng về nhà, tự mình đến thưa chuyện của chúng ta với người nhà nàng.”

Lời của y vô cùng thâm tình, đặc biệt là câu “ta thật sự không chờ được lâu đến thế đâu” lại càng dị dàng đến nỗi như dòng nước ấm. Nàng không tài nào hiểu nổi điều gì đã khiến y tự tin như thế? Đúng rồi, đúng rồi, người này được nữ tử đeo đuổi quá lâu, hơn nữa Cơ Tụ chỉ là con cháu hàn môn, dựa theo thông lệ và thói đời ngày nay, với lời cầu hôn của y, những tiểu cô bình thường sẽ khó lòng cự tuyệt. Cho nên, nàng rõ ràng đã nói không làm tỳ thiếp cho người khác, nhưng y nghe xong chỉ xem như chuyện cười mà thôi.

Chẳng qua điều này cũng không thể trách Tiêu Dịch, thời buổi hiện giờ, làm thiếp cho một lang quân có địa vị gia tộc cao quý còn có thể nâng cao vị thế cho gia tộc mình, mấy tiểu cô hàn môn đối với chuyện này quả thật vẫn coi là vinh quang, cầu còn không được nữa kìa.

Trong gió xuân, mắt Cơ Tụ sáng quắc, lảng lảng nhìn Tiêu Dịch.

Nhìn mỹ nam nổi danh Kiến Khang vẫn cố ý gieo rắc hạt tình với mình, Cơ Tụ đột nhiên cười khẽ, nàng mấp máy môi anh đào, cất giọng nhỏ nhẹ: “Đề tiểu nữ đoán xem, thâm tình này của lang quân có phải có mục đích gì không?”

Không đợi Tiêu Dịch trả lời, Cơ Tụ liền lẩm bẩm: “Trước tiên người biết chuyện ta tình thông toán học nên mới vội vã cho tìm ta. Nhưng sau khi tìm được lại không hề đề cập đến chuyện toán học mà chỉ bày tỏ tình ý với ta. Đúng rồi, mới vừa rồi Tiêu lang còn nói, người thật sự không chờ được lâu đến thế đâu. Vậy chắc hẳn người nhắm trúng tài toán học của ta nên mới muốn nạp ta làm thiếp đúng không. Nhưng dù là vậy cũng không đến nỗi vội vã thế chứ?”

Cơ Tụ nheo mắt lại: “Lan Lăng Tiêu Dịch, người nói cho tiểu nữ biết chút đi, nếu như bây giờ tiểu nữ đi theo người, thành tỳ thiếp của người thì tiếp sau nữa sẽ như thế nào?”

Phốt lờ Tiêu Dịch còn ngơ ngẩn đứng đó, phốt lờ ánh mắt kinh ngạc của vị mỹ nam quan sát nàng từ đầu đến chân, Cơ Tụ suy nghĩ một lúc, chợt hiểu ra mới nói tiếp: “Đứng rồi, đứng rồi, sắp tới đây triều đình muốn phái người đi sứ Bắc Ngụy, nghe người ta nói, mỗi lần đi sứ Bắc Ngụy, người của ta luôn bị người Bắc Ngụy sỉ nhục. Ta hiểu rồi, chắc chắn người nhìn trúng tài toán học của tiểu nữ nên định trước tiên nạp tiểu nữ làm tỳ thiếp, sau đó đưa vào đội ngũ đi sứ, để giúp nhóm sứ giả ấy một tay đúng không?”

Ngay sau đó nàng lại nói: “Không đúng, không phải là giúp nhóm sứ giả, người không yêu nước thương dân đến vậy. Lang quân muốn đưa ta cho người thân của người phải không? Trần Thái Xung chứ gì?” Lý do Cơ Tụ nhắc tới Trần Thái Xung là bởi vì trong các quan viên đi sứ, nàng chỉ biết mỗi một danh sĩ Trần Thái Xung thôi.

Lần này, ánh mắt Tiêu Dịch nhìn Cơ Tụ không chỉ là kinh ngạc mà như trông thấy quỷ thần, hồi lâu sau y mới khẽ nói: “Vốn nghe nói thế gian có rất nhiều người tài trí tuyệt từ lâu nhưng hôm nay ta mới tận mắt gặp được!” Y đảo mắt, cười gượng gật đầu nói: “Đúng, ta vốn định nạp nàng làm thiếp rồi đưa nàng cho cậu của ta là Trần Thái Xung để đi sứ Bắc Ngụy, ta không thể để ông ấy bị người phương Bắc sỉ nhục được!” Nháy mắt, y lại ôn tồn nói: “Nếu nàng đã đoán ra ta cũng xin nói thẳng, tuy ta vì tài toán học của nàng nên mới muốn nạp nàng, nhưng cũng không đến nỗi đối xử tệ bạc với nàng như những tỳ thiếp khác. Nếu như sau này nàng thích cậu của ta, ta cũng sẽ tặng nàng một phần của hồi môn. Tóm lại dù có mục đích riêng nhưng ta chắc chắn không bạc đãi nàng đâu.”

Không tới nỗi bạc đãi à?

Cơ Tụ thầm cười khẩy, tự nhủ: Nếu như ta chỉ là tiểu cô tằm thường, đã bị vẻ dịu dàng của y làm chao đảo tâm hồn rồi, đâu biết rằng chân trước vừa xuống kiểu nhỏ bước vào trong phủ, chân sau đã bị đưa đưa cho người khác, nếu cứng rắn thì chỉ có lấy cái chết ra để phản kháng thôi.

Dĩ nhiên, nói đi thì cũng phải nói lại, trong giới sĩ lâm, nếu có nhân vật lớn nào đó chọn trúng nữ tử hàn môn tài hoa thường dùng cách nạp thiếp để đưa về nhà, biểu thị sự yêu mến của mình với đối phương, bất kể ở thời đại nào việc này cũng là một giai thoại. Cho nên đứng ở lập trường của Tiêu Dịch, y không hề sai gì cả.

Nghĩ tới đây, Cơ Tụ đã mất hứng, nàng không muốn nói thêm câu nào với Tiêu Dịch nữa, chỉ chậm rãi nói: “Không phải chi vì vấn đề Cửu Chương Toán Thuật thôi sao? Người sai người đem quyển sách đó đến phủ ta, chỉ cần bảy ngày ta sẽ viết ra nhiều cách giải giải cho người.”

Nàng liếc nhìn Tiêu Dịch, rồi lại hạ giọng nói: “Cửu lang Tiêu thị, ta và người sau này đừng gặp nhau nữa.” Sau đó, nàng hô lên: “Tôn thúc, lại đây đánh xe đi.”

“Vâng!”

Mãi cho đến khi xe lừa Cơ Tụ đi thật xa, Tiêu Dịch vẫn còn đứng im nhìn theo. Vào giờ khắc này, y cảm thấy xấu hổ, bối rối và kinh ngạc chưa từng có. Kèm theo đó là sự tán thưởng mơ hồ, và nỗi cảm khái không tài nào diễn tả được không ngừng xuất hiện trong đầu y.

Xe lừa của Cơ Tụ chậm chậm chạy lên đê. Không hiểu sao, trải qua màn vừa rồi khiến nàng cảm thấy mệt mỏi. Cảm giác mệt mỏi từ tận đáy lòng này khiến nàng chán nản dựa vào vách xe lừa, không buồn nhúc nhích.

Đúng lúc này, xe lừa ngừng lại, phía ngoài vọng tới tiếng Tôn Phù mừng rỡ kêu lên: “Tạ Quảng? Sao ngài lại ở đây?”

“Ta tới tìm Cơ tiểu cô.” Tạ Quảng cười sang sảng, hần sải bước tới bên cạnh xe lừa Cơ Tụ, nói: “Cơ tiểu cô, không làm cô thất vọng, sau này sẽ không còn kẻ nào dám nhòm ngó trang viên của tiểu cô nữa rồi.”

Cơ Tụ vừa cười vừa vén rèm xe lên, khẽ chớp mắt nhìn Tạ Quảng: “Người bận rộn nhiều việc như vậy mà còn cất công tới đây, chỉ vì muốn nói với ta điều này thôi sao?”

“Đương nhiên không chỉ có vậy.” Tạ Quảng lại cười, hần lấy một tấm khế đất từ trong tay áo ra, nói: “Đây là khế đất mới của tiểu cô, cũng nằm ở Ô Y Hạng.”

Cơ Tụ vội nhận lấy, cúi đầu nhìn qua. Thấy trên tấm khế đất này cũng viết căn viện hai gian mặt phố, nàng liền thở phào nhẹ nhõm. Không phải nàng vì sợ Tạ Quảng hót mất đồ của mình, mà chỉ là lo Tạ lang cho nàng nhiều hơn thôi. Theo nàng, bấp đui vàng như Tạ lang phải từ từ dựa dẫm mới được, không thể vì vài chuyện nhỏ mà làm hao mất nhân tình.

Tạ Quảng lại cười nói: “Cuối cùng còn có một chuyện, lang quân nhà ta nói, hiện tại ngài ấy đang ở Thanh Viễn tự, muốn gặp tiểu cô, mời tiểu cô qua đó.”

Cơ Tụ hơi sùng sốt, ngay sau đó nàng cười đáp: “Được.”

Tần Tiểu Thảo và đám người Tôn Phù bên cạnh Cơ Tụ đều mặt mày hớn hờ. Đặc biệt là Tần Tiểu Thảo, việc được tận mắt chứng kiến mối quan hệ sâu xa giữa tiểu cô nhà mình và Lâm Lang Tạ thị quả thật đúng là vinh quang vô hạn.

Thế là xe lừa chuyển hướng, theo Tạ Quảng dẫn đường đến Thanh Viễn tự.

Cơ Tụ ngả người ra sau, ánh mắt nàng liên tục nhìn dãy núi xanh phía xa, thầm nghĩ: Đúng là kì quái, rõ ràng thân phận của Tạ lang cao quý hơn những lang quân như Tiêu Dịch, nhưng mỗi khi ở bên chàng lại khiến ta có cảm giác nhẹ nhõm hơn, trong lòng không hề căng thẳng như những người kia.

Xe lừa thông thả lăn bánh, chưa đến nửa canh giờ đã tới nơi. Đến Thanh Viễn tự, Cơ Tụ mới biết Tạ Lang không ở trong chùa mà đang ngắm cảnh ở

một cái đình giữa hồ.

Sau khi Tạ Quảng dẫn họ tới bên hồ, Cơ Tụ ra hiệu cho đám người Tàn Tiểu Thảo lui về phía sau, một mình nàng dạo bước trên hành lang gỗ đi tới ngôi đình kia.

Bây giờ đang là buổi chiều, ánh nắng chan hòa, gió thổi hiu hiu, bởi vì sắp đến tiết lập hạ nên hành lang không hề lạnh lẽo mà còn khiến người ta cảm thấy thư thái.

Tạ Thập Bát vẫn mặc bộ bạch y, đang tựa vào cột đình câu cá. Trên bàn đá phía sau lưng chàng có bút nghiên giấy mực, đàn tiêu sách rượu. Nghe thấy tiếng bước chân đi tới, Tạ Lang chậm rãi quay đầu lại. Dưới ánh mặt trời, đôi mắt chàng long lanh tỏa sáng.

Thấy chàng nhìn mình, Cơ Tụ mỉm cười xem như chào hỏi.

Chàng cũng cười với nàng rồi khẽ nói: “Bây giờ mới cuối xuân nhưng trời đã bắt đầu nóng rồi, đến đây hóng mát thật là thoải mái.” Nói tới đây, chàng giơ tay phải chỉ bàn đá, “A Tụ, nếu nàng rảnh rỗi thì mấy ngày tới có thể đến đây, ta đã chuẩn bị sẵn sàng giấy bút cho nàng, nàng viết lại ‘Thương Hàn Tập Chứng Luận’ mình đã thuộc ra thành sách đi.”

Cơ Tụ khẽ giật mình, thoáng chốc nàng thừa vâng.

Tạ Lang nhướn mày, cười nói: “Tại sao không hỏi lý do?”

Cơ Tụ vừa cười vừa trả lời: “Tạ Thập Bát làm việc gì còn cần phải hỏi nguyên do nữa sao?”

Tạ Lang bật cười sang sảng, rồi nghiêm túc nói: “Nàng cứ viết lại cuốn ‘Thương Hàn Tập Chứng Luận’ đi, ta sẽ sai người cất giữ ỏn thỏa, coi như chuẩn bị cho nàng một đường lui. Nhỡ gặp phải tình thế nguy hiểm, có lẽ nó có thể cứu nàng một mạng.”

Cơ Tụ hiểu, từ lâu nàng đã nghe người ta nói rất nhiều đại sĩ tộc đều có vài chiêu phòng thân bảo vệ tính mạng, đây là lần đầu tiên gặp được một người nói với nàng rằng đã chuẩn bị đường lui giúp nàng, nàng cứ làm đi, nhỡ gặp phải chuyện không may thì nó có thể cứu nàng một mạng.

Cảm giác an bình phát ra từ tận sâu thẳm đáy lòng, trong khoảng thời gian ngắn khiến Cơ Tụ cảm thấy từ đầu đến chân đều ấm áp. Lập tức, nàng cười dịu dàng đáp: “Vâng”.

Cơ Tụ đi đến bên bàn đá, bày bút nghiên giấy mực ra rồi hít sâu một hơi, bắt đầu nắn nót viết từng chữ.

Thương Hàn Tập Chứng Luận rất dài, dù lần trước ở Dương Châu nàng có truyền lại cho Hoàng công, nhưng trên thực tế nàng chỉ truyền miệng cho ông một phần về bệnh thương hàn thôi.

Còn bây giờ nàng phải viết ra toàn bộ quyển sách.

Lúc Cơ Tụ ngồi trong đình ung dung viết sách thì đột nhiên bên cạnh nàng truyền đến tiếng đàn du dương, nàng không khỏi quay đầu nhìn sang. Đối diện nàng là Tạ Lang đang say sưa đánh đàn bên hồ nước.

Chỉ nhìn thoáng qua Cơ Tụ đã suýt buột miệng: Thảo nào người đời đều nói chàng là lang quân tao nhã đệ nhất Giang Nam. Dù dạo gần đây Cơ Tụ gặp được không ít mỹ nam, nhưng duy chỉ Tạ Lang là mang đến ấn tượng sâu sắc nhất.

Bên kia tiếng đàn của Tạ lang êm dịu bay đến, bên này Cơ Tụ chăm chăm viết sách trong làn gió xuân.

Đây là cảnh nên thơ và yên bình không sao tả xiết, khiến người ta cảm giác cả cõi đất trời như chìm trong không khí an bình, thư thả.

Thương Hàn Tập Chứng Luận quá dài, không phải ngày một ngày hai là có thể viết xong. Cơ Tụ vốn cho rằng sau khi ăn tối, Tạ Lang sẽ từ biệt rồi đi, còn gì cứ để ngày mai rồi làm tiếp. Nhưng nàng không ngờ, từ đầu đến cuối Tạ Lang không hề bảo nàng ra về, mà chàng cũng không hề có ý rời đi.

Dần dần ráng chiều nhuộm đỏ vòm không, vàng trắng chầm chậm ló dạng phía chân trời.

Thấy Cơ Tụ ngược nhìn ánh trăng vài lần, Tạ Lang đang ngồi bên đọc sách cũng ngẩng đầu, nói với giọng rất thoải mái: “Đã chuẩn bị gian phòng trong chùa cho nàng rồi, nếu không quen thì có thể sai người hầu cầm vài thứ đến, tối nay nghỉ ngơi ở đây đi.”

Cơ Tụ sững sốt, hồi lâu mới đáp: “Thế à, vâng.”

Chẳng mấy chốc trời đã sập tối. Màn đêm vừa phủ xuống, bốn bề đình các và hành lang đều treo đèn lồng, chiếu sáng góc nhỏ này rực rỡ tựa như ban ngày.

Hơn nữa, đêm cuối xuân man mát, Cơ Tụ thoáng nhìn dải ngân hà dập dòn theo sóng nước rồi lại chăm chú viết tiếp. Bên cạnh, tiếng đàn vẫn nhịp nhàng ngân vang. Từ từ đêm đã về khuya, hàng nghìn ngôi sao tỏa sáng lấp lánh trên bầu trời. Còn trong đình, Tạ Lang vẫn bầu bạn bên cạnh Cơ Tụ, tuy không nói một câu nhưng chẳng hề rời nửa bước.

Cũng không biết bao lâu sau, Tạ Lang ôn hòa hỏi: “Mệt không?”

Cơ Tự quay đầu lại cười đáp: “Không ạ.” Nàng nhìn những vì tinh tú in trên mặt nước, nói khẽ: “Sau khi phụ tử mất, tiểu nữ thường lo lắng sầu muộn việc trong nhà, nên cũng quen với việc thức thâu đêm.”

Thấy Tạ Lang vẫn đắm đắm nhìn nàng, ánh mắt ấy khiến Cơ Tự bỗng nảy sinh ảo giác chàng rất quyến luyến mình, nàng bỗng đỏ mặt, quay đầu lại khẽ hỏi: “Còn người?”

“Ta à, một ngày ta ngủ không quá hai canh giờ.” Rồi thân nhiên nói, “Có người nói, được ngủ là phúc, có lẽ ta còn chưa đủ phúc khí rồi.”

Nghe giọng điệu tự giễu của chàng, Cơ Tự cười phì, còn Tạ Lang vẫn nhìn nàng chăm chú.

Điều khiến Cơ Tự bất ngờ chính là, nàng thật sự viết sách cả đêm. Mà lang quân bên cạnh nàng chốc chốc thì đọc sách, lát lát lại khảy đàn, rồi đôi lúc ghi chép gì đó lên sách, cứ tự nhiên tự tại làm bạn với nàng cho đến khi trời sáng.

Trời sáng rồi, xe lừa của Cơ Tự cũng chạy đến đón nàng về phủ. Lúc Tạ Lang tiễn nàng ra xe còn nhẹ nhàng thốt ra một câu, “Tối qua ta cố ý giữ rịt nàng lại bên người là vì có một số việc ta muốn làm cho rõ.” Nói xong chàng ung dung xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chiêu Trò Của Cơ Tự

Cơ Tự ngơ ngác nhìn bóng lưng chàng hồi lâu mới quay đầu lại bảo: “Đi thôi.”

Xe lừa nàng vừa chạy đi chốc lát Tạ Quảng đã đuổi theo, hần nói với Cơ Tự, lang quân nhà hần bảo Cơ Tự trở về hãy nghỉ ngơi hai ngày cho tốt, ngày kia lại đến đây. Cơ Tự thoáng giật mình rồi đáp ứng.

Sau khi trở lại trang viên, tuy nhóm Trịnh Ngô cảm thấy Cơ Tự cả đêm không về là không tuân thủ nữ tắc nhưng người mời nàng lại là danh sĩ Tạ Lang nổi tiếng thiên hạ thì cũng không nói gì. Trên đời này ai ai cũng biết con người Tạ Lang coi mờ khoáng đạt, nếu người mời tiểu cô của mình ở lại một đêm tất nhiên sẽ có lý do vô cùng chính đáng, vô cùng quan trọng và vô cùng cấp thiết. Thế là việc tiểu cô như Cơ Tự ở bên ngoài suốt cả đêm không hề bị nhóm hạ nhân đây bụng thi thư nhà mình quở trách, ngược lại ai ai cũng điềm nhiên như không.

Cơ Tự khá mệt, nàng tắm rửa xong liền nằm xuống giường ngủ thật say, khi tỉnh lại đã là xế chiều. Không hiểu sao nàng cảm thấy tinh thần mình rất phấn chấn, trong lòng vui vẻ, con ngái ngủ cũng biến mất.

Ăn uống xong Cơ Tự nói với nhóm Tần Tiểu Thảo và Tôn Phù: “Hôm qua lang quân Tạ Quảng nói đã đổi căn viện cho chúng ta rồi, hôm nay chúng ta đi xem thử thôi.” Rồi quay sang Cơ Đạo đang nhìn mình bằng ánh mắt trông mong, nàng nói, “A Đạo, đệ đi chung với tỷ nào.”

Cơ Đạo vui mừng đáp: “Vâng.”

Nhìn thấy nụ cười non nớt của cậu, Cơ Tự thầm nghĩ: Với trí thông minh của A Đạo, nếu có thể vào học tại tứ đại học quán chắc chắn sẽ có thành tựu rất lớn. Nhưng ta còn chưa phải là sĩ tộc, nếu A Đạo đi học tất nhiên mỗi ngày sẽ bị những kẻ khác sỉ nhục cho xem. Chỉ nghĩ đến thôi lòng nàng đã quặn đau.

Họ nhanh chóng chạy đến Ô Y Hạng, căn cứ theo địa chỉ của khế đất, Cơ Tự đi đến một căn viện. Cánh cửa đồng đang khóa im ỉm, thông qua tường rào cao cao có thể thấy được bóng cây xanh mướt bên trong.

Hiện giờ là lúc đám sĩ tộc qua lại nhiều, xe lừa Cơ Tự chỉ đỗ một lát đã bị khá nhiều sĩ tộc chỉ trỏ. Nàng thầm thở dài, rốt cuộc không vào viện mà bảo Lê thúc đánh xe rời đi. Cơ Đạo vẫn quay đầu nhìn căn viện nhà mình. Lát sau, cậu mím môi, nói với vẻ không vui: “Tỷ, sao phải quan tâm đến cái nhìn của người khác như vậy? Tại sao đến nhà mình mà chỉ đứng ngoài cổng không dám đi vào?”

Cơ Tự quay đầu lại nhìn cậu, nhỏ nhẹ nói: “Mấy trăm năm qua Ô Y Hạng là nơi chỉ dành cho sĩ tộc hàng đầu ở, bây giờ chúng ta tiến vào sẽ khiến cho những sĩ tộc đó hoài nghi. Nếu có người cố ý điều tra, phát hiện ra chúng ta không phải là người của một trăm sĩ tộc, như vậy hậu quả sẽ chỉ có hai loại. Một là sĩ tộc nào đó ra mặt ép chúng ta bán lại căn viện. Hai là những phủ sĩ tộc xung quanh sẽ cảm thấy như có cỏ dại mọc quanh gốc ngọc lan quý nhà mình, làm ô uế họ, làm nhục họ, họ sẽ tìm cách nào đó đuổi chúng ta ra khỏi Kiến Khang, cuối cùng căn viện cũng thuộc về tay họ.”

Sắc mặt Cơ Đạo không được tốt, lát sau cậu mới nắm chặt quai đấm, cắn hận nói: “Đệ không thích sĩ tộc.”

Đệ không thích sĩ tộc ư? Cơ Tự nhìn Cơ Đạo một hồi, trong lòng thầm nghĩ: Thật ra thì đệ cũng xuất thân là sĩ tộc đấy.

Có điều Cơ Tự cũng không biết nhiều về thân thế của Cơ Đạo, trong trí nhớ của nàng, sau khi Cơ Đạo nhận tổ quy tông, cuộc sống cũng không tốt. Kiếp trước nàng vẫn hận mình không thể che chở nhiều cho cậu, bây giờ đã có cơ hội, bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải bảo vệ cậu cho đến lúc trưởng thành, có năng lực tự vệ mới thôi.

Hai người cười cười nói nói, thoáng chốc đã đi đến Thanh Viễn tự tới qua Cờ Tự tá túc. Nhìn ngôi chùa thấp thoáng sau rừng cây, Cờ Tự nói: “A Đạo, chúng ta đi bái Phật nào.”

Cờ Đạo vui mừng đồng ý, vội vàng nhảy xuống xe lừa. Hai tỷ đệ thong thả đi men theo đường núi lên chùa.

Khó khăn lắm mới đến giữa sườn núi thì bỗng phía trước truyền đến tiếng cười của mấy nữ tử. Có người nhận ra Cờ Tự, thế là giọng của tiểu cô Trần Thập Tam lại the the vang lên: “Ồ, đó không phải là Cờ tiểu cô sao? Nhớ hôm qua ta đuổi ả cút, mặt ả còn xanh mét nữa đấy. Ha ha, buồn cười nhất chính là, ả còn tưởng Tiểu Dịch ca ca sẽ ra mặt thay ả, đúng là không biết thân biết phận. Đi, mời Cờ tiểu cô đến đây cho ta, nói cho ả biết, mấy tiểu cô sĩ tộc của chúng ta đang rảnh rồi, đợi ả đến mua vui đấy.”

Thế là có hai tỷ phụ cất giọng vang dạ đi ngay.

Cờ Tự cười khẩy lạnh lùng, thật là khéo, hôm qua bị người làm nhục, ta còn đang canh cánh trong lòng không biết phải đáp trả thế nào, bây giờ tự người tìm đến cửa đây nhé. Cờ Đạo đứng chắn trước mặt Cờ Tự, siết chặt hai bàn tay phẫn nộ, nằng nề đến nói nhỏ vài câu với cậu, nghe xong hai mắt cậu sáng ngời, cười toe toét chạy xuống núi nhanh như chớp.

Lúc này hai tỷ phụ đã đến trước mặt Cờ Tự. Không đợi bọn họ cưỡng ép, Cờ Tự đã mỉm cười, chậm rãi đi về phía tiểu cô Trần Thập Tam.

Hiện giờ trên Thanh Viễn tự có rất nhiều lang quân và tiểu cô sĩ tộc, Cờ Tự đi vài bước đã thấy mấy lang quân đang đàm luận sôi nổi về Huyền học và Phật học. Ánh mắt nàng chuyển đến đám người tiểu cô Trần Thập Tam, bên cạnh nàng ta có bốn tiểu cô khác, mỗi tiểu cô còn mang theo hai tỷ nữ. Đám tỷ nữ đang trái găm trắng lên cô, người thì đốt tinh dầu hoa tươi, người thì hâm rượu nấu trà, hoặc đánh đàn mua vui. Ai ai cũng hết lòng tạo ra vẻ tao nhã cho tiểu cô nhà mình.

Cờ Tự cố ý đi thật chậm, lúc đến trước mặt tiểu cô Trần Thập Tam đã thoáng thấy bóng dáng Lê thúc, Dữ Trầm đang núp sau rừng cây.

Vì muốn sĩ nhục Cờ Tự nên nàng ta cố ý gọi nàng đến nhưng lại không buồn đoái hoài, cứ để mặc cho nàng đứng đó với hai tỷ phụ. Cờ Tự thăm quan sát xung quanh, cách đó chừng năm mươi bước có một hồ nước lớn, quả nhiên như nàng đoán, chỉ có nơi sơn thủy hữu tình mới xứng đáng cho đám sĩ tộc này dùng chân mà.

Bất chợt một giọng nói khe khẽ mang theo vẻ thương hại vang lên: “A Chi, ta thấy nàng ta rất đáng thương, hay là ban cho nàng ta uống một hớp trà đi.”

Trần Thập Tam đáp ứng, rồi cười khanh khách nhận lấy chén trà tiểu cô kia đưa đến, quay đầu nói với Cờ Tự: “Này, người có nghe hay không? Đây là trà của bốn tiểu cô thưởng cho người, mau đến đây tạ ơn đi. Phải làm cho bốn tiểu cô hài lòng mới được đấy.”

Cờ Tự cười cười rồi im lặng, tuy không nói câu nào nhưng ánh mắt nhìn Trần Thập Tam lại mang theo vẻ khinh thường rõ rệt. ả lập tức nổi giận.

Đang lúc ả đứng dậy giơ tay định tát Cờ Tự thì đột nhiên có một tiểu cô hô hoán: “Aaaa, đó là gì thế?”

Tiếng kêu sợ hãi của tiểu cô kia dẫn đến sự chú ý của mọi người. Ngay cả mấy vị lang quân cách đó không xa cũng ngừng bàn luận, cất bước đi đến.

Trần Thập Tam giật mình, đến khi thấy rõ những vật kia liền hét ầm lên: “Rắn, rắn, người đâu, người đâu, sao nơi này lại có rắn vậy. Aaaa, có rắn.”

Bốn năm con rắn to bằng bắp tay đang trườn về phía mấy tiểu cô kia. Bọn họ sợ hãi tột độ, có người hai chân bần rùn ngồi phịch trên đất không thể cử động. Còn lại thì run lấy bầy vừa la hét vừa lùi về sau, thoát cái đã đền gần hồ nước.

Cờ Tự cũng giả bộ kinh sợ không ngừng lùi về sau. Thấy đám lang quân sĩ tộc nghe nói có rắn nên không dám tới gần, rồi nhìn đám tỷ nữ sợ rắn có độc đến mức run cầm cập, nằng nề tức ra hiệu bằng ánh mắt với người mình nơi góc khuất.

Ngay tức khắc có vài viên đá bắn trúng hai tiểu cô đứng sát bờ hồ, khiến họ ngã ầm xuống nước. Vừa ngã xuống nước, tiếng hét kinh sợ của họ lại càng vang dội hơn. Thấy đám bộ khúc của họ lao đến, Cờ Tự bỗng nhanh chóng cỡi ngoại bảo, nhảy ngay xuống nước, bơi về phía hai tiểu cô kia, lôi từng người một lên bờ.

Khi Cờ Tự bơi về phía tiểu cô thứ hai, lại nghe ầm một tiếng, rốt cuộc Trần Thập Tam cũng rơi xuống hồ. Cờ Tự quay đầu lại, che giấu nụ cười rồi kéo tiểu cô thứ hai lên trước.

Tiếp theo trong tình trạng càng lúc càng nhiều người vây xem, Cờ Tự không quan tâm đến tính mạng mình, không sợ mệt mỏi, bơi về phía Trần Thập Tam.

Thế chất ả vốn yếu ớt vô cùng, gần như vừa rơi xuống nước đã kêu khóc ầm ĩ, thế nên nhanh chóng bị sắc nước. Lúc Cờ Tự bơi đến thì hai tay ả đã khua khoắng loạn xạ, cả người bắt đầu chìm xuống.

Tuy bộ khúc của Trần thị đã chạy đến nhưng vì họ đều là nam, dù lo lắng đến an nguy của ả nhưng không ai dám mạo muội xuống nước. Còn đám nô tỳ thì không biết bơi, nên chỉ biết tro mắt ra trông mong Cờ Tự có thể cứu được tiểu cô nhà mình, trong lòng vừa khản trương vừa xúc động.

Cờ Tự bơi đến nắm lấy tóc ả, lôi lên bờ. Người rơi xuống nước như đứng bên bờ vực cái chết nên đều sợ hãi giãy dụa, tuy ả được Cờ Tự kéo lên bờ nhưng tay chân vẫn còn khua loạn xạ. Lúc đẩy được ả lên bờ, Cờ Tự lén lút vươn tay véo thật mạnh vào bắp đùi ả.

Tất nhiên không ai thấy rõ hành động này, chỉ có mình ả đau đớn nên đột ngột mở mắt ra. Sau khi thấy là Cờ Tự, cảm giác da đầu ầm ĩ và đau đớn nơi

bấp đùi lập tức ập đến, à hiểu được những điều này đều do tiểu Cô Cơ thị đáng ghét gây ra cho mình.

Trong chớp mắt à nổi cơn thịnh nộ, liền giơ tay phải lên tát một cái thật mạnh vào mặt Cơ Tự, còn tru tréo hô lên: “Đồ tiện nhân, ai cho phép ngươi chạm vào bốn tiểu cô hầu? Người đâu, người đâu, mau kéo thứ tiện nhân này xuống giết cho ta.”

Trong tiếng quát tháo của à, Cơ Tự yếu ớt lùi về sau vài bước. Nữ tử không màng nguy hiểm cứu cả ba tiểu cô đứng run run trong gió, khiến người ta vô cùng đau xót. Cơ Tự càng tỏ ra yếu đuối, thì tiếng hét của à càng trở nên chói tai.

Khi Tần Tiểu Thảo và Cơ Đạo nhanh chóng vây quanh lấy Cơ Tự, khoác thêm ngoại bào cho nàng, rồi diu nàng rời đi, mấy sĩ tộc phía sau cũng bắt đầu rối rít bàn tán.

Rời khỏi nơi huyên náo, Cơ Tự liền căn dặn Tôn Phù bên cạnh: “Thuê một vài người lan truyền chuyện khi nãy cho ta. Nhớ phải nhấn mạnh việc tiểu cô Thập Tam của Trần gia ra tay đánh ân nhân của mình, và còn nói năng lỗ mắng đòi giết đối phương, cố thêm mắm dặm muối cho đặc sắc một chút.”

“Vâng.”

Họ vừa rời đi thì hai tiểu cô khác được nàng cứu cũng đã phái người tìm nàng. Có điều, dù bọn họ phái người đến rất nhanh nhưng Cơ Tự đi còn nhanh hơn, chỉ chốc lát xe lừa của nàng đã chạy trên đường mòn.

Cơ Đạo ngồi trong xe ngựa nhận lấy khăn bông từ tay Tần Tiểu Thảo lau tóc cho Cơ Tự, cậu khó hiểu hỏi: “Tỷ tỷ, những người đó tìm tỷ là muốn cảm ơn, tại sao tỷ lại trốn?”

Cơ Tự cười xòa, lười biếng nói: “Tạ lễ của đám sĩ tộc này không dễ nhận vậy đâu. Tạm không nói đến những chuyện khác, chỉ nói đến việc nếu bên ngoài bàn tán chuyện tiểu cô Trần Thập Tam ra tay quá nặng với ân của mình, chắc chắn gia tộc Trần thị sẽ ra mặt, bảo tỷ nói vài lời tốt đẹp cho à, vậy tỷ có nên nói hay không? Còn nếu tỷ bỏ đi, vậy thì chuyện này về sau sẽ không hề liên quan gì đến tỷ cả.”

Nói đến đây, Cơ Tự lại ra lệnh: “Tôn thúc, thúc tìm một khách điểm gần đây, chúng ta ở tạm vài ngày. Chờ đến khi lời đồn lan rộng thì chúng ta hẵng trở về trang viên.”

Nhóm Tôn Phù biết nàng sợ người của Trần thị đến trang viên tìm mình nên lập tức vâng dạ làm theo.

Bên này Cơ Tự trốn mất tăm mất tích, những người hầu trong trang viên của nàng luôn miệng nói tiểu cô nhà mình rơi xuống nước bị cảm lạnh nên đi tìm lang y chữa bệnh. Vì thế bên phía Trần thị chỉ có thể trơ mắt mặc tin đồn càng ngày càng lớn. Trần Thập Tam là tiểu cô sĩ tộc vốn rất được nhiều người chú ý. Hiện tại làm ra chuyện vong ân phụ nghĩa đến bậc này, chỉ trong khoảng thời gian ngắn hình tượng của à đã trở nên thối nát, thiên hạ nói rằng à kiêu căng ngạo mạn, không được gia tộc giáo dục. Ngày thứ tư, phu gia đã đính hôn với à hai năm trước, vốn định năm nay sẽ thành thân liền tìm đến cửa hủy hôn. Tuy cuối cùng cũng không hủy được nhưng danh tiếng của à đã không thể cứu vãn.

Sau đó Trần thị còn phải cảm kích ơn cứu mạng của Cơ Tự, tìm mãi không thấy người, đành giống trống khua chiêng bảo hạ nhân mang mấy xe gấm vóc, lương thực đến biếu. Dĩ nhiên hai sĩ tộc còn lại cũng đưa lễ vật tạ ơn đến. Thế là trong một đêm, gia sản Cơ Tự lại tăng thêm không ít.

Mà Trần Thập Tam và hai tiểu cô khác vì chịu ơn cứu mạng của nàng cũng không dám nói xấu Cơ Tự nữa. Nếu không cái danh vọng ân phụ nghĩa sẽ chụp lên đầu của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Mặt Khác Của Tạ Lang.

Cơ Tự ở tạm khách điểm hai ngày, đến gần trưa ngày thứ ba mới về trang viên, vừa thấy xe lừa của nàng về, chúng nô bộc xúm lại như bầy ong vỡ tổ. Cơ Tự vén rèm xe lên, cười hỏi mọi người: “Sao lại tụ tập cả ở đây thế? Cho rằng ta bị bệnh thật à?”

Trịnh Ngô còn chưa mở miệng, Tần Tiểu Mộc dong dỏng cao đã cười toe toét phô hàm răng trắng, hai mắt híp tít nói, “Là thế này, vừa rồi Trần gia và hai gia tộc khác đều đưa lễ tạ ơn đến, chúng tôi mới cất vào kho, tiểu cô mau xuống xem đi.”

Cơ Tự định nói không cần thì Tần Tiểu Mộc đã hưng phấn nói tiếp: “Tiểu cô, người nhất định phải đi xem mới được, bao nhiêu là lễ vật, chất đầy cả kho nhà ta đấy.”

Một người hầu khác lại nói: “Trần gia đưa tới năm xe đồ, ngoài ra hai nhà còn lại mỗi nhà hai xe, đa số đều là gấm vóc. Trần gia đưa mười tám ngàn phiếu tổng cộng là ba trăm lượng vàng, hai nhà kia thì mỗi nhà một trăm lượng vàng. Tiểu cô, trong phủ nhà chúng ta lại có thêm năm trăm lượng vàng rồi.”

Cơ Tự khẽ ním cười. Nàng nhảy xuống xe lừa, đi theo chúng nô bộc đến nhà kho. Vừa đi, Tần Tiểu Mộc bên cạnh vừa cười nói: “Trước khi tiểu cô đến đây, trước giờ thôi vàng to nhất nô tài thấy còn chưa đến một lượng, sau khi có tiểu cô, nhà kho của chúng ta luôn đầy ắp đồ đạc, không còn chứa

nổi nữa.”

Cơ Tự cười xòa, nàng quay đầu thấy mấy người hầu đang nhao nhao bên cạnh Trịnh Ngô, không khỏi hỏi: “Họ xin Trịnh thúc làm gì vậy?”

Tần Tiểu Mộc nói: “Trông coi nhà kho ạ! Chắc chắn đêm nay mọi người đều không ngủ được cho xem, họ đều muốn canh giữ nhà kho thật nghiêm ngặt.”

Cơ Tự cau mày nói: “Nhà kho của chúng ta mà cũng cần phải sai người trông coi nữa á?” Không đúng, rõ ràng nàng nhớ là vị trí nhà kho của nhà mình rất kín đáo, không cần thiết phải sai người kè kè trông chừng như vậy.

Tần Tiểu Mộc hớn hờ nói: “Không phải là canh giữ đâu ạ. Họ chỉ muốn ngồi ở ngoài cửa, coi sóc cho những món bảo bối kia để ngủ ngon thôi ạ.”

Hóa ra là vậy, Cơ Tự cười phì. Nàng không ở lại trang viên lâu vì không muốn để người của Trần gia biết được nàng “khoe” nhanh đến thế. Vì vậy, sau khi chung vui với nhóm người hầu, nàng lại dẫn theo Tần Tiểu Thảo, Tôn Phù và hai hộ vệ đến Thanh Viễn tự.

Lúc đến nơi, trời đã ngả về chiều, cơn mưa rào chồm hạ ào ào đổ xuống, đường núi hơi trơn trượt. Thế nhưng trong cơn mưa gió mờ mịt mà cũng có thể làm thơ thì chỉ có nhóm con cháu sĩ tộc thôi, thú vui tao nhã của họ là bắt kẻ mưa gió mà. Cơ Tự vừa lên núi đã loáng thoáng nghe thấy tiếng cười đùa, tiếng đàn và tiếng tiêu truyền đến, khiến người ta có cảm giác khoan khoái vô cùng.

Chỉ chốc lát sau, Cơ Tự đã đi đến sườn núi, hóa ra tiếng cười kia truyền đến từ nơi này. Cơ Tự vừa đi vừa ngoảnh đầu nhìn ngó. Chỉ mới ngó sang thì một trong số lang quân đang cười đùa đã nhìn thấy Cơ Tự. Lập tức, y cười toe toét, vẫy tay gọi nàng: “Tiểu cô à, mấy ngày qua ta đều nhớ đến nàng đấy, không ngờ hôm nay được gặp lại, thật đúng dịp quá.”

Y chính là vị mỹ nam nàng gặp được lúc đang nói xấu Tạ Lang ở trên phố lúc mới đến Kiến Khang. Theo tiếng gọi của y, mấy người bạn xung quanh đều đồng loạt quay ngoắt sang nhìn Cơ Tự với vẻ mặt là lạ, họ đều cười tủm tỉm, xem ra lời phát biểu ngông cuồng của nàng đã lan truyền khắp chốn rồi.

Thấy Cơ Tự không chịu tiến đến, lang quân kia vui vẻ chạy tới, y nắm lấy ống tay áo của nàng dắt đi, miệng cất cao, “Tạ Thập Bát! Tạ Thập Bát mau đến đây xem này, hôm nay ta bắt được tiểu cô nói ngươi là ‘về già sẽ phát tướng’ rồi! Ta đã nói với ngươi rồi đấy, tiểu cô này thật gan dạ, ngày đó nàng còn nói ‘quân tử có thể đắc tội, tiểu nhân thì phải tôn kính, cho nên ta không lo đắc tội hần’ nữa!”

Ngay sau đó hần lại hô, “Tạ Thập Bát, nếu hôm nay ngươi không trị nổi tiểu cô này thì ngươi không phải đàn ông, ngay cả tiểu nhân ngươi cũng không xứng đấy!”

Cơ Tự tròn tròn mắt. Nàng ngơ ngẩn nhìn đôi phương lời mình đi, y còn sợ thiên hạ không loạn, vừa gào lớn vừa hớn hờ bảo Tạ Thập Bát trừng phạt một tiểu cô như nàng... Y thật sự là đàn ông hay sao?

Mấy lang quân kia vỗ đùi đen đét, cười đến ngả nghiêng, tất cả bọn họ đều cho rằng lời y rất chí lý, ra về vô cùng tán thành nữa chứ.

Cuối cùng, trong tiếng kêu gào của cả nhóm, lang quân vận bộ huyền y chậm rãi bước ra khỏi cửa hông của ngôi chùa. Vừa thấy đôi phương, nàng tròn tròn hai mắt, nhìn đến ngây dại. Tạ Lang luôn vận bộ bạch y, lưng đai mũ miện, trần đầy phong phạm danh sĩ của bậc chính nhân quân tử, không hiểu tại sao hôm nay lại thay bộ bào phục màu đen của người Hồ, ống quần bó sát, đi giày cao cổ, bên hông còn đeo một thanh kiếm.

Bản thân Tạ Lang đã tuần tú vô cùng, luôn mang đến cho người ta cảm giác bình thản, ung dung, trấn định và ôn hòa. Nhưng giờ khắc này chàng mặc bộ đồ của sĩ tộc phương Bắc trông rất linh hoạt, đôi chân thon dài càng tôn lên vóc người cao ráo anh tuấn, tựa như một gốc ngọc thụ ngàn năm vững chắc, phải nói là đẹp đến nỗi không có bút mực nào tả xiết.

Bộ huyền y càng tôn lên làn da trắng trẻo, và đôi mắt trong veo hút hồn của chàng. Giờ phút này, chàng tựa vào khung cửa, hai tay khoanh trước ngực lặng lẽ nhìn Cơ Tự khiến nàng bất giác cảm thấy thẹn thùng.

Mấy lang quân kia thấy nàng xấu hổ nhưng không hề có ý dừng lại. Lang quân gầy gò đang túm chặt ống tay của nàng vẫn còn oang oang kêu lên, “Tạ Thập Bát, chính là tiểu cô này! Ngày đó chính tai ta nghe thấy, nàng dám nói xấu ngươi, dám nói ngươi sẽ biến thành heo mập, còn nói ngươi không cả bằng tiểu nhân! Thật đấy, chính tai ta nghe thấy nàng ta nói vậy, bây giờ bắt được ngươi rồi đây, ngươi có thủ đoạn gì thì cứ xuất ra trừng phạt tiểu cô không biết trời cao đất rộng này đi!”

Y nói tới đây, không biết nghĩ tới điều gì vui mà hai tay chống lên eo, ngửa đầu cười sang sảng.

Tạ Lang nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Cơ Tự, không hiểu sao cũng bật cười theo.

Chàng chậm rãi bước tới bên cạnh nhóm lang quân, ngồi xuống một cái sập, sau đó vắt chéo đôi chân dài. Chàng nhìn Cơ Tự, cất giọng êm dịu ẩn chứa nét cười: “Một tuổi cô còn nhỏ đã dám nghị luận sau lưng đại danh sĩ đương triều à?” Gần như chàng vừa thốt câu “đại danh sĩ đương triều” thì một lang quân đột ngột phun hết cả rượu ra, trong lúc hần còn đang ho sù sụ thì mấy lang quân còn lại cũng cười sặc sụa.

Từ đầu đến cuối, Tạ Lang chỉ mỉm cười nhìn Cơ Tự với ánh mắt đăm đăm, rồi chàng từ từ nói: “Đã có tội thì phải phạt. Ngươi đâu, đưa bình rượu này cho vị tiểu cô này, bắt nàng uống hết không chứa giọt nào cho ta!”

Hình phạt của Tạ Lang rất có phong phạm của tổ tiên Tạ gia. Vào đời Tạ An, lúc ông phạt một phạm dân, cũng bắt đối phương uống hết một vò rượu mạnh rõ to. Vì vậy, tuy nhóm lang quân có hơi không phục, nhưng họ không thể phản bác, cứ thế reo hò nhìn Tạ Quảng mang một bình rượu to sù đặt trước mặt Cơ Tự.

Mặt Cơ Tự đỏ lên, nàng đau khổ nhìn Tạ Quảng, người có khuôn mặt hiền lành cười đơn đã với nàng hai ngày trước như gặp được bạn cũ, vào giờ phút này làm ra vẻ như không hề quen biết nàng. Còn lang quân đang vắt chéo chân, khoanh tay trước ngực lại có ánh mắt khiến nàng phải rung cả mình.

Thế là Cơ Tự ngoan ngoãn nhận lấy bình rượu, bắt đầu rót rượu cho mình, uống từng chung từng chung một.

Mới đầu rượu này rất dễ uống, hương thơm thoang thoang và hơi ngọt. Sau khi Cơ Tự nhắm nháp vài hớp nhỏ, bèn dứt khoát uống từng ngụm lớn. Nhưng Cơ Tự nào có biết, rượu này càng uống càng ngấm, chưa tới ba chung hai gò má nàng đã đỏ ửng, lúc ngẩng đầu nhìn Tạ Lang, đôi mắt còn long lanh ướt ướt.

Tạ Lang nhìn thoáng qua khuôn mặt nàng rồi thờ ơ đứng lên, quay người rời đi. Không biết bao lâu sau, bốn lang quân đang đàm luận đột nhiên nghe thấy giọng Tạ Thập Bát gấp gáp và mang theo chút kinh ngạc mừng rỡ truyền đến, “Hóa ra vô rượu nữ nhi hồng ba mươi năm tuổi mà phương trượng Tịnh Viễn nói lại cất ở chỗ này!”

Gi cơ?

Gần như giọng Tạ Lang vừa truyền đến, mấy lang quân đều mừng rỡ như điên, phương trượng Tịnh Viễn chính là cao thủ ủ rượu, hồi ông còn chưa xuất gia từng ủ một vô rượu được ca tụng là rượu nữ nhi hồng có một không hai. Tuy có rất nhiều người biết chuyện này nhưng chưa một ai biết vị trí của vô rượu kia được chôn ở đâu, giờ phút này nghe thấy Tạ Lang nhắc đến, họ thật sự vui mừng vô hạn.

Lang quân gầy gò dắt Cơ Tự đến chính là con cháu của Trần quận Viên thị, y nghiện rượu nhất trong số còn lại, vì thế cũng chính là người xông đến đầu tiên.

Sau khi lao đi được mấy trăm mét, nhận ra giọng Tạ Lang vang vọng ở từ phía sau tường rào, liền thoăn thoắt nhảy lên, nhát mắt đã bò lên trên đầu tường.

Lang quân Viên gia nằm bò trên tường, nhắc thấy Tạ Lang đứng cạnh tường rào, xung quanh chàng hơi tối, y vội lướt mắt nhìn quanh, sự chú ý đều đổ dồn vào vô rượu mà Tạ Lang đang ngửa đầu uống.

Ngay lập tức, lang quân Viên gia la lên oai oái: “Tạ Thập Bát, đồ tiểu nhân nhà ngươi, đã bảo ngươi rồi, cái tính ăn mảnh này chẳng tốt chút nào. Ta khinh! Ngươi mau bỏ vô rượu uống đi!” Vừa gọi, y vừa nhảy xuống.

Ngay vào thời khắc lang quân Viên gia nhảy xuống, ba lang quân bên ngoài cũng bị thu hút tới đây, lần lượt nhảy lên tường rào. Sau đó, họ cũng vừa kêu gào vừa trách móc nhảy xuống theo.

Chỉ nghe thấy vài tiếng ỳnh ỳnh, lang quân Viên gia vừa rơi xuống đất mới phát hiện phần đất dưới chân mình cực nhão, cực kỳ nhão...

Y kêu lên một tiếng, rồi tức khắc phát hiện cả người mình đều chìm trong vũng bùn, chỉ còn phần ngực nổi lên trên. Mà dưới chân Tạ Thập Bát đang kê một tảng đá rõ to. Giờ phút này, chàng đang đứng với tư thái như ngọc thụ đón gió nhìn y như kẻ bẽ trên.

Tiếng ỳnh ỳnh vẫn vang lên không ngừng, trong nháy mắt bốn lang quân cũng đồng loạt rơi vào vũng bùn nết.

Thấy thế, Tạ Lang thông dong quăng vô rượu trong tay về phía sau, tiếng vô rượu vỡ vụn vang lên giòn giã. Lúc bấy giờ lang quân Viên gia mới dòi mắt nhìn chàng, tức giận nói: “Tạ Thập Bát, ngươi dám dùng vô rượu lừa ta á?”

Một lang quân khác cũng giận dữ: “Tạ Thập Bát, quân tử động khẩu không động thủ, ngươi làm như vậy là học theo lời Không Tử đã dạy hay sao?”

Tạ Lang ung dung lấy một tấm khăn tay từ trong túi áo, chàng vừa thân nhiên lau ngón tay vừa khẽ nói: “Bản quá, thói quá đi mất!”

Nhóm lang quân đều tức tối, lang quân Viên gia thét lên: “Thật nực cười! Ai rơi vào vũng bùn mà không bản không thói? Có ngon thì ngươi cũng nhảy vào đây ném thử xem!”

Một lang quân khác vô cùng đau khổ kêu lên: “Tạ Lang ơi là Tạ Lang, người đời đều nói ngươi chính là quân tử có tấm lòng thanh cao cuối cùng trên thế gian này, hành động của ngươi không thấy hổ thẹn cho cái danh đó, không phụ người đời trông mong vào ngươi sao?”

Tạ Lang không hề chớp mắt, sau khi lau tay xong, chàng thuận tay ném chiếc khăn lên mặt lang quân Viên gia, sau đó nói với đám người Tạ Quảng: “Mang bốn con heo lấm bùn này về phủ chúng đi, ừ, nói cho mấy vị trưởng giả rằng Tạ Thập Bát vô tình nghe thấy mấy bạn cũ cầu cứu mới phát hiện họ bị trượt chân ngã vào vũng bùn, bèn sốt ruột cứu họ đưa về nhà, nhờ mấy vị trưởng giả mời đại phu đến khám, tránh để cảm lạnh.”

Đám Tạ Quảng vội đáp vâng dạ, họ nén cười kiếm một sợi dây, bắt đầu kéo bốn lang quân này lên.

Tạ Lang thân nhiên đứng bên cạnh nghe bốn lang quân đang chửi rủa ầm ĩ một hồi mới cất đôi chân thon dài, nhẹ nhàng nhảy lên, đáp trên mặt đất sạch sẽ rồi quay người thân nhiên đi về phía Cơ Tự đã uống say mềm, bắt đầu nói nhảm kia.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ý Khanh Thế Nào?

Thấy Tạ Lang đi đến, Tạ Tài vẫn đứng cạnh trông nom Cơ Tụ cười nói: “Lang quân, người đoán xem vừa nãy Cơ tiểu cô đã làm gì? Nàng ấy tự xưng mình vạn gánh thi thư, tinh thông kim cổ, bất kể là Đông Phương Sóc của Tây Hán hay là Đồng Trọng Thư của tiền triều đều không ai giỏi bằng nàng ấy cả.”

Theo Tạ Lang nhìn về phía Cơ Tụ, Tạ Tài lại phì cười: “Mới vừa rồi nàng ấy còn đọc lâu lâu từ Luận Ngữ đến Trung Dung nữa cơ. Lang quân, tôi thấy nàng ấy thật sự là xem mình thành học giả uyên bác rồi đấy.”

Tạ Lang ngẩng đầu nhìn Cơ Tụ đang không ngừng lắc đầu, ôm bình rượu bước đi lảo đảo dưới ánh nắng chiều, dịu giọng nói: “Xem ra là say quá rồi.”

“Vâng, đúng rồi.” Tạ Tài nín cười, “Khi nãy nàng ấy còn leo lên bàn đá, tuyên bố mình phải cải trang thành ca ca của mình, sau này ra trận làm tướng, vào triều làm quan, vung kiếm tứ phương, làm danh sĩ phong lưu, tìm một mối nhân duyên tốt cho muội muội mình cũng chính là nàng ấy nữa.”

Nghe thấy câu cuối cùng, Tạ Lang hơi sững sờ rồi thoát cái mỉm cười. Lúc này hai người họ vừa đi vừa nói đã nhanh chóng đến trước mặt Cơ Tụ.

Nhìn Cơ Tụ đang ôm chung rượu, lại khe khẽ mím môi, miệng lẩm bẩm, Tạ Lang xua tay, nói: “Lui xuống hết đi.”

Tần Tiểu Thảo thoáng sững sờ, nàng ta lo lắng nhìn tiểu cô nhà mình đang nói năng lộn xộn. Vừa rồi nàng vẫn luôn ở bên cạnh nên tận mắt chứng kiến vẻ cuồng vọng của tiểu cô nhà mình khi say rượu, trong trường hợp thế này mà để tiểu cô ở lại với Tạ Thập Bát cao quý vô ngần có ổn không đây?

Đang do dự thì bất gặp đôi mắt trong veo sâu thẳm của Tạ Lang nhìn mình, Tần Tiểu Thảo ớn lạnh, lập tức cúi đầu vâng dạ theo bản năng rồi ngoan ngoãn lui xuống.

Chờ mọi người đã lui hết, Tạ Lang mới thông dong ngồi xuống, chàng bắt chéo đôi chân dài, nhìn Cơ Tụ uống hơn nửa bình rượu, gương mặt đỏ hây hây, đôi mắt long lanh, lúc nhìn chàng chỉ biết toét miệng cười ngây ngô một hồi, rồi dòng tai lắng nghe tiếng thì thầm của nàng, phát hiện ra Cơ Tụ thật sự đang đọc thuộc lòng sách thì không khỏi bật cười.

Chàng đứng dậy, cất bước đi đến cạnh Cơ Tụ, nhẹ nhàng vịn vào eo nàng, nghiêng người nhìn vào mắt nàng, dịu dàng nói: “A Tụ, ta là ai? Nàng có nhận ra không?”

Cơ Tụ nhìn về phía Tạ Lang, mắt cong cong như vầng trăng non.

Tạ Lang thấy nàng cười, khóe môi cũng không khỏi nhô lên. Giọng chàng càng dịu dàng êm ái hơn, khẽ kề sát vào Cơ Tụ, hơi thở ấm áp phả lên mặt nàng, nét cười đọng đầy nơi khóe mắt: “A Tụ, còn nhận ra ta không?”

Nhìn đăm đăm Tạ Lang hồi lâu, nghe chàng hỏi lần thứ hai, Cơ Tụ mới tỉnh lại. Nàng gật đầu thì thầm: “Dĩ nhiên ta nhận ra người, người là Tạ Lang, người là Tạ Thập Bát của Trần Quận Tạ thị.”

Nghe đến đây, nét cười trong mắt chàng càng sâu. Chàng đưa một tay lên nhẹ nhàng vỗ lưng Cơ Tụ, để nàng thoải mái một chút, rồi giọng nói quá đổi êm tai kia lại chậm chậm cất lên: “Vậy, lúc đối diện với Tạ Thập Bát, nàng có ý nghĩ gì không?”

Nàng có ý nghĩ gì với Tạ Thập Bát không ư? Mắt Cơ Tụ chớp chớp một lúc, rồi bắt đầu đảo như lạc rang, tiếp theo dứt khoát gục đầu vùi mặt vào chung rượu, cổ hút chung rượu đã cạn.

Tạ Lang thở dài, đưa tay nắm lấy chung rượu, cũng nắm luôn tay của nàng, dẫn đến bên cạnh bàn rồi đứng lại. Vắt chiếc khăn bông trong chậu, chàng lau trán và gáy nàng, để nàng tỉnh táo lại một chút mới dịu dàng nhìn nàng hỏi lại: “A Tụ, Tạ Thập Bát là gì của nàng?”

Cơ Tụ vẫn ngoan ngoãn đứng đấy cho chàng săn sóc, thấy chàng bỏ khăn bông xuống, nàng còn bắt mắt lăm lăm hai tiếng. Gần như chàng vừa buông tay ra, thân thể nàng liền trượt xuống, ngã phịch trước chân Tạ Lang.

Nàng ngồi dưới đất, ngẩng đầu lên nhìn chàng không chớp mắt, như thể đang cố nhận ra chàng là ai vậy.

Tạ Lang cúi đầu, mỉm cười khích lệ Cơ Tụ. Đúng lúc này, nàng reo lên một tiếng rồi nhào đến, ôm chặt lấy bắp đùi chàng, nói với giọng phấn khởi: “Lang quân Tạ gia, Tạ Thập Bát, ta tên là Cơ Tụ, năm nay mười bốn tuổi. Ta nói cho người biết nhé, người đừng thấy tướng mạo hiện tại của ta mà khinh thường, qua hai ba năm nữa ta chính là một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại đấy, đẹp không kém gì đại mỹ nam người đâu.”

Chàng nhìn nàng khẽ gật đầu: “Ừ, nàng là Cơ Tụ, sau này nàng sẽ là đại mỹ nhân, ta biết rồi, nói tiếp đi.”

Cơ Tụ cười toe toét khoe hàm răng trắng đều như bắp, tỏ vẻ vô cùng nịnh nọt, vô cùng xán lạn với Tạ Lang, nàng ôm bắp đùi chàng thật chặt, cao giọng tuyên bố: “Tạ Thập Bát, Cơ Tụ muốn dựa thế người.”

Tiếng hô này của Cơ Tụ quả thật là hùng hồn vang dội, khí thế tựa non sông bát ngát.

Tạ Lang cười, chàng vẫn cúi đầu nhìn nàng, dịu giọng nói: “Tiểu cô ngọc, nàng chỉ muốn dựa thế ta thôi sao?”

“Đương nhiên rồi.” Lần này Cơ Tụ trả lời rất dứt khoát, thấy chân Tạ Lang hơi dòi đi, nàng còn siết chặt hai tay, ôm lấy gấu gao, rồi nói thao thao bất tuyệt, “Ta chỉ muốn dựa thế người thôi. Ta nói cho người biết, Tạ Thập Bát người chính là bắp đùi vàng xưa nay có một không hai đấy. Này, người có hiểu bắp đùi vàng là gì không? Là thứ hết sức quý trọng, một hạt cát rơi ra từ đế giày người cũng có thể khiến bao người com no áo ấm. Ta nói cho người biết, kể từ lúc ở huyện Kinh ta đã định bám víu người rồi. Tuy người hơi phong lưu, lại có nô tỳ hầu hạ tuyệt sắc, nhưng Cơ Tụ ta một là không ham thích vẻ bề ngoài của người, hai là không muốn gả cho người, làm nữ nhân của người...”

Lúc này Cơ Tụ nói với giọng đầy sự kích động hưng phấn, nào để ý đến thời điểm nàng ôm chặt cái chân kia, nụ cười trên mặt chàng đã dần biến mất cơ chứ.

Tuy thôi cười, nhưng ánh mắt Tạ Lang vẫn trầm thiết, giọng nói lại càng ôn hòa đến khó tin. Chàng từ từ ngồi xuống, đưa tay nâng cằm Cơ Tụ, nói nhỏ nhẹ: “Ừ, nàng một là không ham thích vẻ bề ngoài của ta, hai là không muốn làm nữ nhân của ta, nàng chỉ thấy thân phận ta tôn quý nên muốn dựa thế ta à?”

Chàng vừa dứt câu, Cơ Tụ liền gạt đầu liên hồi, cười khanh khách nói: “Đúng vậy, đúng vậy, người thật là thông minh.”

Sau khi khen ngợi Tạ Lang một chập, Cơ Tụ lại nói: “Cơ A Tụ ta là người thế nào chứ? Ta là tiểu cô xinh đẹp, mạnh mẽ tự chủ, học cao hiểu rộng, thông minh nhất thiên hạ cơ mà! Tạ Lang người dù thường hay lấy sắc dụ ta, nhưng ta chưa hề động lòng bao giờ.”

Nói đến đây nàng vui vẻ cười hớn hở, nhưng thoáng nhìn thấy sắc mặt sa sầm của Tạ Lang thì ngơ ngác hỏi: “Sao sắc mặt người khó coi như vậy? Lẽ nào tâm trạng người không tốt à? Hai là có ai bắt nạt người?” Cơ Tụ vỗ ngực mình, nói lớn, “Ta đã nói với người rồi mà Tạ Thập Bát, người có điều gì phiền não cứ việc nói cho ta biết, Cơ Tụ ta thần thông quảng đại lắm đấy. Chuyện thiên hạ mấy trăm năm trước thì có rất nhiều người biết, nhưng chuyện thiên hạ mấy trăm năm sau thì chỉ có mình ta biết thôi.”

Nàng nói một mạch đến đây thì bất chợt nghiêng đầu, hỏi Tạ Lang: “Đúng rồi, sau này người có thành thân thì phải? Sinh mấy đứa con nhí? Sao ta không nhớ gì hết vậy kia?”

Bấy giờ Tạ Lang đã từ từ đứng dậy. Chàng cúi đầu lẳng lặng nhìn Cơ Tụ một hồi, mới cất giọng nhẹ nhàng: “Cơ Tụ, nếu Tạ Thập Bát muốn nạp nàng làm thiếp, với phẩm tính của hân sau này cũng sẽ không bạc đãi nàng, nàng có bằng lòng không?”

Tuy chàng nói rất khế, ánh mắt ẩn chứa nét cười, giọng nói cũng ôn hòa, nhưng lại cương quyết đến mức Cơ Tụ đã say rượu cũng cảm nhận được vẻ nghiêm túc của chàng. Nàng nhìn chàng chằm chằm cho đến khi chàng nói hết, sau đó mới lắc đầu quảy quảy.

Nàng cứ lắc mãi, lắc mãi không ngừng, đến tận khi đầu óc choáng váng mới nghe thấy Tạ Lang chậm rãi hỏi: “Tại sao không muốn? Với dòng dõi của ta, dù là đích nữ của trăm sĩ tộc hiện nay cũng mong muốn làm thiếp của ta đấy.”

Cơ Tụ quá choáng váng bèn đưa tay đỡ lấy đầu mình, nhưng tay vừa buông ống quần của Tạ Lang ra thì lại luống cuống không vịn đầu nữa, quay lại nắm chặt lấy chân chàng.

Cuối cùng, sau khi chàng hỏi đến lần thứ hai “tại sao lại không muốn”, Cơ Tụ mới cong cong hai mắt, trả lời: “Người ngọc quá, vấn đề đơn giản như vậy mà còn phải hỏi ta sao.” Nàng nghiêm túc nói với chàng, “Ta ôm chặt chân người thì cái gì cũng có, vậy sao phải vào cửa nhà người làm gì? Nhà người kín cổng cao tường như vậy, tỳ nữ trong viện của người cũng đẹp xuất sắc, ta ở ngoài, sau khi trưởng thành còn nhờ vào vẻ đẹp của mình hút hồn được vài vị lang quân tốt, vào viện người rồi thì sẽ không có được gì cả. Hi hi hi hi.”

Nghĩ đến chuyện sau này, Cơ Tụ vui mừng đến mức cười hớn hở.

Tạ Lang vẫn cúi đầu nghiêm túc nhìn Cơ Tụ. Một lúc sau, chàng cười khế, nâng nàng lên nhìn đắm đắm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt long lanh và dung mạo rạng rỡ của nàng một hồi mới thôi cười, từ từ buông tay ra, quay người bỏ đi.

Đi được vài bước thì giọng chàng lại nhã nhặn phân phó: “Cơ tiểu cô uống say rồi, gọi tỳ nữ của nàng đến hầu hạ đi.”

Giọng Tạ Quảng vang lên: “Vâng.”

Thấy Tạ Lang vẫn dừng bước, Tạ Quảng khó hiểu hỏi: “Lang quân, người làm sao vậy?”

Qua một hồi hân mới nghe được câu hỏi khe khẽ của lang quân nhà mình: “A Quảng, ta thật sự không phải là lương phối của nữ tử trong thiên hạ này sao?”

Tạ Quảng phì cười: “Làm sao có chuyện ấy? Lang quân vang danh thiên hạ, nữ tử không muốn gả cho người vẫn còn chưa sinh ra đâu.”

“Vậy sao?” Tạ Lang khề khàng xác nhận, qua hồi lâu mới nhỏ giọng nói, “Chờ Cơ tiểu cô tỉnh lại người hãy bảo nàng, khoảng thời gian tới ta có chút việc phải đi ra ngoài một chuyến. Nàng cứ ở phủ viết cho xong cuốn sách, sau khi hoàn thành thì giao lại cho ta cũng không muộn.”

“Vâng.”

“Hôm nay trời trong nắng ấm, hoàng hôn trải dài ngàn dặm. Đi gọi đám người Viên Tam Thập Bát đến đây, nói là Tạ Thập Bát trong lòng buồn bực, nguyện cùng chư quân ngao du sông núi, chỉ cầu một trận say sưa.”

“Vàng lang quân.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Căn Cốt Nội Mị.

Bởi vì say rượu mà Cơ Tự ngủ khò một giấc đến tận hôm sau mới tỉnh lại, và phát hiện ra mình đã về trang viên rồi. Nàng day trán, mơ hồ nhớ được ngày hôm qua mình gặp Tạ Thập Bát, hình như còn nói gì đó rất nhiều, nhưng cụ thể là nói gì thì không sao nhớ nổi?

Cơ Tự bật dậy khỏi sập, cầm lấy gương đồng nhìn khuôn mặt thiếu nữ xanh xao vì say rượu kia. Nàng đặt gương xuống, lẩm bẩm: “Sao ta cứ cảm thấy như có chuyện gì đó rất khó lường, như có đại họa giáng xuống vậy nhỉ?”

...

Lại nói Dữ Trương thị ngày đó bị Lộ Thái hậu cưỡng ép đuổi khỏi hoàng cung, gần như là trong một đêm, giới quyền quý thượng lưu ở Kiến Khang đều biết Tiểu Dữ Trương thị là một mụ rắn độc, trăm mưu nghìn kế hãm hại đứa con gái mà tỷ tỷ ruột nhà mình để lại.

Đối với hai nhà Trương thị và Dữ Thị, lỗi lầm này của ả quả thật không thể nào tha thứ được, đó là nỗi sỉ nhục lớn nhất của sĩ tộc bấy giờ. Từ trước đến nay dù trong nhà có thời nát đến mức nào họ cũng có thể giấu nhẹm, nhưng Dữ Trương thị và Dữ Thị Nhi lại náo loạn đến trước mặt thái hậu, khiến hai nhà mất hết thể diện.

Cuối cùng hai nhà Dữ - Trương trao đổi với nhau, quyết định để Dữ phủ đuổi ả về nhà, còn Trương phủ thì đẩy ả đến am ni cô, để Tiểu Dữ Trương thị ăn năn hối cải trong am suốt phần đời còn lại.

Cũng giống vậy, Dữ Thị Nhi cũng có lỗi trong việc làm lớn chuyện này cho nên nàng ta bị phạt cấm túc trong phủ nửa năm, sau đó sẽ rời khỏi Kiến Khang đến đất Thực.

Lúc Chu Trương thị vội vàng từ Tô Châu chạy đến thì mọi chuyện đã ngã ngũ. Mụ nhìn thấy tỷ tỷ ruột của mình gầy sọp hẳn đi, đôi mắt vô hồn, vừa thấy mụ đã òa khóc lớn. Trong tiếng nức nở, Chu Trương thị nghẹn ngào: “Tỷ tỷ, sao tỷ lại bất cẩn vậy chứ?”

Lúc này Trương thị không hề thấy hối hận về chuyện mình đã làm, ả nắm chặt tay muội muội của mình, khàn giọng nói: “Tiểu muội, ta không cam lòng! Rõ ràng bức bình phong kia đã bị cắt hỏng, nhưng ta muốn vắn tính toán lại không ngờ được ở Kiến Khang này lại có một cao thủ biết thêu Hôi Văn Tú!”

Nói tới đây, ả mở mắt nhìn chằm chằm bàn tay muội muội mình. Bởi vì ả nắm quá chặt khiến Chu Trương thị cau mày lại. Trương thị lại nói: “Muội muội, Dữ Thị Nhi làm nhục ta như thế, nửa năm sau nó sẽ đi lấy chồng xa ở đất Thực. Nếu muội thương ta, nhất định trong vòng nửa năm này phải khiến con tiện tỷ kia sống không bằng chết! Ngay cả kẻ đã giúp nó nhất định muội cũng không thể bỏ qua!”

Chu Trương thị cúi đầu. Mụ dè dặt rút tay lại, chìm vào trầm tư.

“Muội muội!” Trương thị gọi Chu Trương thị ngẩng đầu nhìn mình, mới khẽ nói, “Muội muội cứ yên tâm. Kẻ đã giúp Dữ Thị Nhi chẳng qua cũng chỉ là cô nhi của hàn môn, người của Ngũ ca đã tra xét rồi, không phải thời gian vừa qua tiểu cô Trần Thập Tam của Toánh Xuyên Trần thị bị người ta đồn đãi là ra tay với cả ân nhân cứu mạng hay sao? Ân nhân cứu mạng của nàng ta cũng chính là kẻ thù của ta đấy! Hơn nữa cả nhà ả, ngoại trừ năm mươi người hầu ra, thì không có một nam nhân nào làm trụ cột cả.” Trương thị lại nói tiếp, “Nghe nói, để tạ ơn, Dữ Thị Nhi đã đem căn viện hai gian mặt phố ở Ô Y Hạng cho ả cô nhi đấy rồi. Cũng nhờ Ngũ ca luôn cho người trông chừng căn viện kia nên mới biết được con tiện tỷ cô nhi ấy đã hại ta ra nông nỗi này!”

Khóe môi Trương thị nhếch lên với vẻ ác độc, nói: “Muội muội, cháu của muội chính là Cừu lang con trai ta, mặc dù là con trai trưởng nhưng nó không có bao nhiêu quyền thừa kế, muội nhất định phải giúp ta lấy lại căn viện đó, ta muốn để lại cho Cừu lang dùng sau này. Dù sao căn viện đó cũng ở Ô Y Hạng!”

Tiếp theo, Trương thị lại nói: “Về phần ả cô nhi có tuyệt kỹ Hôi Văn Tú kia, muội muội cứ bắt giam ả, sau này nữ nhi của muội không nhất thiết phải đến Kiến Khang cũng có thể nhờ vào tài thù thừa này mà mở cửa hàng kinh doanh nổi tiếng.” Về phần ở Kiến Khang, Lộ Thái hậu và nhóm quý phu nhân kia đã biết chủ nhân của Hôi Văn Tú là một người giấu mặt, những sĩ tộc luôn sĩ diện này vẫn không đến nỗi không biết xấu hổ dám nhận đó là tài nghệ của nhà mình đâu.

Chu Trương thị nhìn Trương thị một hồi, cuối cùng khẽ đáp: “Vâng!”

Gần như mụ vừa dứt lời, Trương thị liền nở nụ cười gian ác. Lúc Chu Trương thị rời khỏi am ni cô, liền nhận được tư liệu có liên quan đến Cơ Tự mà Ngũ ca nhà mình đưa tới. Mụ chỉ xem thoáng qua liền bật cười.

Nghe thấy tiếng cười bất thường của mụ, tỷ phụ thân cận kẻ sát lại, khẽ hỏi han: “Phu nhân sao vậy?”

Chu Trương thị giờ tờ giấy kia, khẽ nói: “Tỷ tỷ ta còn cho rằng người này chỉ là nữ cô nhi của hàn môn bình thường mà thôi! Nhưng người xem những thứ ghi trên tờ giấy này đi. Tinh thông toán học, được Lan Lăng Tiêu Dịch nể trọng, vì vậy khiến đệ nhất mỹ nhân ở Kiến Khang ghét cay ghét đắng. Đứng rồi, ở đây còn ghi rõ, mấy ngày vừa qua, người thân tín bên cạnh Lâm Lang Tạ gia là Tạ Quảng cũng có qua lại với ả... Chắc chắn, chỉ mới vừa đến Kiến Khang thôi mà nữ cô nhi này đã làm được bao việc rồi, xem ra thật đúng là không thể xem thường mà.”

Đúng lúc này, một tỷ phụ khác đi tới trước mặt Chu Trương thị, thì lễ với ả rồi cung kính trình tờ giấy lên.

Thấy trên đó chỉ có vài dòng chữ mà phu nhân nhà mình nhìn rất chăm chú, tỷ phụ bên cạnh càng khó hiểu hỏi: “Phu nhân, trên này viết cái gì ạ?”

Chu Trương thị ngẩng đầu lên nhìn tỷ phụ kia, đáp: “Đúng lúc... Phù Lăng Nữ bên cạnh đại ca trùng hợp gặp được nữ cô nhi kia, nên đã xem căn cốt cho ả.”

Phù Lăng nữ ư? Tỷ phụ kia sững sốt: Chỉ là cô nhi hàn môn lại được Phù Lăng Nữ chú ý, xem ra ắt hẳn có chỗ hơn người rồi.

Thời Tây Hán, phu thân của Lữ Hậu một mực chắc chắn Lưu Bang và nữ nhi nhà mình là tướng đại phú đại quý do căn cứ vào mắt phượng gáy mảnh. Từ đó thuật tướng cốt được phát triển cho đến hôm nay, có hẳn học phái riêng biệt, trong đó bao gồm cả âm dương song tu.

Vậy âm dương song tu là gì? Chính là thông qua chuyện nam nữ để tu luyện được trường thọ hoặc thành tiên, nó được lưu hành cực kỳ rộng rãi, cho đến bây giờ đã trở thành học thuyết một phái. Bất kể là quyền quý thời này hay là tất cả đế vương lẫn quý tộc nghìn năm sau cũng vô cùng tin ngưỡng nó.

Còn Phù Lăng Nữ đoán tướng cốt đúng là đi theo con đường âm dương song tu. Trong thời đại tư tưởng hủ lậu khắp nơi này, đám sĩ tộc nhân rồi đều sùng bái tất cả những thứ khiến họ có thể đạt được vui sướng nhất. Cái gọi là cung ắt có cầu, vì vậy mới có một nhóm lớn như Phù Lăng nữ xuất hiện. Bọn họ thông qua việc quan sát đông đảo nữ tử dân gian, để phán đoán sau này dung mạo lớn lên sẽ thế nào, dáng vóc sẽ ra sao, có phúc khí hay không, có thể sinh ra con cái xuất chúng hay không, có thể tiến cung hay thích hợp làm đồ chơi của đám quyền quý hay không.

Chu Trương thị cầm lấy tờ giấy kia, nói: “Phù Lăng Nữ xem tướng bảo, tuy ả cô nhi kia còn bé nhưng được nhan sắc trời phú, da dẻ trắng nõn ngát hương, đuôi mày hơi xếch, đuôi mắt hồng đào, hơn nữa có căn cốt nội mệnh. Song nếu chỉ có vậy thì ả cũng chỉ là kiểu kiêu căng dung tục, thế nhưng lại có một đôi mắt phượng, đen trắng rõ ràng còn sáng quắc lạnh lùng. Hơn nữa dáng điệu ung dung nhàn nhã của ả lại át đi vẻ dung tục kia. Từ đó, cốt tướng của ả được nâng lên một bậc. Đoán chừng qua hai năm sẽ trở thành một tuyệt sắc khuynh thành.” Đọc đến đây, Chu Trương thị cười khẩy, “Chỉ bằng tờ giấy này, nữ cô nhi họ Cơ kia cũng có thể bán được giá rất cao rồi.”

Nói tới đây, Chu Trương thị nhắm hai mắt lại, lẩm bẩm: “Nếu người của Trần quận Tạ thị và Lan Lăng Tiêu thị đều chú ý tới ả, thì chắc chắn không thể dùng thủ đoạn quá thô bạo trực tiếp cướp người được.” Tất nhiên tỷ phụ kia biết, từ “thủ đoạn thô bạo trực tiếp” mà phu nhân mình nói chẳng qua chỉ là hai chữ “đánh” và “giết” thôi.

Một lát sau, Chu Trương thị lại thì thầm: “Thôi, xưa nay phu quân không thích ta hành xử bạo ngược, chuyện này cứ để về nhà rồi tính sau.” Ngay sau đó ả lại nói: “Tỷ tỷ bại là bại vì bản thân quá tham, nếu muốn hại một người thì cứ dùng thủ đoạn tàn nhẫn một chút là được, vừa muốn hại người ta lại vừa muốn được gia tài của người ta, nào có chuyện dễ dàng thế chứ.”

Nói đến đây mục mở mắt ra nhìn tỷ phụ kia, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn vươn ra chỉ vào trang giấy Phù Lăng Nữ đã đoán tướng cốt. Chu Trương thị khẽ khàng nói: “La mẩu, người đưa tờ giấy này cho Trương Hạ Chi đi. Người hỏi hẳn xem có nhận xét gì về Cơ thị nữ này không, nếu như hẳn không có ý kiến gì, ta sẽ đưa tờ giấy này cho Lưu Nghĩa Khang. Vì dù sao nữ tử chưa trưởng thành đã có nhan sắc trời phú, căn cốt nội mệnh là cực kỳ hiếm thấy. Huống chi Cơ tiểu cô này tinh thông toán học, thư pháp rất tốt, cũng là một tài nữ.”

Tỷ phụ kia liền vội vàng khom lưng nhận lấy lá thư kia, quay người bước nhanh rồi đi.

Đôi mắt nhìn theo bóng dáng tỷ phụ kia khuất dần, khóe môi Chu Trương thị nở nụ cười lạnh.

Trương Hạ Chi mà ả nói chính là một trong năm vị đại mỹ nam của Kiến Khang mà Tàn Tiểu Thảo từng nhắc đến. Chẳng qua là so với mỹ nam khác, Trương Hạ Chi có phần đáng chê trách nhiều hơn. Bởi vì một mặt gã quá thật tài cao tuyệt thế, có khiếu về tranh đấu đầu tiên hạ, hơn nữa lại giỏi cảm kỳ, đặc biệt là học thuật âm dương của Đạo gia. Thậm chí có thể nói là trong giới Đạo học, hẳn là bậc thầy của thời này. Nhưng một đại tài tử, đại mỹ nam như vậy lại có một tật bệnh, đó chính là gã thích chinh phục nữ nhân khó khăn. Như theo lời đồn đãi của thế gian, mấy vị công chúa đương triều, thậm chí là Tần phi tiền triều còn lưu lại đều là bạn tình của gã, nghe nói còn có vài phu nhân của các tộc tướng đại sĩ tộc cũng si mê gã nữa. Dĩ nhiên những điều phía sau chỉ là lời đồn thôi.

Về phần tiểu cô chưa gã, bình thường gã không buồn trêu chọc. Trương Hạ Chi đã từng nói, gái chưa chồng quá ngây ngô, khư khư giữ trinh tiết theo quy củ rất phiền. Còn thứ gã muốn chỉ là chinh phục mỹ nhân khó nhất thế gian này thôi.

Có điều Chu Trương thị cho rằng, dù Trương Hạ Chi không có hứng thú gì với Cơ Tự, nhưng khi thấy lời bình của Phù Lăng Nữ chắc chắn cũng sẽ hiểu kỳ, chỉ cần gã vẽ một bức tranh mỹ nhân về Cơ Tự, vậy thì diễm danh của ả sẽ được cho vào danh sách của mấy đại nhân vật hảo sắc cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiền Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Trương Hạ Chi

Cơ Tự soi gương rất lâu, cảm thấy đầu vẫn còn đau âm ỉ, lại nằm vật xuống giường ngủ tiếp. Lúc tỉnh lại lần nữa đã là buổi trưa.

Thấy Cơ Tự im lặng dùng bữa, tư thái thong dong, vẻ mặt thỏa mãn, Tần Tiểu Thảo do dự vài lần bèn cất tiếng hỏi han: “Tiểu cô, tối qua người say khướt, bây giờ có khó chịu ở đâu không?”

Cơ Tự khe khẽ nói: “Đã thoải mái hơn rồi.” Thoáng chốc nàng lại nhẹ giọng trách móc, “Có câu ăn không nói, ngủ không nói, người cũng đọc không ít thi thư mà không biết quy củ này à? Nếu ra ngoài, để cho nhóm Tạ Quảng thấy sẽ cười chúng ta cho xem?”

Tần Tiểu Thảo tròn to mắt nhìn Cơ Tự, thầm nghĩ: Thế mà người còn có mặt mũi dạy bảo người khác cơ đấy! Tối qua người ăn nói ngông cuồng, thao thao bất tuyệt, khinh thường cả Khổng lão phu tử nữa cơ. Bây giờ mới lo bị người ta cười, chẳng khác nào mất bò mới lo làm chuông.

Nhưng Tần Tiểu Thảo không dám nói ra những lời này. Nàng nghĩ, tiểu cô nhà mình xưa nay rất trầm tĩnh nhưng cũng chỉ là nữ tử khuê các, nếu người biết tối qua bản thân đã làm nhảm những gì, nhất định sẽ xấu hổ đến mức đòi sống đòi chết cho xem. Ôi, đừng để người biết là tốt hơn.

Dùng bữa xong, Cơ Tự lấy khăn tỉ mỉ lau tay, rồi thay một trang phục sẫm màu, đội mũ sa đi ra ngoài. Tần Tiểu Thảo thảng thốt, vội vàng đi theo nàng lên xe lừa.

Xe lừa lăn bánh được một lúc, bên ngoài truyền đến giọng của Tôn Phù: “Tiểu cô, chúng ta đi đâu?”

Cơ Tự nói: “Đi Thanh Viễn tự, thúc quên rồi à?”

Tần Tiểu Thảo vội nói: “Tiểu cô à, là như vậy, hôm qua lang quân Tạ gia bảo sau này tiểu cô không cần đến Thanh Viễn tự nữa, ngài dặn người cứ ở trong phủ viết gì đó là được rồi.”

“Gì cơ?”

Cơ Tự hoảng hốt, nàng quay đầu lại nhìn Tần Tiểu Thảo. Lúc định hỏi tại sao, lại nhớ đến hôm qua Tạ Lang mặc bào phục người Hồ khá chỉnh chu, chắc hẳn phải đi làm chuyện quan trọng nào rồi.

Thế là trong lúc Tần Tiểu Thảo đang nghĩ nát óc xem phải lựa lời thế nào để Cơ Tự không buồn lòng thì nghe thấy tiểu cô nhà mình “ồ” một tiếng như búng tỉnh ngộ rồi quay đầu đi.

Thấy bên ngoài thấy nắng vàng rực rỡ, không khí thoang thoảng hương hoa, Cơ Tự cao hứng nói: “Vẫn đến Thanh Viễn tự đi. Phía sau ngôi chùa kia có một cái hồ, nghe nói là dạo thuyền trên hồ ngắm nhìn Thanh Viễn tự và dãy núi xanh yên tĩnh, nghe tiếng chuông chùa xa xăm cũng là cảnh đẹp như tranh vẽ đấy. Tôn thúc, lát nữa thúc đi chuẩn bị một chiếc thuyền lá, ta muốn ngồi thuyền ngắm cảnh núi sông nơi đó.”

Tôn Phù vâng dạ rõ to: “Vâng, tiểu cô.”

Lát sau, xe lừa Cơ Tự đã đến Thanh Viễn tự, nàng dẫn theo Tần Tiểu Thảo thong thả đi dạo quanh bờ hồ chờ Tôn Phù mang thuyền lá đến. Thời tiết tháng tư ở Kiến Khang thật sự vô cùng khoan khoái. Đưa mắt nhìn ra xa, đâu đâu cũng thấy đám nam nữ sĩ tộc, bào rộng đai lưng, chân đi guốc mộc dạo bước trong cảnh non xanh nước biếc.

Chốc lát sau, Tôn Phù đã chèo một chiếc thuyền lá đến. Tần Tiểu Thảo nhìn con thuyền kia, vẻ mặt đau khổ nói: “Tiểu cô, nô tỳ sợ nước, không dám đi đâu ạ.”

Cô Tự không hề ngoảnh lại: “Không sao, sĩ tộc ở Kiến Khang cũng rất sợ nước, người đứng trên bờ ngắm cảnh cũng được.”

Nói ra, hồ Thanh Viễn to như vậy, nhưng chỉ có mình chủ tử Cơ Tự dám chèo thuyền lá trôi theo dòng nước mà thôi. Trong hồ có ba bốn chiếc thuyền hoa, nơi bờ đình phía xa thì có năm ba người đang thả câu.

Lúc Cơ Tự yêu kiều đứng ở mũi thuyền, tà áo theo gió tung bay thì trên một chiếc thuyền hoa truyền đến tiếng gọi của một tiểu đồng: “Lang quân, mau nhìn thuyền lá kia đi. Tiểu cô trên đó là tiểu cô họ Cơ mà Phù Lăng Nữ đã nói ấy ạ.”

Thằng bé kia vừa dứt lời thì một giọng nói trầm ấm của lang quân trẻ tuổi vang lên: “Đồ phải mất công đi tìm rồi.. Cho thuyền hoa đến đó.”

“Vâng.”

Lát sau Cơ Tự liền phát hiện một chiếc thuyền hoa xa xỉ đang nhẹ nhàng trôi đến. Nàng vốn chỉ thờ ơ liếc sang, nhưng khi còn cách nhau chưa đến năm mươi bước thì khoang thuyền hoa mở rộng cửa, một lang quân tuấn mỹ nhẹ nhàng bước ra.

Cơ Tự trở nên ngây dại. Nàng không ngờ vô tình lại gặp được lang quân đẹp đến mức như bước ra từ tranh vẽ thế này. Lang quân trước mắt không giống mấy sĩ tộc hiện tại, đầu không đội khăn quan hay dùng sợi tơ buộc tóc, mà là giống như vương tôn thời Hán, vấn mái tóc đen gọn gàng trong ngọc quan, để lộ vầng trán cao rộng, tôn lên ngũ quan rõ nét. Gã đẹp không góc chết, có một đôi môi mỏng như cười như không, đôi mắt đào hoa nhìn người luôn ẩn chứa chút đa tình. Thời này có tướng mạo như thế sẽ bị nhận định là người không đoan chính, sẽ bị người khác khinh thường, nhưng lang quân trước mắt này lại khiến người ta không tài nào nảy sinh cảm giác chán ghét được.

Lang quân này dĩ nhiên là người của đại sĩ tộc, là con trai trưởng của Ngô Quận Trương thị, Trương Hạ Chi.

Lại nói, sau khi Trương Hạ Chi đánh giá Cơ Tụ từ trên xuống dưới liền có chút tiếc nuối. Bộ váy thắm màu nàng mặc rất thịnh hành từ thời Tiền Tần đến nay, nó có một đặc điểm là đơn giản, thoải mái, có điều hơi mất mỹ quan, không tôn được dáng người. Gã khẽ nghiêng đầu, môi mỏng hé mở, nói với tiểu đồng phía sau: “Có mang bộ váy U Lan Từ Vũ theo không?”

“Bẩm lang quân có ạ.”

“Tốt lắm, bảo Thiên nhi lấy ra, nói rằng lát nữa sẽ có một vị khách quý cần mặc. Ừ, bảo Thiên nhi mang xiêm y đi xông hương, tránh khiến khách khó chịu.”

“Vâng.”

“Nấu nước nóng đi, tuy là cuối xuân nhưng nước vẫn còn lạnh, giai nhân xinh đẹp như nàng này không nên bị phong hàn.”

“Vâng.”

“Nhìn dung nhan nàng ta bất phàm, chỉ không biết là cốt tướng thế nào. Ừ, lát nữa nàng ta ướt đầm sẽ dễ kiểm tra thôi. Như vậy đi, chuẩn bị giá vẽ cho ta, đợi sau khi nàng ta thay quần áo rồi, ta sẽ vẽ một bức mỹ nhân trong buổi hoàng hôn ở hồ Thanh Viễn này.”

“Vâng.”

Cơ Tụ chỉ thoáng đánh giá lang quân anh tuấn kia một chút rồi nhanh chóng quay đầu đi, thầm nghĩ: Lang quân này thật sự rất đẹp, bất kể là vóc dáng hay phong thái đều không hề kém cạnh Tiêu Dịch và Tam hoàng tử, không biết hẳn là ai trong số năm mỹ nam Kiến Khang nhỉ?

Đang lúc Cơ Tụ nghĩ như thế thì bỗng Tôn Phù cất tiếng kêu sợ hãi: “Tiểu Cô, cẩn thận.”

Chỉ thấy một thứ gì đó bay theo gió sông bắn trúng đầu gối nàng. Cơ Tụ vốn đang mải mê suy nghĩ bên mạn thuyền, bị vật lạ bắn phải liền bất giác lùi về sau vài bước. “Ừm” một tiếng, nàng đã rơi xuống nước.

Dù Cơ Tụ biết bơi nhưng thành linh rơi xuống nước như vậy cũng không khỏi có chút kinh hoảng. Thứ đó không chỉ đập trúng nàng mà còn đập trúng tay Tôn Phù, khiến tay chèo của y nghiêng đi, con thuyền dạt xa sáu bảy bước.

Đang lúc Cơ Tụ bối rối giờ tay đập nước thì bỗng một tiếng nói trầm thấp từ thuyền hoa truyền đến: “Mau, nắm tay ta đi.”

Không biết thuyền hoa đã bơi đến bên cạnh nàng từ lúc nào, mà mỹ nam từ cao sang trên thuyền kia đang chìa tay đón nàng. Nhìn bàn tay trắng trẻo thon dài và lang quân đang mỉm cười nhìn mình dịu dàng trước mắt, gần như một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Cơ Tụ: Nàng vốn đang đứng ngắm cảnh yên lành, cũng cách bờ rất xa, thứ bắn phải gối mình từ đâu đến?

Ngoại trừ thuyền hoa trước mắt này ra thì làm gì kiếm đâu ra vật va trúng nàng được chứ.

Rồi Cơ Tụ lại nghĩ: Mình rơi vào nước, toàn thân ướt đầm, nếu bị người này ôm ôm kéo kéo vậy thì còn danh tiết gì nữa? Tuy thời này không nghiêm khắc như thời Hán, nhưng xảy ra chuyện này, thanh danh của mình chắc chắn sẽ bị hủy hoại cho xem.

Cơ Tụ nghĩ thông suốt rồi nhìn gã lang quân kia mang theo vài phần cảnh giác. Thấy ánh mắt đặc ý của gã nàng liền hiểu ra tất cả. Người trước mắt này rõ ràng đang cài bẫy mình đây mà.

Tuy không biết lý do vì sao, nhưng Cơ Tụ xưa nay làm việc quyết đoán, bụng dạ cũng có vài phần nham hiểm. Thế là nàng giả bộ bối rối, nắm chặt lấy tay mỹ nam ra vẻ lệ thuộc, sau đó nàng ngẩng đầu lên, mỉm cười e thẹn với gã.

Nhìn thấy nàng như thế, mỹ nam từ liền nở nụ cười rạng rỡ, nhưng trong ánh mắt đào hoa kia không khỏi mang theo vài phần chán ngán: Tiểu cô trên thế gian này chẳng khác gì nhau, chỉ một ánh mắt, một hành động, thậm chí không cần lời ngon tiếng ngọt của mình thì các nàng đã tự nguyện dâng hiến trái tim rồi. Chẳng ý nghĩ gì cả!

Nhưng vào lúc này, bàn tay Cơ Tụ đang nắm chặt tay gã lại kéo mạnh, người nàng cũng lặn xuống thật sâu. Trương Hạ Chi không kịp phòng bị, thế là ầm một tiếng, gã cũng rơi xuống nước.

Không một ai trên thuyền hoa dự liệu được biến cố này, sau một hồi ngỡ ngàng thì tiếng kinh hô mới vang dội bốn phía. Trong cảnh hỗn loạn, Cơ Tụ không hề rời đi, nàng vừa ung dung bơi quanh Trương Hạ Chi vừa nói: “Khanh vốn giai nhân, sao lại làm tặc?”

Thấy nam tử này cũng biết đạp nước giữ ổn thân mình, lại nhìn mấy bộ khúc của gã đang bơi về phía này. Cơ Tụ khinh miệt nhìn Trương Hạ Chi một cái rồi quay người bơi thẳng về phía thuyền mình.

Lúc bộ khúc của Trương Hạ Chi nắm lấy tay gã kéo lên thuyền, gã vẫn còn nhìn đắm đuối về phía Cơ Tụ. Thấy nàng đưa tay vịn lấy mạn thuyền rồi nhẹ nhàng nhảy lên, nhận lấy ngoại bào của người hầu khoác lên người. Khi thuyền nàng nhẹ nhàng rời đi nàng còn quay lại thoáng nhìn qua gã. Phải hình dung ánh mắt của nàng lúc ấy thế nào nhỉ? Mãi cho đến trở về phủ, nằm trên giường rồi, gã vẫn không ngừng hồi tưởng lại ánh mắt kia.

Một tiểu cô vẫn còn ngây ngô, lại đứng ngao nghể ở mũi thuyền, mái tóc đen rủ xuống hai gò má trắng nõn, đôi mắt phượng đen thẳm liếc nhìn gã đầy vẻ khinh thường. Khoảnh khắc đó, gió thổi qua hồ, trời đất tôn sắc, cảnh tiểu cô phong tư tuyệt sắc lúc sắp sửa rời đi còn liếc nhìn gã với ánh mắt cực kỳ khinh miệt, cực kỳ thất vọng, thật sự là lần đầu mới gặp trong đời.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Bức Tranh Mỹ Nhân Và Vương Ly Lang Gia.

Cơ Tự trở lại trang viên, thay áo váy ướt sũng ra xông vắn đầm chiêu suy nghĩ. Tôn Phù bên cạnh khẽ sát đến, do dự nói với nàng: “Tiểu cô, lúc người vừa rời xuống nước, đầu gối của tôi cũng đau nhói, chắc chắn bị người trên thuyền hoa công kích rồi!”

Cơ Tự cau mày, nàng quay sang hỏi Tần Tiểu Thảo ở bên cạnh: “Người nói gã đó là Trương Hạ Chi, một trong năm vị mỹ nam của Kiến Khang à?”

“Vâng!” Tần Tiểu Thảo nói: “Trương Hạ Chi có sở trường là vẽ mỹ nhân, hơn nữa còn nổi danh lăng tử phong lưu...” Nói tới đây, Tần Tiểu Thảo nhìn Cơ Tự, hơi do dự: “Phải công nhận mắt nhìn người của gã cực cao, không phải mỹ nhân thuộc hàng cực phẩm thì không thể nào lọt vào mắt gã được. Tiểu cô, người nói xem vì sao gã để mắt đến người?” Lại nói, đáng vẻ hiện tại của Cơ Tự cũng chỉ ưa nhìn mà thôi, muốn lọt vào mắt của người này thì thật đúng là mơ tưởng.

Cơ Tự lắc đầu, một lát sau nàng mỉm cười nói: “Bất kể thế nào, nếu chưa biết rõ nguyên nhân gã động thủ thì ta vẫn cứ lo lắng.” Ngừng một lát, nàng quay sang nói với Tôn Phù: “Thúc, thúc đi gặp Tạ Quảng, nói chuyện này với hắn để hắn giúp chúng ta tra xét xem.”

“Vâng thưa nữ lang.” Tôn Phù đáp, lập tức quay người rời đi.

Sau khi Tôn Phù đi khỏi, Cơ Tự cứ thấp thòm không yên, nàng đi tới thư phòng, thấy Cơ Đạo đang cầm cuốn *Hoài Nam Tử* đọc vanh vách, liền gọi: “A Đạo.”

Cơ Đạo quay đầu lại, trông thấy Cơ Tự, cậu bé lập tức cười lộ ra hai cái răng sún, vội đặt cuốn sách xuống, chạy tới trước mặt Cơ Tự, ngửa đầu nhìn nàng với vẻ lo lắng: “Tỷ tỷ, tỷ không vui sao? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Cơ Tự ngồi xuống đối diện cậu, nàng bưng mặt, buồn rầu nói: “Không biết tại sao hôm qua sau khi từ Thanh Viễn tự về, mí mắt phải của tỷ cứ giật liên tục. Mới vừa rồi bói một quẻ, cho thấy tỷ gặp phải phiền phức lớn nữa, nhưng khổ nỗi tỷ không biết phiền phức này đến từ đâu cả.”

Nói tới đây, nàng thấy mày kiếm của cậu bé cau chặt, không khỏi xoa đầu cậu, cười nói: “Đệ đừng cau có nữa, bất kể có chuyện gì vẫn có Tạ Thập Bát chống lưng cho chúng ta mà.”

Đến khi trời tối, Tôn Phù trở lại. Y nói chờ mãi vẫn không gặp được Tạ Quảng và Tạ Tài nên y về trước, ngày mai lại đến.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Tôn Phù đã ra khỏi cửa. Đến khi y trở về đã là buổi chiều. Vừa trông thấy Cơ Tự, y liền hạ giọng bẩm: “Tiểu cô, có chuyện xảy ra rồi.”

Cơ Tự vội hỏi: “Chuyện gì?”

“Tạ Quảng nói, Lang quân Trương Hạ Chi nổi tiếng phong lưu và có tài vẽ tranh mỹ nhân, ngày hôm qua gã đã thức thâu đêm để vẽ một bức họa, mỹ nhân trong bức tranh kia khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Bộ váy trắng của mỹ nhân đó ướt nhem dán sát vào người. Mái tóc nàng cũng bết vào hai má. Mỹ nhân đứng trên thuyền ngoảnh đầu nhìn lại, ánh mắt kia vừa nghiêm nghị vừa sáng quắc, rất hợp với phong thái của nàng, những lang quân nhìn thấy bức họa kia đều xuýt xoa. Tạ Quảng còn nói, hiện tại rất nhiều người hỏi Trương Hạ Chi về danh tính của mỹ nhân trong bức họa đấy.”

Thấy Cơ Tự ngưng ngẫm, Tôn Phù lại nói: “Tiểu cô, Tạ Quảng còn nói, Trương Hạ Chi rất giỏi vẽ mỹ nhân, mà mỹ nhân hắn vẽ không phải là bản thân của đối phương hiện tại mà là căn cứ từ cốt tướng, ăn nói và cử chỉ của người đó vẽ ra đối phương ở tương lai...Tôi kể lại tình huống ngày hôm qua cho Tạ Quảng nghe, Tạ Quảng nói bức tranh của Trương Hạ Chi chắc chắn là vẽ tiểu cô rồi, hắn bảo người phải đề cao cảnh giác!”

Lúc này Cơ Tự mới hoàn toàn tỉnh ngộ, sắc mặt nàng trắng bệch. Ngẫm nghĩ giây lát, nàng ngẩng đầu hỏi: “Vậy Tạ Thập Bát đâu? Tạ Thập Bát đang ở đâu?”

Tôn Phù nói: “Tạ Thập Bát không ở đây, Tạ Quảng nói tối qua không biết Tạ Thập Bát nhận được tin gì mà cả đêm không yên giấc, sáng hôm nay đã dẫn Tạ Tài và nhóm bộ khúc lên đường rồi.” Nói tới đây, Tôn Phù dường như nhớ ra điều gì đó, vội thưa: “Đúng rồi, nói là đi đón một gia tộc nào đó từ phương Bắc trở về, nói rằng trong gia tộc kia có một danh sĩ là bạn thân của Tạ Thập Bát lang.” Nháy mắt, Tôn Phù vừa cười vừa nói: “Không biết là gia tộc nào vinh dự đến thế. Trên đường về tôi còn nghe người ta nói lang quân của Lang Gia Vương thị cũng đi đón, và cả đại mỹ nhân Vương thị A Ly nổi tiếng của Lang Gia Vương thị, được người đời ca tụng là tài nữ Tạ Đạo Uẩn thứ hai cũng đi chung nữa.”

Đại mỹ nhân của Lang Gia Vương thị, Vương Ly, Tạ Đạo Uẩn thứ hai ư?

Cơ Tự trầm nghĩ: Cái tên này đúng thật là quen quá.

Trong mơ hồ, nàng cảm thấy cái tên này rất quan trọng, vì vậy sau khi nghe Tôn Phù nói xong, Cơ Tự liền đứng yên, cau mày suy nghĩ. Một lát sau, nàng ồ lên.

Nhóm người Tàn Tiểu Thảo và Tôn Phù đều giật mình, vội quay sang nhìn Cơ Tự. Lúc này sắc mặt nàng rất khó coi. Nàng nhớ ra rồi, thứ nữ của Lang Gia Vương thị chính là đại nãi nhân Vương Ly nổi danh ở kiến Khang, cuối cùng nàng ta được gả cho Tạ Lang!

Dường như vừa nghĩ đến điểm này, trí nhớ của nàng ồ ạt ập đến như thủy triều. Đúng rồi, Vương Ly nổi danh xinh đẹp, tao nhã lịch sự lại đoan chính, có sự lỗi lạc của bậc trượng phu. Trong trí nhớ của nàng, Vương Ly luôn nặng tình với Tạ Lang, nhưng trái tim của Tạ Lang không hướng về bất cứ người nào, vì thế chẳng hề để ý đến nàng ta. Mãi cho đến một lần, đúng rồi chính là lần này! Lần này Tạ Lang dẫn theo bộ khước đến Dương Châu đón bạn cũ về Nam, nhưng không ngờ gặp phải quân của Bắc Ngụy cầu kết với đạo tặc. Bọn đạo tặc kia mai phục giữa đường, mà khi đó Tạ Lang đã cho bộ khước của mình hộ tống đội ngũ của người bạn đi theo đường nhỏ, còn chàng thì dẫn theo mười mấy bộ khước đi đường chính.

Bấy giờ, Tạ Lang gặp phải quân mai phục, mười mấy người chiến đấu với đám đạo tặc những hơn năm trăm người!

Thế là một cuộc chiến không cân sức đã diễn ra, ngay lúc nhóm người Tạ Lang chỉ còn con đường chết, Vương Ly dẫn theo đám bộ khước tới, nàng ta chẳng những đã cứu nhóm người Tạ Lang mà còn chặn trước người Tạ Lang, đỡ một mũi tên thay chàng. Cũng vì chuyện đó mà một năm sau, Tạ Lang của Trần Quận vốn nói là cả đời này không muốn cưới thì nặc nhiên liền cưới thứ nữ Vương Ly của Lang Gia Vương thị, cứ thế sống hết đời.

Vì Vương Ly chỉ là thứ nữ của Lang Gia Vương thị, không xứng với người có thân phận được xưng tụng tao nhã nhất Giang Nam như Tạ Lang, hơn nữa Tạ Lang thật sự quá kiệt xuất, nên mối hôn sự này cũng bị thiên hạ bàn tán xôn xao, thế nên kiếp trước Cơ Tự cũng có nghe thấy.

Trong lúc nàng đang hồi tưởng, Tôn Phù đứng bên do dự một hồi, cuối cùng vẫn cất lời: “Tiểu cô, có phải ngày hôm qua người uống say đã nói điều gì không phải không? Tôi nghe Tạ Quảng nói, hình như lang quân nhà hần không được vui cho lắm!”

Cơ Tự đột ngột quay đầu lại, nàng nhìn Tôn Phù hỏi: “Tạ Quảng nói, sáng nay lang quân nhà hần đã đi rồi sao?”

Tôn Phù gật đầu trả lời: “Đúng vậy, vừa mới xuất phát chưa được ba canh giờ.”

Cơ Tự mím môi: “Tôn thúc, thúc tập hợp tất cả bộ khước nhà ta lại, chúng ta lập tức lên đường đuổi theo lang quân Tạ gia!”

Tôn Phù vẫn lo ngại vì chuyện tới qua Cơ Tự có thể đã chọc giận Tạ Thập Bát, bây giờ nghe thấy Cơ Tự nói muốn đuổi theo người ta, y cho rằng Cơ Tự vội vàng đi xin lỗi, hơn nữa từ trước tới nay Cơ Tự làm bất cứ chuyện gì cũng có suy nghĩ kĩ càng, liền gật đầu đáp ngay: “Vâng.”

Trong lúc Tôn Phù đi triệu tập bộ khước, Cơ Tự còn đang đỡ đầu ngẫm nghĩ lại những chi tiết lớn nhỏ liên quan đến chuyện này. Lần này nàng nghiêm túc nhớ lại, nổi hải hùng và lo lắng trong tiềm thức khiến nàng sợ mình bỏ qua điều gì đó không nắm chắc.

Chẳng mấy chốc Tôn Phù đã tập hợp được toàn bộ khước, Cơ Tự cũng đã nhớ ra hết tất cả.

Nàng ra ngoài, nói với Tôn Phù: “Chuyển hết tất cả vàng bạc châu báu và găm vóc lên hết ba mươi cỗ xe lừa!”

“Vâng!”

Mọi người hành động rất nhanh, một lúc lâu sau, ba mươi chiếc xe lừa lóc cóc chạy khỏi con ngõ.

Thấy Cơ Tự dẫn mọi người ra hướng cửa thành phía Bắc, Tôn Phù kè sát lại nói: “Tiểu cô, người nghĩ có nên báo chuyện này cho bọn Tạ Quảng không?” Ý y là, nhà mình đem theo bao mươi xe vàng bạc, mà chỉ có ba mươi mấy bộ khước, nên theo bản năng muốn kiếm thêm nhiều người đồng hành để đảm bảo an toàn.

Nhưng không ngờ, Cơ Tự chỉ lắc đầu, khề đáp: “Không cần.” Tiếp theo, nàng nói nhỏ đến nỗi ngay cả Tôn Phù cũng không nghe được: “Bởi vì ta không biết giải thích thế nào.”

Đúng vậy, nàng không biết giải thích thế nào cả. Nàng không biết giải thích lý do vì sao nàng phải đuổi theo Tạ Thập Bát, cũng không biết giải thích lý do vì sao phải đem theo nhiều tiền bạc lên đường như vậy.

Và lại, trong trí nhớ của nàng, đoạn đường này đầu tiên có đội ngũ của Trần Quận Tạ thị đi qua, sau đó lại có đội ngũ của của Lang Gia Vương thị. Không nói gì khác, chỉ với hai đại thế gia kia, số quan lại dọn đường sẵn đã đếm không xuể, vì thế con đường này hẳn sẽ vô cùng an toàn.

Thật ra gia tài của Cơ Tự cũng không nhiều lắm, nếu xếp đầy thì chỉ có mười hai xe, nàng chia ra ba mươi chiếc xe chủ yếu để đi lại cho nhẹ nhàng. Hơn nữa nàng đi cấp tốc, dù trắng lên cũng không hề nghỉ ngơi. Cứ đi liên tục cả ngày lẫn đêm, rốt cuộc đến giữa trưa ngày hôm sau đã thấy đội ngũ của Lang Gia Vương thị.

Xa xa nhìn thấy cờ hiệu của đội ngũ kia, Cơ Tự bình tĩnh lại, nàng sai Tôn Phù: “Thúc đi dò hỏi xem, có phải Vương Ly của Lang Gia cũng ở trong đội ngũ kia không.”

“Vâng thưa tiểu cô.”

Tôn Phù cười lừa lọc cộc tiến về phía trước. Chỉ chốc lát y đã trở lại, bầm báo với Cơ Tụ: “Tiểu cô, tiểu cô Vương Ly ở trong đội ngũ đó ạ. Tôi nhìn thoáng qua thấy nàng ta dẫn theo tám tỷ nữ, rất có khí thế, tiểu cô muốn nói chuyện gì với nàng ta sao?”

Cơ Tụ lắc đầu, bất kịp Vương Ly đã khiến nàng bình tĩnh trở lại. Nàng mỉm cười tựa trên sạp, lười biếng nói: “Không, ta không tìm nàng ta.” Nháy mắt, nàng lại ra lệnh: “Tôn thúc, thúc đi nói với người của Lang Gia Vương thị rằng chúng ta cũng đến Dương Châu, có thể sẽ cùng đồng hành, có gì kính mong những quý nhân kia lượng thứ.”

“Vâng.” Tôn Phù hắng giọng đáp, vui vẻ quay người đi. Cơ Tụ nhìn bóng lưng y, trong bụng thừa biết Lang Gia Vương thị nhất định sẽ không từ chối yêu cầu của mình. Trên thực tế, mấy đại sĩ tộc này cũng rất bảo vệ cho dân chúng. Chuyện được vạn người kính ngưỡng, gia phong lương thiện chính là một trong những nguyên nhân họ có thể đứng vững không ngã hơn mấy trăm ngàn năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Mỹ Nhân Cứu Tạ Lang.

Chỉ chốc lát, Tôn Phù đã trở lại, y cao hứng nói với Cơ Tụ: “Tiểu cô, Lang Gia Vương thị đồng ý rồi. Có phải tiểu cô quen biết với tiểu cô Vương Ly không? Mới vừa rồi nàng ta nghe thấy tiểu cô họ Cơ còn hỏi tôi vài câu qua rèm xe nữa.”

Cơ Tụ ngược mắt nhìn Tôn Phù: “Nàng ta hỏi gì?”

Tôn Phù nói: “Nàng ta hỏi tên của tiểu cô, còn hỏi có phải chúng ta đi chung với Tạ Quảng từ Kinh Châu đến không. Tiểu cô, tiểu cô Vương Ly rất nhã nhặn, sau khi hỏi thăm khách sáo vài câu còn thưởng vàng cho tôi nữa. Đây là tiểu cô đầu tiên trong nhóm sĩ tộc ăn nói khách khí và hòa nhã nhất mà tôi từng gặp đấy.”

Cơ Tụ trầm nghĩ: Vương Ly này quả là bỏ không ít tâm tư với Tạ Thập Bát nhi, ngay cả mình đi chung với chàng đến Kiến Khang cũng điều tra ra được.

Có điều nàng cũng chỉ nghĩ vậy mà thôi. Đối với Cơ Tụ, nếu đã đuổi theo được Vương Ly thì đã nhẹ nhõm phần nào rồi.

Đúng lúc này, Tôn Phù tò mò hỏi: “Tiểu cô, chúng ta phải đuổi theo lang quân Tạ gia cơ mà? Sao lại dừng ở đây không đi nữa?”

Cơ Tụ trả lời: “Tạ Thập Bát và bộ khúc của hắn chắc chắn là cưới ngựa, chúng ta không thể nào đuổi kịp đâu.”

Tôn Phù trầm nghĩ: Nếu đã biết không đuổi kịp vậy còn đuổi theo làm gì? Có điều y cũng đã quen nghe theo lệnh của Cơ Tụ, tuy có điều bất mãn nhưng cũng không hỏi nhiều.

Thẩm thoát đã đến hoàng hôn. Kiều sĩ tộc cao quý như Lang Gia Vương thị xuất hành ắt hẳn đã lo liệu hết mọi chuyện, hôm nay đi được khoảng mười dặm đã ra lệnh hạ trại nghỉ ngơi. Khi Cơ Tụ bước xuống xe ngựa, bãi cỏ bát ngát phía trước đã trải một lớp gấm trắng thật dày dài chừng ba trăm mét, mười mấy tỷ nữ xinh đẹp đang yêu kiều dâng hương, nấu ăn, trải giường đánh đàn. Một lúc lâu sau, trên gấm trắng đã dựng lên mấy doanh trướng, mỹ thực muôn màu muôn sắc xếp thành một hàng dài trăm thước.

Nhóm Tôn Phù nào từng thấy cảnh xa hoa thế này? Y ngần ngại một hồi lại quay sang khẽ nói với Cơ Tụ: “Tiểu cô, có phải lang quân Tạ gia nghèo hơn cả họ không? Tôi chưa từng thấy ngài ấy bày vẽ thế này bao giờ.”

Cơ Tụ cười xòa: “Nếu Tạ Lang đi chung với nhóm con cháu thế gia này thì chắc chắn sẽ xa xỉ vô độ cho xem.”

Tôn Phù ồ một tiếng. Đúng lúc này có hai hộ vệ và hai tỷ nữ bước ra khỏi đội ngũ của Lang Gia Vương thị, đi đến trước mặt Cơ Tụ. Đương nhiên với thân phận của nàng thì họ không cần phải hành lễ, nhưng vì xuất thân là người hầu của thế gia nên lời ăn tiếng nói và cử chỉ đều nho nhã lễ độ. Hai hộ vệ đứng hai bên, còn hai tỷ nữ tiến lên, nhỏ nhẹ nói: “Tiểu cô Cơ gia, tiểu cô nhà ta muốn gặp người.”

Vương Ly ư? Cơ Tụ ồ một tiếng rồi gật đầu: “Được, xin dẫn đường.”

Lát sau, Cơ Tụ được dẫn đến trước thềm gấm trắng, vừa nhìn đã thấy Vương Ly ngồi ngay ngắn sau bình phong. Sáu tỷ nữ đi ra khỏi bình phong cũng như hai tỷ nữ dẫn Cơ Tụ đến đều đồng loạt cúi đầu nhìn đôi giày bó lúm lem bùn đất của nàng.

Lát sau, giọng một tỷ phụ trung niên vang lên: “Đề nàng ta đi chân không vào đi. Ai mà biết được chân của tiểu cô xuất thân hàn môn như nàng ta có sạch sẽ không, e là thắm gấm không thể dùng lại được nữa rồi.”

Cơ Tụ cười khẩy: Với cái kiểu xa xỉ của các người, tấm thảm gấm này trải lên mặt cỏ cũng đã dính bẩn rồi, tất nhiên sẽ dùng một lần rồi vứt đi thôi, bây giờ lại cố ý đổ lên đầu ta, đúng là đồ hẹp hòi.

Thời khắc này Cơ Tụ rất muốn quay người rời đi, nhưng nàng không thể. Đúng vậy, thật sự không thể. Người ta là Lang Gia Vương thị còn cao sang quyền quý hơn cả hoàng thất nữa. Người nơi này không chỉ có Vương Ly, ngay cả một tỷ nữ, tỷ phụ chỉ cần thuận miệng nói vài câu cũng có rất nhiều

người sẵn lòng thay mặt họ trừng trị Cơ Tụ. Thế nên nàng chỉ đành cúi đầu im lặng.

Lát sau, một nô tỳ đi đến, nàng ta khẽ nói: “Cơ tiểu cô, đây là đôi giày tơ, mời tiểu cô mang vào rồi hãy đi gặp tiểu cô nhà ta.”

Cơ Tụ khách sáo cảm ơn rồi xỏ đôi giày kia, bước lên gấm trắng đi về phía bình phong.

Tỳ nữ dẫn nàng vào thi lễ, cung kính nói: “Tiểu cô, Cơ tiểu cô đã đến.”

Một giọng thiếu nữ thanh nhã truyền đến: “Đề nàng ta vào đi.”

“Vâng.”

Vì vậy Cơ Tụ vòng qua phía sau bình phong, thấy Vương Ly đang ngồi trước đàn ngọc, đôi tay trắng nõn nhẹ gảy dây đàn.

Phải nói thế nào nhỉ, Vương Ly quả thật rất đẹp, vóc dáng mảnh mai trắng trẻo, ngũ quan tinh xảo như vẽ, chỉ ngồi đó thôi đã toát lên vẻ cao quý long lẫy. Nàng ta mang một vẻ kiêu ngạo khó tả, khác hẳn mấy tiểu cô Cơ Tụ từng gặp. Kiểu kiêu ngạo đến từ huyết mạch tôn quý, thứ dân thiên hạ đều quý lạ mình, dù cho nàng ta không khinh người nhưng vẫn có vẻ ngạo mạn.

Nhưng theo Cơ Tụ, nhan sắc Vương Ly này có phần kém cạnh Kinh Ly mỹ nhân đệ nhất Kinh Châu kia, sở dĩ mỹ danh nàng ta lan xa như vậy chắc hẳn do xuất thân từ Lang Gia Vương thị thôi. Thật ra không có ai biết rõ hơn Cơ Tụ, lúc này Lang Gia Vương thị đã bắt đầu xuống dốc. Một là trong gia tộc không có quan lớn, hai là không anh tài lại cộng thêm chẳng thêm ngó đến quân quyền thực vụ, vì thế đã dần dần giao mạch sống vào tay người khác rồi.

Lúc Cơ Tụ ngắm nhìn Vương Ly, Vương Ly cũng đang đánh giá lại nàng. Đến tận khi thấy ánh mắt nàng ta, Cơ Tụ mới nhớ ra mình còn chưa hành lễ với đối phương nữa. Vì vậy nàng lùi về sau một bước, khẽ nhún chào trước Vương Ly, cung kính nói: “Cơ thị nữ tham kiến tiểu cô.”

Vương Ly gật đầu, dịu dàng cười đáp lại: “Nghe nói cô quen biết Tạ Quảng à? Cô đã là bạn của Tạ Quảng, vậy cũng là bạn của ta rồi.” Tiếp theo, Vương Ly lại nói, “Sau này gặp phải việc gì khó khăn cứ đến tìm ta.” Rồi cúi đầu hờ hững cất giọng, “A Doanh, tiễn khách.”

“Vâng.”

Thế là Cơ Tụ còn chưa kịp ngồi xuống đã bị tiễn ra ngoài. Sau khi cởi giày tơ ra, thay giày của mình vào, Cơ Tụ liền nhẹ nhàng bước đi. Bất kể là ánh mắt hay cử chỉ của nàng đều không hề có vẻ thấp thòm bất an hay kính sợ tiểu cô Vương Ly cao quý như công chúa kia.

Tỳ phụ bên cạnh Vương Ly đưa mắt nhìn nàng rồi đi, không nhịn được nói: “Tiểu cô, nếu để người ngoài biết được người triệu kiến ả, không phải là đã nâng cao vị thế của ả sao? Chỉ là nữ cô nhi hàn môn thôi, theo nô tỳ thấy, tiểu cô cẩn thận quá rồi. Tạ gia là dòng dõi thế nào cơ chứ? Xưa nay sĩ thứ không được cưới gả, Tạ gia chắc chắn không đồng ý để Tạ Thập Bát cưới nữ cô nhi hàn môn này làm thiếp đâu. Trần Quận Tạ thị sao lại dám để loại nữ tử nghèo hèn sinh ra con cháu nhà mình chứ.”

Vương Ly rù rụt, khẽ nói: “Ta chỉ muốn biết rốt cuộc Thập Bát ca ca có hứng thú với loại nữ tử nào thôi... Ta chỉ muốn hiểu huynh ấy nhiều hơn một chút.”

Chớp mắt, Vương Ly lại tự nhủ: Cơ tiểu cô này cử chỉ lỗ mãng vô lễ, nhưng nàng ta lại có thể gần gũi với Thập Bát ca, xem ra Thập Bát ca đã phiền chán với những hành vi của nhóm sĩ tộc rồi. Với lại, lúc Cơ tiểu cô này gặp ta, ánh mắt nàng ta thân thiện không hề kính sợ, lúc thối lui cũng dứt khoát không hề lưu luyến. Có thể thấy được nàng ta là người sắc sảo, tính cách lỗi lạc như đáng trọng phụ. Thì ra Thập Bát ca ca thích qua lại với kiểu nữ tử như vậy ư? Cuối cùng ta đã hiểu...

Nàng bất chợt nhớ đến câu 'nữ tử nghèo hèn' của tỳ phụ kia, không khỏi thờ dãi: “Ngô ma ma, ma ma sai rồi.” Vương Ly chậm rãi đứng dậy, nói khẽ khàng, “Trong thiên hạ, sĩ tộc cũng được, thứ tộc cũng thế, huyết mạch sang hay hèn vốn sinh ra đã vậy, chỉ có Cơ thị là khác.”

Trong ánh mắt khó hiểu của tỳ phụ và tám tỳ nữ, Vương Ly giải thích: “Cơ Tụ là hậu duệ của Hoàng đế. Thời Hán, Lưu Bang và Lưu Tú nghĩ trăm phương nghìn kế chứng minh mình là hậu nhân của Viêm Đế. Thời gian trước ta nghe người ta nói, hoàng đế Bắc Ngụy ở phía Bắc cũng luôn muốn gắn dòng dõi nhà mình vào hoàng đế... Đích mạch của Hoàng đế, con cháu của nhà Chu tám trăm năm, có nền tảng vững chắc như vậy, nếu Thập Bát ca ca muốn cất nhắc nàng ta, nâng gia tộc nàng ta lên hàng thế gia, chắc chắn sẽ không nhiều người phản đối đâu. Dù sao, huyết mạch của nàng ta quả thật là rất đặc biệt.”

Phút chốc Vương Ly lại nói: “Thôi, chỉ là một kẻ không đáng nhắc đến, đừng nói đến nàng ta nữa.”

Bên này sau khi Cơ Tụ trở về từ chỗ Vương Ly, doanh trưởng cũng đã dựng xong, nàng bảo bộ khước đánh xe lừa đến gần chỗ Lang Gia Vương thị rồi mới an tâm nghỉ ngơi.

Hôm sau, đội ngũ lại nhổ trại lên đường, hai ngày trôi qua, cuối cùng họ đã đến bờ sông Trường Giang. Từ Kiến Khang đến Dương Châu tốt nhất là đi bằng đường thủy, đến thành Dương Châu rồi lại chuyển sang đường bộ.

Chuyến đi này, đội ngũ của Lang Gia Vương thị có đến nghìn người, cộng thêm đội xe chở hành lý và đội của Cơ Tụ, quả thật là một đội ngũ hùng hậu. May là danh tiếng của Lang Gia Vương thị vẫn còn, chỉ cần vài câu nói, trên bến tàu đã xuất hiện bảy chiếc thuyền lớn.

Chỗ tốt khi đồng hành với đại thế gia chính là vậy, dù chủ nhân của những con thuyền này có lai lịch thế nào thì cũng không dám hạ độc thủ với họ. Thế nên, sau khi ba mươi chiếc xe lừa của Cơ Tụ tiến vào khoang thuyền, nàng rất an tâm chạy lên tầng trên tiếp tục suy tính hoàn thiện kế hoạch của mình.

Chưa đến hai ngày, thành Dương Châu đã xuất hiện trong tầm mắt. Sau khi đến nơi, Cơ Tự không hề đi tiếp mà từ biệt đám người Lang Gia Vương thị, ở lại trong thành.

Bất kể là Lang Gia Vương thị hay là đội ngũ của Tạ Lang, người họ muốn đón đầu ở đầu Bắc Dương Châu. Theo nàng đoán, đội ngũ của Lang Gia Vương thị còn phải đi năm sáu ngày nữa mới đến được.

...

Đây là lần đầu tiên Vương Ly rời khỏi Kiến Khang, lần đầu tiên ngồi xe lừa lâu như vậy. Đường dài đằng đẵng, băng rừng lội suối, thật sự là vô cùng cực khổ. Giờ phút này nẩy tỳ nữ thấy tiểu cô nhà mình ngồi xe lừa đến mức eo mỗi lưng đau, cả đám đều đau lòng rơi lệ.

Một tỳ nữ vừa bóp eo cho nàng ta vừa khóc lóc: “Tiểu cô tội gì phải làm vậy? Đang yên đang lành lại vất vả chạy đến Dương Châu.”

Tỳ phụ trung niên kia cũng nói: “Tiểu cô, chuyến này chúng ta quả thật phí công. Không ngờ Dương Châu lại có người Hồ ra vào. Vị khách này vì tránh người Hồ nên trước đó đi theo lang quân Tạ gia rồi đi rồi. Ngay cả bóng dáng lang quân Tạ gia chúng ta cũng không nhìn thấy. Lần này tiểu cô cực khổ mà chẳng có ai cảm kích cả.”

Vương Ly cũng hơi buồn, nàng ta thở dài: “Thì đành vậy thôi.”

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên giọng của một bộ khúc: “Tiểu cô, Tam Thập Tứ lang bảo muốn ở Dương Châu một thời gian, người hỏi ý tiểu cô thế nào?”

Vương Ly tức giận, khẽ oán trách: “Ca ca cũng thật là. Huynh ấy cho rằng ta không biết huynh ấy muốn ở lại Dương Châu là vì núi cao hoàng đế xa, thoát khỏi quân thù, điên cuồng một trận sao?” Nói đến đây, nàng ta thở dài rồi nói vọng ra bên ngoài, “Với tính tình của ca ca ít nhất cũng phải ở đây ba bốn tháng, ta không ở lại được. Người đi bảo với ca ca, chia cho ta một nửa số bộ khúc, tự ta về Kiến Khang.”

“Vâng, tiểu cô.”

Nhưng Vương Ly không ngờ được, người nàng ta vốn cho rằng đã lỡ dịp gặp gỡ lại vô tình trông thấy vào ba ngày sau.

Đứng trên sườn núi, Vương Ly vén rèm xe lên, nhìn Tạ Lang đang bị bọn thổ phi bao vây ở khe núi phía trước. Lần đầu tiên trong đời, nàng ta không hề ngất xỉu vì cảnh máu me, cũng không khóc lóc vì tiếng la hét đỉnh tai nhức óc. Nàng ta đứng trên xe lừa, nhìn nhóm hộ vệ của Tạ Lang lần lượt ngã xuống, nhìn đám thổ phi càng lúc càng áp sát, tim của nàng đập cuồng loạn một cách khó hiểu.

Vương Ly run giọng nói: “Mau, tất cả mọi người đều xông lên, nhất định phải cứu được Tạ Thập Bát lang.”

Tất cả mọi người đều tuân theo mệnh lệnh của Vương Ly. Dù cho tỳ nữ hay tỳ phụ bên cạnh nàng ta cũng đều tán thành. Nếu phía trước là con cháu của Trần Quận Tạ thị, thì dù cho họ chỉ còn lại một người cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Năm trăm bộ khúc Vương thị lập tức hô lên, xông đến khe núi trong nháy mắt, chém giết đám đạo tặc.

Tạ Lang tinh thông binh pháp, mặc dù chuyến này chỉ có mười mấy người nhưng chỗ chàng đứng có địa hình hiểm yếu, chẳng qua theo từng hộ vệ ngã xuống, vị thế của chàng cũng đã suy yếu.

Đúng lúc này chàng nghe được tiếng thét vang dội, thấy cờ hiệu của Lang Gia Vương thị. Nháy mắt đó, Tạ Lang thảm nghĩ, ta đã được cứu rồi.

Nhưng ý nghĩ này vô cùng ngắn ngủi, lúc thấy đám đạo tặc áp đảo bộ khúc Vương thị, chàng bừng tỉnh: Không được, đám đạo tặc này có quân lính của người Hồ trà trộn vào, bộ khúc Lang Gia Vương thị không thể chống đỡ được.

Nghĩ đến đây, Tạ Lang thét lên một tiếng, nắm lấy trường kích lao xuống sườn núi. Lúc chàng đang lăn xả chém giết cùng với chúng bộ khúc Lang Gia Vương thị, chuẩn bị phát hiệu lệnh thì thình lình một giọng nữ từ nức nở vang lên: “Thập Bát ca ca, sao huynh bị thương đến mức này?” Tiếng nói vừa dứt, Vương Ly xông đến đứng trước mặt Tạ Lang. Sau khi rơi lệ nhìn toàn thân Tạ Lang máu me bê bết, nàng ta bỗng xoay người lại, giang rộng hai tay đứng chắn trước Tạ Lang, phần nộ quát lên với đám đạo tặc, “Hôm nay có ta ở đây, không ai có thể làm hại Tạ Thập Bát được.”

Tiếng quát của Vương Ly rất vang dội, không chỉ có Tạ Lang mà tất cả mọi người xung quanh đều giật mình. Lúc cả đám quay đầu nhìn tiểu cô đẹp tựa tiên nữ dám đứng chắn trước mặt Tạ Lang thì bất chợt sườn núi phía trên đầu truyền đến tiếng nổ long trời lở đất.

Tiếng nổ này vang rền mang khí thế kinh người, âm thanh đỉnh tai nhức óc.

Không biết ai có thể sai khiến mấy trăm người đồng thời thổi kèn lệnh, khiến cho cả núi rừng đều vang vọng âm thanh chấn động.

Trong khi Tạ Lang vẫn còn kinh ngạc, đám đạo tặc kia đã sắc mặt đại biến. Vốn đội bộ khúc Lang Gia Vương thị đã có chút sợ hãi, nhưng tiếng kèn lệnh vừa vang lên, bọn thổ phi đã nảy sinh ý định rút lui.

Đúng lúc này, trong tiếng kèn lệnh lại trộn lẫn tiếng trống dồn dập.

Đùng, ùng, ùng, tiếng trống hùng hậu vang dội, trăm trăm kéo đến, mang theo sát khí ngập trời, tựa như nghìn quân vạn mã đang ẩn mình mai phục trong rừng sâu núi thẳm.

Tên đầu sỏ của đám đạo tặc liền huyết sáo ra hiệu.

Thấy đám đạo tặc định rút lui, bất kể là Tạ Lang hay nhóm bộ khúc Lang Gia Vương Thị đều vui mừng còn không kịp. Bởi vì bản thân họ biết, nếu mình cứ tiếp tục đánh nhau với đám đạo tặc này thì chẳng khác nào lấy ngọc chọi đá, nếu chết thì thật sự rất thiệt thòi. Thế là chúng vừa rút lui thì họ liền lùi ra hai bên nhường đường.

Trong tiếng trống càng lúc càng dồn dập, càng lúc càng đàng đàng sát khí, năm trăm tên đạo tặc lùi về sau vài chục bước, rồi tên đầu sỏ quát to một tiếng, bọn chúng cuống cuống chạy đi.

Lúc mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, Vương Ly tỉnh mắt nhìn thấy trên sườn núi có một bóng dáng màu trắng thấp thoáng. Nàng ta lập tức hô hoán, vội vàng lùi lại đứng sát trước ngực Tạ Lang, quát về phía sườn núi kia: “Ai?”

Mọi người đồng loạt nhìn lên.

Trong cái nhìn chăm chú của vài trăm người, Cơ Tụ mặc váy trắng, tà áo bay phấp phới, mắt sáng như sao bước ra. Nàng đứng trên sườn núi cao cao, nhìn xuống mọi người rồi chuyển sang Tạ Lang, cười khanh khách nói: “Tạ Thập Bát, khéo thật, không ngờ ở cái nơi hoang vu hẻo lánh thế này mà chúng ta cũng gặp được nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hồi Trình

Cơ Tụ cười khanh khách, tám chiếc răng trắng phản chiếu long lánh dưới ánh mặt trời.

Không ngờ rằng người tới lại là nàng, trong phút chốc, Tạ Lang và mấy trăm bộ khúc của Lang Gia Vương thị đều ngẩn ngơ. Đám hạ nhân nhìn Cơ Tụ đứng trên sườn núi, làn váy trắng phấp phới trong gió, nét mặt rạng rỡ, rồi lại nhìn tiểu cô hiền ngang lăm liệt nhà mình, đều tự nhủ: Hai tiểu cô này thật đúng là hơn hẳn đáng trọng phu tầm thường!

Họ mơ hồ cảm thấy, nếu so về phong thái thì hình như tiểu cô nhà mình còn thua xa Cơ thị nữ đột ngột xuất hiện kia! Dầu sao, tiểu cô nhà mình chẳng qua chỉ liều mạng che trước người Tạ Lang, nhưng Tạ Thập Bát lại hoàn toàn không cần nàng ta làm chuyện này. Trong tình hình như thế, rõ ràng Cơ thị nữ trước mắt mới là vị anh hùng đã đuổi được những tên đạo tặc kia đi, giải cứu bọn họ.

Vương Ly cũng nhìn Cơ Tụ. Không hiểu sao, ngay tại thời khắc Cơ Tụ xuất hiện, sâu trong nội tâm nàng ta dường như vang lên âm thanh của thứ gì đó vỡ vụn, âm thanh đó khiến nàng ta lo lắng, phiền muộn và cả khó hiểu, nàng cảm thấy hình như mình đã đánh mất thứ gì đó cực kỳ quan trọng!

Lúc Vương Ly trông thấy vẻ mặt tươi cười khúc khích của Cơ Tụ, vô thức quay đầu lại thoáng nhìn Tạ Lang được mình che chở phía sau, trái tim như rơi vào đáy cốc. Nàng ta dờ dẩn đứng đó, phát hiện sức lực còn lại trong cơ thể đã cạn sạch.

Cơ Tụ thấy Tạ Lang đang ngẩng ra nhìn mình, trong lòng vô cùng vui sướng. Nàng đi theo đường mòn, chạy chậm chậm xuống sườn núi, đến trước mặt Tạ Lang, huênh hoang đắc ý nói với chàng: “Tạ Lang, chúng ta thật là có duyên, thế mà lại gặp nhau vào hoàn cảnh này! Thật là trùng hợp mà!” Ngay sau đó ánh mắt nàng liếc đến cánh tay và đùi Tạ Lang có vài vết thương, vội hô: “Ô Người chảy máu rồi, mau xử lý vết thương đi.”

Đến lúc này, Tạ Lang mới bật cười, chàng nói với giọng ôn hòa: “Vết thương nhỏ thôi, đừng lo.” Rồi chàng cúi đầu nhìn Vương Ly vẫn chần chừ trước mặt mình, lùi về sau hai bước. Chàng chấp hai tay trước Vương Ly, khách khí nói: “Ôn bảo vệ của A Ly, Tạ Lang suốt đời khó quên!”

Dứt lời, chàng quay người, vái chào đám bộ khúc của Lang Gia Vương thị rồi mới cất lời: “Đa tạ chư vị đến đây cứu viện, Tạ Thập Bát vô cùng cảm kích.”

Lúc này nhóm bộ khúc mới bừng tỉnh, họ vội vã hoàn lễ, “Không dám, không dám.”

Nhìn Tạ Lang dẫn theo ba hộ vệ còn sống sót lần lượt tìm thi thể các bộ khúc đã chết trong đồng thi thể ở đây, sau đó chính tay khiêng lên xe. Vương Ly đứng bên kia cuối cùng không nhịn nổi nữa, cổ họng trào lên, nàng ta phải cố gắng lắm mới không để mình nôn mửa thành tiếng.

Tạ Lang vừa làm thế, nhóm bộ khúc của Lang Gia Vương thị cũng làm theo, bọn họ bắt đầu tìm kiếm thi thể đồng bạn, trong lúc làm việc, họ không khỏi quay sang nhìn Tạ Lang, trong lòng thầm nghĩ: Thảo nào các tráng sĩ trong thiên hạ đều nguyện trung thành với Tạ Thập Bát!

Chỉ chốc lát, chiến trường đã được thu dọn ổn thỏa, đến lúc này Tạ Lang mới để hộ vệ xử lý vết thương giúp mình.

Cơ Tự xoay quanh chàng, nói luôn miệng: “Kim sang được của người có dùng được không? Mấy vết thương sâu thế kia, lúc về phải mời đại phu đến xem kỹ mới ổn.”

Bấy giờ, đôi mắt trong veo sâu hút của Tạ Lang vẫn luôn lảng lạng nhìn Cơ Tự. Sau khi xử lý vết thương xong, lúc Tạ Lang bước ra khỏi chiếc xe ngựa của mình đã thay một bộ bạch y sạch sẽ, trở lại với vẻ phóng khoáng của danh sĩ đương thời, đi về phía Cơ Tự.

Vừa đến trước mặt nàng, đầu tiên chàng nhìn xuống nàng đánh giá một hồi, sau đó mới dịu dàng hỏi: “Tại sao A Tự lại ở chỗ này?”

Phía bên kia, Vương Ly đã lên xe lừa của mình, nàng ta vẫn chưa thay y phục, nghe thấy tỷ phụ gọi vội vã vén một góc rèm xe lên, nhìn ra ngoài. Vừa thoáng trông, nàng ta đã thấy Tạ Thập Bát và Cơ Tự đang đứng đối mặt với nhau.

Thấy cảnh như thế, Vương Ly liền hơi nhếch môi, trong lòng trào dâng cảm giác khó tả. Nàng ta luôn cảm thấy rằng chuyện không phải như vậy, nghĩ mình đã bỏ bao công sức, còn chạy ngàn dặm xa xôi từ Kiến Khang đến Dương Châu, chịu biết bao nỗi cực khổ, không thể chỉ nhận được kết quả thế này!

Cơ Tự thấy Tạ Lang cuối cùng cũng nhìn mình, liền ngoan ngoãn thưa: “Đúng lúc đi ngang qua thôi.” Nàng cười mắt cong cong, vui vẻ đến nỗi toàn thân như phát sáng, “Ta đã nói với người rồi mà Tạ Thập Bát, chuyện hôm nay chỉ là trùng hợp thôi. Vài ngày trước ta nghe nói ở Kinh Châu và Dương Châu đều đang xảy ra lũ lụt nên muốn làm chút gì đó cho người dân, thế nên ta mới...”

Tạ Lang nhẹ nhàng ngắt ngang lời nàng: “Đi lên đi.”

“Gì cơ?” Cơ Tự tròn tròn mắt.

Tạ Lang cười, chậm rãi nói: “Những người thổ kền, gỗ trống cũng phải đến mấy trăm người đấy nhỉ? Những tráng sĩ ấy đã cứu mạng ta, ta cũng phải tạ ơn với nhóm ân nhân một câu chứ.”

Cơ Tự nghe vậy, nói nhỏ như thể thì thầm: “Liên quan quái gì đến họ? Họ là do ta thuê tới, tốn cả đồng bạc đấy.”

Tạ Lang không nghe thấy, vì vậy chàng khẽ sát vào Cơ Tự, hỏi khẽ: “Nàng đang nói gì thế?”

Cơ Tự sợ hết hồn, vội lắc đầu nguây nguậy: “Không có, ta không nói gì cả.” Nói tới đây, nàng nhìn vào mắt của Tạ Lang, nheo mắt lại, đắc ý nói: “Không có. Không có gì hết!”

Tạ Lang nhìn nàng rồi quay lại nói nhỏ vài câu với phía sau, sau đó chàng dẫn theo ba hộ vệ cùng với Cơ Tự đi lên sườn núi.

Phía sau chàng, đám bộ khúc của Lang Gia Vương thị đều đang nhìn về phía Vương Ly. Theo lý thì bọn họ cũng nên đến đó tạ ơn những người kia, nhưng Vương Ly là chủ nhân vẫn im thin thít nên bọn họ không dám tự ý hành động.

Nhưng lúc này, tâm tư Vương Ly nào có ở đây? Nàng ta nhìn đăm đăm bóng dáng một trước một sau kia qua cửa xe, trong lòng chất chứa cảm giác phần nộ khó hiểu và hoảng loạn.

Thật ra thì Vương Ly cũng biết điều này là không nên. Bởi vì gia tộc của Cơ Tự thấp kém, cho dù Cơ Tự có được Tạ Lang yêu thích thì cùng lắm cũng chỉ là một tỷ thiếp thôi, mà muốn được vị trí đó thì Tạ Thập Bát cũng phải nâng cao vị thế của gia tộc nàng ta lên gấp ba lần mới có thể được Tạ gia chấp nhận. Một người như vậy làm sao xứng đáng trở thành đối thủ của nàng chứ? Nhưng nàng không tài nào dẫn được nỗi hoảng loạn kia xuống.

Chẳng mấy chốc nhóm Cơ Tự đã vào sâu trong rừng, thấy gần một nghìn người đứng rải rác ở trên đường núi, thấy đám người đàn ông đen đúa gầy gò cầm kèn trống, Tạ Lang liền nhìn sang Cơ Tự.

Nàng cười gượng, sót ruột giải thích: “Không phải ta vừa nói với người rằng vì chuyện lũ lụt nên trong lòng bất an, muốn làm việc thiện hay sao? Những người này đều do ta tìm đến, ta xem quê mới hay, trận lũ lụt này là do Long Thần và Thổ Địa phát giận. Thế là ta liền thuê những người này định múa hát bài tế sông núi một lượt. Trùng hợp đi qua nơi này đã nghe thấy tiếng kèn thét, nên sai họ giống trống thổ kền dọa đám đạo tặc kia!”

Cơ Tự nói rất nhẹ nhàng nhưng tận đáy lòng vẫn xót của không thôi. Phải biết rằng lúc nàng đến Dương Châu, nạn dân tụ tập ngoài thành không hề ít. Để có được lực lượng nghìn người đông đảo thế này, nàng đã phải chi ra hơn nửa phần của cải của mình để thuê đám nạn dân trả cho họ một tháng lương thực, mới có được đám đàn ông khỏe mạnh đủ già đủ trẻ thế này đồng ý theo nàng đến đây cúng tế.

Vốn Cơ Tự mang những người này tới đã chuẩn bị sẵn hai bước, đầu tiên dĩ nhiên là chỉ hù dọa thôi, nếu như những tên đạo tặc kia không tháo chạy thì nàng sẽ để một nghìn người này đối đầu. May là những tên đạo tặc kia bị dọa sợ đã chạy mất mặt rồi.

Lúc này, nhóm Tôn Phù đang đứng ở chỗ xa cũng nhìn thấy Tạ Lang, thế là mọi người rất vui vẻ chạy tới. Tạ Lang là người thế nào cơ chứ? Gần như chỉ qua đám ba câu hỏi, đã biết rõ lai lịch của những người này cũng như chuyện Cơ Tự đã làm.

Sau khi tạ ơn đám người đó xong, Tạ Lang quay đầu đi, lúc này sắc mặt của chàng đã tái nhợt vô cùng, nhưng nụ cười vẫn ôn hòa từ tốn, chàng nói với Cơ Tự: “Chuyện cúng tế ta sẽ phái vu sư đi làm. Nơi này lưu dân chạy loạn, nguy hiểm trùng trùng, nàng cùng ta trở về Kiến Khang thôi.”

Chàng nói câu này không phải là hỏi ý mà chính là ra lệnh.

Cơ Tự vốn cũng có ý định này, lập tức đáp vâng rõ to. Nàng sai đám người Tôn Phù đánh ba mươi chiếc xe lừa nhà mình chở một phần ba số của cải

còn lại hội họp đi cùng đội ngũ của Lang Gia Vương thị. Sau đó Cơ Tụ cùng nhóm của Tạ Lang xuống dưới chân núi, theo đội ngũ của Lang Gia Vương thị đi về phía đường chính trở về Kiến Khang.

Trong suốt nửa tháng vừa qua, Tạ Lang bồn ba khắp chốn, lại đánh nhau với đám đạo tặc một trận, mất máu quá nhiều nên toàn thân thật ra đã sức cùng lực kiệt. Gần như chàng vừa lên xe đã hôn mê bất tỉnh. Cơ Tụ nhìn khuôn mặt tái nhợt của chàng qua rèm xe, cảm thấy chàng đã cố gắng chống đỡ lâu như vậy, nếu không phải giờ phút này chàng hôn mê thì nàng cũng không biết chàng đã không thể gượng nổi nữa rồi, trong lòng không khỏi khó chịu.

Trong lúc Cơ Tụ hội họp cùng đoàn xe nhà mình, vừa bước lên xe lừa đã nhận được tỳ nữ của Vương Ly phái đến truyền lời, “Cơ tiểu cô, tiểu cô nhà ta cho mời.”

Cơ Tụ gật đầu ngay, nàng để Tôn Phù đánh xe lừa lại gần xe lừa của Vương Ly. Cách rèm xe, giọng nói dịu dàng và thông thả của Vương Ly khẽ khàng truyền đến, “Cơ thị A Tụ, hôm nay cảm ơn cô.” Nói tới đây, nàng ta khẽ thi lễ, “Xin cô hãy nhận lễ của A Ly.”

Cơ Tụ vội đáp lễ. Vương Ly lại ngồi ngay ngắn, dịu giọng nói: “Ta còn có một chuyện muốn nhờ A Tụ, rất mong cô có thể đồng ý.”

Cơ Tụ vừa cười vừa khẽ giọng trả lời: “Người nói đùa rồi, với thân phận và địa vị của người, làm gì có chuyện nào cần ta giúp đỡ cơ chứ?”

Trong xe lừa, giọng nói chân thành của Vương Ly vang lên, “Kính mong A Tụ hãy nghe ta nói hết. Đối với ta mà nói, Tạ Thập Bát lang tuy là họ Tạ nhưng hai nhà rất thân thiết. Bởi vì thân phận nên ta không thể tự mình chăm sóc cho huynh ấy được, mong rằng A Tụ đừng từ chối. Suy cho cùng, bên cạnh Thập Bát lang không có ai chu đáo cả, có rất nhiều việc hơi bất tiện.”

Vương Ly thông thả nói, giọng điệu lại càng dịu dàng chân thành, nhưng Cơ Tụ càng nghe thì sắc mặt càng trở nên khó coi.

Vương Ly này nói đi nói lại rõ ràng đang ám chỉ rằng nàng ta là tiểu cô danh môn, cho nên có quan tâm Tạ Lang cũng không thể tự ý đến gần chàng, mà Cơ Tụ thân phận thấp kém, hoàn toàn có thể như một tỳ nữ đến chăm sóc Tạ Lang hay sao!

Cơ Tụ rất lo lắng, nhưng nơi này nhiều hộ vệ và tỳ nữ như vậy, căn bản không cần nàng phải lấy danh tiết của mình đi làm chuyện chăm sóc người bệnh không đúng với thân phận của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Tài Năng Của Cơ Tụ

Cuối cùng Cơ Tụ bật cười khe khẽ, thông thả nói: “Tỳ nữ bên cạnh A Ly đông như thế, sao không cử họ đi?”

Nàng vừa dứt lời, giọng Vương Ly liền thất vọng vang lên trong xe lừa: “Hóa ra Cơ tiểu cô cũng không muốn à? Ta thấy cô và Thập Bát lang thân thiết, còn nghĩ hai người tình như huynh muội, hóa ra cũng chỉ có vậy thôi. Ta biết rồi, mời Cơ tiểu cô về cho.”

Cơ Tụ nhìn rèm xe lừa kia lay động, thầm nghĩ: Xem ra chỉ cần mình vừa quay đi, Vương Ly sẽ thêm nắm dặm muối vào chuyện mình bỏ mặc Tạ Lang bị thương cho xem. Nhưng vậy thì đã sao? Tạ Lang và những người bên cạnh chàng đã coi mình là bạn từ lâu, Vương Ly không thù ghét thị phi thì tốt, một khi bị đặt thị kiêu gì cũng sẽ bị người khác khinh thường thôi.

Nghĩ đến đây, Cơ Tụ mỉm cười rồi quay người rời đi. Trong xe lừa, Vương Ly nhìn bóng dáng không mấy may do dự của nàng, bàn tay nắm rèm xe hẳn lên gân xanh.

Hiển nhiên Tạ Lang bị thương không nhẹ, đồng thời mấy bộ khúc của chàng cũng bị trọng thương. Thế là sau khi Vương Ly cử hai tỳ nữ đi hầu hạ Tạ Lang, không biết nghĩ đến điều gì, trong ánh mắt rung rung của mấy tỳ nữ còn lại, nàng ta lại cất cử thêm ba người, thay nhau chăm sóc cho ba bộ khúc bị thương nặng của chàng.

Đến thị trấn tiếp theo, Tạ Lang mang sắc mặt tái nhợt mời mấy vụ sư đến, đích thân tổ chức tang ma cho chúng hộ vệ chết trận. Trong tiếng tụng niệm lâm bảm của mấy vụ sư, từng thi thể được khiêng lên giàn hỏa thiêu, đốt thành tro bụi.

Bất kể bộ khúc của Tạ Lang hay của Lang Gia Vương thị, họ đều có khát vọng có thể mang thi thể của đồng bạn mình về quê, nhưng đây là việc không hề dễ dàng. Bây giờ đã sắp sang tháng Năm, trời nắng chang chang, thời tiết nóng bức, chưa đến ba bốn ngày mấy thi thể kia sẽ bị thối rữa, vì thế chỉ còn cách mang tro cốt của họ về thôi.

Sau khi hoàn tất tang lễ, lúc mọi người lên đường, trong xe lừa của Vương Ly rõ ràng đã có tiếng cười nói khe khẽ.

Đến trưa, thấy con đường lớn dần dần hiện ra trong tầm mắt, tiếng cười trong đội xe dần rôm rả, Cơ Tụ cũng cao hứng nghĩ: Cuối cùng đã đến đường lớn rồi.

Đi trên đường lớn, chẳng những thương nhân qua lại sẽ đông hơn, độ an toàn tăng cao, mà dọc trên đường đi cũng sẽ có rất nhiều huyện thành để dừng

chân nghỉ ngơi.

Tất cả đều như Cơ Tự suy đoán, đến chạng vạng, phía trước liền xuất hiện một huyện thành. Trông thấy huyện thành kia từ đằng xa, nàng phát hiện nơi đây hân hân uất huyệt nao náo.

Lúc này nàng bỗng nghe thấy tiếng nói vang lên từ xe của Tạ Lang: “Phía trước là huyện gì?” Hai ngày nay vì lo lắng cho chàng, nên xe lừa của nàng đều cố ý chạy gần xe của Tạ Lang. Có thể nói là dù chàng ho khẽ một tiếng, nàng cũng có thể nghe thấy rõ mồn một.

Trong xe, hai tỳ nữ hầu hạ Tạ Lang còn chưa kịp lên tiếng, thì Tôn Phù đánh xe cho Cơ Tự lại đáp lời: “Bẩm Thập Bát lang, phía trước là huyện Sa.”

Hình như Tạ Lang khẽ cười, lát sau chàng nói: “Ta có bạn cũ ở huyện Sa.” Rồi thoáng ngừng giây lát, lại gọi: “Cơ A Tự.”

Cơ A Tự á? Sao chàng lại gọi ta như thế? Rõ ràng chỉ có nơi bé nhỏ như huyện Kinh mới thường gọi ta như vậy thôi, sao Tạ Thập Bát lại biết được nhỉ? Đáng thương cho Cơ Tự đang vô cùng thắc mắc, nàng đâu biết rằng cái tên Cơ A Tự này là do đêm đó nàng say rượu tự xưng với chàng như thế.

Tuy khó hiểu nhưng nàng vẫn nhanh chóng đáp lời: “Có ta.” Rồi lo lắng hỏi, “Có phải người bị đau không? Giọng người hơi khàn, muốn uống nước sao?”

Trong xe, hình như Tạ Lang lại nhẹ cười, sau khi xe Cơ Tự kè sát, chàng nhẹ giọng nói: “Vết thương của ta quá nặng, không thể bôn ba đường dài. Ta có bạn cũ ở huyện Sa nên sẽ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng ở đó một thời gian. Nàng hãy đi cùng với đội ngũ Lang Gia Vương thị về Kiến Khang trước đi.”

Cơ Tự sững sờ. Nàng và Tạ Lang không thân không thiết, chàng ghé chỗ bạn mình dưỡng thương dĩ nhiên nàng không thể mặt dày đi theo rồi, vì thế đành phải đi cùng đội ngũ của Lang Gia Vương thị thôi. Nghĩ đến đây, nàng rầu rĩ vắng một tiếng.

Không biết tại sao, Tạ Lang nghe thấy giọng điệu của nàng lại cười khe khẽ, lát sau chàng dịu giọng nói: “Quãng đường còn lại nàng phải chú ý chăm sóc bản thân đây.”

Cơ Tự nhận ra sự dịu dàng trong giọng nói của chàng, vội thưa: “Vâng.”

Người đứng chờ ở cửa thành đều thuộc mấy đại gia tộc hùng mạnh, hóa ra có người đã nhìn thấy cờ hiệu của Lang Gia Vương thị và Trần Quận Tạ thị từ xa nên thúc ngựa vào huyện truyền tin. Giờ phút này, hầu hết mấy trăm người tiếp đón hai bên đường đều là nhân vật có uy vọng ở huyện Sa.

Thấy Tạ Lang được đám lang quân vây quanh, chàng và tất cả những người bị thương đều được đưa lên xe lừa chạy vào thành, lại thấy Vương Ly được đám tiểu cô xum xoe, Cơ Tự không được ai để ý hơi cảm thấy nhàm chán.

Đúng lúc này, một tỳ nữ bên người Vương Ly đến: “Cơ tiểu cô, tiểu cô nhà ta cho mời.”

“Vâng.” Cơ Tự ngoan ngoãn đáp lời, đi theo tỳ nữ kia đến trước xe lừa Vương Ly.

Vương Ly đang được mười mấy tiểu cô vồn vã săn đón, thấy Cơ Tự đi đến liền khẽ gật đầu, giới thiệu với họ: “Vị này là Cơ tiểu cô, tuy thân là nữ tử nhưng lại hào sảng như bậc trượng phu.” Nói đến đây, tỳ nữ trung niên đứng phía sau Vương Ly khẽ khẳng định, “Cơ tiểu cô, huyện Sa có nơi bị lũ lụt, tiểu cô nhà ta từ bị, quyết định quyên tài vật mang theo trong chuyến đi này phân phát cho dân chúng, không biết Cơ tiểu cô nghĩ thế nào?”

Nàng nghĩ thế nào á? Nàng có thể nghĩ gì được chứ? Nhìn ánh mắt mười mấy tiểu cô kia, lại nhìn đám bộ khúc Lang Gia Vương thị, trong lòng nàng hiểu rõ, lần này nhất định phải hao tài rồi đây.

Tại sao lại như vậy? Bởi vì đám thế tộc và sĩ tộc này đều là người coi tiền như rác, một người xem trọng tiền bạc, toàn thân đầy mùi tiền sẽ bị cho là người thấp kém. Hơn nữa, lúc Cơ Tự cứu Tạ Lang đã nói rằng đang đi cứu tế từ thiện, nếu lúc này nàng do dự thì những việc đã làm trước đó sẽ đổ sông đổ bể hết.

Thế là Cơ Tự dứt khoát cười nói: “Làm việc thiện đương nhiên ta sẽ góp hết công sức rồi.” Quay đầu nàng ra lệnh với đám người Tôn Phù, “Các người vào trong huyện liền đi mua lương thực, phát đến tận tay dân chúng đi.”

“Vâng.”

Nhóm Tôn Phù vừa mới thưa vâng thì Vương Ly lại khẽ cất giọng: “Cần gì phiền phức như vậy?”

Nàng ta quay đầu, vẫy tay ra hiệu với một quan viên huyện Sa đến, gật đầu nói: “Lang Gia Vương thị ta và vị Cơ tiểu cô này nguyện ý góp sức cho phụ lão huyện Sa. Có câu cứu người như cứu hỏa, thế này đi, tiền tài chúng ta đều có sẵn, cất trong xe lừa, các người cứ đến xe lấy mang đi, mau chóng đưa tiền đến tay người dân, sớm cứu được mấy mạng người.”

Quan viên kia cảm kích vô cùng, chấp tay trước ngực, cảm khái nói: “Tiểu cô nhân từ lương thiện, hạ quan nhất định sẽ lan truyền mỹ danh của người cho ai ai cũng biết.” Dứt lời y chỉ chấp tay chào Cơ Tự cho có lệ, rồi dẫn người vội vàng đi lấy mấy tài vật kia.

Nhóm Cơ Tự không hề nghĩ đến việc này, đưa mắt nhìn quan viên kia đến xe vết sạch tiền tài của mình, sắc mặt mọi người quả thật khó coi đến cực điểm. Thoáng chốc, Cơ Tự nhìn thấy ánh mắt Vương Ly mang theo vẻ chế giễu, nàng cúi đầu xuống, thì lễ với Vương Ly rồi nhẹ nhàng nói: “Nếu tiểu cô đã không có gì nữa thì A Tự xin cáo lui.”

Vương Ly thờ ơ nhướng mắt: “Đi đi.”

Nàng ta liếc nhìn bóng lưng Cơ Tự rồi đi, khoe môi nhếch cười, rồi phất tay cho đám tiểu cô vây quanh giải tán.

Tỳ phụ bên cạnh nàng ta cười nói: “Tiểu cô thật tinh mắt, nhận ra Cơ thị nữ là một kẻ tham tiền. Khi nãy lúc ả ta rời đi xót của đến mức mặt đều sưng cứng.”

Một tỳ nữ khác chen lời: “Ả còn đồ, đám đàn ông phía sau ả mắt đều đỏ hoe, giống như bị người ta khoét một khối thịt vậy.”

“Đúng đấy, đúng đấy, nhìn mấy người đó như sắp khóc đến nơi, thật đúng là buồn cười.”

“Chuyện này cũng không trách được ả, vốn là nữ nhi hàn môn, cật lực lắm mới có được vài đồng lại bị một câu nói của tiểu cô nhà ta làm mất sạch, dĩ nhiên họ phải đau lòng đến sắp khóc rồi.”

Trong tiếng cười khúc khích không ngừng vang lên, Vương Ly hờ hững lấy ra một miếng ngọc bội, giao cho tỳ phụ, nói nhỏ nhẹ: “Ngày mai sau khi lên đường, ma ma dẫn vài người trịnh trọng đưa ngọc bội này cho Cơ tiểu cô, nói là ta cảm tạ ơn cứu mạng nên tặng ngọc bội tùy thân này cho cô ta. Nói với Cơ tiểu cô, nếu gặp phải chuyện gì khó khăn thì có thể cầm ngọc bội này đến tìm ta.”

Vương Ly vừa nói xong, tỳ phụ kia liền mừng rỡ: “Thảo nào khi nãy tiểu cô đưa hết tiền tài cho người ta. Cho hết là tốt, nếu cho người dân tiểu cô còn có tiếng nhân hậu, lúc này chúng ta chỉ có thể mang ngọc bội đến cảm tạ ơn cứu mạng của ả thôi. Ừ, đến lúc đó nô tỳ sẽ giống trống khua chiêng mang nó đến, như vậy sẽ tránh được sau này ả nghèo đến quần bách mang nó đi bán.”

Một miếng ngọc bội đổi lại ơn cứu mạng mấy trăm người thật đúng là rất hời. Nghĩ đến sau khi Cơ tiểu cô kia nhận lấy ngọc bội này, đã không bán được còn phải cẩn thận cất giữ nữa chứ. Về phần mai một nàng ta có thật sự mang ngọc bội đến cửa cầu cứu hay không, đến lúc đó tìm có khước từ là xong

Bên này, sau khi Cơ Tự trở về xe lừa, trong ánh mắt chực khóc của nhóm Tôn Phù, nàng khẽ thở dài: “May mà trong xe ta có cất ba trăm lượng vàng. Yên tâm, ta sẽ nhanh chóng kiếm lại số tiền này thôi.”

Ngày hôm sau, để lại nhóm người Tạ Lang bị thương, đội ngũ Lang Gia Vương thị khăn gói lên đường. Đi cả ngày, đến lúc dùng cơm chiều, tỳ phụ của Vương Ly mang theo bốn tỳ nữ, bốn bộ khúc, oai vệ đi đến. Thấy Cơ Tự, tỳ phụ kia cúi người thật sâu thi lễ, nâng miếng ngọc bội của Vương Ly lên, hắng giọng nói: “Được Cơ tiểu cô đại nghĩa cứu giúp, tiểu cô nhà ta vô cùng cảm kích, nguyện đem tặng ngọc bội tùy thân này, về sau nếu Cơ tiểu cô gặp phải việc gì khó khăn, hãy mang miếng ngọc bội này đến Vương phủ Lang Gia, tiểu cô nhà ta chắc chắn sẽ dốc toàn lực tương trợ.”

Giọng thị lanh lảnh vang dội, trong phút chốc tất cả bộ khúc của Lang Gia Vương thị đều nghe thấy, bọn họ mỉm cười quay đầu lại nhìn, trong lòng đều cao hứng. Họ vốn cho rằng tiểu cô nhà mình sẽ xử lý việc này như mấy thế gia khác, dùng tiền bạc đuổi Cơ Tự đi. Không ngờ tiểu cô mình lại khảng khái như thế, người đời đều nói, nợ nhân tình là khó đền đáp nhất, để cảm tạ ơn cứu mạng, tiểu cô nhà mình không tiếc hứa hẹn thế này để trả ân tình của người ta, quả là đáng quý.

Cơ Tự đành phải tiến lên, cung kính nhận lấy ngọc bội. Bấy giờ tỳ phụ kia lại khẽ khom người, khẽ sát vào tai Cơ Tự, hạ giọng chế giễu: “Nghe nói tiền tài trong mấy xe kia đều là của cải còn sót lại của Cơ tiểu cô à? Hóa ra giờ đã nghèo mạt rồi, đáng thương quá, ôi đáng thương quá, ta thật đau lòng xót dạ thay cô. Có cần sau này trở về Kiến Khang, ta nói tiểu cô nhà ta thưởng cô một miếng cơm ăn không?”

Cơ Tự khẽ cười: “Ma ma thật sự nghĩ nhiều quá rồi, chỉ là chút tiền bạc thôi, muốn kiếm lại là chuyện rất dễ dàng.”

Cơ Tự nói lời này, mụ tỳ phụ liền kinh ngạc. Thị đã đến tuổi trung niên, là người từng trải, tất nhiên biết được trên thế gian này, nếu là gia đình không có căn cơ muốn kiếm được tiền cũng là chuyện rất khó khăn.

Nhìn nàng một hồi, thị bật cười: “Vây ta phải mở to mắt mà xem rồi.” Rồi thị dẫn theo mọi người quay về, sau khi lên xe lừa, chẳng mấy chốc bên trong lộ lên tiếng cười, dù người không hiểu nghe thấy cũng cảm nhận được những tiếng cười đó đầy vẻ chế giễu.

Nghỉ ngơi một đêm, đội ngũ lại tiếp tục lên đường. Suốt quãng đường đi, bất kể là chi phí ăn ở cho người, hay là lương thực cho lừa đều cần chi trả. Huống chi đi chung với người Lang Gia Vương thị thì lại càng không thể quá đơn sơ, ăn ngủ đều phải là loại tốt nhất. Thế là ba trăm lượng vàng của nàng liền chảy ào ào như nước. Mỗi khi nhóm Tôn Phù lộ ra vẻ mặt khổ sở, hay không đành lòng khi thấy mấy kẻ quyền quý kia tiêu tiền hoang phí liền bị đám nô tỳ của Vương Ly bên cạnh cười nhạo.

Hai ngày trôi qua, phía trước họ lại xuất hiện một huyện thành. Nhìn đoàn người phô trương thanh thế ra cửa thành đón tiếp, Cơ Tự thầm nghĩ: Chiều bài Lang Gia Vương thị này đúng là tốt thật.

Cơ Tự vào thành, tắm rửa xong thuận miệng hỏi: “Đây là huyện gì?”

Tôn Phù đáp: “Đây là huyện Chu Khẩu.”

Mấy ngày qua ngay cả nằm mơ Cơ Tự cũng nghĩ đến cách kiếm tiền, bất chợt nghe thấy cái tên này, Cơ Tự liền đứng dậy đi lòng vòng trong phòng, lẩm bẩm “Huyện Chu Khẩu ư? Huyện này nghe quen quá.” Nàng bắt đầu suy tư.

Lát sau, nàng bỗng bật dậy, vội vàng nói: “Tôn thúc, thúc lấy hai trăm lượng vàng đến đây, mang theo vài người, đi tìm một hộ gia đình họ Hầu trong huyện cho ta. Thúc nói với họ, thúc nguyện lấy hai trăm lượng vàng mua bản thiết kế xe gổ của tổ tiên họ để lại.”

Nghe thấy bản thiết kế xe gỗ, đám người Tôn Phù vô cùng kích động. Tần Tiểu Mộc run run nói: “Tiểu cô, đó chính là xe gỗ mà Không Minh sáng chế ư?”

Cơ Tự mỉm cười, gật đầu: “Đúng vậy, nó còn được một vài người thợ sửa đổi cho hoàn thiện nữa.”

Tần Tiểu Mộc: “Đồ quý giá như vậy mà bán chỉ hai trăm lượng vàng thôi sao?”

“Cho dù vật có quý báu đến cỡ nào thì cũng phải vào được tay người lành nghề mới phát huy được công dụng. Vật kia nằm trong tay họ, họ có làm ra được cũng chỉ là buôn bán lẻ, dễ khiến những kẻ ác bá dòm ngó. Còn người muốn mua bán về trong huyện này lại quá biết gốc rễ của y rồi, sẽ không ai ra giá cao đâu. Chỉ có người từ ngoài đến như ta mới trả hai trăm lượng vàng mua một bức vẽ thôi. Với lại, được sự đồng ý của chúng ta, sau này họ vẫn có thể chế tạo xe gỗ đem đi bán ở huyện Chu Khẩu nữa.”

Lời hứa hẹn của Cơ Tự quả thật rất quý giá. Phải biết rằng thời này đa số dân chúng đều phải đi bộ, hơn nữa đường xá nhiều hiểm nguy, gần như là chín phần mười người dân sẽ không ra khỏi huyện mình. Cơ Tự chấp thuận cho họ có thể đóng xe bán ở huyện mình, điều này chẳng khác gì là tặng không hai trăm lượng vàng cho họ.

Tất cả đều như Cơ Tự tính toán, lần buôn bán này vô cùng thuận lợi, nửa canh giờ sau Tôn Phù trở về mang theo bản thiết kế xe gỗ. Cơ Tự mãi lo vui mừng cất giữ bức họa kia, không hề hay biết tất cả hành động của mình đều truyền đến tai Vương Ly.

Nghe được Cơ Tự mang hết hai trăm lượng vàng còn lại đổi lấy một bản vẽ, tỳ phụ kia cười khinh: “Lẽ nào ả muốn dựa vào bản vẽ kia trở mình à?”

Vương Ly cũng cười: “Chỉ là đùa tự tung tự tác, không biết trời cao đất rộng. Trước kia ta đã quá đề cao cô ta rồi.”

Hôm sau, đến trưa đoàn xe mới xuất phát, lại năm ngày trôi qua, phía trước lần nữa xuất hiện một huyện thành. Cơ Tự vén rèm xe lên, nhìn xung quanh, thầm nghĩ: Dương Châu này đúng là vùng đồi núi chập chùng.

Đồi núi nhiều có nghĩa là bản vẽ trong tay nàng sẽ dễ bán. Thật ra lúc Gia Cát Lượng phát minh ra xe gỗ này kỹ thuật rất đơn giản, trong thời buổi giao thông cực kỳ bất tiện do chinh chiến liên miên ban tặng, chiếc xe đã được phát minh từ thời tam quốc nhưng lại không hề được sử dụng phổ biến ở thời này. Ít nhất, trong trí nhớ của nàng, loại xe này chỉ được sử dụng ở vùng núi đất Thục mà thôi, về phần vùng đất Dương Châu này thì chưa từng thấy qua.

Sau khi Cơ Tự vào huyện liền báo đám người Tôn Phù đi điều tra, không đến nửa canh giờ, Tôn Phù đã dò la được hộ buôn bán lương thực lớn nhất của huyện này là Hồng thị. Cơ Tự lập tức cho Tôn Phù mang theo bản vẽ xe gỗ đến gặp trưởng tộc Hồng thị, đòi bán bản vẽ này với giá hai trăm lượng vàng. Còn bảo Tôn Phù hứa hẹn, trong huyện này nàng chỉ bán bản vẽ cho mỗi gia tộc họ thôi.

Thật ra thì Cơ Tự khá nhạy bén trong phương diện buôn bán. Dương Châu nhiều đồi núi, giao thông vốn rất bất tiện, hơn nữa mùa này mưa nhiều, gia tộc Hồng thị lại phải thu mua lương thực ở nông thôn, có vô số thứ không kịp thời vận chuyển, đành bỏ đẩy đến mục nát thối rữa. Bởi vì dù là xe lừa hay xe bò, vào mùa mưa đường xá gần như bị ngập trong bùn lầy, tính ra những chiếc xe này một ngày đi chưa đến mười dặm. Bình thường lương thực mới vận chuyển được nửa đường đã bị ngâm nước mưa đến nẩy mầm. Với lại, xe bò, xe lừa không thể đi lên mấy đường mòn trên núi của các thôn làng kia được, toàn nhờ vào sức người bốc vác. Vào thời tiết như thế, thứ vừa đi được đường núi và không lo bùn lầy thì chỉ có chiếc xe gỗ đầy tay này thôi.

Bởi vì những nguyên nhân trên, tộc trưởng Hồng thị động tâm ngay từ lúc nhìn thấy bản vẽ của Cơ Tự. Cộng thêm giá mua không hề đắt, mà y còn chứng kiến Cơ Tự đi chung với đội ngũ Lang Gia Vương thị vào thành, cho nên giao dịch dễ dàng thành công.

Tối đó Vương Ly biết Cơ Tự dựa vào bản vẽ kia kiếm về giá vốn ban đầu còn hơi gặt mình, song chỉ là kiếm lại được tiền vốn ban đầu thôi nên nàng ta cũng không để tâm.

Chẳng qua khi đến huyện thành thứ hai, thứ ba, rồi thứ tư, lúc Cơ Tự bán được bản vẽ hết lần này đến lần khác, mà còn vì nàng đi chung với đội ngũ Lang Gia Vương thị nên những gia tộc quyền thế kia không dám nảy ý xấu, mỗi lần đều giao dịch nhanh gọn với nàng, Vương Ly liền khó chịu.

Nửa tháng sau, rốt cuộc đoàn xe họ đã chạy đến bến tàu, có thể trực tiếp ngồi thuyền về Kiến Khang. Cơ Tự đã bán bản vẽ được sáu lần, ban đầu nàng bỏ ra hai trăm lượng vàng, chớp mắt đã biến thành một nghìn hai trăm lượng. Thời điểm tin tức kia truyền đến tai Vương Ly, bất kể là nàng ta hay đám nô tỳ bên cạnh đều hoàn toàn kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Phong Lưu Mỹ Nhân, Phong Lưu Cục

Một tỳ nữ lẩm bẩm nói: “Mỗi huyện bán một lần, sáu huyện bán sáu lần, cứ như vậy, nếu như là hai mươi, ba mươi huyện thì chỉ với một bản vẽ, nàng ta sẽ bán được hai mươi, ba mươi lần sao? Trời ạ chuyện kiếm tiền trở nên dễ dàng như vậy từ bao giờ thế?”

Tỳ nữ này không hề nghĩ tới, nếu như Cơ Tự không đồng hành cùng đội ngũ của Lang Gia Vương thị thì căn bản nàng không dám làm như vậy. Nếu

không có chiêu bài Vương Ly thì e rằng Cơ Tụ vừa lấy bản vẽ ra đã bị bọn người kia cướp mất rồi.

Tỳ phụ trung niên lơ mơ hiểu đôi chút nhưng chưa tường tận, thị nói: “Cũng không dễ dàng như vậy, thế nên mới chỉ có thể kiếm được một nghìn hai trăm lượng vàng thôi.”

Vương Ly ngây ngẩn một hồi, sau đó nàng ta bật cười: “Một nghìn hai trăm lượng vàng thôi mà, chỉ đủ trả vài bữa cơm của chúng ta, thế mà cô ta đã đắc ý đến thế, đám người hầu kia còn tung hô cô ta đến tận mây xanh nữa chứ!”

Thế nhưng lần này, tỳ phụ kia lại im lặng, thị không cười giỡn như tiểu cô nhà mình và nhóm tỳ nữ kia, mà chờ sau khi mọi người tản ra, mới tiến đến nói khẽ với Vương Ly: “Tiểu cô, Cơ thị nữ này là một cao thủ kiếm tiền đấy.” Sợ tiểu cô nhà mình không tin, thị lại hạ giọng nói tiếp: “Tiểu cô, người sống trong nhung lụa từ bé, không biết đến tình cảnh của kẻ nghèo hèn. Không nói gì khác, quần sự và những môn khách trong phủ chúng ta không có một ai có thể trong khoảng thời gian hai tháng ngắn ngủi có thể kiếm được số tiền gấp sáu lần ban đầu được! Tiểu cô, thế mà Cơ thị nữ lại có khả năng này, nếu chúng ta tin dùng ả thì có thể coi như một trợ thủ. Dù sao ả xuất thân hàn môn, chỉ bằng tiểu cô tạo mối giao hảo với ả, sau này nếu có thể gả cho Tạ Thập Bát thì Cơ thị nữ cũng có thể trở thành quân gia trung thành cho tiểu cô người.”

Thị lại nói: “Tiểu cô, đại lang quân đã nói, con cháu Vương thị chúng ta có thể không học hành tử tế, có thể không xinh đẹp mỹ miều nhưng chúng ta phải có được một người hầu trung thành, nếu có mấy thuộc hạ trung thành tận tâm như chó, vậy cuộc sống sẽ tự do tự tại biết mấy?”

Thị vừa nói xong, Vương Ly không khỏi suy tư. Thấy tiểu cô nhà mình đang ngẫm nghĩ, thị lẳng lặng lui xuống.

...

Sau hai tháng rưỡi bốn ba, Cơ Tụ đã trở lại Kiến Khang. Lúc nàng rời đi mới là tháng tư, thế mà ngày trở lại đã đến tháng bảy.

Cơ Tụ dẫn theo hơn ba mươi bộ khố, áp tải hai mươi sáu cỗ xe lừa còn lại chở một nghìn hai trăm lượng vàng trở về trang viên.

Cơ Tụ vốn cho rằng sau khi đám người Trịnh Ngô thấy cuối cùng mình đã về, tất nhiên sẽ mừng rỡ như điên. Nhưng nàng không ngờ được, sau vài phút vui mừng, đám nô bộc lại nhìn nàng, ngập ngừng như có điều muốn nói lại thôi.

Cơ Tụ vươn tay vỗ lưng Cơ Đạo ra hiệu cậu rời đi, rồi nàng quay sang khẽ hỏi Trịnh Ngô: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trịnh Ngô hành lễ với nàng rồi bê một chồng thiệp mời đến. Từng tấm thiệp được làm tỉ mỉ tinh tế, nét chữ bay múa, bên trong là một bức vẽ của về một nữ tử xinh đẹp ung dung kiêu ngạo. Tất cả thiệp mời này đều của một người gửi đến.

Cơ Tụ cầm một tờ lên xem kĩ.

Thấy nàng mím môi, Trịnh Ngô khẽ nói: “Tiểu cô, lang quân Trương Hạ Chi còn phái người đến, gả nói gả về bức tranh kia cho tiểu cô, hôm nay đã làm chấn động cả thành Kiến Khang, mỗi ngày có không biết bao nhiêu lang quân quyền quý đến hỏi thăm gả về mỹ nhân trong bức tranh kia là ai. Hôm trước gả còn phái người tới truyền lời, gả sẽ ở trong trang viên Mật Phi cung kính chờ tiểu cô ghé qua, nếu như sau khi tiểu cô trở lại Kiến Khang được ba ngày mà vẫn không tới, gả sẽ công khai danh tính của tiểu cô tới tất cả những lang quân hỏi thăm về mỹ nhân trong bức vẽ kia!”

Gã đang uy hiếp nàng! Gã đang uy hiếp nàng trắng trợn!”

Trong nháy mắt, Cơ Tụ như rụng mảy, mắt phượng ẩn chứa sát khí!

Lúc này Trịnh Ngô đau khổ nói: “Tiểu cô, chúng tôi cũng đã nói với lang quân Trương gia rằng người và Tạ Quảng là chỗ qua lại thân thiết, nhưng Trương Hạ Chi kia không buồn quan tâm, gã chỉ khẳng khái muốn được gả tiểu cô! Gã nói, gả về bức tranh kia, thích lúc nào thì công khai lúc đấy, đừng nói là cỡ Tạ Quảng, cho dù Tạ Thập Bát đích thân tới đây cũng không thể cấm gã công khai bức tranh của gã được!”

Trịnh Ngô vừa dứt lời, nước mắt lại chảy xuống, ông nghẹn ngào nói: “Tiểu cô, phải làm thế nào đây? Lang quân phong lưu như Trương Hạ Chi hôm nay ái mộ một nữ tử, chỉ nháy mắt đã quên sạch người ta, nếu như dính phải người như thế, cả đời của tiểu cô thật sự sẽ bị hủy mất!”

Cơ Tụ trầm lặng hồi lâu. Lúc mặt trời dần xuống núi, nàng gọi đám người Tàn Tiểu Mộc và Tôn Phù đi vào. Nàng lấy ra mấy tờ giấy, trên mỗi tờ viết một địa chỉ và tên của một người rồi đưa đến trước mặt Tôn Phù, nói: “Thúc mang theo năm mươi lượng vàng đi bái phỏng từng người trong số bốn người này. Nhớ kỹ, trong số họ có một nữ tử rất xinh đẹp, nàng ta có chút danh tiếng, vì vậy thúc mang thêm một trăm năm mươi lượng nữa, người đoan chính sẽ không luôn cúi trước đồng tiền, thúc kể lại chuyện ta bị Trương Hạ Chi uy hiếp và cả chuyện hấn ép ta đến nơi gặp mặt. Thúc nói với họ, chỉ cần họ biểu diễn một lần thôi, sau khi xong chuyện, bất kể thành hay bại thì số vàng đó đều là của họ. Còn nữa, bằng mọi cách thúc cũng phải mời được bốn người này!”

Đám người Tôn Phù và Tàn Tiểu Mộc nhìn nhau, sau đó cúi đầu hắng giọng nói: “Chúng tôi làm việc, tiểu cô cứ yên tâm!”

Trong lúc mấy người vâng lệnh rời đi, Trịnh Ngô đứng bên cạnh kinh ngạc nói: “Tiểu cô, thông qua địa chỉ của họ cũng biết được, bốn người này đều là tầng lớp hàn môn, mà đã là người hàn môn thì năm mươi lượng vàng mà tiểu cô trả là quá cao rồi.” Nháy mắt, ông lại hiểu kì hỏi han: “Tiểu cô, người mời họ đến để làm gì?”

Cơ Tụ chỉ cười nói khe khẽ: “Tuy bốn người này thuộc lớp hàn môn, nhưng đều là người có tài cao, rõ ràng là có tài hoa nhưng không nổi danh cho lắm, bởi vì họ không hề coi trọng tiền tài vật chất. Ta nghĩ hành động này sẽ thành công thôi, vì vậy tất nhiên phải dùng số tiền lớn để mời họ rồi!”

Rồi nàng quay sang Trịnh Ngõ, thoải mái nói: “Ta đã viết một tấm thiệp mời, nhờ thúc phái người gửi nó đến tay lang quân Trương Hạ Chi đi.”

...

Lúc Trương Hạ Chi nhận được thiệp mời của Cơ Tự đã là chàng vạng. Trong suốt hai ba tháng này, gã vẫn luôn nhớ đến ánh mắt của nàng, mà mỗi lần hồi tưởng, lại nhìn đến bức tranh do mình vẽ Cơ Tự lúc trưởng thành, gã liền có cảm giác kích động khiến trái tim đập cuồng loạn!

Nơi Cơ Tự hẹn là căn đình giữa hồ phía sau Thanh Viễn tự, bởi vì bây giờ không còn sớm nên Trương Hạ Chi chỉ ăn mặc qua loa rồi vội vã lên xe lừa.

Đã bao lâu rồi gã chưa có cảm giác hưng phấn thế này nhỉ? Trương Hạ Chi thầm nghĩ, trên thế gian này thật đúng là chỉ có rượu ngon và mỹ nhân là không thể bỏ qua. Dù Trương Hạ Chi đi rất nhanh nhưng tới lúc đến Thanh Viễn tự, mặt trời đang bắt đầu chìm xuống đường chân trời, chính là lúc rắng chiều đỏ tía rực rỡ nhất.

Cách rất xa, Trương Hạ Chi liền thấy căn đình giữa hồ và hành lang cửu khúc kia. Chẳng qua lần trước lúc gã đến còn là hành lang trơn trượt thì giờ phút này lưa hồng phát phơ, được người ta trang trí rất đổi nên thơ. Gã không khỏi thầm nghĩ: Thật không hổ là mỹ nhân khuynh thành của tương lai, chỉ tùy tiện trang trí đã biến nơi này thành thắng cảnh.

Lập tức gã vẩy lui bộ khúc, cất nhẹ bước chân, chậm rãi đi về phía hành lang.

Đang lúc Trương Hạ Chi đi tới bên hồ, đột nhiên sâu trong hành lang phía trước truyền đến chuỗi tiếng đàn.

Tiếng đàn vừa ngân lên, Trương Hạ Chi vô thức dừng chân, vừa lắng nghe được giây lát, sắc mặt gã đã hơi biến đổi. Không ngờ chi tình cờ đến đây lại có thể gặp được một cầm kỳ thuộc hàng đứng đầu cả nước!

Trước giờ gã luôn là người tự phụ, từ xưa tới nay gã tự cho mình có tài đánh đàn thuộc hàng thượng thừa. Cả cái đất Kiến Khang này, ngoại trừ Tạ Lang ra, gã khinh thường tất cả mọi người. Thế nhưng tiếng đàn gã nghe thấy lúc này hẳn cao siêu trác tuyệt, cho dù không thể hơn xa gã nhưng cũng tuyệt đối có thể ngang hàng!

Tiếng đàn này cổ xưa, đẹp đẽ, thần bí, đồng thời thanh thoát như vàng trắng sáng.

Không biết qua bao lâu, khúc nhạc kia mới kết thúc. Gần như tiếng đàn vừa lắng xuống, Trương Hạ Chi kìm lòng không được vỗ tay, gã cảm thán: “Ta thường tự cho là mình cầm kỳ vô song, cho đến hôm nay mới biết người tài còn có người tài hơn.”

Nói tới đây, gã thoăn thoắt nhảy qua hành lang, băng qua những dải lụa mỏng đi thẳng về phía trước.

Lúc đi qua đoạn hành lang thứ nhất, Trương Hạ Chi thấy một thanh niên lang quân mảnh khảnh tuấn tú, mang tư thế nghiêm trang, giờ khắc này, lang quân đó đang ngồi phía sau đàn ngọc, mỉm cười nhìn hắn. Người này có khuôn mặt lạ hoắc!

Không hiểu sao, khi phát hiện một người hàn môn có khuôn mặt xa lạ và không có danh tiếng lại có tài đánh đàn chẳng kém mình là bao, Trương Hạ Chi đột nhiên có chút thất vọng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên đoạn hành lang thứ hai truyền đến tiếng tỳ bà của người Hồ. Đàn tỳ bà này rất thịnh hành ở phương Bắc, cũng là niềm yêu thích của Trương Hạ Chi. Cũng giống như tiếng đàn, tiếng tỳ bà vừa vang lên, Trương Hạ Chi như thể nhìn thấy cảnh hùng vĩ hồ gấm chốn sơn lâm, múa kiếm nơi đồng hoang bát ngát vô cùng tráng lệ, cao siêu đến mức gã không thể sánh được. Chẳng qua đối với đàn tỳ bà, Trương Hạ Chi chẳng hề tự phụ như khi này, gã lắng nghe như si như say, không nhận được vén mở tấm lụa mỏng trước mặt, cất bước đi vào đoạn hành lang thứ hai.

Sau đó, gã đã được như nguyện, nhìn thấy một lang quân hàn môn, khí khái bất phàm.

Trương Hạ Chi lẳng lặng đứng trước lang quân đó, đến tận khi nghe xong khúc nhạc này mới lại cất bước. Không hiểu sao, gã có chút gấp gáp vội vã.

Lúc xuyên qua tấm lụa mỏng tầng tầng lớp lớp, đi tới đoạn hành lang thứ ba, gã liếc nhìn một mỹ nhân mặc sa y màu đỏ, trên mặt che tấm khăn lụa mỏng, đang nhảy múa thướt tha. Mỹ nhân này thân thể dẻo dai, eo thon mỏng cong, cử chỉ yếu điệu múa bên này lướt bên kia, nhẹ nhàng đến nỗi dường như có thể bay lên theo điệu múa, khiến Trương Hạ Chi lần đầu tiên trong đời mất hồn vì một điệu nhảy.

Sau lúc xem đến mê mẩn, gã đột ngột kêu lên: “Phi Yến Vũ? Đây là Phi Yến Vũ mà Triệu Phi Yến đã phổ lên từ thời Tây Hán sao? Có phải Phi Yến Vũ đã thất truyền mấy trăm năm không?” Gã nhìn không chớp mắt, mãi qua lúc lâu sau mới khẽ lẩm bẫm: “Sao có chuyện này được chứ?”

Mỹ nhân này đang múa điệu Phi Yến Vũ, dáng người nàng uyển chuyển vô cùng, khi gió sông thổi tới, Trương Hạ Chi liền đưa tay ra, gã có một cảm giác nếu như gió lớn hơn chút nữa, thì mỹ nhân này sẽ theo gió bay đi mất.

Vào giây phút cuối cùng, mỹ nhân kia nhấc chân trần đỡ một chiếc bát ngọc xoay múa, Trương Hạ Chi hoàn toàn say mê, đến tận khi điệu múa kết thúc, gã mới thở dài tiếc nuối, tiếp tục cất bước về phía trước.

Lúc này, đối với Trương Hạ Chi mà nói, mỹ nhân đó tuy đẹp và điệu Phi Yến Vũ có thần bí nhưng những thứ phía sau tấm lụa hồng càng khiến gã mong chờ hơn. Thế là gã đi tới đoạn hành lang thứ tư.

P phía sau màn lụa mỏng, được đặt vô số bức bình phong bằng giấy trắng. Một lang quân tóc tai bù xù đang múa bút phác họa.

Y đang vẽ bức tranh sơn thủy, núi rừng chập chùng, bến nước mênh mông. Trong hồ có rất nhiều mỹ nhân đang ngồi trên thuyền trò chuyện hoặc ngồi trong đình đánh cờ.

Một dãy bức bình phong xếp liền nhau vẫn không đủ cho người này vẽ, mỗi đường bút hạ xuống, những nhân vật hoặc xinh đẹp hoặc mơ màng cứ thế in trên mặt giấy!

Tài vẽ tranh này hoàn toàn không kém gì hấn. Mà nói về mỹ nhân trong bức tranh, thì cũng không hề thua người đẹp mà gã vẽ ra!

Khoảnh khắc ấy, Trương Hạ Chi ngây ra như phỗng. Cho đến nay, gã tự tin nhất về tài vẽ tranh mỹ nhân của mình, gã đã từng cho rằng, trong vòng một trăm năm tới mình sẽ luôn đứng hàng đầu về hội họa, là bậc thầy không thể thay thế được, gã đã từng cho rằng, gã sẽ được lưu danh thiên cổ vì tài hoa của mình!

Nhưng giờ khắc này, thế mà gã lại dễ dàng thấy được một người có họa kỹ trên tầm gã, nhưng tài tử trác tuyệt này không rõ danh tính, người đời chẳng biết.

Trương Hạ Chi ngây ngẩn một hồi, gã thất tha thất thểu tiếp tục đi về phía trước. Khi gã vén tấm lụa mỏng ở đoạn hành lang thứ năm ra, trông thấy một người trung niên mũ miện đai lưng, trước mặt người đó đặt một quyển sách, trên quyển sách kia ghi rõ chữ “Đạo gia âm dương thuyết”.

Đạo gia âm dương thuyết ư?

Trương Hạ Chi thường tự xưng mình là bậc thầy trong âm dương thuyết chọt thay đổi sắc mặt, gã vội đi vài bước, cầm lấy cuốn sách nhìn. Cuốn sách này rất mỏng, không nhiều chữ lắm. Gã mới xem chưa đến một khắc, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Gã ngẩng đầu nhìn người trung niên kia, khàn giọng hỏi: “Sách này của người à?” Trương Hạ Chi thất hồn lạc phách nói: “Các hạ có giải thích như thế về âm dương thuyết, vì sao chưa bao giờ xuất hiện trước mắt người đời?”

Thế nhưng, lần này Trương Hạ Chi sai rồi, cuốn sách này là do Cơ Tự viết lại, nàng viết lại cuốn Âm dương đạo học ra đời vào hai mươi năm sau, trên cuối sách kia cũng không nhiều chữ, nhìn qua cũng khoảng vạn chữ mà thôi. Nho sĩ đang ở trước mặt Trương Hạ Chi chỉ là nàng mời người giả trang thôi.

Bởi vì là giả dạng nên nho sĩ trung niên kia tất nhiên sẽ không trả lời câu hỏi của Trương Hạ Chi, y cười bí hiểm rồi lại cúi đầu múa bút thành văn.

Lúc này Trương Hạ Chi đã bị chấn động đến thất hồn lạc phách, gã vội bước đi tới đoạn hành lang thứ sáu. Ngang qua đoạn hành lang thứ sáu, thứ bảy, thứ tám rồi thứ chín không còn nhìn thấy ai nữa, gã thờ phào nhẹ nhõm. Bấy giờ cuối cùng gã cũng thấy được căn đình giữa hồ.

Nó cũng đã được trang trí lại ít nhiều. Gấm trắng trải dài, xung quanh đặt những bức bình phong tuyệt đẹp, không khí thoảng đưa mùi hương xa lạ, rượu được hâm nóng hơi nước lượn lờ.

Trong lúc gã đang đánh giá, chỉ thấy một mỹ thiếu niên ăn mặc vô cùng sang trọng, có phong thái quý khí, chậm rãi đi ra khỏi lớp lụa hồng.

Thiếu niên này rất tuấn tú, hàng mày lười mác, mắt phượng sáng rực

, tay cầm quạt giấy, tấm lụa hồng phía sau hấn tung bay, mà hấn cứ thế lẳng lặng nhìn Trương Hạ Chi.

Cho tới bây giờ Trương Hạ Chi đều cho rằng phong thái của gã không ai bì nổi, bởi vì có biết bao phu nhân và nam nữ gái trai đều chao đảo bởi khí chất phong lưu và vẻ phú quý đặc biệt của gã.

Có quá nhiều người ái mộ nên gã luôn cho mình cao hơn người. Thế nhưng bây giờ, mỹ thiếu niên trước mắt này có phong tư rất khó tả, cũng cao sang và quý phái hết gã, nhưng còn có thêm chút gì đó thấu đáo, khoáng đạt của người từng trải, nắm rõ thời cuộc trong tay nên rất thông dong.

Trương Hạ Chi hé miệng, gã vừa định cất lời hỏi: Người là ai, vì sao Kiến Khang có nam tử đẹp như người mà không ai hay biết. Trong nháy mắt, gã lập tức nhận ra cốt tướng người đó, hoảng hốt kêu lên: “Cơ Tự? Cơ thị nữ sao?”

Mỹ thiếu niên tuyệt thế trước mắt này dĩ nhiên là tiểu cô Cơ Tự giả trang thành. Trương Hạ Chi vừa nhận ra, liền chết lặng.

Lúc này Cơ Tự mới cất lời. Nàng phát tay áo đi tới trước mặt Trương Hạ Chi, như cười như không. Cơ Tự khẽ vỗ quạt vào lòng bàn tay, chậm rãi nói: “Trương Hạ Chi, lang quân Trương gia. Mới vừa rồi người cũng nhìn thấy rồi đấy, tất cả mọi thứ mà người kiêu ngạo thật ra thì cũng chẳng có gì đặc biệt! Người cho rằng mình là người tài ba nhất trên thế gian này, nhưng có rất nhiều người hơn xa người! Thứ duy nhất người hơn họ chẳng qua là quyền thế trong tay người thôi, vì vậy Trương Hạ Chi, người chuẩn bị dùng quyền thế để chèn ép chúng tôi sao?”

Lời nói của Cơ Tự vô cùng cay nghiệt. Trong khoảng thời gian ngắn khiến Trương Hạ Chi mặt mũi trắng bệch.

Đây là lần đầu tiên trong đời, có người nói cho gã biết, những thứ gã có và cả sự kiêu ngạo của gã thật ra đều không đáng nhắc tới, ngoại trừ quyền thế của mình, gã không còn sở trường nào khác!

Thế mà người nói ra những lời này chính là mỹ nhân suốt mấy tháng nay gã si mê, là người mà gã vẫn một lòng muốn chinh phục!

Sau lúc lạc hồn mất vía, Trương Hạ Chi hít sâu, hai mắt nhắm lại, chậm rãi nói: “Nàng nói đúng, lấy quyền thế mà chèn ép nàng, là lỗi của ta!” Gã cúi đầu, vái chào Cơ Tự thật sâu, lại nói: “Nàng làm rất đúng, người có tài lại xinh đẹp như nàng, có thể dễ dàng mời được những người có tài trí trác tuyệt

thuộc hàng đầu đất nước như vậy, ta không thể để người khác dễ dàng hủy hoại nàng được.”

Gã hít sâu một hơi, nói: “Bức tranh mỹ nhân kia, sau này ta sẽ cắt đi, cũng sẽ không cho ai biết đó là Cơ Tiểu Cô cả.”

Cơ Tự hài lòng, nàng chấp tay cảm tạ rồi chậm rãi đi lướt qua Trương Hạ Chi ra ngoài. Không hiểu tại sao, Trương Hạ Chi vẫn đứng đó, vẫn nhìn bóng lưng của nàng nhưng không hề nhúc nhích.

Không hiểu sao vào giờ khắc này, Trương Hạ Chi lại cười, gã cười một lát, khẽ thốt ra một cái tên, “Cơ thị A Tự...”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Bạn Bè.

Cơ Tự trở lại trang viên, vì để giải quyết mối họa Trương Hạ Chi này, nàng đã chi ra những ba trăm lượng vàng. Cuối cùng mọi chuyện đã êm thấm, nàng vô cùng cao hứng.

Lần này Cơ Tự bốn ba rông rã suốt ba tháng, thật sự phải nghỉ ngơi thật tốt rồi. Vì vậy mấy ngày tiếp theo, nàng cứ ở lì trong trang viên không ra khỏi cửa lấy nửa bước. Một hôm, hai chị em Cơ Tự và Cơ Đạo ngồi dưới cây nhãn trong sân đọc sách, làn gió mùa hè thổi qua hây hây, khiến người ta khoan khoái thiếp đi.

Cơ Tự gượng mở đôi mắt đang díp lại, mơ màng kể lại cho Cơ Đạo nghe chuyện mình đối phó với Trương Hạ Chi. Cơ Đạo biết rõ việc Trương Hạ Chi gửi đến mấy chục thiệp mời trong suốt ba tháng qua, vì thế luôn thấp thòm lo âu.

“A Đạo, biện pháp này của tỷ chỉ có thể đối phó với kiểu sĩ phu kiêu ngạo như gã thôi. Nếu là kiểu người khác, ví dụ như những kẻ vô sĩ, tỷ tỷ làm vậy sẽ chỉ phản tác dụng, ngược lại càng khó thoát thân.” Cơ Tự lại nói, “Cái này tương đương với câu 'quân tử có thể dễ bị lừa' (1) đấy.”

(1) Nguyên văn “quân tử khả khi chi dĩ phươg” xuất phát từ truyện “giáo nhân phanh ngư” (người hầu nấu cá) của Mạnh Tử. Câu cuối có nguyên văn là “quân tử khả khi chi dĩ phươg, nan vông dĩ phi kì đạo”. Ý là đối với chính nhân quân tử có thể dùng phương pháp hợp lý để lừa gạt họ, khó mà dùng cách không hợp lý để gạt họ. Có người tặng cá cho Tử Sản nước Trịnh, Tử Sản bảo người hầu bỏ xuống hồ nuôi, nhưng người hầu nấu cá ăn mất, sau đó lại nói với Tử Sản là bỏ cá xuống hồ cá đã bơi đi mất rồi. Tử Sản nói “Đã tới nơi cần tới”. Người hầu đi ra nói “Ai nói là Tử Sản thông minh, con cá đó bị ta ăn mất rồi”. Quả là quân tử có thể dùng cách hợp lý để gạt.

Cơ Đạo trầm tư một chốc rồi nghiêm túc hỏi: “Vậy tiểu nhân thì sao? Nếu tỷ tỷ gặp được những thứ tiểu nhân bỉ ổi thì sao?”

Cơ Tự cười khê: “Nếu thật sự gặp đám tiểu nhân có quyền thế, nhiều khi mưu kế cũng vô dụng, bởi vì lực lượng của chúng ta quá yếu, bọn họ có thể trực tiếp bắt ép chúng ta. Chuyện cần thiết khi ấy, chính là phải có một thế lực đủ mạnh để chống lại họ làm núi dựa cho chúng ta.” Đến đây nàng huênh hoang đắc ý, “Giống như bây giờ tỷ tỷ tìm núi dựa hùng mạnh như Tạ Thập Bát ấy. Đối phó với tiểu nhân thì phải dùng chiêu trò của tiểu nhân. Đối phươg ác độc thì mình phải nham hiểm hơn. Nhưng mà nói gì thì nói, A Đạo đệ biết Tạ An (2) trở mình quật khởi không. Tại sao qua nhiều năm như vậy ông ấy vẫn khiến cho giới văn nhân sùng bái?”

(2) Tạ An, tên tự là An Thạch, nguyên quán ở huyện Lịch Dương, Trần Quận, là nhà chính trị, quân sự lớn và đại thần dưới thời Đông Tấn trong lịch sử Trung Quốc.

Gần đây Cơ Đạo đọc không ít về chiến tích của Tạ An, đang cảm thấy hứng thú, vội hỏi: “Tại sao?”

Cơ Tự lại cười nói: “Bởi vì trên thế gian này, vô số người lẫn lộn chốn quan trường, đến cuối cùng đều biến thành kẻ lòng dạ đen tối, thù đoạn thối nát. Chỉ có Tạ An, ông có thể xử lý hài hòa quan hệ giữa người với người, có thể cống hiến rất nhiều công trạng lưu danh thiên cổ. Nhưng nếu chỉ dựa vào hai điều này, Tạ An không khác gì những danh thần đời trước cả. Sở dĩ Tạ An khác biệt với những người kia, được dân chúng sùng kính là vì bất kể trên tay ông dính bao nhiêu máu nhưng linh hồn ông vẫn cao quý và tự do.”

Nhìn thấy Cơ Đạo đắm chiêu, Cơ Tự không nói thêm gì nữa. Trong trí nhớ của nàng, ấu ậ này sau khi xưng vương, tâm tính cũng thay đổi, cậu trở nên tàn nhẫn ngang ngược, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Nói thật ra, Cơ Đạo khi ấy khiến ai ai cũng sợ hãi.

Hai chị em đang nói chuyện thao thao bất tuyệt thì Nguyệt Hồng và Tàn Tiểu Thảo đi đến, đặt một đĩa như thuốc cao đặt trước mặt Cơ Tự. Tàn Tiểu Thảo nói: “Tiểu cô, người bốn ba bên ngoài ba tháng, đã rám đen đi nhiều, vất vả lắm mới về đến nhà, phải mau mau dưỡng trắng trở lại mới được.”

Cơ Tự vốn cũng không thích mình đen đúa, lập tức vui mừng đáp: “Tốt.”

Mấy chủ tớ đang cười cười nói nói về mấy chuyện làm đẹp thì Trịnh Ngô vội vàng chạy đến, kích động bẩm: “Tiểu cô, bên ngoài có mấy tiểu cô đến, nói là bạn của người, muốn rù người ra ngoài dạo chơi.”

“Bạn của ta á?” Cơ Tự kinh ngạc hỏi.

“Vâng ạ.” Trịnh Ngô tự hào nói, “Tôi hỏi thăm rồi, mấy tiểu cô ấy đều xuất thân là đại sĩ tộc, có một người là Toánh Xuyên Dữ thị, còn nói tiểu cô từng giúp đỡ cô ấy, hôm nay đến đây gặp mặt.”

Dữ Thị Nhi ư? Cơ Tụ vợ vàng bảo hai tỳ nữ rửa mặt cho mình, thay bộ thâm y, vợ vàng ra khỏi phủ. Quả nhiên có mấy chiếc xe lừa hoa lệ đang đỗ ngay cổng phủ nàng. Nơi nghèo nàn như chỗ của Cơ Tụ sao tự dưng có đại sĩ tộc đến chơi cơ chứ? Trong phút chốc, rất nhiều người hiếu kỳ ló đầu ra, nhìn các nữ tử với ánh mắt ngưỡng mộ.

Thấy Cơ Tụ đi đến, Dữ Thị Nhi vợ vàng vén rèm xe lên: “Cơ tiểu cô, đến đây đi.”

Cơ Tụ khẽ quan sát Dữ Thị Nhi, thấy trong đôi mắt nàng ta đầy vẻ hân hoan cảm kích, mới gật đầu với nhóm Trịnh Ngô, rồi đi đến xe lừa của nàng ta.

Giờ phút này, trong xe lừa của Dữ Thị Nhi có những ba tiểu cô, Cơ Tụ đều từng gặp họ lúc mới đến Kiến Khang. Chẳng qua khi đó họ chê cười Cơ Tụ, nhưng giờ lại mỉm cười nhìn nàng.

Dữ Thị Nhi đắc ý nhìn nàng, thò thè: “Sao thế? Có phải bất ngờ lắm không? Ngươi giấu tên kỹ quá, nếu không phải có người báo cho ta, ta cũng không biết người cứu ta chính là ngươi đâu. Đúng rồi, ngươi biết không, trong cung, kể từ khi Thái hậu nương nương thấy được tẩm bình phong ngươi thêu sửa giúp ta liền nhớ mãi không quên đấy. Thái hậu rất có cảm tình với ngươi.”

Cơ Tụ lập tức nói: “Không, thêu sửa bình phong không phải là ta mà là người khác làm.” Nàng nhìn thẳng mấy tiểu cô, ra vẻ thành khẩn, “Hồi Văn Tú là kỹ nghệ tổ truyền của người khác, lần trước do họ nợ ta một ân tình nên mới chịu thêu để trả ơn ta thôi. Mà ta cũng vì tham lợi của Thị Nhi tiểu cô nên mới dùng hạ kế này.” Cơ Tụ nhất định phải nói rõ ràng, đối với nàng, thêu bình phong chỉ vốn cầu lợi, chuyện như vậy thành thoả có thể sử dụng, nhưng nếu chiếm tiền cơ vốn thuộc về người khác thì không thể được.

Dữ Thị Nhi thẳng thốt, nháy mắt nàng ta hừ khẩy: “Ta cũng thấy lạ, ngươi nhỏ tuổi hơn ta sao lại thêu thùa giỏi như vậy được.”

Vệ Cẩm cũng nói: “Hóa ra là vậy, nhưng mặc kệ là do ngươi làm vì lợi hay không thì ngươi cũng đã giúp Thị Nhi giải nguy, đây chính là điểm mấu chốt của chúng ta.”

Dữ Thị Nhi gật đầu rồi ló ra nói với người bên ngoài: “Ta đưa tiểu cô của các ngươi đi chơi, buổi tối nhất định sẽ đưa nàng ta về, các ngươi đừng đi theo.” Dứt lời nàng ta quay vào ngoảnh sang nhìn Cơ Tụ, “Sao hả? Ngươi không thích đi chơi với chúng ta à?”

Vệ Cẩm bên cạnh cười khẩy, tức giận nói: “Nếu không phải nghĩ ngươi họ Cơ, dù sao cũng là hậu duệ của Hoàng đế, còn giúp đỡ cho mấy tiểu cô sĩ tộc như bọn ta, thì làm sao ngươi xứng ngồi cùng xe với bọn ta chứ? Hừ, vậy mà ngươi còn không mừng sao?”

Theo Cơ Tụ thấy vật hợp theo loài, mấy tiểu cô này đều giống hệt Dữ Thị Nhi, ai cũng thẳng thắn bộc tuệch, riêng đặc điểm này, họ cũng không đến nỗi xấu xa, cũng lắm là độc miệng chút thôi. Nàng lập tức khẽ cười: “Vâng, vâng, các cô nói đúng, được các cô xem trọng là vinh hạnh sâu sắc của Cơ Thị A Tụ.”

Nàng vừa nói như thế, mấy tiểu cô kia cũng vừa ý, mọi người cùng nở nụ cười.

Lúc này Cơ Tụ quay sang hỏi Dữ Thị Nhi: “Sao cô điều tra được là ta làm?”

Dữ Thị Nhi hơi giật mình, nghĩ ngợi chốc lát rồi quay sang hỏi Vệ Cẩm: “Đúng vậy, ai nói cho ta biết chuyện này thế nhỉ, ta không nhớ nữa, A Cẩm nhớ không?”

Vệ Cẩm lắc đầu, buồn cười: “Chuyện của ngươi sao ta biết được chứ?”

Trong tiếng cười nói rộn rã của chúng nữ, xe lừa dần dần lăn bánh chạy ra phố. Nhìn dòng người qua lại bên ngoài, Dữ Thị Nhi thích thú nói: “Hai ngày nữa là đến lễ Vu Lan, đây là ngày lễ lớn ở Kiến Khang đấy. A Tụ, nghe nói ngươi ở huyện Kinh, lễ Vu Lan ở chỗ ngươi có náo nhiệt như vậy không?”

Cơ Tụ nói: “Ở chỗ bọn ta, lại tin quý thần của Đạo giáo nhiều hơn, nên lễ Phật giáo không được long trọng lắm.”

“Vậy ư.” Đám tiểu cô hớn hờ, hỏi chí chóc, “Nghe nói vùng quê có rất nhiều ma quỷ phải không?”, “A Tụ, huyện của ngươi có sĩ tộc không?”

Cơ Tụ trả lời qua loa cho có lệ, rồi quay đầu nhìn bờ đê trước mặt, nhẹ giọng nói: “Ôi, hoa sen nở đẹp quá.”

“Không chỉ có vậy đâu.” Dữ Thị Nhi chỉ về đoạn khác của con sông, “Nơi đó còn có hoa lựu, hoa hồng, hoa nhài nữa đấy. Đều đang trong mùa nở hoa, đẹp lắm.”

Đúng lúc này, ánh mắt Dữ Thị Nhi dừng lại. Họ nhìn theo mắt nàng ta, thấy Tam hoàng tử Lưu Tuấn mặc bộ huyền bào, đang chèo thuyền len lỏi giữa đầm sen, dáng vẻ tuấn mỹ như tạc kia kết hợp với hoa sen thanh khiết quả thật là bức tranh mỹ nam tuyệt thế.

Họ mãi mê ngắm nhìn một hồi, Vệ Cẩm mới thờ dãi: “Lang quân đẹp nhường ấy sao lại không phải sĩ tộc?”

Cơ Tụ quay đầu lại, Vệ Cẩm giải thích với nàng: “Lưu Tuấn tuy là hoàng tử, nhưng họ Lưu là hàn môn, xưa nay quy định sĩ thứ không cưới xin, ta thấy đến tận bây giờ y vẫn không có hôn phối, chắc chắn là yêu mến một tiểu cô sĩ tộc nào rồi, cầu mà không được, cũng thật đáng thương.”

Cơ Tự thầm nghĩ: Mấy tiểu cô này tự cho rằng mình cao giá quá rồi, Luru Tuấn này làm gì có chuyện cầu mà không được chứ?

Quay đầu, Cơ Tự nhìn Luru Tuấn nổi bật giữa đám sen, nhũ thắm. Thế nhưng hoàng tử ai ai cũng xem thường này mai sau lại là nhân vật độc ác giết chết thái tử, tự mình đang cơ đấy!

Chốc lát xe lửa lại chạy đến Quốc Học quán và Sử Học quán và cả Tư biện đường, Cơ Tự khẽ thở hắt: “Vẫn là nơi này náo nhiệt nhất.”

“Đương nhiên rồi, nơi này mỹ nam nhiều mà.”

Dữ Thi Nhi vừa dứt câu, mấy tiểu cô khác đều cười rộ. Mấy tiểu cô sĩ tộc này thể chất yếu đuối, ngồi xe đi dạo hai canh giờ đã than mệt mỏi, thế là buổi trưa, xe lửa của họ lại chạy về trang viên của Cơ Tự.

Sau khi Cơ Tự xuống xe, họ vẫy tay chào nàng, Vệ Cẩm nói lớn: “A Tự, sau này ta sẽ lấy chồng ở Kiến Khang, chúng ta nên năng qua lại với nhau.”

Một tiểu cô khác họ Liễu cũng bảo: “Cơ tiểu cô, tuy ngươi có hơi tham tiền, thủ đoạn cũng khá nhiều nhưng là một người thông minh, tương lai ta cũng ở lại Kiến Khang, lần sau chúng ta ra ngoài chơi nhé.”

“Đúng đấy, hẹn gặp ngươi lần sau.”

Cơ Tự cười cười, dời mắt tiến họ rồi đi mới thông dong đi vào trang viên nhà mình. Vừa vào trang viên, nàng liền nói ngay với Trịnh Ngô: “Trịnh thúc, thúc bảo Tần Tiểu Mộc cảm thiệp của ta, đến chỗ Trương Hạ Chi hỏi thăm xem tại sao hần vừa gặp ta lần đầu đã tính kế ta? Phải chăng có người đã tiết lộ gì với hần?”

Cơ Tự biết bốn tiểu cô này tính tình đều ngây thơ, là người không có tâm cơ. Ngay cả họ cũng có thể tra ra được nàng là người thù bức bình phong kia, còn tìm đến tận phủ, nói như vậy e rằng mẹ kế của Dữ Thi Nhi cũng biết là nàng làm rồi. Xưa nay những sĩ tộc này đều có dây mơ rễ má phức tạp, tuy Dữ Thi Nhi nói mẹ kế nàng ta đã bị đưa đến am ni cô, nhưng cũng khó tránh những người thân còn lại của ả. Dù họ không có cách nào làm hại Dữ Thi Nhi nhưng đối phó với nàng là chuyện dễ như trở bàn tay. Thế nên nàng phải phòng bị chắc chắn trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tạ Lang Trở Về.

Tần Tiểu Mộc mau chóng trở về bẩm với Cơ Tự, Trương Hạ Chi nói ra hai cái tên là Phù Lăng Nữ và Chu Trương thị.

Cơ Tự phải mất cả ngày mới biết hai người này là ai. Phù Lăng Nữ là một cao thủ xem cốt tướng, còn Chu Trương thị thì chính là em gái ruột của mẹ kế Dữ Thi Nhi.

Biết được sự tồn tại của kẻ thù, Cơ Tự suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cảm thấy biện pháp đối phó tốt nhất hiện giờ chính là đóng cửa ở lì trong nhà.

Thế là hôm Rằm tháng Bảy lễ Vu Lan, lúc đám người Dữ Thi Nhi đến rủ nàng ra ngoài chơi, Cơ Tự liền khước từ. Mà lần này nàng không chỉ từ chối nhóm Dữ Thi Nhi thôi đâu. Đúng như Cơ Tự dự liệu, hai tiểu cô Dữ - Vệ đều là người ruột đẻ ngoài da, trong sự tuyên truyền của các nàng, Cơ Tự đã có chút danh tiếng trong đám tiểu cô sĩ tộc, hơn nữa việc Cơ Tự am hiểu toán học cũng được tiểu cô Viên thị kể cho mấy tiểu cô khác biết, cho nên càng ngày càng nhiều tiểu cô sĩ tộc hoặc quen biết hoặc xa lạ đến đây rủ nàng đi chơi. Đối với những người này, Cơ Tự lựa chọn cách ăn nói khép nép, lần lượt từ chối từng người một.

Phải nói rằng, trong mắt người khác, những điều này đều là cơ hội hiếm có, là cơ hội duy nhất mà Cơ Tự có thể giao hảo với giới sĩ tộc. Thế nhưng nàng lại nhất nhất bỏ qua cơ hội này, thật đúng là quá đại độ.

Có điều Cơ Tự hiểu rõ hơn bất cứ ai, nàng có thể bước vào tầng lớp sĩ tộc hay có thể nâng cao giá trị bản thân hay không, không phải dựa vào cách giao du với những tiểu cô khuê tú này là được.

Chẳng mấy chốc, Cơ Tự đã ở lì trong nhà được ba tháng. Mùa thu tháng Mười ở Kiến Khang trời hây hây, chào đón nàng sắp sửa bước vào tuổi mười lăm. Lúc này vóc dáng Cơ Tự đã cao hơn, trở mã phong phao, tướng mạo cũng càng ngày càng có nét khuyêh thành.

Một ngày nọ, Cơ Tự ngắm mình trong gương đồng, nàng loáng thoáng cảm thấy, kiếp trước ở tuổi này mình không được đẹp như thế. Mặc dù lúc đó vẻ đẹp của nàng đã rất nổi danh ở đất Kinh Châu. Nhưng có lẽ khi ấy mắt nàng luôn cao hơn đầu, lúc nào cũng nghĩ đến việc bắt quàng mấy kẻ cao sang quyền quý, cũng có lẽ là ở bên Trang Thập Tam không được vui vẻ, lại bị mẹ hần ức hiếp khiến nàng mệt mỏi, nên nàng yếu ớt và bốc đồng, không cơ trí nổi bật như hiện tại.

Trong lúc vẫn tiếp tục đóng cửa ru rú trong phủ, có một hôm nàng nhận được tin Tạ Lang đã trở lại Kiến Khang!

Phải đấy, chàng đã trở lại Kiến Khang! Núi tựa của nàng, bắp đùi vàng của nàng đã trở lại rồi!

Cơ Tự hớn ha hớn hồ, mới sáng sớm đã bảo Tần Tiểu Thảo và Nguyệt Hồng hầu hạ, chải chuốt đầu tóc, thay áo váy và trang điểm gần một canh giờ, cuối cùng xinh đẹp ngồi xe lừa ra khỏi phủ.

Xe lừa vừa mới chạy ra đường lớn, Cơ Tự đã bị đoàn xe ngựa đông đúc làm giật cả mình, thấy nàng ngạc nhiên, Tần Tiểu Thảo bên cạnh cười nói: “Tiểu cô quên rồi sao? Hôm nay là ngày mừng năm tháng mười, là lễ Phật đàn.”

Cơ Tự bừng tỉnh, vén rèm xe ngắm nhìn đường phố khắp nơi náo nhiệt mà chẳng hề chú ý đến trong chiếc xe lừa gần đó cũng có người đang theo dõi nàng.

Một tỳ phụ nhìn Cơ Tự rồi khẽ bẩm: “Phu nhân, cuối cùng Cơ thị nữ kia cũng ra khỏi cửa rồi!”

Chu Trương thị vén một góc rèm xe lên, quay sang đánh giá Cơ Tự. Nhìn thấy tiểu cô xinh xắn đang nhìn đồng hồ tây, mặt khẽ nói: “Quả nhiên là tuyệt sắc.”

Tỳ phụ kia tiếp lời: “Không biết có phải ả đã đánh hơi được gì đó không mà suốt ba tháng liền đóng cửa im ỉm, chúng ta xui bao nhiêu người đến chào kéo ả nhưng ả chẳng nề mặt một ai.” Thị cười khẩy: “Dám từ chối hết lời mời của biết bao tiểu cô sĩ tộc, ả đúng thật là to gan!”

Chu Trương thị cười, mặt vрон ngón tay trắng khê gõ chén ngọc, không nói một lời.

Lúc này, tỳ phụ kia lại nói: “Không biết ả mỗ côi này có chiều trò gì có thể khiến Trương Hạ Chi giấu bức tranh ấy đi và còn cánh cáo Phù Lăng Nữ nữa. Ôi, lần trước trong lễ Vu Lan, nô tỳ vất vả lắm mới mời được cao thủ xem cốt tướng nổi tiếng là Phù Lăng Nữ, nhưng không ngờ Cơ thị nữ này lại không hề xuất hiện, thật là phí một phen tính toán của chúng ta!”

Chu Trương thị đặt chén trên án kỷ, hồ hững nói: “Đứng đây nói nhảm làm gì? Không phải bây giờ ả đã ra ngoài rồi sao? Ta nghe người ta nói, hôm nay một vị đại sư biết xem cốt tướng khác là Sơn Nhạc Tử cũng đến đây đây, người đi sắp xếp một chút đi.”

Tỳ phụ kia vội đáp: “Vâng, tất cả nghe theo phu nhân sai bảo.”

Cơ Tự không biết phía trước có người đang nhìn mình chòng chọc, lúc này trên đường phố tấp nập người qua kẻ lại, xe lừa của nàng chen chúc trong dòng xe cộ tắc nghẽn, hoàn toàn không nhúc nhích nổi.

Khi nàng vất vả lắm mới tới một túp lầu thì đột nhiên phía trước truyền đến tiếng gọi lanh lảnh của vô số tiểu cô, “Tạ Lang! Tạ Lang!” “Thập Bát ca ca, nghe nói huynh bị thương à? Ôi, mọii đau lòng quá.”

Trong từng giọng nói yêu kiều ngọt ngào đều chứa đựng đoạn trường tương tư.

Cơ Tự cau mày, nhỏ giọng lầm bẩm: “Đồ treu hoa ghẹo bướm!”

Tần Tiểu Thảo bên cạnh kinh ngạc nhìn nàng một hồi, sau đó không nhịn được phì cười. Bởi vì đám tiểu cô phía trước đông nghịt nên xe lừa Cơ Tự đi cả buổi trời mới nhích được ba bước, nàng tức giận hăm hừ nhảy xuống xe lừa, nắm tay Tần Tiểu Thảo len lỏi qua dòng người. Chẳng mấy chốc, nàng đã chen đến trước một căn lầu các.

Nàng thấy được Tạ Lang rồi. Chàng vẫn mặc bộ bạch y, đang đứng trên lầu cao, dường như suốt ba tháng, nên da thịt cũng trắng trẻo hơn. Tạ Lang vốn là mỹ nam đệ nhất Giang Nam tất nhiên ngũ quan tuyệt thế, nhưng chủ yếu chính là ánh hào quang tỏa ra từ người chàng như sơn ngọc, như quỳnh lâm, phong độ anh tuấn không sao tả xiết.

Nơi đó không chỉ có một mình Tạ Lang mà còn mấy vị quan viên và vài người trong hoàng thất. Giờ phút này chàng đang nói chuyện với một tôn thất bệ hạ, vị tôn thất kia nói nhiều đến mức mưa bay tứ tung, nhưng chàng vẫn mỉm cười tao nhã lắng nghe, thỉnh thoảng sẽ đáp lại đôi lời.

Tần Tiểu Mộc khó lắm mới chen đến trước mặt Cơ Tự, y thờ hồng hộc quay sang nhìn vị Tạ Lang đang trên căn lầu kia, lại thấy đoàn người đang tụ tập xung quanh lầu các, cộng thêm tiếng cười nói riu rít, tiếng khóc lóc thút thít và tiếng gọi nũng nịu của các tiểu cô vang lên không dứt. Y liền sồn da gà, lập tức quay sang nói với Cơ Tự: “Tiểu cô, vừa rồi Tạ Quảng tới. Người nói chuyện Trương Hạ Chi lần trước, người đã báo cho lang quân nhà mình rồi.”

Rồi y quay lại nhìn căn lầu kia, chợt hô lên: “Ồ, lang quân Tạ Quảng đang ở kia kia, người đang vẫy tay với chúng ta đây. Tiểu cô, tiểu cô, chúng ta qua đó đi.”

Cơ Tự nhìn đường phố đông đúc đến nỗi nước chảy không lọt, vẻ mặt đau khổ: “Đi qua thế nào đây?”

“Ồ?” Tần Tiểu Mộc ngờ ngạc, ngay sau đó y cũng nhăn mặt, “Đúng vậy, đúng vậy. Qua đó thế nào đây?”

Đúng lúc này, chỉ thấy Tạ Thập Bát quay người hướng ra ngoài. Đôi mắt trong veo của chàng nhìn những tiểu cô si mê bên dưới, rồi cười hiền hòa với họ. Nụ cười ấy khiến tiếng reo hò càng lớn hơn, cả con đường tràn ngập trong âm thanh hân hoan. Tạ Thập Bát tiêu sái chấp tay thi lễ, ôn hòa nói: “Các vị tiểu cô, bây giờ cũng không còn sớm nữa, chi bằng tản đi được không?”

Thật kì quái, chàng chỉ nói câu nhẹ nhàng “chi bằng tản đi được không?”, nhưng tiểu cô liền hài lòng hả dạ, quay người rời đi thật. Thấp thoáng Cơ Tự còn nghe thấy mấy tiểu cô còn mê mẩn lầm bẩm: “Ôi, Tạ Thập Bát nói chuyện với ta kia, thích quá đi mất.” “Tạ Thập Bát bảo ta ra về cơ đấy.” “Chàng còn cười với ta nữa cơ. Ôi, Tạ Lang cười với ta nữa cơ...”

Nghe những lời này, Cơ Tự ngờ ngạc quay sang nói với Tần Tiểu Thảo: “Vậy cũng được á?”

Tần Tiểu Thảo bật cười, nàng ta thì thầm: “Tiểu cô, đây không phải người bình thường, đó là Tà Thập Bát đấy!”

Đám tiểu cô tản ra được một lát, đường phố cũng thông thoáng hơn. Cơ Tự ngẩng đầu nhìn Tà Lang trên lầu các, thoáng chốc nàng không còn ý định vào đó gặp chàng nữa, vì thế quay người dợm bước rồi đi.

Nhưng nàng đâu biết, giờ khắc này cũng có người cũng đang giám sát từng hành động cử chỉ của nàng.

Một lúc sau, người đàn bà trung niên bước ra khỏi chiếc xe lửa. Thị đi vào trong căn lầu làm gì đó rồi đi ra ngay, lúc bước ra ngoài còn cười khẩy với Cơ Tự nữa.

Nụ cười này quả thật khiến Cơ Tự sồn cả gai ốc. Trong lúc cảnh giác nhìn theo tỳ phụ kia và âm thầm phỏng đoán, nàng không biết trong lầu các, có một tiểu đồng đến bên cạnh Sơn Nhạc Tử ăn vận như nho sinh, ri tai nói với ông ta mấy câu rồi chỉ vào Cơ Tự.

Sơn Nhạc Tử lập tức cúi đầu xuống, dăm dăm nhìn nàng, bàn tay vuốt chòm râu dài ra chiều nghiêng ngẫm.

Tà Lang đang được mọi người vây quanh, cũng nhìn theo ánh mắt Sơn Nhạc Tử về phía Cơ Tự. Sau đó chỉ nghe chàng khẽ nói: “Xin mọi người chờ chút.” Rồi chàng vẫy tay với Tà Tài đang hầu bên cạnh.

Hắn sai bước đi tới. Tà Lang hạ giọng phân phó: “Đưa mũ sa cho Cơ tiểu cô đội vào.”

Tà Tài hơi sững sốt, ngay sau đó hắn khẽ vâng một tiếng rồi đi xuống lầu các, nhanh chóng đến chỗ Cơ Tự, Tà Tài cầm chiếc mũ sa, nói với nàng: “Thập Bát lang nói rằng, xin tiểu cô hãy đội mũ sa lên.” Dứt lời hắn đưa mũ sa đến trước mặt nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Tự vụt đỏ bừng, nàng tức giận gờ tay nhận lấy, thầm oán hận trong lòng: Tà Thập Bát có ý gì đây, trách ta ra ngoài không đội mũ sa sẽ thu hút ong bướm hay sao? Hừ, chính chàng mới trên hoa ghẹo nguyệt đấy, mới vừa rồi có những mấy trăm con bướm bay vờn quanh đây, chàng còn không biết xấu hổ bắt ta đội mũ vào ư!

Vì để ghen ghét chàng mà hôm nay nàng còn cố ăn mặc và trang điểm suốt một canh giờ cho thật xinh đẹp, cuối cùng chỉ đổi lại một chiếc mũ sa này thôi!

Sau khi nghe Tà Lang nói câu kia và thấy Cơ Tự nhận lấy mũ sa Tà Tài đưa đến đội lên, mấy người đang đứng trên lầu các chột sững sờ, chỉ trong nháy mắt, mấy ánh mắt nhìn chăm chú vào Cơ Tự cũng giảm đi, đặc biệt là Sơn Nhạc Tử, động tác vuốt râu của ông ta khựng lại giây lát, rồi liếc về chiếc xe lửa của Chu Trương thị trên phố, thầm oán hận: Hóa ra Cơ thị nữ này được Tà Thập Bát che chở! Hay cho mụ độc phụ kia dám hãm hại ta!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiền Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Thuyền Bộ Nô Và Tà Lang.

Chủ tớ Chu Trương thị đợi ở bên đường chờ xem trò hay, thấy Cơ Tự nhận lấy mũ sa của Tà Tài đội lên, sắc mặt liền biến đổi. Lát sau một tiểu đồng đi đến bên cạnh xe lửa, lạnh lùng nói một câu, mặt của Chu Trương thị lập tức xanh mét.

Mụ quay đầu, khó tin nhìn Cơ Tự, tức giận nói: “Sao lại thế được? Chỉ là một nữ cô nhi hàn môn lại thật sự có quan hệ với Tà Thập Bát.”

Lúc này, giọng nói của mụ mang đầy hối hận, phần nộ và còn thấp thoáng cảm giác bị sỉ nhục. Mụ vốn chẳng thèm đếm xỉa đến Cơ Tự, chỉ đơn giản xem chuyện này là tiện tay đùa chơi thôi, không ngờ lại gặp phải cửa ải khó khăn, còn khiến bản thân mụ để lại ấn tượng xấu cho Sơn Nhạc Tử, thậm chí là Tà Thập Bát nữa.

Đúng lúc này, Chu Trương thị liếc nhìn tỳ phụ bên cạnh, thấy sắc mặt thị không ổn, Chu Trương thị quát khẽ: “Sao lại nhăn nhó thế kia?”

Tỳ phụ kia khàn khàn: “Phu nhân, tỳ phụ biết được rất nhiều tiểu cô sĩ tộc không ưa Cơ thị nữ này, nên đã tự ý chuyển lời bình của Phù Lăng Nữ đến tay đệ nhất mỹ nhân của Kiến Khang rồi. Người biết tiểu cô đó ái mộ Tiêu Dịch thế nào rồi đấy, mà Cơ tiểu cô này lại được Tiêu Dịch coi trọng, cho nên tỳ phụ nghĩ...”

Chu Trương thị không hề tức giận, mụ nghĩ ngợi một hồi lại hỏi: “Đưa lúc nào?”

“Ba, ba tháng trước. Khi ấy tỳ phụ nghĩ phu nhân cao quý ngần này, cần gì phải hao tâm tổn sức vì một nữ cô nhi? Mà chiêu mượn dao giết người thật ra không tồi...”

Thị còn đang dài dòng bẩm báo, Chu Trương thị đã cười nham hiểm, nói: “Không, người làm rất tốt.” Trong vẻ vui mừng của tỳ phụ kia, Chu Trương thị

nghe thấy nghiêng ngả nói tiếp, “Chuyện tranh đấu của nữ tử sĩ tộc ta tự nhiên sẽ có nội bộ giải quyết, Cơ thị nữ này chỉ vì một chút lợi lộc nhỏ mà không biết trời cao đất rộng dám xen vào vòng tranh đấu của nhóm quyền quý nhà cao cửa rộng, đáng bị dạy dỗ.”

Nói đến đây, Chu Trương thị chậm rãi khép mắt: “Bởi vì ả không xứng.”

Lúc này Cơ Tự sai người đánh xe lừa chuyển hướng. Mới vừa rời Tạ Quảng đã nói, lang quân nhà hắn vừa về đến Kiến Khang, nhất định sẽ vô cùng bận rộn, nên hắn bảo Cơ Tự về trước đi. Tuy nhiên đường xá vô cùng tắc nghẽn, xe lừa phải nhích từng chút từng chút. Thấy Tần Tiểu Thảo nhíu mày, Cơ Tự nhìn theo ánh mắt nàng ta; Tần Tiểu Mộc đang bị bỏ lại phía sau, hờ hờ đứng trước một gian ảo thuật.

Cơ Tự cười khê: “Hắn còn trẻ, đang tuổi hiếu động, dù sao hôm nay ra ngoài đi chơi mà, để hắn xem một chút cũng không sao.”

Tần Tiểu Thảo đáp vâng. Xe lừa rẽ vào con đường tắt sâu hun hút, có vẻ hơi tối. Đang lúc chủ tớ hai người cười nói, Tôn Phù đánh xe hát ngâm nga thì đột nhiên đỉnh đầu họ vang lên tiếng động rất nhẹ. Tôn Phù lập tức cảnh giác, vừa ngẩng đầu lên đã bị người ta tung một đồng phân màu xám vào mặt, trong nháy mắt, con ngõ đã hoàn toàn bao phủ trong màn sương xám ngắt.

Tôn Phù hoảng hồn đứng dậy, lúc hắn định cất giọng quát lên thì một bóng đen xuất hiện sau lưng y nhanh như chớp, ra tay đánh vào gáy Tôn Phù, y liền bất tỉnh nhân sự ngã xuống xe lừa.

Cùng lúc đó còn có hai bóng đen thoăn thoắt nhảy vào trong xe, gần như chủ tớ Cơ Tự vừa phát hiện thì ánh mắt đã tối sầm, các nàng bị người ta dùng thuốc mê bịt kín miệng mũi. Trong lúc hai gã kia khiêng chủ tớ Cơ Tự đi, mấy tên bên ngoài định giết người bịt miệng thì bỗng dưng nghe tiếng quát lạnh lạnh của Tần Tiểu Mộc vừa chạy đuổi theo: “Các người đang làm gì đó?”

Tần Tiểu Mộc là người vô cùng thông minh, vừa mới quát lên lập tức đã thấy không ổn, y liền hô lên thất thanh: “Có ai không, có ai không...”

Tần Tiểu Mộc xuất hiện quá đột ngột, mười mấy gã hắc y kia không kịp trở tay, lập tức một gã chửi rủa “Đáng chết!” liền quát đồng bọn: “Đi thôi!”

Chúng ôm lấy hai chủ tớ Cơ Tự, bỏ lại xe lừa và Tôn Phù, tung người nhảy qua tường rào, chớp mắt đã mất tăm mất tích.

...

Cơ Tự tỉnh lại trong cảm giác chòng chành, mở mắt ra, đầu vẫn còn choáng váng liên rên rĩ một tiếng. Trong lúc lắc đầu cho tỉnh táo, nàng bỗng nhớ lại tất cả mọi chuyện, mau chóng quay đầu nhìn đảo đạc.

Quả nhiên, Tần Tiểu Thảo đang nằm bất tỉnh nơi góc phòng, nàng vội bò về hướng ấy. Vừa cử động nàng mới phát hiện ra tay và chân mình đều bị xiềng xích, thậm chí là miệng nàng cũng bị bịt kín. Có thể nói, phạm vi hoạt động của nàng bị hạn chế trong vòng năm bước. Dĩ nhiên, khoang thuyền này cũng chỉ to cỡ đó thôi.

Cơ Tự thăm kinh hải, nàng không lo đến Tần Tiểu Thảo nữa, nhìn thấy phía trước có một cửa sổ liền bò đến.

Cửa sổ được che bằng vải bố, tuy Cơ Tự bị xích lại nhưng tay chân vẫn có sức, nàng giật mảnh vải kia xuống, nhìn ra ngoài. Sắc mặt nàng trắng bệch, bên ngoài là mặt sông phản chiếu ánh sao dập dềnh trước mắt.

Nàng bị người ta bắt lên thuyền, mà bây giờ đã là ban đêm. Đèn trên thuyền cũng không nhiều, nàng không thấy rõ hai bên bờ, không biết giờ phút này bản thân đang ở nơi nào. Có điều căn cứ vào cái bụng đói kêu ròn rột của mình, hẳn là đã qua mấy canh giờ rồi, chắc đang ở trên đoạn sông từ Kiến Khang đổ ra Trường Giang.

Âm thầm phán đoán một lượt, Cơ Tự quay đầu nhìn lại, phát hiện ra chiếc giường nhỏ nàng nằm khi này có dán một tờ giấy, trên giấy viết vài hàng chữ. Nàng vội bò quay xem, nương theo ánh đèn lồng mờ mờ bên ngoài, nàng thấy rõ hàng chữ to “Hàng thượng đẳng.”

Tiếp theo bên dưới có mấy hàng chữ nhỏ: Cơ thị nữ, hậu duệ Hoàng đế (quy), mười bốn mười lăm tuổi (có thể huấn luyện), da dẻ trắng nõn, thân thể thơm tho, trán cao mũi thẳng, mắt phượng gáy mảnh. Có quý tướng của nữ tử sĩ tộc, căn cốt nội mị (thượng đẳng), vẫn còn xử nữ. Biết các loại thi thư, tinh thông số học, thấu hiểu (thượng phẩm). Hình như có qua lại với Trần Quận Tạ thị và Lan Lăng Tiêu thị, được mua với giá năm nghìn lượng vàng. Đề nghị đưa đến đất Thục, dạy bảo một năm sau đó bán đến Lạc Dương.

Thấy hàng chữ này, Cơ Tự lạnh cả người, phút chốc răng va vào nhau lập cập.

Sau phút kinh hoàng, nàng chợt bò về phía Tần Tiểu Thảo. Trên đầu giường của nàng ta cũng có một tờ giấy, Cơ Tự xem thấy trên đó viết “Hàng hạ đẳng”, dòng chữ nhỏ cũng rất đơn giản: Mười sáu tuổi, mặt mũi xinh xắn, da thịt trắng trẻo, biết chữ, xuất thân nghèo hèn, không dòng dõi, không căn cốt.

Cơ Tự xem một hồi tay run lấy bầy. Kiếp trước nàng từng nghe người ta nói, bởi vì triều đình không quản chặt nên nạn cướp bóc mới hoành hành, hơn nữa xuất hiện thêm lượng trang viên lớn, nên dân chúng tự động bán mình hoặc bị lừa bán thành nô lệ là chuyện rất bình thường.

Nàng cũng biết, thế gian này có một lực lượng vô cùng to lớn đi khắp nơi săn lùng thiếu niên nam nữ có khí chất xuất chúng cho đám quyền quý. Theo lẽ thường, bởi vì người đương thời rất sùng bái nam tử, đặc biệt là nam tử có học thức thì càng được tôn kính. Cho nên lúc đối mặt với mỹ thiếu niên, bất kể nghèo hèn hay không, những người bộ nô này đều dùng thủ đoạn ôn hòa, dụ dỗ là chính.

Nhưng khác với nam tử, thái độ của họ đối với nữ tử lại rất tệ. Thứ nhất, thế gian này, đặc biệt là nữ tử chốn dân gian không hề có địa vị, rất nhiều nơi

bởi vì phong tục nữ tử xuất giá phải có của hồi môn nên một số cha mẹ sinh ra con gái liền giết chết ngay. Đồng thời trong cảnh chiến loạn bữa no bữa đói không an toàn này, rất nhiều kẻ cường bá đều có sở thích khát máu và thô bạo. Từ thời Thạch Sùng nhà Tần đến nay, chuyện sĩ tộc ác bá hành hạ ca nhi từ nữ trong nhà đến chết là rất thường tình. Vì đủ nguyên do như thế, nên đám bắt cóc buôn người này không hề khách khí với mấy nữ tử bị bắt chút nào.

Hiện tại, thông qua hai tờ giấy cũng có thể thấy được tổ chức buôn người này rất nghiêm mật, mua mỹ nhân còn xem tướng cốt, sau đó phân cấp. Có điều những người này nắm rõ về nàng như vậy, chỉ e là họ có cấu kết với đám sĩ tộc ở Kiến Khang rồi. Chắc chắn đây là một âm mưu đã được dàn dựng sẵn.

Mặc dù Cơ Tự hiểu rõ những chuyện này nhưng không hề có ích lợi gì cho tình huống trước mắt nàng cả. Đang lúc mồ hôi lạnh chảy đầm đìa thì chợt nghe thấy tiếng khóc từ khoang thuyền bên cạnh truyền đến. Trong tiếng khóc kia có nam có nữ, vô cùng tuyệt vọng. Cơ Tự lắng nghe một hồi lại thành linh ngẩng đầu lên, trên đầu nàng có tiếng bước chân đi lại. Xem ra, nàng đã bị người ta nhốt ở khoang đáy thuyền hàng hoặc thuyền khách rồi.

...

Tiếng kêu cứu của Tần Tiểu Mộc đã kinh động đến vô số người đi đường, y lao đến lay Tôn Phù tỉnh lại.

Tôn Phù vừa tỉnh đã nắm chặt ống tay áo của Tần Tiểu Thảo, khàn giọng nói: “Mau, mau đi tìm Tạ Thập Bát! Mau nói cho người biết, tiểu cô đã bị người ta bắt đi rồi.”

Tần Tiểu Mộc giật mình bừng tỉnh, giọng run run: “Đứng, đứng, con phải đi tìm Tạ Thập Bát lang, những kẻ bắt tiểu cô và tỷ tỷ mới đi chưa lâu, lang quân Tạ gia cử người đi ngay nhất định sẽ cứu kịp.” Nói đến đây Tần Tiểu Mộc liền lao ra ngoài phố.

Lúc Tạ Lang biết tin Cơ Tự mất tích đã là một lúc lâu sau, mặt chàng biến sắc, lập tức phái người đi điều tra xung quanh. Không đến một canh giờ, Tạ Tài và Tạ Quảng trở về, Tạ Quảng bước đến, trầm giọng bẩm báo: “Lang quân, theo dấu vết hiện trường để lại, những kẻ mặc hắc y kia dùng bột gây mê do thuật sĩ đàn được luyện ra, được tính rất mạnh. Hơn nữa những người này hành động nhanh gọn, phối hợp nhịp nhàng, chắc chắn là có tổ chức.”

Tạ Tài còn bẩm: “Lang quân, chúng tôi truy tìm theo hướng chúng rời đi, dựa vào các dấu vết để lại, có thể phán đoán bọn chúng đi đường thủy ra khỏi Kiến Khang.”

Một bộ khúc họ Tạ khác lại nói: “Lang quân, tiểu nhân đã phân tích tổng hợp mọi thứ, đoán rằng đây là do đám bộ nô gây ra.”

Đám bộ nô ư? Tạ Lang đứng phắt dậy: “Trong vòng nửa canh giờ, ta muốn tất cả đội thuyền của Tạ thị đều xuất bến.”

Chàng vừa dứt lời, sắc mặt chúng bộ khúc đều đại biến. Tạ Quảng gấp gáp khuyên: “Lang quân, dù bây giờ đã tối nhưng quá nửa số thuyền trong đội thuyền của người ngay cả gia tộc và hoàng thất đều không biết. Người mạo muội điều quân như vậy, nếu bị phát hiện ra sẽ là tội chết đấy!”

Tạ Tài cũng chen lời: “Lang Quân, hoàng thất và sĩ tộc đã có giao kèo ngầm từ lâu, người dẫn đại quân đi như vậy e rằng bệ hạ sẽ cho rằng người có ý làm phản. Nếu chuyện này bị tiết lộ ra ngoài, dù dựa vào khả năng của Trần Quận Tạ thị cũng không bảo vệ được tính mạng người đâu.”

Tuy hoàng thất bị ràng buộc đủ việc, không thể không cho đám sĩ tộc được quyền đặc cách, nhưng có một số việc, dù là sĩ tộc đứng đầu thiên hạ cũng nhất định không thể vi phạm. Trong bất kì triều đại nào thì hành động điều binh của Tạ Lang cũng thành tội tru di cử tộc. Mà trong thời thể hiện giờ, với địa vị của Trần Quận Tạ thị, hoàng thất không dám giết cả tộc họ Tạ nhưng tính mạng của Tạ Lang chắc chắn không thể nào giữ được.

Trong vẻ kích động của mọi người, Tạ Lang chỉ cười ôn hòa nói: “Đừng hoang mang, các người đã quên Tạ Thập Bát ta còn có một miếng ngọc đen à.”

Sắc mặt chúng bộ khúc vẫn khó coi như cũ, Tạ Tài lẩm bẩm: “Cả Trần Quận Tạ thị chỉ có ba người có ngọc bài miễn tử. Lang quân, người muốn dùng miếng duy nhất của mình chỉ vì một tiểu cô sao?”

Tạ Lang không có ý định giải thích, chỉ nói khề: “Hành động đi.”

Mọi người trầm mặc một hồi, đồng thời cúi đầu thừa vâng

...

Tần Tiểu Thảo bị con đói đánh thức, vừa mở mắt ra đã bị bóng tối dọa sợ, ngay sau đó nàng ta vội la lên: “Tiểu cô, tiểu cô, người đang ở đâu? Sao khắp nơi toàn là tiếng khóc thế này?”

Lúc này, giọng nói bình tĩnh của Cơ Tự truyền đến: “Chúng ta ở trên thuyền bộ nô.” Nàng vẫn ngồi cạnh cửa sổ, nhìn ra bầu trời đen kịt bên ngoài, lẩm bẩm nói tiếp, “Sắp canh năm rồi.”

Tần Tiểu Thảo nào có nghe được nàng đang nói gì? Nàng ta đang hoang mang tột cùng, cũng có nhiều chuyện muốn hỏi Cơ Tự, nhưng bất kể nàng ta hỏi gì, Cơ Tự đều hoàn toàn không ngó ngang đến, chỉ ngồi yên đấy, mặc gió sông thổi tới khiến cả người rét cóng cũng không cử động, chỉ mãi mê suy nghĩ. Mặc kệ chuyện gì xảy ra, ta không thể chết được. Ta đã chết một lần rồi, lần này ta không thể chết thế này được.

Nàng nghĩ, nàng còn hai mươi mấy kho bảo tàng của gia tộc chưa đào ra, nàng còn đệ đệ cần phải chăm sóc. Kiếp trước, khi nàng chết, Cơ Đạo đã mười bốn tuổi, nhưng cuộc sống về sau vẫn rất cực khổ. Bây giờ cậu bé mới chín tuổi, sau này phải làm thế nào? Và cả Tạ Lang nữa, lang quân phong lưu luôn cười dịu dàng với nàng kia...

Đang lúc Cơ Tụ thất thần, bỗng nhiên nàng thoáng kinh ngạc, bật dậy.

Tần Tiểu Thảo cả kinh, vội vàng nín khóc hỏi: “Tiểu cô, sao thế?”

Trong bóng tối, mắt Cơ Tụ tỏa sáng, run giọng nói: “Ta nghĩ thấy mùi gì đó là lạ trong gió sông.”

Đúng lúc đó, trên khúc sông tối đen phía trước bỗng sáng rực, phút chốc tất cả tiếng khóc đều im bật, Tần Tiểu Thảo cũng thất tha thất thểu bò đến, nhìn ra ngoài cửa cùng Cơ Tụ.

Không biết từ lúc nào, từ sau những ngọn núi, từ trong những nhánh sông xuất hiện mấy nghìn chiếc thuyền. Những chiếc thuyền này đều là thuyền tốc hành màu đen, thuyền không lớn nhưng mũi thuyền nhọn hoắt như dao, có thể rẽ nước phi nhanh. Giờ phút này những chiếc thuyền ấy xuất hiện như thể hồn ma, chặn kín cả con sông, khiến thuyền bộ nô bất giác đã bị vây bên trong.

Một lang quân huyền y đeo mặt nạ đứng trên mũi thuyền dẫn đầu. Dù người chỉ đứng nhàn nhai trên mũi thuyền, gương mặt không thấy rõ ngũ quan nhưng bất cứ ai vừa nhìn đã bị đôi mắt sáng quắc trong đêm tối của người thu hút, bị khí thế vô song của người làm rung động đến mức chết lặng.

Người bình thường tuyệt đối không thể có được khí khái bậc này, mà đám quyền quý bình thường cũng không có nổi.

Trong thoáng chốc, thuyền bộ nô đang giam Cơ Tụ bỗng yên tĩnh. Tần Tiểu Thảo nắm chặt khung cửa sổ thuyền, roi lệ mừng rỡ: “Tiểu cô, họ tới cứu chúng ta đúng không?”

Lần này, nàng nghe thấy giọng tiểu cô nhà mình nhẹ nhàng nói: “Phải, là chàng đến cứu chúng ta, là chàng đến cứu ta rồi.”

Sau khi thuyền bộ nô yên tĩnh, một giọng nói còn khá trẻ vang lên: “Vị lang quân này, ngươi biết ngươi đang chặn thuyền nhà ai không? Trong trăm sĩ tộc đứng đầu Kiến Khang, có đến năm mươi nhà hậu thuẫn cho bọn ta. Ngay cả hoàng thất cũng chống lưng cho bọn ta nữa kia. Vị lang quân này, ngươi có chắc ngươi có thể đắc tội với nhiều đại gia tộc như vậy hay không?”

Đang lúc gã thanh niên kia nói một mạch, lang quân huyền bào đeo mặt nạ lại không hề đếm xỉa, dưới ánh đuốc sáng ngời, chàng giơ tay phải lên không trung, hờ hững nói: “Giết, không chừa một tên nào.”

“Vâng.”

Tiếng tuân lệnh hùng hồn truyền đến từ bốn phương tám hướng, khiến người trên thuyền bộ nô phát hiện xung quanh chỉ có mình thuyền gã. Không biết chủ nhân của đội thuyền này là ai lại dám điều động đội thủy quân hùng mạnh đến mức đủ áp đảo cả quân của triều đình trong khoảng cách gần Kiến Khang như vậy?

Trong tiếng hô của đội quân, ba nghìn chiếc thuyền đồng thời bắn tên. Trong bầu trời đêm, hàng nghìn mũi tên dày đặc như mưa bắn đến thuyền bộ nô. Chỉ nháy mắt, trên đỉnh đầu Cơ Tụ liền truyền đến mấy chục tiếng hét thảm.

Đúng lúc này, lang quân huyền y kia nói câu thứ hai: “Áp sát.”

“Vâng.”

Ba nghìn chiếc thuyền áp sát vào thuyền bộ nô, trong cơn mưa tên xối xả lần thứ năm, trên nóc thuyền bộ nô đã không còn âm thanh gì truyền đến nữa.

Bấy giờ, một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ thang lầu, nháy mắt đã đến khoang đáy. Cơ Tụ đột ngột tỉnh táo, nàng đẩy Tần Tiểu Thảo, khàn giọng: “Mau, chúng ta chặn cửa khoang lại ngay.”

Trong lúc nói chuyện, Cơ Tụ đã đẩy giường mình đến sau cửa. Tần Tiểu Thảo vẫn còn ngây người, tuy nàng ta không hiểu tại sao phải làm như vậy, nhưng vẫn biết tiểu cô nhà mình tức trí đa mưu, nên lập tức nháo nhào đẩy giường mình đến chặn cửa phòng giống nàng. Sau đó hai người cũng tì lưng lên đóng giường chặn cửa. Lúc này bên ngoài hành lang truyền đến tiếng quát tháo.

“Mấy người đó rốt cuộc là ai? Rõ ràng các đại sĩ tộc đã ngầm đồng ý sự tồn tại của chúng ta, sao lại đột nhiên chui ra một tên diêm vương thế này?”

Một giọng khác vang lên: “Những người này sẽ không vô duyên vô cớ tấn công chúng ta. Nhất định chúng có mục đích. Lão Tam, rốt cuộc trên thuyền này có món hàng quý hiếm gì hả? Ngươi mau khai ra mau, chúng ta áp giải họ ra ngoài có lẽ sẽ còn đường sống sót.”

“Đúng, đây là con đường sống cuối cùng, tên đeo mặt nạ quả thật nham hiểm, ngay cả dưới nước cũng có người mai phục, chúng ta mà nhảy xuống thì cũng bị biến thành thi thể nổi lềnh bềnh thôi.”

Lúc này Lão Tam kia cất lời: “Những thứ khác đều tầm thường, chỉ có một tiểu cô họ Cơ là có người cố ý dặn ta hạ thủ. Ta xem trên giấy nói ả ta có qua lại với lang quân của Trần Quận Tà thị và Lan Lăng Tiêu thị.”

Gã vừa lên tiếng, mười mấy giọng nói tức giận gào lên: “Gi cơ? Trần Quận Tà thị? Ngươi điên rồi, người của Trần Quận Tà thị mà cũng dám động vào sao?”

Trong tiếng quát náo, bọn chúng vội vàng xông đến khoang thuyền của Cơ Tụ, lớn tiếng hỏi: “Cơ thị nữ kia ở khoang nào?” Vừa cất lời chúng vừa bắt

đầu tông cửa.

Giờ khắc này bên ngoài ánh lửa đã sáng như ban ngày, những chiếc thuyền đen kìa đã áp sát thuyền bộ nô, từng người mặc hắc y đang giăng dây nhảy sang thuyền bên này.

Mười mấy người phía ngoài vẫn còn đang xô cửa, một gã tức giận nói: “Sao cửa này khóa chặt thế?” Bỗng trên nóc thuyền truyền đến hàng loạt tiếng bước chân, phút chốc vô số người hắc y đã tràn vào khoang đáy.

Mấy gã đàn ông ngoài cửa bắt đầu hoảng sợ: “Bọn họ không tha cho chúng ta đâu!”, “Có ai không, mau giết đám hàng hóa này cho ta!”, “Liều chết với chúng một trận thôi!”

Trong nháy mắt vô số tiếng chém giết và tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Còn cửa khoang Cơ Tự thì bị thúc vào rất mạnh, rất hiển nhiên có người muốn cá chết lưới rách, giết nằng cho hả giận. Nhưng may mà Cơ Tự đã chèn giường ngăn phía sau cửa, trong lúc vội vàng, bọn chúng muốn xông vào đâu dễ.

Qua một hồi, dần dần tiếng chém giết đã lắng xuống, Cơ Tự bần rùn ngã phịch xuống sàn. Bấy giờ nằng nghe thấy hành lang bên ngoài vang lên hàng loạt tiếng bước chân mạnh mẽ xen lẫn tiếng bước chân thong dong đến đây. Sau đó, nằng nghe thấy giọng nói êm ái khê khàng của Tạ Lang gọi mình: “A Tự, nằng ở đâu?”

Đột nhiên Cơ Tự cất tiếng nghẹn ngào, nằng lao đến cửa khoang, òa khóc: “Ta ở đây, ta ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Cần Chịu Trách Nhiệm Không?

Cơ Tự vừa òa khóc, chúng hộ vệ phía ngoài đều vui mừng reo lên, Tạ Quảng hô to nhất: “Tốt quá, cuối cùng cũng tìm được rồi!”

Trong tiếng cười vang, cửa khoang của Cơ Tự bị gõ mạnh, “Cơ tiểu cô, cô có thể ra ngoài không?”

Cơ Tự muốn đi ra ngoài lắm, nhưng cửa khoang bị nằng chặn kín, dù là nằng hay Tàn Tiểu Thảo vốn chỉ còn chút hơi tàn, lại rơi vào tình cảnh tìm được đường sống trong chỗ chết, từ sợ hãi cực điểm biến thành vui sướng tột cùng, đến nỗi tay chân bần rùn, làm gì còn hơi sức đâu nữa? Thế là hai chủ tớ vừa khóc vừa cười, cố gắng lắm mới dòi giường ra được. Cửa khoang vừa được mở ra, Cơ Tự liền ngã nhào về phía trước.

Nằng nhìn thấy lang quân huyền bào đứng giữa vòng vây của đám người Tạ Quảng, Tạ Tài đang mỉm cười nhìn nằng. Giờ phút này, đôi mắt lấp lánh của chàng đều mang nét dịu dàng và hân hoan.

Chàng đang đắm đắm nhìn nằng. Chàng đang vui sướng nhìn nằng! Là chàng thật rồi, Tạ Lang đã tới thật rồi!

Cơ Tự bật khóc nức nở, mặc kệ tất cả nhào đến chỗ chàng. Thế nhưng trong lúc Tạ Lang mở rộng vòng tay ra đón, Cơ Tự lại ngã phịch dưới chân của chàng, nhắm mắt bất tỉnh nhân sự!

Bên cạnh, Tàn Tiểu Thảo như được sống lại cũng mềm oặt ngã trên mặt đất.

Tạ Lang thở dài một tiếng, chàng cúi người xuống, nhẹ nhàng ôm lấy Cơ Tự vào lòng. Khi chàng ôm nằng, tất cả hộ vệ xung quanh đều hiểu ý cúi đầu.

Chốc lát sau Tạ Quảng đi tới, khê bẩm: “Lang quân, có sáu tiểu cô vẫn còn sống, những người còn lại đã bị đám đạo tặc chém chết hết rồi.” Hắn nhìn Cơ Tự rồi ca ngợi: “May mà Cơ tiểu cô thông minh, kịp thời dùng vật nặng chặn cửa khoang, nếu không thì hậu quả đúng là khôn lường.”

Tạ Lang nghe thấy hắn nói như vậy, cánh môi khê mím lại.

Ngừng một hồi, Tạ Quảng lại nói: “Lang quân, mấy tiểu cô đó đều trông thấy đại quân của chúng ta bao vây tiêu diệt thuyền bộ nô, nếu họ ở lại Kiến Khang, sẽ không tránh khỏi bị người khác mua chuộc, tiết lộ chuyện hôm nay.” Hắn nói tiếp, “Hơn nữa, nếu để người ta biết Cơ tiểu cô từng bị bắt lên thuyền buôn bán nô lệ, cũng không tốt cho lắm.”

Tạ Lang gật đầu: “Ngươi nói đúng. Như vậy đi, trước tiên đưa mấy tiểu cô này đến đất Thục, sau đó tranh thủ tìm người nhà của họ, cho họ ít bạc rồi đưa đến đất Thục luôn, để họ sau này an cư ở đó.”

“Vâng!”

Quyết định của Tạ Lang thật ra rất tốt với sáu tiểu cô kia. Nếu họ rời xa cố thổ, sẽ không sợ hàng xóm dị nghị, cũng dễ dàng bắt đầu một cuộc sống mới.

Tạ Quảng lại nhìn Cơ Tự được Tạ Lang ôm trong lòng, nhìn khuôn mặt tái nhợt nhợt nước mắt, hắn thở dài nói: “Sớm biết chỉ có một chiếc thuyền bộ nô, lang quân đã không phải gióng trống khua chiêng, phát động ba nghìn chiến thuyền như thế! Ôi, chuyện bé xé ra to quá rồi!”

Tạ Lang cũng chỉ khẽ cười, chàng không nói gì nữa, bé Cơ Tụ quay người rời đi.

Tiếp theo, chúng hộ vệ bắt đầu bận rộn dọn dẹp thuyền bộ nô, vớt hết thi thể xuống sông, hứng từng chậu nước tẩy rửa hết vết máu trên thuyền.

Lúc này, chàng đã bế Cơ Tụ đi tới khoang chủ rộng rãi. Dĩ nhiên, khoang này đã được dọn dẹp từ trong ra ngoài, sau đó được bày trí lại, trải thảm gấm trắng, thậm chí cả sập và kỷ trà cũng đã được thay mới.

Thấy Cơ Tụ ngủ say trong lòng Tạ Lang, như đang mơ thấy giấc mộng ngọt ngào, một trong tứ đại hộ vệ của chàng là Tạ Tịnh hành lễ rồi cung kính hỏi han: “Lang quân, khoang thuyền đã được bài trí xong xuôi, hai tỷ nữ của người cũng đã chuẩn bị xong xiêm y cho Cơ tiểu cô rồi. Họ xin hỏi khi nào thì lang quân và Cơ tiểu cô tắm rửa thay quần áo ạ?”

Tạ Lang thông dong ngồi xuống sập, sau đó cúi đầu nhìn Cơ Tụ, cuối cùng mỉm cười nói: “Không cần.”

Tạ Tịnh hơi sững sốt, không hiểu rõ ý chàng cho lắm.

Tạ Lang thấy hần có vẻ hoang mang, không khỏi vươn ngón tay thon dài trắng trẻo khẽ vuốt ve khuôn mặt đang ngủ say yên bình của nàng: “Ngươi nói xem, trên đời này làm gì có chuyện hỏi như vậy? Bắp đùi vàng như ta đây, nàng muốn ôm thì vui về tới ôm, muốn vứt bỏ thì quay ngoắt đi nói với ta, ta chẳng qua chỉ là chỗ mà nàng muốn dựa dẫm mà thôi...”

Nói tới đây, Tạ Lang cầm một chung rượu trên kỷ trà lên, vừa bình thản nhoen môi vừa nhẹ giọng: “Ta đã để tâm đến mức này mà nàng vẫn cứ vô tư lự, chuyện này sao có thể?”

Tạ Tịnh cúi đầu nhìn Cơ Tụ đang ngủ mê mết, còn thỉnh thoảng cọ mặt vào lòng Tạ Lang, lúng ta lúng túng: “Ý lang quân là?”

Ngón tay thon dài của Tạ Lang dừng bên khoe môi Cơ Tụ, thần nhiên nói: “Đã làm anh hùng cứu mỹ nhân thì phải làm cho trót. Hôm nay các người không ai được phép vào khoang thuyền này nữa.”

Tạ Tịnh cúi đầu, hắng giọng đáp vâng. Vừa dứt lời hần lùi về phía sau, sau khi ra ngoài còn chu đáo khép cửa phòng lại.

Cơ Tụ bị tiếng người ồn ào làm tỉnh giấc. Nàng mơ màng chớp mắt, đầu tiên nhìn ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ rồi mới quay đầu nhìn lại bên cạnh. Vừa nhìn rõ tiếng thét thất thanh đã nghẹn lại trong cổ họng! Hóa ra trên chiếc gối ngọc bên cạnh có một lang quân đang ngủ say. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt tuấn tú của lang quân đỏ như tía ra muôn vàn tia sáng rực rỡ, gần sát với mặt nàng trong gang tấc. Hơn nữa, mỹ nam này chính là Tạ Lang!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Tụ thoáng chốc đỏ bừng như lửa, nàng thật sự không hiểu tại sao mình lại ngủ chung giường với chàng nữa. Tuy váy áo nàng vẫn chỉnh tề nhưng lại rúc vào ngực Tạ Thập Bát giống như một đứa trẻ, mà Tạ Thập Bát thì nằm nghiêng nghiêng, còn vươn một cánh tay ra để nàng gối đầu...

Sao, sao hai người họ lại thành cùng giường chung gối thế này?

Trong khoảnh khắc nàng dò dẫm nhìn mỹ nam bên cạnh với vẻ mặt không dám tin thì chợt thấy hàng mi thật dài của chàng khẽ chớp, đôi mắt trong veo sâu thẳm từ từ mở ra.

Tạ Thập Bát vừa mở hai mắt liền tỉnh táo nhìn ngay vào Cơ Tụ.

Mặt nàng càng đỏ hơn, lấp ba lấp bắp: “Ta, ta, không phải, ngày hôm qua, ta, ta không có...”

Cơ Tụ còn đang nói năng lộn xộn thì Tạ Lang đã ngồi dậy một cách tao nhã, cầm lấy ngoại bào bên cạnh mặc vào, quay đầu thấy Cơ Tụ vẫn đang ngây dại nhìn mình, giọng Tạ Lang trầm ấm, thờ dãi nói: “Tối qua sau khi nàng ngủ đi cứ nắm lấy tay áo ta không buông, ta vừa rút ra nàng liền khóc nức nở trong mơ. Không thể làm gì khác, ta đành phải ôm nàng ngủ một đêm.”

Nói tới đây, Tạ Lang nhìn về phía nàng, khẽ giọng thì thầm: “Nhưng nàng cứ yên tâm, chuyện tối qua chỉ có năm sáu người biết thôi.”

Câu “chỉ năm sáu người biết thôi” của chàng vừa thốt ra, khuôn mặt Cơ Tụ đã đỏ như máu, nàng lấy tay che mặt, thàn than: Những năm sáu người biết lẽ nào còn ít ư?

Tạ Lang nhìn dáng vẻ nàng lúc này, ra vẻ vô cùng bất đắc dĩ, lại thờ dãi, dịu giọng nói: “A Tụ, nếu nàng không muốn ai biết chuyện xảy ra đêm qua, ta sẽ ra lệnh cấm khẩu họ.”

Dứt lời, chàng thần nhiên đi sang bên kia, vừa tự mình mặc quần áo, cột phát quan, đeo đai lưng vừa bình tĩnh chờ Cơ Tụ lên tiếng.

Một khắc sau, cuối cùng Cơ Tụ cũng cất lời ướm hỏi: “Vậy, vậy người dặn họ đừng nói với ai nhé?”

Gần như Cơ Tụ vừa nói ra lời này, Tạ Thập Bát đang đưa lưng về phía nàng chợt khựng lại.

Mãi lúc lâu sau, chàng mới ôn hòa hỏi han: “Ý nàng là để ta nói với bọn Tạ Quảng, đêm qua không hề xảy ra chuyện gì cả, sau này chúng ta gặp mặt vẫn giống như trước đây đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bấy giờ đầu óc Cơ Tự mới hoàn toàn tỉnh táo, nàng vội gạt đầu lả lịa, nói dứt khoát, “Chúng ta vốn là bạn bè mà, làm bạn bè rất tốt, hi hi...”

Thế nhưng trong lòng nàng lại tự nhủ: Người ngồi ở đầu thì ở đấy nở đầy hoa đào, chúng ta vẫn nên làm bạn bè thôi. Ta nhìn thấy lũ ong bướm bay quanh người đã đủ phiền não lắm rồi, nếu theo người thật, chẳng phải suốt ngày sẽ ghen tuông thay cơm hay sao?

Thấy nàng trả lời dứt khoát như vậy, giọng chàng lại nhẹ hơn vài phần, vẫn không quay người lại: “Nói cách khác, mặc dù ta đã chạm vào nàng, cũng ôm nàng ngủ suốt đêm, lại để cho người ta biết ta và nàng từng chung giường chung gối, nhưng cũng không cần làm to chuyện, cứ xem như không có gì xảy ra là được đúng không?”

Không hiểu sao, Cơ Tự nhận ra sự chỉ trích trong lời của chàng. Suy cho cùng cũng phải thôi, trinh tiết và thanh danh của một cô gái quan trọng đến mức nào kia chứ? Ngay cả một nữ tử rơi xuống nước được một lang quân cứu ôm lên cũng bị coi như mất trinh tiết, huống chi là họ lại ngủ chung giường cả đêm thế này.

Dù sao Cơ Tự cũng là người đọc sách thánh hiền, sau phút tròn mắt lú lờ nghe những lời Tạ Lang nói thì ngại ngùng cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, mới cất giọng khê khàng: “Sau này ta, ta không lấy chồng là được chứ gì...”

Làm ra quyết định này, Cơ Tự lập tức vui vẻ trở lại, mặt mày hớn hờ: “Ta vốn cảm thấy xuất giá chẳng có ý nghĩa gì cả, hôm nay đã có tiếp xúc da thịt với người, nếu sau này lập gia đình thật thì cũng thật có lỗi với đối phương. Thôi, sau này ta không lấy chồng là được.”

Lời này cũng có thể nói với về mặt hớn hờ thế sao? Hồi lâu, Tạ Lang cười khê rồi chậm rãi quay người. Chàng chấp tay ra sau, rõ ràng mới rời giường nhưng tinh thần lại phấn chấn đến mức khiến người ta ghen tị. Bình tĩnh nhìn nàng chăm chú một lúc mới nói với giọng ôn hòa: “Không cần ta chịu trách nhiệm, cũng không lấy chồng ư? Quyết định này hay đấy.”

“Người cũng tán thành à?” Cơ Tự vô cùng cao hứng, “Ta cảm thấy mình nghĩ rất thoáng. Thiệt cho trước kia ta còn cảm thấy phải thờ phụng danh giáo của Nho gia, may mà sau này ta lại học Trang Tử, Huyền học.”

Nàng vui vẻ ngoảnh sang chàng: “Tạ Thập Bát, sao hôm qua người tới kịp thời như vậy?” Nghĩ đến màn kinh hoàng ngày hôm qua, lại nghĩ đến lúc mừng rỡ khi nghe thấy giọng Tạ Lang, ánh mắt Cơ Tự nhìn chàng ẩn chứa sự ngọt ngào mà chính nàng cũng không hề hay biết. Nàng đỏ mặt, vừa hạnh phúc vừa quyến luyến nhẹ nhàng nói: “Tạ Thập Bát, lần này Cơ Tự nợ người một ân tình rồi.” Ngay sau đó nàng lại huênh hoang đắc ý, “Thế nhưng người yên tâm đi, ta rất thông minh, người đối xử tốt với ta, ta sẽ ghi nhớ tất cả, sau này ta sẽ giúp sức cho người nhiều hơn, nhiều hơn nữa để đền đáp!”

Tới lúc này, Tạ Lang đã tức đến độ muốn cười lạnh lắm rồi, nhưng mặt ngoài chàng chỉ khê nhếch môi, sau đó quay người mở cửa khoang, áo bào tung bay, cất bước rời đi.

Cơ Tự đứng trong phòng, nàng dõi theo bóng lưng chàng, chép miệng lầm bầm: “Sao ta cứ cảm thấy hình như vừa rồi Tạ Thập Bát đang tức giận ấy nhỉ? Ồ, nói thế nào cho phải đây? Lẽ nào lúc trước chàng cũng giận ta chuyện gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tâm Tư Của Cơ Tự.

Ngày hôm qua Cơ Tự bị kinh sợ quá mức, nàng ngồi gật gù trên sập một hồi vẫn cảm thấy mệt mỏi rã rời, liền ngã người lăn một vòng trên sập sau đó chìm vào giấc ngủ.

Nàng vừa chợp mắt thì hai tỳ nữ được sai bảo bưng chậu nước đi vào chuẩn bị hầu hạ Cơ Tự tắm rửa bước vào, thấy cảnh này chợt buồn cười. Hai tỳ nữ đó đều thuộc hàng tuyệt sắc, khinh thường liếc qua Cơ Tự đang ngủ say trên sập rồi thì thầm với nhau: “Hôm qua lang quân còn định sai chúng ta hầu hạ nàng ta đấy.” “Chỉ là một nữ tử hàn môn, tương lai có vào được hậu viện của lang quân thì cũng chẳng qua là một tỳ thiếp thôi.”

Có điều giọng họ rất nhỏ, hơn nữa thủ thủ như hát nên không đánh thức Cơ Tự được. Ngay cả khi họ rời đi, Cơ Tự vẫn đang ngủ say.

Khi nàng tỉnh lại lần nữa sắc trời đã tối, trông ra cửa sổ khoang thuyền, sao đã giăng đầy trời. Được ngủ gần một ngày một đêm, Cơ Tự đã hoàn toàn tỉnh táo, nửa mặt xong liền đẩy cửa khoang đi ra ngoài.

Thấy Tạ Tịnh đứng thẳng như cây giáo canh gác trên hành lang, Cơ Tự vội đi tới, nhỏ giọng dò hỏi: “Lang quân, không biết tỳ nữ nhà ta đang ở đâu?”

Tạ Tịnh cúi đầu đáp: “Bẩm Cơ tiểu cô, tỳ nữ của cô vì kinh sợ quá độ nên cứ gào thét mãi, vừa nãy đã uống thuốc an thần nên bây giờ đã ngủ lại rồi.”

Cơ Tự hơi hoảng hốt, thoăn thoắt đi về hướng Tạ Tịnh chỉ. Chốc lát sau nàng đã tới cửa khoang của Tần Tiểu Thảo, vừa đẩy cửa khoang ra đã trông thấy nàng ta mặt mày hốc hác nằm co ro trên sập, thỉnh thoảng còn nức nở vài tiếng. Nàng thầm nhủ: Lần này chắc Tần Tiểu Thảo đã bị hoảng sợ quá độ rồi.

Đồng thời nàng cũng mơ hồ cảm thấy Tần Tiểu Thảo cũng giống như đại đa số các tiểu cô khác ở Kiến Khang, cái kiểu yếu đuối từ thể xác đến tâm hồn, cho dù có đọc nhiều thi thư cũng vô ích, vừa rơi vào nguy hiểm đã dễ dàng sụp đổ.

Trong lúc Cơ Tự trầm nghĩ phải làm thế nào để sau này Tần Tiểu Thảo can đảm hơn thì giọng Tạ Quảng truyền đến, “Cơ tiểu cô.”

Cơ Tự quay ngoắt lại. Thấy Tạ Quảng đứng dưới ánh sáng của chiếc đèn lồng cười với mình, nàng cũng cười đáp lại, cao hứng nói: “Lang quân Tạ Quảng, ta đang chuẩn bị đi tìm người đây.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm túc hỏi, “Lang quân, người có nhìn thấy tờ giấy ở trong khoang thuyền không? Trên tờ giấy kia có viết, có người chi năm nghìn lượng vàng để bọn buôn người này bắt cóc ta. Người có biết kẻ đó là ai không?”

Cơ Tự vốn cho rằng Tạ Quảng sẽ nói ‘khi trở về sẽ điều tra việc này’, lại không ngờ hắn gạt đầu rồi lấy một tờ giấy trong ngực ra đưa cho Cơ Tự: “Kẻ chi tiền là Cố Minh Nhã, đích nữ chi thứ năm của Ngô Quận Cố thị, có danh xưng là đệ nhất mỹ nhân ở Kiến Khang. Có điều không chỉ một mình cô ta, mà còn có Cố Minh Tú, chi thứ ba dòng chính của Ngô Quận Cố thị đã xúi giục thêm vào. Ngoài ra còn có tỷ phụ Lương ma ma bên cạnh Chu Trương thị nữa. Về phần phía sau ba người này còn có người nào nữa hay không thì vẫn chưa điều tra được.”

“Cố Minh Nhã! Cố Minh Tú!” Cơ Tự khẽ nhẩm mấy lần rồi quay sang hỏi Tạ Quảng với vẻ khó hiểu, “Ta chưa từng gặp mặt nữ nhi của Ngô Quận Cố thị bao giờ mà!”

Tạ Quảng nhìn nàng, thờ dãi thườn thọt: “Tuy Cơ tiểu cô không biết hai vị Cố thị nữ này, nhưng người trong thành Kiến Khang ai ai cũng biết đệ nhất mỹ nữ của Kiến Khang si mê Lan Lăng Tiêu Dịch...”

Tạ Quảng còn chưa nói hết Cơ Tự đã hiểu ngay. Lập tức nàng sa sầm mặt, thật sự không ngờ chỉ vì ghen tuông mà ả không tiếc mọi giá cố gắng hủy hoại nàng!

Lúc này Cơ Tự vẫn không biết, chính bởi những lời cự tuyệt thẳng thắn của mình với Tiêu Dịch ngày đó, cũng như lúc nàng khước từ để lộ ra sự thông minh hơn người, Tiêu Dịch không chỉ cảm thán khen ngợi nàng trước mặt người khác rất nhiều lần, hơn nữa hành động của y cũng không thỏa đáng cho lắm. Đối với Tiêu Dịch mà nói, cảm giác của y đối với Cơ Tự chỉ là sự tán thưởng và chút cảm tình. Nhưng đối với Cố Minh Nhã mà nói, người trong lòng mình lại luôn miệng khen một tiểu cô khác, chẳng khác nào mắc một thanh xương ở cổ ả cả!

Thời đại này, sĩ tộc nào cũng có hơn mấy trăm nghìn gia kỹ xinh đẹp, trong nhóm họ có người tự nguyện bán mình, cũng có người bị người ta bán. Những gia kỹ này hoặc tình thông ca múa, mua vui cho chủ nhân của mình; hoặc xinh đẹp quyến rũ để đắm lang quân sĩ tộc hưởng lạc hoặc đem tặng cho nhau. Lần này nếu Cơ Tự không được Tạ Lang cứu kịp thời thì nàng cũng sẽ trở thành một trong đám gia kỹ bị người khác bán kia rồi.

Cho nên, trong mắt Cơ Tự, chuyện chị em Cố thị cho người bắt cóc mình lên thuyền bộ nô là chuyện không thể nào tha thứ; nhưng trong mắt tỷ muội Cố Minh Nhã, chuyện như vậy là rất bình thường, ai bảo nàng đã không quyền không thể mà còn chọc phải người không nên chọc cơ chứ?

Đang lúc này, Tạ Quảng nói: “Cơ tiểu cô, lần này không ít người nhắm nhe đến cô, nếu cô trở về Kiến Khang như vậy, khó bảo đảm họ sẽ không giờ trò...”

Không đợi Tạ Quảng nói xong, Cơ Tự đã ngắt lời hắn, tò mò hỏi: “Nhưng mà Thập Bát lang không trở về Kiến Khang sao?”

Ý của Cơ tiểu cô là có Tạ Lang ở Kiến Khang thì cô ấy không sợ gì cả ư? Cơ tiểu cô này quả thật là vô cùng tin tưởng vào lang quân nhà mình, mà còn rất quyền uyển người nữa.

Trong cái nhìn tò mò của Cơ Tự, hắn nói tiếp: “Đúng, lang quân nhà ta tạm thời vắng mặt ở Kiến Khang.” Thấy vẻ mặt khó hiểu của nàng, Tạ Quảng nghiêm túc giải thích, “Lần này vì cứu cô, lang quân chưa kịp chuẩn bị gì đã tức tốc điều động ba nghìn chiến thuyền xuất bến Kiến Khang tiến thẳng vào Trường Giang. Hành động lần này quá lớn, chúng tôi không biết có làm kinh động đến triều đình không. Nhưng tóm lại, có làm kinh động hay không thì vẫn phải đề phòng trăm bề. Vì thế, chúng tôi sẽ đi ngược dòng Trường Giang, đến tận khi làm ra được một số chuyện kinh động, khiến những kẻ đang nhìn chòng chọc vào lang quân bỏ xuống đê phòng thì mới trở về Kiến Khang được.”

Nói tới đây, Tạ Quảng khuyên: “Cơ tiểu cô, người nên đi cùng chúng tôi thôi.”

Nếu là lúc trước, Tạ Quảng sẽ không nói câu này, nhưng sau khi trông thấy cảnh Tạ Lang bế Cơ Tự tới qua, hắn đã nghĩ khác.

Cơ Tự nghiêng đầu đắm chiêu. Thấy nàng đang suy nghĩ, Tạ Quảng gạt đầu nói: “Việc này khá quan trọng, Cơ tiểu cô cứ từ từ cân nhắc đi.” Dứt lời hắn quay người rồi đi.

Cơ Tự thật sự ngẫm nghĩ hồi lâu, nàng nhìn chiếc bóng mình đang lay động trong ánh sáng mờ tối. Không thể phủ nhận, Tạ Quảng bảo nàng đi chung với Tạ Thập Bát, sớm chiều bên nhau là một việc khiến nàng rất động lòng, rất mong ước. Nhưng mà...

Trong lúc Cơ Tự đang âm thầm suy nghĩ, đột nhiên truyền đến một chuỗi tiếng đàn du dương. Giờ phút này cánh đêm mù mịt, đèn lồng ở hành lang bị gió thổi lay lắt, đột nhiên nghe thấy tiếng đàn hùng hồn như bão táp mưa sa thế này, quả thật khiến nàng như si như say, bất giác theo tiếng đàn đi tới mũi thuyền.

Vừa mới đến nơi, nàng đã trông thấy bầu trời ngàn sao in bóng xuống dòng sông, bốn ngọn đèn lồng soi sáng mũi thuyền. Bóng dáng ung dung đánh đàn kia đang đưa lưng về phía nàng, mặt hướng ra dòng sông lấp lánh ánh sao, sóng gợn lăn tăn.

Người đánh đàn tất nhiên là Tạ Lang. Cũng như những lần trước, lang quân áo bào phấp phới, tóc đen bị gió thổi che đi phần nào đôi mắt. Bóng dáng ngạo nghễ dù ở ban đêm cũng tỏa ra ánh hào quang sáng chói kia luôn khiến Cơ Tự ngây dại.

Giờ phút này đêm lạnh như nước, ngân hà trải dài, Trường Giang cuộn cuộn, phản chiếu cả vạn dặm thiên không.

Bất chợt Cơ Tụ cảm thấy rất tiêu dao, không kiềm nổi tiến lên vài bước, nhẹ nhàng đi tới cạnh Tạ Lang, quay đầu nhìn sườn mặt của chàng mờ tỏ giữa ánh sao và đèn lồng. Nàng bỗng có một cảm giác, nếu như ngày ngày tháng tháng có thể đứng phía sau chàng, ngắm nhìn chàng đánh đàn, lắng nghe từng âm tiết trong khúc nhạc tiêu dao mà chàng phả ra, vậy cũng có thể coi là lạc thú của đời người!

Đang lúc Cơ Tụ đứng ngơ ngẩn, chăm chú lắng nghe thì tiếng đàn dần dừng lại. Tạ Thập Bát quay đầu, dưới ánh đèn lay động, đôi mắt sáng như sao trời của chàng cứ thế lẳng lẳng nhìn nàng, rồi đột ngột cất giọng khê khàng hỏi: “Cơ A Tụ, cảnh này thế nào? Người thì ra sao?”

Cơ Tụ ngơ ngác nhìn vào đôi mắt chàng như thể bị thôi miên rồi khê đáp: “Bóng đêm như nước, sông dài như lụa. Quân tử nhẹ nhàng, như khuê như ngọc.”

Trong câu trả lời này, Cơ Tụ khen chàng như ngọc như bích, quý giá đẹp đẽ, rõ ràng mang ý ái mộ!

Tạ Lang chậm chậm đứng lên, đi tới trước mặt Cơ Tụ. Sau đó chàng hơi nghiêng người, kề môi đến tai nàng, đôi môi như cánh cung hoàn mỹ khẽ chạm vào vành vai, khiến nàng rung động. Mỹ nam tử khê hỏi nàng với giọng trầm ấm cuốn hút: “Vây quân tử như khuê như ngọc kia có phải người trong lòng nàng không?”

Hơi thở của chàng ầm ập lên vào tai Cơ Tụ, cộng thêm đôi mắt sáng lấp lánh khiến nàng hoàn toàn chìm đắm. Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, dưới ánh sáng của chiếc đèn lồng, khuôn mặt Cơ Tụ thoáng đỏ bừng, ánh mắt cũng đong đầy vui sướng không muốn ai biết.

Thấy nàng nhìn mình như quên cả trả lời, Tạ Lang từ từ cúi đầu, chóp mũi chàng chạm vào mũi nàng, viền môi chàng kề lên viền môi nàng. Giọng chàng thủ thủ cất lên lần nữa, “A Tụ, quân tử như khuê như ngọc kia có phải người trong lòng nàng không?”

Chàng khẽ sát vào nàng, hơi thở của chàng và cả những lời nói đó đều phả lên khuôn mặt nàng, thấm vào làn môi nàng. Lúc này khuôn mặt Cơ Tụ đã đỏ bừng như máu. Nàng nhìn chàng không chớp mắt, hồi sau mới khê đáp: “Dĩ nhiên...” Vừa mới nói tới đây, nàng liếc nhìn về hai mỹ tử tuyệt sắc đang thướt tha yêu kiều đi tới phía sau chàng, bất kể về dung mạo, tư thái hay khí chất của họ phải công nhận đều là cực phẩm trong vạn cực phẩm.

Hai mỹ nữ đó đang bung đồ ăn và rượu tới, khi nhìn thấy màn này bèn dừng lại, ngay sau đó họ ngẩng đầu nhìn Cơ Tụ. Chưa có lúc nào nàng trông thấy rõ sự khinh thường trong mắt họ như lúc này. Nàng như choàng tỉnh khỏi cơn mơ, khuôn mặt thoáng trắng bệch, đồng thời đôi mắt đang say đắm kia cũng khôi phục trấn tĩnh trong phút chốc.

Nàng vội lui về sau mấy bước, đầu tiên là nhìn Tạ Lang một hồi sau đó mới cười khê, thần nhiên nói: “Lấy sắc dụ người mà cũng được coi là quân tử ư?”

Sau khi nói xong câu đó, Cơ Tụ không chờ Tạ Lang kịp phản ứng, đã chạy về khoang thuyền của mình nhanh như chớp. Vừa vào trong khoang, nàng liền dừng bước, quay đầu nhìn về phía hai mỹ nữ kia. Mỹ nhân tuyệt sắc thế này cũng chẳng qua là mỹ nữ của Tạ Thập Bát, với dáng vẻ hiện tại của mình, nếu nàng trở thành người của Tạ Thập Bát thì cùng lắm cũng chỉ có địa vị là một mỹ thiếp mà thôi.

Nghĩ tới đây, nàng lại mỉm cười tự nhủ: Ta đang nghĩ gì thế này? Chỉ là một bấp dùi vàng nên ôm chặt thôi mà, cần gì phải tự tìm phiền não cho mình?

Thế là Cơ Tụ vô cùng cao hứng quay về khoang thuyền, lại đánh một giấc say sưa đến tận khi trời sáng. Vừa hừng sáng, rửa mặt xong, Cơ Tụ thấy nhóm người Tạ Lang đều đứng đầu thuyền. Nàng nhẹ nhàng bước đến cất lời: “Tạ Thập Bát, người sai hạ nhân đưa ta trở về Kiến Khang đi.”

Cơ Tụ vừa dứt lời, tất cả mọi người đều quay lại nhìn nàng. Tạ Lang dường như đang cười, khe khê nói: “A Tụ, ta không ở Kiến Khang, nàng trở về như thế sẽ không an toàn đâu.”

Cơ Tụ gật đầu: “Ta biết. Vì thế ta muốn lấy danh nghĩa huynh trưởng song sinh của ta để quay lại Kiến Khang.” Nói tới đây nàng không chờ họ đưa ra ý kiến mà quay người về khoang thuyền. Chốc lát sau, Cơ Tụ lại đi ra, lúc này tất cả mọi người đều sững sờ.

Bấy giờ Cơ Tụ đã giả trang thành một lang quân. Điều khiến mọi người kinh ngạc chính là bọn họ đều không ngờ được rằng, Cơ Tụ giả nam giống như thật. Nàng dùng ngọc quan buộc mái tóc đen lên, mắt sáng quắc nghiêm nghị, tuy vóc người gầy gò nhưng cũng không quá thấp, đặt biệt là phong thái chấp tay sau lưng của nàng lại y hệt một vị lang quân thế gia!

Trông thấy mọi người đều bất ngờ, Cơ Tụ quay đầu lại, lẳng lẳng nhìn mọi người bằng đôi mắt lạnh lùng tinh tường, hắng giọng hỏi: “Chư vị lang quân thấy ta cải trang thế nào?”

Cơ Tụ vốn xinh đẹp vừa cải trang làm nam tử liền hóa thành một vị lang quân tuấn tú. Nhưng đến bây giờ bọn họ mới phát hiện ra một điều đáng kinh ngạc, thần thái trong mắt nàng quá chừng chặc, vượt xa số tuổi hiện tại của nàng. Về chín chắn từng trải này khiến cho vị lang quân mà nàng cải trang không hề gây thơ chút nào, nếu nhìn kỹ, sẽ mơ hồ cảm nhận được phong thái bất phàm nữa. Quan trọng nhất là không biết nàng đã làm gì trên khuôn mặt mà bây giờ chỉ có vài phần giống khuôn mặt lúc nàng là nữ thôi!

Trong không khí im ắng, Cơ Tụ quay sang hỏi đám Tạ Quảng: “Nghe nói làm lang quân sẽ an toàn hơn nữ tử một chút, với dáng vẻ hiện tại của ta sẽ khó bị người ta bắt cóc đem bán đúng không?”

Người trong thiên hạ luôn trọng nam khinh nữ. Trong chuyện mua bán nô lệ, rất ít người dám ra tay với lang quân thiếu niên tuấn tú tài ba. Vì vậy mấy người Tạ Quảng gật đầu đáp lại.

Sau đó Cơ Tụ quay sang Tạ Lang, chấp tay thi lễ trước ngực: “Thập Bát ca, ta muốn mượn tám thủ hạ của huynh, là người xưa nay rất ít xuất hiện trước công chúng, người Kiến Khang đều không biết, hơn nữa phải giỏi võ, và còn có thể dễ dàng dò la tin tức.”

Tạ Lang thấy nàng đã tính toán chu toàn nên không còn gì để nói nữa. Chàng nhìn nàng rất dỗi dưng, hồi lâu sau mới cất lời: “Đã như thế thì cứ theo ý nàng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Cơ Tụ Báo Thù (1)

Thấy nàng đã quyết định, chốc lát sau, Tạ Lang phái một con thuyền màu đen cộng thêm tám hộ vệ phù hợp với yêu cầu của Cơ Tụ, hộ tống nàng trở lại Kiến Khang. Về phần Tần Tiểu Thảo, thứ nhất là nàng ta bị một phen kinh hồn bạt vía nên cần phải được đại phu xem bệnh, thứ hai là nàng đã lọt vào tầm ngắm của kẻ thù, nếu như về cùng Cơ Tụ, sẽ dễ dể cho kẻ địch cảnh giác, cho nên Cơ Tụ để nàng lại thuyền Tạ Lang.

Trên thực tế, nếu như một tỷ nữ như Tần Tiểu Thảo có thể ở cùng nhóm người của Trần Quận Tạ thị vài tháng đối với nàng ta mà nói thì đây là vận may rất lớn. Chỉ cần nàng ta học được chút ngôn hành cử chỉ, tiền bối lễ nghi của đại sĩ tộc, tương lai sẽ rất đáng để mang ra khoe mẽ.

Nhóm Cơ Tụ lên chiếc thuyền đen, tốc độ rất nhanh, thuyền vừa lao đi nàng đã không kiềm lòng nổi quay đầu nhìn lại chiếc thuyền lớn, nhìn bóng dáng tuần tú của Tạ Lang dần dần biến mất khỏi tầm mắt. Rồi Nàng quay đầu ngẩn ngơ ngắm dãy núi hai bên bờ sông một hồi, lòng thầm nghĩ: Nếu rong ruổi cùng chàng mấy tháng như hình với bóng, dù không phải là thiếp thì cũng chẳng khác nào thiếp. Với kiêu khinh bi của đám sĩ tộc kia, chỉ sợ ngay cả vị trí tỷ thiếp ta cũng không được nữa. Với lại, Cơ Tụ ta bây giờ cũng được coi như có những ngày tiêu dao khoáng đạt, cần gì phải tìm phiền phức cơ chứ?

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy thôi, cuối cùng nàng vẫn buồn bã.

Tốc độ con thuyền nhanh như lướt gió, đến lúc chạng vạng, thành Kiến Khang đã hiện rõ mờ mờ trước mắt. Nhìn nơi phồn hoa đô hội dần chìm vào bóng đêm, Cơ Tụ thở dài ngao ngán. Lần đầu tiên nàng phải thừa nhận rằng nơi cấm túc hoa vinh này chính là địa bàn của những kẻ có quyền có thế, những người thấp cổ bé họng như nàng quả thật chỉ là con kiến hôi trong mắt họ.

Trong lúc nàng mãi mê suy nghĩ, một bộ khúc bên cạnh cất tiếng gọi: “Cơ tiểu cô, ngoài này gió lớn, người vào khoang thuyền đi thôi.”

Cơ Tụ lắc đầu: “Không cần đâu, sức khỏe ta rất tốt. Các người có thể gọi ta là Cơ đại lang. Bắt đầu từ hôm nay ta chính là huynh trưởng song sinh của Cơ Tụ, tên là Cơ Việt, Việt trong siêu việt.”

Mấy bộ khúc bật cười, một người nói: “Khoan hãy nói đã, đây là lần đầu ta biết được, hóa ra một tiểu cô giả trang lang quân cũng có thể đẹp đến cỡ này đây.”

Từ thời Tấn đến nay thiên hạ đều coi trọng kiểu đẹp trung tính, bất kể là trắng trẻo hay là gầy yếu, hoặc cử chỉ tao nhã đều nằm trong kiểu đẹp trung tính kia. Thế nên, thời này nữ tử muốn giả trai hành sự thì đúng là rất dễ dàng. Huống chi Cơ Tụ cải trang ngay cả hầu kết cũng làm như thật. Hơn nữa thời kì trở mã của Cơ Tụ chậm hơn so với đại đa số tiểu cô khác, hiện tại nàng mới mười bốn mười lăm tuổi, đặc thù giới tính còn chưa rõ ràng, vì thế cải trang thành thiếu niên có đáng về y hệt như một tiểu lang.

Trong tiếng cười đùa của mọi người, bến tàu dần dần hiện ra trước mắt. Nhìn những lang quân sĩ tộc áo bào tung bay, đám tiểu cô thướt tha yêu kiều qua lại trong tầm mắt, Cơ Tụ thầm nghĩ: Rõ ràng mình bị người ta tính kế hãm hại, bây giờ trở về phải lùi thui co đầu rút cổ thì đúng là thật nực cười!

Trong lúc con thuyền đang chạy đến bến tàu nhỏ cách cảng lớn khoảng năm trăm bước, Cơ Tụ nói với tám bộ khúc Tạ thị: “Mấy vị lang quân, ta muốn biết tất cả sở thích hành tung gần đây của Lan Lăng Tiêu Dịch, cũng như của tỷ muội Cố Minh Tú và Cố Minh Nhã, liệu các người có thể điều tra được không?”

Bốn bộ khúc chuyên đi dò la tin tức khách khí nhận: “Chuyện này chỉ là việc nhỏ, xin tiểu cô cứ việc sai bảo.”

Cơ Tụ gật đầu: “Vậy thì có thể điều tra trong vòng ba ngày được không?”

“Hết thầy đều theo yêu cầu của tiểu cô!”

Chiếc thuyền nhanh chóng cập bờ. Bởi vì không có xe lừa chờ sẵn nên đoàn người đều đi bộ. Trong vòng vây của tám bộ khúc, trong phút chốc Cơ Tụ vốn có tướng mạo bắt phàm đã thu hút vô số cái nhìn của người đi đường. Loáng thoáng có người thì thầm với nhau: “Tiểu lang quân này tuần tú quá, có biết là con cháu nhà ai không?” “Mặt mũi trông lạ hoắc.”

Đi một lát, đoàn người đã đến phố lớn. Trong lúc Cơ Tụ đang cúi đầu suy nghĩ thì một bộ khúc bên cạnh gọi: “Cơ tiểu lang, Cố thị Minh Nhã đang ở trên phố kia kia.”

Cơ Tụ ngẩng đầu nhìn theo hướng y chỉ, liền thấy được con phố nhộn nhịp đằng kia. Nàng khẽ cười nói: “Đi, chúng ta đến diện kiến đại mỹ nhân nào.”

Chín người len lỏi hòa vào dòng người đi tới con phố. Theo ánh mắt của mọi người, Cơ Tự nhìn về chiếc xe lửa đang chậm chậm chạy tới đây. Giờ phút này rèm xe được vén lên, lộ ra khuôn mặt mỹ nhân tuyệt sắc trong xe. Ngũ quan cô ta tinh xảo, làn da trắng nõn, đôi mắt long lanh ướt át, từ đằng xa đã ngửi thấy mùi hương thơm ngát tỏa ra từ cơ thể cô ta.

Hóa ra cô ta chính là Cố thị Minh Nhã sao? Cơ Tự cup mi: Chỉ nhìn bề ngoài nào có ai ngờ Cố Minh Nhã là người làm ra chuyện ác độc bậc này được.

Trên đường phố có rất nhiều lang quân đang ngoảnh đầu ngắm Cố Minh Nhã, thế nhưng lần này mọi người rõ ràng dè dặt và im ắng hơn nhiều, khác hẳn với lúc mỹ nam qua phố. Dù có nhiều ánh mắt si mê ngóng trông nhưng chủ nhân của những đôi mắt ấy đều ôn hòa và an tĩnh.

Lúc này Cơ Tự khẽ ra lệnh: “Được rồi, chúng ta về thôi.”

Nửa canh giờ sau, Cơ Tự đã trở lại trang viên nhà mình. Vừa bước vào cổng, nhóm hạ nhân đã vây đến khóc thút thít hỏi han. Sau khi trấn an mọi người và đặc biệt là Cơ Đạo, Cơ Tự liền lấy quyển Chiến Quốc sách, nhốt mình trong thư phòng bắt đầu nghiền ngẫm.

Bốn người Tạ Lang đưa cho nàng quả nhiên có hiệu suất làm việc rất cao, chưa đến một ngày họ đã thu thập được tất cả sở thích và hành tung của Tiêu Dịch và tỷ muội Cố Minh Nhã và Cố Minh Tú, trình lên kỳ trà cho nàng.

...

Tháng Mười ở Kiến Khang không khí thật vô cùng thư thái. Cố Minh Nhã rất thích cảm giác đi trên đường phố vào mùa này, bao giờ cũng chiều đến nhiều ánh nắng ái mộ, thậm chí còn có vài tài tử ngâm thơ vì cô ta nữa chứ.

Cố Minh Nhã là một người kiêu ngạo, là đích nữ của một trong bốn gia tộc họ Ngô, có thể kiêu căng không ai bì. Dĩ nhiên sự kiêu ngạo này không hề ảnh hưởng đến chuyện cô ta một lòng si mê Tiêu Dịch. Nghĩ đến Tiêu lang của mình, không hiểu sao Cố Minh Nhã lại nghĩ đến Cơ thị nữ khiến Tiêu lang điên đảo thần hồn kia. Lập tức cô ta khẽ hỏi: “Trang viên của Cơ thị nữ kia bây giờ thế nào rồi?”

Một gã bộ khúc bên ngoài trả lời: “Nghe nói hai ngày trước huynh trưởng song sinh của Cơ thị nữ đã trở lại rồi ạ.”

Nụ cười trên mặt Cố Minh Nhã hơi sững lại, ngay sau đó lại hỏi dồn: “Huynh trưởng song sinh ư? Trông dáng vẻ có giống nhau không?”

“Chỉ giống khoảng hai ba phần thôi ạ. Chắc chắn là nam tử thừa tiêu cô.”

Cố Minh Nhã bình tĩnh lại, nhẹ nhàng tựa người về phía sau, khẽ môi nở nụ cười: “Ta ghét nhất là loại tiểu cô không biết thân biết phận, Á là ai mà dám khua môi múa mép thu hút sự chú ý của Tiêu lang chứ?” Nháy mắt, Cố Minh Nhã lại nói khẽ như thể thì thầm: “Mấy năm nữa ta sẽ lòi ả từ Trung Nguyên về. Hi hi, chắc chắn khi đó ả đã bị đám đàn ông hành hạ đến tàn tạ rồi cho xem. Ta sẽ an bài cho ả ở bên cạnh Tiêu lang, để chàng nhìn cho kỹ tiểu cô mà năm xưa chàng thích đã biến thành cái hạng gì. Ôi, sao ta chỉ nói là tổng ả đi Lạc Dương mà quên mất không báo những kẻ đó cho ả vào thanh lâu vậy kia?”

Bộ phúc bên ngoài nhẹ giọng trả lời: “Tiểu cô nhầm rồi, với phẩm cấp của Cơ tiểu cô kia, những kẻ đó không nỡ bỏ phí của trời cho như vậy đâu. Cho dù người có báo chúng đưa ả đến thanh lâu, chúng sẽ vẫn dạy dỗ ả cho tốt rồi đưa cho đám quan lại quyền quý. Dù sao đi nữa ả vẫn là hàng cực phẩm!”

Nghe đến đó, Cố Minh Nhã khẽ hừ mũi, khiến gã bộ khúc bên ngoài rùng mình. Gã lập tức nhận ra mình không nên khen Cơ thị nữ trước mặt tiểu cô nhà mình, vì vậy vội vàng im miệng.

Trong không khí im ắng, xe lửa của Cố Minh Nhã đã dừng lại trước cửa Xuân Nhật Yến. Lúc này phía sau cô ta truyền đến tiếng hai người nói chuyện, “Nghe nói Hư Minh tôn sư đến Kiến Khang rồi.” “Gi cơ? Hư Minh tôn sư đến Kiến Khang rồi hả? Vậy ông ấy đang dừng chân ở đạo quán nào vậy? Ta muốn đi bái kiến ông ấy.” “Ồ Minh Nguyệt quan trên đình Minh Nguyệt ngoại thành đấy.”

“Sao lại ở cái nơi nhỏ bé như Minh Nguyệt quan chứ?” “Hư Minh tôn sư chỉ ở tạm thôi, sáng mai sẽ khởi hành rời khỏi Kiến Khang rồi, nếu không phải có ý tới đây, thì nơi ở nguy nga hay nhỏ bé thì có gì khác nhau đâu?”

Gi cơ, Hư Minh tôn sư tới ư? Cố Minh Nhã vội sai người dừng xe lửa lại, lúc cô ta vén rèm xe lên lộ đầu ra ngoài, hai người đang bàn luận kia đã hòa vào dòng người, biến mất từ lâu. Bấy giờ tỷ nữ của ả hỏi: “Tiểu cô, có vào lầu lầu nữa không?”

Cố Minh Nhã rùng mình, quay đầu lại nói: “Không, chúng ta đổi đường!” Ngay sau đó ả ra lệnh, “Đi, đến Minh Nguyệt quan!”

Hư Minh tôn sư đến sao? Cố Minh Nhã tự cảm thấy đúng là may mắn, thế mà lại vô tình biết được tung tích Hư Minh tôn sư đang ở đâu. Lúc này cô ta đang vô cùng kích động, bởi lẽ trong những thánh y trên thiên hạ, Hư Minh tôn sư được xưng là đệ nhất danh y trị chứng vô sinh. Nhị đường tỷ của cô ta đã gả đến Ngô Quận Chu thị bốn năm rồi nhưng chưa sinh được đứa con nào, mọi người đều vô cùng lo lắng. Trước kia đại bá vẫn luôn phái người đi tìm Hư Minh tôn sư, nhưng ngài đã là tôn sư của Đạo gia, địa vị vô cùng cao quý, há lại chỉ vì một nữ sĩ tộc mà bỏn ba ngàn dặm tới Kiến Khang? Huống chi người xuất gia luôn có hành tung bí hiểm, dù có tìm mấy năm cũng khó mà gặp được!

Không ngờ mình ra ngoài chơi một chuyến đã biết tung tích của Hư Minh tôn sư, Cố Minh Nhã cực kỳ kích động và hưng phấn. Ngô Quận Cố thị luôn có quy định con trưởng sẽ được thừa kế gia nghiệp, nói cách khác Ngô Quận Cố thị là một đại gia tộc to lớn, quyền hành đều tập trung trong tay đại bá của cô ta. Nếu có thể lấy lòng đại bá và đại bá mẫu, rồi lấy lòng Nhị đường tỷ mà đại bá thương yêu nhất, Cố Minh Nhã sẽ nhận được không biết bao nhiêu cảm kích, vị thế trong gia tộc sẽ tăng lên rất cao.

Nhìn sắc trời, cô ta thầm nghĩ: Bây giờ vừa mới sang chiều, chạy tới Minh Nguyệt quan chẳng qua cũng tốn một hai canh giờ, đến tối vẫn kịp mời Hư Minh tôn sư về nhà.

Vì vậy cô ta giục gã đánh xe bên ngoài, “Chạy nhanh lên một chút.”

“Dạ vâng!”

Trong tiếng trả lời vang dội của gã đánh xe, xe lửa nhanh chóng tăng tốc. Suốt một đường ra roi thúc lửa, cuối cùng sau một canh giờ, nhóm người Cố Minh Nhã đã tới Minh Nguyệt quan.

Nhìn đạo quan nhỏ tọa lạc trên đỉnh núi, Cố Minh Nhã ra lệnh: “Mau, chúng ta đi nhanh lên một chút.”

Trong khi Cố Minh Nhã dẫn theo tám hộ vệ và bốn tỷ nữ vợi vàng lên Minh Nguyệt quan, đột nhiên bầu trời tối sầm. Mọi người ngẩng phắt đầu lên nhìn, một bộ khức thay đổi sắc mặt hô: “Thời rồi, sắp mưa to rồi.”

Cố Minh Nhã nói khẽ: “Tất cả mọi người đi nhanh lên chút.”

May mà trên bầu trời mây đen vần vũ nhưng vẫn chưa có hạt mưa nào. Đến tận khi Minh Nguyệt quan ở ngay trước mắt, từng hạt mưa to như hạt đậu mới trút xuống ào ạt. Cố Minh Nhã không buồn giữ hình tượng nữa, ba chân bốn cẳng chạy ào vào Minh Nguyệt quan.

Đạo quan này quả thật bình thường, bên trong có vài tiểu đạo đồng, rõ ràng trông thấy Cố Minh Nhã đi vào nhưng họ chỉ đứng đó trơ mắt nhìn, đánh giá cô ta từ đầu đến chân mang theo vẻ bất kính.

Cố Minh Nhã kiểm lại con tức giận, chặn lại một đạo sĩ thành niên hỏi: “Xin hỏi Hư Minh tôn sư có ở đây không?”

“Hư Minh tôn sư nào?” Đạo sĩ kia rất ngạc kinh ngạc, hấn hỏi với giọng ngạc nhiên: “Sao Hư Minh tôn sư lại ở chỗ chúng tôi được?”

Cố Minh Nhã sùng sốt. À nhìn con mưa xối xả như trút nước ngoài kia, mặt liền biến sắc: “Đại sư, chuyện này không phải chuyện đùa. Lần này tiểu nữ đến đây chủ yếu là để bái kiến Hư Minh tôn sư đấy.”

Đạo sĩ kia quan sát cô ta một lúc rồi cười nói: “Vị tiểu cô này chắc nghe nhầm rồi, Hư Minh tôn sư không có ở đây.” Ngay sau đó hấn lại nói: “Hư Minh tôn sư thuộc hàng Đại tôn sư. Đạo trước ta nghe nói còn đang ở đất Thục cơ mà, dù có đến Kiến Khang cũng không thể nhanh thế được.”

Gi cơ? Lẽ nào mình bị người ta lừa rồi?

Thoáng chốc, Cố Minh Nhã vô cùng mất hứng, nhìn con mưa tầm tã ngoài kia càng lúc càng to, có muốn quay về cũng không được, thế là lại càng buồn tủi nguiu. Lúc này bất kể cô ta hay đám bộ khức, tỷ nữ đều không chú ý đến phía sau tượng thần có vài ánh mắt đang theo dõi bọn họ.

Một lát sau những người kia đều rút đầu lại, ở một chỗ nào đó trong hầm vang lên giọng nói khe khẽ.

“Là đệ nhất mỹ nhân của Kiến Khang.”

“Quan chủ, có ra tay hay không?”

“Ngươi điên rồi? Đó là nữ nhi của Ngô Quận Cố thị đấy!”

“Ngô Quận Cố thị thì sao, cũng không phải chúng ta chưa bao giờ ra tay với nữ sĩ tộc đâu.”

“Nữ tử của sĩ tộc Ngô Quận Trần thị sao giống tiểu cô này, trong gia tộc cô ta có một vị phu nhân có tiếng trong giới hắc đạo đấy.”

“VẬY à, thật là đáng tiếc.”

Điều khiến Cố Minh Nhã không ngờ chính là con mưa này kéo dài suốt một đêm! Lần này cô ta không thể về nhà được, mà cũng không ra khỏi đạo quan được. Cũng may nơi này là nơi tu hành, thế là cô ta nhờ đám đạo sĩ sắp xếp cho ở lại qua đêm tại đây.

Chẳng mấy chốc màn đêm đã buông xuống, Cố Minh Nhã bị lạ giường, không khí phải phất mùi hương nhang khiến cô ta vô cùng khó ngủ, lăn qua lộn lại hồi lâu vẫn không chợp mắt được. Nhưng cô ta chỉ có thể chịu đựng, người của Minh Nguyệt quan rất biết điều, cố ý dọn dẹp một căn viện cho cô ta ở, còn cách xa khu của nhóm đạo sĩ, ngay giữa còn có một tường rào, coi như họ rất khách khí rồi.

Mãi nửa đêm Cố Minh Nhã mới thiếp đi, lúc này ngoài trời con mưa cũng ngớt bớt. Một lát sau, trong lúc người của đạo quan và Cố Minh Nhã đều ngủ say thì cửa sổ bằng lụa mỏng ở phòng của đám bộ khức và cô ta đều bị chọc thủng một lỗ, thổi vào một làn khói. Nó nhanh chóng lan tỏa, càng lúc càng mù mịt, người trong phòng đều ngủ say như chết.

Rồi cửa sổ căn phòng của Cố Minh Nhã bị mở ra, Cơ Tự mặc hắc y nhảy vào phòng, có hai người cũng mặc hắc y cũng nhảy vào theo chậm rãi đi về phía Cố Minh Nhã. Cơ Tự cúi đầu quan sát Cố Minh Nhã đang chìm trong mộng đẹp, khẽ nói: “Không thể nào nhận ra được đây chính là một nữ tử cực kỳ ác độc.”

Hai người mặc hắc y kia tất nhiên không đáp. lát sau nằng ra lệnh: “Các người đưa hai người kia đến đây đi.”

Chờ hai người đó rời khỏi, Cơ Tụ ngồi xuống mép giường của Cố Minh Nhã, ung dung nói: “Cố tiểu cô, là cô cứng mòng Một thì ta cứng ngày Rằm thôi, thứ lỗi nhé.” Sau khi nói xong câu đó, Cơ Tụ chậm rãi cời sạch áo váy của Cố Minh Nhã. Nhìn cô ta trần như nhộng, Cơ Tụ khẽ bật cười.

Sau đó cửa phòng đẩy ra, bốn người mặc áo đen khiêng hai bộ khúc cũng trần truồng của Cố Minh Nhã tới.

Sau khi hai người áo đen đặt hai bộ khúc kia nằm hai bên Cố Minh Nhã, Cơ Tụ hạ màn xuống hỏi: “Mê hương này có thật đến trưa mai mới hết công hiệu không?”

Bốn người đồng thời đáp: “Vâng.”

“Cũng không cần lâu đến vậy.” Cơ Tụ vỗ hai tay, mỉm cười nói: “Từ giờ đến lúc trời sáng chỉ còn nửa canh giờ thôi, chờ các tín đồ đạo giáo tới đây, chúng ta có thể tiến hành bước thứ hai rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Cơ Tụ Báo Thù (2).

Nói tới đây Cơ Tụ tiện tay ném một lá thư vào góc phòng. Nương theo ánh sáng tờ mờ chiếu qua cửa sổ, thấy được lá thư có vài hàng ngắn gọn: Muội cả nghĩ rồi, Minh Nguyệt quan là chỗ của mẫu thân ta quản lý, muội cứ an tâm đến đây. Nếu tranh thủ được cơ hội, ta cũng đến vui vẻ với hai người họ. Phía dưới lá thư đề tên Minh Tú.

Hơn nữa nếu lúc này có người quen của Cố Minh Tú ở nơi đây, nhất định có thể nhận ra nét chữ trên lá thư này rõ ràng là bút tích của cô ta.

Mấy người mặc áo đen bên cạnh trông thấy hết hành động của Cơ Tụ, không khỏi nhìn nhau. Thật ra bọn họ đều có xuất thân từ đại gia tộc, có bí mật thói nát nào chưa từng thấy, nhưng đây là lần đầu được chứng kiến thủ đoạn thô bạo và tàn nhẫn, có thể khiến đối thủ tức đến hộc máu như Cơ Tụ.

Cũng giống như phong thư này, tuy người thông minh đều biết, nếu Cố Minh Tú thực sự muốn làm thì sẽ không bao giờ đề tên của mình lên đó, mà Cố Minh Nhã cũng sẽ không vứt thư lung tung. Cho dù hai tỷ muội họ muốn hành lạc với nam nhân cũng sẽ không bao giờ dám bước vào đạo quan mà mẫu thân Cố Minh Tú quản lý. Nhưng ngay tại lúc mọi chuyện thực sự xảy ra, hết thảy những lý do này đã không còn trở thành lý do được nữa.

Bởi vì sao, vì người bình thường sẽ không nghĩ nhiều như vậy. Bởi vì chuyện hai tỷ muội trắng trợn ngủ với nam nhân được mẫu thân bao che truyền đến đâu cũng đều là tin sốt dẻo. Đối với người bình thường mà nói, họ sẽ không bao giờ tìm hiểu ngọn ngành xem chuyện này là thật hay giả, họ chỉ để ý xem độ lan truyền của tin tức nóng sốt đến thế nào, có kinh khủng hay không, có cuốn hút hay không mà thôi! Xem ra chỉ sợ lần này danh tiếng của Ngõ Quận Cổ thị sẽ bị Cơ tiểu cô hủy hoại tan tành rồi.

Trong phòng, sau khi Cơ Tụ ném lại lá thư kia còn đi tới một góc, dùng phấn vẽ một kí hiệu kì quái nào đó. Đến khi bố trí ổn thỏa, nằng mới bước ra khỏi phòng.

Chẳng mấy chốc trời đã sáng. Mặt trời dần dần mọc lên nơi phía Đông. Những vết bùn lầy do cơn mưa ngày hôm qua cũng nhanh chóng khô cứng. Lác đác vài tín đồ đạo giáo đi tới Minh Nguyệt quan.

Lúc mặt trời đã lên cao trên đỉnh ngọn cây, người dân đến Minh Nguyệt quan cũng tấp nập hơn nhiều, chỉ đếm sơ sơ có ít cũng phải một hai trăm người. Trong lúc người dân đang đi tới chính điện của đạo quan, chờ tới lượt mình được bái lạy thổ thần Tam Thanh thì đột nhiên có một thanh niên tướng tá vô cùng tầm thường hình như đụng phải thứ gì đó, chúi người về phía trước. Trước mắt bao người, y nhanh chóng ngã sấp vào bàn thờ, đồng thời tay phải vô tình đập mạnh vào chỗ lồi ra của chiếc bàn. Dĩ nhiên động tác cuối cùng của người thanh niên kia vô cùng kín kẽ, không ai có thể nhìn thấy.

Mọi người chỉ thấy bàn thờ kia di chuyển ken két khiến tất cả đều kinh hãi.

Trong nháy mắt, phía sau bàn thờ xuất hiện một đường hầm nhỏ. Thoáng chốc trong ngoài Minh Nguyệt quan đều như sôi trào, vô số giọng nói gấp gáp vang lên: “Mau đến xem đi, chính điện mở ra một động nhỏ kia!” “Đâu đâu?” “Ôi chào, đường hầm sâu quá.”

Đúng lúc này một người ló đầu dòm vào trong, rồi hớn hờ reo lên, “A, trong đường hầm vàng óng, bên trong có vàng, có rất nhiều vàng!”

Gần như chữ “vàng” vừa thốt ra, tất cả dân chúng đều như điên lên, thời khắc này trong đầu mỗi người đều xuất hiện một ý nghĩ: Phát hiện ra bảo tàng rồi! Chỉ cần lấy được một thỏi vàng thôi thì cũng đủ phát tài sống sung sướng mấy năm.

Thế là trong lúc mấy tiểu đạo đồng đứng hầu xung quanh trong Minh Nguyệt quan còn đang chết lặng, dân chúng bất kể nam nữ già trẻ đều ồ ạt chui vào đường hầm như bầy ong vỡ tổ. Ngay sau khi họ bước vào đường hầm không lâu, đột nhiên một tiếng hét kèm theo tiếng mắng chửi phẫn nộ truyền tới từ trong đường hầm: “Trời ơi, nơi này giam rất nhiều tiểu cô!” “Đây không phải là La Tam nữ mất tích dạo trước hay sao?” “Có ai không, có ai không!”

Từng tiếng kêu hoảng hốt vang lên khiến trong ngoài Minh Nguyệt quan đều nhốn nháo, mọi người biến sắc, ánh mắt dao động, lúc có người bắt đầu rút lui thì không biết ai đó hô một câu, “Những tên đạo sĩ khốn kiếp này dám lên kút giấu nữ tử trong hầm ngầm như vậy, chắc chắn chỗ ở của chúng cũng giấu nhiều tang vật rồi!” “Đứng đứng, trong phòng đạo sĩ chắc chắn là có giấu vàng đấy!”

Ở bất kì thời đại nào, vàng đều là thứ hút hồn người ta nhất. Vì thế vô số dân chúng cầm gậy gộc, mang theo đá xông vào điên cuồng lục tung gian phòng của đám đạo sĩ.

Đến lúc này tin tức về Minh Nguyệt quan quá náo động, đám sĩ tộc và sĩ tử hàn môn gần đây đều vội vàng chạy đến hóng chuyện. Khi mấy chục người dân vọt vào căn viện mà đám Cố Minh Nhã ngủ qua đêm, nhóm người Cơ Tự giả bộ chen chúc trong đám sĩ tử hàn môn, âm thầm dẫn họ đến công căn viện.

Từng tiếng gõ cửa rầm rầm dồn dập vang lên, cuối cùng cửa căn viện bị người dân leo tường qua rồi mở từ trong. Mọi người chạy vọt vào phòng, chưa đến nửa khắc bỗng nhiên một tiếng gọi vô cùng hưng phấn như thể khám phá được điều mới lạ truyền đến, “Mọi người mau đến đây xem đi, ở đây có một tiểu cô cực xinh bị hai người đàn ông ôm ấp kia... Ở còn trần truồng nữa chứ!”

Hàng chục người chen lấn xô đẩy vọt vào. Mà những người phía sau nghe thấy thế cũng ồ ạt nhào theo. Cửa phòng Cố Minh Nhã bị người chen chúc mở rộng. Đập vào mắt họ là hình ảnh Cố Minh Nhã trần như nhộng bị hai tráng hán cũng cởi truồng ôm ấp! Vì vậy cả căn phòng đều là tiếng kêu to, tiếng gào thét, tiếng trầm trồ, và tiếng gọi nhau í ới bảo bạn mình qua xem cảnh sắc sống động như muốn bật tung nóc nhà.

Xem thì cũng thôi đi, nhưng những người xông tới này có rất nhiều người đều là dân chúng nghèo khổ dưới chân núi, trong cuộc đời họ nào đã được gặp nữ tử có tướng mạo xinh đẹp như Cố Minh Nhã bao giờ, mà hiện tại nữ tử xinh đẹp này lại còn không mặc quần áo nữa chứ. Thế nên trong cảnh hỗn loạn, có năm sáu đôi tay sờ soạn lung tung trên cơ thể trần truồng của Cố Minh Nhã.

Dù là mê hương có nặng đến đâu, tiếng ồn và hành động sờ mó của người xung quanh vẫn khiến Cố Minh Nhã tỉnh lại. Ắt hẳn lên một tiếng, chầm chậm mở mắt ra, ngay sau đó là tiếng thét kinh hoàng và thảm thiết tới cực điểm như thể phá tan bầu trời, vang xa vạn dặm.

Trong lúc Cố Minh Nhã hoảng sợ tuyệt vọng tột độ, một sĩ tử hàn môn nhất được bức thư Cơ Tự bỏ lại. Hắn mở ra nhìn thoáng qua rồi bật cười, không nhìn nổi cầm lá thư cất cao giọng đọc: “Muội cả nghĩ rồi, Minh Nguyệt quan là chỗ của mẫu thân ta quản lý, muội cứ đến đấy, tranh thủ được cơ hội ta cũng đến vui vẻ với hai người họ. Minh Tú.”

Phải nói rằng phong thư vô cùng rõ nghĩa, sĩ tử kia vừa đọc lên, tiếng cười vang rền khắp nơi, mấy người đàn ông càng nói to: “Con bà nó, hai tên này quả thật quá may mắn.”

“Hai tỷ muội cùng vui vẻ với hai người đàn ông à? Chắc chắn, những sĩ tộc này quả thật nghĩ thoáng quá.”

“Gi cơ, Minh Nguyệt quan này bị mẫu thân của người viết thư quản lý á? Hay nói cách khác là Hồ Cửu muội trong thôn ta cũng bị chủ chứa kia bắt cóc đưa vào trong đạo quan đúng không?”

“Minh Tú, ai là Minh Tú?”

“Đốt thế, người không mặc quần áo trên giường kia chính là Cố Minh Nhã, đệ nhất mỹ nhân Kiến Khang của chúng ta. Vậy thì Minh Tú tất nhiên là đường tỷ Cố Minh Tú của ả rồi.”

“Ngô Quận Cô thị này sao lại không có gia phong thế chứ?”

Tiếng cười, tiếng reo hò và tiếng nghị luận xung quanh không dứt, trên giường, Cố Minh Nhã co rúm người lại, ả vừa cố gắng kháng cự lại những đôi tay đang vờn đến kia vừa không cách nào khống chế những tiếng chửi bậy và lời đàm tiếu của những người đó lọt vào tai mình. Giờ khắc này, ả hoảng sợ đến cực điểm, nước mắt tuôn rơi lã chã, khuôn mặt xưa nay không đồ lệ cũng hợp hồn người vào giờ phút này lại xinh đẹp vô cùng.

Nhưng dù có đẹp đến cỡ nào thì cũng không có ai thương hương tiếc ngọc cả. Ánh mắt mọi người hoặc là khinh bỉ hoặc là miệt thị khiến Cố Minh Nhã phun ra một búng máu. Trong đầu ả lúc này chỉ xuất hiện ba chữ: Mình toi rồi!

Đột nhiên có người hô lên: “Ở đây có một ký hiệu này!”

Tiếng gọi kia vừa dứt, năm sáu sĩ tử đều bước đến xem ký hiệu được vẽ ở góc tường, đồng thời kêu: “Ngũ Đầu Mễ Đạo (1)!” Sau đó mấy người đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt thoát cái thay đổi.

(1) Ngũ Đầu Mễ Đạo (nghĩa là “đạo Năm Đầu Gạo”), cũng gọi Thiên Sư Đạo, là một giáo phái ra đời trong giai đoạn đầu của Đạo giáo, tức cuối đời Đông Hán (25–220) trong lịch sử Trung Quốc, do Trương Lăng (34–156) sáng lập. Từ đời Đông Tấn trở đi Ngũ Đầu Mễ Đạo được gọi là Thiên Sư Đạo, từ đời nhà Nguyên trở đi gọi là Chính Nhất Đạo.

Ngũ Đầu Mễ Đạo này từ khi loạn Tôn Ân đến giờ thường có đạo tặc gia nhập, bọn họ công thành cướp huyện, hoành hành ngang ngược. Không ngờ ở trong Minh Nguyệt quan nho nhỏ này cũng có thể nhìn thấy ký hiệu mà Ngũ Đầu Mễ Đạo lưu lại. Thế nhưng một cái ký hiệu đó rốt cuộc có phải chứng tỏ phía sau Minh Nguyệt quan chính là Ngũ Đầu Mễ Đạo không? Hay là chuyện của Cố Minh Nhã là người của Ngũ Đầu Mễ Đạo làm? Bất kể thế nào, chuyện hôm nay cuối cùng sẽ thành một vụ tai tiếng lớn của thành Kiến Khang thôi.

Lúc chuyện này truyền tới Cố phủ đã đến chạng vạng rồi. Bấy giờ Cố Minh Tú đang ở khuê phòng vân vê năm nghìn lạng vàng kia. Thấy đáng vẻ vui sướng của tiểu cô nhà mình, tỷ nữ bên cạnh mặt mày hớn hớn nói: “Tiểu cô, Cố Minh Nhã kia nhất định không ngờ được năm nghìn lạng vàng mà cô ta

chỉ ra để xử lý Cơ thị nữ lại rơi vào tay người.”

Cố Minh Tú mỉm cười, khẽ vuốt lọn tóc đen buông trước ngực: “Đây là mẫu thân cho ta, không liên quan gì đến Cố Minh Nhã.”

Tỳ nữ kia nhìn ả, lòng thầm nghĩ: Vì để kiếm được năm nghìn lượng, tiểu cô đã nghĩ hết cách kích động tiểu cô Minh Nhã đối phó với Cơ thị nữ, hiện tại tiền vào tay rồi mà lại còn nói không liên quan đến tiểu cô Minh Nhã ư.

Đúng lúc này phía ngoài truyền tới giọng cung kính khẽ khàng của tỳ nữ khác: “Tiểu cô, phu nhân hỏi người có biết tiểu cô Minh Nhã đã đi đâu không? Tối hôm qua tiểu cô Minh Nhã không về nhà.”

Cố Minh Tú nhẹ giọng trả lời: “Muội ấy không về đâu có liên quan gì đến ta? Mẫu thân nhiều chuyện quá.”

Tỳ nữ bên ngoài hơi sùng sốt nhưng cũng không dám đáp lời. Ngay lúc này phía ngoài vang lên tiếng bước chân gấp gáp, một nô bộc loạng choạng chạy vào trong viện, vừa tới cửa phòng Cố Minh Tú đã run giọng hô: “Tiểu cô, toi rồi, hồng việc lớn rồi!”

“Chuyện gì mà la hoảng lên thế?” Cố Minh Tú khẽ giọng: “Dòng dõi như chúng ta sao có kiểu luyến qua luyến quỳnh thế kia được? Cẩn thận phụ thân mà biết sẽ trị tội người cho xem!”

Nhưng tên nô bộc phía ngoài chẳng những không sợ lời nói của ả, ngược lại còn khóc to hơn: “Tiểu cô, thật sự xảy ra việc lớn rồi. Tối hôm qua tiểu cô Minh Nhã tá túc tại Minh Nguyệt quan ngoài thành, nhưng hôm nay chúng khách hành hương đầu tiên phát hiện ra trong hầm ngầm của Minh Nguyệt quan nhốt rất nhiều cô nương, sau đó họ lại tiếp tục phát hiện ra...”

Bấy giờ Cố Minh Tú mới đứng bật dậy, vội vàng hỏi: “Phát hiện ra cái gì?”

Gã nô bộc thiếu niên kia đáp: “Bọn họ còn phát hiện ra tiểu cô Minh Nhã cùng hai bộ khúc của mình trần truồng ngủ với nhau!”

“Gi cơ?” Khuôn mặt Cố Minh Tú biến sắc, hỏi dồn, “Sao lại có chuyện này được chứ?”

Thiếu niên kia khóc ròng: “Tiểu cô, chuyện này còn chưa hết đâu. Những sĩ tử xem nào nhiệt kia còn tìm thấy một phong thư trong căn phòng mà tiểu cô Minh Nhã ngủ nữa, bức thư kia, bức thư kia...” Gã chần chừ một lát rồi cắn răng nói thẳng, “Bức thư kia viết thế này: Muội cả nghĩ rồi, Minh Nguyệt quan là chỗ của mẫu thân ta quản lý, muội cứ đến đây, tranh thủ được cơ hội ta cũng đến vui vẻ với hai người họ... Ôi tiểu cô, phía dưới còn đề tên người đây, mà còn có tiểu cô quen biết người xác nhận chữ viết trên bức thư đó do chính tay người viết!”

“Nói vớ vẩn!” Cố Minh Tú quát lên the thé, nhưng ả chỉ kịp thét lên như thét, trong nháy mắt công lớn của Cố phủ đã bị người ta cưỡng ép mở ra, mấy trăm sĩ tốt hùng hổ tiến vào. Trong cảnh hỗn loạn, phụ thân của Cố Minh cất cao giọng quát vắn, chỉ nghe một âm thanh hùng hồn đùng đùng sát khí truyền đến: “Bệ hạ có lệnh! Nay phát hiện Minh Nguyệt quan ở ngoại thành chính là cứ điểm của Ngũ Đầu Mê Đạo! Có người chỉ điểm Cố Chu thị là nhân vật chủ chốt của đạo đó, mau bắt lấy Cố Chu thị!”

Theo mấy chữ “Ngũ Đầu Mê Đạo” của người nọ nói, phụ thân của Cố Minh Tú đột ngột lùi về phía sau mấy bước, khuôn mặt tràn đầy sự phẫn nộ và nghiêm nghị lúc này đã trở nên trắng bệch.

Ngũ Đầu Mê Đạo dẫn dắt lưu dân công thành phá huyện, mà một khi bọn họ giành được phần thắng, đều không quan tâm con cháu sĩ tộc trong thành hay trang viên nhà ai, toàn bộ đều đốt giết cướp bóc, phải nói là tội ác tày trời. Vì vậy Ngũ Đầu Mê Đạo này chẳng những là điều kiêng kỵ của triều đình, đồng thời cũng là nỗi thống hận của nhóm sĩ tộc. Cố Chu thị có liên quan đến Ngũ Đầu Mê Đạo thì cũng trở thành kẻ địch của triều đình và những người đó! Sự việc liên quan đến Ngũ Đầu Mê Đạo, chồng của Cố Chu thị nào dám tiến lên ngăn cản?

Trong trường hợp này, nếu Cố Chu thị trong sạch, vậy còn có thể giải thích một hai lời, nhưng mục là một trong những kẻ chủ mưu của bọn buôn bán nô lệ, có thể nói là toàn thân đen tối, nào có thể chống chế gì được? Thế là trong thoáng chốc, Cố Chu thị bị bỏ tù, Cố Minh Nhã mất đi sự trong sạch mấy lần treo cổ tự tử không thành cuối cùng chỉ còn thoi thóp hơi tàn, còn Cố Minh Tú thì thân bại danh liệt!

Nếu Cố Minh Tú mà biết tất cả mọi chuyện xảy ra đều do ả tham năm nghìn lượng vàng, trăm phương ngàn kế kích động Cố Minh Nhã đối phó với Cơ Tự, ả nhất định sẽ không dám làm. Nhưng mà Cố Minh Tú làm sao mà biết được cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiền Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Gặp Lại Cố Nhân.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Cố Minh Nhã và Cố Minh Tú, Cơ Tự thở hắt ra một hơi. Thấy nàng thư thả đứng ngắm cảnh trong trang viên, Trịnh Ngộ đi tới sau lưng, dè dặt hỏi: “Tiểu cô, đã xử lý kẻ thù xong rồi, người vẫn không trở lại thân phận nữ tử sao?”

Cơ Tự quay đầu lại, hồ hững nói: “Ai bảo đã xử lý kẻ thù xong? Còn hai người nữa đây thúc.” Chẳng qua bây giờ nàng còn chưa đủ khả năng đối phó chủ tổ Chu Trương thị thôi, “Những sĩ tộc kia đều có căn cơ vững chắc, nếu như bất kì ai đó trong số họ này sinh nghi ngờ ta dù chỉ một chút thôi, sau

này ta sẽ không có những ngày tháng yên bình nữa đâu. Vì thế mọi người cần phải tiếp tục đề cao cảnh giác đi.”

Trịnh Ngô vội vàng thưa vâng. Ngay lúc đó Tàn Tiểu Mộc vui mừng chạy đến, trông thấy Cơ Tự thì cao hứng nói: “Đại lang, bên ngoài càng ngày càng huyền ảo hơn rồi, lần này Ngô Quận Cố thị thăm rồi! Triều đình tìm ra không biết bao nhiêu đồ của Ngũ Đấu Mễ Đạo trong hầm ngầm ở Minh Nguyệt quan, không ngờ chỗ đó đúng là cứ điểm của Ngũ Đấu Mễ Đạo thật. Hà hà, liên quan đến Ngũ Đấu Mễ Đạo, Cố Chu thị kia chắc chắn không tránh được tội chết cho xem”

Cơ Tự ngạc nhiên hỏi: “Không phải họ nói Cố Chu thị không có quan hệ gì với Ngũ Đấu Mễ Đạo sao?”

Tàn Tiểu Mộc xua tay, “Đó là tin đồn do Ngô Quận Cố thị phát tán thôi. Trong tình hình bây giờ, dù không có cách nào chứng minh Cố Chu thị có liên quan mật thiết với Ngũ Đấu Mễ Đạo, nhưng cũng không thể chối bỏ giữa họ không có quan hệ nào cả. Hơn nữa người đàn bà kia quá nham hiểm, năm ngoái tiểu lang Nghĩa Hưng của Chu thị qua đời hóa ra cũng do mụ ta hạ thủ. Nô tài thấy cả quãng đời còn lại Cố Chu thị đừng hòng thoát khỏi cảnh lao ngục.”

Cơ Tự khẽ cười, ngẫm nghĩ giây lát bèn quay người đi về phía thư phòng. Nàng nhắc thấy tám bộ khúc của Tạ thị đang đứng phía xa, tuy họ chỉ đứng yên đấy nhưng lại nổi bật về oai phong. Nàng nghĩ thầm: Nếu bên cạnh ta cũng có những người này thì chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Lúc ấy ta không cần sợ bất kì ai nữa!

Những bộ khúc bên cạnh Tạ lang, ngoại trừ vài người là con cháu chi khác của Tạ thị thì đại đa số người còn lại đều là hạ nhân trung thành trong gia tộc, và một số ít là những người có tài nghệ bất phàm được chàng chiêu mộ trong mấy năm đi chu du khắp nơi. Những người này đã đi theo Tạ Lang từ lâu, tuy chỉ là bộ khúc, nhưng họ rất cao ngạo, ai ai cũng phải kiêng nể bọn họ vài phần. Khác hẳn với đám tùy tùng theo Thái tử, chẳng ai buồn ngoảnh ngang đến.

Vì vậy Cơ Tự tự hiểu rất rõ, với thân phận của mình, nàng không thể nào giữ lại những người này được. Hoặc là nói trong mắt rất nhiều người, địa vị của mấy bộ khúc này thậm chí còn cao hơn nữ cô nhi là nàng nữa kia.

Đi đến trước mặt tám bộ khúc, Cơ Tự thì lễ với từng người một rồi khách khí nói: “Lần này tiểu nữ báo thù thành công, phải đa tạ chư vị đã dốc toàn lực trợ giúp.” Mặt nàng thoáng hồng, mắt thì ánh sáng long lanh như mọi khi, ngập ngừng do dự mãi mới dám cất lời: “Các vị có thể đừng báo cặn kẽ những chuyện liên quan vừa rồi cho Thập Bát lang được không?”

Họ không ngờ nàng sẽ nói như vậy, nên đều trở mắt nhìn trân trân. lát sau một lang quân khẽ cười nói: “Cơ tiểu cô đừng lo nghĩ nhiều, lang quân thường xuyên cử chúng tôi ra ngoài trợ giúp bạn bè của ngài, trước giờ ngài không hề hỏi cụ thể.” Dừng giây lát, lang quân kia lại nói tiếp: “Thập Bát lang là người rất lỗi lạc.”

Một bộ khúc khác tiếp lời: “Ta thấy Cơ tiểu cô cả nghĩ rồi, Cố thị lòng dạ độc ác, để đối phó được những người này, tất nhiên phải khiến họ không còn cơ hội trở mình mới được. Những gì tiểu cô đã làm vừa rồi không hề sai, sao phải sợ lang quân nhà ta biết chứ?”

Trong lời cười đùa của họ, Cơ Tự lại tự như: Đúng vậy, rõ ràng ta không làm việc gì thẹn với lương tâm, sao lại sợ Tạ Thập Bát biết? Lẽ nào ta còn muốn để chàng thấy ta hoàn mỵ cỡ nào hay sao? Thật là nực cười!

Ngay sau đó một bộ khúc chấp tay hành lễ với Cơ Tự, khách khí bảo: “Tiểu cô còn muốn xử lý ai nữa, xin cứ việc sai bảo.”

Cơ Tự lắc đầu: “Tạm thời cứ vậy đã.”

Sau khi cáo từ tám bộ khúc, Cơ Tự quay về phòng mình. Trong lúc đang cầm cúi bước đi, bỗng Cơ Đạo chạy ào về phía nàng. Nàng nhanh chóng bước đến, ngồi xổm trước mặt Cơ Đạo, giơ tay vén khuôn mặt mũm mĩm của cậu, cười khanh khách: “Ai chọc tức Đạo lang nhà chúng ta vậy? Để xem khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu sao giờ nhăn nhó thế này.”

Cơ Đạo mặc nàng véo mặt mình, chờ Cơ Tự nghịch chán rồi, cậu mới nghiêm mặt nói với giọng nghiêm túc: “Đại ca, đệ muốn đến trường học.” Ngập ngừng giây lát, Cơ Đạo cất giọng giòn giã: “Đại tỷ xảy ra biết bao nhiêu chuyện, vậy mà đệ chỉ có thể tro mắt ra nhìn. Giống như chuyện lần này, nếu đệ quen biết vài người bạn có thể lực hậu thuẫn to lớn trong trường thì đã có thể giải cứu tỷ ngay rồi! Đệ đã suy nghĩ kỹ, đệ muốn đến Sứ Học quán để học tập, nhất là nghiên cứu về Chiến Quốc sách. Hiện giờ nhóm sĩ tộc đều không tham gia vào triều chính, những vị trí có thực quyền quan trọng đều do con cháu hàn môn đảm nhiệm, bệ hạ cũng có lòng muốn cân nhắc sĩ tử hàn môn. Nếu đệ thông thạo Chiến Quốc sách, sau này nhất định có thể nắm binh quyền, đến khi đó ai bắt nạt tỷ tỷ của đệ, đệ sẽ giết toàn tộc của họ!”

Câu cuối cùng của cậu đậm nổi cảm hận và rất đối ngang tàng! Cơ Tự ngưng nhìn vào khuôn mặt quật cường của Cơ Đạo một hồi, nàng thầm nghĩ: Có lẽ đây chính là số mệnh của một người. Con đường sau này của họ đã được an bài từ trước, có tránh cũng không thoát.

Nàng thở dài buồn thiu, gật đầu nói: “Được!”

Trong lúc Cơ Đạo cười cong mắt, Cơ Tự nói tiếp: “Tỷ sẽ sắp xếp thời gian tìm xung quanh Sứ Học quán có căn viện nào cho thuê không đã.”

Nàng vừa dứt lời Cơ Đạo lập tức nắm lấy tay nàng, “Chúng ta đi ngay bây giờ đi!”

“Được rồi, được rồi!” Dưới nhiều lần thúc giục của Cơ Đạo, Cơ Tự đành phải dẫn theo Tàn Tiểu Mộc cùng cậu lên xe lừa.

Ra đến bờ đê, bởi vì dòng người tấp nập ngược xuôi, Cơ Tự bèn xuống xe, dẫn theo Cơ Đạo và Tàn Tiểu Mộc, rào bước đi về khoảng đất trống phía trước. Nhìn những khóm cúc mọc dài theo hai bên bờ đê, Cơ Tự khẽ hít thật sâu không khí thoang thoảng hương đưa. Đúng lúc này mấy tiểu cô đi

ngang qua phía sau nàng, đều lặng lẽ quan sát Cơ Tự. Khi nàng quay đầu nhìn lại, khuôn mặt các thiếu nữ không khỏi đỏ ửng, hai mắt long lanh sáng rỡ.

Nàng tự nhủ: Ta chưa bao giờ được đám tiểu cô hoan nghênh đến thế này cả. Nàng nhớ từ khi vừa bước chân đến Kiến Khang, hầu hết tất cả tiểu cô sĩ tộc đều nhìn nàng với ánh mắt miệt thị và khinh thường. Nào từng nghĩ đến có một ngày, đám tiểu cô đó vừa nhìn thấy nàng đã đỏ mặt cười tím tím thế đâu?

Thế là Cơ Tự hơi huênh hoang đắc ý. Cơ Đạo bên cạnh thấy dáng vẻ của tỷ tỷ nhà mình như hận không thể vênh đuôi khoe khoang thì không khỏi sa sầm mặt. Cậu nắm chặt tay Cơ Tự, kéo nàng hòa vào dòng người, cất giọng non nớt: “Đại ca, huynh có thể nhận rõ thân phận của mình được hay không?”

Cơ Tự vô cùng ngượng ngùng đáp lại: “Đây gọi là được thích mà lo đấy!”

Hai tỷ đệ cứ nói mãi, cuối cùng đã đến Sứ Học quán. Bởi vì Cơ Đạo thẳng thắn yêu cầu để tự cậu vào thế là Cơ Tự đành phải chờ bên ngoài. Tần Tiểu Mộc đứng cạnh đưa mắt nhìn quanh, lơ đãng hỏi: “Đại lang, người cũng muốn đến đây học sao?”

Đến đây học ư? Cơ Tự hơi sững sốt, một lát sau nàng lắc đầu khẽ đáp: “Không có.”

Tần Tiểu Mộc cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi, thấy nàng phủ nhận cũng không tiếp tục truy vấn. Ngược lại Cơ Tự quay đầu nhìn tám biển Sứ Học quán kia đến ngơ ngẩn. Ngay vào lúc này, phía đối diện đột ngột vang dậy tiếng ồn ào, kèm theo đó còn có tiếng reo hò của nhóm tiểu cô. Vừa nghe thấy Cơ Tự liền biết ngay có vị mỹ nam tử nào tới đây rồi. Nàng lập tức quay sang nhìn theo, hóa ra người đang mặc huyền bào, phong dung đi đến là Tam Hoàng tử.

Cơ Tự chỉ nhìn thoáng qua Tam Hoàng tử liền thu lại ánh mắt. Nhưng ngay sau đó nàng quay phắt lại lần nữa, nhìn chăm chăm vào Tam hoàng tử, phía sau y là một lang quân thiếu niên tướng mạo tuấn tú đang theo sát. Vị lang quân thiếu niên kia khoảng người bảy mươi tám tuổi, vóc dáng cao ráo.

Hắn chính là Trang Thập Tam! Thế mà nàng lại gặp phải Trang Thập Tam ở cái đất Kiến Khang này! Cơ Tự vô thức lùi về sau một bước.

Kiếp trước, từ lúc nàng mười lăm mười sáu tuổi đã bắt đầu đi theo hắn, mọi người đều biết giữa nàng và hắn có tình cảm mập mờ. Mặc dù lúc đó nàng muốn mau chóng nâng cao địa vị của mình, muốn gả cho hắn làm chính thê, thế nhưng Trang mầu nhất quyết không đồng ý cho hắn cưới nàng vào phủ, thế là nàng chỉ có thể không danh không phận đi theo hắn mà thôi.

Về sau tuy nàng cảm nhận được Trang Thập Tam có tình ý và cũng bảo vệ cho mình, nhưng Trang mầu thật sự vô cùng đáng sợ, hơn nữa tận sâu trong cốt tủy nàng đã có phần bất an, cho nên khoảng thời gian đó nàng cũng từng cố gắng bắt gặp những lang quân khác, đặc biệt là sau thời kì nàng đã trở mẫn...

Khi đó tất cả mọi việc nàng làm đều không qua được mắt Trang Thập Tam, tuy hắn không nói gì nhưng nếu có ai bắt nạt chèn ép nàng, hắn vẫn luôn ra mặt che chở. Dù hắn đã cưới chính thê nhưng chỉ cần mỗi khi đi xa, hoặc gặp phải chuyện nguy hiểm đều sẽ cường ép mang Cơ Tự theo bên cạnh.

Một ngày kia, Cơ Tự cũng không hiểu sao hắn lại nổi giận, Trang Thập Tam bất chấp nàng kêu khóc cỡ nào cũng cường ép chiếm lấy nàng, còn để cho rất nhiều người nghe thấy nàng khóc lóc cầu xin nữa. Vì vậy trong một đêm, tất cả ước muốn của Cơ Tự đã tan thành mây khói, chỉ có thể ngoan ngoãn làm một thiếp thất của hắn.

Tiếp theo đó, nàng cứ thế bước vào Trang phủ, chịu những con giày xéo liên miên của Trang mầu. Nghĩ lại khi ấy cũng thật kì quái, chính thê của Trang Thập Tam chỉ đối xử thờ ơ lạnh nhạt với nàng, chưa hề ức hiếp nàng lần nào. Thậm chí Trang Thập Tam vừa bước vào hậu viện, vị chính thê kia sẽ né tránh lui đi, để lại nàng và Trang Thập Tam ở cùng nhau nữa.

Sau đó nữa thì...

Sao nàng không nhớ chuyện sau đó nữa nhỉ? Nàng chỉ nhớ rõ năm nàng chết đi mới hai mươi tuổi, lúc đó vẻ đẹp của nàng đã cực thịnh, nhưng cuối cùng vì sao nàng chết thì không tài nào nhớ nổi? Còn nữa, tại sao nàng luôn có cảm giác sợ hãi Trang Thập Tam vậy kia?

Trong lúc Cơ Tự liên tiếp lùi lại vì gặp phải Trang Thập Tam, dần dần lẫn vào đám người. Trang Thập Tam vẫn đứng sau Tam Hoàng tử, bởi vì khuôn mặt tuấn tú cũng nhận được không ít sự chú ý của các tiểu cô chột cảnh giác quay đầu, nhìn về hướng nàng đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Một Câu Nói Diệt Trừ Kẻ Địch.

Đương nhiên Trang Thập Tam không thấy được nàng rồi. Nhìn hắn dời mắt đi, Cơ Tự thầm nghĩ: Ta bây giờ đã không còn như kiếp trước nữa, không cần phải dựa dẫm vào người này, cũng không muốn vì suốt ngày quần quýt lấy hắn mà danh tiếng bị hủy hoại, chuốc lấy bao nhiêu nỗi nhục không đáng ta có gì mà phải sợ hắn chứ?

Đúng lúc này đoàn người bề thế của Tam Hoàng tử đã tiến vào Sứ Học quán. Cơ Tụ quay đầu nhìn theo một lúc rồi đi đến chỗ xe lừa nói với Lê Thúc: “Thúc, A Đạo làm thủ tục nhập học phải một lúc nữa mới xong, thúc tạm đợi ở chỗ này, ta đi xem phòng ốc xung quanh đã.”

Lê Thúc vội đáp: “Vâng đại lang cứ đi thông thả.”

Thế là Cơ Tụ dẫn theo Tần Tiểu Mộc đi tới ngõ hẻm bên cạnh. Tần Tiểu Mộc thấy nàng nhìn phủ đệ xung quanh, khẽ bẩm: “Đại lang, nếu người muốn thuê phòng ốc, tốt nhất hãy tìm một người môi giới.”

Cơ Tụ gật đầu đáp: “Ta biết rồi.”

Ngay lúc này, phía trước chợt ồn ào hẳn lên, hóa ra là một người môi giới đưa mấy sĩ tử lang quân thiếu niên đi tới một căn viện. Cơ Tụ lập tức ra lệnh: “Đi, chúng ta cũng đi qua đó xem sao.”

Mấy sĩ tử kia đi vào viện trước, Cơ Tụ chỉ ở bên ngoài xem xét toàn bộ cảnh vật xung quanh. Không lâu sau liền nghe thấy giọng cần nhằn khó chịu của một sĩ tử truyền đến, “Giả phòng ở Kiến Khang sao lại đắt thế? Thuê một căn viện nửa năm mà đến những bốn trăm lượng vàng! Bốn trăm lượng vàng đầy trời ă! Đủ mua nguyên một căn viện ở ngoại thành Kiến Khang luôn rồi!”

Trong tiếng cần nhằn, mấy lang quân thiếu niên lui ra ngoài. Lúc này Tần Tiểu Mộc đứng bên mới nói khẽ: “Lang quân, chúng ta có cần phải đi vào nữa không?” Y lo lắng nhìn Cơ Tụ. Nhưng những người như Tần Tiểu Mộc sống trong cảnh nghèo khó đã lâu, đối với tiền tài nhà mình lúc nào cũng vô cùng đề ý. Lại nói, số tiền trong tay Cơ Tụ tổng cộng chỉ có hơn tám trăm lượng vàng, chỉ đủ thuê một căn viện này được một năm thôi!

Cơ Tụ cũng đang tính toán, nghe vậy khẽ thờ dài: “Chỉ sợ không thuê nổi rồi.” Lúc nàng đang nói như thế, chẳng biết tự lúc nào mấy lang quân sĩ tộc và hai tiểu cô sĩ tộc đeo khăn che mặt đã đi đến phía sau nàng, cười nói khúc khích.

Tần Tiểu Mộc quay đầu lại thấy rõ ràng là con cháu đại sĩ tộc, vì vậy cũng không dám chọc vào, vội cúi đầu lui về sau. Thái độ cung kính của Tần Tiểu Mộc đối với đám con cháu sĩ tộc này mà nói là chuyện vô cùng hiển nhiên, họ chậm rãi bước qua chủ tử Cơ Tụ. Thế nhưng ngay cả khi đi qua được bốn năm bước, họ vẫn còn quay lại quan sát Cơ Tụ, một tiểu cô đeo khăn che mặt trong số họ khẽ thì thầm với giọng tiếc nuối: “Ta thấy tiểu lang này phong thái ngời ngời, vốn tưởng là con cháu sĩ tộc, ai ngờ cũng chỉ là thứ tộc nghèo hèn, thật đáng tiếc!”

Đúng lúc này một chiếc xe lừa vội vã lái đến. Trong xe lừa, một tỳ phụ trung niên lớ đầu ra gọi đám người kia: “Thập Nhất lang, Tứ cô tử, phu nhân bảo rằng đã mời được Hoàng công tử Dương Châu đến đây, hiện tại ngài ấy đã ở bến tàu rồi, phu nhân bảo mọi người mau mau đến đó đón tiếp.”

Tỳ phụ vừa gọi xong, liếc mắt thấy Cơ Tụ cũng hơi giật mình. Lúc này Cơ Tụ cũng đang nhìn tỳ phụ kia, hóa ra thị chính là tỳ phụ bên cạnh Chu Trương thị đã nhiều lần tính kế mình!

Nhìn thị, Cơ Tụ nở nụ cười khẩy. Có lẽ là do cảm ứng giữa kẻ thù với nhau, hoặc do khuôn mặt nàng hiện tại có vài phần na ná lúc nàng mang thân phận nữ tử, nên tỳ phụ kia tròn mắt nhìn trân trân chủ tử Cơ Tụ, sau đó mới quay sang hô to với quần sự đứng ngoài căn viện kia: “Lý quản sự, phu nhân nói là đừng cho bọn người nghèo hèn bản thủ thuê căn viện này, tuyệt đối không được để chúng đặt chân vào căn viện nhà ta, tránh để làm bẩn mặt đất!”

Tỳ phụ kia vừa dứt lời đã quét mắt khinh khinh nhìn chủ tử Cơ Tụ. Hành động của thị vô cùng rõ ràng, kẻ nghèo hèn bản thủ mà thị nhắc đến chính là chủ tử Cơ Tụ chứ đâu!

Trong phút chốc, sắc mặt Cơ Tụ thoát trắng bệch, mà mấy con cháu sĩ tộc thấy dáng vẻ nàng lúc này cũng chỉ biết lắc đầu cảm thán. Suốt mấy ngày qua, tỳ phụ kia luôn lo lắng bất an, luôn cho rằng sẽ có điều gì xấu sắp sửa xảy ra. Sau khi si nhục Cơ Tụ, thị đã thoải mái đôi chút, vội vàng xuống xe lừa, hành lễ với tiểu cô lang quân nhà mình rồi thúc giục: “Thập Nhất lang, Tứ cô tử, để mời được Hoàng công tới, lần này phu nhân đã tốn bao nhiêu công sức, hai người mau đi đón đi.”

Hai thiếu niên thiếu nữ bị tỳ phụ kia thúc giục cũng khó chịu đáp lời rồi lên xe lừa. Xe lừa lăn bánh đưa bọn họ nhanh chóng rời khỏi đây.

Đôi mắt nhìn theo chiếc xe lừa kia rồi đi, một lang quân thiếu niên nói khẽ: “Không phải Thập Nhất lang nói tổ phụ của hắn bị bệnh Hồ Hoắc, không ai có thể chữa trị được sao?”

(1) Bệnh Hồ Hoắc là bệnh cổ họng bị đau, hậu môn thì có nhọt mủ, người bệnh tinh thần rối loạn không ổn định, hay nghi ngờ.

Một lang quân khác thờ ơ trả lời: “Người không nghe thấy họ mời đến là Hoàng công ở Dương Châu à! Năm ngoái, sau khi Hoàng công đã chữa trị hoàn toàn dịch thương hàn cho người dân ở huyện Ngô, danh tiếng đã lan truyền khắp các vùng, người đời đều biết ông ấy được cao nhân truyền thụ cho Thương Hàn Tật Chứng Luận...”

Hắn chưa kịp nói xong, một lang quân khác đã lập tức ngắt lời: “Là một nửa của Thương Hàn Tật Chứng Luận thôi! Hoàng công cũng từng nói rằng ông ấy không nắm hết quyền sách đó mà.”

“Không nắm hết thì đã sao? Thương Hàn Tật Chứng Luận vốn đã thất truyền từ lâu, Hoàng công nắm giữ nửa quyển sách đó, nhờ đâu biết được cách chữa trị các bệnh khác thì sao. Ai ai cũng biết bệnh Hồ Hoắc tuy quái dị nhưng thần y Trương Trọng Cảnh năm xưa am hiểu bách bệnh, có thể ông ấy còn viết lại cách trị liệu trong Thương Hàn Tật Chứng Luận nữa đây. Vì thế, Ngô Quận Chu thị còn có thể cầu xin ai nữa ngoài Hoàng công đến từ Dương Châu được? Đúng rồi, nghe nói suốt một năm vừa rồi họ luôn tìm kiếm cao nhân mà Hoàng công nhắc đến.”

Mấy lang quân thiếu niên vừa đi vừa bàn luận, Cơ Tụ loáng thoáng nghe thấy một thiếu niên nói: “Tổ phụ của Thập Nhất lang là trụ cột của cả gia đình, nếu ông ta mà đổ thì cả chi của họ sẽ có trò hay cho xem. Nghe nói dạo gần đây mẫu thân của hắn là Chu Trương thị đã nôn nóng đến độ bốc hỏa rồi,

bà ta còn nói nếu ai cứu được phụ thân mình, bà ấy sẽ nguyện lấy một vạn lượng vàng để tạ ơn nữa cơ.”

Cơ Tự chỉ nghe sơ qua mấy lời bàn tán của bọn họ, vừa mới bước ra khỏi con ngõ, đã gặp một trong tám bộ khúc Tạ thị nàng dẫn theo lúc trước đang đứng chờ bên cạnh xe lừa. Thấy nàng đến, bộ khúc kia sai bước tiến lên.

Hắn nhìn xung quanh một lượt mới nói nhỏ: “Cơ tiểu cô, thần y Hoàng công ở Dương Châu có mối quan hệ tốt và cũng từng trợ giúp Thập Bát lang đang ở đây, ông ấy phải người cầm theo tín vật của Thập Bát lang, nhờ chúng ta hỗ trợ tìm kiếm tiểu cô. Nghe ý của ông ấy hẳn là muốn gặp tiểu cô, thảo luận một số vấn đề về y học.”

Bộ khúc này từng cùng Cơ Tự trải qua đợt dịch bệnh thương hàn ở huyện Ngô, là một trong những người hầu cận ngưỡng mộ Cơ Tự sau vụ việc đó. Cho nên hẳn cũng biết rõ chuyện cứu vớt dân chúng huyện Ngô ngày đó. Ngoài mặt công lao là của Hoàng công, nhưng thực tế là của Cơ Tự. Đồng thời bất kể hẳn hay Cơ Tự đều thâm hiểu rõ trong lòng, cái gọi là thảo luận mà Hoàng công nói, e rằng chỉ là muốn biết phương pháp trị bệnh Hồ hoặc mà thôi.

Nghĩ tới đây Cơ Tự cười khẩy: “Ngài quay về nói với Hoàng công rằng, Chu Trương thị ám hại Cơ tiểu cô, đem bán nàng ấy làm nô lệ rồi! Cho nên Hoàng công muốn tìm Cơ tiểu cô, e rằng không thể được!” Sau khi nói câu này cho hả giận, Cơ Tự lại phân phó: “Bảo Hoàng công đừng nói với ai, nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, sau khi Cơ tiểu cô được cứu về cũng sẽ bị người ta cười nhạo, vì thế mong ông ấy đừng nói cho bất cứ người nào biết cả.”

Bộ khúc kia lập tức gật đầu đáp: “Tiểu cô cứ yên tâm. Hoàng công không chỉ có y thuật cao minh mà còn là đại danh sĩ trứ danh đương thời, ông ấy có cảm tình thâm hậu với tiểu cô, nhất quyết sẽ không để cô mang tiếng xấu đâu.”

Lúc này, trong vòng vây phô trương của Chu Thập Nhất lang và Chu Tứ cô từ cùng đám bộ khúc của Chu thị, Hoàng công được nghênh đón long trọng đến viện của Ngô Quận Chu thị ở Kiến Khang.

Bấy giờ Chu Trương thị đang ăn mặc chỉnh tề, đoan trang cùng với phu quân, thúc bá và các chị em dâu đứng ngoài cổng, cung kính nghênh đón Hoàng công đến.

Hoàng công ở Dương Châu không chỉ am hiểu y thuật mà đồng thời còn có học vấn uyên bác, được xưng tụng là một danh sĩ, hơn nữa ông thuộc dòng chính của Miện Dương Hoàng thị, mà Miện Dương Hoàng thị này chính là gia tộc nhà mẹ Hoàng Nguyệt Anh, thê tử của Gia Cát Lượng. Vào thời Tam Quốc, Miện Dương Hoàng thị vốn là đại sĩ tộc, ngay cả bây giờ cũng được liệt vào hàng ngũ thế tộc. Hơn nữa vì người trong gia tộc này vô cùng am hiểu đạo thuật kỳ môn và y học bói toán, cho nên trong mắt người đời thật sự thần bí và khó lường.

Lúc này một lang quân thanh niên mặc đồ hộ vệ bước đến xe lừa của Hoàng công, tuy tướng mạo bình thường, cũng chỉ là một hộ vệ nhưng phong thái toàn thân và ánh mắt kia rõ ràng không kiêng nể một ai, khiến đám người Chu thị ngơ ngẩn. Cứ thế, họ mặc cho lang quân thiếu niên kia đến cạnh xe lừa của Hoàng công. Đường nhiên người này chính là bộ khúc của Tạ thị.

Hắn vén rèm xe lên, thì thầm vài câu với Hoàng công rồi gật đầu với mọi người, lập tức sai bước rời đi. Xe lừa vẫn đang đi tới, lúc đám người Chu Trương thị tiến lên đón Hoàng công xuống xe thì đột nhiên ông ngồi trong xe lừa trầm giọng hỏi: “Ai là Chu Trương thị?”

Trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, mục lập tức tươi cười bước xuống bậc thềm, uyển chuyển thi lễ với Hoàng công ở trong xe lừa: “Thiếp thân là Chu Trương thị.”

Giọng Hoàng công truyền đến từ trong xe lừa, “Kính xin chuyển lời với Chu lão thái công, con dâu của ông ấy tức là Chu Trương thị độc ác đa đoan, khiến ta vô cùng căm ghét! Cánh cửa của Chu thị các người, ta không muốn bước vào!”

Ngay sau đó Hoàng công cất cao giọng, quát lên: “Đi mau! Lập tức tránh xa à phụ nhân thói nát này! Chỉ nhìn một cái thôi cũng khiến lão phu tởm lợm!”

Hiển nhiên là Hoàng công vô cùng tức giận, giọng điệu ông mang theo sự chán ghét và khinh bỉ cùng cực. Xe lừa ngay tức khắc chuyển hướng, trong vẻ bàng hoàng không sao hiểu nổi được của cả đám người Chu thị, nháy mắt xe lừa của Hoàng công đã đi xa. Đến tận khi khuất bóng, mọi người mới chợt hoàn hồn, quay ngoắt lại nhìn Chu Trương thị. Đặc biệt là ánh mắt phu quân của mục hẳn đầy tia máu, nhìn mục chòng chọc, càng lúc càng hẳn lên sự phẫn nộ. Cuối cùng ông ta không chịu nổi nữa, trầm giọng gất lên: “Phụ nhân độc ác này, cuối cùng ngươi đã làm gì hả?”

Chu Trương thị sợ đến mức mặt mũi tái nhợt, mục nào biết được mình đã làm gì khiến Hoàng công chán ghét chứ? Thoắt cái, mục sợ tới mức run cầm cập! Đúng lúc này, một lang quân trung niên đứng trong cổng hạ giọng quát: “Còn đứng ngoài đó làm gì nữa? Còn sợ chưa đủ mất mặt hay sao?”

Câu nói vừa dứt, mọi người rối rít vào trong. Sau khi Chu Trương thị theo lang quân trung niên kia vào đại sảnh, liếc nhìn cha chồng mình bị bệnh nằm trên giường và cả ba vị tộc lão trong dòng họ Chu thị liền buồn rầu. Lý do ba vị tộc lão này ở đây là vì nghe nói đến danh tiếng thần y Hoàng công, cố ý tới diện kiến, dù gì người già cũng có vài bệnh vặt, nếu gặp được thần y như Hoàng công thì chính là duyên phận.

Bấy giờ mọi người đều ngồi theo bố trí của mình, bầu không khí trong đại sảnh vô cùng nghiêm trang, không ai dám hé răng nói một lời. Đến tận khi an vị xong xuôi, một tộc lão mở miệng, giọng ông khàn khàn như hết hơi vang lên trong đại sảnh, “Hoàng công là đại danh sĩ thế gia, lại là thần y mà người đời đều biết. Có uy vọng vô cùng cao thâm, ai ai cũng tín phục. Bây giờ Hoàng công chỉ trích Chu Trương thị độc ác đa đoan, nếu người khác nói câu này sẽ chẳng có mấy ai tin, nhưng đại danh sĩ như Hoàng công nói thì khác.”

Nói tới đây, tộc lão kia nhìn Chu Trương thị sắc mặt trắng bệch, nước mắt rưng rưng, chậm rãi nói: “Trương thị, ngươi gả vào Ngô Quận Chu thị ta cũng được hơn hai mươi năm, trong những năm vừa qua, nhân cách của ngươi thế nào chúng ta đều biết. Cũng vì biết rõ nên Hoàng công nói như vậy nhất định có nguyên do của người!”

Chu Trương thị nghe đến đó, vội vàng đứng lên, nước nở nói: “Tam thúc, con thật sự oan ức...”

Ông lão kia vươn tay ngăn lại mẹ đang chuẩn bị kể lể: “Lão phu đã nói vậy hẳn là có nguyên nhân, ta tin tưởng lời Hoàng công, người hồi còn trẻ thì ngang ngạnh, về già thì ác độc. Những chuyện người đã làm tuy chúng ta không nói nhưng đều biết rõ. Trước kia vì nể mặt Ngô Quận Trương thị nên chúng ta tạm thời nhẫn nhịn, thế nhưng bây giờ nếu Hoàng công đã nói rõ người ác độc thì Ngô Quận Chu thị ta không dám giữ người lại nữa!”

Ngay sau đó, ông lão kia quay sang trầm giọng nói với chồng Chu Trương thị: “Từ lang, con viết hưu thư tổng nó ra khỏi cửa đi. Đừng chần chừ do dự, bỏ ác phụ này rồi, con còn phải tới cửa thỉnh tội Hoàng công nữa đây!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Trung Nguyên Chính Sóc

Chu Trương thị vừa nghe đến mình bị bỏ liền sợ đến mức mặt trắng bệch, nước mắt tuôn rơi như mưa. Con trai con gái mẹ quý phịch xuống, không ngừng cầu xin mấy tộc lão. Nhưng tất cả đàn ông của Ngô Quận Chu thị ngồi đây đều chẳng mảy may thương tình. Phải biết rằng Hoàng công vốn rất nhân từ, sự khoan dung độ lượng của ông nổi tiếng có một không hai trên đời. Nhưng ông đã thẳng thắn chỉ trích Chu Trương thị ác độc trước mặt bàn dân thiên hạ, nếu Ngô Quận Chu thị họ còn có ý giữ lại độc phụ này thì thể diện gia tộc biết để đâu? Người trong thiên hạ sẽ bàn tán về Ngô Quận Chu thị họ ra sao?

Thế là trong cảnh mọi người im lìm, Chu Trương thị bị cưỡng ép kéo ra ngoài. Đến tận khi bị ném tờ hưu thư lên mặt, tổng hết đồng đồ đạc đã thu dọn cùng với tỷ phụ khóc lóc thảm thiết lên xe lửa, bản thân mẹ vẫn không biết mình đã làm ra chuyện gì chọc giận Hoàng công? Rõ ràng những năm gần đây mẹ đã rất ít làm chuyện ác, hơn nữa cũng không trực tiếp ra tay nữa mà!

Bên này, tất nhiên Cơ Tự không biết biến cố bên Chu Trương thị, sau khi nàng nói câu ấy xong, tâm trạng sáng khoái hơn nhiều. Đúng lúc này, Cơ Tự liền nhìn thấy Cơ Đạo chạy về phía mình. Nàng vội chạy đến đón, giờ tay nắm lấy bả vai ấu đệ, cười hỏi: “Thế nào, đã bái lạy vị tiên sinh kia làm thầy chưa?”

Cơ Đạo phấn khởi reo vang: “Tỷ tỷ, sao tỷ biết đệ chắc chắn có thể trở thành học trò của vị tiên sinh kia vậy?” Bây giờ tuy Tứ Đại học quán đã mở cửa cho phép tất cả học sinh vào học, nhưng trên thực tế rất coi trọng người có thiên phú và tài năng, nếu là người đặc biệt xuất chúng sẽ có thể bái một vị tiên sinh nào đó trở thành đệ tử chân truyền của họ.

Cơ Đạo cười khanh khách: “Tiên sinh của đệ họ Chu...” Cậu vừa nói tới đây, đột nhiên bờ đề bên kia vọng lại tiếng đàn tỳ bà của người Hồ. Tiếng nhạc vừa cất lên, Cơ Tự liền nhận ra người trình diễn có tài nghệ cực cao, gần như có thể xưng tụng là tuyệt thế vô song, không khỏi chú tâm hơn.

Lúc này Cơ Đạo kêu lên: “Đại ca. Bạn đệ đều đi xem rồi, chúng ta cũng đi xem đi. Huynh không biết người gảy đàn tỳ bà này là ai sao? Hình như trước đây có một đại tộc từ Trung Nguyên xuôi Nam, trong đó có một người là danh sĩ nổi tiếng nữa ấy, hẳn không phục đám sĩ tộc ở Kiến Khang gọi hắn là “Hoang sanh”, bây giờ đang khiêu chiến với người ta kia kia.”

Cơ Tự còn muốn đứng nghe thêm lát nữa thì Cơ Đạo đã kéo tay nàng, chạy nhanh về phía bạn học của mình. Nhìn tiểu thiếu niên tinh thần phấn khởi, vui vẻ tíu tít kia, Cơ Tự thầm nghĩ: Minh thật đúng là quan trọng tiêu tiết quá, vì sợ A Đạo gặp phải phiền phức mà bắt đệ ấy học ở nhà, trông đáng về bây giờ của đệ ấy, thật vui sướng biết bao!

Bây giờ Tàn Tiểu Mộc đứng sau lưng nàng thưa: “Đại lang, chúng ta cũng đến xem một chút đi. Đứng rồi người không biết sao, danh sĩ kia là người bạn thân mà Tạ Thập Bát lang đích thân đến tận Dương Châu đón đây.”

Cơ Tự hơi sùng sốt: “Hóa ra là hắn.”

Lúc nhóm Cơ Tự chạy đến, dọc đường đã tấp nập ngựa xe. Trong tầm mắt nàng, mọi người đến đây xem náo nhiệt ngoại trừ lang quân sĩ tộc và đám hàn môn thì không có danh sĩ nào nổi tiếng đất Kiến Khang cả. Nhìn đám danh sĩ bảo rộng bay bay, khí khái bất phàm, Cơ Tự thầm nghĩ không biết người bạn của Tạ Thập Bát lang là người thế nào.

Vào Thời Hán, xem tướng phải coi tướng cốt, nhưng từ thời Ngụy Tấn đến nay, xem tướng lại nhìn phong thái. Những kẻ được xưng danh sĩ này đa số tướng mạo trông khá bình thường, nhưng họ lại toát lên một khí chất rất khó tả, khiến người ta vừa nhìn đã ngưỡng mộ, lòng rộn rạo dậy sóng.

Trong lúc nhìn ngược nhìn xuôi, nàng dần dần phát hiện trong số những người chạy tới xem náo nhiệt thật đúng là có không ít lang quân tuần tũ. Ví dụ như mỹ nam tử u buồn đang ngồi ngay ngắn trong chiếc xe lừa kia chính là Văn Đô, lại nhìn phía trước cách đó không xa, xe lừa của Tiêu Dịch cũng đang chạy đến.

Đường phố càng lúc càng đông đúc, nhìn đám tiểu cô hồ hết chói tai, vui sướng điên cuồng kia, Cơ Tự quay đầu nói: “Đi mau lên, không nhanh chân là không còn chỗ đâu!”

May mà bờ sông rất gần, chỉ chốc lát Cơ Tụ đã thấy lang quân phương Bắc mặc bộ áo bào màu lam nhạt, vạt áo phất phơ trong gió, đang cúi đầu ngồi bên cạnh bờ sông ung dung gảy đàn tỳ bà. Lang quân này khoảng hai bảy hai tám tuổi, khuôn mặt tươi tắn, toát lên vẻ thanh thuần văn nhã, đúng là một mỹ nam! Người này là bạn tốt mà Tà Lang đích thân đi đón sao?

Lúc này một sĩ tộc trung niên cười nói với giọng khinh khinh: “Bác Lãng Thôi Từ Độ, Đây chính là cái mà người gọi là khiêu chiến sao? Thứ đồ chơi của người Hồ chỉ tổ làm chói tai chúng ta thôi!”

Mỹ nam Thôi Từ Độ nghe người đàn ông trung niên này cười nhạo cũng chẳng buồn tức giận, ngược lại hân hân vui vẻ, cười sang sảng rồi huênh hoang đắc ý nói: “Thôi Từ Độ ta hôm nay chẳng những muốn chọc thủng tai các người mà còn muốn làm mù mắt các người nữa kia!”

Hắn vừa dứt lời bèn quay đầu hô: “Nổi nhạc lên!” Nháy mắt trong mấy chiếc thuyền hoa trên sông truyền đến tiếng kèn. Đây là loại nhạc khí có từ thời Tiền Tần, hiện giờ đã không còn thịnh hành nữa. Trong lúc đám sĩ tộc cười khẩy khinh thường, thì có mấy ca kỹ đội mũ sa chậm rãi bước ra từ những chiếc thuyền hoa kia. Họ ăn mặc khá quái dị, không phải kiểu áo váy riêng lẻ như thời này mà cũng không phải thâm y thời Hán, trông nó vô cùng rườm rà, nhưng lại mang phong cách u buồn cổ xưa, một nét đẹp khiến rất lạ. Mỗi ca kỹ cầm một quyển sách tre trong tay, thong thả bước lên bờ. Họ vừa gật gù vừa đọc nội dung trên sách, nhưng lạ ở chỗ những âm tiết họ cất lên tuy rõ ràng nhưng không ai hiểu được.

Đám sĩ tộc xung quanh đều trân trối nhìn nhau, Thôi Từ Độ đứng trên gò đất, ngông cuồng cười khinh: “Xin hỏi nhóm quân được xưng là Trung Nguyên Chính Sóc, có phải thấy cách ăn mặc này rất xa lạ, cũng không nghe hiểu nội dung trong sách là gì phải không?” Hắn hô to: “Xin báo cho các người biết, đây là trang phục của nữ tử trong cung Tề của thời Tiền Tần, và họ đang phát âm ngôn ngữ của nước Tề đấy.”

Hóa ra, lúc Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, ngoại trừ những tác phẩm có văn tự của nước Tần ra, tất cả văn tự của nước khác đều bị xóa sạch. Sau khi Tần Thủy Hoàng đốt sách và chôn sống nhân tài, tất cả văn tự, tác phẩm, lễ nhạc cung đình và trang phục hoa lệ nổi tiếng một thời đều mất sạch.

Mà sở dĩ Thôi Từ Độ mang văn hóa của nước Tề ra để dẫn dắt đám sĩ tộc phương Nam này là vì lúc còn sáu nước, nhà Tần không hề là Trung Nguyên Chính Sóc. Nước Tần trước đây thông hôn với Mân tộc phương Bắc, trong mấy trăm năm đó, nước Tần luôn bị bài xích, luôn bị các nước Triệu, Tề, Hán xưng là Trung Nguyên Chính Sóc xem thường.

Sau khi đám ca kỹ lên bờ chia ra đứng hai bên, trong thuyền hoa lại truyền đến tiếng nhạc. Lần này tiếng nhạc đã đổi thành tiếng phũu (1). Theo âm tiết trầm trầm rộn rã kia vang lên, từng ca kỹ mặc quan phục nhà Tần, che mặt, bước ra với tư thái thong dong và trang nghiêm của đấng nam nhi.

(1) Phũu là một nhạc khí cổ, gõ nhịp theo tiếng hát. Hình ảnh tham khảo: gdview.net/uploads/allimg/091103/1136224V0-0.jpg

Bấy giờ Thôi Từ Độ kéo tấm bình phong để trống bên cạnh đến, viết lên một gờn văn tự mà không ai biết. Phút chốc đám sĩ tộc kiêu ngạo xung quanh Cơ Tụ mặt đều đỏ ửng, im thin thít.

Bên kia, Thôi Từ Độ vẫn còn đắc chí: “Cả Kiến Khang không có một kẻ sĩ nào có thể đọc được chữ ta viết, hiểu được lễ nhạc ta trình diễn sao?” Y cười khẩy, “Trong Tà Truyện đã viết: Lễ nghĩa trong những việc hữu sự gọi là Hạ, trang phục, thơ văn gọi là Hoa. Dân tộc Hoa Hạ ta từ xưa đến nay chính là một cường quốc hùng mạnh, luôn tự hào với văn chương và phục sức của mình. Thế nhưng đám đệ tử được xưng là Hoa Hạ Chính Sóc các người có điểm nào đặc biệt kiệt xuất chữ hã?”

Nói đến đây, y cười vênh vao: “Hóa ra đây chính là Trung Nguyên Chính Sóc, đây chính là vùng đất của những kẻ áo mũ chỉnh tề đấy! Thôi Từ Độ thật bội phục!”

Thôi Từ Độ cũng là danh sĩ nổi tiếng. Lần trước con cháu của Thanh Hà Thôi thị đã từng khiêu chiến với đám sĩ tộc phương Nam, nhưng hắn không có danh tiếng lớn nên không thu hút được nhiều người. Mà khi ấy hắn chỉ thách thức một đề trong Cửu Chương Toán Thuật chẳng tính là xa lắc xa lơ gì với thời này. Còn Thôi Từ Độ lại biểu diễn trước mặt mọi người những lễ nhạc, văn chương và trang phục hoa mỹ vang danh cả đất Trung Nguyên từ thời Tiền Tần xa xưa mà tận đáy lòng đám con cháu thế gia sĩ tộc luôn luôn hướng về.

Thấy đám sĩ tộc xung quanh đều đỏ mặt, giận đến mức suýt học máu, mấy vị tiểu lang và tiểu cô của Trần Quận Viên thị vốn xưng là đời đời sĩ tộc đều tức đến nhảy dựng. Chỉ có đám con cháu hân môn ngồi ngay ngắn, vừa nghiêm túc vừa ngưỡng mộ nhìn Thôi Từ Độ. Trần Tiểu Mộc ghé tới thì thầm vào tai Cơ Tụ: “Đại lang, mấy câu người này đọc, ta đều biết hết.” Ngay sau đó hắn lại nói: “Những ca kỹ này hành lễ theo kiểu thời Tần còn có hai chỗ nhỏ nhò bị sai...” Y hơi ngập ngừng rồi lại nói tiếp: “Đại lang, luận về Trung Nguyên Chính Sóc, huyết thống cao quý, ai sánh bằng người được chứ? Đại lang nếu giờ phút này người ra mặt, tất nhiên sẽ khiến thiên hạ rửa mắt mà nhìn lẫn tôn kính ngưỡng mộ ấy ạ!”

Cơ Tụ im lặng hồi lâu, không trả lời Trần Tiểu Mộc. Vào lúc này, tất cả nhạc khí lưu hành nhất thời Tiền Tần như phũu, đàn, sắt, chuông nhạc lại bắt đầu hòa tấu. Không biết là tài nghệ của nhạc kỹ quá cao hay là họ tấu lên danh khúc mà tiếng nhạc vừa truyền tới tai, mọi người hoàn toàn mê say lắng nghe, đám sĩ tộc xung quanh đều mơ hồ nảy sinh suy nghĩ rút lui.

Một danh sĩ bên cạnh Cơ Tụ thở dài: “Tiếng nhạc này hào hùng, ngập tràn khí thế của thời thịnh quốc, chắc chắn là kiệt tác của nhà Chu hồi còn huy hoàng rồi. Muốn áp chế được bản nhạc này, trừ khi là mới được tiểu cô bạch y lúc chúng ta tấu nhạc tiền Trần Thái Trùng đến đây, chỉ có tiếng tiêu của nàng mới đáng được xưng tụng là có một không hai, có thể đem so sánh được với tiếng nhạc này thôi.”

Một danh sĩ khác lại nói: “Tiểu cô kia á? Sau hôm đó, ta cũng từng hỏi Tà Thập Bát, vậy mà hắn chỉ cười cười không chịu nói gì cả, rõ ràng không muốn để mọi người biết tiểu cô kia là ai mà!”

Ngay sau đó hắn lại nói: “Thế thôi, lần này đành mặc cho Thôi Từ Độ đắc ý vậy!”

Thấy Cơ Tụ cúi đầu suy nghĩ mãi, Trần Tiểu Mộc nhỏ giọng nhắc: “Đại lang, người không ra mặt thật à?”

Chương 68: Được Cả Danh Lẫn Lợi

Cơ Tự chỉ lắc đầu khẽ nói: “Còn chưa tới lúc.” Nàng không muốn giải thích nhiều, chỉ chăm chú thưởng thức tiếng nhạc.

Thôi Tử Độ rất ngông cuồng, hần để đám ca kỹ liên tiếp biểu diễn cái gọi là Trung Nguyên Chính Sóc, cái gọi là kiến thức uyên bác rồi huênh hoang dẫn nhóm ca kỹ của hần rời đi.

Bấy giờ xung quanh dậy tiếng nghị luận rối rít, Cơ Tự dỗi mắt nhìn theo hướng Thôi Tử Độ rời đi, lòng thầm nghĩ: Sao cái tên Thôi Tử Độ lại quen tai thế nhỉ? Nhưng nàng nghĩ mãi cũng không ra.

Nhóm Cơ Tự quay trở lại Sử Học quán, sau khi nộp học phí và bái sư xong, Cơ Đạo cương quyết yêu cầu được ở trọ lại đây. Trên thực tế cậu không ở trọ cũng không được, bởi vì trang viên của Cơ Tự rất xa, nếu đi xe lừa đến trường phải mất một canh giờ rưỡi, nếu như không ở trọ thì mỗi ngày cậu phải mất đến ba canh giờ chỉ để đi lại. Mỗi ngày phải thức dậy từ lúc trời còn chưa sáng, đến tối mịt mới về đến nhà. Mà ở thời này trị an còn chưa nghiêm, nên đi đêm rất dễ dàng xảy ra chuyện.

Cơ Tự nhìn tòa kí túc xá miễn phí mà triều đình và nhóm đại sĩ tộc hỗ trợ xây dựng kia, chỉ be be thế thôi mà nhét những ba mươi học sinh. Hơn nữa đám học sinh này thuộc đủ mọi tầng lớp và lứa tuổi, với tính cách bốc đồng của Cơ Đạo, Cơ Tự chỉ là nghĩ thôi đã rùng mình. Nhưng dù nàng có sợ thế nào đi nữa cũng đành phải để Cơ Đạo vào ở trong tòa kí túc xá nhỏ nhỏ kia thôi.

Trong lúc Cơ Tự ngẩn ngang tâm sự trở lại trang viên thì bộ khúc của Tạ thị tới báo: Sau khi Hoàng công nhận được tin tức của hần liền nổi giận mắng Chu Trương thị “độc ác đa đoan” ngay trước công Chu gia, hần nói với danh vọng của Hoàng Công, chắc chắn Chu Trương thị sẽ bị đuổi về nhà mẹ cho xem.

Ngày hôm sau, Cơ Tự đã nghe dân chúng lan truyền tin tức này.

Ngô Quận Trương thị là gia tộc có hai nữ nhi bị nhà chồng đuổi về, mà hai người này đều cùng một di nương sinh ra. Chẳng mấy chốc, danh tiếng của di nương kia tệ tới mức cực điểm, lão phu nhân đã năm mươi tuổi rồi còn bị con gái liên lụy đến nỗi bị nhốt vào tù đường. Tuy nhiên khi di nương này mới vào phủ đã khiến chính thất thoát cái mang đầy tai tiếng, còn bị cho rằng ác độc rắp tâm hãm hại thiếp thất. Đến giờ phút này, mọi người đột nhiên nghĩ ra, chính thất kia từ trước đến giờ luôn an phận, nhưng sau khi di nương này bước chân vào phủ, thanh danh của vị chính thê càng ngày càng xấu, bây giờ mới lộ ra những lời đồn đãi khi xưa có lẽ cũng không thể tin được.

Cùng bị liên lụy còn có huynh trưởng của Trương thị là Ngũ huynh kia. Đại lang Trương thị là con trai độc nhất của vị chính thất. Trước đây, y vẫn cho là mẫu thân khóc lóc kể lể những oan ức với mình đều là vô cớ gây chuyện. Bao nhiêu năm qua di nương nổi danh là biết điều hiểu lễ nghĩa, luôn đối xử khách khí với mình, mà mẫu thân mình thì luôn quá quắt. Đến bây giờ y mới biết khi ấy mình đã bị mẹ ta che mắt, nghĩ đến mẫu thân phải chịu oan khuất nhiều năm, nghĩ đến cô cháu gái đáng thương của mình cũng chính là Dữ Thi Nhi bị hãm hại, trong cơn nóng giận bèn tống Ngũ lang rồi xa Kiến Khang đến đất Thục làm một tiểu quan.

Lúc này Tôn Phù đi tới bên cạnh Cơ Tự khẽ bẩm: “Đại lang, tiểu lang không chịu về.”

“Sao thế?”

Tôn Phù hơi do dự, sau đó nhỏ giọng nói: “Đại lang, hình như ở trong học quán tiểu lang bị bắt nạt sao ấy, trên người tiểu lang có vết thương. Có lẽ tiểu lang sợ đại lang thấy mình như vậy sẽ đau lòng và tức giận nên dù nô tài có khuyên thế nào cũng không chịu nghe ạ. Tiểu lang bị thương mà cứ cố che che giấu giấu, nếu không phải tiểu nhân tinh mắt, chỉ sợ không phát hiện được.”

Tôn Phù vừa dứt lời, vành mắt Cơ Tự liền đỏ hoe. Một lát sau, nàng khàn giọng nói: “Nghĩ cách bán căn viện ở Ô Y Hạng đi, tiện thể chú ý xem đằng sau thư quán có căn viện nào đang bán không! Qua đó đưa cho tiểu lang hai mươi lượng vàng, thuận tiện nói cho đệ ấy biết ta đã biết chuyện đệ ấy bị thương!”

Tôn Phù thừa vâng rồi quay người rời đi. Ngay sau đó, Tàn Tiểu Mộc vội vàng chạy đến bẩm báo: “Đại lang, đại lang, vị Thôi Tử Độ kia lại xuất hiện, bảo là muốn phóng lại trận chiến Trác Lộc năm xưa giữa Viêm Đế và Hoàng Đế, có nhiều người đi xem náo nhiệt lắm, đại lang, chúng ta có đi không?”

Tàn Tiểu Mộc đang hăng hái thuật lại nhưng thấy Cơ Tự ngờ ngạc đứng đấy liền im bặt. Y còn chưa kịp hỏi han, Cơ Tự như đã hoàn hồn trở lại, nàng nắm chặt ống tay áo của Tàn Tiểu Mộc, hô lên: “Thôi Tử Độ, đứng rồi, đứng rồi, ta nhớ ra rồi, ta nhớ ra rồi!”

Rồi nàng vội ra lệnh: “Mau, gọi Tôn Phù về, không cần bán căn viện ở Ô Y Hạng nữa!” Nàng cười tí mắt, “Không chừng lần này chúng ta phát tài thật đấy!”

Thấy mấy người đều nhìn nàng với vẻ khó hiểu, Cơ Tự cũng không giải thích nhiều, chỉ nói với Tôn Phù đã bị gọi quay lại: “Thúc phải mấy người chú ý

từng động thái của Thôi Tử Độ, nếu hấn chuẩn bị lên thuyền rời khỏi Kiến Khang bằng đường thủy thì quay lại báo ngay cho ta biết!”

Nháy mắt, mười hai ngày đã trôi qua. Hôm nay, Cơ Tụ vừa mới ăn sáng xong đã thấy Tôn Phù vội vàng bước vào, ghé sát tai nàng thì thầm một câu. Lập tức, Cơ Tụ đứng phắt lên, phản phó: “Gọi tất cả hộ vệ biết bơi đến đây, chúng ta lập tức xuất phát!”

Ở Kiến Khang cũng chẳng có mấy người có tài bơi lội, ngay cả trong số những bộ khúc của đám đại sĩ tộc cũng không nhiều. Thế nhưng trong đội hộ vệ của Cơ Tụ thì khác, không bàn tới mười mấy hộ vệ nàng dẫn theo từ Kinh Châu, mấy nô tài trong phủ như Tần Tiểu Mộc vì thấy Cơ Tụ biết bơi nên cũng tranh thủ lúc rảnh rỗi học bơi lội thành thạo. Về phần tám bộ khúc của Tạ Lang, họ theo chàng vào Nam ra Bắc suốt bao nhiêu năm, hiển nhiên cũng tinh thông thủy thuật rồi.

Chưa đến một canh giờ, nhóm Cơ Tụ đã lên thuyền, đuổi theo hướng Thôi Tử Độ rời đi. Nửa canh giờ sau, đoàn người đã bắt kịp đám người Thôi Tử Độ.

Xa xa thấy đội thuyền của nhóm Cơ Tụ, nơi đội thuyền hoa đi chung với Thôi Tử Độ chợt vang lên một tràng cười hô hố. Chỉ thấy một lang quân thiếu niên lộ đầu ra, cười phô hàm răng trắng với Cơ Tụ ngồi trên chiếc thuyền đen đầu tiên, rồi cao giọng hỏi: “Xin hỏi vị tiểu lang tuần tú này định đi đâu thế?”

Cơ Tụ nhìn mấy lang quân trong thuyền hoa đang lộ đầu ra, chấp tay trước ngực rồi cất tiếng cười vang: “Quân đi đến đâu, ta liền theo đến đó.”

Gần như nàng vừa dứt lời, tiếng cười trong thuyền hoa càng vang dội hơn. Một tiểu lang cười đến thở không ra hơi: “Ta đã nói rồi mà, tên này chạy đến đâu tất nhiên có cùng mục đích với chúng ta. Thú vị thật, chỉ đi góp vui xem náo nhiệt thôi mà lại ngồi chiến thuyền cơ đấy!”

Ngay sau đó một lang quân sĩ tộc vươn đầu ra, cười nói với Cơ Tụ: “Xin hỏi tiểu lang, các người chỉ có bốn mươi mấy người mà lại ngồi những hai mươi chiếc thuyền. Phô trương như vậy là chuẩn bị đi xông pha chiến trận hay là chỉ hống gió ngấm cánh thôi?”

Hắn vừa nói đến bốn chữ “hống gió ngấm cánh”, tiếng cười trong thuyền hoa lại được thể rền trời!

Đối mặt với sự cười nhạo của bọn họ, Cơ Tụ không hề đáp trả, thậm chí nàng còn cười tít mắt hùa theo: “Tất nhiên là đi hống gió ngấm cánh rồi.” Tuy miệng cười rạng rỡ nhưng lòng nàng thầm nghĩ: Ta không mang theo hai mươi chiến thuyền thì đến lúc tất cả các người rơi hết xuống sông, thuyền hoa của các người cũng tàn mất mỗi chiếc một nơi, chỉ vài chiếc thuyền còn con làm sao chở hết được các người chứ.

Lúc này trong một chiếc thuyền hoa khác, có mấy lang quân cũng lộ đầu ra. Trong đó có một người Cơ Tụ nhận biết, chính là mỹ nam tử Văn Đô. Đứng rồi, trong chiếc thuyền này đều là tài tử hàn môn. Hàn môn cũng không có nghĩa là nghèo khó, thời đại này có rất nhiều hàn môn với nghĩa là tổ tông của họ không được xuất chúng thôi.

Vào lúc này, trên chiếc thuyền hoa thứ ba, cũng có mấy cái đầu nhô ra. Nhìn đám tiểu cô mặc nam trang ăn uống no đủ sắc mặt hồng hào kia, Cơ Tụ hơi giật mình, thầm nghĩ: Thậm chí cả tiểu cô cũng tham gia nữa ư. Nháy mắt Cơ Tụ liền trông thấy Vương Ly của Lang Gia giữa đám tiểu cô đơn đã định nột kia.

Một bộ khúc của Tạ thị kẻ sát Cơ Tụ, khẽ nói: “Đại lang, trong nhóm bộ khúc của Lang Gia Vương thị có vài người biết bơi.”

Cơ Tụ sững sờ. Nàng không hề biết, ở kiếp trước sau khi những lang quân này rơi xuống sông, người cứu bọn họ chính là đám bộ khúc của Vương Ly. Nếu không phải Vương Ly có ân cứu mạng với mười mấy lang quân sĩ tộc này thì họ sẽ không nhao nhao chỉ trích Tạ Lang vốn mang tiếng danh sĩ nhưng hóa ra chỉ là kẻ bội bạc, tiểu cô người ta vì cứu chàng mà không màng danh tiết, thế nhưng chàng lại tự cho mình thanh cao, không muốn chịu trách nhiệm.

Nếu có bằng chứng lời đồn đãi đó là do Vương Ly tung ra, điều này sẽ chỉ khiến Tạ Lang phản cảm, thế nhưng lại không có. Hơn nữa trong nhóm tiểu cô sĩ tộc, Vương Ly được coi là xuất chúng nhất, cuối cùng Tạ Lang đành phải cười nàng ta thôi.

Dĩ nhiên, hôm nay nàng đến đây không phải vì có ý cứu những người này mà chỉ là tiện thể thôi. Giờ khắc này, nàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần, cười khanh khách đứng ở mũi thuyền, mặc đám người này bình đầu phẩm chân, nói bóng nói gió, dù cho họ có ý giễu cợt, nàng vẫn vui vẻ đáp lại từng người một.

Thái độ nàng như thế, ngược lại khiến Thôi Tử Độ và đám người Văn Đô đều nảy sinh vài phần cảm tình, nhận thấy nàng là người có tấm lòng quảng đại, bình thân vị tha.

Khoái thuyền của Cơ Tụ thong dong đi theo sau những thuyền hoa này, mấy ngày trôi qua đã đến Ô Nha Độ của Dương Châu. Đích đến của mọi người chính là một nhánh sông ở nơi đây.

Khi thuyền của họ chạy tới nhánh sông kia, mọi người từ xa đã trông thấy từ bờ sông bên này đến tận bờ bên kia có vô số thuyền bè buộc dây vào với nhau tạo thành cầu thuyền, còn bên bờ phía Nam lại có đội ngũ xe ngựa bề thế.

Thôi Tử Độ ra lệnh, đoàn thuyền hoa ngừng lại. Nhìn đội ngũ quần áo cũ rách, trên mặt mỗi người đều mang sự oán hận cùng cực bên bờ sông, Thôi Tử Độ cười sang sảng rồi hắng giọng nói: “Chư vị có biết những người kia là ai không?” Hắn chỉ vào đội ngũ kia, cười ha hả: “Họ chính là toán phi tặc Khánh Sơn cướp bóc khắp nơi mà các người hay nhắc đến đấy.”

Bốn chữ “phi tặc Khánh Sơn” vừa cất lên, chúng lang quân lập tức ồn ào bàn tán. Mặc dù họ an cư ở đất Kiến Khang, có người cả đời còn chưa bước chân ra khỏi thành lấy một lần, nhưng vừa nghe thấy danh hiệu toán cướp Khánh Sơn cũng liền biến sắc.

Phi tộc Khánh Sơn này có xuất thân từ một nhóm đạo tặc ở Khánh Sơn Dương Châu, đã có hơn bốn mươi năm lịch sử. Vốn dĩ đại đa số đạo tặc trong thiên hạ đều là dân chúng bần cùng làm liều, nhưng theo thời gian, những toán đạo tặc kia cũng sẽ tan rã. Có thể nói trong thế gian này, đạo tặc tuy nhiều nhưng phần lớn đều không có danh hiệu, tan rồi lại tụ, tụ rồi lại tan. Chỉ có toán cướp Khánh Sơn là có thể được xưng tụng là một trong những nhóm đạo tặc lớn nhất thiên hạ từ trước đến nay. Qua nhiều năm như vậy, bọn chúng không hề để lại dấu vết, giết người phá thành vô số, không biết có bao nhiêu người, bao nhiêu gia tộc hận bọn chúng thấu xương!

Nhưng trước mắt, đám phi tộc Khánh Sơn lại dám xuất hiện vào lúc ban ngày ban mặt, còn chuẩn bị qua sông nữa.

Những sĩ tộc đến đây tuy đã sớm biết nơi này sẽ có một màn náo nhiệt cho họ xem, nào ngờ màn náo nhiệt này lại là toán cướp Khánh Sơn.

Thôi Tử Độ cười lạnh, cất giọng vang dội: “Trong vòng bốn mươi năm, phi tộc Khánh Sơn giết không biết bao nhiêu người, diệt không biết bao nhiêu gia tộc. Hiện nay, bọn chúng cướp bóc đủ rồi, liền gửi một phong thư báo cho mấy thái thú, huyện lệnh chung quanh đây rằng chúng đã chán ở Lưu Tống, muốn dời tới Bắc Ngụy. Bọn chúng còn nói rõ ngày nào tháng nào sẽ vượt sông Ô Nha Độ nữa. Kết quả, thư của bọn chúng vừa được gửi đi, toàn Dương Châu đều vui mừng khôn xiết, huyện nào cũng mở rộng cửa thành mau mau tiễn chúng.”

Hắn nhìn về phía trước rồi lại hắng giọng nói tiếp: “Mời chư quân xem, hai bên chúng ta đây có một mống quan binh nào không? Vốn khắp nơi đều có trạm gác nhưng vào giờ phút này đã rút lui sạch. Chắc chắn, người phương Nam ấy, thật đúng là có lòng!”

Lần này, Thôi Tử Độ vừa dứt lời, giọng nói trong trẻo của Vương Ly truyền tới, “Lạng quân Thôi gia, ngài nói sai rồi.” Vương Ly được tỳ nữ đỡ ra ngoài. Nàng ta ăn vận lộng lẫy, mặc bộ váy trắng tinh tựa Lạc Thần trên sông. Trong ánh mắt của các lang quân, Vương Ly cất giọng dịu dàng trong trẻo: “Lạng quân Thôi gia, nếu đám cướp Khánh Sơn băng lòng rồi khỏi triều ta, đến Bắc Ngụy gây họa cho người Hồ, sao người dân lại không muốn, không thích cho được?”

Vương Ly vừa nói xong, chúng lang quân sĩ tộc lớn tiếng hùa theo. Mặc dù sông Ô Nha Độ không có trong bất kì sách vở nào nhưng nó là một khúc sông khá rộng lớn, tuy so với Trường Giang nó chỉ là một nhánh sông ngắn rất tầm thường, nhưng chiều rộng phải lên đến bốn năm trăm bước chân, chẳng hề kém cạnh Trường Giang.

Mà vì Ô Nha Độ là nhánh sông nên dù có rộng, nhưng không dậy nổi sóng, cho nên đám cướp Khánh Sơn sẽ chọn qua sông ở nơi này là điều tất nhiên.

Đừng xem thường quân sự Nam Triều, chỉ nhìn trận chiến Nam Bắc suốt một hai trăm năm liền biết, hàng phòng ngự của Nam Triều vẫn tương đối xuất sắc. Nói cách khác, đám cướp Khánh Sơn không phải là mạnh nhất, nếu như bọn chúng không được sự đồng ý của quan phủ, tuyệt đối không thể nào dõng dạc đến phía Bắc được. Thậm chí, dù có chia nhỏ đội quân, giả trang thành đủ loại người cũng không thể làm được điều này! Muốn qua được bờ Bắc, trừ phi là con trai trưởng của gia tộc Vương - Tạ, hoặc có thư tay Hoàng đế mới được. Những người còn lại muốn sang đó thì phải có kinh nghiệm và tốn nhiều công dò la địa bàn. Huống chi, bọn cướp Khánh Sơn là đội ngũ quá to lớn, đếm sơ sơ cũng phải đến năm nghìn người cùng mấy vạn con ngựa, nhìn nơi đội ngũ hùng hậu kia đi qua bụi mù đến tận chân trời, đám lang quân sĩ tộc càng hiểu rõ hơn vì sao quan phủ nơi này lại thu hồi lực lượng phòng vệ, cố ý thả chúng qua sông rồi.

Cứ để đám đạo tặc ngang ngược đó đi gieo tai họa cho người phương Bắc thì tốt hơn. Tuy rằng phần lớn người phía Bắc cũng là con dân nhà Hán.

Dần dần, đám phi tộc Khánh Sơn kia giống như đàn kiến đông nghịt bước lên cầu thuyền, bắt đầu đi sang bờ Bắc.

Phải nói rằng, tất cả người nơi đây chưa ai từng thấy một đội ngũ hùng hậu như thế, ai ai cũng bị thanh thế này làm kinh sợ, ngay cả Cơ Tự cũng nhìn đến ngây người.

Một lát sau, Tàn Tiểu Mộc đứng cạnh nói: “Ồ, sao phía sau đột nhiên xuất hiện một chiếc thuyền hàng thế kia?”

Cơ Tự vội vàng quay đầu nhìn. Nàng xem thấy thuyền hàng kia càng chạy càng gần, nhớ ra hình như sau khi những lang quân sĩ tộc này rơi xuống sông, người được cứu đều đưa lên thuyền hàng này.

Mãi một lúc lâu sau, tiếng nói của một bộ khúc Tạ thị truyền đến, “Những người này là gan lớn thật, năm nghìn người vượt sông, toàn bộ mấy vạn con ngựa đều để đi phía sau. Số ngựa như thế thôi cũng là một khoản tiền khổng lồ đấy, bọn chúng không sợ quan phủ nuốt lời hay sao!” Một lát sau, hắn lại nói: “Ba phần tư bọn cướp đều lên cầu thuyền rồi, nếu lúc này phát động xuất kích, chắc chắn bọn chúng sẽ bị tổn thất hơn nửa.” Nói tới đây, bộ khúc này chép miệng, dáng vẻ như vô cùng tiếc nuối.

Cơ Tự trầm nghĩ: Thật không hổ là tùy tùng của Tạ Thập Bát.

Nàng quay đầu đi, tay phải vung lên, cất giọng trong trẻo ra lệnh: “Chư vị, chúng ta tiến gần hơn để xem đi.”

Thuyền Cơ Tự vừa lao đi, trong đám thuyền hoa đều dậy tiếng kêu gào. Một bộ khúc của Lang Gia Vương thị thay Vương Ly nói với Cơ Tự: “Vị tiểu lang này, nếu lại gần sẽ kinh động đám đạo tặc kia mất! Chúng ta tới xem náo nhiệt thôi, cần gì chuốc phiền phức chứ?”

Ý nàng ta là ba mươi chiếc thuyền con của Cơ Tự sẽ đánh động năm nghìn tên đạo tặc này ư? Nàng ta thật sự cho rằng đám đạo tặc từng lên núi đao xuống biển máu, giết người vô kể là phàm phu nhát cáy, chỉ một con chim sẽ bay qua cũng kinh sợ giống như nàng ta hay sao?

Cơ Tự cười khế, bảo Tàn Tiểu Mộc trả lời: “Không sao, ta chỉ tiến lên xem chơi thôi.” Dứt lời ba mươi chiếc thuyền đen của Cơ Tự đã lao đi vun vút.

Nhìn thấy Cơ Tự không biết điều như thế, vài lang quân tiểu cô bắt đầu oán giận, một tiểu cô nói với Vương Ly: “Ta còn tưởng rằng tiểu lang này đáng vẻ tuấn tú hẳn là sẽ thông minh, nhưng hóa ra lại là loại ngu ngốc.”

Vương Ly neho mắt nhìn Cơ Tụ. Không hiểu sao, nàng ta luôn cảm thấy khó chịu với mỹ thiếu niên đột nhiên xuất hiện này. Nàng ta hắng giọng đáp: “Nếu hần làm kinh động đám đạo tặc này, khiến mọi chuyện trở nên phức tạp, tất nhiên sẽ có rất nhiều người không tha cho hần!” Ngay sau đó nàng ta lại lớn tiếng nói, “Không biết trời cao đất rộng, không biết nặng nhẹ. Đúng là đồ đáng ghét!”

Chẳng mấy chốc chiến thuyền của Cơ Tụ đã đi tới nơi cách cầu thuyền chưa đến trăm mét. Nàng chấp tay ra sau, lẳng lặng quan sát đám đạo tặc. Lúc này một tráng hán có vết sẹo dài trên mặt cười toe toét phô hàm răng vàng ra dọa nàng: “Tên ẻo ọt nhà ngươi cũng gan dạ đấy, dám đứng đây nhìn ông, không sợ ông bắt ngươi đi à?” Nháy mắt, đám đạo tặc cười âm lên.

“Tên này trắng trẻo tuấn tú đấy, bắt đến Trung Nguyên có thể bán được giá rất cao.”

“Con bà nó, bây giờ người trong thiên hạ thích nhất là mấy mỹ thiếu niên, ca ca ta đây cũng tuấn tú nhưng đi ra ngoài toàn khiến người ta sợ hãi!”

“Ha ha ha ha.”

Tuy nhóm thuyền hoa kia cách những năm sáu trăm mét, nhưng tiếng cười trên đùa của bọn đạo tặc vẫn theo gió bay tới tai đám lang quân sĩ tộc kia. Mọi người hoàn toàn không nghĩ tới, đoàn thuyền của Cơ Tụ dám mạo muội tới gần nhưng lại thật sự không làm kinh động đến đám đạo tặc!

Trong lúc nhóm tiểu cô lặng lẽ nhìn về phía Vương Ly, Thôi Tử Độ ở một bên cũng cười vang, cất lời: “Tiểu cô Lang Gia Vương thị, tiểu lang người ta dám đi, tức là đã phán đoán được phản ứng của đối phương rồi. Đó gọi là không lo không sợ! Hà hà! Mang gan của chuột nhất đi so với bạch hạc, điều này sao có thể?”

Câu cuối cùng của Thôi Tử Độ khiến sắc mặt Vương Ly thoát cái trở nên xanh mét! Ý hần rõ ràng đang ví nàng là chuột nhất, lại ví Cơ Tụ là bạch hạc đây mà! Thôi Tử Độ là ai? Hần chính là danh sĩ đương thời! Chỉ một câu băng quơ của danh sĩ cũng có sức ảnh hưởng rất lớn. Vương Ly quả thật không ngờ, bản thân khổ cực tạo danh tiếng khắp nơi, vậy là chỉ trong vô tình đã bị gán cái danh chuột nhất vào người! Ngay thời khắc đó, Vương Ly tức đến nổi suýt thì bật khóc.

Thấy Vương Ly giận đến mức toàn thân run bần bật, sắc mặt tái mét, đám tiểu cô đều giật thót, đồng loạt cúi đầu xuống. Họ không khỏi thầm nghĩ: Ai cũng nói, Vương thị A Ly tính tình khoan dung độ lượng, chẳng khác bậc trượng phu, nhưng hóa ra nàng ta cũng lòng dạ hẹp hòi như ai.

Đám đạo tặc còn đang trêu chọc Cơ Tụ nhưng nàng không hề tức giận, chỉ mỉm cười đứng ở nơi đó, ung dung chấp tay ra sau nhìn này bọn chúng từng bước từng bước đi qua!

Đúng lúc này, con sông phía trước truyền đến tiếng động vang rền cả chân trời, kèm theo đó là nền đất rung lên, phía cuối kia xuất hiện một cột sóng cao chót vót. Biển cỏ này đến quá đột ngột!

Giờ phút này, bọn đạo tặc đều đang đi trên cầu thuyền, đang vừa nói vừa cười! Không ai ngờ được vào tháng mười con sông này sẽ có con sóng thần mạnh mẽ ập đến như thế.

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, mọi người mới phát hiện con sóng trắng xóa phía chân trời kia chỉ trong nháy mắt đã đến nơi này, nước lũ cao gần bảy tám thước, mang theo tiếng động vang dội lao đến với tốc độ khiến người ta kinh hoàng!

Thế là trong nháy mắt, trên cầu dấy lên tiếng kêu gào thảm thiết, đám đạo tặc chen lấn xô đẩy nhau, mà Tàn Tiểu Mộc bên cạnh Cơ Tụ cũng run giọng kêu lên: “Đại lang, chúng ta mau chạy đi thôi!”

Trong tiếng nước ầm ầm, Cơ Tụ lắc đầu, cao giọng nói: “Mọi người đừng lo, sóng nước lập tức hạ thấp ngay thôi!”

Quả nhiên, nước lũ càng lúc càng gần nhưng cũng càng lúc càng thấp. Khi nó tiến đến cầu thuyền chỉ còn cao ba thước!

Nhưng con lũ cao ba mét đột ngột tràn đến với tốc độ chóng mặt cũng đủ dìm chết bọn phi tặc kia rồi. Trong nháy mắt, mấy nghìn tên cướp trên cầu thuyền bị nước lũ cuốn đi tan tác, thoáng cái vô số người chìm trong dòng nước lũ, vô số ruộng tằm vật rơi xuống nước!

Chẳng mấy chốc, con lũ đã đổ dồn đến trước mặt nhóm Cơ Tụ, thế nhưng lúc này nó chỉ còn cao hai mét, tuy thế nước mạnh mẽ, nhưng thuyền của Cơ Tụ là chiến thuyền có thể giảm sóc va chạm, hơn nữa người chèo thuyền có tay nghề cao, chỉ hơi chuyển hướng đã tránh được thế nước, liền thoát khỏi con nguy hiểm!

Ngay thời khắc này, Cơ Tụ ra lệnh, “Mỗi chiếc thuyền để lại một người chèo thuyền, những người còn lại xuống nước vớt ruộng tằm vật lên! Nhớ, không được đánh nhau với bất kì tên cướp nào, lần này chúng ta đến đây với mục đích là kiếm tiền thôi!”

Nàng đã nói thẳng ý định ra thế, ai còn không hiểu nữa chứ? Lập tức từng tiếng ùm ùm nhảy xuống nước truyền đến. Con lũ vẫn tràn qua, chảy xiết trên mặt sông. Trong dòng nước có khoảng hơn bốn mươi bóng dáng khỏe mạnh bơi qua bơi lại!

Bọn đạo tặc mặc dù để ngựa đi phía sau, nhưng trong tay mỗi người gần như đều khuôn một ruộng đồ, giờ phút này gặp phải biến cố, khắp nơi đều là người người vùng vẫy kêu cứu, xung quanh đều là ruộng đồ trôi nổi ở trên mặt nước.

Trong nháy mắt, từng chiếc ruộng được ném lên thuyền, có mấy tên đạo tặc cố gắng bò lên thuyền đều bị đập xuống nước. Ngay cả Cơ Tụ cũng nhảy xuống sông, túm lấy một cái ruộng gỗ lớn đẩy lên thuyền mình.

Trong lúc nhóm Cơ Tự loay hoay vớt vét, những thuyền hoa phía sau mấy trăm mét lại truyền đến tiếng kêu cứu và khóc lóc của đám lang quân sĩ tộc cùng tiểu cô!

Thấy mỗi người đều mò được bốn, năm cái rương, những chiếc rương nặng còn lại đều đã chìm xuống đáy sông, còn những chiếc nhẹ thì bị dòng nước cuốn đi rất xa, nhất thời không đuổi kịp. Trước giờ Cơ Tự vẫn rõ đạo lý đừng tham lam quá đáng, huống chi người phía sau cũng có thân phận lớn, chỉ cần có một người nói rằng nàng “tham tiền không màng tính mạng người khác”, cả đời nàng đừng mong được ở lại đất Kiến Khang nữa. Thế là sau khi bản thân vớt được bốn cái rương, nàng dẫn đầu lên thuyền, gọi to: “Mọi người lên thuyền đi, chúng ta đi cứu người!”

Thế là, chúng hộ vệ vội rít bò lên thuyền. Sau khi chất hết đồng rương lên sáu chiếc thuyền, để cho đám người Tần Tiểu Mộc, Tôn Phù và Dữ Trầm mang về nhà trước, nàng dẫn theo những người còn lại lái từng chiếc thuyền đến bên cạnh lang quân sĩ tộc bị rơi xuống sông, bắt đầu vớt từng người lên.

Lúc này, bộ khúc của Vương Ly vừa mới cứu được nàng ta và mấy tiểu cô kia lên thuyền. Khi bọn họ quay đầu lại đã thấy nhóm Cơ Tự vớt xong hết nhóm lang quân sĩ tộc lên thuyền mình rồi.

So với thuyền hàng khổng lồ nhưng khó di chuyển, khoái thuyền của Cơ Tự đã phát huy tính ưu việt của nó lúc cứu người hơn. Cứ một con thuyền lướt qua liền vớt được một lang quân lên. Dù người đó có bị nước cuốn đi xa đến đâu, con thuyền cũng nhanh chóng chạy đến kịp thời, thậm chí trong lúc cứu người còn tiện thể vớt được mấy cái rương gỗ nữa.

Một lúc lâu sau, khi mực nước trở lại như ban đầu, trên tất cả thuyền bè đều là các lang quân sĩ tộc phờ phạc sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết. Ngay cả Vương Ly đang ngồi trên thuyền hàng nhìn thuyền Cơ Tự đang tiến lại gần, sắc mặt cũng trắng bệch, hai chân bủn rủn.

Hôm nay thật đúng là một ngày kinh hoàng đối với đám sĩ tộc này. Ngay cả Thôi Từ Độ giỏi bơi lội cũng nhìn Cơ Tự dăm dăm, cảm kích nàng vô vàn. Mặc dù việc hôm nay đến đây xem đám cướp qua sông không hoàn toàn do mình hấn kích động, nhưng hấn vừa tới Kiến Khang, thời gian này hành vi và lời nói có hơi phô trương, những lang quân sĩ tộc kia không xảy ra chuyện thì thôi, nếu gặp phải điều bất trắc, chỉ sợ sẽ có người có ý đồ trách nhiệm lên đầu hấn cho xem. Tới khi đó, gia tộc cũng khó giữ được tính mạng cho hấn.

Thôi Từ Độ vốn không biết Cơ Tự nhớ tên hấn là bởi vì sau sự cố này, tuy đám con cháu sĩ tộc không bị chết chìm nhưng bọn họ ngâm nước quá lâu, hơn nửa số đó đều bị bệnh nặng một trận, có người còn mang dư chấn về sau. Thôi Từ Độ cũng bị những gia tộc đó giận chó đánh mèo, sau này bị gán một cái tội danh rồi xử tử hình. Trước khi chết, hấn còn làm một bài phú “Phi tặc qua sông Ô Nha Độ” nữa. Bài phú kia được dùng từ hoa mỹ, trong câu từ tràn đầy bi tráng, về sau được lan truyền rất rộng. Mặc dù, trong bài phú này, Thôi Từ Độ không hề nhắc tới chuyện tài sản của bọn cướp, nhưng Cơ Tự thông minh vừa đọc đã nghĩ ra ngay, mấy ngàn đạo tặc di dời về phương Bắc, thế nào cũng sẽ mang theo gia sản. Cho nên nàng liền nghĩ tới chiêu thừa nước đục thả câu, lợi dụng con hồng thủy vớt vét tài vật.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cái Bẫy Dụ Dàng Của Tạ Lang

Thời tiết tháng Mười cũng khá ẩm áp, sau khi để mọi người tắm nước nóng xong, Cơ Tự liền sai người phơi xiêm y của đám lang quân ở đuôi thuyền hong khô. Hơn nữa, nàng đã có chuẩn bị từ trước cho chuyến đi này nên đã sai người nấu nước gừng sẵn cho họ. Lúc về đến bên tàu Kiến Khang, tuy đám lang quân vẫn còn kinh hoàng nhưng sức khỏe đã không có gì đáng ngại.

Sau khi từ biệt mọi người, nhóm Cơ Tự liền mang theo năm mươi sáu chiếc rương vớt được trong lúc cứu người về trang viên. Vừa vào phủ nàng đã ra lệnh đóng cửa lại, đi thẳng vào hậu viện, Tôn Phù run run: “Đại lang, lần này người nhất định phải nghe chúng tôi, hãy mang tài vật này đổi thành ruộng đất đi ạ, dù cách xa Kiến Khang cũng được. Chỉ khi nắm đất đai trong tay, chúng ta mới có thể yên tâm.”

Cơ Tự mỉm cười: “Được, sẽ đổi những chiếc rương này thành ruộng đất hết.”

Nghe nàng nói như vậy, Tần Tiểu Mộc ngạc nhiên: “Đại lang, không phải người muốn mua một căn viện gần học quán của tiểu lang sao?” Nếu không phải vì Cơ Đạo, sao đại lang nhà mình lại liều mạng đến thế?

Cơ Tự lại cười: “Sẽ mua được ngay thôi.” Nàng đã cứu mười bốn lang quân sĩ tộc cùng với bộ khúc của họ, thế nào mấy sĩ tộc kia cũng mang vàng đến cảm tạ, với số vàng đó nàng đã đủ mua một căn viện rồi.

Lúc này mọi người đều hiểu ý nàng, liền nhoen môi cười. Cơ Tự vui vẻ đi đến cạnh một chiếc rương, ra hiệu cho Trịnh Ngô và Tôn Phù đến, ba người hợp lực mở ra. Chiếc rương này chứa những món trang sức tinh xảo đủ mọi kiểu dáng của các triều đại trước.

Mấy người đàn ông không có hứng thú với đồng trang sức muôn màu muôn vẻ này, chỉ nhìn thoáng qua rồi dời mắt đi. Vì thế trong sự chờ mong của họ, Cơ Tự đi đến chiếc rương thứ hai. Chiếc rương được mở ra, bên trong là trân châu và các món đồ bằng ngọc.

Tiếp theo họ mở rương thứ ba, thứ tư cho đến cái thứ mười. Tôn Phù ngạc nhiên nói: “Đại lang, sao mấy rương này không có vàng nhỉ? Lạ thật, chẳng lẽ đám cướp này chỉ thích sưu tầm mấy vật quý hiếm mà không thích cất giữ vàng bạc sao?”

Cơ Tự cười khỏ, khề thờ dài: “Không phải là họ không cất giữ vàng bạc mà là rương chứa vàng bạc quá nặng, đã chìm xuống nước trước rồi. Những thứ chúng ta vớt được đều khá nhẹ.”

Đến đây mọi người đều hiểu ra, thoáng lộ vẻ thất vọng. Bấy giờ một bộ khước Tạ thị nói: “Ồ Kiến Khang, những món trang sức bảo thạch chạm trổ tinh xảo có giá trị hơn vàng nhiều.” Mọi người lập tức quay đầu lại, y nói tiếp, “Đa số đại sĩ tộc ở Kiến Khang đều có mỏ vàng. Đối với họ, hoàng kim chỉ là một con số mà thôi. Thứ mà nhóm sĩ tộc Kiến Khang yêu thích thật sự chính là mấy trang sức được mài giữa này.”

Thấy mọi người mừng rỡ, y lại nói: “Có điều, phần lớn những món trang sức này được cướp từ đại gia tộc nào đó, cho nên có thể không dùng được đâu. Cơ tiểu cô đừng mang ra ngoài thì hơn.”

Cơ Tự liền rầu rĩ. Nàng mở thêm mười mấy rương nữa, phát hiện đồ trong mấy rương này đều na ná nhau, hầu hết là trang sức và ngọc bội thời Hán. Hiện giờ Cơ Tự còn chưa nghĩ thông suốt, đám cướp kia dời đến phía Bắc, đường xa xa xôi, dĩ nhiên họ không tiện mang theo đồ đạc công kênh rồi. Vì thế họ đổi hết thành vàng, ngoài ra chỉ có thể mang theo những món đồ cao cấp có trọng lượng nhẹ này thôi. Những món trang sức này được dân vùng Bắc vô cùng yêu thích, giá trị cũng rất cao.

Cuối cùng, Cơ Tự chọn giữ lại một chiếc rương trông niên đại rất xưa, chắc hẳn là cất giữ châu báu thịnh hành mấy mươi năm trước. Rồi nàng bảo nhóm Tôn Phù giấu toàn bộ chỗ rương này vào kho.

Trong phút chốc, mười bốn lang quân sĩ tộc đã mang tạ lễ đến, dường như đã có thương lượng với nhau từ trước, mỗi người đều tặng Cơ Tự một nghìn lượng vàng. Thật ra nàng không biết, đều là ơn cứu mạng nhưng ở kiếp trước mấy gia tộc này tặng cho Vương Ly đất đai và các vật phẩm có giá trị tương đương một vạn lượng vàng, khiến của hồi môn của nàng ta vượt xa mấy đích tỹ.

Cơ Tự cũng không biết, khi đám quân sự của mấy gia tộc đó quyết định đưa một nghìn lượng vàng cảm ơn, còn khinh khinh nói rằng: “Nghe nói là con cháu hàn môn hả? Chắc, nói không chừng cả đời hẳn còn chưa từng thấy một nghìn lượng vàng đâu. Hẳn có phúc mới cứu được Thất lang nhà ta, coi như là nhờ ơn tổ tông tích đức.”

“Năm nghìn lượng vàng á? Một kẻ hàn môn mà đáng được năm nghìn lượng vàng sao? Cho hẳn một nghìn lượng là đủ hẳn tiêu cả đời rồi!”

“Đưa một nghìn lượng vàng thôi, mang hết chỗ còn lại đến phòng ta. Chỉ là một tên bản hàn, cứu được lang quân nhà ta là phúc của hẳn, cho nhiều vàng sợ rằng hẳn không có phúc để nhận đâu.”

Đây chính là thời đại phân biệt sĩ thứ, mặt dù trong đám sĩ tộc có rất nhiều người không được ăn học đàng hoàng, vô công rồi nghề, từ bé đến lớn chỉ biết hưởng thụ xa hoa, hơn nữa còn vô cùng khinh thường tất cả con cháu hàn môn như lẽ đương nhiên, xem người ta chỉ là tá điền và đầy tớ của họ. Mà một kẻ thấp hèn vô danh cứu được lang quân có thân phận cao quý, cho hẳn chút tiền thưởng là do chủ nhà nhân từ, dù không cho, có ai dám oán giận?

Mặc dù có một số người nghĩ như vậy, nhưng những người còn lại vẫn thật lòng cảm kích ơn cứu mạng của nàng.

Có điều, Cơ Tự không hề biết đến những việc này, bây giờ nàng đang rất thỏa mãn với số tiền mà mười bốn lang quân kia biếu tặng. Hơn nữa, Thôi Từ Độ cũng phái người đưa đến ba nghìn lượng vàng cảm ơn, vì thế lần này Cơ Tự thu được những mười bảy nghìn lượng vàng.

Bởi vì sợ đám đạo tặc để ý đến nhà mình, ngay hôm nhận được vàng, Cơ Tự liền nhờ người dắt mồi mua ngay một căn viện hai gian ở phía sau Sứ Học quán, tốn hết sáu nghìn lượng. Sau khi mua xong, Cơ Tự bảo đám người Tôn Phù cứ đi ra phố rêu rao rằng nàng đã dùng vàng được tặng mua nhà, nếu có ai hỏi thì cứ nói sự thật là được. Tối đó, Cơ Tự dẫn theo ba mươi mấy hạ nhân, khoa trương đi đón Cơ Đạo ở kí túc xá đến căn viện mới nhà mình.

Hai tỷ đệ đứng trong sân viện, ngắm nhìn bụi trúc xanh um trong sân và khóm hoa cúc nở rộ thơm ngát. Bất chợt Cơ Đạo khóc rầm rức, vừa khóc vừa nhào vào lòng Cơ Tự, ôm chặt lấy eo nàng, dù thế nào cũng không chịu buông tay. Chẳng biết tự lúc nào trên mặt cậu hẳn một dấu tay, nhưng gắng hỏi ra sao cậu cũng không chịu nói.

Thấm thoát lại mấy ngày trôi qua. Hôm ấy, Cơ Tự ngồi trong căn viện nhà mình, thỏa mãn ngắm từng hàng cây bụi cỏ thì bỗng một loạt tiếng bước chân truyền đến. Mấy bộ khước Tạ thị xuất hiện, một người tươi cười nói: “Cơ tiểu cô, lang quân nhà ta đã trở về, ngài bảo cô đến gặp ngài ạ.”

Sao cơ? Tạ Lang trở về rồi ư?

Cơ Tự hớn hờ đứng bật dậy, thấy nàng chạy ào đi, bộ khước kia mới nhẹ giọng nhắc nhở: “Cơ tiểu cô, e là lang quân nhà ta chỉ thích nhìn người mặc nữ trang thôi.”

Cơ Tự giật mình, quay đầu nhìn bộ khước kia. Hắn mỉm cười nhìn nàng, nói tiếp: “Nếu lang quân nhà ta đã trở về, tiểu cô có là nam hay nữ thì cũng đâu có gì khác nhau? Còn ai dám bắt nạt người chứ?”

Câu cuối cùng khiến mắt Cơ Tự sáng lấp lánh. Nàng vui vẻ chạy vào phòng mình, sau nửa canh giờ tắm rửa thay quần áo, trang điểm thật đẹp xong mới chạy ra.

Lúc này trời đã chạng vạng, Cơ Tự ngồi vào xe lừa, cảm thấy tâm trạng mình cũng rạng rỡ hết như buổi hoàng hôn hôm nay. Thế nên, nàng vừa ngắm cảnh đường phố vừa ngâm nga ca hát.

Mấy bộ khước Tạ thị cười lừa đi bên cạnh mặt đều buồn cười, liếc nhìn Cơ Tự rồi thầm nghĩ: Cơ tiểu cô này thích lang quân nhà mình sâu đậm lắm rồi.

Lúc đến nơi, trời đã sập tối, từ đằng xa nàng đã thấy lang quân hoa lệ đang đứng bên hành lang gỗ dẫn đến đình giữa hồ mỉm cười nhìn mình. Chưa từng

có giây phút nào Cơ Tụ cảm thấy nhớ chàng đến vậy, chỉ biết ngơ ngác đứng bên bờ nhìn về phía ấy. Dưới ánh đèn lồng sáng rực, nàng vô thức đắm chìm vào đôi mắt như thể chứa đựng cả bầu trời đầy sao của chàng, chợt cảm thấy muôn vàn cảnh đẹp trên thế gian này chẳng sánh nổi một nụ cười của Tạ Lang.

Bởi vì quá vui mừng, bởi vì quá hân hoan, bởi vì quá say mê nên Cơ Tụ cứ mãi nhìn Tạ Lang đắm đuối mà quên cả cất bước.

Đúng lúc này, Tạ Thập Bát ngọc thụ lâm phong bỗng cau mày, hơi gập eo xuống.

Sao thế kia, chàng bị thương ư?

Cơ Tụ kinh hãi, nhanh chóng cúi đầu nhìn thật kỹ. Ánh mắt lập tức chuyển đến nơi eo chàng, thấy được một mảng lớn màu đỏ như máu.

Sắc mặt nàng thoát trắng bệch, chạy ào đến nhanh như chớp, ôm thật chặt Tạ Lang, lắp ba lắp bắp: “Thập Bát lang, người thế nào? Người bị làm sao?”

Trong lúc nàng sợ đến mức tay run lẩy bẩy thì bỗng dấy hành lang phía sau nàng, đèn đuốc chợt rực sáng, đồng thời còn có mấy tiếng cười vang dội.

Cơ Tụ giật mình, quay đầu lại liền nhìn thấy đám người Viên Tam Thập lang và Thôi Tử Độ. Mấy người bạn thân của Tạ Lang vừa bước đến vừa nói oang oang: “Người hay lắm Tạ Thập Bát, nói muốn giới thiệu một người cho chúng ta biết, làm ta còn tưởng là đại danh sĩ nào đấy. Hóa ra là người trong lòng người.”

Trong tiếng cười vang, những người này vây lại, không ngừng giễu cợt Tạ Lang.

Mãi một lúc lâu sau, Cơ Tụ mới hiểu ra. Nàng nhìn Tạ Lang đang dịu dàng cười với mình, lại nhìn nhóm lang quân đang cười âm ỉ bên kia rồi lập tức cúi đầu khẽ kéo đai lưng của chàng, rút ra một vật màu đỏ lấp lánh từ bên eo. Đó là một tấm gương đồng khảm rất nhiều hồng bảo thạch và huyết ngọc đậm như máu.

Vừa rồi nàng thấy vật này mới cho rằng chàng bị thương, tâm trạng kích động nên không hề nghĩ ngợi đã sà vào lòng chàng trước mặt mọi người như thế.

Lúc Cơ Tụ đang trợn tròn mắt nhìn chiếc gương, Tạ Lang nhẹ nhàng nhét nó vào tay áo nàng, rồi khẽ nghiêng người, hơi thở phả lên mặt nàng, dịu dàng đến mức khiến người ta say mê: “Mặt trái của chiếc gương này gắn mười tám viên hồng bảo thạch có giá trị liên thành, ở giữa có gắn huyết ngọc có một không hai trên đời. A Tụ, đây là quà ta tặng nàng, nàng thích không?”

Ba chữ cuối cùng quả thật vô cùng dịu dàng. Thế là, Cơ Tụ chỉ còn cảm thấy ngọt ngào, con giận vừa le lói đã lập tức bay biến.

Lúc này, Thôi Tử Độ ở phía sau Tạ Lang bắt đầu không kiên nhẫn thúc giục: “Được rồi, được rồi. Đã tình tứ ngọt ngào đến độ ấy còn rề rà gì nữa? Tạ Thập Bát, người làm việc dứt khoát một chút đi, chuyện tối nay xem như mấy người bạn ta làm chứng cho người đấy.”

Bỗng chốc, Cơ Tụ bừng tỉnh, biết được mình đã trúng kế của Tạ Lang rồi. Chàng có ý để bạn bè đứng ở chỗ tối, có ý khiến nàng hiểu lầm chàng bị thương, khiến nàng không kiềm lòng được để lộ tâm ý trước mặt bao nhiêu người như vậy, chính là vì muốn cho mọi người biết Cơ Tụ nàng đã yêu chàng đây mà!

Bây giờ cười hổ khó xuống, dù nàng có mạnh mẽ thế nào đi nữa thì có dám nói rằng mình không có tình cảm gì với Tạ Thập Bát trước mặt những người này không? Nàng đã sà vào lòng chàng như thế, đã si mê vui mừng ôm chàng đến vậy, nàng còn dám nói với ai rằng Cơ Tụ nàng không muốn gả cho Tạ Thập Bát nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Cuộc Tấn Công Ngọt Ngào.

Trong lúc sắc mặt Cơ Tụ không ngừng thay đổi, ánh mắt liên tục chớp lóe, Tạ Lang vẫn cười ôn hòa. Chàng đưa tay ý bảo mọi người chuyển đề tài, rồi nắm tay Cơ Tụ, dịu dàng cười nói: “Hôm nay hoàng hôn rất đẹp, chư quân muốn làm tiệc tẩy trần cho ta trên hồ, A Tụ đi chung nhé?”

Lúc nào người này cũng thông minh như vậy, chàng nhận thấy Cơ Tụ khó đưa ra quyết định, cũng không bức bách, chỉ đổi đề tài một cách rất tự nhiên. Hơn nữa với giọng nói êm ái đến cực điểm cùng với đôi mắt thâm thiết của chàng, làm sao Cơ Tụ từ chối được cơ chứ? Thế là nàng đành khẽ “ừ” một tiếng.

Sau khi lên con thuyền lớn có sức chứa hai ba mươi người, Thôi Tử Độ quan sát Cơ Tụ một hồi trong ánh nắng đỏ rực, ngạc nhiên nói: “Tiểu cô này khá giống một vị bằng hữu ta mới quen đây.”

Thôi Tử Độ quay đầu nói với Tạ Lang: “Tạ Thập Bát, đáng tiếc hôm ấy không có người, Cơ tiểu lang kia còn trẻ nhưng lại rất gan dạ, hơn nữa còn vô cùng thông minh. Người nói xem sao ta lại ngọc như vậy chứ? Thế mà không nghĩ đến đám phi tặc Khánh Sơn làm việc ác suốt bao năm, có vô số người hận chúng, mà dù không thù hận thì cũng sẽ động tâm với số tài phú chúng cướp bóc mấy thập niên qua... Ấy vậy mà ta lại không hề phòng bị, cứ thế

ngồi thuyền hoa đi xem. Ôi, nếu không có vị Cơ tiểu lang kia ở đây, lần này ta toi chắc rồi.”

Lúc Thôi Tử Độ nhắc đến “Cơ tiểu lang”, đôi mắt trong veo của Tạ Lang liền liếc sang Cơ Tự, thấy nàng ngượng ngùng, chàng mới quay đầu nhìn về phía chân trời. Đến lúc Thôi Tử Độ nói xong, chàng khẽ cười: “Cũng không thể trách người, ta biết rõ tính tình của đám con cháu sĩ tộc Kiến Khang, bọn họ chỉ chịu ngồi thuyền hoa thôi, thuyền khác không ngồi đâu.”

Thôi Tử Độ vỗ đùi mình nói: “Đúng đấy! Chỉ có Tạ Thập Bát người mới nói một câu công bằng cho ta thôi. Tóm lại, lần này nếu không nhờ vị Cơ tiểu lang kia thì Thôi Tử Độ ta xúi quẩy rồi. Kể ra, tiểu lang quân kia phong thái bất phàm, dáng vẻ cũng khá tuấn tú, dịp khác ta sẽ giới thiệu hẳn cho người biết.”

Tạ Lang lại liếc sang Cơ Tự rồi cười nói: “Được, ta chờ người đấy.”

Bấy giờ, thuyền đã tiến vào giữa hồ, ở bên này Thôi Tử Độ vẫn đang trò chuyện cùng Tạ Lang, phía đuôi thuyền nhóm Viên Tam Thập lang nhàn nhã thả cần câu cá. Thế nhưng thuyền cứ trôi theo dòng như vậy làm sao mà câu được gì, chẳng qua làm màu mè vậy cho vui thôi.

Non xanh hồ biếc như mộng cũ, tà dương phương xa ánh cảnh xưa, tất cả cảnh sắc đều tuyệt diệu đến mức khiến người ta thổn thức. Cơ Tự nheo mắt ngắm dãy núi trùng điệp nơi xa, loáng thoáng thấy được người qua lại trên đường núi, chợt cảm thấy bàn tay ấm áp, Tạ Lang đang nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

Tay nắm lấy tay, da thịt gần kề là một cảnh vui vẻ thế nào kia chứ? Cơ Tự bất giác cong khóe môi, len lén liếc nhìn Tạ Lang rồi vội rù mi mắt, kiềm nén niềm vui đang rộn ràng trong tim.

Thôi Tử Độ than ngắn thở dài một hồi lại cảm khái: “Không biết tên Chu Ngọc kia có lai lịch thế nào? Đang yên đang lành, hán nói mở đập là mở ngay được, suýt nữa đã chìm chết đuối mấy người chúng ta rồi. Chết tiệt, thế mà hán lại phát tài lớn. Nghe nói mấy vạn tuân mã thổ vô số hoàng kim của bọn cướp Khánh Sơn đều rơi vào tay hán đấy.”

Hóa ra con lũ ngày đó là do Chu Ngọc mở đập sông ở thượng nguồn ư? Vừa nghe Thôi Tử Độ nhắc đến tên người quen, Cơ Tự lập tức quay sang hóng chuyện.

Tạ Lang còn chưa lên tiếng, Viên Tam Thập lang ở đuôi thuyền đã cất giọng sang sảng: “Chu Ngọc à? Là Chu Ngọc của gia tộc Chu thị có bốn anh em kiệt xuất ấy hả? Gia tộc hán miễn cưỡng được liệt vào hàng ngũ thế gia thôi, bản thân hán cũng khá có tâm cơ, nghe đâu là theo phe Thái tử. Vụ vét sạch ổ của đám cướp Khánh Sơn chỉ bằng một chiêu là do tên đó làm à? Khá lắm, khá lắm, phải công nhận lần này hán làm rất tốt, chỉ một lần mở đập là thu được toàn bộ vạn con ngựa và vô số ruộng hoàng kim. Thảo nào Thái tử xem trọng hán như vậy, ngay cả Hoàng thượng cũng khen hán không ngớt nữa.”

Một lang quân khác cười khẩy: “Chuyện nhặt được món hời ai mà không biết làm? Nếu không phải đám cướp Khánh Sơn kia tin tưởng phẩm hạnh mấy tên thái thú thì làm sao kẻ ra tay sau lưng như hán có thể dễ dàng đắc thủ chứ?”

Viên Tam Thập lang nói: “Mặc kệ thế nào, lần này Chu Ngọc đã lập công lớn rồi. Nghe nói tới đây hán sẽ được điều về Kiến Khang, lên làm Phò mã đấy.”

Mấy người họ đang thảo luận xôn xao, một lang quân gần ba mươi tuổi bên cạnh vẫn im lặng nãy giờ bỗng cất lời: “Ngày tốt thế này mà nói mấy chuyện vớ vẩn làm gì?”

Thế là mọi người gạt chuyện Chu Ngọc sang một bên, tiếp tục nói cười. Huyền nào một lát, Tạ Lang chợt đề nghị: “Khung cảnh nên thơ khiến lòng người yên bình... Thôi Tử Độ, tấu một khúc đàn tỳ bà đi.”

Thôi Tử Độ đồng ý, cầm lấy đàn tỳ bà bên cạnh bắt đầu gảy. Theo tiếng đàn tình tang vang lên, mọi người trên thuyền đều khép hờ mắt gật gù, vừa thưởng thức tiếng đàn tuyệt vời vừa ngắm nhìn mặt trời lặn trên sông. Một lúc sau, trong tiếng đàn réo rắt, Viên Tam Thập lang đứng dậy, cất giọng hát vang: “Non xanh như đai ngọc, nước biếc như dải tơ, cảnh trí hoa lệ nhất thế gian...”

Tiếng ca của Viên Tam Thập lang trầm lắng phóng khoáng, hòa với tiếng tỳ bà nức nở lại vô cùng tương xứng. Phút chốc người trên thuyền đều nghe đến say mê. Trong cảnh thư thái, vui vẻ như thế, Cơ Tự hưởng thụ sự ấm áp do bàn tay thon dài trắng trẻo đang nắm tay mình mang lại, cất giọng hòa theo gió: “Thập Bát lang, chuyện của chàng đã giải quyết xong rồi sao? Qua ải rồi à?”

Dưới ánh nắng chiều, nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn chàng, đôi mắt đen láy hiện rõ vẻ lo lắng bất an.

Tạ Lang quay đầu, nhìn nàng khẽ nói: “Đã giải quyết xong rồi, A Tự yên tâm đi.” Có lẽ ánh mắt chàng quá tha thiết, có lẽ nụ cười của chàng quá ôn hòa khiến Cơ Tự không khỏi đỏ mặt, dờn mắt đi, nhỏ giọng đáp lại “Xong là tốt rồi.”

Hai người ở bên này thì thầm to nhỏ, bên kia tiếng nhạc vẫn cất lên du dương. Thôi Tử Độ đàn xong khúc tỳ bà, lang quân gần ba mươi tuổi kia lại gõ sáo, thỉnh thoảng đến lúc cao trào, có người còn thuận tay cầm ngọc bội gõ phách hòa tấu, chẳng buồn để ý đến ngọc bội có bị nứt hay không, cứ chìm đắm vào cảnh hồ nước mênh mông, bầu bạn với nhau trong niềm hoan lạc.

Dần dần thuyền đi chậm lại, chuyển sang một nhánh sông, nhìn từng dãy núi xanh từ từ khuất xa, lòng Cơ Tự cũng nhất thời mê say. Nàng quay đầu nhìn Tạ Lang bên cạnh, nhìn lang quân như châu ngọc chói lọi đang mãi ngắm ánh hoàng hôn, lòng thầm nghĩ: Không biết tại sao, mỗi lần ở bên chàng, lúc nào mình cũng rất vui.

Đúng lúc này, Viên Tam Thập lang cười hề hêch, chỉ vào phía trước reo lên: “Mau xem đi, mau xem đi. Cái tên Bùi Ngũ kia trở lại rồi kia.”

Y vừa thốt ra lời này, mọi người liền ngừng đánh đàn, tiếng ca cũng im bật, tất cả đều quay đầu nhìn lại, rồi lập tức rộ lên tràng cười to.

Cơ Tự cũng nhìn theo ánh mắt họ, chỉ thấy trên sườn núi có một tòa lầu trúc, mà trước lầu trúc kia có một cây sào rất cao, trên đỉnh treo một tiết khổ của nam tử đang bay phấp phới trong gió.

Viên Tam Thập lang nói: “Tiểu A Tự không biết Bùi Ngũ là ai đúng không? Thằng nhãi này cũng là con cháu đại sĩ tộc đấy. Kể từ lúc hắn xây lầu trúc này, ai đi qua đây cũng ghé vào chỗ hắn ngồi chốc lát, tòa lầu trúc kia nghiêm nhiên trở thành tửu lâu. Thế là hắn dứt khoát làm cho ai ai cũng biết nơi đây có một tửu lâu. Đây nâng nhìn đi, chẳng biết thằng quý đó lấy đâu ra cái tiết khổ tả tôi đến vậy, treo lên làm cớ xỉ đây.”

Cơ Tự nhìn tiết khổ màu sắc sỡ bay bay trong gió trên đỉnh ngọn sào, thầm nghĩ: Cờ xỉ tửu lâu như vậy cũng chỉ có người như hắn mới dám treo thôi.

Đúng lúc này, Tạ Lang đứng lên, vẫy tay gọi một bộ khúc ở phía sau thuyền: “Mang cung đến đây.”

Bộ khúc kia vội vàng đi đến dâng lên một cung tên. Tạ Lang nhận lấy, đứng yên thủ thế, chỉ nhắm qua loa rồi “vút” một tiếng, mũi tên bay đi làm gãy cây sào treo tiết khổ kia rơi xuống mặt đất.

Người trên thuyền cất tiếng cười vang. Trong lầu trúc trên sườn núi lập tức có một lang quân thanh niên tóc tai bù xù vọt ra, y nhảy dựng lên quát lớn: “Ai? Là ai dám bắn gãy cờ xí của ta hả?” Thoáng chốc y thấy đám người Viên Tam Thập lang cười ngả nghiêng, lại nhìn thấy Tạ Thập Bát đang cầm cung tên trong tay, liền chạy đến mắng, “Được lắm Tạ Thập Bát, ngươi đã sắp cập quán (1) mà càng ngày càng trẻ con. Cờ xí của ta có tội gì với ngươi chứ?” Rồi y lại gào to, “Tạ Thập Bát ngươi là tên nham hiểm xảo trá, nếu để đám tiểu cô Kiên Khang biết được ngươi cường tráng biết giết người bắn tên, còn hề tí là bắn gãy cờ xí của người ta chắc chắn sẽ vô cùng thất vọng, sẽ không bao giờ tin tưởng Tạ lang bạch y ngươi thể chất yếu ớt, là tầm gương cho sĩ tộc nữa đâu.”

(1) Cập quán hay còn gọi là lễ đội mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ này.

Bùi Ngũ lang càng mừng hăng, mọi người càng cười đến rên trời. Tạ Lang vẫn đứng hiên ngang, nghiêng đầu cười khi nhìn Bùi Ngũ lang quát lên như sấm. Chờ y mắng xong, chàng mới thông thả đáp lời: “Thật ngại quá, ta thật sự là Tạ lang ốm yếu mà, sáng nay lúc về Kiên Khang được hoàng thất đến đón, ta còn phun một ngụm máu đấy.”

Tạ Lang vừa dứt câu, mọi người lại càng cười ngặt nghẽo, Viên Tam Thập lang còn vỗ đùi đen đét, cười đến thở không ra hơi. Thôi Tử Độ thì hòa theo: “Đúng đấy, đúng đấy, hôm nay bọn ta đều đi đón Tạ lang ốm yếu, cũng chứng kiến cảnh hắn học máu nữa cơ. Bởi vì chuyện này mà bề hạ còn nhẹ giọng trấn an Thập Bát lang cơ đấy. Ha ha ha ha.”

Bùi Ngũ lang chợt sùng sốt, nháy mắt cũng cất tiếng cười to, cười một hồi y lại huyết sáo lạnh lạnh.

Đáng tiếc lúc này thuyền đã trôi đi, tiếng huyết sáo của Bùi Ngũ lang liền bị gió thổi bay mất.

Tạ Lang ngồi xuống, quay đầu thấy Cơ Tự đang nhìn mình với vẻ lo âu, chàng vươn tay nhẹ nhàng chạm lên khóe mắt nàng, dịu giọng trấn an: “Khá nhiều người biết chuyện ta có nhiều tư binh, để họ an tâm nên thỉnh thoảng ta sẽ giả ốm một trận, lần này học máu chỉ để diễn trò cho bọn họ xem thôi.”

Rồi chàng kể người đến, cánh môi khẽ chạm vào vành tai nàng, Tạ Lang nói nhỏ: “Khanh khanh, không cần lo lắng cho ta đâu.” Nói xong, chàng đã ngồi nghiêm chỉnh như lúc đầu, để lại Cơ Tự đã đỏ mặt như sắp nhỏ máu, xấu hổ cúi đầu.

Thấy mặt trời dần lặn xuống phía Tây, thuyền bắt đầu đi ngược trở về, sau khi thuyền lớn cập bờ cho đám người Thôi Tử Độ xuống, bấy giờ Tạ Lang và Cơ Tự cùng với hai bộ khúc chuyển sang thuyền lá chèo đi.

Bởi vì xe lừa của Cơ Tự đang đỗ bên ngoài Thanh Viễn tự, nên thuyền lại tiếp tục chèo lại phía đình giữa hồ. Trời càng lúc càng tối, càng lúc càng mát mẻ. Không biết có phải ảo giác của Cơ Tự hay không, quãng đường từ hồ đến đình rõ ràng rất gần nhưng lại như đi cả một vòng lớn, đến tận khi sao giăng đầy trời, mọi cảnh vật đều chìm trong một màu xám xịt, chiếc thuyền mới nhẹ nhàng cập vào đình.

Cơ Tự xuống thuyền. Lúc lên đến bờ, nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai chiếc đèn lồng đã được treo lên phía sau Tạ Lang, dưới ánh sáng soi rọi đôi mắt chàng trong đêm tối lấp lánh như muôn vì sao.

Trong lúc Cơ Tự nhìn chàng ngây dại, Tạ Lang cầm thanh tiêu ngọc kề lên môi, thổi réo rất.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe chàng thổi tiêu, lang quân bạch y phong hoa tuyết đại đứng trên thuyền lá, bóng dáng cao lớn khẽ dập diu theo con sóng, đôi mắt trong veo xa xăm của chàng luôn nhìn nàng dịu dàng, đến tận khi thuyền chàng đã trôi xa, Cơ Tự như vẫn còn thấy được đôi mắt tha thiết ấy...

Tôn Phù đi đến sau lưng Cơ Tự, nhìn về phía Tạ Lang rồi đi, cười hỏi: “Lang quân Tạ gia thổi khúc nhạc gì thế tiểu cô?”

Cơ Tự nhìn chiếc thuyền lá nhỏ bập bênh trong trời đất kia, ngắm bóng dáng mỹ nam bạch y từ xa khuất, khẽ khàng nói: “Chàng thổi là khúc tiêu Đêm Trăng Đưa Mỹ Nhân Về do Dữ Tử Nhậm tiên triều phổ ra.” Đây là khúc nhạc bày tỏ nỗi tương tư nỗi danh, tiếng tiêu của chàng như muốn nhắn nhủ cho nàng biết, còn chưa ly biệt chàng đã nhớ nàng xiết bao...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Lại Gặp Cổ Nhân

Suốt cả đêm, Cơ Tụ trần trọc không sao ngủ được, cứ tùm tùm mãi nghĩ đến từng hành động cử chỉ của Tạ Lang, chẳng mấy chốc trời đã hừng sáng.

Hôm sau, Cơ Tụ thức dậy hơi muộn, lúc này Tần Tiểu Thảo đã được người của Tạ Lang đưa về. Nàng ta vừa trang điểm cho Cơ Tụ vừa vui vẻ nhắc đến những sự việc mình chứng kiến trong mấy tháng vừa qua: “Tiểu cô à, người không biết đâu, Tạ Thập Bát lang hành động quả thật quý thần khó lường, nô tỳ chỉ vừa nghe nhắc chỗ nào xuất hiện thủy tộc là nháy mắt Tạ Thập Bát đã dẫn dụ chúng vào vòng vây từ lúc nào rồi.”

Nàng ta lại luyên thuyên: “Tạ Thập Bát lang quá toàn diện khiến không biết bao nhiêu tiểu cô mẩn mộ, lần trước ở huyện thành kia có một tiểu cô quý trước mặt ngài ấy nói muốn đi theo ngài, còn khóc ngất lên ngất xuống nữa cơ. Ôi, không biết mấy tiểu cô này thế nào mà ai ai trông thấy Tạ Thập Bát cũng như bị mất hồn ấy.”

Cơ Tụ không muốn nghe thêm bèn lấy một cái trâm từ hộp nữ trang bên cạnh ra, cầm lên ngắm nghía. Chiếc trâm này chính là một món trong đồng rương sức nàng hồi được của bọn cướp, đầu trâm điêu khắc hình cánh bướm to cỡ bàn tay, long lanh tỏa sáng dưới ánh nắng ban trưa, sinh động vô cùng.

Nàng nhủ thầm: Trên chiếc trâm này không kí hiệu gì, chắc sẽ không bị người ta phát hiện ra là tang vật đâu nhì.

Thấy nàng cứ mãi chiêm ngưỡng, Tần Tiểu Thảo bên cạnh liền im lặng, cười híp mắt, vui vẻ nhìn chiếc trâm trong lòng bàn tay Cơ Tụ. Mặc dù tối hôm qua nàng ta mới về phủ nhưng đã được cho hay mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, cũng biết tiểu cô nhà mình dẫn theo đoàn người, vớt được hơn hai trăm rương trang sức của đám cướp Khánh Sơn, nhà kho hiện nay đã đầy ắp châu báu.

Lúc này, giọng Trịnh Ngô truyền đến từ bên ngoài, “Đại lang, tối hôm qua người về muộn quá, mấy bộ khúc của Tạ Thập Bát lang đã quay về Tạ phủ rồi ạ.”

Cơ Tụ khe khẽ ừ một tiếng: “Ta biết rồi.” Từ hai ngày trước nàng đã thưởng cho mỗi người một trăm lượng vàng.

Đừng thấy ở Kiến Khang hề động một tí là dùng đến mấy trăm nghìn lượng vàng mà nhầm vàng thời này mất giá, trên thực tế đương thời vàng vẫn rất quý. Kiến Khang giá cả đắt đỏ chủ yếu là bởi vì ở nơi này đông sĩ tộc, nhà nào cũng có núi vàng núi bạc thôi. Nếu như ở những tỉnh thành khác thì một trăm lượng vàng này đủ để gia đình dân chúng bình thường ăn uống cả đời rồi! Cho nên đối với chúng bộ khúc Tạ thị mà nói, khoản tiền thưởng một trăm lượng vàng của Cơ Tụ cũng không coi là quá ít.

Cơ Tụ vừa ngắm chiếc trâm vừa nhớ đến Tạ Lang. Nghĩ ngợi một hồi, nàng ngồi không yên bèn đứng dậy: “Tiểu Thảo, chúng ta ra ngoài đi dạo một lát, thuận tiện xem thử có thể bán được chiếc trâm này hay không, xem nó đáng giá bao nhiêu lượng vàng.”

Tần Tiểu Thảo vốn rất mê tiền, lập tức cao hứng đáp vâng.

Cơ Tụ lại bảo: “Gọi cả ca ca người đi nữa, bên cạnh một lang quân như ta chỉ có một tì nữ thì kỳ cục quá.”

Nàng vừa dứt lời, Tần Tiểu Thảo lặng lẽ tròn tròn mắt.

Chẳng mấy chốc nhóm Cơ Tụ đã ra khỏi cửa, thoáng ngẩng nhìn đường phố, nàng nói: “Hay là đến cửa thành phía Tây đi, nghe nói nơi đó có một con ngõ, chuyên buôn bán các loại trang sức ngọc quý.”

Cửa thành phía Tây rất xa, xe lừa chạy lóc cóc suốt hai canh giờ mới đến nơi, Cơ Tụ đi tới một cửa hàng trang sức có tên “Phượng Ngọc các”.

Chường quỹ và một lang quân đang đứng bên trong, lang quân kia đang lật xem cuốn sách tre trong tay, thấy Cơ Tụ đến, gã chường quỹ vội vàng chạy tới.

Nàng lấy chiếc trâm từ hộp gỗ nhỏ đưa cho chường quỹ, thản nhiên nói: “Đây là quà do một vị bạn tốt của ta tặng muội tử, nhờ chường quỹ định giá hộ.”

Chường quỹ nhìn Cơ Tụ rồi cầm lấy chiếc trâm bướm bướm, bắt đầu đánh giá tỉ mỉ. Bấy giờ nàng chợt nhớ ra chiếc hòm trong phòng mình còn có hai mươi mấy món trang sức được chế tác tinh xảo và không có ký hiệu giống chiếc trâm bướm bướm này, nếu chiếc này không có vấn đề thì kia hai mươi mấy chiếc còn lại cũng sẽ thuận lợi đem bán nốt.

Đang lúc hai lòng bàn tay Cơ Tụ rịn mồ hôi, chường quỹ mới nói: “Đường nét điêu khắc này giống với tay nghề của Tuần đại sư.”

Ba chữ “Tuần đại sư” vừa dứt, lang quân kia liền buông sách tre xuống, hần đi tới cầm chiếc trâm trong tay chường quỹ lên kiểm tra.

Thấy lang quân này giám định cây trâm rất thạo, lại nhìn dáng vẻ chường quỹ luôn cung kính với hắn, Cơ Tụ liền thấp thỏm nhìn chăm chăm.

Chỉ chốc lát, hần bỏ chiếc trâm lại hộp gỗ: “Đây đúng là chiếc trâm vàng hồ điệp bạch ngọc do đích thân Tuần đại sư chế tác, chiếc trâm này là món đồ

có niên đại từ năm mười năm trước, tuy kiểu dáng hơi cũ nhưng nét điêu khắc tinh xảo sinh động, lại là kiệt tác của Tuân đại sư nên trị giá năm mươi lượng vàng.”

Thoắt cái hần nhìn về phía Cơ Tụ: “Người có bán không?”

Cơ Tụ vội đáp: “Không cần, tạm thời không bán.” Dứt lời, nàng đút cái hộp vào trong túi tay áo, cùng Tần Tiểu Thảo vui sướng đến mức mắt sáng lấp lánh bước ra ngoài.

Không ngờ tới một cái trâm nho nhỏ có giá trị những năm mươi lượng vàng, vậy suy ra một chiếc rương gỗ trong nhà Cơ Tụ phải có trị giá ít nhất hai ba nghìn lượng vàng. Mà nàng có những hai trăm rương cơ.

Đây quả thực là điều không tưởng, hai chủ tớ vừa nghỉ đã vui mừng đến độ lâng lâng bay bổng. Bởi vì quá mức hưng phấn, Cơ Tụ không buồn ngồi xe ngựa nữa, nàng cùng huynh muội Tần Tiểu Thảo và Tần Tiểu Mộc vừa đi bộ vừa nói: “Chờ lúc các người thành thân, ta sẽ chọn một vài món tốt thưởng cho các người.”

Trong lúc ba chủ tớ đang vui mừng bước đi thì đột nhiên trong con ngõ phía trước truyền đến tiếng la khóc vô cùng quen tai!

Cơ Tụ hoảng hốt ngừng đầu trông sang, phát hiện mình đã đi hết con đường chính ở Tây thành, tiến tới gần khu của người nghèo ở vùng ngoại thành. Mà trên đường phố đìu hiu trước mắt, một đám ăn mày đang vây đánh một phụ nữ trung niên. Nữ tử trẻ tuổi bên cạnh tóc tai bù xù, dơ dáy bẩn thỉu đến cuồng xông đến can ngăn, nhưng dù sao nàng ta cũng chỉ là thân nữ tử yếu đuối, làm sao cứu được người phụ nữ kia.

Cơ Tụ bình tĩnh quan sát một hồi, mới sững sờ thốt lên: “Trịnh Mật Nhi?” Hiển nhiên nữ tử trông như ăn mày, chật vật thê thảm kia chính là Trịnh thị Mật Nhi ở huyện Kinh! Còn người phụ nữ trung niên kia chính là mẹ nuôi của Cơ Tụ.

Cơ Tụ kinh hãi. Tuy trước khi nàng rời khỏi huyện Kinh từng lập mưu gài bẫy Trịnh phủ một trận, nhưng họ cũng đã có được một khoản tiền bồi thường lớn. Hơn nữa lúc đó Trịnh phủ còn có nhiều vàng bạc, đất đai, trang viên. Bất kể thế nào thì mẹ con Trịnh thị cũng không đến nỗi biến thành ăn xin, và còn lưu lạc đến Kiến Khang thế này.

Song bỗng chốc Cơ Tụ liền hiểu ra, sau khi nàng rời khỏi đó không lâu, huyện Kinh gặp phải lũ lụt, thiên tai hai năm liền không thu được thóc lúa, ngay cả trang viên cũng bị lưu dân xông vào giết người cướp đoạt lương thực, vì vậy hai mẹ con họ rơi vào tình cảnh bây giờ cũng không có gì lạ.

Nghĩ tới đây, Cơ Tụ cao giọng quát: “Dừng tay!”

Đám ăn mày giật bắn, ngừng đầu nhìn lên, đến khi thấy được Cơ Tụ phong thái như quý nhân thì sợ hết hồn, ngay lập tức bỏ chạy trôi chết.

Thấy đám ăn mày đều chạy xa, Cơ Tụ mới cất bước đi về phía Trịnh Mật. Nàng nhìn Trịnh mẫu chỉ bị thương ngoài da, nhưng người gầy đét như que củi, lại nhìn miếng cơm cháy bẩn thỉu mà bà ta nắm chặt lấy không buông ngay cả khi bị đánh đá túi bụi.

Cơ Tụ thảm than một tiếng, thấp giọng hỏi Trịnh Mật đang đỡ đỡ: “Hai người đang ở đâu?”

Trịnh Mật Nhi khẽ giật mình, ánh mắt đại ra, nào còn có nửa phần xinh đẹp trước kia. Rõ ràng đôi mắt giờ chỉ như ao tù nước đọng.

Tuy Cơ Tụ không hối hận về hành động trước kia của mình nhưng giờ khắc này nàng cũng khó chịu trong lòng. Nàng sai huynh muội Tần Tiểu Mộc tiến lên cùng đỡ Trịnh mẫu dậy, rồi nói với Trịnh Mật Nhi: “Mẫu thân người bị thương, may mà không nặng, trước hết tạm tìm một chỗ nghỉ ngơi ăn uống chút gì đã. Các người ở đâu?”

Lúc này Trịnh Mật Nhi mới tỉnh táo lại, chỉ về một ngôi miếu Thổ địa hoang tàn đổ nát. Thế là cả nhóm dìu Trịnh mẫu đi tới đó.

Lúc này Trịnh Mật Nhi đã hoàn toàn tỉnh táo, quay đầu nhìn về phía Cơ Tụ hồi lâu. Mấy lần há miệng định nói câu “Nhìn người hơi quen mắt” nhưng vẫn không thốt nổi thành lời. Thứ nhất là vì hôm nay Cơ Tụ giả trai, thứ hai là bọn họ đã gần hai năm không gặp, đang độ thiếu niên thiếu nữ trở mã, hai năm là quãng thời gian thay đổi vô cùng to lớn, Trịnh Mật Nhi đã không nhận ra Cơ Tụ nữa rồi.

Cơ Tụ nhìn ngôi miếu Thổ địa đổ nát rồi lấy chiếc trâm bướm bướm trong hộp gỗ ra cho Trịnh Mật Nhi nhìn thấy món đồ bên trong rồi mới nói khẽ: “Người cầm lấy thứ này đến Phượng Ngọc các phía trước, nó có thể có giá trị năm mươi lượng vàng. Các người cầm lấy số tiền này rời khỏi Kiến Khang, đến vùng nông thôn mua căn nhà nhỏ sống yên ổn qua ngày.” Nếu hai mẹ con họ chi tiêu dè xèn thì năm mươi lượng vàng này hoàn toàn có thể giúp họ sống cả đời.

Nói tới đây Cơ Tụ đứng lên, bảo với Trịnh Mật Nhi đang tròn mắt không dám tin nhìn chiếc hộp gỗ đến nỗi cả người phát run: “Người hầu của ta sẽ đi cùng người, hộ tống mẹ con người tránh khỏi tầm mắt của đám ăn mày kia. Đi đi, sau này hãy sống cho tốt.”

Trịnh Mật đột ngột đứng lên, đang định dập đầu lạy Cơ Tụ mấy cái nhưng không hiểu sao khi nhìn vào khuôn mặt Cơ Tụ, nàng ta không sao làm được. Thế là Trịnh Mật cúi đầu cất hộp gỗ kia vào trong tay áo, đi theo Tần Tiểu Mộc ra ngoài.

Cơ Tụ bước ra khỏi miếu Thổ địa, cứ thế đứng ở nơi đó nhìn theo Tần Tiểu Mộc cùng Trịnh Mật Nhi đi vào cửa hàng trang sức kia, rồi nhìn nàng ta vô cùng vui vẻ chạy về, lại trông Trịnh mẫu tỉnh táo lại được Tần Tiểu Thảo hộ tống ra khỏi cửa thành, dần dần biến mất trong dòng người.

Trong lúc nàng lẳng lặng nhìn thì đột nhiên giọng nói trầm thấp và êm tai mang theo vài phần oán trách nhẹ nhàng truyền tới, “Cơ thị A Tụ!”

Cơ Tụ giật mình quay đầu lại! Nàng thấy Trang Thập Tam mặc quan phục, đi tới phía sau nàng từ lúc nào chẳng hay!

Đối mặt nhìn nhau, Cơ Tụ chấp hai tay sau lưng, hờ hững nói: “Vị tiểu lang này, người quen biết muội muội của ta sao?” Bởi vì cả huyện Kinh chỉ có duy nhất nhà Trịnh thị biết về gia cảnh thật sự của Cơ phủ. Đối với những người khác, Cơ Tụ luôn nói nhà mình còn có huynh trưởng lưu lạc ở bên ngoài, vì thế ai ai cũng cho là thật, cho nên Cơ Tụ nói câu này vô cùng hùng hồn.

Không ngờ Trang Thập Tam mặc quan phục rộng rãi, tôn lên vẻ trẻ trung, mang theo vài phần uy nghiêm lại khẽ bật cười. Hắn chậm rãi bước tới trước mặt Cơ Tụ, cúi đầu nhìn nàng, trên khuôn mặt tuấn tú của hắn nở nụ cười nhạt. Hắn khẽ sát vào nàng, hơi thở giao nhau, rì rì nói: “Nữ tử mà ta đem lòng ái mộ nhiều năm như thế, bắt đầu từ khi ta mười ba tuổi cố tình dụ dỗ nàng chủ động lấy lòng ta, lẽ nào chỉ đổi thân nam trang thôi mà ta đã không nhận ra sao? Lại nói, hai mẹ con vừa rồi chẳng phải là mẹ nuôi và em nuôi của nàng sao?”

Vừa dứt lời, Cơ Tụ liền mặt mày biến sắc, còn Trang Thập Tam thì nhẹ nhàng xoay người rời đi. Trong nháy mắt, hắn đã lên một chiếc xe lừa, sau đó nam tử đáng sợ kia từ từ khuất bóng khỏi tầm nhìn của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tạ Lang Ra Oai Phủ Đầu

Khi Tàn Tiểu Mộc quay lại, nhìn thấy sắc mặt Cơ Tụ trắng bệch liền vội hỏi: “Đại lang, người làm sao vậy?”

Cơ Tụ lắc đầu, khẽ nói: “Không sao. Chúng ta về thôi.”

Tàn Tiểu Mộc vẫn đang hồ hởi, vừa đỡ Cơ Tụ lên xe lừa vừa nói: “Đại lang, người biết không, sứ giả Bắc Ngụy sắp đến Kiến Khang rồi đấy!”

Gì cơ? Sứ giả Bắc Ngụy sắp đến Kiến Khang rồi ư? Việc này Cơ Tụ cũng thấy hứng thú, quay đầu hỏi: “Họ đến làm gì?”

Tàn Tiểu Mộc đáp: “Tiểu nhân không biết cụ thể thế nào cả, dù sao thì sứ giả Bắc Ngụy cũng sắp tới Kiến Khang rồi.”

Cơ Tụ thấy không hỏi được gì đành thôi, lúc vừa về trang viên, Trịnh Ngô mang một phong thư tới cho nàng. Vừa mở ra đã thấy mấy hàng chữ phóng khoáng đập vào mắt: Sứ giả Bắc Ngụy đến đây, ta không rảnh phân thân, mong khanh khanh thứ lỗi! Phía dưới đề tên Tạ Thập Bát.

Không ngờ Tạ Lang lại viết thư cho mình vì chuyện nhỏ nhặt này, thoát cái gương mặt Cơ Tụ đỏ lựng.

Thấy nàng cúi đầu nhìn lá thư trong tay thật lâu mà không đặt xuống, Nguyệt Hồng tò mò hỏi: “Đại lang, người sao vậy?”

Cơ Tụ thờ dãi thườn thượt, lẩm bẩm: “Nguyệt Hồng, thật sự không phải ta không cứng rắn mà là chàng rất biết cách dụ dỗ người khác!”

Nguyệt Hồng hoàn toàn không hiểu nàng nói gì, chỉ biết tròn mắt nhìn. Còn Cơ Tụ, sau khi nói xong liền nhẹ nhàng gấp lá thư lại, đút vào ngực áo. Lúc này nụ cười trên mặt nàng như thể chìm đắm trong giấc mộng.

Thoát cái mấy ngày đã trôi qua. Hôm nay là ngày sứ giả Bắc Ngụy tới Kiến Khang.

Có rất nhiều con cháu sĩ tộc Kiến Khang cả đời chưa từng rời khỏi nơi đây. Từ bé họ đã biết thế giới bên ngoài đầy rẫy nguy hiểm và vô vị. Ngoài đây có hằng hà lu dân vừa bản vừa thói và cả vô số người rơi vào cảnh đường cùng biến thành giặc cướp; mấy nơi hoang dã thì nhiều yêu ma quỷ quái khó lòng phòng bị và biết bao tai nạn đang rình rập. Cho nên đối với rất nhiều con cháu sĩ tộc mà nói, thế gian này chỉ có Kiến Khang là vùng đất yên bình, nếu ai bị đẩy khỏi đây thì quả thực là đại nạn long trời lở đất.

Vì thế đám con cháu sĩ tộc rất hiếm khi rời khỏi Kiến Khang này vô cùng tò mò về sứ giả Bắc Ngụy, bọn họ không ngớt thảo luận về dáng vẻ của người Hồ ra sao. Khi biết trong những sứ giả này có không ít người đến từ thế gia người Hán tới từ Trung Nguyên thì lại càng hưng phấn hơn.

Khi nhóm người Cơ Tụ ra phố đã thấy tất cả hộ gia đình, lầu các cũng như hai bên đường phố đều chật kín người xe! Lúc chạng vạng, tiếng chiêng trống mở đường và tiếng vỗ ngựa đều đều truyền đến, mọi người biết đoàn sứ giả Bắc Ngụy đã vào thành rồi!

Sứ giả Bắc Ngụy tới rất nhanh, thoáng chốc, Cơ Tụ liền thấy đường phố phía trước dần dần dấy lên bụi cát mịt mù. Trông những sứ giả Bắc Ngụy chẳng những người người cao lớn dũng mãnh mà còn đều cưỡi ngựa, hai bên đường phố và trong xe lừa mơ hồ truyền đến tiếng quát “Mau mau lui lại!”

“Những kẻ man rợ phương Bắc luôn khiến người ta chán ghét, ngồi xe lừa thoải mái như thế, sao cứ phải cưỡi ngựa chứ?”

“Hận không thể giết hết ngựa trong thiên hạ đây mà!”

Trong tiếng nghị luận xôn xao và bụi bay đầy trời, đội ngũ sứ giả Bắc Ngụy có đến mấy trăm người xuất hiện trước mắt Cơ Tụ. Họ mặc quần dài bó sát, đi giày cao cổ người Hồ, ánh mắt hung tàn và vóc dáng cao lớn hơn người phía Nam rất nhiều. Lúc họ ngồi trên lưng ngựa đưa mắt nhìn quanh, đám sĩ

tộc hai bên đường phố đều sơn cả gai ốc. Những lang quân sĩ tộc ốm yếu Kiến Khang mãi mãi không thể thích ứng được hình ảnh oai hùng, đàng đàng sát khí khó miêu tả này.

Trong lúc đám sĩ tộc lui về phía sau, trong đội ngũ sứ giả loáng thoáng truyền đến tiếng giễu cợt.

Cơ Tự bình tĩnh ngẩng đầu nhìn. Một gã đàn ông người Hồ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi dẫn đầu đội ngũ sứ giả, cao xấp xỉ Tạ Lang, nhưng rõ ràng trông rắn rỏi khỏe khoắn hơn chàng nhiều. Gã có râu quai nón, chẳng qua bị ảnh hưởng khiêu thẩm mỹ của người Hán nên ria mép bị cạo sạch, chỉ để lại hai bát tóc bên mặt. Ngũ quan gã thật sự anh tuấn, song vì ánh mắt quá ác hiểm, thân hình to lớn và phong thái hung hãn nên không hề mang khí khái nho nhã của bậc lang quân đương thời.

Phía sau đội ngũ sứ giả có khoảng năm sáu người Hồ có thân phận cao quý cùng với mấy con cháu thế gia vọng tộc phương Bắc nữa. Có lẽ mấy con cháu thế gia này ở phương Bắc đã lâu, nhiều đời bị cưỡng ép kết hôn cùng người Hồ nên cao hơn nam tử bình thường. Gương mặt họ tuấn tú, nước da trắng trẻo, nụ cười rạng rỡ, có khí khái tao nhã phong độ của kẻ trí giả khiến Cơ Tự cảm giác như họ là người phương Nam, vừa nhìn đã biết ngay là đồng tộc khiến nảy sinh thiện cảm.

Mỗi người cưỡi một con tuấn mã, đám bộ khúc hùng dũng phía sau họ cũng cưỡi ngựa áp tải năm cỗ xe, trên mỗi xe là một cái lồng sắt được trùm vải đen, không biết bên trong chứa thứ gì.

Đang lúc nhóm Cơ Tự hưng phấn đánh giá đoàn sứ giả Bắc Ngụy thì họ cũng đang chỉ trỏ nhìn ngó khắp thành Kiến Khang, gã đàn ông to lớn người Hồ đứng đầu hàng hăng giọng cười nhạo: “Sao nam nữ người Hán ở phía Nam đều trông yếu đuối thế nhỉ? Đây, xem thằng nhãi kia đang rúm ró sợ ta kia!” Gã vừa dứt lời thì đột ngột ngã người về phía trước, lớn tiếng cất giọng gọi một lang quân sĩ tộc đang ngồi trong chiếc xe ngựa nào đó: “Đây!”

Giọng gã vang rền như sấm, vừa cất lời đã khiến gần hết người trên đường cái đều run bắn. Nhìn thấy tiểu lang sĩ tộc kia òa khóc rồi nhảy xuống khỏi xe lửa chạy mất, gã cất tiếng cười to, đám người Hồ sau lưng hân hoan bật cười sang sảng.

Trong tiếng cười cợt của mọi người, gã reo lên: “Đám người Hán ở phía Nam quả thực không giống người tạo nào, chẳng trách người Bắc Yên đều gọi chúng là dê hai chân! Ha ha, đám nam tử này đúng là nhát như chuột, hèn yếu như dê vậy!”

Nháy mắt gã lại nói to khiến người trên nửa con đường đều nghe thấy: “Trên đường tới đây, ông đi qua Tương Dương đã dọa một kẻ sĩ sợ đến mức mất mật, chỉ nói vài câu thôi mà gã thái thú nào đó còn hoảng hồn ngồi phịch xuống đất. Ta nói này Lý Thập Cửu, người luôn nhớ đến Giang Nam, nhớ đến Kiến Khang, lẽ nào người Hán ở phương Bắc các người cứ nhớ mãi không quên cái kiểu éo ọt của phía Nam này sao?”

Người gã hỏi là một lang quân người Hán đi sau lưng gã. Lang quân kia cao dong dỏng, khuôn mặt tuấn tú, cử chỉ phóng khoáng, anh mắt y ngắm nhìn đường phố kiến trúc Kiến Khang còn mang vẻ say đắm, khi dời mắt thấy đám người Nam đang không ngừng lui về sau, bị ngựa của mình dọa đến sắc mặt trắng bệch, trên mặt của y không khỏi cũng mang theo vài phần khinh thường giống mấy trăm người Hồ kia.

Lúc này dù là Cơ Tự cũng thấy tức giận, một phần cũng vì đám người phương Bắc, nhưng phần lớn là vì đám con cháu sĩ tộc này: Nếu các người nhát cáy thế thì ra ngoài làm gì cho mất mặt cơ chứ!

Đội ngũ sứ giả đi rất chậm, đến khi tới gần Hoàng Thành thì mặt trời đã ngã về Tây. Cơ Tự để ý thấy họ đang cố ý đi thả chậm tốc độ, thậm chí họ còn âm thầm để ngựa dậm bước tại chỗ, để quan sát cười cợt người phương Nam. Đến khi ánh tà dương cuối cùng chìm xuống đường chân trời, trong sự cung nghênh đầy sốt ruột của mọi người ngoài ở Hoàng Thành, những sứ giả Bắc Ngụy này mới lè mề đi tới cổng!

Gã sứ giả đi đầu kia thấy mười mấy quan viên và kẻ sĩ đất Kiến Khang đang chen chúc hai bên đường phố ngóng nhìn bọn họ thì ngựa đầu cười khà khà: “Ta là Thác Bạt Đại, hôm nay là lần đầu tiên tới Kiến Khang có chút quà mọn dành cho chư quân!”

Gã vừa dứt lời liền vung tay lên, thế là hai mươi tên vạm vỡ vội rời khỏi hàng, hùng hổ hợp sức khiêng chiếc lồng phủ tấm vải đen trên xe phía sau tới chỗ Thác Bạt Đại.

Gã đắc ý nhìn đám sĩ tộc phía Nam dần nổi tiếng xì xầm nhưng cố nén vẻ tò mò, rồi bật cười ha hả: “Các vị, sao còn chưa cho người phương Nam xem lễ vật của chúng ta?”

Gã vừa dứt lời, tấm vải đen trên những chiếc lồng đồng thời được vén lên, phút chốc năm con mãnh hổ to đùng, mắt sáng quắc như đuốc đột ngột xuất hiện! Không biết chúng đã được cho uống thuốc gì mà ngoan ngoãn nằm im trong lồng như thế, có điều khi đôi mắt màu vàng hung dữ ấy gặp ánh sáng thì chợt toát lên vẻ nguy hiểm.

Không chỉ kẻ sĩ phương Nam mà ngay cả đàn ngựa đều sợ hãi, có ai thấy hổ mà không sợ chứ? Trong nháy mắt, mọi người la hét thất thanh rồi run cầm cập lùi liên tiếp về phía sau, đội ngũ nghiêm trang nghênh đón sứ giả vừa nảy đã chạy tan tác, vô số kẻ sĩ áo mũ chỉnh tề run bần bật trốn phía sau xe lửa, nép vào góc nhà!

Trông thấy tình cảnh này, đoàn sứ giả Bắc Ngụy đều ngựa đầu cười oang oang. Lúc này cho dù bậc trưởng giả có trầm ổn thế nào đi nữa cũng không khỏi giật mình!

Đây là Kiến Khang, đây là Lưu Tống! Đám người Bắc Ngụy thật đúng là khinh người quá đáng! Tuy ai ai cũng tức giận nhưng họ đều biết rằng mình phải nhẫn nhịn. Tại sao ư? Bởi vì bây giờ chưa phải lúc có thể trở mặt với Bắc Ngụy, bởi vì qua bao nhiêu năm Bắc Ngụy luôn giữ mối giao hảo nhưng vẫn âm thầm tàn sát từng bộ lạc xung quanh, họ không ngại chiến tranh mà còn thích gây chiến, nhưng người phương Nam thì sợ chiến tranh, càng không thể tự mình châm ngòi nổ được!

Nhìn thấy mọi người không ngừng trốn chạy và đám sứ giả cười to không dứt, ngay cả mấy lang quân thế gia phương Bắc cũng lộ vẻ thất vọng và thương cảm, họ quay đầu đi, làm bộ như không thấy tình cảnh đồng bào mình bị kinh hãi!

Đúng lúc này trên căn gác nào đó của những ngôi nhà hai bên đường đột nhiên vang tiếng trống thùng thùng. Tiếp theo là, vô số ám tiễn từ lầu các nhanh như chớp bắn vào tất cả ngọn đuốc trên đường, khiến đường phố vừa rồi còn sáng trưng như ban ngày đột nhiên tối sầm!

Biến cố đột ngột này khiến đám người Bắc Ngụy giật thót, Thác Bạt Đại lạnh lùng quát: “Ai!”

Sau đó là một chuỗi tiếng đàn du dương cổ xưa như cơn mưa xối mát cả vùng đất nóng hừng hực. Trong lúc tiếng đàn thánh thót vang lên, một ngọn đèn dầu bên góc lầu các đột ngột sáng choang trong bóng tối đen đặc, thu hút ánh mắt mọi người.

Phía sau lan can, chỉ thấy một vị trưởng giả cao gầy đang cầm một quyển sách tre, nghiêm túc nhìn năm sáu người thiếu niên trước mặt, cất giọng trầm bổng êm ái của thời Tiền Tần: “Các người biết Hoa Hạ là gì không? Trung Quốc Hoa Hạ chính là lễ nghĩa trong những việc hữu sự gọi là Hạ, trang phục, thơ văn gọi là Hoa.”

Gần như câu nói của đức Khổng Tử vừa thốt ra, ngọn đèn dầu nơi lầu các liền tắt ngúm trong nháy mắt. Ánh sáng trong trời đất như tập trung đến phía trước căn gác. Nơi đó có một người đang đội mũ miện của đế vương, ngửa đầu rót một chung rượu, vừa đánh trống vừa cất tiếng vang vang, “Gió lớn nổi lên chừ, mây bay toả ra. Thêm oai ở hải nội chừ, trở về quê cũ. Muốn có được tướng khoẻ chừ, giữ bốn phương!” (1)

(1) Bài thơ Đại Phong Ca của Hán cao tổ Lưu Bang.

Lúc này đám người Hồ thấy phía bên phải một chỗ lầu các ánh lửa hừng hực, một vị đế vương anh tuấn khôi ngô đang ngồi đấy. Đôi mắt người sáng rực nhìn đám thân tử mũ miện đai lưng trước mặt, quát lên: “Hề kè nào dám phạm vào thiên oai của Đại Hán ta, dù xa cũng phải giết!” Nháy mắt, người rút phất một thanh trường kiếm lạnh lẽo ra, chỉ về phía đám người Hồ trên phố, cất giọng vang dội, “Đề đám sứ giả man di không dám coi thường Trung Quốc, đám loạn thần tặc tử không dám thăm dò thần khí.”

Đây là giọng điệu của Hán Vũ Đế! Đây là phong thái oai hùng của Hán Vũ Đế!

Theo thanh trường kiếm trong tay người chỉ thẳng, không biết do bị khí thế đối phương áp bức hay vì đang trên địa bàn của người Hán, đám sứ giả Bắc Ngụy thân là một trong những kẻ man di liền cảm nhận được anh linh tổ tông mảnh đất này hiển linh, bọn họ đồng thời biến sắc, lập tức lùi về sau vài bước.

Thế nhưng vừa trấn tĩnh nhìn lại, trên lầu đã không còn một bóng người! Trong lúc đám người Hồ ngẩn ngơ, bỗng nhiên ở nơi nào đó trong bóng tối truyền đến một tiếng động cùng giọng nói lăm lăm từ từ vang lên: “Bán!”

Gần như người đó vừa nói xong, đám người Hồ đều cảm nhận được sát khí. Họ đã sống trong cảnh sinh tử bao năm, lúc này trong đầu chỉ xuất hiện một ý nghĩ duy nhất: Có người đang ám sát mình!

Theo bản năng, bọn họ đồng loạt hô lên, nhanh nhẹn nhảy xuống, núp dưới bụng ngựa, có người thì nhảy xuống trốn dưới gầm xe. Chỉ trong nháy mắt mấy trăm người Hồ đều trốn chui trốn nhủi, im thin thít.

Vào lúc này, mọi nơi trên lầu các, đèn đuốc hai bên phố đồng loạt được thắp lên, chiếu sáng cả con đường như ban ngày, từng tràng cười sảng khoái truyền đến. Các lang quân sĩ tộc đã đứng đầy trên gác xếp từ lúc nào chẳng hay, ôm bụng cười nắc nẻ nhìn đám người Hồ chật vật tháo chạy!

Tới lúc này, đoàn sứ giả Bắc Ngụy nào còn không hiểu mình bị người ta chơi xỏ. Thế nhưng người vừa ra lệnh là ai? Tuy chỉ một tiếng nói chậm rãi nhưng mang theo sát khí ngút trời, chỉ có người đã chỉ huy vô số trận chiến trên chiến trường mới có thể cất lên giọng điệu oai phong như vậy được! Trên thực tế, nếu không phải giọng nói của đối phương hùng hồn đến thế, làm sao bọn họ có thể rút lui?

Đám người Bắc Ngụy càng tức giận thì tiếng cười xung quanh càng vang dội. Chẳng mấy chốc tiếng cười kia lan tỏa cả đất trời, dần dần lang quân sĩ tộc và quan viên nghênh đón hai bên đường phố vừa bị một trận nhục nhã khi nãy đều cười nghiêng ngả. Uy phong và sát khí của đám người Bắc Ngụy tích lũy suốt chặng đường đã mất sạch, nghiêm nhiên trở thành trò cười cho người phương Nam!

Ngay cả Cơ Tự ở tuốt phía sau cũng cười khanh khách. Nàng vừa cười hớn hở vừa nhìn Tạ Lang bạch y bay bay đang cầm một cái đèn lồng đứng trên căn gác phía đối diện, lòng thầm nghĩ: Ta nên nghĩ ra từ sớm mới phải, với tính cách kiêu ngạo của chàng làm sao để mặc đám người Hồ làm càn cho được?

Trong lúc nàng mãi mê nghĩ ngợi, Tạ Lang đứng dưới ánh đèn như cảm nhận được sự tồn tại của nàng bèn quay đầu nhìn sang. Đôi mắt trong veo của chàng cứ thế lảng lảng nhìn nàng trong làn gió đêm mơn man. Cơ Tự bỗng cảm thấy, dường như qua muôn sông nghìn núi, trong muôn vạn giai nhân tuyệt sắc, người thực sự có thể khiến chàng ngoảnh đầu ngắm nhìn chỉ có duy nhất một mình nàng mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Một Ngày Ở Bên Tạ Lang

Cơ Tự vừa nghĩ như thế thì bỗng chốc Tạ Lang đã biến mất, khiến nàng hoảng hốt hồi lâu. Mới vừa rồi nàng thật sự nhìn thấy chàng hay chỉ là ảo giác?

Hôm sau vừa sáng tỉnh mơ, Cơ Tự đã hí hục soi gương hết bên trái rồi tới bên phải, thoáng tức giận sao mình không mau chóng lớn lên để tỏa ra ánh hào quang đẹp nhất cho A Lang của nàng ngắm nhìn cơ chứ.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, giọng nói của một bộ khước Tạ thị vang lên: “Cơ tiểu cô, hôm nay lang quân nhà tôi đã dậy từ sớm, ngài muốn hẹn tiểu cô dạo hồ, nên hỏi tiểu cô có đi được không?”

Đi chứ! Sao nàng có thể không đi được?

Cơ Tự vốn không thừa nhận mình đang ôm nỗi tương tư chột như bùng sức sống, cất giọng trong trẻo: “Chờ một chút.” Chỉ chốc lát sau, nàng đã thay nữ trang, còn cố ý thoa phấn, trang điểm cho mình trở thành một đoá hoa yêu kiều rồi mới bước ra.

Nhìn thấy Cơ Tự cố ý ăn diện, bộ khước kia không hề kinh ngạc. Trên thực tế, tiểu cô khắp thiên hạ này người nào cũng muốn xuất hiện trước mặt lang quân nhà y với dáng vẻ xinh đẹp nhất, còn Cơ Tự xem như là đã qua loa nhất trong số đó rồi.

Y cung kính dẫn Cơ Tự lên xe lừa rồi nhanh chóng đưa nàng tới ngôi đình giữa hồ ở Thanh Viễn tự.

Từ xa Cơ Tự đã trông thấy Tạ Lang đang ngồi rót rượu tự uống một mình trên chiếc thuyền lá nhỏ. Nghe được tiếng bước chân, chàng quay đầu lại, thấy Cơ Tự trang điểm xinh đẹp đi đến, ánh mắt chột vương ý cười: “Hôm nay A Tự xinh quá!”

Con gái chỉ trang điểm vì người mình thích, tuy Cơ Tự đúng là cố ý trang điểm vì chàng nhưng giờ khắc này nghe lời khen ngợi của Tạ Lang, lại khiến nàng vừa e thẹn vừa vui mừng.

Nàng đỏ mặt chạy tới, tung người nhảy phốc lên thuyền. Cơ Tự thoáng nhìn xung quanh, ngạc nhiên hỏi: “Chỉ có hai người chúng ta thôi sao?”

Tạ Lang đứng lên, nắm tay Cơ Tự ngồi ở đuôi thuyền, cất tiếng khe khẽ: “Tôi qua bệ hạ triệu kiến ta, thấy ta lại phun hai búng máu liền cảm thấy Tạ Thập Bát gầy yếu thế này không nên để người Hồ nhìn thấy tốt hơn, liền lệnh cho ta tránh đi thật sớm.” Tạ Lang ngẩng đầu, ánh mắt chàng đọng đầy nét cười nhìn Cơ Tự, tiếng nói rất dỗi dưng: “Ta nhớ từ trước tới giờ ít khi được ở cạnh A Tự nên bèn gọi nàng tới đây.”

Cơ Tự nghe xong câu ấy, lúc ngẩng đầu nhìn chàng, hai mắt đều long lanh ánh nước. Thấy Cơ Tự nhìn mình như vậy, Tạ Lang rất vui vẻ.

Lúc này chiếc thuyền đã bắt đầu trôi đi, người chèo thuyền là Tạ Quảng và Tạ Tĩnh. Hiên nhiên khoảng thời gian vừa rồi hai lang quân này vô cùng bận rộn, được chèo thuyền ở nơi non xanh nước biếc, trùng trùng điệp điệp thế này, khuôn mặt họ đều toát lên vẻ thư thái.

Cơ Tự ngoảnh sang nhìn Tạ Lang, thời tiết tháng Mười se lạnh nhưng chàng vẫn mặc phong phanh, bạch y tung bay trong gió thì không khỏi nghĩ thầm: Chàng khỏe mạnh như thế, nhưng lúc nào cũng giả bộ ốm yếu. Cũng không biết lúc chàng học máu, nhóm Tạ Quảng phải làm sao mới nén nhịn không cười nữa?

Chiếc thuyền lá dập dờn nhẹ trôi trong hồ. Dường như đêm qua Tạ Lang ngủ không ngon giấc lắm, chàng chỉ im lặng nhẹ nhàng nắm tay Cơ Tự, hai mắt khép hờ, vẻ mặt nhàn nhả, vô cùng thư thả.

Mỗi khi được ở bên chàng, Cơ Tự luôn cảm thấy rất thanh thản, nên cũng không lên tiếng phá vỡ sự yên bình nơi đây. Chẳng mấy chốc thuyền lá đã nhẹ nhàng trôi từ hồ vào sông, lại thấy lá cờ bằng tiết khổ của Bùi Ngũ lang tung bay trong gió.

Cơ Tự khẽ cười: “Có phải y dùng lại chiếc quần ngày đó không? Hay là y lại treo một cái giống hết lên?”

Tạ Lang cũng cười, lười nhác vung tay lên: “Đi nào, hôm nay tới gần một chút, tặng y thêm một mũi tên nữa!”

Dứt lời, chàng quay sang nhìn Cơ Tự: “Tuy Bùi Ngũ lang xuất thân từ đại tộc nhưng có tay nghề nấu ăn rất ngon, đợi lát nữa chúng ta đến đó, ta sẽ bảo y chuẩn bị mấy món cho nàng thưởng thức.”

Cơ Tự nghiêng đầu nhìn chàng, tò mò hỏi: “Chàng đã bán roi cờ xí của y mà còn muốn y nấu ăn cho chàng à? Với tính tình nóng nảy của Bùi Ngũ lang, y không vác đao chém chàng mới lạ đấy.”

Cơ Tự vừa thốt ra lời này, Tạ Lang liền bật cười sang sảng: “Nhất định y sẽ chém ta, thế nhưng chắc chắn y sẽ không chém trúng đâu!” Nháy mắt, Tạ Lang nói với giọng hơi tức nuối: “Thôi để hôm khác vậy, khó khăn lắm mới được cùng A Tự dạo hồ, nếu cứ để Bùi Ngũ lang leo nhèo đeo bám thì chẳng vui tí nào.” Ngay sau đó chàng nói với Tạ Quảng, Tạ Tĩnh: “Đến Trường Hư quan thôi.”

Trong tiếng cười nói vui vẻ của chàng, hai bộ khước nhẹ nhàng chèo thuyền xuôi theo dòng nước xuống vùng hạ du.

Lúc này ánh mặt trời soi chiếu mặt sông lấp lánh, con gió hây hây nhẹ lay ống tay áo, cảnh vật tươi đẹp nhường này thật khiến lòng người say đắm.

Tuy Cơ Tự không tựa vào người chàng, nhưng từ đầu đến cuối đều đặt tay mình vào tay chàng. Hơi ấm từ tay chàng truyền đến khiến nàng có cảm giác, cả đời chỉ cần có một khắc như vậy cũng đã gần như viên mãn rồi.

Vào giờ khắc này, dòng thời gian như ngừng trôi, nhưng chẳng mấy chốc Trường Hư quan tọa lạc trên đỉnh núi đã dần dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Lúc lên bờ, không biết Tạ Lang nghĩ đến điều gì mà khẽ buông tay Cơ Tụ ra, sau đó bước đến dạo dò hai bộ khúc vài câu. Họ cúi đầu vâng mệnh rồi thoăn thoắt lên núi bằng lối mòn.

Nơi hai người đứng là bãi bồi bạc trắng, phía sau là dòng sông trong veo, đôi bờ khói tỏa mờ sương, bên cạnh còn có hồ sen đã tàn nho nhỏ, vô cùng phong nhã.

Tạ Lang ngẩng đầu nhìn đạo quan rồi lại quan sát quang cảnh xung quanh một hồi, mới nói với Cơ Tụ: “A Tụ, nghe nói mấy hạ nhân trong trang viên của nàng đã theo hầu từ thời tổ tiên, trong đó có vài người còn tinh thông âm nhạc và lễ nghi nhà Chu đúng không?”

Bình thường đám Tàn Tiểu Mộc hay khoe khoang chuyện này với mọi người, nên Tạ Lang biết cũng là lẽ đương nhiên.

Cơ Tụ gật đầu đáp vâng. Tạ Lang mỉm cười nhìn nàng: “Vậy còn A Tụ thì sao? Nghe nói những hạ nhân kia rất sợ quên mất tài nghệ của tổ tông nên thường xuyên luyện tập, không biết nàng có học được điều gì không?” Chẳng đợi nàng thủ thi: “Ví dụ như múa chẳng hạn?”

Cơ Tụ không hề biết kể từ sau lần nàng nhảy múa trước mặt Tạ Lang để đánh lừa sự chú ý của đám thủy tặc, chàng vẫn hồi tưởng đến tận bây giờ. Chỉ tiếc lúc ấy chàng đang tập trung tinh kế tiêu diệt kẻ địch, không có thời gian rảnh xem nàng múa, nhưng bóng dáng thướt tha kiều diễm như hồng nhạn ấy vẫn khiến chàng nhớ mãi không quên.

Cơ Tụ biết sự phong lưu của chàng đã thấm sâu vào tận xương tủy. Chàng muốn thưởng thức mọi điều đẹp đẽ, ngắm nhìn muôn vàn phong cảnh hùng vĩ trên thế gian, cho nên khi chàng bật thốt câu nói này, nàng quả thật cũng đã có chuẩn bị từ trước, không nghĩ ngợi đồng ý ngay.

“Ta chỉ học được duy nhất một 'điệu múa vu tế' thôi.”

“Vu tế?” Tạ Lang khẽ động lòng, nhẹ giọng hỏi: “Loại tế nào?”

Cơ Tụ từ từ lui về sau hai bước, ngón tay khẽ quét một ít bùn trên mặt đất rồi vẽ ba dấu lên mặt mình. Nàng khẽ nghiêng người nhìn chàng với đôi mắt như thể biết nói, rồi vươn hai tay ra trước, thành kính quỳ gối xuống trước mặt Tạ Lang, niệm chú lẩm bảm với ngữ điệu trầm bổng: “Hỡi thần linh của ta, trong khoảnh khắc mê tỉnh, ta nguyện trao hồn phách, dâng tặng cho người!”

Dứt lời, Tạ Lang đã hiểu ngay, vu tế mà Cơ Tụ nói chính là điệu múa của vu nữ thời thượng cổ bày tỏ tình cảm với vị thần của mình!

Cơ Tụ vừa niệm xong liền bắt đầu điệu múa. Hôm nay nàng vốn mặc áo ngắn váy dài mà cung nữ thời này thích nhất, hơn nữa kiểu váy này vừa dài vừa rộng lại còn chiết eo, có thể tôn lên vóc dáng thon thả kiều diễm như tiên nữ giáng trần.

Nàng vừa xoay người, vạt váy của nàng bất chợt xòe rộng ra, lại xoay thêm hai vòng nữa, chiếc chân thon dài của nàng bật nhảy tạo thế như tiên hạc bay vút lên tầng mây.

Song, đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Trong nháy mắt, điệu múa của Cơ Tụ đột ngột biến đổi. Nàng bắt đầu giẫm chân dồn dập trên mặt đất, dù động tác của nàng mạnh mẽ thế nào thì kỹ thuật nhảy vẫn luôn tha thướt uyển chuyển. Sự phóng khoáng và nhanh gọn mang theo hơi thở nguyên sơ của sinh mệnh, kết hợp với phong thái phiêu diêu như thần tiên thật đúng là đương thời mới thấy.

Trong lúc động tác biến đổi liên tục, Cơ Tụ bỗng rút trâm ra, xõa tung mái tóc đen tuyền như suối chảy, rồi thỉnh thoảng quay đầu lại.

Trong giây phút đó Tạ Lang bàng hoàng phát hiện, đôi mắt của Cơ Tụ dường như ẩn chứa bao điều. Ánh mắt không ngừng biến hóa theo mỗi động tác chuyển đổi, chốc chốc thì nhìn chàng si mê, ngay sau đó lại ẩn chứa niềm hân hoan, rồi thoát cái lại mang theo sự kiên định và trời lấp đất và nỗi khát vọng tha thiết khiến người ta nhìn mà muốn rơi lệ!

Điệu múa này chủ yếu đẹp bởi ánh mắt cũng như sự sôi nổi nhiệt huyết, chỉ dám nhìn từ xa mà không dám đến gần, diễn tả niềm yêu thương của một vu nữ đối với vị thần tối cao trong lòng mình!

Trong khi Tạ Lang cho rằng điệu múa sắp kết thúc thì thoát cái động tác Cơ Tụ chậm lại. Nàng bắt đầu uốn người tạo thành tư thế kỳ lạ như thể trời đất hòa thành một khối, chậm chạp, lạ lùng lại mang theo vẻ kỳ ảo linh hoạt của nữ tử, tiến vào nửa điệu múa sau. Vu nữ ái mộ thần linh, bắt đầu khẩn cầu vị thần của nàng.

Nói đến hương lạc, trên thế gian này Tạ Lang chẳng thua kém bất kì lang quân sĩ tộc nào. Chàng từng được xem vô số điệu múa, trong phủ đệ của chàng cũng nuôi đến hàng trăm gia kỹ, nhưng mãi cho đến hôm nay, Tạ Lang mới chợt phát hiện, hóa ra khi một linh hồn tự do nhảy múa với niềm nhiệt huyết bất tận sẽ đẹp đến thế. Và cũng cho tới giờ khắc này chàng mới nhận ra, khi một vu nữ mang tình yêu thương vô bờ sẽ dâng hiến tất cả mọi thứ của bản thân cho vị thần mình tôn thờ, sự rung động đến từ sinh mệnh và linh hồn lại mãnh liệt vô vàn!

Thật đáng tiếc, ở đây không có âm nhạc, cũng không có trang phục phù hợp, nếu được chuẩn bị đầy đủ thì điệu múa này chắc chắn sẽ trở thành độc nhất vô nhị thời bấy giờ cho xem.

Trong lúc Tạ Lang say mê ngắm nhìn Cơ Tụ như hòa mình vào nhân vật vu nữ, đột nhiên tiếng cười nói của mấy lang quân thanh niên truyền tới, “Ôi, nơi này có một mỹ nhân đang múa kia kia!”

Mấy lang quân sĩ tộc mặt thì trát phấn, người thì xông hương nghênh ngang tiến đến!

Lúc này Cơ Tụ hoàn toàn nhập tâm vào nhân vật vu nữ thời viễn cổ đang xoay quanh đồng lửa hùng hực, cầu nguyện trước vị thần tối cao của bộ lạc mình. Vì vậy khi mấy lang quân còn chưa cả nhìn rõ đằng trước là Tạ Lang, vẫn oang oang cười nói hăm hồ đi tới thì Cơ Tụ quay ngoắt đầu lại, hơi khom người, mái tóc đen xõa hai bên gò má có vết bùn, ánh mắt nàng hung tợn, đằng đằng sát khí quát lên: “Giết!”

Tiếng quát này không phải tiếng nói của bất kì thời đại nào mà chính là ngôn ngữ của vu sư đến từ thời thượng cổ, khiến chúng lang quân sĩ tộc đều kinh hãi! Bọn họ ngơ ngác nhìn Cơ Tụ giây lát, rồi cả đám chặt vật lui về sau, cầm đầu bỏ chạy!

Lúc này, Cơ Tụ cũng thoát khỏi nhân vật vu nữ. Nàng từ từ đứng thẳng người, lấy khăn tay ra thông thả lau vết bẩn trên mặt mình rồi quấn lại tóc, nhẹ nhàng quay đầu nhìn Tạ Lang bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng, vui vẻ khẽ nói: “A Lang, chúng ta đi thôi.”

Tạ Lang vẫn đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời mà nàng đem tới, ngẩng đầu nhìn Cơ Tụ một lúc lâu mới cười nói: “Ta từng nghe người ta nói, không thể tùy tiện múa điệu vu tế được, mỗi lần múa sẽ dễ dàng gọi quỷ thần đến... A Tụ, khí thế vừa rồi của nàng thật là kinh người!”

Chàng nhìn Cơ Tụ lòng thầm nghĩ: Nàng khác hẳn với tất cả đám tiểu cô sĩ tộc. Nàng thần bí hệt như điệu múa vu tế này, mỗi một lần thay đổi đều mang theo sức sống tràn trề và vẻ hoang dã bất kham, thật sự khiến người ta động lòng...

Trong ấn tượng của Tạ Lang, mấy tiểu cô sĩ tộc luôn nói năng nhỏ nhẹ nhưng vô cùng nhàm chán, chẳng có chút nổi loạn hay sinh động nào cả. Trước giờ bề ngoài họ luôn tỏ ra thông dong, nhã nhặn nhưng nội tâm thì hẹp hòi, so đo và khắc nghiệt. Chỉ có Cơ Tụ là phóng khoáng như thể non sông này, là thắng cảnh dù chàng đã gặp được nhưng vẫn luôn muốn ngắm lại hết lần này đến lần khác!

Tạ Lang đi tới bên cạnh Cơ Tụ, nắm lấy tay nàng đi về phía đạo quan.

Chắc mấy chốc, chàng và nàng đã đến Trường Hư quan. Vừa tới cửa đã thấy một đạo sĩ trung niên áo vải bạc màu, trên người đầy vết bẩn hùng hực chạy tới. Ông ấy cứ cầm đầu cầm cổ mà chạy, dù lúc băng qua liếc thấy Tạ Lang và Cơ Tụ cũng không buồn ngoảnh lại.

Đang lao đi thì đạo sĩ kia chợt “ớ” lên một tiếng rồi dừng bước. Ông ấy quay ngoắt lại, đi đến trước mặt Tạ Lang, quan sát chàng tỉ mỉ một lượt từ đầu đến chân, cuối cùng quát lớn: “Người là Tạ Thập Bát!”

Ông ấy như thể bùng nổ, nhảy dựng lên, rồi cất cao cái giọng trầm khàn: “Tạ Thập Bát đến rồi! Tạ Thập Bát lại đến nữa rồi! Mau, mau đi kiểm tra rượu cho ta!”

Tiếng nói của gã đạo sĩ bỗng chốc phá vỡ sự yên tĩnh trong đạo quan. Điều khiến đoàn khách hành hương không ngờ tới chính là tất cả đạo sĩ bất kể lớn nhỏ bên trong đều vội vàng chạy đi. Giây lát sau, một tiểu đạo sĩ chạy đến, vừa khóc lóc vừa bẩm báo với gã đạo sĩ trung niên nhếch nhác kia: “Sư thúc, mất hết rồi, mấy vò rượu ngon của người đều mất sạch rồi!”

“Gi cơ?” Đạo sĩ trung niên kia lại nhảy dựng lên: “Người đâu, bắt Tạ Thập Bát lại! Tất cả mọi người đi bắt hẩn cho ta, hễ ai bắt được Tạ Thập Bát đều sẽ được trọng thưởng!”

Nhưng giờ phút này, họ biết tìm Tạ Lang ở đâu cơ chứ?

Bấy giờ, Cơ Tụ bị Tạ Lang kéo đến núp sau một hòn giả sơn. Nàng đang định cất lời hỏi han thì nghe thấy tiếng nước nỏ của tiểu đạo sĩ kia truyền đến. Sau đó nàng lại thấy Tạ Lang đưa tay ấn vào phía sau hòn giả sơn một cái, tiếng loạt xoạt khe khẽ vang lên, bỗng nhiên hòn giả sơn to như vậy mở ra một cửa động.

Tạ Lang nhanh tay nhanh chân dắt Cơ Tụ vào trong, rồi chàng lại ấn vài cái, chỉ nghe thấy tiếng loạt xoạt lại truyền đến, cửa động lại được đóng lại y như lúc ban đầu.

Chàng nhìn cảnh hỗn loạn bên ngoài qua một lỗ nhỏ rồi quay sang Cơ Tụ đang hoang mang choáng váng, khẽ giọng giải thích: “Vị đạo sĩ trung niên kia là Đạo trưởng Tĩnh Minh, à còn là cao thủ ủ rượu đương thời, ít nhất ông ấy phải đứng thứ ba trong thiên hạ về tay nghề ủ rượu của mình đấy!”

Cơ Tụ ngơ ngác hỏi: “Vì thế mà chàng thường xuyên đến trộm rượu của ông ấy à?”

Tạ Lang khẽ đáp: “Ai bảo ông ấy không chịu bán.”

Cơ Tụ tròn tròn mắt nhìn chàng rồi nhòm ra cảnh náo loạn của đám đạo sĩ giống như bầy ong vỡ tổ, lúng lúng khắp mọi nơi để bắt cho bằng được Tạ Lang ngoài kia: “Chàng cố ý đột nhập vào địa bàn của người ta, đã thế còn xây dựng hẳn một cơ quan để ẩn núp nữa á?”

Tạ Lang đáp: “Chỗ này ta đã làm ra từ năm mười hai tuổi rồi.” Chàng còn tỏ vẻ đắc ý, “Mỗi lần ta trốn vào đây là bọn họ không làm được gì nữa hết!”

Cơ Tụ thở hắt ra: “Nhóm Tạ Quảng đi trộm rượu đúng không? Nếu biết họ đã thành công thì tại sao chàng còn muốn lên đây làm gì?”

Tạ Lang thoáng nhìn nàng, ung dung nói: “Ta không ra mặt thì sao họ biết là ta trộm? Kiến Khang có biết bao danh sĩ, ai cũng thêm thưởng rượu của Tĩnh Minh ừ, nhưng người có thể lấy trộm thành công mà không bị bắt vền vẹn chỉ có mình ta thôi. Ta không xuất hiện thì ông ấy biết tìm ai mà bắt đền? Và cả, Hoàng công và Viên Tam Thập lang sao biết được ở chỗ ta có rượu ngon chứ?”

Chàng lại nhòm ra ngoài cửa động: “Khoảng hơn một canh giờ nữa, Tỉnh Minh sẽ lên đường đến Trần Quận Tạ thị, khi đó chúng ta cũng có thể ra ngoài rồi. Hôm nay kiếm được rượu ngon, phải mở tiệc đón tiếp Hoàng công và Thôi Tử Độ từ phương xa đến mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Mỹ Nam Kế.

Hôm ấy Cơ Tụ dạo chơi đến lúc chạng vạng mới về. Thấy nàng khí sắc hồng hào, nét mặt rạng rỡ bước vào phủ, đám người Trịnh Ngô thầm nghĩ: Có lẽ không lâu nữa phải chuẩn bị đồ cưới cho tiểu cô rồi.

Nàng ngồi bên bàn trang điểm, chống cằm ngắm mình trong gương đồng, chốc chốc nhún mồm, lát lát khẽ cười. Tàn Tiểu Thảo tò mò hỏi: “Tiểu cô, hôm nay người lại gặp được đám sứ giả Bắc Ngụy sao? Nghe nói hôm nay bọn họ ngoan ngoãn hơn hôm trước nhiều.”

Cơ Tụ lắc đầu: “Ta không gặp bọn họ.” Nàng khẽ chớp mắt, tự nhủ: “Sứ giả Bắc Ngụy ư? Người vừa nhắc đến, hình như ta lại nhớ ra gì đó nhưng rất mơ hồ.”

Hôm nay nàng thật sự vô cùng cao hứng, nháy mắt đã quên khuấy vấn đề đó, mê mẩn cầm lấy chiếc gương gắn đầy bảo thạch mà Tạ Lang tặng nàng ngắm nhìn.

Thoát cái một đêm đã trôi qua. Hôm sau Cơ Tụ dậy từ sáng sớm tinh mơ, thay nam trang đưa Cơ Đạo đến học quán, lúc vừa định trở về phủ thì đột nhiên nàng nhớ ra tất cả!

Hôm qua lúc Tàn Tiểu Thảo nhắc tới sứ giả Bắc Ngụy, nàng thấy ngờ ngợ rồi, giờ nàng đã nhớ ra việc có thích khách trà trộn vào đoàn sứ giả này! Chúng sát hại mười mấy quan viên và tôn thất Lưu Tống, gây ra chấn động rất lớn!

Gian tế của người Nhu Nhiên làm như vậy mục đích là đẩy lên chiến tranh giữa hai triều Nam – Bắc. Nàng nhớ kiếp trước, hành động lần này của chúng suýt nữa thành công, nhưng trong cơn giận dữ, Hoàng đế Lưu Tống bắt nốt toàn bộ sứ giả Bắc Ngụy vào đại lao, sau đó điều tra ra được chân tướng của vụ ám sát, hai nước mới tránh khỏi tình cảnh chiến tranh!

Sau khi nhớ lại chuyện này, Cơ Tụ lập tức muốn đi nói cho Tạ Lang đầu tiên. Nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng lại nghĩ: Với địa vị và năng lực hiện giờ của Tạ Lang, chàng không cần thiết mới là an toàn nhất. Thôi cứ để người khác giành công lao, dù sao chàng có lập công cũng chẳng được ích gì.

Vừa nghĩ như thế, Cơ Tụ không nóng ruột nữa.

Vừa trở lại sân viện được một lúc thì tiếng bước dồn dập chân truyền đến, ngay sau đó giọng nói của Trịnh Ngô vang lên: “Đại lang, người của phủ công chúa Tổ Hòa đến truyền lời công chúa rằng, đại lang có công cứu Phò mã, nàng ta cảm kích khôn cùng, muốn mời đại lang đến phủ công chúa một chuyến.”

Công chúa Tổ Hòa ư?

Cơ Tụ quay đầu lại, thoáng chốc liền nhớ ra đó là nàng công chúa mà một trong năm đại mỹ nam của Kiến Khang cưới về, và cũng chính là vị công chúa đã bày mưu lập kế giành mối hôn sự đó cho bằng được kia!

Cơ Tụ vẫn luôn tò mò về vị công chúa này. Trong lúc nàng đang trầm ngâm suy nghĩ thì bất chợt bên ngoài truyền tới giọng nói ngạo mạn của một người trung niên, “Môn hộ nhỏ bé như các ngươi có thể nhận được lời mời của công chúa đương triều đã là niềm vinh hạnh bậc nào rồi! Sao hử, đại lang nhà các ngươi dám không nể mặt công chúa Tổ Hòa à?”

Gã đã nói đến thế này rồi mà Cơ Tụ còn không đi, chỉ sợ khi trở về gã sẽ thêm mắm dặm muối, đang yên lành từ ân nhân cứu mạng biến thành kẻ thù cho xem!

Cơ Tụ lập tức cất giọng trong trẻo: “Chờ một lát, xin phép cho ta tắm rửa thay đồ rồi mới đi bái kiến công chúa điện hạ.”

Nói là tắm rửa thay đồ nhưng thật ra Cơ Tụ mới chỉ có thời gian thay quần áo thôi. Nhìn lang quân thiếu niên tuấn tú trong gương đồng, đôi mắt Cơ Tụ lóe sáng, cuối cùng quyết định thay bạch y mà lang quân sĩ tộc Kiến Khang thích mặc nhất.

Tạ Lang mặc bạch y thì vô cùng tao nhã, còn trông Cơ Tụ như một thiếu niên thuần khiết, phối với đôi mắt phượng của nàng lại trở thành một vẻ lạnh lùng thanh cao.

Lúc này Cơ Tụ mới hài lòng, nàng thầm nghĩ: Chính là cảm giác này.

Rồi nàng lại học theo đám sĩ phu, đeo một thanh kiếm bên hông mới thông thả cất bước ra ngoài.

Gã quán sự trung niên mặt không râu ria đứng chờ bên ngoài, trông thấy Cơ Tụ đi ra cũng chẳng thèm liếc mắt, lập tức cất bước đi luôn.

Phủ công chúa nằm ở Thành Đông, một khu không hề bắt mắt hay tươi đẹp gì. Chỉ chốc lát tầm mắt “Phủ Công Chúa” đã hiện ra trước mắt. Gã quán sự nhảy xuống xe lừa, đi tới cửa hồng, nồn nóng giục Cơ Tụ: “Còn lễ mễ gì thế? Đi thôi!”

Cơ Tụ nhìn gã quán sự kia, lẳng lặng ra hiệu cho mọi người chờ mình ở ngoài rồi mới đi vào phủ công chúa.

Bên trong phủ rất bình thường, thậm chí còn thua xa phủ đệ của mấy sĩ tộc mà Cơ Tụ từng nhìn thấy. Đầu tiên Cơ Tụ hơi giật mình, sau đó liền nảy sinh hảo cảm với vị công chúa Tổ Hòa kia.

Nhưng nàng không hề biết, chẳng qua phủ công chúa bình thường như vậy chỉ vì bề hạ không thích phô trương mà thôi.

Gã quán sự dẫn Cơ Tụ đi qua hai hoa viên và mấy đoạn hành lang, tới một căn phòng. Gã vội cất giọng the thé đầy cung kính: “Bẩm công chúa, Cơ Việt đến rồi.”

Tiếng nói khàn khàn của nữ tử vọng tới từ gian phòng, “Cho hắn vào.”

Trong phòng hơi tối, sau khi Cơ Tụ đi vào cũng không dám ngẩng đầu nhìn quanh. Nàng chấp tay, khách khí hành lễ, “Thảo dân Cơ Việt bái kiến công chúa.”

Công chúa Tổ Hòa nhìn nàng chăm chăm một lúc mới nói: “Không cần đa lễ.”

Lúc này nàng mới dám ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy người trước mặt, Cơ Tụ giật cả mình. Người đang ngồi trên chủ vị kia có vóc dáng cao gầy, có lẽ vì quá gầy gò mà sắc mặt có vẻ vàng vọt, hai mắt lờ lờ và đôi môi dày. Á phụ nhân xấu xí này chính là công chúa Tổ Hòa, thế thất của mỹ nam Văn Đô có ánh mắt u buồn, dung nhan tuần tú và tài hoa tuyệt đỉnh hay sao?

Cơ Tụ giật mình nghĩ: Chẳng trách lúc nào đôi mắt Văn Đô cũng đượm nét sầu muộn. Nghe nói hoàng đế vốn chuẩn bị gả vị công chúa là đại mỹ nhân cho Văn Đô kia mà. Y thật đúng là lỗ to rồi.

Triều đại bây giờ là do võ tướng hàn môn dựng nên, có thể coi là đám nhà giàu mới phát, căn cơ còn yếu, con cháu của mình còn thiếu phong thái và khí chất thế gia. Giống rất nhiều tiểu cô sĩ tộc trong số những người Cơ Tụ từng gặp, đã đốt nát lại còn hẹp hòi so đo, thế nhưng trên người họ đều toát ra hơi thở của tầng lớp danh gia vọng tộc tồn tại suốt mấy trăm năm, tuy không thể cảm nhận bằng xúc giác nhưng vừa nhìn đã nhận ra ngay. Lại nói về vị công chúa Tổ Hòa trước mặt đây, nàng cũng đường đường là một công chúa, nhưng Cơ Tụ vừa nhìn đã nghĩ tới từ thô tục và độc ác. Mà những tiểu cô sĩ tộc khác, cho dù họ có xấu như công chúa Tổ Hòa nhưng vẫn có khí chất và phong thái hơn hẳn ả.

Trong khi Cơ Tụ đánh giá công chúa Tổ Hòa thì ả cũng đang chăm chú quan sát nàng, sau đó cất lời: “Phò mã nói rằng chàng rất cảm kích ngươi, nếu ngày đó ngươi không ra tay cứu giúp, e rằng chàng sẽ bị ốm nặng rồi.”

Cơ Tụ vội vàng đáp: “Không dám...”

Nàng còn chưa nói hết mấy lời khiêm tốn thì công chúa Tổ Hòa đã ngắt ngang: “Nếu phò mã đã biết ơn ngươi như thế, ta làm thế thất của chàng cũng nên trọng thưởng cho ngươi.”

Đến đây, ả ngừng giãy lát, yên lặng quan sát Cơ Tụ một hồi mới chậm rãi nói tiếp: “Nghe nói ngươi có một muội muội tên Cơ Tụ, năm nay đã hơn mười bốn tuổi, còn chưa cưới gả đúng không?”

Sắc mặt Cơ Tụ thoát trắng bệch, nàng rũ mắt, khẽ cười: “Công chúa, muội muội thảo dân...”

Công chúa Tổ Hòa lại ngắt ngang lần nữa: “Ngươi cứu phò mã, tiền bạc tầm thường không đủ để tỏ lòng biết ơn của ta với nhà ngươi. Như vậy đi, nhà ngoại ta có một đứa cháu, năm nay vừa mới mười tám, nhỏ nhả tuần tú, mới chỉ có một thế ba thiếp, ta thấy muội muội ngươi cũng khá liền làm chủ hôn gả nàng ta cho cháu trai ta vậy.”

Đó không phải là câu hỏi, cũng không phải thương lượng mà là trực tiếp ra lệnh!

“Phò mã của bản cung là một người đọc đủ thứ thi thư, tuy bản cung chán ghét những kẻ trí thức nhưng vẫn bằng lòng nể mặt ngươi ít nhiều. Ngươi chỉ có một muội muội ruột thịt, tuy gả cho cháu trai ta làm thiếp nhưng bản cung vẫn sẽ xin mẫu phi thánh chỉ tứ hôn, coi như cho nàng ta chút thể diện.”

Ả nói xong không đợi Cơ Tụ đáp lời liền phát tay: “Được rồi, những điều bản cung muốn nói đã hết, ngươi có thể lui ra.”

Làm sao nàng có thể vâng lời như vậy được? Cơ Tụ lập tức hô lên: “Công chúa! Thảo dân có lời muốn nói.” Nàng vái thật sâu, cất giọng lạnh lạnh với thái độ thành khẩn: “Ý tốt của công chúa, thảo dân xin nhận, chẳng qua muội muội của thảo dân...”

Lại một lần nữa khi nàng còn chưa nói hết, công chúa Tổ Hòa liền ngắt ngang. ả giận tím mặt, đột ngột túm lấy bình rượu trên bàn ném mạnh về phía Cơ Tụ, may là người như ả sống an nhàn sung sướng đã quen nên quá yếu ớt, vì thế không thể nào ném trúng Cơ Tụ được, trái lại bay qua sau lưng nàng. Tiếng vỡ “choang” vang lên, từng mảnh vỡ văng ra khắp nơi!

Công chúa Tổ Hòa tức giận quát: “Bản cung không hề thương lượng với nhà ngươi!” ả dẫn lại con tức, chậm rãi nói: “Cơ tiểu lang, xem ra ngươi còn chưa biết tính tình của bản công chúa. Xưa nay bản công chúa hành xử nhanh gọn, một khi đã quyết định sẽ không thích nghe bất kỳ ai cãi lại!”

Đôi mắt vàng đục của ả gùm gùm nhìn nàng: “Thế nào? Bản cung nghe nói ngươi lâm nguy không hoảng, phong thái cao sang, muội muội ngươi chẳng những tinh thông hành thư và toán học mà còn dâng tặng mẫu hậu ta một bức bình phong Hồi Văn Tú, đúng rồi nàng ta còn có một ưu điểm lớn đó là biết kiếm tiền phải không? Nói thẳng cho ngươi biết, bản cung là thấy huynh muội các ngươi có năng lực nên muốn thu nạp các ngươi thành nhân tài dưới trướng của mình. Thế nhưng các ngươi đừng tự đề cao mình quá, trong thiên hạ này có thể thiếu mọi thứ nhưng không bao giờ thiếu bọn cậu nô tài có tài hoa! Bản cung nghĩ tới ân cứu mạng phò mã nên mới cho các ngươi một cơ hội theo hầu bản cung thôi.”

Sau đó ả phát phát tay, ra hiệu cho Cơ Tụ lui ra, “Được rồi, nói thế đã đủ rồi, chắc ngươi đã hiểu rõ ý của bản cung rồi chứ. Tóm lại, bản cung mặc kệ muội muội ngươi bị có bệnh tật gì hay là có ở Kiến Khang hay không. Bản cung chỉ biết là muội muội ngươi đã được ta gả cho cháu ta rồi, nếu nàng còn sống ngày nào thì ngày đó vẫn còn là người của cháu ta. Hơn nữa ta còn nghe nói các ngươi có một căn viện ở Ô Y Hạng đúng không? Ừ, vị trí căn viện kia cũng được đấy, để làm của hồi môn cho muội muội ngươi đi. Còn nữa, nếu muội muội ngươi có khả năng quản lý tài sản thì của hồi môn của nàng cũng không thể thiếu vàng được, nếu có thêm mấy vạn mẫu ruộng tốt thì càng chứng tỏ thành ý của huynh muội ngươi. Thôi được rồi, bản cung đã nói xong, ngươi có thể ra về.”

Cơ Tụ chưa từng gặp phải người nào đề tiện, ngang ngược, vênh váo như ả. Giờ khắc này, nàng còn chán ghét công chúa Tố Hòa hơn cả đệ nhất mỹ nhân của Kiến Khang từng đem bán nàng làm nô lệ kia!

Nàng lặng lẽ đứng im, tình huống thấy tỷ nữ thái giám hai bên mỗi khi nhìn công chúa Tố Hòa đều mang theo vẻ sợ hãi. Nàng cũng chú ý tới, đôi mắt lồi đục ngầu của ả ẩn chứa sự hung ác và ngang tàng. Bình thường người mang ánh mắt này thường có tâm tính độc ác, thay đổi thất thường, nếu nói tình nói lý với hạng người như vậy thì hoàn toàn phí công.

Nhưng đối phương đường đường là công chúa, không thể dùng vũ lực gì được. Nếu Tạ Thập Bát gặp phải kẻ chèn ép mình bằng quyền thế, có phải cũng sẽ bó tay hay không?

Quan trọng nhất là nàng phải nhanh chóng đưa ra quyết định ngay! Bởi vì một khi nàng bước ra khỏi cánh cửa này liền tương đương với chấp nhận mất hôn sự kia rồi! Có biết bao người đang chứng kiến tại đây, dù cho sau này nàng có nghĩ ra bất kỳ đối sách nào cũng không còn kịp nữa!

Phải làm thế nào đây?

Trong nháy mắt, Cơ Tụ đột nhiên nhớ lại, vương triều đời sau của Lưu Tống có chung một đánh giá về những vị công chúa triều đại này. Nàng vừa nghĩ đến liền không khỏi cảm thấy may mắn, bởi vì vừa rồi công chúa Tố Hòa nói thao thao bất tuyệt, không cho nàng cơ hội nói chuyện, nếu không nàng đã biểu hiện sự phẫn nộ và ghê tởm của mình với ả rồi, vậy thì đã không còn đường cứu chữa nữa!

Vừa nghĩ ra chủ ý, Cơ Tụ liền cười khẽ một tiếng. Tiếng cười của nàng là âm thanh của sự vui mừng phấn khởi.

Cơ Tụ quay đầu, mỉm cười nhìn công chúa Tố Hòa bằng đôi mắt đen chan chứa tình cảm. Sau khi phóng khoáng hành lễ với ả thì khẽ thở dài: “Nếu thảo dân đã tới đây, chẳng nhẽ cứ vậy rời đi.”

Nụ cười và tiếng thở dài của nàng hoàn toàn bất chúc Tạ Lang, quả thật vô cùng phong lưu. Phản ứng của nàng khiến công chúa Tố Hòa hoàn toàn bất ngờ, ả không khỏi hơi giật mình, lập tức lăng lăng đánh giá Cơ Tụ.

Cơ Tụ cứ thản nhiên bày ra dáng vẻ tao nhã của mình trên đại điện, đôi môi nở nụ cười mỉm, ánh mắt rất dịu dàng tha thiết nhìn thẳng vào công chúa Tố Hòa.

Bỗng dung sắc mặt công chúa Tố Hòa sa sầm, nhìn xoáy vào Cơ Tụ rồi quát lớn: “Ý ngươi là gì?”

Cơ Tụ không hề trả lời, ngược lại cất bước thong dong lại gần ả. Công chúa Tố Hòa ngồi trên sập chẳng những không quát mắng, mà trên khuôn mặt ghê tởm kia còn toát lên sự hưng phấn và mong đợi đến nỗi cánh mũi khẽ phập phồng!

Quả nhiên những lời đánh giá của đời sau về mấy vị công chúa này đều là những kẻ ghê tởm, phóng đảng và hoang dâm từ tận cốt tủy là rất đúng.

Bấy giờ Cơ Tụ thậm chí cảm thấy may mắn, bởi vì hoàng đế hiện giờ là một minh quân, cho nên bản tính xấu xa của những ả công chúa này còn chưa bộc phát, các ả còn chưa gặp gỡ nhiều người, nhất là công chúa Tố Hòa xấu xí vẫn bị người người ghét bỏ còn chưa ném trái sự dịu dàng phong tình của mỹ nam...

Cơ Tụ từng bước từng bước lại gần chiếc sập công chúa Tố Hòa đang ngồi, che hết toàn bộ ánh sáng trước mặt ả, khẽ nghiêng người, đôi mắt long lanh như biết cười lăng lăng nhìn công chúa Tố Hòa, sau đó cất giọng khẽ khàng: “Chẳng mấy khi được gặp mặt công chúa, cần gì nói về chuyện của những người vô can.” Giọng nói của Cơ Tụ cương quyết nhưng ánh mắt đa tình, “Công chúa, Cơ Việt còn chưa từng cho người biết, ta ái mộ công chúa từ lâu lắm rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Tạ Lang Ra Tay Xử Lý Vương Ly

Hơi thở của công chúa Tô Hòa càng dồn dập hơn. Trong thoáng chốc, đôi mắt vàng đục của ả ngập niềm vui sướng: “Cơ tiểu lang, chiều này cũng vô dụng với bản cung thôi. Nói thật cho ngươi biết, bản cung nhất định phải gả muội muội ngươi cho cháu ta bằng được!”

Tuy nói như thế nhưng ả phụ nhân xấu xí này rõ ràng đã động tình rồi, gương mặt bắt đầu ửng hồng, giọng nói dần dần nhẹ hơn.

Cơ Tự cười khê, thờ ơ nói: “Ta đã nói cần gì nói đến những người vô can chứ.”

Rồi nàng đứng thẳng, nhìn xuống ả, vươn một bàn tay ra: “Công chúa, trong thành trời trong nắng ấm, người qua kẻ lại nhộn nhịp, ta muốn mời người dạo chơi, công chúa có muốn đi không?” Nàng cúi đầu khẽ sát ả: “Công chúa dám để phò mã nhìn thấy không?” Rồi nàng lại nói với giọng điệu thách thức: “Tuy người là công chúa nhưng nếu sợ phò mã thì càng nên tránh để ngài ấy nghi ngờ thì tốt hơn.” Lời nàng nói quả thực còn có ý khác: Ta muốn trở thành người tình của nàng, nhưng với điều kiện là không phải lên lên lút lút, nếu công chúa còn đắn đo về phía phò mã thì chúng ta vẫn nên giữ khoảng cách là hơn!

Gần như Cơ Tự vừa nói xong, ả liền thờ hồn hên, hai mắt mê ly: Nếu có một ngày, có thể nằm trên giường trái phò mã phải Cơ Việt thì... Mặc kệ Cơ tiểu lang thật lòng yêu ta hay đang bày âm mưu quỷ kế gì. Nếu hắn đã dám tiếp cận ta thì đừng mong nghĩ tới đường lui! Ta phải cho Văn lang thấy trong thiên hạ này còn có mỹ nam muốn nịnh nọt lấy lòng ta, dù chàng coi thường ta nhưng vẫn có người khác ái mộ ta kia kìa!

Thế là công chúa Tô Hòa che miệng khê háng giọng: “Hẹn hò cùng Cơ khanh có gì phải sợ?”

Thấy xe lừa của công chúa Tô Hòa chạy khỏi phủ, rèm xe mở rộng cho thấy bóng dáng một nam một nữ thân mật kề vai ngồi trong xe, tiếng tỳ phụ thân cận của Vương Ly Lang Gia vang lên trong chiếc xe lừa đỗ tại ngã tư đường: “Tình hình thế nào rồi?”

Gã quản sự vừa đón Cơ Tự vào phủ công chúa cung kính thưa chuyện, “Công chúa nhà ta động lòng rồi, mới vừa rồi người đã hạ lệnh cho Cơ tiểu lang gả muội của y cho cháu người đấy.” Nháy mắt, gã quản sự cười nói: “Tiểu cô đã lo thừa, người còn không biết tình tình công chúa nhà ta thế nào sao? Chỉ tùy tiện nói mấy câu đã dễ dàng biến huynh muội Cơ thị thành đám cầu hôn tài ngay. Lúc này công chúa còn sai chúng tôi ngày mai phải đi tiếp nhận căn viện ở Ô Y Hạng của Cơ thị nữa cơ.”

Một lát sau, tỳ phụ nói khê: “Tiếc cho một tiểu cô có tài, thật sự không thể tha được...”

Chỉ trong chốc lát, Cơ Tự và công chúa Tô Hòa đã đến con phố trước tứ đại học quán.

Hiện giờ, đại đa số quý tộc đều ở trên con phố này, bởi vì đám sứ giả Bắc Ngụy đang được các quan viên dẫn đi ngắm cảnh toàn thành Kiến Khang. Nói là ngắm cảnh nhưng thực tế là đang âm thầm so tài với nhau, bởi vì trên con phố này có tứ đại học quán, và cả Tư Biện đường, là nơi tập trung các văn nhân sĩ phu của cả đất Kiến Khang.

Lúc Cơ Tự và công chúa Tô Hòa đến, mọi người mới vừa ra khỏi Tư Biện đường. Đi cùng đám sứ giả là danh sĩ Thôi Tử Độ vừa mới trở về Kiến Khang không lâu, có cả con cháu hoàng thất và mỹ nam Văn Đô.

Xa xa thấy phò mã nhà mình, không hiểu sao công chúa Tô Hòa thấy hơi sợ, bàn tay đang đặt trên đùi Cơ Tự nhanh chóng rút lại.

Phản ứng của ả hoàn toàn nằm trong dự liệu của Cơ Tự. Bất kể thế nào, Văn Đô là người mà ả từng nghĩ trăm phương ngàn kế mới giành được, mà đến tận bây giờ vẫn còn có một vị công chúa có địa vị ngang hàng ả yêu Văn Đô say đắm. Trong tình huống như thế, người như công chúa Tô Hòa tất nhiên vẫn có khát vọng mãnh liệt cũng như sự kính sợ khôn tả với phò mã của mình.

Ý định ban đầu của Cơ Tự là đưa ả tới đây để khiến ả chùn bước. Ngay khi rèm xe được vén lên, Cơ Tự liền nhảy xuống xe lừa một cách dễ dàng.

Động tác của nàng rất mạnh mẽ, ở phương Bắc thì là chuyện thường tình, nhưng ở Kiến Khang thì vô cùng hiếm thấy. Thế là đám sứ giả Bắc Ngụy đồng loạt ngoảnh sang nhìn Cơ Tự.

Nàng đã thành công thu hút ánh mắt của mọi người. Cơ Tự bật cười khanh khách, vừa lại gần vừa cất giọng trong trêu: “Chúc mừng chư vị, nghe nói đại binh của Bắc Ngụy công phá thành Thịnh Nhạc, giết chết Khả Hãn của Nhu Nhiên rồi, có lẽ sắp tới sẽ nhất thống đất Bắc, thật là thật đáng mừng!”

Câu nói này của Cơ Tự khiến những người đang ở đây đều kinh hãi. Tuy Khả Hãn của Nhu Nhiên qua đời vào tháng bảy, mà hiện tại đã là tháng mười, mặc dù tin tức này đã truyền khắp tầng lớp hoàng thất quyền quý Lưu Tống từ lâu, nhưng đại bộ phận sĩ tộc không bao giờ quan tâm đến chuyện đất Bắc khi nghe thấy tin tức này qua nàng đều bàng hoàng. Bắc Ngụy đã thống nhất phương Bắc nhanh thế rồi ả, vậy chẳng phải Lưu Tống ta sắp lâm nguy rồi sao?

Mà đám sứ giả Bắc Ngụy vượt ngàn dặm xa xôi tới đây phải mất đến tám tháng. Tháng Bảy họ đã tiến vào địa phận Lưu Tống, nên hoàn toàn không biết tình hình chiến sự ở nước mình. Giờ phút này khi đột ngột nghe được tin tức trọng đại như thế, họ đều vui mừng khôn kể, còn đám thích khách Nhu Nhiên trà trộn trong đoàn sứ giả lại tuyệt vọng tới cực điểm!

Nếu như Khả Hãn của họ đã chết, quốc thổ đã bị xâm chiếm thì họ sống còn có ý nghĩa gì?

Không, không, họ còn có một sứ mạng đó là khơi ngòi chiến tranh giữa Lưu Tống và Bắc Ngụy, họ có thể khiến người Lưu Tống trả thù cho mình!

Vừa nghĩ vậy, chúng thích khách phát động tấn công. Một tiếng hô to vang lên, trong nháy mắt mười mấy sử giả Bắc Ngụy nhảy khỏi đội ngũ, rút trường kiếm bên hông ra, chém đâm quyền quý và đại sĩ tộc của Lư Tề!

Biến cố này thật sự quá đột ngột. Mới đầu mọi người hơi giật mình, ngay sau đó tiếng hét kinh hoàng vang dậy khắp bốn phía!

Ngay lúc đám thích khách đồng thời nhảy bổ ra, Cơ Tịch cũng giật mình kinh hoàng, chợt nhớ ra còn có công chúa Tô Hòa bên cao giọng hô: “Công chúa điện hạ chạy mau, chạy mau đi!”

Cơ Tịch vốn là trọng điểm trong mắt đám thích khách, bởi vì họ thấy ngay cả chuyên bí mật như vậy mà nàng cũng biết nên đoán Cơ Tịch vốn thuộc lớp người đại quyền quý. Vào lúc này đây nghe được câu hô hoán “Công chúa điện hạ” của nàng liền biết vị công chúa này tất nhiên là nhân vật lớn hơn cả kẻ quyền quý là Cơ Tịch nữa! Vì thế bốn thích khách đều lao đến như con sóc, trong nháy mắt ba bóng dáng phi về phía công chúa Tô Hòa, mà kẻ còn lại đuổi theo Cơ Tịch, nhưng nàng đã nhanh chân bỏ chạy. Phải nói thể chất của nàng cực tốt, chạy nhanh thoăn thoắt như thỏ, chẳng mấy chốc đã chen vào đám người nhốn nháo. Song, tên kia vẫn bám theo không tha.

Nghe tiếng trường kiếm vun vút, rồi nhìn thấy nó sắp chém vào lưng mình, trong lúc Cơ Tịch cảm thấy tuyệt vọng thì bỗng nhiên người nào đó đẩy mạnh cánh tay nàng, thế là Cơ Tịch ngã phịch xuống, mà thanh kiếm chém hụt qua bên cạnh người nàng, cắm thật sâu trên mặt đất!

Cơ Tịch vội vàng ngẩng đầu, thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Trang Thập Tam. Hắn thu tay lại, sau khi đứng thẳng người cũng không buồn nhìn nàng một cái, cứ thế quay người rời đi!

Không ngờ người cứu nàng là Trang Thập Tam!

Trong khi Cơ Tịch ngẩn người thì bên cạnh vang lên tiếng kêu thảm thiết của công chúa Tô Hòa. Nàng quay ngoắt đầu lại, tình cờ thấy cảnh người công chúa Tô Hòa bị chém làm đôi. Máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, công chúa Tô Hòa ngã phịch xuống đất, co giật vài cái rồi bất động!

Ả chết rồi! Phụ nhân khiến người ta chán ghét này đã bị giết chết rồi!

Dù sao nơi này là Kiến Khang, xung quanh có nhiều đại sĩ tộc nên có lực lượng hộ vệ đông đảo. Hơn nữa đám người Bắc Ngụy cũng đã đánh trả. Vì vậy tuy biến cố đột ngột xảy ra nhưng cũng kết thúc rất nhanh, ngay lúc công chúa Tô Hòa ngã lăn xuống đất, toán thích khách đã bị diệt trừ toàn bộ!

Cơ Tịch ngã ngồi dưới đất, một hồi lâu sau Tần Tiểu Mộc mới vội vã chạy tới đỡ nàng dậy.

Cả triều đình và dân chúng đều sôi trào. Trong số những người bị thích khách sát hại lần này có bảy đại sĩ tộc và bốn con cháu hoàng thất, trong đó có cả công chúa Tô Hòa. Còn những người bị trọng thương hoặc bị thương nhẹ trong lúc chen lấn xô đẩy thì nhiều vô kể.

Lần này sát thủ xuất hiện trong đội ngũ sử giả Bắc Ngụy, cho dù họ có cố gắng giải thích thế nào vẫn bị bắt nhốt cả vào đại lao. Chẳng qua lần này khác với kiếp trước của Cơ Tịch chính là tất cả sĩ tộc đều đã biết được chuyện Bắc Ngụy đã ổn định phương Bắc, thế cục đã định, họ không cựa thế ép người như kiếp trước mà là đi điều tra lại lịch toán thích khách kia, sau khi biết đối phương đúng là người Nhu Nhiên bèn thả đám sử giả Bắc Ngụy ra.

Lần này Cơ Tịch lang đầu tiên là rêu rao tin mật về tình hình phương Bắc, tiếp theo cũng bởi vì tiếng hô của hắn mà đám thích khách mới nhắm vào công chúa Tô Hòa. Thế là hắn cũng bị nhốt vào trong ngục cả buổi trời, bị hỏi cung cặn kẽ.

Cuối cùng, Cơ Tịch có thể bình an ra ngoài, thậm chí không cần phải nhờ Tạ Lang ra tay. Trong chuyện này có hai nguyên nhân, một là tuy nàng có nói về tình hình mấy nước phía Bắc nhưng không phải là điều cơ mật của nước mình, hai là tin tức này là chuyện của ba bốn tháng về trước rồi, không thể nói nàng khả nghi được, cùng lắm chỉ là tin tức nhanh bén mà thôi, nếu cố ý hỏi thăm là biết ngay, cũng không lạ gì.

Về phần nàng khiến toán thích khách chú ý đến công chúa Tô Hòa, điều này cũng không trách nàng được. Bởi vì lúc ấy hô to bảo công chúa Tô Hòa trốn đi là theo bản năng, hành động này cũng coi như hộ giá kia mà. Chỉ trách công chúa Tô Hòa sợ hãi đến mức không cất bước nổi, cũng như những thứ kia thích khách không hiểu sao lại cố ý sát hại một phụ nhân. Dĩ nhiên lúc này người phía Nam không cách thế nào hiểu rõ bằng người Nhu Nhiên, bởi vì họ chỉ đang nhắm vào địa vị công chúa kia thôi.

Nói đi thì phải nói lại, chuyện này thật sự không phải do sai sót của Cơ Tịch, bởi vì nào ai biết được trong đội sử giả Bắc Ngụy lại có lần thích khách đứng không? Nếu nói lỗi tại Cơ Tịch thì chỉ có thể trách nàng nhanh nhẹn nhanh miệng. Hơn nữa được mấy lang quân nàng từng cứu trong vụ thủy tặc nói đỡ, chuyện này mau chóng lắng xuống. Thậm chí ngay cả mẫu phi và người thân của công chúa Tô Hòa cũng không hề trách Cơ Tịch. Chung quy lại lúc ấy nàng buột miệng hô lên chỉ với mục đích nhắc nhở công chúa, muốn bảo vệ cho ả thôi mà.

Hôm ấy, Cơ Tịch nắm chặt một tờ giấy, đi loay quanh trong nhà. Tần Tiểu Thảo dè dặt hỏi: “Tiểu cô sao vậy?”

Cơ Tịch quay đầu bảo: “Mời lang quân Tạ Quảng vào đây.”

Sau khi Tạ Quảng bước vào, Cơ Tịch cho đám người hầu lui hết ra ngoài. Nàng nhìn xoáy vào mắt hắn, hỏi thẳng: “Lang quân, những việc này đã được trình lên cho Thập Bát Lang chưa?”

Tạ Quảng hơi giật mình, đáp: “Vẫn chưa.”

Cơ Tự đưa tờ giấy cho hắn, khẽ nói: “Ta chưa bao giờ gây thù với Vượng Ly của Lang Gia, thế nên tỳ phụ thân cận nàng ta chẳng có lý do gì ra tay với ta cả, trừ phi chuyện này có liên quan đến Thập Bát Lang thôi. Lang quân Tạ Quảng, xin ngài chuyển tờ giấy này cho Thập Bát Lang, cũng kể lại nguyên văn những lời ta nói cho chàng biết.”

Tạ Quảng nhìn Cơ Tự một lát, gật đầu đáp vâng. Hắn thầm suy nghĩ trong lòng: Cơ tiểu cô này thật sự là hành xử quyết đoán, nàng biết rõ nếu giao chuyện này cho Thập Bát Lang thì cũng đồng nghĩa với việc sẽ làm lớn chuyện, nhưng nàng không hề do dự.

Khi vừa nghe thấy chuyện công chúa Tố Hòa bị thích khách chém chết, Vượng Ly không khỏi kinh ngạc. Nàng ta cùng mấy người hầu ngồi trong hoa viên, lúc nhắc đến việc này còn thấy đáng tiếc.

Tỳ phụ kia thở dài: “Hiếm lắm mới có một người ngu xuẩn như ả Tố Hòa này, vốn định mượn dao giết người thế mà ả lại chết bất thành linh như vậy. Cơ thị nữ kia quá may mắn rồi!”

Vượng Ly vừa rủ mắt vẽ tranh vừa nói khe khẽ nói: “Ả Tố Hòa kia thật khiến người ta chán ghét, ả chết đi cũng tốt. Nếu đã không làm gì được Cơ Tự thì ngày mai người hãy nói cho đám tiểu cô phu nhân muốn làm thân với ta biết: Mỗi lần Vượng Ly Lang Gia nhìn thấy Cơ thị nữ từ xa là về mặt liền phiền muộn...”

Gần như nàng vừa dứt lời, tỳ phụ kia đã khen ngợi: “Đúng là chỉ có tiểu cô thông minh thôi, chỉ một câu nói băng quơ cũng đủ khiến cho những kẻ muốn dựa thế Vượng gia chúng ta ra tay với Cơ thị nữ rồi! Ngay cả sau này nếu có ai điều tra, câu nói này của tiểu cô cũng chẳng có gì bất ổn hết!”

Tỳ nữ còn lại mím môi khẽ cười: “Lần này Cơ thị nữ thâm rồi, tự dưng có những mười mấy thế gia muốn đối phó ả, có lẽ cảnh thân bại danh liệt đã là nhẹ nhất rồi đấy.”

Mấy thị nữ đó nói xong đều quay sang nhìn tiểu cô nhà mình, thấy Vượng Ly không tỏ thái độ cũng không nói gì, họ liền hiểu ngay: Ra tay với Cơ thị nữ không cần lưu tình, nhất định phải khiến ả ta còn thảm hại hơn cả thân bại danh liệt!

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân vọng tới. Thấy lang quân xuất hiện trước mặt, Vượng Ly mừng rỡ đứng lên, nũng nịu gọi: “Thập Nhị huynh!”

Lang quân vừa đến có khuôn mặt tuấn nhã, khí chất xuất chúng, phong thái trầm ổn ung dung hơn những con cháu thế gia bình thường, là một trong những nhân tài kiệt xuất nổi nghiệp Lang Gia Vương thị, Lang Gia Vương Thập Nhị.

Địa vị của thứ nữ như Vượng Ly so với Vương Thập Nhị chẳng khác nào quân thần. Vì vậy khi nàng ta thấy Thập Nhị lang đột nhiên tới đây, bèn vội vàng đứng lên, tỳ nữ phụ một bên đều cúi gập người chào.

Nhưng nét mặt Vương Thập Nhị lại có vẻ hồ hững, sau khi ngồi xuống, y vút một tờ giấy ra: “Xem đi.”

Vượng Ly hơi giật mình, vội vàng nhận lấy tờ giấy đầy chữ chi chít. Nàng ta mới đọc lướt qua được nửa tờ, sắc mặt đã trắng bệch, mím môi, cổ cười nói: “Thập Nhị huynh, đây là gì?”

Vương Thập Nhị nhấp một hớp trà, thần nhiên đáp lại: “Tạ Thập Bát đưa cho ta.”

Ba tiếng “Tạ Thập Bát” vừa vang lên, Vượng Ly bủn rủn chân, ngã ngồi trên sập. Tỳ phụ bên cạnh nhanh tay nhặt tờ giấy kia lên đọc.

Đầu tiên là viết về chuyện tỳ phụ của Vượng Ly xúi giục công chúa Tố Hòa ra tay với huynh muội Cơ thị. Sau đó kể lại cận kề tất cả những việc cũng như từng lời nói giữa Vượng Ly và huynh muội Cơ Tự, không hề thiếu một câu một chữ nào.

Vương Thập Nhị ngẩng đầu nhìn Vượng Ly: “A Ly, huynh muội Cơ thị chỉ gặp người đúng hai lần. Lần đầu tiên Cơ thị nữ cứu người và mấy trăm người của Lang Gia Vương thị chúng ta, cuối cùng người cảm tạ nàng ta bằng cách tặng nàng ta một khối ngọc bội làm tín vật. Lần thứ hai cũng chính là mấy ngày trước, Đại lang Cơ thị lại cứu mười mấy lang quân và bộ khúc của họ, mặc dù lần này Lang Gia Vương thị không mang ơn hắn nhưng giữa các người cũng không hề kết thù. Nếu có trách thì chỉ trách lúc ấy Đại lang Cơ gia khẳng khái muốn lại gần quan sát đám đạo tặc Khánh Sơn. Người sai người cản hắn lại nhưng hắn không nghe. Lúc ấy người nói, ‘Nếu hắn làm kinh động đám đạo tặc này, khiến mọi chuyện trở nên phức tạp, tất nhiên sẽ có rất nhiều người không tha cho hắn!’ Sau đó, người lại nhận xét về Đại lang Cơ thị rằng: ‘Không biết trời cao đất rộng, không biết nặng nhẹ. Đúng là đồ đáng ghét’. Chỉ một chuyện nhỏ nhặt như vậy mà đã khiến người ghi hận trong lòng, kích động công chúa Tố Hòa ra tay đối phó hai huynh muội họ sao?”

Sắc mặt Vượng Ly tái mét, lắp bắp nói: “Không, không phải, không phải...”

Không đợi nàng ta giải thích, Vương Thập Nhị giơ tay ngắt ngang: “Nội dung trên tờ giấy này là do Tạ Thập Bát phái người điều tra cận kề, chẳng lẽ còn có gì hiểu lầm à? Đừng giải thích làm gì nữa. Nói thật, không chỉ Tạ Thập Bát mà ngay cả ta cũng không hiểu nổi hành động của người. Tiểu cô của Lang Gia Vương thị chúng ta muốn đẩy ân nhân cứu mạng vào chỗ chết chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt vậy ư? Còn nữa, ai cho người đi cấu kết với hạng người bụng dạ xấu xa như công chúa Tố Hòa hả?”

Vương Thập Nhị đứng lên, nhìn xuống Vượng Ly và nói: “Người biết lúc Tạ Thập Bát đưa tờ giấy này cho ta đã nói gì không? Hắn nói người khiến hắn cảm thấy ghê tởm!”

Dứt lời, Vương Ly thẳng thốt ngã xuống đất, ánh mắt đại ra.

Vương Thập Nhị khẽ thờ dài: “Người đã biết sợ rồi sao? Người có biết lúc đó ta khó chịu đến mức nào không? Tạ Thập Bát Trần Quận Tạ thị là bậc quân tử khoan dung độ lượng, thẳng thắn phong lưu bậc nào, có lẽ cả đời hần cũng chưa nói những lời cay nghiệt ấy với bất cứ ai. Nhưng hôm nay, hần lại buông lời bình phẩm về nữ tử của Lang Gia Vương thị chúng ta, về một tiểu cô còn chưa xuất giá của gia tộc đã giữ quan hệ thông gia với Tạ thị suốt trăm năm như thế. A Ly, người có biết, nếu như những lời ấy mà bị lan truyền ra ngoài thì gia tộc chúng ta sẽ bị đá kích ra sao không? Nghe nói lúc trước người từng đứng ra che trước người Tạ Thập Bát, người biết rõ hần không cần người bảo vệ nhưng vẫn cố làm thế. Nói vậy nghĩa là người thích Tạ Thập Bát đúng không? Nhưng mà sau này, người đừng mơ tưởng đến hần nữa!”

Vương Ly run cầm cập, toàn thân như thể cạn kiệt sức lực.

Vương Thập Nhị lại nói tiếp: “Cơ thị nữ từng cứu Tạ Thập Bát mấy lần, hai bên có qua lại là lẽ đương nhiên, bởi vì đồ kỵ với ân nhân mà người làm ra chuyện tây trời này, cũng khó trách Tạ Thập Bát chán ghét người, nói thật ta nhìn người cũng cảm thấy tởm lợm nữa kìa!”

Tộc trưởng tương lai đã nói vậy, Vương Ly đã gần như tuyệt vọng, lấy tay áo che mặt khóc thút thít.

Vương Thập Nhị nhẹ giọng tuyên bố: “Vương Ly, người lòng dạ hẹp hòi, độc ác đa đoan, bởi vì đồ kỵ mà tàn nhẫn ra tay hại ân nhân mình. Vậy thì cũng thôi, nhưng người còn dè Tạ Thập Bát điều tra được và lên tiếng cảnh cáo. Hôm nay, Vương gia ta không thể chứa người được nữa, từ ngày mai trở đi, người hãy lên đường rời khỏi Kiến Khang, những kẻ hầu người hạ của người cũng đi theo đến Kinh Châu cả đi. Gia tộc đã bố trí cho người một đạo quan, người cứ ở đó tu tâm dưỡng tính. Về phần hôn sự, sau này người đừng tơ tưởng đến nữa. Nếu có bất kì gia tộc nào cưới người, một khi biết chuyện người bị Tạ Thập Bát nhận xét như thế, cũng sẽ oán trách Lang Gia Vương thị chúng ta. Thôi thì, người cứ thế ở trong đạo quan đến cuối đời cho xong.”

Hần nhìn Vương Ly co rúm, khuôn mặt nhợt nhạt nhòa nước mắt, khóc rầm rức mãi không thôi, bèn lắc đầu sau xoay người rời đi. Đúng như những gì hần nói, Vương Ly dám ra tay với ân nhân thì có thể giấu diếm được. Nhưng sai lầm lớn nhất của nàng ta là sau khi ra tay lại bị người có thân phận như Tạ Thập Bát biết, cho nên lỗi lầm này là không thể tha thứ!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Kiêu Kiêu Vô Song

Cơ Tự không nghĩ tới, vừa qua thất đầu của công chúa Tổ Hòa, phò mã Văn Đô đã cho mời nàng đến phủ.

Khác với công chúa Tổ Hòa, người hầu mà Văn Đô phái tới chẳng những nho nhã lễ độ mà từng hành động cử chỉ đều tỏ vẻ cảm kích và tôn trọng Cơ Tự vô cùng. Điều này khiến tâm trạng nàng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Lúc Cơ Tự tới, tấm biển “Phủ Công Chúa” đã bị hạ xuống, nhưng chưa treo cái mới lên. Nàng cũng không biết về sau chỗ này sẽ có tên là gì nữa.

Tuy công chúa Tổ Hòa đã được an táng, song trong phủ công chúa vẫn treo đèn lồng trắng, người hầu qua lại đều mặc đồ tang. Trông những người hầu đã cố gắng tỏ vẻ đau buồn, nhưng Cơ Tự vẫn nhận thấy từng ánh mắt và hành động của họ như thể đã trút được gánh nặng nào đó. Xem ra, công chúa Tổ Hòa thật đúng là không được ai yêu thích mà.

Gã người hầu dẫn thẳng Cơ Tự đến cửa viện: “Ván Tẩm viện này là chỗ ở của phò mã, ngay cả lúc công chúa còn sống cũng không thể tùy tiện bước vào. Tiểu nhân không được cho gọi cũng không dám vào trong, chỉ có thể đưa ngài đến đây thôi.”

Khu viện này cực kỳ yên tĩnh trong lành. Từng khóm trúc trải dài, hòn giả sơn nước chảy róc rách, còn có cây tùng vượn cao thẳng tắp khiến người ta có cảm giác nơi đây như phác họa lại cảnh non xanh nước biếc, quân tử chính trực.

Cơ Tự đi qua một đoạn hành lang, hết hoa viên mới tới khu hậu viện.

Ngay lúc Cơ Tự xuất hiện, mỹ nam Văn Đô đang cúi đầu đọc sách liền đứng lên. Hôm nay khác hẳn với mọi lần, bộ đồ trắng cùng với áo bào rộng càng tôn lên vẻ tuấn tú ngọc thụ lâm phong của y; ánh mắt y vẫn mang theo nét u buồn song lại sâu thẳm như bầu trời sao, dù bên ngoài có vẻ ưu thương đầy nhưng nhìn kỹ lại toát lên vẻ ung dung nhẹ nhõm.

Lúc y khoan thai đi về phía Cơ Tự, nàng chợt hiểu ra tại sao vị mỹ nam này khiến bao nhiêu công chúa si mê rồi.

Y vái chào Cơ Tự thật sâu, sau đó ngược đôi mắt sâu muộn sâu thẳm kia nghiêm túc nhìn nàng, cất giọng nhẹ nhàng tựa con gió: “May là tiểu lang là một người cơ trí, nếu không tiểu lang đã cứu Văn Đô một mạng mà lại bị...” Lúc nhắc tới công chúa Tổ Hòa, y khẽ cau mày. Hóa ra y cực kỳ ghét công chúa Tổ Hòa, ngay cả tên a cũng không muốn nhắc đến!

Tuy Văn Đô không nói rõ nhưng Cơ Tự vẫn có thể nhận thấy tấm lòng cảm kích chân thành của y.

Văn Đô phóng khoáng giơ tay phải lên mời Cơ Tụ vào trong. Bước qua hòn giả sơn và rừng trúc, Cơ Tụ liền thấy năm lang quân hàn môn đều mặt bạch y rộng rãi giống Văn Đô trong vườn hoa, không khỏi trầm nghĩ: Bạch y thật là đa dụng, đi đâu cũng mặc được, dù là lúc viếng tang ma hay là lúc hội tụ danh sĩ.

Trong khi Cơ Tụ đang suy nghĩ vẫn vơ thì năm lang quân hàn môn kia đều quay đầu nhìn nàng.

Từ thời Tống, Ngụy Tấn cho đến Nam Bắc Triều, nhân tài được người đời công nhận đều phải có vẻ bề ngoài xuất chúng, năm lang quân trước mắt Cơ Tụ tuy xuất thân hàn môn nhưng họ có thể qua lại với phò mã như Văn Đô tức là cũng có chân đứng trong triều, mà người có thể có vị trí trong triều chứng tỏ bề ngoài của họ đều xuất sắc.

Văn Đô dẫn Cơ Tụ đi tới trước mặt họ, thân thiết giới thiệu từng người một. Y đưa tay về phía lang quân cao gầy, ngũ quan sắc nét, lạnh lùng tuấn tú bên trái: “Vị này là Lưu lang Lưu Khiên.”

Lưu Khiên ư? Cơ Tụ giật mình, trầm nghĩ: Y chính là Lưu Khiên sao? Trong trí nhớ của nàng, mười năm sau, dưới thời Tống Văn Đế - Lưu Nghĩa Long trị vì, Lưu Khiên chính là một trong những nhân tài nổi danh đương triều.

Rồi Văn Đô chỉ về một lang quân có ngũ quan thanh tú, khỏe môi luôn nhướn lên như mang theo nét cười: “Vị này là Vương Trấn.”

Vương Trấn? Lại là một trọng thần nữa!

Sau đó, Văn Đô chỉ lang quân thứ ba, y có khuôn mặt nghiêm túc, vóc dáng cao to, khí thế mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết là người khỏe mạnh cường tráng: “Vị này là Đàn Tranh.”

Sau này y cũng là đại tướng quân vang danh khắp chốn đây mà. Dưới sự thống lĩnh của y, quân Lưu Tống đã mấy lần đánh bại quân Bắc Ngụy xâm lược!

Ba người trên đều có sức ảnh hưởng rất lớn đến việc biến hóa của triều chính trong mười mấy năm sau.

Kế tiếp, Văn Đô giới thiệu hai lang quân còn lại cho Cơ Tụ biết. Hai lang quân này trông bình thường hơn, thua xa ba người trước.

Mặc dù Cơ Tụ đã biết hiện nay con cháu đại sĩ tộc đã không còn để ý tới chuyện binh quyền, người thực sự nắm giữ vị trí quan trọng của quốc gia đều là nhóm tài tử hàn môn. Nhưng đến giờ phút này, nàng mới cảm thấy rõ ràng sự thật này.

Văn Đô giới thiệu mấy lang quân hàn môn cho Cơ Tụ, xem ra ấn tượng của họ đối với nàng không tệ, cười với nàng hết sức chân thành.

Sau khi chào nhau, mỗi người đều trở về chỗ của mình. Hiển nhiên Văn Đô là người thoải mái, y dẫn Cơ Tụ ngồi xuống sập, Vương Trấn và Lưu Khiên tiếp tục đánh quân cờ, Đàn Tranh đang say mê đọc quyển binh thư trong tay, hai lang quân hàn môn còn lại thì đang khê tranh luận về một nội dung trong “Tiêu Điều Dư”.

Nháy mắt Cơ Tụ lại chú ý tới vị tài tử Lưu Khiên kia. Giày của y đã sờn rách cả rồi, trên quần có miếng vá rõ to. Bên cạnh, Đại tướng quân Đàn Tranh tương lai mặt mũi xanh xao, quả nhiên cuộc sống của y rất vất vả. Còn vị Vương Trấn khỏe môi luôn mỉm cười kia lại chỉ mặc chiếc áo bào trắng cũ kỹ giữa thời tiết tháng mười, thể chất y không hề cường tráng khỏe mạnh, Cơ Tụ còn chú ý mỗi khi có cơn gió thổi qua, y lại khẽ rung mình.

Cuộc sống của những lang quân hàn môn này đều vô cùng cơ khổ. Ngay cả người đã có kinh nghiệm từ kiếp trước và cũng kiếm được không ít tiền như Cơ Tụ, khi vừa đặt chân đến Kiến Khang, cũng bị giá phòng tăng cao theo giá trị vật chất ở nơi này mà khôn đoán biết bao ngày, huống chi là nhóm hàn môn chân chính này?

Cơ Tụ liếc sang Lưu Khiên xắn ống tay áo lên cao, trên cánh tay rõ ràng có vết xanh tím do bị người ta đánh, nàng thầm nhủ: Hiển nhiên y cũng giống A Đạo, từng bị bọn con cháu sĩ tộc trong học quán và đám người hầu bắt nạt.

Rõ ràng mấy lang quân này có quan hệ thân thiết với Văn Đô, họ cứ lảng lảng làm chuyện của mình một cách say mê, chỉ có Văn Đô vì là chủ của nơi này nên trò chuyện vài câu với Cơ Tụ, sau đó cũng sai người hầu bê chồng giấy tờ đến. Thế là y xin lỗi nàng rồi lại vui đầu phê duyệt đồng giấy tờ kia.

Cơ Tụ thoáng nhìn qua, hình như thấy có vài nội dung là chuyện triều chính. Xem ra hoàng đế thật sự coi trọng Văn Đô đúng như những gì người ta đồn đại rồi.

Lúc này Cơ Tụ còn không biết, thì ra hai ngày trước Văn Đô vào cung bái kiến hoàng đế, còn khóc lóc xót thương cho cái chết của công chúa trước mặt hoàng đế, tỏ ý với hoàng đế và mẫu phi của công chúa Tổ Hòa rằng sau khi công chúa mất, y đã không còn nghĩ ngợi gì về chuyện nam nữ nữa, khiến mẫu phi của công chúa Tổ Hòa cảm động đến rơi nước mắt. Ngay sau đó hoàng đế đã ban phù công chúa cho Văn Đô, rồi chọn một chức quan quan trọng cho y. Cuối cùng hoàng đế còn nói rằng, nếu sau này y không muốn lấy vợ thì cũng tùy y.

Có thể nói hiện tại Văn Đô mới thực sự có được thứ mà y hằng mong muốn: Tự do, cũng như cơ hội tham gia vào triều chính! Cho nên Văn Đô cảm kích Cơ Tụ từ tận đáy lòng, y nghĩ rằng vì có sự tồn tại của Cơ tiểu lang này nên mình mới có thể thoát khỏi bể khổ.

Ai cũng bận việc của riêng mình, Cơ Tụ cảm thấy nhàm chán, liếc thấy con dao và chiếc tiêu bằng trúc còn đang gọt đẽo dở trên tảng đá, bèn lấy đến làm cho xong. Sau đó nàng dùng chính cây tiêu ấy thổi lên một khúc nhạc, tiếng tiêu khiến bao người say mê, Cơ Tụ không chú ý tới mấy lang quân này đều ngưng lại động tác trong tay, quay sang nhìn nàng. Không biết bao lâu, tiếng tiêu ngân lượn lờ dần lắng, Cơ Tụ chậm rãi buông cây tiêu xuống.

Thấy mấy lang lang quân kia như vẫn chìm trong giấc mộng, không khỏi cười nói: “Chư quân chớ trách, Cơ Việt nhất thời ngửa tay, mạo phạm rồi.”

Mấy lang quân đều lắc đầu. Văn Đô khép lại chồng sách, quay người, nói với Cơ Tự với thái độ vô cùng tôn trọng: “Không ngờ Cơ lang tuổi nhỏ nhưng trong lòng luôn mang non sông đất nước, nếu nói mạo phạm thì phải là Văn mỗ mới đúng.”

Lúc này y vô cùng tò mò về Cơ Tự, liền hứng khởi hỏi han: “Cơ tiểu lang có ân cứu mạng với Văn Đô, ta chẳng những chưa trả ơn mà còn suýt nữa khiến tiểu lang phải sa chân vào phủ này làm nô tài, mỗi lần ta nhớ tới đều hoảng sợ không thôi. Văn Đô vẫn muốn hỏi, ngày đó tại sao công chúa lại nhào vào Cơ tiểu lang? Có phải muốn ép buộc tiểu lang làm gì hay không?”

Cơ Tự nghĩ ngợi giây lát, liếc mắt nhìn mấy trọng thần xung quanh rồi chậm rãi nói: “Trong hai tháng, ta và muội muội đã biến hai trăm lượng vàng thành một nghìn hai trăm lượng vàng...” Cơ Tự lời còn chưa nói hết, đám lang quân đó hai mắt đã lóe sáng, vô thức kê gân đến. Ngay cả Văn Đô cũng vô cùng kích động.

Cơ Tự nói tiếp: “Lúc ấy không có mấy người biết chuyện này, cũng không biết công chúa hay tin này từ đâu liền muốn ép huynh muội ta làm trâu làm ngựa cho ả.”

Chứng lang quân đều trầm mặc. Một lát sau, Vương Trấn cất lời trước: “Trong vòng hai tháng đã biến số tiền vốn lên gấp sáu lần sao? Bản lĩnh của hai người quả thật quá cao, thảo nào công chúa Tổ Hòa cũng phải động tâm.”

Lưu Khiên thì nói: “Quả là tài giỏi.”

Còn Đan Tranh thì cau mày, tính y thẳng thắn, buột miệng nói luôn: “Trước khi tới Kiến Khang, ta còn tưởng rằng chỉ cần mình có năng lực thì chuyện kiếm bát com ăn qua ngày là rất đơn giản. Nhưng sau khi đến đây, ta mới phát hiện muốn kiếm sống ở đất Kiến Khang này thực là muôn vàn khó khăn. Trên đường phố Kiến Khang chẳng thấy quán hàng rong nào cả, chợ cũng bị đám sĩ tộc quản lý nghiêm ngặt. Tất cả cửa hàng đều là của các đại sĩ tộc, đồ họ bán cũng do họ tự sản xuất, cho nên ta nghĩ cho dù là kẻ kỳ tài, muốn kiếm tiền nuôi gia đình ở đất Kiến Khang này ắt là chuyện không hề dễ dàng gì.” Y nhìn về phía Cơ Tự, khó hiểu hỏi: “Nghe Cơ tiểu lang nói như vậy, chuyện kiếm tiền với người hân là dễ như trở bàn tay đúng không? Bất ngờ thật đấy!”

Y vừa nói vậy, mấy lang quân còn lại cũng không ngại ngừng nữa. Một lang quân giơ vạt áo bào mỏng manh sờn cũ của mình ra, cười khổ: “Đây là chiếc áo bào còn lại duy nhất của ta rồi đây, bây giờ mới là tháng Mười, ta thật sự không biết phải làm sao mới có thể vượt qua cái rét mùa đông năm nay đây.”

“Đúng vậy, chúng tôi còn trú chân nhờ nhà Văn huynh qua được những ngày giá lạnh được, chứ còn người già trong nhà chỉ có thể ăn đói mặc rách thôi.”

Mấy người kia nói xong, cuối cùng Vương Trấn quay đầu nhìn về phía Cơ Tự, nói nghiêm túc: “Cơ tiểu lang, tiểu lang đã có sở trường về kiếm tiền, nếu như tiểu lang có thể nghĩ ra cách để chúng tôi có thể vượt qua cảnh đói rét mùa đông, sau này nếu ta có cơ hội thăng tiến, tất sẽ hậu tạ tiểu lang!”

Sau này tất sẽ hậu tạ ư?

Không cần phải đợi đến sau này đâu, cùng lắm chỉ một hai năm nữa thôi, ba người này sẽ một bước lên mây. Song dù lúc đó chức vị họ vẫn chưa được coi là cao lắm, dù bất kể công trạng của họ có hiển hách đến đâu nhưng họ vẫn bị đám sĩ tộc khinh thường. Chỉ có mình Cơ Tự biết, tài năng của họ đến cỡ nào, địa vị của họ có thể đẩy biết bao người vào chỗ chết, hay có thể thay đổi vận mệnh bao nhiêu người mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Mưu Tính Và Quan Hệ

Cơ Tự ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt söt sáng của mấy tài tử hân môn kia. Trên thực tế, khi vừa bước vào khu viện này, nàng đã suy nghĩ đến chuyện tạo mối giao hảo với họ.

Nếu nàng qua lại với nhóm danh sĩ lỗi lạc như Thôi Tử Độ và Tạ Lang, nàng sẽ không bao giờ phải lo lắng về chuyện vô duyên vô cớ đắc tội ai, từ đó bị người ta tìm mọi cách diệt trừ. Nhưng qua lại với nhóm lang quân này thì khác hẳn, những người trước mặt nàng đây không phải là danh sĩ. Họ có thể từ lớp người hân môn bình thường, dần dần leo lên được vị trí bây giờ, lại từng bước có được chỗ đứng trong triều đình, rồi được người đời biết đến. Ất hẳn tài năng và tâm tính của họ chắc chắn phải xuất chúng hơn người. Đúng vậy, là tàn nhẫn hơn người và cả những thứ khác nữa.

Cơ Tự biết trong mấy người này, có kẻ tuy kỳ tài nhưng miệng nam mô bụng một bồ dao găm, có người Thông soái tài ba nhưng lại tham lam vô độ, còn người bề ngoài nho nhã nhưng trên thực tế lại hãm hại ân nhân của mình.

Có lẽ lúc cầu xin thì người như họ có thể bất chấp thể diện, hứa hẹn đủ điều, nhưng một khi xong việc thì nào còn nhớ tới ân tình xưa kia. Không chừng bởi vì y từng hạ thấp mình trước mặt nàng mà sẽ tìm cơ hội lấy lại mặt mũi hạ bệ nàng. Dĩ nhiên, các chính khách trên thế gian này đều hèn hạ và nham hiểm như vậy. Cho nên nếu nàng muốn quan hệ thân thiết với mấy người này, cũng phải biết chừng biết mực.

Nghĩ tới đây, Cơ Tụ liếc mắt nhìn họ, khe khẽ cười nói: “Chư vị tin ta ư?”

Vương Trần mở miệng đầu tiên, y quả quyết: “Tin chứ!” Dĩ nhiên y phải nói tin tưởng nàng rồi, dù cho Cơ tiểu lang này có bày ra cách không được kiểm được lợi thì họ cũng không có tổn thất gì nhiều cả.

Mấy lang quân còn lại cũng vội vã nhìn sang bên cạnh, tuy phò mã Văn Đô không có khó khăn về chuyện tiền nong nhưng đôi mắt cũng lóe sáng mang nét cười.

Cơ Tụ cup mắt, trầm nghĩ: Thật bất ngờ, rõ ràng vị Văn Đô này là người xuất sắc lại được hoàng đế tín nhiệm, sao ta chẳng mấy ấn tượng về y thế này? Chẳng lẽ một hai năm sau, y sẽ qua đời vì chuyện gì đó hay sao? Nàng thấy tâm tư y vô cùng đơn thuần và trong sáng, còn mấy vị bằng hữu mà y kết giao lại có lòng dạ thâm sâu khó lường. E rằng cái chết của Văn Đô có liên quan tới những người bạn này của y rồi đây.

Nháy mắt, Cơ Tụ tỉnh táo lại, gật đầu với mấy lang quân rồi nghiêm túc nói: “Nếu chư vị tin ta thì bắt đầu từ hôm nay hãy đi thu mua số lượng lớn than củi. Nhớ rằng càng mua được nhiều càng tốt, càng nhanh càng tốt. Lâu nhất là một tháng sau, chư vị có thể thu lời rồi.”

Cơ Tụ vừa dứt lời, mấy lang quân đều nhìn nàng trân trân. Một lát sau, Lưu Khiên cau mày, chần chừ hỏi: “Lẽ nào ý của Cơ tiểu lang tháng sau trời sẽ trở rét à?” Hôm nay mới là mùa Một tháng Mười Một, nếu lạnh thì cũng là chuyện bình thường, chỉ là giọng điệu của Cơ Tụ phải chăng trợn rét này sẽ rất thâm khốc hay sao?

Cơ Tụ không buồn giải thích, khe gật đầu, thờ ơ nói: “Chư vị tin ta thì hãy dốc toàn lực trừ bị, nếu Cơ mỗ đoán không sai, chỉ một tháng sau, tài sản của chư vị sẽ tăng lên ít nhất ba lần!”

Nói xong nàng đứng lên chấp tay chào mấy người rồi kính cẩn nói với Văn Đô: “Chư quân, Cơ Việt đến đây đã lâu, tới lúc phải về rồi.”

Văn Đô đứng lên: “Để ta tiễn tiểu lang.” Đến khi đưa Cơ Tụ tới cửa, Văn Đô chợt nói: “Những lời A Việt vừa nói có chắc chắn không?” Rồi y lại cười khò: “Gia cảnh A Việt giàu có nên không biết, một khi việc này thất bại, với hoàn cảnh gia đình của họ hiện giờ sẽ không thể nào trụ nổi nữa đâu.”

Năm thứ sáu thời Văn Đế – Lưu Tống, đột đại hàn đó đã đóng băng cả thành Kiến Khang, dân chúng khắp nơi đều biết.

Cơ Tụ nghiêm túc đáp lại: “Chắc đến chín phần.” Dứt lời nàng chấp tay chào Văn Đô rồi quay người bước lên xe lừa.

Mãi cho đến khi xe lừa đã xa khuất, Văn Đô vẫn còn đứng đấy đăm chiêu.

Cơ Tụ quay đầu lại nhìn y, trầm nghĩ: Ta nên để người hầu đồn thổi tin này, nếu triều đình tin lời ta, tiến hành các biện pháp chống rét thì ta cũng coi như đã làm một việc công đức.

Dĩ nhiên nàng càng rõ hơn ai hết, với địa vị hiện giờ của mình, chi sợ chẳng có mấy ai tin nàng đâu.

Sau khi Văn Đô quay vào trong, liền thấy mấy người bạn tốt đều đang châu đầu bàn bạc. Thấy y bước đến, Đàm Tranh có tính cách ngay thẳng cất lời trước: “Trong triều có biết bao cao nhân trên thông thiên văn dưới tường địa lý, không một ai trong số họ nói rằng sắp tới đây sẽ có trận rét kinh hoàng nào cả, thế nhưng vị Cơ tiểu lang này lại khẳng định chắc chắn như vậy. Theo ta thấy, Cơ tiểu lang nếu không phải kiểu người bóng đùa thêu dệt bậy bạ thì cũng là dạng cao nhân thâm sâu khó dò!” Nói tới đây, y quay sang nói với những người còn lại: “Các huynh đệ có tin không?”

Lưu Khiên khẽ cười: “Nửa tin nửa không, bất kể thế nào thì công tác chuẩn bị than củi chống lạnh cho người nhà qua mùa đông năm nay là việc chắc chắn phải làm rồi.”

Vương Trần cũng cười nói: “Đúng vậy. Nếu như hấn nói đúng thì chúng ta đều mang ơn hấn, nếu như nhầm lẫn thì chúng ta cũng chẳng có tổn thất gì cả.”

Chỉ có Văn Đô gọi quản sự đến, hạ lệnh: “Dốc toàn lực đi thu mua than củi cho ta.”

Gã quản sự hơi giật mình, hỏi: “Phò mã muốn mua bao nhiêu?”

Văn Đô nhìn mấy người bạn tốt rồi ra lệnh: “Có bao nhiêu thì mua bấy nhiêu.” Chờ gã quản sự đi rồi, y chân thành nói với những người còn lại: “Lần này trên danh nghĩa mỗi người mượn ta hai mươi lượng vàng để thu mua than củi. Nếu thất bại, chư vị cứ từ từ trả nợ cho ta trong vòng mười năm là được.”

Ngồi trong xe lừa, Cơ Tụ vẫn còn mải mê suy nghĩ. Thật ra nàng còn vài cách kiếm tiền khác nữa, nhưng trong số đó cuối cùng nàng lại chọn ra cách mua than củi. Bởi vì đây là lần đầu tiên giao thiệp với bọn họ, nàng phải để lại ấn tượng sâu sắc cho mấy vị quyền thần tương lai, phải khiến họ cảm thấy nàng vô cùng bí ẩn mới được! Chỉ có như vậy, sau này nàng mới có thể giữ được cảm giác siêu nhiên, lúc mượn quyền mượn thế họ không cần lo lắng sẽ bị họ bắt thóp!

Xe lừa đi trên con phố dài tít tắp, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa Sứ Học quán.

Trong lúc Cơ Tụ đang mỉm cười nhìn vào trong, nàng đột nhiên phát hiện con phố đến cửa viện nhà mình đã bị tắc đường, thỉnh thoảng còn có tiếng reo hò của đám tiểu cô truyen đến.

Cơ Tụ khẽ than một tiếng, ló đầu ra hỏi: “Vị mỹ nam nào vừa đi qua vậy?”

Tôn Phù rướn cổ lên nhìn một lúc rồi quay lại đáp: “Đại lang, là lang quân Trương Hạ Chi.”

Trương Hạ Chi ư? Cơ Tự chẳng hề có chút hứng thú nào với vị mỹ nam này, lười biếng nói: “Đi thôi, nếu không đi được thì tạm đứng chờ một lát.”

Thoáng chiếc xe lửa của Cơ Tự đã vào giữa vòng vây của đám tiểu cô và các phu nhân đeo khăn che mặt. Nàng thầm nghĩ: Đã sớm nghe nói Trương Hạ Chi có thể khiến bao phụ nhân mê muội, nhìn tình cảnh này, quả không sai một tí nào!

Trương Hạ Chi không ngồi xe. Gã mặc bộ áo bào trắng vẽ sáu bức họa mỹ nhân. Nhưng chỉ có dáng dấp chứ không có đường nét khuôn mặt, họ được vẽ chính diện hoặc nghiêng người, thấp thoáng trong mây hoặc tung bay trên mặt sông. Hóa ra đều là bóng dáng của một người!

Trước mặt sau lưng Trương Hạ Chi là bốn bộ khúc, bốn tỷ nữ theo hầu, che kín xung quanh gã, ngăn cản mọi người tới gần.

Cơ tự thoáng nhìn gã, thầm nghĩ: So với lần gặp trước, gã đã trầm ổn hơn nhiều.

Đúng lúc này gã trông thấy xe lửa của Cơ Tự, bèn cất bước đi tới, kéo theo vô số tiểu cô lại đây!

Nhìn thấy gã đi về phía mình, sắc mặt Cơ Tự thoát trắng bệch. Một Tiêu Dịch và một Tạ Thập Bát đã khiến bao người muốn giết nàng rồi, đã thế còn toàn là những kẻ quyền quý nữa chứ. Vì vậy nàng thật không muốn hứng chịu cơn phong ba khốc liệt thứ ba này đâu!

Trong nháy mắt Cơ Tự chợt nhớ ra hiện tại mình đang mang thân phận nam nhi. Lập tức, nàng thoải mái vén rèm xe lên.

Đây chính là thời đại mỹ nam vô cùng được yêu thích, vốn mọi người còn đang tò mò không biết Trương Hạ Chi đi đâu, nhìn thấy chủ nhân của chiếc xe lửa này là thiếu niên tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã có nét tuấn tú và tư thái thanh cao trác tuyệt, chúng tiểu cô đều vui sướng, cao hứng reo lên. Mỗi đến khi Trương Hạ Chi giờ tay ra hiệu, họ mới ngoan ngoan đứng lại không bám theo nữa. Song, đôi mắt vẫn đang liếc qua liếc lại giữa Trương Hạ Chi và Cơ Tự.

Cơ Tự thầm thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó Trương Hạ Chi đã tới trước mặt nàng, gã quay đầu ra hiệu cho người hầu lui lại về sau một quãng, rồi mới tỏ vẻ ưu sầu hỏi Cơ Tự: “Đại lang Cơ gia, muội muội A Tự của ngươi đâu? Sao ta mới chỉ đến Dương Châu gặp mặt bạn bè một dạo, khi trở về đã nghe nói nàng rời khỏi Kiến Khang rồi?”

Cơ Tự khách sáo đáp lời: “Muội muội ta không khỏe, lại nhớ quê nhà nên ta đã sai người đưa muội ấy về quê an dưỡng rồi.”

“Không khỏe sao? Đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Cơ Tự không trả lời, hồ hững nhìn Trương Hạ Chi, tỏ vẻ ngại nhiều chuyện quá rồi đấy.

Trương Hạ Chi thở dài: “Tuy Trương Hạ Chi ta mang danh phong lưu nhưng cũng đường đường là đấng nam nhi. Đại lang Cơ gia, muội muội ngươi là một trong những nữ tử ta coi trọng nhất thế gian này, ngươi không phải lo ta sẽ tổn thương nàng.”

Cơ Tự cười khẽ, điềm nhiên nói: “Đa tạ lang quân đã coi trọng xá muội.”

Thế nhưng Trương Hạ Chi lại cứ nhìn nàng chằm chằm, lát sau gã cau mày lại. Trong lúc Cơ Tự khí khái nhìn thẳng vào mắt gã, đột nhiên Trương Hạ Chi nghiêng người kề sát vào nàng, suýt nữa đã chạm vào mặt nàng.

Bấy giờ có biết bao người xung quanh đang nhìn, vì vậy theo động tác đột ngột của Trương Hạ Chi, bốn phía đều vang rền tiếng la hét inh ỏi, hơn nữa đa phần đều là tiếng reo hò hân hoan! Có tiểu cô còn vui mừng đến nỗi nghẹn ngào: “Ôi đẹp quá đi mất, đẹp quá đi mất... Hai mỹ nam nhìn nhau triu mến, cảnh tượng này quả là có một không hai mà...”

Cơ Tự sa sầm mặt. Nàng định nói gì đó thì Trương Hạ Chi duỗi tay trái ra, vuốt ve sườn mặt nàng khiến tiếng hò hét càng to hơn! Ngay lúc Cơ Tự tròn mắt nhìn thì Trương Hạ Chi đã đứng thẳng người, thu tay lại.

Đối lập với vẻ mặt giận dữ của Cơ Tự, nỗi buồn trên mặt Trương Hạ Chi đã hoàn toàn tan biến. Gã như cười như không đưa ngón trỏ đã mon trón gương mặt Cơ Tự lúc nãy khẽ quệt lên mặt mình!

Nhìn thấy Cơ Tự vừa cảnh giác vừa nghi ngờ nhìn về phía mình, nụ cười của Trương Hạ Chi càng rạng rỡ. Gã vô cùng tự nhiên đứng khoanh tay, nói nhỏ: “Cơ lang đang trách ta giả tình giả nghĩa đúng không? Nếu thật sự có tình ý với muội muội ngươi, sao bây giờ mới nhớ tới chứ hả?”

Ai trách gã giả tình giả nghĩa? Ai cản gã nhớ tới?

Trong khi Cơ Tự đen mặt, không nhin nổi mà chửi thầm trong lòng, Trương Hạ Chi tiếp tục thủ thi, “Cơ lang có điều không biết. Thực ra hôm đó muội muội ngươi khiến Hạ Chi chấn động quá lớn, sau khi về nhà, Hạ Chi đã nhốt mình trong phủ suốt mấy ngày liền, rồi lại ở cùng với mấy hồng nhan trước kia mới hay mình đã khắc sâu hình bóng nàng vào tim rồi. Chuyến đi Dương Châu vừa rồi cũng là vì muốn tìm cách đập đi ngọn lửa nơi đáy lòng... Ta vốn nghĩ rằng cả đời này sẽ không bao giờ quyến luyến một tiểu cô nào nhưng không ngờ chuyện đời càng trón thì càng khó thoát...”

Gã còn đang thao thao bất tuyệt, Cơ Tự đã mất kiên nhẫn ngắt ngang: “Xin nhường đường!” Giọng điệu Cơ Tự rất thờ ơ và không hề khách khí, “Hiện tại không còn sớm nữa, ta phải về rồi, xin lang quân Trương gia nhường đường cho!”

Cơ Tự vừa nói xong, không khí trở nên ngột ngạt trong nháy mắt. Thế nhưng ngay sau đó Trương Hạ Chi lại cười, gãi dứt khoát lui về sau mấy bước, phóng khoáng giơ tay phải lên, ra hiệu mời xe lửa của nàng đi qua.

Cứ như vậy, trong tiếng hò hét chói tai của đám tiểu cô và vô số đôi mắt đang nhìn theo, xe lửa của Cơ Tự chạy thẳng về Cơ phủ.

Buổi tối, Tôn Phù đến bẩm báo với Cơ Tự: “Đại lang, vừa rồi người hầu của Ngô Quận Trương thị gửi cho người một cái hộp.”

Hộp gì?

Cơ Tự hơi sững sốt. Nàng đưa tay nhận lấy, từ từ mở ra.

Bên trong là một quyển sách, vừa nhìn ba chữ “Trương Cốt Luận”, nàng đã hiểu ngay. Cơ Tự còn phát hiện một tờ giấy nhỏ kẹp bên trong.

Lật ra xem một chốc, sắc mặt Cơ Tự bỗng tái nhợt! Nàng từng tìm hiểu về Trương Hạ Chi, chỉ nhìn qua đã nhận ra đây chính là chữ viết của gã.

Lại thấy nội dung trên tờ giấy: Phạm là cao thủ dịch dung, tất tinh thông tướng cốt. Kỹ thuật hóa trang của A Tự rất tốt nhưng còn chưa tinh thông về tướng cốt, nếu nàng muốn dạo chơi ở Kiến Khang với thân phận nam tử thì cuốn sách này sẽ giúp giúp A Tự phần nào đấy!

Rốt cuộc gã đã nhận ra nàng giả trai rồi! Nàng lại bị gã nhận ra rồi!

Thảo nào lúc ấy gã đột nhiên sờ gò má nàng, chắc chắn là để xác nhận thân phận của nàng đây mà.

Thoáng chốc, Cơ Tự không thốt nổi thành lời.

Vào lúc này, Trịnh Ngộ tới, cung kính bẩm báo: “Đại lang, đã thu mua than củi theo như người sai bảo, mùa đông năm nay phủ chúng ta không sợ lạnh nữa rồi. Đại lang, vẫn tiếp tục mua nữa sao?”

Cơ Tự phục hồi tinh thần lại, quay đầu trả lời, “Cứ mua thêm nữa đi. Đừng mua ở vùng khác, chừa lại cho người khác chút ít.”

Trịnh Ngộ đáp vâng rồi đi mất, Cơ Tự lại cầm lấy quyển “Trương Cốt Luận”, không khỏi mặt mày sầu não.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Cái Bẫy Của Tạ Lang.

Sáng sớm hôm sau, khi những tia nắng rực rỡ đầu tiên vừa ló khỏi chân trời phía Đông, tiếng nói vui mừng của Tôn Phù đã truyền đến: “Tiểu cô, Tạ Quảng tới, hẳn nói nhà lang quân nhà hẳn muốn gặp người đấy ạ.”

Cơ Tự vừa nghe thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ ửng. Nàng vội vàng bật dậy, cố gắng giấu đi nụ cười trên khuôn mặt, bình tĩnh căn dặn: “Bảo hấn chờ ta một lát, ta tắm rửa thay quần áo rồi ra ngay.”

Tuy mới bảy tám ngày không gặp nhưng Cơ Tự rất nhớ chàng. Có lúc nàng còn ghen tị với mấy tỷ nữ của Tạ Thập Bát vì họ có thể suốt ngày ở bên cạnh chàng nữa kia.

Dừng lại, dừng lại! Nàng không thể nghĩ thế được!

Cơ Tự nhanh chóng điều chỉnh suy nghĩ. Sau khi tắm xong, nàng mặc bộ váy áo màu tím thêu hoa cúc chiết eo, dù cho hiện tại dung mạo nàng còn chưa đến thời kì nở rộ nhưng vẫn có vẻ đẹp thanh thoát yêu kiều như đàn bướm bướm bay dập dờn.

Nàng soi gương đồng, tỉ mỉ ngắm lấy lá son cho đều cả môi. Lúc đặt gương đồng xuống, một ý nghĩ bất chợt xuất hiện trong đầu nàng: Thật muốn mau mau trưởng thành quá đi mất!

Nàng muốn nói cho Tạ Thập Bát biết: Bây giờ trông nàng chưa đến mức khuynh thành là bởi vì nàng còn chưa phát triển đầy đủ. Khi nàng bước vào độ mười tám đôi mươi, nhất định có thể khiến chàng trầm trồ về dung nhan kiều diễm của mình cho xem.

Đáng tiếc nàng cũng chỉ nghĩ vậy thôi, da mặt nàng không dày đến mức nói thẳng như thế. Dĩ nhiên, hiện tại Cơ Tự cũng không biết, vào lần say rượu lúc trước nàng đã từng tuyên bố điều này với Tạ Lang rồi.

Lúc xe lửa của Cơ Tự vừa ra khỏi cổng, quả nhiên Tạ Quảng đã đứng chờ bên cạnh. Thấy Cơ Tự chớp mắt long lanh, nét mặt rạng rỡ, Tạ Quảng mỉm cười thâm nghĩ: Xem ra chuyện vui của lang quân cũng sắp sửa đến rồi đây.

Giờ mới tảng sáng, sĩ tộc Kiến Khang đã quen hưởng lạc nên không thức dậy sớm thế này, vì vậy đường phố vắng hoe chẳng có một bóng người.

Cơ Tụr ló đầu ra nhìn, tò mò hỏi Tạ Quảng: “Chúng ta đi đâu thế?”

Tạ Quảng cười đáp: “Đương nhiên là Thanh Viễn tự a.”

Rồi nàng lại hỏi thêm: “Mấy ngày nay không thấy lang quân nhà người đâu cả, gần đây chàng bận chuyện gì lắm hả?”

Tạ Quảng quay đầu nhìn Cơ Tụr rồi bật cười sang sảng: “Tiểu cô muốn biết, sao không đích thân hỏi lang quân nhà ta?”

Cơ Tụr hừ khẩy: “Tất nhiên ta sẽ hỏi chàng rồi.” Dứt lời, nàng kéo phất rèm xe xuống, che đi gương mặt đỏ lựng của mình.

Nàng ngồi trong xe lừa xoắn xuýt ngón tay mình một hồi, sau đó mới quay ra thì thầm với Tần Tiểu Thảo: “Không biết hôm nay lang quân Tạ Quảng làm sao ấy, mỗi lần nói chuyện ngài ấy luôn cười với ta quái gở lắm.”

Tần Tiểu Thảo nhìn khuôn mặt e thẹn ửng đỏ và ngại ngùng của Cơ Tụr, thầm nghĩ: Rõ ràng là hai chữ tương tư đã khắc trên mặt thế kia rồi, người còn trách người ta cười trên gì mình nữa.

Chẳng mấy chốc xe lừa của họ đã đến Thanh Viễn tự, Cơ Tụr đi theo Tạ Quảng lên chùa.

Đi một hồi, nàng ngạc nhiên hỏi: “Hôm nay không đến chỗ ngôi đình giữa hồ nữa à?”

Tạ Quảng trả lời: “Đương nhiên là không a.”

Nháy mắt, Cơ Tụr đi tới cửa Thanh Viễn tự. Nàng vừa nhìn thoáng qua đã thấy bóng dáng bạch y như tuyết bắt mắt kia.

Cơ Tụr cao hứng lập tức chạy tới, gọi từ xa: “Tạ Lang, Tạ Lang!”

Tạ Lang quay người lại, mỉm cười nhìn nàng.

Cơ Tụr tung tăng chạy đến, ngửa đầu nhìn chàng đắm đuối hồi lâu mới vui mừng thở thè: “Sao mấy ngày qua chẳng thấy bóng dáng chàng đâu hết vậy?”

Hóa ra là nàng nhớ mình! Tạ Lang vươn tay nắm lấy tay Cơ Tụr, vừa đi vào trong vừa ôn tồn nói: “Không phải lần trước ta đã nói với nàng rồi sao? Đám người Bắc Ngụy cứ tìm ta mãi, ta phụng chỉ của Hoàng thượng, nên mới trốn ở Thanh Viễn tự.”

Nói tới đây chàng bèn dừng bước, quay đầu nhìn Cơ Tụr. Giờ khắc này ánh mắt chàng trong veo dịu dàng, thấp thoáng nét cười quyến luyến khiến Cơ Tụr ngại ngùng đỏ mặt.

Tạ Lang đưa ngón trỏ nhẹ nhàng mon trón khóe môi Cơ Tụr, sau đó lang quân tao nhã này nói với chất giọng Lạc Dương cực chuẩn như thể ngâm nga: “Mấy ngày nay, lúc nào ta cũng nhớ đến A Tụr, tưởng tượng nếu A Tụr có thể ngày đêm bầu bạn cùng ta thì tốt biết mấy.”

Cơ Tụr ngây dại, vẻ mặt e thẹn pha lẫn hân hoan nhìn chàng, phải cố gắng lắm mới không thốt ra câu “Ta cũng nghĩ vậy” ngu ngốc kia.

Tất nhiên là nàng không thể ngày đêm ở bên cạnh chàng được! Nàng vẫn là một tiểu cô, nếu làm như vậy thì chẳng khác nào tỳ thiếp của chàng cả.

Nhìn vào đôi mắt long lanh của Cơ Tụr đang nhìn mình đắm đắm, nhưng đôi môi nhỏ nhắn mím thật chặt cương quyết không nói một lời, Tạ Lang như cười như không, tiếp tục dắt nàng đi về phía trước.

Hai người nhanh chóng đi qua điện thờ trang nghiêm, đến một gian phòng. Trước kia căn phòng này rất đơn sơ, nhưng giờ phút này trên tường treo vô số tranh vẽ, trên đó có cảnh nước non, có hình cung nữ, có lối chữ hành thư mạnh mẽ phóng khoáng, cũng có những bức bình phong thêu tuyệt kỹ.

Chỉ nhìn thoáng qua, Cơ Tụr liền phát hiện ra bất kỳ bức họa nào ở đây nếu không phải là tác phẩm đương đại thì cũng là danh gia trân phẩm, có giá trị liên thành.

Cơ Tụr đi tới trước mấy tấm tranh, sau khi ngắm nghía thưởng thức xong, nàng nhìn chiếc sập có dấu vết người nằm ngủ bên cạnh và bàn trà chất một chồng sách rõ cao, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “A lang, những ngày qua chàng đều ngủ ở đây sao?”

Tạ Lang nhận ra bản thân rất thích Cơ Tụr gọi mình “A lang”. Chàng mỉm cười nhìn nàng rồi khẽ nói: “Không phải, thỉnh thoảng sẽ nghỉ trưa một chút thôi.”

Dứt lời, chàng dắt tay Cơ Tụr ngồi xuống, cầm lấy bình rượu bên cạnh rót cho mỗi người một chung: “Đây là rượu lần trước ta cùng nàng đến Trường Hư quan trộm được đấy, nàng nếm thử xem?”

Cơ Tụr cầm lấy chung rượu định uống, chớp mắt lại nghĩ tới điều gì đó bèn đặt xuống.

Tạ Lang nhỏ giọng hỏi: “Không thích à?”

“Không phải.” Cơ Tụr ỉu xiu nói, “Tần Tiểu Thảo cảnh cáo ta rất nhiều lần, dặn ta tuyệt đối không được uống rượu. Ta mà uống rượu vào sẽ nói những nói cùi, còn vô cùng cuồng vọng, rất dễ gây ra chuyện xấu.”

Nghe Cơ Tự nói vậy, Tạ Lang rủ mắt cười nhạt: “Vậy sao?” Câu nói này có vẻ mất mát và hụt hẫng rất nhiều. Hiển nhiên chàng đang nhớ tới những lời Cơ Tự nói sau khi say rượu lần trước. Chuyện đau khổ nhất trên thế gian chính là vậy, có một số việc mình còn canh cánh trong lòng, nhưng người nói ra thì đã hoàn toàn quên mất.

Mặc dù không dám uống rượu nhưng nàng vẫn là rất cao hứng, chỉ cần có thể ở bên Tạ Lang là nàng đã vui vẻ ngất trời rồi. Huống chi gian phòng này còn treo bao thứ quý báu xưa nay nàng chưa từng được thấy nữa chứ.

Một lát sau, Tạ Lang thờ dãi: “A Tự, bây giờ là mùa đông rồi.”

Cơ Tự quay đầu lại, bối rối hỏi: “Đã lập đông rồi à. Mà mùa đông thì sao?”

Tạ Lang vừa nhắm rượu vừa thủ thi: “A Tự có biết, vì sao từ xưa tới nay hôn lễ thường được tổ chức vào mùa đông không?”

Cơ Tự lắc đầu, buột miệng đáp: “Không biết ạ.”

Tạ Lang cười khê khàng, nhẹ giọng nói: “Bởi vì thành hôn vào mùa đông thì đến xuân là mùa của sự sinh sôi, nảy nở liền có thể mang thai con nối dõi. Hơn nữa hễ đến mùa xuân, nữ tử thường đa tình cả nghĩ. Nếu lúc này mang thai sẽ dồn hết mọi tình cảm vào đứa con. Trời có bốn mùa, xuân sinh, hạ trưởng, thu gặt, đông tàng, nếu nàng muốn cuộc sống an vui cũng phải thuận thiên thời, hợp âm dương.”

Chàng nói đến đây liền im lặng. Cơ Tự ngơ ngác, khó hiểu nhìn chàng. Ngẫm nghĩ giây lát, mặt nàng thoát đỏ ửng, than thầm: Trời ạ, không phải chàng đang ám chỉ rằng bây giờ là mùa đông, hai người nên thành thân với nhau, chờ đến mùa xuân là nàng có thể mang thai, hạ đến thai nhi dần lớn, rồi thu sang là sinh con cho chàng đấy chứ?

Cơ Tự càng nghĩ càng xấu hổ, nhưng Tạ Lang vẫn cúi đầu, nhàn nhã thưởng thức chung rượu. Dáng vẻ tự tại như thể câu nói vừa rồi của chàng chỉ là băng quơ mà thôi.

Nàng mấp má môi, muốn hỏi lại cho rõ, nhưng rồi lại chột nghĩ: Thân phận của ta và chàng là thế nào? Xưa nay sĩ thứ không được cưới gả, chưa ai dám làm trái với phép tắc này! Cho dù chàng muốn lấy ta thì chỉ có thể cưới làm thiếp thôi. Nếu đã vậy, dù ta có hỏi rõ thì cũng có ý nghĩa gì đâu.

Nghĩ đến đây, Cơ Tự có chút nản lòng thoái chí.

Bỗng lúc này phía ngoài gian phòng dậy tiếng ồn ào. Nghe tiếng người càng lúc càng huyền ảo, Cơ Tự liền quên phứt mọi chuyện, tò mò hỏi: “Có chuyện gì mà bên ngoài náo nhiệt thế nhỉ?”

Tạ Lang lười biếng tựa vào sập, vì uống vài hớp rượu mà khuôn mặt tuần tú có vẻ ngà ngà: “Từ hôm nay trở đi, cao tăng Không Viễn đến từ Bắc Ngụy sẽ bắt đầu giảng kinh ba ngày tại Thanh Viễn tự.”

“Vậy ạ.” Cơ Tự thuận miệng đáp, lại tiếp tục ngắm mấy bức bình phong kia. Nhưng ngay sau đó nàng chợt giật mình, bởi vì tiếng trò chuyện ngoài kia càng lúc càng lớn, hơn nữa còn càng lúc càng gần.

Thế là Cơ Tự lại thuận miệng hỏi tiếp: “Chỗ này có cửa hông không? Chúng ta sẽ ra ngoài bằng cách nào?”

Nàng thực sự chỉ là thuận miệng hỏi thôi. Nào ngờ vừa hỏi xong đã nhận được câu trả lời vô cùng thân thiện và thờ ơ của chàng: “Không có cửa hông.”

“À.” Hóa ra không có cửa hông. Cơ Tự quay đầu tiếp tục thưởng thức mấy bức tranh. Nhưng rồi nàng đột ngột khựng lại, từ từ quay đầu nhìn Tạ Lang lấp ba lấp bắp: “A lang, ý chàng là, nếu chúng ta muốn ra ngoài thì chỉ có thể đi bằng cửa chính ư?”

Tạ Lang “ừ” một tiếng nhẹ tênh.

Cánh môi Cơ Tự run run, ấp a ấp úng: “Nhưng mà, nhưng mà, gian phòng này liền kề với chính điện đấy...”

Tạ Lang ngẩng đầu, hỏi nàng: “Đúng là liền kề với chính điện. Sao vậy?”

Nàng nhăn mặt, “Ặc” một tiếng rồi vội nói: “Thập Bát lang, chẳng lẽ chàng không biết sao? Lần trước Tiêu Dịch chỉ mới nói với ta mấy câu thôi, mà mỹ nhân đệ nhất Kiến Khang si mê y đã tẩn nhả ra tay với ta rồi. Sau đó còn có Vương Ly nữa, nàng ta chỉ nghi ngờ giữa chúng ta có quan hệ mập mờ liền giờ thủ đoạn cầu kết với ả công chúa kia hãm hại ta! Thập Bát Lang, lần này ta ra ngoài còn không hề đội mũ sa, nếu để người ta phát hiện chàng và ta đi ra từ chính điện, nhất định sẽ gặp tai họa ngập đầu mắt.”

Nàng mới nói tới đây, liền nghe thấy tiếng nói dịu dàng của nữ tử truyền đến từ bên ngoài: “Chỗ này thật là thanh nhã.”

Tiếng nói này nghe hơi quen, đúng rồi, là Viên tiểu cô của Trần Quận Viên thị sánh ngang với Tạ thị đây mà.

Mới vừa rồi lúc Cơ Tự đi vào, tâm trí nàng đều đặt vào Tạ Lang mà không hề chú ý Phật đường phía trước gian phòng này thờ phụng gì. Còn gian phòng này nằm sâu tận bên trong, được ngăn cách với gian phòng phía trước qua một tấm rèm vải!

Toi rồi, nếu đám người Viên tiểu cô bước vào, phát hiện mình đang ở cùng Tạ Lang, liệu những tháng ngày sau này của nàng có được trôi qua êm đềm nữa không?

Trong lúc Cơ Tụ mãi nghĩ ngợi, bàn tay nàng chợt cảm thấy ấm áp. Không biết từ lúc nào, Tạ Lang đã đi tới trước mặt nàng. Chàng cúi đầu nhìn nàng, thấy vẻ mặt đau khổ của nàng thì cười xòa, sau đó dắt Cơ Tụ ngồi xuống sập.

Cơ Tụ ngây ngô ngồi xuống theo chàng, nhưng hai tai vẫn dỏng cao, chăm chú nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Lúc này tiếng bước chân càng lúc càng gần, tiếng Viên tiểu cô nhẹ nhàng vang lên phía ngoài rèm vải: “Lần này Không Viễn đại sư mang không ít kinh thư đến đây, nghe nói còn có vài quyển kinh văn lần đầu tiên xuất hiện ở Trung Nguyên nữa.”

Rồi nàng ta ngạc nhiên kêu lên: “Ồ, ở đây còn một gian phòng nữa này.”

Ôi bọn họ tới đây rồi!

Cơ Tụ căng thẳng đến mức nín thở. Nàng lập tức quay đầu nhìn đảo mắt xung quanh, từ bình phong đến sập rồi bàn trà, căn bản không có nơi nào để ẩn núp cả. Nàng đành bèn quay lại nhìn phía Tạ Lang.

Lúc này nàng khẩn trương đến độ đầu mướt mồ hôi, nhìn chàng cầu cứu, thế nhưng Tạ Lang vẫn nhàn nhã thưởng thức chung rượu, nhìn nàng với ánh mắt đầy ân ý. Cơ Tụ hé miệng, hỏi chàng bằng khẩu hình: “Phải làm sao đây?”

Vậy mà nàng vừa nói xong, Tạ Lang liền đưa môi lại gần, kề sát mặt vào mặt nàng, dịu dàng hỏi: “A Tụ đang nói gì thế?”

Trời ạ! Ai bảo chàng lên tiếng cơ chứ!

Trong khi Cơ Tụ sốt ruột đến mức sắp nhảy dựng lên thì Viên tiểu cô cất cao giọng, ngạc nhiên nói: “Đại sư, trong này có người sao?” Nàng ta đưa bàn tay trắng nõn định vén tấm rèm kia ra.

Thấy bàn tay đột nhiên xuất hiện kia, Cơ Tụ sợ đến mức bật dậy, sau đó mới phát hiện tay mình vẫn bị Tạ Lang nắm lấy. Lúc nàng định vùng tay ra, tạo khoảng cách với chàng thì lang quân tao nhã đang cúi đầu lười biếng uống rượu kia lại siết chặt tay nàng kéo lại!

Tiếng nói ôn hòa của vị hòa thượng bên ngoài truyền đến: “Thưa nữ thí chủ, bên trong phòng thiền là Tạ thí chủ Tạ Lang.”

Hai chữ “Tạ Lang” vừa vang lên, tiếng nữ tử riu rít phía ngoài lập tức im bật, ngay cả bàn tay Viên tiểu cô đang chuẩn bị vén rèm lên cũng đột ngột bỏ ra.

Một lát sau giọng nói mang theo vài phần nhút nhát pha lẫn khẩn trương của Viên tiểu cô nhẹ nhàng vang lên: “Thập Bát ca, huynh có ở bên trong không?”

Trong cảnh Cơ Tụ nháy mắt liên hồi ra hiệu, Tạ Lang cất lời, tiếng nói trầm khàn vô cùng dễ nghe, lạnh nhạt đáp lại: “Xin lỗi, Tạ Thập Bát không được khỏe.”

Chàng vừa nói xong, Viên tiểu cô lập tức nói với giọng cung kính: “Là bọn muội đã quấy rầy Thập Bát ca thanh tu rồi. Muội xin lỗi.” Rồi họ cất bước bỏ đi.

Nghe tiếng bước chân dần rời xa, Cơ Tụ ngồi phịch xuống sập, nhưng phút chốc lại bật thẳng dậy, nhảy phốc đến chỗ rèm cửa, áp tai vào tường lắng nghe một hồi lâu, thấy bên ngoài không còn tiếng động gì nữa mới rón rén vén một góc rèm lên, lén lút nhìn ra ngoài.

Sau đó Cơ Tụ liền chán chường tựa vào vách tường, trượt xuống ngồi bệt trên mặt đất. Nàng nhìn Tạ Lang, lẩm bẩm: “Họ chưa đi xa nữa!”

Tạ Lang chỉ là ung dung nhìn nàng, còn Cơ Tụ ủ rù quay lại bên cạnh chàng. Chưa đến nửa khắc, nàng lại chạy đi, lặng lẽ vén góc rèm lên nhìn ra tiếp.

Lần này, Cơ Tụ vô cùng vui vẻ reo lên: “Cuối cùng họ cũng đi rồi.” Nói tới đây, nàng nghiêm túc nói: “Thập Bát Lang, chàng bắt mắt nhất, chàng ra ngoài trước đi, đợi lúc nữa ta mới đi ra.”

Nhưng không ngờ, Tạ Lang chỉ hờ hững nhìn nàng, không tiếp chuyện, cũng không có hành động gì cả.

Ngay vào lúc Cơ Tụ vọt đến trước mặt chàng, chuẩn bị giải thích cho chàng hiểu thì phía ngoài lại truyền đến một loạt tiếng bước chân. Lần này Cơ Tụ nghe thấy giọng nói của Trương Hạ Chi vang lên: “Sao hôm nay nắng gắt thế chứ?Ồ, chỗ này được đấy, rất thanh tịnh.”

Nghe thấy tiếng bước chân của gã càng lúc càng gần, Cơ Tụ bần rùn tay chân ngồi trên sập. Nàng rất hối hận, vô cùng hối hận, vừa rồi có cơ hội chuồn đi, tại sao nàng cứ phải lải nhải với Tạ Lang làm gì? Tụ nàng lên ra ngoài cũng được cơ mà. Cho dù đám Viên tiểu cô còn đứng trong sân, nàng cứ viện cớ khi nãy mình đứng trong góc khuất nên họ không nhìn thấy, nói không chừng họ còn tin ấy chứ.

Cơ Tụ lòng đau như cắt, quay đầu phát hiện tay phải mình lại được Tạ Lang nhẹ nhàng nắm lấy. Tiếng bước chân của Trương Hạ Chi đi đến ngoài rèm, y nhẹ giọng hỏi: “Ồ? Chỗ này có một tấm rèm che nữa à?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 79: Hồng Nhan Họa Thủy

Tiếng vị hòa thượng truyền đến: “Thí chủ Tạ Lang đang ở bên trong.”

Trương Hạ Chi hơi sùng sốt, ngay sau đó liền bật cười: “Hóa ra là Tạ Thập Bát tiếng tăm lẫy lừng đấy à, suýt nữa đã làm phiền người rồi.” Cuối cùng gả ra lệnh cho mọi người rời đi.

Nghe thấy tiếng bước chân họ đã đi xa, Cơ Tụ lại nhảy tót xuống đất, lặng lẽ vén một góc rèm lên, ngó ra ngoài xem.

Nàng cố nén giận, lẩm bẩm: “Viên tiểu cô kia bị sao vậy nhỉ? Đến đây rõ lâu mà cứ chần chừ mãi chẳng định đi, lẽ nào còn muốn bắt gian tại trận hay sao?”

Nàng vừa nói đến câu “bắt gian tại trận”, Tạ Lang liền trở mắt nhìn sang.

Lúc này, Cơ Tụ vọt tới, nắm chặt lấy vạt áo của Tạ Lang, nói nghiêm túc: “Thập Bát Lang, chàng thông minh nhất, mau mau nghĩ cách cho ta thoát thân đi. Không thì chàng đi ra ngoài trước nhé? Người bắt mắt như chàng, chỉ cần vừa đi ra ngoài chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu cho mọi người, đến khi đó ta lại lén lút chuồn đi...”

Nàng còn chưa nói hết, Tạ Lang đã tiếp lời: “Lén lút như chuột ấy hả?”

Cơ Tụ ngẩng đầu, nàng luôn có cảm giác ánh mắt chàng nhìn mình có vẻ khó chịu, giờ còn so sánh nàng như chuột chẳng tao nhã chút nào cả.

Thế nhưng từ trước đến giờ Cơ Tụ là người luôn nhanh nhạy trong mọi tình huống, nàng lập tức cười khanh khách nói: “Đúng vậy, giống như chuột đấy.”

Thấy nàng không màng thể diện, Tạ Lang cũng cười xòa, từ từ nghiêng người, khẽ kề trán mình vào trán Cơ Tụ, rồi cất giọng nhẹ nhàng như làn nước: “Không được!”

Tại sao chàng có thể thốt hai từ ấy mang theo tình ý dạt dào như vậy? Khuôn mặt Cơ Tụ bỗng chốc đỏ ửng.

Rồi nàng lại ngước mắt, nhìn vào nét mặt không được vui vẻ cho lắm của Tạ Lang, cười híp mắt, khẽ lắc cánh tay chàng rồi dịu dàng dụ dỗ: “A lang đừng vậy mà... Làm thế không tốt đâu.”

“Tại sao lại không tốt?” Tạ Lang tiếp tục rót một chung rượu, vừa chậm rãi nhấp một hớp vừa nói, “Ta và A Tụ đều là nam chưa cưới nữ chưa gả, vì sao không nên để người ta nhìn thấy?”

Đây rõ ràng là chàng đang nói hươu nói vượn!

Cơ Tụ suýt nữa nổi đóa lên nhưng rồi lại cố gắng ổn định tâm trạng mình. Nàng ngồi trước mặt Tạ Lang, đôi mắt phượng nhìn chàng đắm đắm với vẻ khó hiểu, lòng thầm nghĩ: Hôm nay chàng hẹn mình tới đây chắc chắn là có mục đích rồi! Chàng muốn công khai mối quan hệ của chúng ta cho người đời biết, rồi sau đó thuận nước dong thuyền đưa mình vào phủ đây mà!

Chàng đúng là đồ nham hiểm!

Thời này chỉ cần tiểu cô có chút kiến thức đều biết, trong tình huống thân phận mình kém xa đằng trai, họ sẽ không hỏi đôi phương có thể cưới mình làm thê tử hay không, bởi vì đây là điều bất khả thi. Sĩ thứ không được cưới gả là phép tắc của tầng lớp sĩ tộc cao sang quyền quý. Đừng nói là Tạ Lang, ngay cả Tạ An, người đã khởi xướng nên mấy trăm năm vinh hoa của gia tộc Trần Quận Tạ thị cũng không dám làm trái nữa kia.

Thời đại này hôn nhân có rất nhiều quy tắc, thông thường đại đa số con cái của Trần Quận Tạ thị sẽ chọn kết hôn cùng người của Lang Gia Vương thị, nếu Lang Gia Vương thị không có lựa chọn nào khác thích hợp, họ mới chọn Trần Quận Viên thị hoặc thế tộc có địa vị thấp hơn một bậc.

Đây là một quy định vô cùng hà khắc. Kể từ thời Lưu Tống, người của hoàng thất từng cầu hôn hoặc hứa gả với người của đại thế gia như Vương - Tạ mấy lần nhưng đều bị từ chối. Hậu quả là khiến hoàng thất vịn vào cớ này giết hại sĩ tộc không hề kiêng nể, lấy giết chóc để hàng phục bọn họ. Thậm chí vào thời Tùy Đường, hai nhà Vương Tạ đã không còn hưng thịnh nữa. Đến thời nhà Lương, chỉ vì từ chối hôn ước với hoàng thất mà họ còn bị tàn sát vài bần!

Trong bối cảnh này, với thân phận hiện giờ của Cơ Tụ, nếu nàng cứ thế đi theo Tạ Lang thì chỉ có thể làm thiếp thôi!

Cơ Tụ đảo mắt liên hồi, rồi đứng dậy lặng lẽ đi vén rèm cửa nhìn ra phía ngoài, sau đó nhanh chóng thu tay lại, dựa vào tường. Hai mắt Cơ Tụ lảo liên đánh giá căn phòng, nhìn dáng vẻ của nàng, hiển nhiên là đang vất óc tìm cách ẩn nấp đây.

Trông thấy vẻ mặt vô cùng sinh động của Cơ Tụ, Tạ Lang vốn đang hơi cau chột thấy thích thú. Chàng dứt khoát tựa vào sập, ngắm nhìn biểu cảm đa dạng của nàng.

Phía ngoài lại truyền đến một loạt tiếng bước chân, bất chợt giọng nói có chút lạnh lùng của Tam hoàng tử từ từ vang lên, “Nghe nói hoàng đế Bắc Ngụy ra lệnh cấm Phật giáo đúng không?”

Trang Thập Tam chậm rãi trả lời: “Đúng vậy, nghe nói là Thôi Thủy đề nghị, hiện nay cao tăng Bắc Ngụy rời rít xuôi Nam, không lâu nữa Kiến Khang ta sẽ tụ hội rất nhiều cao tăng cho xem.”

Tam hoàng tử từ một tiếng. Tiếng bước chân chậm chậm vang lên, nghe như thể y đang đi dạo thưởng thức gì đó. Một lát sau, y nói: “Không ngờ bên trong còn có một gian phòng nữa.”

Y vừa dứt lời, Trang Thập Tam lập tức ra lệnh: “Hai người các ngươi vào xem thử trong đó có gì không.”

Hai người thị vệ thừa vâng, vừa mới cất bước thì tiếng nói của một vị hòa thượng vang lên, “A Di Đà Phật, Tà thí chủ Tà Lang đang thanh tu bên trong.”

Tam hoàng tử khựng lại chốc lát, sau đó khẽ cười: “Hóa ra là danh sĩ phong lưu Tà Thập Bát. Nếu Tà Thập Bát đang bên trong, ta cũng chẳng đi vào làm gì, lui ra thôi.”

Lúc sau, tiếng bước của nhóm Tam hoàng tử chân mới dần dần đi xa.

Gần như họ vừa đi khỏi, Cơ Tự lại vén rèm nhìn quanh lần nữa, nhưng mới nhìn một cái đã thấy thất vọng. Nàng chạy đến bên cạnh Tà Lang, nắm lấy áo bào chàng, đôi mắt đầy trông mong, bất lực nói: “A lang, bên ngoài người đông nghìn nghịt. Chàng nói xem tại sao đại sư kia không giảng kinh ở nơi khác mà cứ phải ngay trước cửa phòng chúng ta vậy?”

Tà Lang ung dung nhìn nàng, chẳng buồn quan tâm.

Cơ Tự mặt ủ mày chau: “Mới sáng sớm đã gặp phải mấy người không thể đắc tội rồi. A lang, sau này nhất định ta sẽ rất thâm tâm cho xem!”

Thoáng chốc, nàng nhớ lại mình rơi vào tình cảnh bây giờ là do A lang trước mắt này ban cho, thế là Cơ Tự bưng bưng lửa giận, chau mày trợn mắt nhìn Tà Lang. Thế nhưng khi đối mặt với ánh mắt thần nhiên của chàng, cơn giận của Cơ Tự đã biến mất tăm.

Tức cũng tức không nổi, mà trốn cũng trốn không xong. Bây giờ nàng phải làm sao đây?

Cơ Tự ngồi trước mặt Tà Lang, vẻ mặt thay đổi liên tục. Lại qua một lúc nữa, nàng đứng phắt dậy, liếc mắt nhìn ra ngoài rồi nghĩ: Nếu bây giờ không đi thì không còn cơ hội nữa đâu. Thế là, nàng thừa dịp phía ngoài không có ai chú ý trong phật đường, bèn lao vụt ra.

Nàng vừa ra khỏi gian phòng nhỏ thì lập tức ẩn mình vào góc khuất, quan sát mọi thứ xung quanh, thấy chỗ này thật sự không có nơi ẩn thân, cuối cùng chán nản chạy về bên cạnh Tà Lang.

Tà Lang đang thưởng thức chung rượu, thấy nàng ủ rũ đi vào, còn giờ chung rượu lên mời nàng nữa.

Cơ Tự tức nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cuối cùng không nói được câu nào. Nàng tựa vào tường, tự nhủ: Phải làm sao bây giờ? Ở đây chỉ có một lối ra duy nhất nhưng đang bị đám người kia tụ tập chắn mất rồi. Hơn nữa đứng ở chỗ này đã có thể nhìn thấy bóng dáng đám Viên tiểu cô, không chừng họ vẫn đang đợi Tà Lang xuất hiện bằng được đấy chứ.

Đã không đi ra được mà cũng không có chỗ ẩn nấp, Cơ Tự ngửa đầu nhìn xà nhà, hận mình không có phép thuật để đi xuyên tường. Nàng ủ ê đến gần Tà Lang, ngồi xuống gối đầu lên đùi chàng, khẽ cọ mặt mình làm nũng rồi cất giọng dịu dàng cầu xin: “A lang, chàng nghĩ cách giúp ta đi.”

Tà Lang cúi đầu nhìn hành động làm nũng của nàng. Thật kỳ lạ, rõ ràng động tác của nàng vừa quyến rũ vừa đáng yêu, nhưng trong lòng chàng chẳng hề vui vẻ, ngược lại còn nhớ đến câu “ta chỉ muốn ôm bắp đùi vàng của người” mà nàng nói lúc say rượu khi trước nữa.

Nghĩ đến đây Tà Lang duỗi đôi chân dài của mình ra, neho mắt nhìn nàng, ôn hòa nói: “Thích thì ôm chặt vào.”

Cơ Tự sững sốt, bị chàng nhắc như vậy mới phát hiện ra mình đúng là không biết xấu hổ, thế mà lại đi ôm chân chàng. Nàng thoáng đỏ mặt, ấp a ấp úng: “Ta, ta không cần.” Sau đó lại ngẩng đầu, đôi mắt long lanh nhìn chàng xin xỏ: “A lang, chàng nghĩ cách giúp ta đi mà.”

Hiện tại Cơ Tự cũng nghĩ thông rồi, bản thân nàng không có cách thoát khỏi cảnh nguy khốn này, biện pháp duy nhất chỉ có thể cầu xin Tà Lang thôi.

Sau khi hạ quyết tâm, da mặt Cơ Tự như được phủ thêm vài lớp, nàng ngồi lên sập, ôm một cánh tay Tà Lang, vừa lay vừa nũng nịu nhờ vả: “A lang, chàng nghĩ ra cách giúp ta đi.”

Tà Lang cứ bị nàng lay như thế cũng đành hết cách, đặt chung rượu xuống, ngoảnh sang nhìn nàng. Chàng vươn tay ra, ngón tay lạnh lạnh nhẹ nhàng sờ trôn khuôn mặt nàng, thờ dài thườn thượt: “Tại sao nàng lại bướng bỉnh như vậy?” Đến đây chàng lại nhẹ giọng than thở: “Thôi được rồi.”

Thấy Tà Lang đứng lên, hai mắt Cơ Tự lóe sáng. Nàng ngược mắt dõi theo chàng, thấy chàng quay đầu lại nhìn mình thì cười rạng rỡ.

Đúng là không có thiên lý mà! Rõ ràng là chàng gài bẫy nàng, thế mà nàng còn phải lấy lòng chàng bằng mọi cách, bây giờ còn phải tươi cười nịnh nọt nữa!

Nhìn vào đôi mắt sáng ngời của Cơ Tự, Tà Lang lại thờ dài một tiếng rồi quay người sai bước ra khỏi gian phòng.

Cơ Tự dỏng tai lắng nghe, chỉ chốc lát sau bên ngoài liền truyền đến tiếng reo hò ầm ĩ. Thừa dịp không có ai chú ý, nàng chạy ra Phật đường, núp mình trong góc tối. Nhìn đám Viên tiêu cô đã đi theo Tạ Lang rời đi xa, lúc này Cơ Tự mới bình tĩnh bước ra.

Tạ Lang đứng nơi sườn núi nhìn bóng dáng của Cơ Tự xa dần, chàng mới khép hờ mắt, từ từ nhấp một hớp rượu.

Thôi Từ Độ bên cạnh cũng nhìn thấy Cơ Tự, y ngạc nhiên nói: “Sao thế? Ngươi còn chưa thu phục được à?” Rồi y lại hỏi dồn: “Đã đến mức này rồi mà nàng còn không chịu theo ngươi sao?”

Tạ Lang đặt chung rượu xuống, thông thả đáp lời: “Chưa tới lúc thôi.” Sau đó chàng khẽ thở dài, “Ta không muốn ép buộc nàng quá mức.”

Thôi Từ Độ bật cười, nhàn nhả nói: “Vâng, ngươi không thể ép buộc người ta, ai bảo ngươi là Tạ Thập Bát chứ? Cả đời Tạ Thập Bát chỉ đào bẫy để người ta tự nhảy vào thôi, lúc nào cũng khinh thường việc ép buộc người khác mà!”

Lúc Cơ Tự xuống núi như có cảm giác được sống lại lần nữa. Nàng ngắm nhìn phong cảnh non xanh nước biếc xung quanh, hít sâu bầu không khí trong lành, tâm trạng vui vẻ bay bổng.

Ngay lúc Cơ Tự đi tới dưới chân núi, nàng chợt nghe thấy mấy giọng nói quen quen càng lúc càng gần, bèn vội vàng ngừng bước, chạm mặt với mười mấy người đang rẽ từ đường khác đi đến.

Trong mười mấy người này, ngoại trừ Tam hoàng tử và Trang Thập Tam mà nàng đã biết từ trước, còn có một lang quân trẻ tuổi mặc áo bào thái tử nữa. Xem ra người này chính là thái tử rồi.

Lúc nàng ngẩng đầu đánh giá đám người đối diện đi đến, gã thái tử có sắc mặt tái nhợt, bước chân yếu ớt, tuy mặt mũi tuấn tú nhưng vừa nhìn đã thấy tử sắc quá độ cũng đang nhìn nàng.

Tuy hiện tại Cơ Tự cũng xinh đẹp, nhưng trên đời này thiếu gì mỹ nữ, thế nên thái tử chỉ thoáng liếc qua nàng liền dời mắt đi.

Đúng lúc này trên đỉnh núi đột nhiên truyền đến loạt tiếng vũ khí va chạm vào nhau leng keng và tiếng hô hào chém giết. Tất cả người ở đây đều là người có thân phận nhạy cảm, vừa nghe thấy âm thanh này, sắc mặt họ đều sa sầm. Đám người thái tử và Tam hoàng tử nhanh chóng lui về phía sau, còn đám bộ khúc thì che kín xung quanh họ.

Trên sườn núi đột ngột truyền tới một tiếng quát “Mau tránh ra!”, sau đó một người áo đen lập tức nặng nề ngã xuống ngay trước mặt Cơ Tự, máu của y tung tóe khắp nơi, bắn cả lên mặt nàng!

Nơi nơi đều vang dậy tiếng la hét, tiếng khóc lóc và cả tiếng chạy trốn hoảng loạn. Ngay cả ngựa lừa cũng sợ hãi hí vang trời.

Ngược lại người bình tĩnh nhất là đám người hoàng thất. Thái tử và Tam hoàng tử nhân nhả đứng đó, vẻ mặt của đám Trang Thập Tam cũng là trầm lặng.

Nhưng bất mắt nhất phải kể đến Cơ Tự. Dưới ánh nhìn chòng chọc của mọi người, một tiểu cô nhìn một người biến thành đồng thịt nát trước mặt, chẳng những nàng không hề kêu gào khóc lóc hoảng sợ mà còn đứng đung đứng đó. Lúc này nàng lấy tấm khăn tay trong ngực áo ra, lau vết máu trên mặt với tư thế vô cùng ưu nhã, vô cùng thong dong.

Đương nhiên Cơ Tự không hề sợ hãi với việc chết chóc này. Dù sao nàng có ký ức của kiếp trước, đã làm du hồn mấy chục năm, đương nhiên cảnh tượng này không thể nào dọa được, chỉ là một cái xác thôi mà.

Về điểm tĩnh dù núi Thái Sơn có sụp trước mắt cũng không hề nao núng của Cô Tự quả thật khiến mọi người sửng sốt. Đám người thái tử và Tam hoàng tử đều bất giác quay đầu nhìn nàng.

Cơ Tự không chú ý tới những người này, chỉ thông thả lấy khăn tay ra lau vết máu trên mặt, sau đó gấp lại rồi bỏ vào áo. Cuối cùng, nàng quay người, tiếp tục ung dung cất bước xuống chân núi.

Mãi cho đến khi bóng dáng Cơ Tự khuất khỏi tầm mắt, thái tử mới choàng tỉnh lại. Gã vội túm lấy ống tay áo người bên cạnh: “Tiểu cô vừa rồi là con nhà ai vậy? Thấy không? Phong thái trấn tĩnh thong dong lúc nàng lau vết máu trên mặt quả thực đẹp như tranh vẽ vậy! Mau mau điều tra đi, cô phải biết nàng nữ nhi nhà ai mới được!”

Thế là, Cơ Tự vừa bước chân vào phủ, lát sau đã nhận được một lá thư Tôn Phù đưa tới.

Thấy nàng đọc xong thư liền hốt hoảng, Tần Tiểu Thảo vội hỏi: “Tiểu cô sao thế ạ?”

Cơ Tự nhìn Tôn Phù, khẽ nói: “Bức thư này do Trang Thập Tam viết.” Rồi nàng đứng phắt dậy, “Chuẩn bị đồ đạc đi, mấy người các ngươi theo ta trở về thôn trang trốn một thời gian thôi.”

“Trốn ư?” Sắc mặt Tôn Phù chợt trắng bệch, y vội hỏi: “Tiểu cô, đã xảy ra chuyện gì, tại sao phải trốn?”

Cơ Tự chìa lá thư trong tay, tức tối nói: “Trang Thập Tam cho biết thái tử ham mê nữ sắc, trong hậu cung đã có mấy trăm mỹ nhân đang phái người tìm tung tích của ta. Trang Thập Tam còn nói, nếu không muốn rơi vào hậu cung của thái tử thì ta phải trốn một thời gian đợi gã quên mất rồi hẳn trở về.”

Tôn Phù lo lắng đến độ đầu đầy mồ hôi, nói như thể sắp khóc: “Vây, vậy phải làm sao bây giờ? Tiểu cô, liệu trốn là xong sao? Có cần nhờ lang quân Tạ gia giúp không?”

Cơ Tự lắc đầu: “Trang Thập Tam nói, xưa nay thái tử thích một nữ tử sẽ không quá một tháng, hẳn nói ta chỉ cần trốn một hai tháng thì thái tử sẽ quên ta thôi.” Nháy mắt, Cơ Tự than thở, “Ta đã nói một khi ta mặc nữ trang là dễ dàng xảy ra chuyện lăm cho xem!”

Tần Tiểu Thảo cũng lo lắng vô cùng: “Nhưng tiểu cô à, trong hơn nửa năm này, mỗi ngày người đều đẹp hơn một chút, bây giờ mới chỉ ưa nhìn thôi mà đã khiến thái tử đề ý rồi, nếu sau này đẹp đến nỗi khuynh thành thì chẳng phải sẽ không bao giờ bước ra khỏi cửa hay sao?”

Cơ Tự im lặng không biết phải nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Bão Tuyết Và Tết Nguyên Tiêu

Về đến thôn trang ở vùng ngoại ô, Cơ Tự liền sai đám hạ nhân chặt cây cối trên đỉnh núi phía sau nhà. Mặc dù hiện tại nhà nàng đã chuẩn bị đầy đủ than củi nhưng nhờ đầu người khác cần đến, có lẽ nàng có thể giúp chút sức mọn.

Nháy mắt đã mười ngày trôi qua, bốn mươi năm mươi người đồng loạt hành động, cuối cùng đã đốn tất cả cây cối trên núi kia thành củi, rồi lại tu sửa sơ qua miếu Thổ địa thêm lần nữa.

Ngày thứ mười hai, Cơ Tự dậy từ sáng sớm, phát hiện khoảnh sân nhà mình đã phủ đầy tuyết, hóa ra cuối cùng tuyết cũng rơi rồi.

Tối buổi tối lúc tuyết rơi là tả như lông ngỗng, phạm vi tầm nhìn của Cơ Tự đều lu mờ. Thấy cảnh bão tuyết hiếm có này, Cơ Đạo được nghỉ học từ mấy ngày hôm trước cao hứng reo lên: “Tỷ tỷ, tuyết rơi nhiều quá, chúng ta ra sân đắp người tuyết đi.” Phút chốc cậu lại bảo: “Tỷ tỷ, sao tỷ không chuyển mấy cây hoa mai đến đây trồng, đến mùa hoa mai đua nở sẽ khiến sân viện trông trải trong nhà chúng ta trông muôn màu muôn sắc hơn nhiều.”

Cơ Tự cười nói: “Đệ không nhắc ta còn không nghĩ ra ấy, được rồi, dù sao ta cũng không định để ba mươi mẫu đất trong thôn trang này cây cối gì cả, cứ làm theo đệ nói, dứt khoát biến nơi này thành một hoa viên cũng được.”

Cơ Đạo càng vui sướng hơn: “Vây đệ còn muốn trồng hoa đào, hoa lê nữa.”

Cơ Tự cười nói: “Đệ tự muốn làm gì thì đi nói cho nhóm Trịnh Ngô thúc thúc, chờ mùa xuân sang năm, chúng ta sẽ biến thôn trang này thành một vườn hoa thật lớn.” Hiện tại trong hẻm ngấm nhà nàng còn có hơn hai trăm ruộng vật phẩm trân quý, cho nên giọng nói của Cơ Tự tràn trề tự tin.

Cơ Đạo vui mừng reo vang sau đó chạy tốt đi. Đôi mắt nhìn theo bóng dáng đệ đệ, Cơ Tự trầm nghĩ: Dù kiếp trước ta có nằm mơ cũng không có được cuộc sống ấm no như bây giờ. Nếu hiện tại ta đã có được, nhất định không thể bỏ lỡ đánh mất chỉ vì tình yêu mong manh kia được.

Sau khi trở về từ Thanh Viễn tự, Cơ Tự vẫn luôn nghĩ tới Tạ Lang, nhớ từng lời nói từng nụ cười của chàng, nhớ tới sự dịu dàng ôn hòa của chàng, ngay cả bản thân Cơ Tự cũng không biết nỗi nhớ nhung ấy đã nảy mầm bén rễ trong tim nàng từ lúc nào kia nữa. Nàng chỉ biết, có khi nàng còn hận không được đem ngày ở bên cùng chàng, dù là không thể biến chàng thành của riêng mình nhưng lúc nào cũng có thể trông thấy chàng thì tốt biết mấy. Thế nhưng trong tiềm thức, lý trí Cơ Tự luôn xuất hiện kịp thời, nhanh chóng khiến nàng tỉnh táo và bình tĩnh lại.

Mấy ngày tiếp theo, tuyết vẫn rơi không ngừng. Ngày đầu tiên Cơ Tự vẫn còn dậy sớm theo thói quen nhưng đến ngày thứ hai thì lại ngủ thẳng đến tận buổi trưa mới tỉnh dậy. Lúc này, bên ngoài tuyết đã trắng xóa mù mịt, thoáng nhìn qua cửa sổ, màu trắng kia thật làm người ta chói mắt.

Cơ Tự lạnh đến nỗi lại chui rúc trong chăn, nàng không muốn rời giường nhưng cũng không buồn ngủ, thế là dứt khoát nghiên cứu quyển “Tướng Cốt Luận” mà Trương Hạ Chi gửi tặng.

Chốc lát sau, Cơ Tự nghe thấy tiếng cười khanh khách của Cơ Đạo và Tần Tiểu Mộc đang chơi ném bóng tuyết truyền đến, nàng cũng vui vẻ cười theo.

Thoáng chốc năm ngày đã trôi qua. Trận tuyết này lúc lớn lúc nhỏ mãi không ngớt, lớp tuyết đọng trên mặt đất đã cao tới đầu gối. Tối lúc này những gian phòng xập xệ trong thôn trang vang lên tiếng kêu kẹt bởi lớp tuyết dày đè nặng. May mà Trịnh Ngô và Dữ Trầm đều người có kinh nghiệm, ngay từ lúc Cơ Tự nói rằng sẽ có trận tuyết lớn, các phòng ốc trong thôn trang đều được kiểm tra và sửa sang lại, bây giờ thấy tình hình không ổn, Trịnh Ngô vội thông báo cho mọi người dời đến ở tạm trong mấy gian phòng chắc chắn hơn.

Nháy mắt lại mười ngày trôi đi. Bầu trời vẫn một màu xám xịt, tầng lớp tuyết thi nhau chồng lên trên mặt đất, không khí càng lúc càng lạnh. Tối qua, phòng chứa củi sườn trái trang viên đã bị đóng tuyết đè sập rồi. Cũng may Trịnh Ngô đã chuyển hết đồ bên trong ra ngoài từ sớm.

Đến ngày thứ mười một, Cơ Tự mặc chiếc áo lông thật dày, ôm túi sưởi trong tay đứng dưới mái hiên ngắm cảnh tuyết trắng trời, tự nhủ: Ta đã cảnh báo từ trước nhưng vẫn có một gian phòng bị sập, không biết dân chúng ngoài kia thế nào rồi nhỉ? Cũng không biết Văn Đô có chuyện gì ta cho triều đình, để họ chuẩn bị công tác dự phòng hay không?

Chuyện mùa đông năm nay sẽ có bão tuyết, Cơ Tụ chỉ nói cho nhóm Văn Đô, còn Tạ Lang thì nàng không nói gì.

Lý do nàng không nói cho Tạ Lang không phải vì nàng không tin chàng mà bởi vì vị thế của chàng hiện tại không thể tiến thêm mà chỉ có thể lùi xuống. Nếu như Tạ Lang biết sẽ có đợt thiên tai này, với tính cách của chàng tất nhiên sẽ làm vài chuyện cho dân chúng, nàng thật sợ chàng chạm phải sự mất cảm của mấy người trong triều, sau cùng mang đến họa sát thân cho chính chàng. Theo Cơ Tụ, cùng chuyện như vậy, nếu Văn Đô làm thì sẽ nâng cao thanh danh của y, thế nhưng nếu là Tạ Lang sẽ chỉ dẫn tới sự nghi kỵ khôn cùng!

Bên này Cơ Tụ đang nghĩ đến Tạ Lang, bên kia người nhà Vương Trần đang chen chúc trong phòng bếp, than củi đỏ rực tỏa ra hơi ấm cho cả gian phòng. Hiện tại chỉ có phòng bếp là ấm nhất, vào tối hôm qua, ba gian phòng nhà y cũng đã bị tuyết đọng đè sập. Lúc ấy cả nhà họ đang ngồi quây quần bên đồng than hồng, mọi người đóng tai lắng nghe tiếng nhà bị sụp xa xa thỉnh thoảng vang lên phía ngoài và cả tiếng khóc lóc thể lương truyền tới theo cơn gió lạnh, như muốn giãy xé tâm can từng người, khiến cả nhà họ chẳng ai muốn cắt lời trò chuyện. Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng “rầm” rõ to vang lên ngay bên cạnh họ, trong nháy mắt Vương Trần liền phát hiện ba gian phòng nhà mình cũng bị sập rồi!

Cả nhà họ đều kinh hoàng, nháy mắt đều tỏ vẻ đau buồn xen lẫn chút may mắn. Suốt cả một đêm họ đều im lặng, đến tận lúc này phụ thân Vương Trần mới cất giọng khàn khàn: “Trần Nhi, vị cao nhân bảo cơn mưa than củi ấy đã cứu mạng cả nhà ta đấy.”

Trên thực tế, Cơ Tụ không chỉ cứu mỗi nhà họ, trong lúc phụ thân Vương Trần thu mua than lửa còn nói cho những nhà hàng xóm láng giềng biết. Mà thời này, dân chúng đều vô cùng kính trọng những người trí thức, người xung quanh đã sớm biết Vương Trần thông minh tài ba, nghe thấy tin tức đó là do y truyền ra, khi ấy đại đa số người dân đều tin tin tưởng. Tranh thủ lúc trời quang nắng ráo và đang vào mùa nông nhàn, họ liền chặt cây phơi thành củi, sửa chữa phòng ốc. Bây giờ nghĩ lại, hành động chuẩn bị của họ ít nhất có thể làm giảm bớt một nửa số người thiệt mạng cho thôn làng này.

Nghe được mấy lời của phụ thân, vẻ mặt Vương Trần hơi chút nghĩ ngợi. Hắn đi vài bước nhìn đồng tuyết thật dày ngoài kia qua ô cửa cũ nát, một lát sau mới khẽ nói: “Thế mà hắn lại đoán trúng!”

Bên phía Lưu Khiên và Đàm Tranh cũng xảy ra chuyện tương tự. Cũng thông qua sự ảnh hưởng của bản thân, họ đều thông báo cho người trong thôn chuẩn bị từ rất sớm.

Còn lúc này, phò mã Văn Đô cũng đang ở trong căn viện nhà mình, lẳng lặng nhìn cảnh trắng xóa bên ngoài. Thấy y khoanh tay, vẻ mặt nghiêm túc, một người hầu đi tới phía sau y hỏi: “Phò mã đang lo lắng cho dân chúng sao? Người đã bẩm báo chuyện mùa đông năm nay sẽ có bão tuyết cho bệ hạ rồi mà, tuy bệ hạ và chúng thần đều không tin nhưng người cũng đã lan truyền tin tức khắp nơi, cảnh báo cho toàn dân cả rồi, chắc cũng có chút tác dụng ấy ạ. Nếu đã cố hết sức mình, người cần gì phải ưu tư nữa?”

Lát sau y mới khẽ nói: “Vị Cơ tiểu lang kia khá thần kỳ. Tình trạng giá than củi bây giờ thế nào rồi?”

Người hầu kia trả lời: “Đã tăng lên gấp ba lần so với bình thường rồi.”

Văn Đô nói: “Thông báo cho mọi người, bắt đầu từ hôm nay chúng ta sẽ bán ra than củi dự trữ trong kho kia.”

Người hầu kia vội vàng hỏi: “Bán với giá bao nhiêu?”

Văn Đô trả lời: “Cứ theo giá thị trường. Người khác tăng gấp ba thì chúng ta cũng bán với giá gấp ba.”

“Vâng!”

Đợt rét kỉ lục này kéo dài khoảng một tháng khiến toàn bộ sông ngòi lớn nhỏ ở Kiến Khang đều đóng lớp băng thật dày, đến cả xe lửa cũng chạy qua được. Nhưng nó cũng khiến vô số phòng ốc ở các nơi bị sập và khiến khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Kiến Khang có thêm rất nhiều ăn xin.

Nhưng nhìn chung, thiệt hại trong trận bão tuyết lần này đã giảm đi nhiều so với kiếp trước. Ở kiếp trước, đợt rét này ủa đến khiến toàn bộ người Kiến Khang đều bất ngờ không kịp chuẩn bị, lúc ấy ngay cả các đại sĩ tộc cũng sinh bệnh chỉ vì không có đủ than củi sưởi ấm. Nửa tháng sau, giá than củi trong thành Kiến Khang tăng lên gấp bảy lần. Còn ở kiếp này, bởi vì Văn Đô khuyên mọi người nên thu mua than củi đã dẫn tới rất nhiều người cảnh giác, mặc dù họ không đến nỗi bắt chước thu mua than củi tích trữ thật nhiều nhưng dựa theo chân lý có phòng bị trước sẽ tránh được tai họa, người người nhà nhà đều bắt tay vào sửa chữa phòng ốc chuẩn bị than củi, thế là họ đều bình an sống sót qua trận rét lớn trong lịch sử này. Mà hành động bán ra than củi của Văn Đô lại càng làm cho những người chưa chuẩn bị đầy đủ than củi lại tiếp tục lo lắng.

Vào lúc đó, Cơ Tụ cũng sai đám bộ khúc phân phát số than củi dư dả của mình cho những nhà hàng xóm bị sập.

Bước sang năm mới, tuy năm sáu ngày liền trời quang nắng ấm, nhưng trên đường phố Kiến Khang không hề có một bóng người qua lại. Bởi vì ngày tuyết tan còn lạnh hơn cả ngày tuyết rơi.

Mãi cho đến trước hôm Tết Nguyên Tiêu, tuyết đọng mới dần tan hết. Lúc này thời tiết Kiến Khang mới được coi là đẹp, bầu trời trong xanh cao vợi vợi, cơn gió xuân dịu dịu đông đưa.

Tết Nguyên Tiêu đến rồi.

Dù Cơ Tụ có ở li trong thôn trang cũng có thể nghe thấy tiếng người nói râm ran bên ngoài. Người Kiến Khang đã phải ru rú trong nhà suốt bốn mươi

mấy ngày để tránh rét, thấy ánh nắng rực rỡ, gió xuân ấm áp, mọi người đều vội vã ra ngoài dạo chơi.

Lúc này Cơ Tụ đang ở trong thư phòng, trước mặt nàng là tập bản thảo “Thương Hàn Tập Chứng Luận” thật dày. Thật ra nàng đã viết xong cuốn sách này từ lâu nhưng vẫn chưa đưa cho Tạ Lang. Trong vô thức, Cơ Tụ luôn muốn dành cơ hội đưa bản thảo để được gặp mặt cho chàng lần nữa.

Đến khi hoàng hôn, Cơ Đạo chạy từ ngoài vào, gọi Cơ Tụ: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, chúng ta đi dạo đi. Mới vừa rồi đệ trông thấy phố lớn ngõ nhỏ ngoài kia đều treo đèn lồng, đẹp lắm ạ.”

Đám Tàn Tiểu Thảo cũng chạy vào theo sau Cơ Đạo, họ ngược mắt nhìn Cơ Tụ với vẻ mong đợi.

Cơ Tụ đứng lên: “Được rồi. Thông báo cho mọi người, hôm nay nghỉ ngơi, tất cả mọi người đều có thể đi ngắm hoa đăng.”

Nàng vừa dứt lời, Cơ Đạo đã nhảy cẫng lên, vui mừng reo vang: “Ngắm hoa đăng thôi! Ngắm hoa đăng thôi!” Xen lẫn trong tiếng reo hò của Cơ Đạo, còn có tiếng cười khúc khích của đám hạ nhân.

Thoắt cái đã đến chạng vạng.

Cơ Tụ trang điểm tỉ mỉ liền biến thành một tiểu cô xinh đẹp yêu kiều, đầu đội mũ sa, nắm tay Cơ Đạo, dẫn theo Tàn Tiểu Mộc và Tàn Tiểu Thảo thong thả ra phố.

Hôm nay trên đường phố Kiến Khang không hề có xe lừa xe ngựa, mỗi góc ngách đều được quét tước sạch sẽ, trước mỗi cửa hàng đều giăng đèn kết hoa, Cơ Tụ chú ý nơi đây còn chẳng có bóng dáng của tên ăn mày nào cả.

Trang viên của Cơ Tụ không ở trung tâm, tới khi họ ra đến đường cái đã một canh giờ trôi qua, mà lúc này ánh chiều tà cuối cùng cũng đã biến mất.

Thấy người người qua lại nhộn nhịp trên đường, những ngọn đèn lồng muôn màu muôn vẻ và vài chiếc đèn trời được thả bay cao soi sáng cả con phố, Cơ Đạo vui vẻ gọi: “Tỷ tỷ, Kiến Khang đẹp quá đi mất. Kinh Châu chúng ta cũng có Tết Nguyên Tiêu nhưng không náo nhiệt như ở đây.”

Không ngờ cậu vừa nói xong, một phụ nhân trẻ tuổi đứng bên liền cười nói: “Tiểu lang quân tới từ Kinh châu à? Chắc hẳn ngươi cũng không biết nơi lung linh nhất, tưng bừng nhất tới nay ở Kiến Khang không phải ở mấy con phố này mà là Ô Y Hạng kia.”

“Ô Y Hạng ư?”

Nhóm Cơ Tụ đồng loạt quay sang, mong mỏi chờ thị nói tiếp.

Phụ nhân kia nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy. Ô Y Hạng là nơi ở của các sĩ tộc đứng đầu trong thiên hạ. Ngay cả lúc chiến loạn, mỗi khi đến Tết Nguyên Tiêu, các đại sĩ tộc ở Ô Y Hạng cũng sẽ mở hội hoa đăng, treo rất nhiều đèn lồng đủ màu, còn cả con cháu của hai nhà Vương - Tạ đều xuất hiện cho dân chúng chiêm ngưỡng nữa. Tết Nguyên Tiêu ở Ô Y Hạng chính là thắng cảnh đẹp nhất ở Kiến Khang đấy.”

Nàng ta khẽ chớp mắt nhìn nhóm Cơ Tụ: “Còn quang cảnh cụ thể thế nào, đợi lát nữa các ngươi đi xem sẽ biết.”

Cơ Đạo và đám người hầu lại càng hưng phấn, liên miêng reo lên, nếu không phải Cơ Tụ nắm tay cậu thật chặt thì cậu đã chạy đi mất rồi.

Càng là tới gần Ô Y Hạng, Cơ Tụ càng kinh hãi bởi quang cảnh lộng lẫy huy hoàng ở nơi đây. Trên đỉnh đầu nàng là hàng nghìn chiếc đèn trời đủ lớn đủ nhỏ, xung quanh treo đầy đèn lồng, bây giờ Phật giáo mới bắt đầu hưng thịnh, còn Đạo giáo thì đã bước lên đỉnh phồn vinh, Nho gia và Huyền Môn cũng trở thành chính thống. Thế là trong đây đèn lồng được treo chi chít hai bên phố, nào là đèn hoa sen của đạo Phật, đèn tiên nữ Ma Cô (1) của Đạo giáo, Nho gia thì treo đèn viết thư pháp mấy câu nói của đức Khổng Tử. Thú vị nhất phải kể đến đèn lồng của Huyền môn, trên đèn chẳng những vẽ Trúc Lâm Thất Hiền (2), thậm chí còn có cả Tạ Lang. Chắc, phải nói những chiếc đèn lồng về Tạ Lang mới là nhiều nhất.

(1) Tiên nữ Ma Cô là vị nữ thọ tiên trong truyền thuyết dân gian Trung Quốc.

(2) Trúc Lâm Thất Hiền là chỉ bảy người hiền sinh sống vào khoảng cuối đời nhà Ngụy, đầu nhà Tấn ở bên Tàu ngày xưa, vào thời gian giữa những năm 200 - 300 sau Tây Lịch, gồm có: Nguyễn Tịch, Kê Khang, Lưu Linh, Sơn Đào, Hưởng Tú, Vương Nhung, Nguyễn Hàm.

Không chỉ có đèn lồng muôn hình vạn trạng này mà trên các lầu các còn truyền đến tiếng nhạc. Như thể đã có sắp xếp từ trước, trên mỗi lầu các, các sĩ tộc sẽ phái các ca kỹ nhạc kỹ nhà mình ra trình diễn ca múa dưới hoa đăng. Thế là trên dọc đường đi, mọi người chốc chốc thì nghe thấy tiếng đàn du dương, lát lát thì nghe thấy tiếng ca trầm bổng.

Trong cảnh phồn hoa náo nhiệt này, nhóm Cơ Tụ đã đến Ô Y Hạng. Khác xa với tường tượng của Cơ Tụ, Ô Y Hạng không hề ồn ào như những con phố khác. Rõ ràng con đường nghìn nghịt người qua lại nhưng lại vô cùng yên tĩnh.

Cơ Đạo hơi sững sốt, quay lại nhỏ giọng hỏi người phía sau: “Mọi người đang chờ gì vậy?”

Người kia cũng nói nhỏ: “Chờ nhóm con cháu đại sĩ tộc cao sang quyền quý, phong lưu tao nhã kia.”

Dứt lời, khu phố đột ngột tối đen, hóa ra tất cả cây đuốc cấm dọc đường đều bị dập tắt. Bất chợt từng nhà hai bên đường bắt đầu thắp đèn lồng lên.

Ngọn đèn được đốt lên đầu tiên là của Lang Gia Vương thị. Trong nháy mắt, mấy căn lầu các thuộc Lang Gia Vương đều sáng tỏa. Điều khiến Cơ Tụ

bắt ngờ chính là trên những căn lầu đó, phía sau lan can đỏ chót thềm ngọc là mười mấy lang quân Lang Gia Vương Thị anh tuấn kiệt xuất, áo quần là lượt hoặc ngồi hoặc đứng.

Thời đại này quần áo được thiết kế luôn phô bày tư thái thanh tao hoa lệ, những lang quân này đều khôi ngô tuấn tú, trong khoảnh khắc ngọn đèn được thấp sáng, Cơ Tự như có cảm giác nhìn thấy được cả dãy ngân hà, thoáng chốc khiến nàng lóa cả mắt.

Thời bấy giờ, tuy lang quân thiếu niên của Lang Gia Vương thị không còn danh tiếng vô lượng, kiếp trước Cơ Tự cũng không chú ý tới họ cho lắm. Nhưng vào giờ này khắc này, khi tận mắt chứng kiến, nàng mới chợt hiểu ra, thế nào là con nhà cao sang quyền quý, thế nào là phong lưu thanh cao. Chỉ một cử chỉ băng quơ của đám lang quân này cũng đã lấn át phong thái của thái tử đương triều. Chẳng trách con cháu Vương Tạ thà chết cũng không muốn thành hôn với người như công chúa Tô Hòa và thái tử.

Chợt sau lưng Cơ Tự vang lên truyền đến một giọng nói như đang ngủ mê: “Những người này là con cháu dòng chính của Lang Gia Vương thị sao? Đã nhiều năm trời qua, vậy mà người của gia tộc này vẫn mang phong thái xuất chúng như xưa.”

Một lão già khác hạ giọng: “Lang Gia Vương thị đã không còn thịnh vượng như trước kia nữa rồi. Nhớ hai mươi năm trước lúc ta tới đây ngắm hoa đăng, Lang Gia Vương thị có khoảng bốn mươi mấy lang quân thiếu niên thanh tao trác tuyệt, nhưng hiện tại chỉ có mười mấy người thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Chu Ngọc Trở Lại

Ngay lúc này, một thiếu niên cũng đến từ vùng khác nghi ngờ hỏi: “Tại sao tự xưng mấy lang quân này lại cùng xuất hiện để dân chúng chiêm ngưỡng vậy?”

Ông lão kia chỉ về phía sau: “Tiểu lang nhìn bên kia đi!”

Lập tức nhóm Cơ Tự cũng quay lại, trông thấy mấy họa sĩ đang đứng ở góc tối đằng sau. Tàn Tiểu Mộc huych tay Cơ Tự, nhỏ giọng nói: “Tiểu cô, gã Trương Hạ Chi cũng ở đó.”

Đúng vậy, thế mà gã Trương Hạ Chi cũng đứng trong nhóm họa sĩ kia. Họ không tác họa mà vô cùng tập trung nhìn mấy vị con cháu Lang Gia Vương thị đang đứng trên lầu kia. Ánh mắt họ nhìn mấy lang quân kia chăm chú một cách bất thường, hơn nữa tay phải họ còn khua tay trong khoảng không như thể đang phác họa khuôn mặt và thần thái của những người đó.

Lúc này ông lão kia lại nói: “Mấy người đó đều là những họa sĩ kiệt xuất đương thời, bọn họ xuất hiện tại nơi đây để chuẩn bị vẽ một bức họa cho mấy vị con cháu đại sĩ tộc này đây.”

Nói tới đây ông ta khề thờ dài: “Từ lúc xuôi Nam đến nay đã hơn trăm năm, mỗi năm đến hội hoa đăng, hể đất nước vẫn còn thái bình, những vị lang quân sĩ tộc này sẽ đứng trên lầu các nhà mình để những họa sĩ kia vẽ một bức họa giữa cảnh yên bình thịnh thế này. Nhưng tất cả mọi người đều biết, đến Tết Nguyên Tiêu sang năm, nhóm con cháu sĩ tộc đứng trên lầu các kia chắc chắn sẽ lại có thay đổi.”

Ông ấy vừa dứt lời, Cơ Đạo liền hiếu kỳ hỏi lại: “Tại sao?”

Ông lão kia bật cười, cất giọng khàn khàn: “Tại sao ư? Từ thời Tần Hán tới nay,

lão Hán ta chưa bao giờ thấy thiên tai ập ập kéo đến khiến bách tính lầm than, biết bao nhiêu người ngày ngày sống trong vòng xoáy đau khổ bi thương, như hai trăm năm qua.. Bất kể người xuất thân hoàng thất hay sĩ tộc, mỗi quý mỗi năm cũng sẽ có rất nhiều thanh niên anh tuấn kiệt xuất biến thành oan hồn! Các người nhìn nhóm lang quân đang đứng trên cao kia đi, có người nào mà không phong nhã tài hoa cơ chứ? Nhưng không một ai trong số họ dám nói mình có thể ngắm hoa đăng vào Tết Nguyên Tiêu năm sau đâu!”

Lát sau, tất cả ngọn đèn trên lầu các của Lang Gia Vương thị đều vụt tắt.

Cơ Tự nhìn nhóm lang quân lần lượt biến mất khỏi bóng đêm, thầm nghĩ: Những người khác thì ta mặc kệ, nhưng với Tạ Thập Bát, dù ta có bất chấp tất cả cũng phải khiến chàng có thể sống bình an đến già...

Cơ Tự biết, so với những lang quân sĩ tộc khác, tình huống của Tạ Lang còn nguy hiểm hơn rất nhiều. Địa vị của chàng quá cao, danh vọng quá lớn, nhưng lại khác hẳn với mấy danh sĩ kia, họ chỉ đàm huyền luận đạo mặc kệ thế sự. Còn chàng lại nắm giữ một lượng tư binh khổng lồ. Nếu nói với thực lực hùng mạnh như vậy, chàng muốn khởi binh tạo phản, lật đổ triều đình thì cũng chẳng có gì kinh ngạc, nhưng chàng thật sự không hề có dã tâm, chàng chỉ huấn luyện những tư binh kia với mục đích tẩy trừ đi những kẻ ác bá giúp cho dân chúng sống bớt khổ đau hơn mà thôi. Vì thế Cơ Tự luôn có cảm giác chàng như đang đi trên vách núi cheo leo, chỉ chút sơ ý sẽ bị cơn gió thổi ngã tan xương nát thịt!

Trước kia mong ước của Cơ Tự là mình sẽ có cuộc sống tự do, có thể chờ che cho ấu đệ đến khi trưởng thành. Nhưng bây giờ nàng lại có thêm một tâm nguyện nữa, đó chính là, bất kể cuối cùng nàng và Tạ Lang có thể đến được với nhau không, cả đời này nàng cũng phải bảo vệ chàng, nàng nhất

định phải để chàng được sống an bình tới hồi thờ cuối cùng.

Ngay tại thời khắc không gian đã đen kịt trở lại, từng ngôi lầu các của Trần Quận Tà thị lần lượt thấp đèn sáng rờ.

Lần này khi ánh đèn lóe sáng, tiếng reo hân hoan của hơn mấy trăm nghìn nữ tử đột nhiên truyền tới, họ cuồng nhiệt hô lên: “Tà Lang! Tà Lang!”

Bởi vì tiếng hò reo kích động của họ mà bầu không khí ở Ô Y Hạng vẫn lặng phắc này giờ chợt trở nên rộn rã hơn hẳn bởi Tà Thập Bát, người được tôn xưng lang quân tao nhã đệ nhất Giang Nam. Người còn chưa lộ diện mà tiếng hoan hô đã dậy cả góc trời!

Thế hệ trẻ của Trần Quận Tà thị cũng giống với mấy lang quân của Lang Gia Vương thị, đều áo quần là lượt, tuần tú thanh cao. Điều khác biệt duy nhất là người đứng bên cạnh họ là Tà Thập Bát.

Giờ phút này Tà Thập Bát vẫn mặc bộ bạch y như tuyết, gió đêm lồng lộng thổi ồng tay áo chàng bay bay như thể thần tiên hạ phàm. Chàng đang dựa vào lan can lắng nghe tiếng reo hò của mọi người phía dưới, sau đó tru nhả hơi chén rượu trong tay lên tỏ ý mừng.

Chỉ một động tác băng quơ ấy thôi đã khiến các thiếu nữ như thể được uống thuốc kích thích, càng điên cuồng hét chói tai.

Chưa từng có thời đại nào tôn thờ cái đẹp như thời đại này, cũng chưa từng có thời đại nào có hàng ngàn hàng vạn người trở nên si dại vì chỉ một khuôn mặt tuần tú, một cử chỉ phóng khoáng hay một vẻ ngoài cao sang quý phái như thời đại này.

Nhưng chỉ được chốc lát, ngọn đèn trên lầu các của Trần Quận Tà thị cũng dần dần dập tắt.

Nhìn từng đốm sáng dần biến mất trong bóng tối, Cơ Tự chợt thấy hụt hẫng. Vào lúc này, Cơ Đạo khẽ kéo tay nàng, nói nhỏ: “Tỷ tỷ, bên kia có bạn cùng trường đệ, đệ qua đó được không?”

Cơ Tự nhìn theo ánh mắt cậu rồi nói: “Đệ nhớ dẫn hai người hầu đi theo đấy.” Nhưng nàng vẫn chưa yên tâm, lại dặn dò: “Hôm nay đường đông người lắm, cẩn thận bị chen lấn đi lạc đấy, bất kể trong tình huống nào đệ cũng phải theo sát mấy người đó.”

Cơ Đạo cất giọng lạnh lạnh, hậm hực nói: “Tỷ tỷ, sao tỷ cứ xem đệ như trẻ con mãi thế, đệ đã chín tuổi rồi, đã là người lớn rồi.”

“Ừ được rồi, đệ là người lớn rồi.” Cơ Tự bật cười, không nhịn được véo hai má phúng phính của cậu, sau đó mới để cậu rời đi.

Lúc này có người phía sau Cơ Tự nói: “Chờ lát nữa mấy đại mỹ nam kia sẽ ngồi xe đi qua Ô Y Hạng. Đây cũng là thắng cảnh đấy, cả năm mới có một dịp nhìn cho đã mắt thôi.”

Nghe người ta nói thế, hai mắt Cơ Tự chợt sáng ngời. Lúc này Tần Tiểu Mộc ở lại theo hầu Cơ Tự khẽ huých vào tay nàng.

Cơ Tự quay lại, nhưng Tần Tiểu Mộc vẫn đang nhìn chăm chú phía bên phải, y hơi sáp lại gần Cơ Tự: “Tiểu cô, mấy kẻ đó có vẻ gì đó là lạ!”

Cơ Tự nhìn theo ánh mắt Tần Tiểu Mộc, thấy mấy tráng hán đang len lỏi giữa dòng người, bèn thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

Tần Tiểu Mộc nói nhỏ: “Tiểu cô, nô tài đọc được khẩu hình của chúng, mới vừa rồi những kẻ đó trao đổi sẽ ra tay bắt cóc mấy lang quân tiểu cô sĩ tộc. Hình như bọn chúng là người của đạo giáo nào đó, lần này vào thành Kiến Khang, muốn thừa dịp Tết Nguyên Tiêu đông người qua lại, sẽ bắt mấy lang quân tiểu cô sĩ tộc bán làm nô lệ.”

Cơ Tự hiểu rồi!

Thời này mua bán nô lệ gần như là công khai, cho tới nay đám sĩ tộc vẫn luôn hoành hành ngang ngược mà lại com no áo ấm, khiến không biết bao nhiêu người cảm hận. Vì thế cũng giống như Ngũ Đầu Mê Đạo, bọn chúng chuyển ra tay với thế tộc, biến họ trở thành nô lệ của mấy tà giáo kia.

Trên thực tế, xưa nay kẻ trộm vặt mới đi cướp của người nghèo, còn đối tượng ra tay của đám đạo tặc chân chính tội ác ngập trời thường là những sĩ tộc giàu có quyền thế này.

Cơ Tự nhìn đám người kia một lát, chợt hoảng hốt kêu lên: “Chết rồi, A Đạo cũng đang đi về hướng đấy!” Bản thân Cơ Đạo cũng giống với Cơ Tự, đều có phong thái khí chất của con cháu sĩ tộc. Nếu những kẻ này xuống tay với Cơ Đạo, vậy thì nghiêm trọng rồi đây.

Nghĩ tới đây, Cơ Tự vội hô hào đám người hầu rồi quay người chen lấn qua biển người đông nghịt, đuổi theo hướng Cơ Đạo rời đi.

Vất vả lắm mới ra khỏi khu phố Ô Y Hạng, Cơ Tự thở phào nhẹ nhõm, lấy khăn tay ra lau mồ hôi, gọi đám Tần Tiểu Mộc: “Nhanh lên, chúng ta phải nhanh lên chút nữa.”

Đang lúc này, Tần Tiểu Mộc mắt tối sầm, mặt biến sắc, vội kêu lên: “Tiểu cô, toi rồi, tiểu lang lại đánh nhau với người ta rồi kia.” Y vừa dứt lời, Cơ Tự càng sốt ruột hơn, lập tức lao đi như gió. Nháy mắt, nhóm Cơ Tự liền đi qua một con hẻm, rẽ sang con phố khác.

Nhìn chủ tớ Cơ Đạo đang bị mấy người vây đánh, đám người Tần Tiểu Mộc đang định xông lên thì Cơ Tự đột ngột dừng bước, đưa tay ngăn cản họ lại.

Tần Tiểu Mộc vội hô: “Tiểu cô sao thế!”

Sắc mặt Cơ Tự vô cùng khó coi, nàng hơi mím môi: “Đám người kia là sĩ tộc!”

Kẻ đang vừa cười vừa đánh lên người Cơ Đạo là một tiểu lang sĩ tộc!

Cơ Tự trầm giọng hỏi: “Có mang theo lệnh bài của Trần Quận Tạ thị không?”

“Nô tài không mang.”

“Vậy miếng ngọc bội của Vương Ly Lang Gia thì sao?”

“Cũng không mang nốt.”

Tần Tiểu Mộc nói tới đây, thấy sắc mặt Cơ Tự trắng bệch liền vội nói: “Tiểu cô, lẽ nào chúng ta cứ trơ mắt nhìn tiểu lang bị đánh hay sao?”

Cơ Tự mím đôi môi tái nhợt, lát sau mới trả lời: “Tiểu lang đánh A Đạo kia chắc cũng cỡ tuổi đệ ấy, trẻ con không đánh chết người được đâu!”

Nói thì nói thế thôi, ngay vào lúc tiểu lang kia đánh đến nỗi tay đau, cuối cùng mới buông tha cho Cơ Đạo, Cơ Tự đã vội vọt tới, run run đỡ tiểu đệ dậy. Nàng quay lại nhìn thẳng vào tiểu lang sĩ tộc kia, từ tốn hỏi: “Vị lang quân này, không biết đệ đệ ta đắc tội gì với cậu?”

Tiểu lang sĩ tộc kia chỉ liếc mắt khinh thường nhìn Cơ Tự, Cơ Đạo phun ra một búng máu, nói mơ hồ: “Tỷ tỷ, nó học cùng trường đệ, hôm nay nó muốn trả thù đây.”

Cơ Tự chưa kịp mở miệng, đột nhiên tiếng hét của một phụ nhân truyền tới từ phía sau họ, tiếp theo phụ nhân đó lao đến, vội vàng đỡ thằng bé kia dậy. Quý phụ kia vừa kiểm tra từ đầu đến chân đứa bé kia xem có vết thương nào không, vừa nói liên mồm: “Thằng nhóc này, bảo con muốn làm gì thì cứ việc sai bộ khúc ra tay, cẩn thận không lại đau tay đây!”

Rồi thị quay ngoắt lại, cau mày nhìn tỷ đệ Cơ Tự, vừa lấy khăn tay lau mồ hôi cho con mình, miệng thì cất lời nhỏ nhẹ: “Chỉ là kẻ hàn môn cũng đáng để làm con trai ta tức giận hay sao?” Dứt lời thị quay sang ra lệnh cho gã quân sự vừa chạy tới: “Sáng mai người đến Sứ Học quán, nói với tiên sinh của Tĩnh Nhi rằng: Có một kẻ bần tiện dám trộm đồ của Tĩnh Nhi nhà ta, nhờ tiên sinh đuổi kẻ đó ra khỏi học quán đi!”

A phụ nhân này trắng trợn đặt điều đổ oan Cơ Đạo trộm đồ nhà họ ngay trước mặt gia trưởng của cậu và nhiều người như thế, thẳng thừng đòi đuổi cậu khỏi trường, nhằm hủy hoại một đời cậu!

Bỗng chốc Cơ Đạo và chúng nô bộc đều phần nộ tới cực điểm. Ngay khi họ sắp điên tiết lên thì Cơ Tự đột nhiên dẫn họ lại, lẳng lặng kéo họ lui về sau.

Nhóm Cơ Tự đi đến một con phố khác, thấy phụ nhân kia còn đang đau lòng xoa ngực cho con trai, Tôn Phù ở bên cạnh phần nộ kêu lên: “Tiểu cô, tại sao người lại can chúng tôi?”

Dữ Trầm cũng hô to: “Lẽ nào cứ để tiện phụ này ăn nói hàm hồ, phá hỏng thanh danh của Tiểu Đạo?”

Cơ Tự vẫn sa sầm mặt. Trong tiếng kêu gào đầy tức giận của họ, nàng khe khẽ nói: “Chỉ nên nói đạo lý với kẻ hiểu biết thôi!” Rồi nàng lại bổ sung thêm: “Mọi người sợ cái gì? Không phải nhà chúng ta còn có hai món tín vật của Trần Quận Tạ thị và Lang Gia Vương thị sao?”

Nghe nàng nói thế, đám Tôn Phù cũng sờ hiểu ra, tâm trạng thấp thòm này giờ cuối cùng đã trở nên nhẹ nhõm hơn.

Lý đại nhân thấy người bạn đồng liêu trẻ tuổi bên cạnh chăm chú nhìn hai tỷ đệ kia, không khỏi tò mò hỏi: “Lang quân Chu Ngọc, chẳng lẽ hai người đó là người quen của ngài sao?” Chớp mắt, y lại vuốt chòm râu dài, than thở: “Kẻ tâm thường đứng hàng thượng phẩm, người kiệt xuất thì đứng bậc hạ phẩm. Con cháu hàn môn chúng ta bị sĩ tộc bắt nạt đến đường cùng cũng khá nhiều, miễn vừa rồi quả thực không đáng nhắc tới.”

Chu Ngọc quay đầu lại, cười nói thản nhiên: “Không ngờ vừa trở lại Kiến Khang đã gặp được cố nhân rồi.” Rồi y giơ tay phải lên: “Lý đại nhân, mời!”

Vị Lý đại nhân cười sáng khoái, quay người dẫn đầu đi đến căn lầu các phía trước. Lúc này ánh mắt Chu Ngọc đã dời khỏi bóng dáng tỷ đệ Cơ Tự, sóng vai đi cùng ông ta. Chu Ngọc tài hoa hơn người, ăn nói dí dỏm, chuyện trò với Lý đại nhân vô cùng vui vẻ, khiến ông ta mấy lần bật cười vui vẻ.

Lý đại nhân hâm mộ nhìn Chu Ngọc, cảm khái nói: “Chu đệ thật là tuổi trẻ tài cao, chẳng những lần trước kiếm được một khoản lớn từ đám cướp Khánh Sơn mà còn được bệ hạ và thái tử trọng dụng. Nghe nói lần này Chu đệ trở lại Kiến Khang để chuẩn bị hôn sự với hoàng thất, không biết chuyện này là thật hay giả?”

Rõ ràng là mấy lời ca ngợi nhưng Chu Ngọc chẳng hề vui mừng, y nở cười hờ hững rồi thờ dãi chán ngán, không hề đáp lời, chỉ cầm chung rượu lên mời: “Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, mấy khi được thư thái thế này, đừng nhắc đến những chuyện liên quan đến triều đình nữa.”

Lý đại nhân cười nói: “Đúng vậy đúng vậy, hôm nay cứ chúng ta cứ thư giãn thôi...” Y đang nói thì đột nhiên tiếng bước chân truyền đến từ gian bên cạnh, sau đó Chu Ngọc nghe thấy hai giọng nói quen thuộc vang lên.

“A Đạo, lần này đệ về nhà viết chữ Nhấn ba trăm lần cho tỷ!” Sau đó tiếng nói êm tai vẫn còn non nớt của thiếu nữ lại vang lên: “Trong chữ Nhấn có một thanh đao, đệ hiểu ý câu này chứ? Huống chi các vị hiền triết cũng đã nói rằng quân tử phải biết xem thời cơ mà hành động, đệ còn nhỏ tuổi chưa

biết nhẫn nhục, chưa biết xem thời thế, cứ nóng nảy bùng bột, trận nhục nhã hôm nay là một bài học cho đệ đấy!”

Một lát sau thiếu niên cách vách mới khàn giọng nói: “Nhưng tỷ tỷ à, đệ không nhịn nổi.” Rồi cậu nức nở: “Đệ thực sự không nhịn nổi nữa rồi!”

Tiếng nói trong trẻo của nữ tử kia lại vang lên: “Không nhịn được cũng phải nhịn!”

Hiển nhiên thiếu nữ này rất thương đệ đệ, nhìn tiểu thiếu niên ngẹn ngào, khí thế cứng rắn vừa rồi của nàng đột nhiên mất sạch. Sau phút im lặng, không biết nữ tử kia nhìn thấy gì, giọng điệu chợt thay đổi: “A Đạo, nếu đệ đã không nhịn được thì bây giờ tỷ tỷ sẽ giúp đệ trả thù, được không nào?”

Thiếu nữ vừa dứt lời, hai mắt Lý đại nhân bỗng lóe sáng, không khỏi bật dậy. Chu Ngọc ngồi bên đã đứng lên trước, bụng một chùng rượu bước đến lan can.

Lúc này, thiếu niên kia cũng ngừng khóc, kích động hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ nói thật sao?”

Tiếng nói dịu dàng của Cơ Tự truyền đến: “Tất nhiên là thật rồi, bạn cùng trường đệ họ Trần đúng không? Tỷ tỷ có biện pháp để Trần tiểu lang kia ngã vỡ đầu chảy máu cho xem, sau đó còn khiến hắn và mẫu thân hắn phải đích thân đến xin lỗi và tạ ơn đệ nữa, như vậy đã đủ làm đệ hả dạ chưa?”

Câu nói ấy của nàng chẳng những khiến Cơ Đạo hoàn toàn phấn chấn mà còn Chu Ngọc và Lý đại nhân ở gian phòng cách vách cũng vô tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chu Ngọc Lại Cầu Hôn.

Lúc này tỷ đệ Cơ Tự đang ở lan can cách vách. Chu Ngọc cúi đầu nhìn xuống đường phố theo lời Cơ Tự. Bên dưới người qua kẻ lại đèn dầu sáng rõ, chỉ có con ngõ đối diện kia hơi vắng người.

Chu Ngọc đã chứng kiến cảnh ban nãy của chị em nàng nên chỉ liếc mắt thôi đã nhận ra tiểu lang sĩ tộc vừa đánh nhau với Cơ Đạo trong con ngõ đối diện kia rồi. Không biết bộ khúc của thằng bé kia đã đi đâu hết, giờ chỉ còn lại mình nó đang nhảy nhót hớn hờ vì những chiếc đèn trời muôn hình muôn vẻ trên bầu trời. Trước mặt tiểu thiếu niên kia là đường phố, từ ngõ hẻm ra phố phải bước qua sáu bậc thềm, phía sau thằng bé mấy bước có một gã trung niên đang cúi đầu đi lại, mà phía sau gã lại có hai lang quân sĩ tộc mười một mười hai tuổi vừa đi vừa bàn luận gì đó. Cuối ngõ giao với một con đường, nơi đó người đông nghìn nghịt, đương vào lúc náo nhiệt.

Ngay lúc này, Chu Ngọc nghe được tiếng Cơ Tự truyền đến, “A Đạo, bây giờ đệ gọi tên bạn học của đệ, nói cho nó biết người phía sau nó chính là thích khách!”

Cơ Tự vừa dứt lời, Chu Ngọc và Lý đại nhân đều sững sờ. Còn Cơ Đạo thì hít sâu vào một hơi liền cao giọng hét lên, “Trần Chi Tú! Trần Chi Tú! Mau chạy đi! Người phía sau ngươi là thích khách đấy!”

Trần Chi Tú chính là tên nhóc đã đánh nhau với Cơ Đạo ban nãy. Nó và Cơ Đạo là bạn học đã lâu nên rất rõ về nhau. Giờ phút này nghe thấy Cơ Đạo hô to, Trần Chi Tú ngẩng phắt đầu lên nhìn Cơ Đạo, rồi trừng mắt cười khẩy, sau đó nó quay đầu lại lờ mắt gã trung niên đang sau.

Tiểu thiếu niên Trần Chi Tú không buồn để ý Cơ Đạo nói gì nhưng gã trung niên phía sau nó và hai lang quân sĩ tộc phía sau gã đều hoảng hốt. Gã trung niên mặt mày xám ngoét, quay ngoắt đầu lại, phát hiện ra hai lang quân sĩ tộc phía sau đang cảnh giác nhìn mình chăm chăm, còn phía cuối con ngõ người qua lại tấp nập, gã lập tức quay đầu nhìn về hướng Trần Chi Tú rồi lao đến.

Hóa ra Trần Chi Tú vô tình đứng chắn ở đầu con ngõ, cản trở gã trung niên kia chạy thoát thân.

Trong nháy mắt liền đẩy mạnh tên ục ịch Trần Chi Tú khiến nó ngã xuống bậc đá, còn lăn xa đến năm sáu bước. Gã nhảy qua người nó, lao vọt đi.

Nhưng lúc này đường phố chật kín người, Cơ Đạo vừa hô lên đã kinh động đến đám đông. Thế là ngay sau khi gã trung niên cuống cuồng chạy đi, năm sáu hộ vệ bỗng xuất hiện, vây bắt lấy gã.

Bấy giờ hai gã hộ vệ của Trần Chi Tú cũng đang ở gần đó, chẳng qua vừa rồi Trần Chi Tú mãi mê ngắm đèn nên đã cách họ một quãng, vì vậy lúc này hai gã hộ vệ cũng đuổi theo.

Khi gã trung niên đang cuống cuồng chạy trốn, một đại hán đột ngột nhảy xuống từ tầng hai lầu các, đẩy ngã gã kia xuống đất, sau đó đại hán đưa tay lên sờ thứ gì đó trong vạt áo gã, cuối cùng móc ra được một sấp khăn đã được tẩm thuốc. Mới ngửi qua một chút, đại hán kia liền hoảng hốt hô lên: “Thuốc gây mê ư?”

Vừa dứt lời, người xung quanh đều tức tím mặt, một nho sinh cất cao giọng: “Gã là kẻ bắt cóc á?”

Phải nói ở thời đại này, dù giàu hay nghèo, dù hàn môn hay sĩ tộc, kẻ khiến người người hận nhất chính là bọn bắt cóc này. Vì vậy, nho sinh kia vừa cất

lời, người vây xem xung quanh đều cảm phần.

Ngay lúc này, giọng nói của một phụ nhân vang lên: “Con của ta, con của ta, sao con lại bị thế này?”

Thì ra tên béo ục ịch Trần Chi Tú bị gã bắt cóc va phải lăn xuống mấy bậc đá, hiện tại đang bị vỡ đầu chảy máu nằm im lìm bất động trên mặt đất.

Phụ nhân kia thét lên chói tai khiến mười mấy người cũng xúm vào. Sau đó một lang quân thanh niên lay thẳng bé mấy cái, y ngăn cản quý phụ kia nhào đến: “Trần phu nhân, Chi Tú ngã vỡ đầu rồi, lúc đưa đi nhớ cẩn thận một chút.” Ngay lúc đó, tên béo ục ịch kia rên rĩ mở mắt ra, nhìn mẹ mình đang khóc lóc: “Mẫu thân, con đau quá!”

Quý phụ kia vừa nghe thấy, trái tim như thể vỡ nát, vừa nói vừa hét: “Người đâu, người đâu mau đánh chết kẻ bắt cóc kia đi!”

Nhưng bấy giờ người của quan phủ đã áp tải kẻ kia đi từ lâu rồi, thì nào còn ai để trút giận nữa chứ? Thế là ngay khi trông thấy Cơ Đạo đang lo lắng chạy tới, thị quát mắng chỉ vào Cơ Đạo rồi quát lên: “Đúng vậy, tại thằng ranh con này hồ bậy bạ làm hại con ta bị kẻ xấu đẩy ngã. Người đâu, bắt thằng ranh này lại cho ta!”

Xưa nay thị cũng từng bắt nạt nhóm người hàn môn như vậy mấy lần rồi, thế nhưng lần này, thị chợt nhận ra sau khi mình vừa nói xong, liền thấy rất nhiều ánh mắt nhìn mình rất lạ. Cuối cùng lang quân thanh niên khi nãy nhú mồm, giọng nói có vẻ khó chịu: “Trần phu nhân, chính cậu bé này đã cứu con của người một mạng đấy!”

Thị càng tức giận, thét to: “Ta cũng đứng gần đây, rõ ràng là nó gào lên làm kinh động đến gã bắt cóc kia, vì thế mới làm cho con ta bị gã va vào! Thế mà lại nói rằng nó đã cứu con ta hay sao?”

Xung quanh vang lên tiếng cười. Một lang quân trung niên bước ra khỏi đám người, y giận dữ nói với thị: “Trần Cửu gia, sao người ngốc thế cơ chứ? Mới vừa rồi một mình con trai người cùng gã bắt cóc đi trong ngõ hẻm kia, nếu không phải cậu bé này hô hoán thì không biết gã đã ra tay từ đời thuở nào rồi. Nếu con của người thật sự bị gã bắt đi, cả đời này người còn có còn hi vọng được nhìn thấy con mình nữa không?”

Thoáng chốc y lại nhìn Trần Chi Tú đang rên rĩ khóc lóc trên mặt đất: “Giờ nó mới chỉ ngã vỡ đầu, dù có gãy vài cái xương thì tịnh dường một thời gian là khỏe lại thôi. Chẳng lẽ như vậy không tốt hơn việc con của người bị bắt đi à?”

Lúc lang quân trung niên này nói chuyện, xung quanh dậy tiếng xì xầm bàn tán, “Trần Cửu gia? Toánh Xuyên Trần thị Trần Cửu ư?” “Gì cơ! Sao Toánh Xuyên Trần thị lại cưới một à ngu si về nhà được chứ? Chắc chỉ là một chi của Toánh Xuyên Trần thị thôi.”

Tiếng nghị luận xung quanh vẫn đang vang lên, lúc này vài bộ khước tỷ nữ đứng phía sau thị đều lúng túng cúi đầu, mà thị thì sắc mặt thoát xanh thoát trắng.

Trong khi thị khe khẽ ra lệnh giục hạ nhân đưa con trai mình về thì giọng nói trong trẻo của một thiếu nữ truyền đến: “Vị phu nhân này không định cảm ơn đệ đệ của ta một tiếng hay sao?”

Dưới ánh mắt của mọi người, Cơ Tự dắt Cơ Đạo đi tới trước mặt thị. Nàng tháo chiếc khăn che mặt ra, khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ đượm buồn man mác: “Đệ đệ của ta chỉ vì muốn cứu bạn học nên mới hô lên phá hỏng kế hoạch của gã bắt cóc kia. Mà nghe nói hạng người này vô cùng thù dai. Phu nhân, đệ đệ ta vì cứu con ngài mà chuốc lấy tai họa, thế mà cũng không đáng để ngài nói một tiếng tạ ơn sao?”

Nàng vừa dứt lời, ánh mắt xung quanh nhìn hai tỷ đệ đều mang theo vài phần thiện cảm, còn lúc nhìn quý phụ kia thì lại là khinh thường.

Lang quân trung niên kia nói tiếp: “Trần Cửu gia, vị tiểu cô này nói đúng đấy, người hẳn nên tạ ơn người ta đi!” Rồi y quay sang hỏi Cơ Tự, “Vị tiểu cô này, sao đệ đệ người lại biết gã trung niên kia là kẻ bắt cóc?”

Cơ Tự cất giọng rõ vang: “Một bộ khước của ta có sở trường đọc được khẩu hình, y nghe được mấy tên bắt cóc kia bàn bạc với nhau nên tỷ đệ ta mới để ý.” Cơ Tự chỉ vào Tần Tiểu Mộc bên cạnh và nói, “Nếu lang quân không tin, có thể thử y.”

Trên đời này có khá nhiều người giỏi việc đọc khẩu hình, sau khi lang quân trung niên kia nói hai câu với Tần Tiểu Mộc liền hoàn toàn tin tưởng. Y bảo Tần Tiểu Mộc lui ra, rồi quay đầu cau mày nhìn Trần phu nhân: “Trần Cửu gia, người còn đứng ì ra đấy làm gì?”

Mặt thị xám xịt. Tất nhiên thị vẫn nhớ tỷ đệ Cơ Tự, mới vừa rồi thị còn ra vẻ oai phong trước mặt hai tỷ đệ này, mà người đang vây xem xung quanh đây cũng có vài người chứng kiến chuyện lúc ấy. Vậy mà chỉ trong chớp mắt thị đã phải hạ thấp mình cảm tạ hai tỷ đệ họ, việc này thật sự thị không làm sao nói ra miệng cho được.

Song thị càng chần chừ thì ánh mắt của người xung quanh càng khinh bỉ và thất vọng nhiều hơn. Một lang quân sĩ tộc bên cạnh nói: “Toánh Xuyên Trần thị, sao lại không biết dạy dỗ người trong tộc thế nhỉ?”

Thị đỏ bừng mặt, cuối cùng cũng khẽ nói với Cơ Đạo: “Đa tạ tiểu lang vì chuyện vừa rồi.” Không đợi Cơ Đạo đáp lời, thị liền dẫn theo người hầu đưa con trai đi mất.

Dời mắt nhìn theo thị và đám người hầu bỏ chạy trốn chết, Cơ Tự bật cười vui vẻ.

Chu Ngọc và Lý đại nhân đứng trên lầu chứng kiến cảnh vừa rồi từ đầu đến cuối, Lý đại nhân cảm khái nói: “Tiểu cô này chắc chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi thôi. Tuổi nhỏ nhưng có mưu kế và ánh mắt nhường này thật đúng là hiếm thấy. Đáng tiếc nàng không phải nam tử, nếu là nam tử chắc chắn có thể trở thành danh thần một phương rồi!”

Chu Ngọc chỉ lẳng lặng nhắm rượu, không nói một lời.

Một lát sau, Lý đại nhân chấp tay chào Chu Ngọc: “Người hầu tới tìm, lang quân Chu gia, hẹn ngài lần sau gặp mặt.”

Chu Ngọc cũng chấp tay trước ngực đáp lễ: “Đại nhân đi thông thả.”

Sau khi tiễn Lý đại nhân về, Chu Ngọc cũng thông thả đi ra khỏi tửu lâu.

Tiếng nghị luận về gã bắt cóc kia đã dần dần lắng xuống, hai tiểu lang ở trong con ngõ lúc bấy giờ cũng chạy đến chân thành cảm ơn tỳ đệ Cơ Tự.

Cơ Đạo vui vẻ nói tên họ và địa chỉ của mình cho hai tiểu lang kia. Sau đó cậu quay đầu nhìn Cơ Tự, cười khúc khích: “Tỷ tỷ, đệ vẫn còn muốn xem đèn lồng.” Cậu rất hiểu Cơ Tự, sợ nàng sẽ vì muốn tránh bọn buôn người kia mà vội vàng về nhà.

Cơ Tự nhìn Tôn Phù và năm sáu bộ khúc: “Vây đệ cẩn thận một chút.”

Ngay lúc Cơ Đạo tung tăng rời đi, bên cạnh chột truyền tới giọng nói của nam tử quen thuộc: “A Tự, đã lâu không gặp.”

Cơ Tự quay ngoắt lại, trông thấy Chu Ngọc. Một năm không gặp, lang quân tuần tú như ngọc có vẻ chín chắn hơn nhiều, đôi mắt mang nét cười càng sâu xa hơn trước kia.

Ba bộ khúc đứng sau lưng Cơ Tự đều đã từng gặp Chu Ngọc, Chu Ngọc lập tức cười nói với họ: “Chư vị, ta muốn trò chuyện vài câu với tiểu cô của các người, có thể giúp ta hay không?”

Mấy người nhìn về phía Cơ Tự, thấy nàng gật đầu mới lui về phía sau.

Chu Ngọc ngoảnh sang nhìn Cơ Tự: “A Tự, chúng ta vào tửu lâu ngồi một lát đi.”

Mặc dù Chu Ngọc là người có lòng dạ thâm sâu khó lường nhưng Cơ Tự biết vẫn có thể tin tưởng y. Vì thế thân nhiên đi theo y vào tửu lâu.

Chỉ chốc lát hai người đã vào gian phòng mà Chu Ngọc và Lý đại nhân vừa ngồi. Ánh đèn mờ lung chiếu lên người Cơ Tự đẹp như tranh vẽ, Chu Ngọc rót cho nàng và mình chung rượu rồi mới bắt chuyện: “Một năm không gặp, A Tự càng lớn càng xinh.”

Y thấy Cơ Tự cúi đầu nhấp một hớp rượu nhưng vẫn im lặng, không khỏi nhớ lại cảnh lúc nàng còn ở gian phòng bên cạnh, ung dung dạy dỗ đệ đệ phải sống và hành động thế nào.

Chu Ngọc than một tiếng, nghĩ ngợi trong lòng: Tuy tiểu cô này còn khá nhỏ tuổi nhưng lại rất giỏi, kiến thức cũng uyên bác, hoàn toàn đủ tư cách trở thành chủ mẫu của một gia đình nào đó, cũng có năng lực dạy dỗ con cháu ưu tú.

Dần xuống suy nghĩ vẩn vơ, Chu Ngọc nói: “Sau khi ta trở về từ huyện Kinh liền nghe theo thánh chỉ của bệ hạ đến làm quan ở Dương Châu, nên ta không hề hay biết A Tự đã chuyển nhà đến Kiến Khang. Nàng ở đây đã quen chưa?”

Cơ Tự gật đầu đáp khẽ: “Sắp quen rồi.”

Chu Ngọc lại cười, ánh mắt nhìn nàng rất đổi chân thành: “A Tự, những lời ta nói ở huyện Kinh năm ngoái vẫn còn giá trị như trước.”

Câu nói của y làm Cơ Tự ngẩng phắt đầu lên, y nói tiếp: “Sống ở Kiến Khang một năm nay, hẳn là A Tự đã biết nơi đây thế nào rồi. A Tự, ta hoàn toàn có thể cam đoan với nàng, người duy nhất trên thế gian này nguyện ý cưới nàng làm chính thê và đối đãi nàng như thể tộc, chỉ có mình Chu gia ta, chỉ có mình Chu Ngọc ta thôi!”

Chu Ngọc vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay Cơ Tự, đắm đuối nhìn nàng, khẽ giọng hỏi han: “A Tự, gả cho ta được không?”

Cơ Tự nhìn thẳng vào Chu Ngọc. Giấy lát sau, nàng cúi xuống rồi chậm rãi lắc đầu.

Về mặt Chu Ngọc thất vọng, y từ từ rút tay lại.

Cơ Tự đứng lên nhún chào Chu Ngọc, nói nhẹ nhàng: “A Tự đi trước, lang quân cứ từ từ uống.” Nói xong, nàng đứng thẳng dậy, không chút do dự quay người rời đi, từ đầu đến cuối đều không hề ngoảnh lại.

Nhìn theo bóng dáng nàng xa dần, Chu Ngọc đột nhiên bật cười thành tiếng, không hề quay lại mà ra lệnh: “Hãy đi báo, ta bằng lòng cưới công chúa Tô Ngọc.”

Góc tối phía sau y vang lên giọng đáp “vâng!”

Cơ Tự vừa ra khỏi tửu lâu, lại đi ngấm đèn lồng chốc lát, đến khi dòng người thưa dần mới hội hợp với Cơ Đạo.

Vừa gặp lại, Tần Tiểu Mộc liền kề sát vào khẽ bẩm báo cho Cơ Tự: “Tiểu cô, chúng tôi vừa mới nhìn thấy Thái tử.”

Thái tử sao? Cơ Tụ giật mình, quay đầu nhìn quanh.

Cơ Đạo đứng bên cạnh cũng hạ thấp giọng: “Đúng vậy, tỷ tỷ, đệ cũng thấy Thái tử, lúc nãy gã vừa mất một mỹ nhân liền đến cướp người đi. Lúc bọn họ đưa mỹ nhân kia đi, đệ ở tí đằng xa cũng có thể nghe thấy tiếng nàng ta khóc nữa cơ.”

Mặc dù đã từng nghe Trang Thập Tam nói Thái tử háo sắc từ lâu, nhưng cho tới bây giờ Cơ Tụ mới thực sự biết được Thái tử háo sắc đến mức nào.

Chốc lát sau Cơ Tụ hỏi: “Vị mỹ nhân kia trông thế nào? Thuộc lớp người hàn môn hả?”

“Đương nhiên thuộc lớp người hàn môn rồi. Cho dù gã là Thái tử cũng không dám động tay với tiểu cô sĩ tộc trước mặt bao nhiêu người đâu. Gã dám cướp thì đương nhiên sẽ là nữ tử hàn môn.” Tần Tiểu Mộc nhìn thoáng qua Cơ Tụ rồi nói tiếp: “Là một tiểu cô rất xinh đẹp, đáng về yểu điệu thướt tha, đôi mắt long lanh như nước”

Y nói tới đây, thấy Cơ Tụ thờ phào nhẹ nhõm, không khỏi tò mò hỏi: “Tiểu cô sao vậy?”

Cơ Tụ trả lời: “Nếu là kiểu tiểu cô này thì chứng tỏ khoảng thời gian vừa rồi sở thích với mỹ nhân của gã đã thay đổi rồi. Nói cách khác thì kiểu như ta đã không còn hợp ý gã nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Thịnh Hội Lan Viên

Nghe Cơ Tụ nói vậy, chúng nô bộc và cả Cơ Đạo đều thờ phào nhẹ nhõm. Phải biết rằng bất kể Cơ Tụ thông minh thế nào, hay Tạ Lang tài cao ra sao, một khi chống lại Thái tử thì sẽ chẳng có lấy phần thắng. Thói đời chính là vậy, nói đạo lý và phong độ với loại người chỉ biết dùng binh quyền và giết chóc chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

Đêm đã về khuya, đoàn người vui vẻ trở lại trang viên.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, bởi vì Cơ Đạo phải tựu trường nên Cơ Tụ phải giả trai, dẫn theo Tần Tiểu Mộc và Tôn Phù đưa Cơ Đạo trở lại căn viện gần trường học. Về phần nhóm Trịnh Ngô thì bùng bùng phấn khởi đem đồng trang sức Cơ Tụ kiếm về đổi lấy năm trăm lượng vàng, bắt đầu nhổ cỏ xới đất trồng các loại hoa, cây cảnh và trúc cho thôn trang, muốn biến nơi này thành mảnh đất hữu tình nên thơ.

Điều khiến Cơ Tụ bất ngờ chính là sau khi nàng đưa Cơ Đạo đến học quán, cha mẹ Vương Trấn đã đến nhà viếng thăm.

Cha mẹ Vương Trấn là điển hình của dân chúng bình thường, cái nghèo đeo bám khiến họ phải ăn đói mặc rách, nhưng vì cha ông đời trước từng có khoảng thời gian gần gũi làm phú hào, nên không những có thể cho con cháu họ học hành tử tế, mà ngay cả khi nhìn thấy Cơ Tụ mang phong thái quý tộc cũng không hề sợ hãi rụt rè như bần dân khác, cử chỉ vô cùng đúng mực.

Cha Vương Trấn bước đến vái chào thật sâu với Cơ Tụ rồi quay sang quát con trai mình: “Trấn Nhi, còn không mau mau hành lễ với ân nhân?”

Vương Trấn vâng dạ rồi tiến lên quỳ lạy tạ ơn nàng.

Cơ Tụ vội vàng đỡ Vương Trấn dậy, vừa sai đám người Tần Tiểu Thảo thu xếp tiếp khách vừa nói: “Chỉ là may mắn thôi mà, ta không dám nhận mấy lời đó của Vương công đâu!”

Nói qua lại vài câu, Cơ Tụ phải nói đến lần thứ hai Vương Trấn và cha mẹ mới chịu ngồi xuống. Y cảm kích nói: “Lúc tiểu huynh đệ nói ra chuyện kia, ta vẫn chỉ nửa tin nửa ngờ, thật không thể nghĩ rằng lại cứu được tính mạng của người nhà và thôn dân.” Bởi vì sự kiện đó, bây giờ Vương Trấn đã có được địa vị rất cao trong tộc, có thể nói là họ nhất mực nghe theo y. Quyền lực vô hình tự động có được này đối với Vương Trấn luôn khát khao quyền thế mà nói, quả thực là cầu còn không được. Vì thế sự cảm kích của Vương Trấn dành cho Cơ Tụ là thật lòng.

Nói tới đây, Vương Trấn lấy cái hộp bên cạnh đưa tới trước mặt Cơ Tụ. Lại nói: “Ân cứu mạng của Cơ tiểu lang, Vương Trấn không sao so được, chỉ có thể mang bốn mươi lượng vàng để bày tỏ lòng biết ơn.”

Bốn mươi lượng vàng? Cơ Tụ nhìn vào Vương Trấn vẫn ăn mặc quần áo cũ kỹ mướn và khắp nơi, chợt hiểu ra. Sau khi giá than tăng lên, Vương Trấn dựa vào bốn mươi lượng vàng đó mà kiếm được tiền lời rồi.

Cơ Tụ cúi đầu suy nghĩ. Lúc này, trong lòng Vương Trấn và cha mẹ đã nhận định Cơ Tụ có khả năng thần dị. Phải biết rằng mấy trăm năm qua cũng chỉ có Chư Cát Không Minh thời Tam Quốc mới có khả năng tiên đoán tương lai. Mặc dù hiện nay có không ít sĩ phu được xưng trên thông thiên văn dưới tường địa lý, nhưng bọn họ cùng lắm cũng chỉ dự đoán được thời tiết, xem mấy ngày tới mưa nắng thế nào, về phần tiên đoán thiên tai, lường trước tai họa thì lại là điều trăm triệu lần không thể làm được.

Vì vậy khi thấy Cơ Tụ cúi đầu suy nghĩ, cả gia đình họ đều nín thở.

Một lát sau, Cơ Tụ ngừng đầu lên, đẩy lại chiếc hộp gỗ cho Vương Trấn, rồi lui về phía sau hai bước, cúi người nghiêm cẩn trước Vương Trấn.

Hành động của nàng khiến gia đình Vương Trấn kinh hãi, ngay vào lúc họ vội vàng đứng lên chuẩn bị đáp lễ, Cơ Tụ nghiêm túc nói: “Mong Vương huynh thu lại chỗ vàng này đi, nếu như Vương huynh có lòng, Cơ Việt nguyện lấy ân nghĩa hôm nay đổi một lời hứa hẹn của Vương huynh ngày sau.”

Cả nhà Vương Trấn đều sững sốt, Vương Trấn ngạc nhiên hỏi: “Một lời hứa hẹn của ta sao?” Y quay đầu nhìn căn viện mặt phố nguy nga bề thế của Cơ Tụ rồi lại nhìn nàng và đám người hầu đều ăn mặc đẹp đẽ, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Với tài năng của Cơ tiểu lang, sao cần ta phải hứa hẹn?”

Cơ Tụ vẫn luôn quan sát y, chốc lát sau mới từ từ nói: “Tương lai Vương huynh cực kỳ bất phàm. Cơ Việt chỉ xin lúc Vương huynh trở thành trọng thần quốc gia, có thể che chở ta hoặc người nhà ta một lần thôi.”

Sau khi Cơ Tụ nói xong, cả nhà Vương Trấn đều thay đổi sắc mặt. Họ không tài nào đè nén nổi vui sướng kích động của mình, đặc biệt là cha Vương suýt nữa thì rơi nước mắt.

Vương Trấn cũng rất kích động, sau khi hít sâu một hơi, y cúi đầu đáp lễ Cơ Tụ: “Yêu cầu của Cơ lang, Vương Trấn luôn ghi nhớ trong lòng!” Tuy lúc này áo quần y cũ rách, giày đã bị bụi một lỗ nhưng chỉ vì một câu nói của Cơ Tụ, đôi mắt y như tỏa ánh hào quang, toàn thân toát lên tinh thần phấn chấn, nào còn rụt rè như lúc vừa đến đây.

Sau khi tiễn gia đình Vương Trấn về, Tần Tiểu Mộc đi tới phía sau Cơ Tụ, kinh ngạc hỏi: “Tiểu cô, sau này y thật sẽ có đất dụng võ chứ?”

Cơ Tụ gật đầu. Tần Tiểu Mộc hít sâu vào, lẩm bẩm hỏi tiếp: “Nói như vậy thì sau này tiểu cô sẽ gặp bất trắc gì sao?”

Thế mà y lại liên tưởng lý do Cơ Tụ thỉnh cầu vì sau này nàng sẽ gặp phải tai họa cơ đấy.

Cơ Tụ quay đầu lại nhìn Tần Tiểu Mộc rồi cười nói: “Không, nguyên do ta muốn y hứa hẹn như vậy chẳng qua là phòng ngừa trước lỡ như có tai họa thôi.”

Cơ Tụ nheo mắt nhìn ra cổng lớn, trầm nghĩ. Bản thân mình thì không có gì để lo, cần thận một chút là sẽ bình an vô sự, quan trọng nhất mình phải kiểm mảy mủn bùa hộ mệnh cho Tạ Thập Bát mới được!

Cơ Tụ biết sĩ tộc như Tạ Lang luôn khiến những thiên tài của lớp người hàn môn đổ kỵ, bình thường thì không sao, một khi bản thân chàng xảy ra chuyện gì, quá nửa đám người này sẽ thừa dịp giấu đồ bìm leo cho xem. Mà dựa theo quy tắc ngầm của giới sĩ tộc và hoàng thất, chỉ cần hoàng thất không làm ảnh hưởng đến tất cả tầng lớp sĩ tộc, nếu có giết một hai người thuộc sĩ tộc thì bọn họ cũng sẽ giả câm vờ điếc. Nói cách khác, nếu như hoàng thất nảy sinh ý định giết hại Tạ Lang thì chàng sẽ gặp phải khốn đốn tứ bề cho xem!

Gia đình Vương Trấn vừa về không lâu, Cơ Tụ lại tiếp Lưu Khiên, Đàn Tranh và người nhà của họ. Họ cũng mang theo tiền tài để tỏ lòng biết ơn với Cơ Tụ nhưng nàng vẫn giống như trước, từ chối lễ vật của họ, yêu cầu một lời hứa hẹn sau này.

Trước đó có năm lang quân cũng ở phủ của Văn Đô, ai cũng đem lễ vật đến Cơ Tụ đều khước từ, nhưng nàng chỉ yêu cầu ba người Vương Trấn, Lưu Khiên và Đàn Tranh hứa hẹn, hai lang quân sĩ tộc tài cao còn lại thì nàng không nhắc đến chuyện này.

Buổi tối hôm đó, Cơ Đạo vừa về nhà đã toét miệng cười ngây ngô trước mặt Cơ Tụ. Thấy cậu như vậy, Cơ Tụ cười nói: “Hôm nay tự trường sướng sẽ lắm hả?”

Cơ Đạo cất giọng trong trẻo: “Hôm nay vô cùng sướng sẽ.” Cậu thật sự cao hứng, không nhịn được hớn ha hớn hở nói với Cơ Tụ, “Tỷ tỷ, hôm nay đệ vừa đến học quán liền thấy ánh mắt của mọi người nhìn đệ thật khác lạ. Sau đó tiên sinh còn khen chữ viết của đệ đẹp, tiếp nữa là có tên sĩ tộc định gây sự với đệ liền có mấy người bạn học đứng lên cản trở. Những người bạn học kia còn nói, bọn họ đều có quan hệ thông gia với nhà Trần Chi Tú, còn nói rằng đệ cứu Trần Chi Tú cũng coi như có ân với bọn họ, vì thế không cho đám người kia bắt nạt đệ nữa.”

Cơ Đạo gãi đầu, cười khúc khích: “Tỷ tỷ, từ khi đệ đi học tới nay vẫn luôn có người ghét đệ, bây giờ thì tốt rồi, tiên sinh khen đệ, các bạn học cũng khen đệ, ngay cả mấy con cháu sĩ tộc cũng đứng ra che chở đệ. Hi hi, tỷ tỷ, cảm giác được người ta yêu mến thật là thích quá đi mất.”

Cơ Tụ nhìn tiểu đệ tinh thần phấn khởi, ríu rít như chim non, cũng nhoen môi cười.

Chẳng mấy chốc tháng Hai đã đến.

Có lẽ vì trận rét đậm rét hại năm ngoái mà sau Tết Nguyên Tiêu, khi mùa xuân đến lại mang theo sức mạnh diệu kì nhanh chóng hồi phục cả vùng đất trời. Hôm nay rõ ràng bầu trời mới quang đãng được nửa tháng mà trên cây đào đã xuất hiện nụ hoa.

Vào mùng Hai tháng Hai rằm ngừng đầu (1), Cơ Tụ đang đánh đàn trong sân thì nghe thấy tiếng bước chân truyền đến.

(1) Phong tục này có từ thời Phục Hy thị đứng đầu trong tam hoàng thời thượng cổ. Phục Hy chủ trương “trong nông tang, vụ canh điền”. Vào ngày mùng 2 tháng 2 hàng năm, “hoàng nương đưa con, ngự giá đích thân cày”, hoàng đế cày 1 mẫu 3 sào. Sau này Hoàng Đế Đường Nghiêu, Ngụ Thuấn, Hạ Vũ thực hành theo, thời Chu Vũ Đế coi đó là quốc sách. Do đó, ngạn ngữ có câu: “Mùng 2 tháng 2, rằm ngừng đầu, đại gia hay hộ nhỏ mang trâu ra cày”, hơn nữa, khắp nơi đều cử hành nghi thức long trọng chúc mừng.

Tần Tiểu Mộc chạy tới bẩm báo với Cơ Tụ: “Đại lang, lang quân Trương Hạ Chi phái người đem phong thư này đến ạ.”

Trương Hạ Chi sao?

Vừa nhắc tới cái tên này, Cơ Tụ liền cau mày. Nếu như có thể, ngoại trừ Tạ Lang ra nàng không hề muốn có xúi xiu quan hệ nào với mấy mỹ nam Kiến Khang kia. Không nói đến bản thân những mỹ nam này thế nào, chủ yếu là khả năng sát thương của đám người ái mộ họ mới thật là kinh người, nàng chỉ vừa nghĩ đến thôi đã sợ toát cả người.

Cơ Tụ mím môi, nhận lấy phong thư từ tay Tần Tiểu Mộc, trên thư chỉ có mấy hàng chữ.

Nhìn thấy Cơ Tụ đọc thư xong, gương mặt đỏ bừng, Tần Tiểu Mộc liền vội vàng hỏi: “Đại lang, có chuyện gì vậy?”

Cơ Tụ dẫn mạnh bức thư lên bàn: “Trương Hạ Chi mời ta tham dự thịnh hội Lan Viên. Gã bảo ta phải mặc nữ trang, còn nói nếu ta không chịu đến hoặc mặc nam trang thì gã sẽ buột miệng tiết lộ cho người ngoài rằng có một Cơ tiểu cô thích giả trang nam tử.”

Nghe đến đây, Tần Tiểu Mộc căng thẳng hỏi dồn: “Vậy làm sao bây giờ? Có cần tập hợp hết bộ khúc đến đó hay không?”

Y vừa dứt lời, Cơ Tụ liền bật cười, “Đâu phải là đánh nhau, tập hợp bộ khúc làm gì. Nếu đã nói là thịnh hội Lan Viên thì chứng tỏ ở đó không chỉ có hai người là ta với gã. Thôi đến đâu hay đến đó vậy.”

Chẳng qua lúc Cơ Tụ trang điểm lại âm thầm nghĩ rằng, suy nghĩ phải làm sao để khiến Trương Hạ Chi không còn hứng thú với mình mới được.

Bởi vì hai chữ “thịnh hội” trong thư, Cơ Tụ không dám trang điểm qua loa. Hiện tại dáng vẻ của nàng không được coi là tuyệt sắc, hơn nữa gia thế cũng không nổi bật, nếu trong Lan Viên còn có những tiểu cô sĩ tộc khác, nàng càng ăn vận mộc mạc sẽ chỉ khiến người ta dòm ngó nàng nhiều hơn.

Sau khi thay trang phục xong, Cơ Tụ dẫn theo Tần Tiểu Thảo, Tần Tiểu Mộc và Tôn Phù lên xe lừa, đi về phía Lan viên.

Lúc họ vừa tới bên ngoài, thật bất ngờ khi phát hiện ra nơi đây dòng người tấp nập, xe lừa nối đuôi, hơn nữa đám người qua lại quần áo lộng lẫy, dáng vẻ tuyệt sắc, phút chốc đã biến Cơ Tụ nhỏ bé như nhánh cây bên đường!

Không nghĩ tới sẽ có cảnh tượng phồn thịnh như vậy, Cơ Tụ và đám Tần Tiểu Mộc liếc nhìn nhau giây lát, sau đó đều thở phào nhẹ nhõm.

Cơ Tụ để mấy người hầu chờ bên ngoài, rồi có ý giả yếu ớt để cho Tần Tiểu Thảo đến đỡ, chậm chạp đi vào Lan viên.

Nhóm hạ nhân của Lan Viên đều hòa nhã lịch sự. Sau khi nhìn thấy Cơ Tụ đưa ra phong thư mời do đích thân Trương Hạ Chi viết, một tiểu lang tuân tú vội nói: “Thì ra là Cơ tiểu cô. Mời Cơ tiểu cô đi bên này.” Dưới sự hướng dẫn của tiểu lang nọ, Cơ Tụ đi qua vô số hành lang, đến một nơi trong hoa viên.

Lúc này, vạn vật mới bắt đầu nảy nở, vườn hoa vẫn là mảnh đất úa tàn, nhưng bởi vì đang độ xế chiều, mặt trời chênh chếch về Tây, ánh nắng vàng chiếu xuống bên trái mặt hồ, rải lên đỉnh đài lầu các phía sau thêm vài phần xuân sắc.

Cơ Tụ vô tình thấy đám người Trương Hạ Chi đang mê mẩn cảnh sắc nơi đây.

Tần Tiểu Thảo bên cạnh càng kích động, hai tay nàng ta đang nắm lấy tay Cơ Tụ run lên, khẽ sát vào tai Cơ Tụ khẽ giọng reo mừng: “Ồ!Ồ! Tiểu cô người thấy không? Kia là Tiểu lang Tiểu Dịch đấy! Trời ạ. Còn có Văn lang Văn Đô, và cả Tam hoàng tử cũng ở đây, hơn nữa còn thêm Trương Hạ Chi nữa chứ. Tiểu cô, hôm nay Lan viên hẳn là đã tụ hội được bốn trong năm đại mỹ nam của Kiến Khang rồi!”

Tần Tiểu Thảo thực là quá vui mừng, ngay cả bước chân cũng lảng lảng. Nàng ta si mê ngắm mỹ nam, còn Cơ Tụ thì trấn nhể nhại mồm hời. Không sai, đúng như lời Tần Tiểu Thảo nói, người phía bên trái kia là đại mỹ nam Tiểu Dịch tuân tú lạnh lùng, cũng chính là Tiểu Dịch làm nàng đây phải họa chết người đấy! Hiện tại sau lưng Tiểu Dịch còn có mấy tiểu cô đang say mê ngắm nhìn y.

Người ngồi kế bên y chính là Văn Đô, và cả nhóm Lưu Khiên Vương Trấn mà nàng từng quen biết lúc giả nam tử cũng ở cả bên cạnh y!

Tiếp theo nữa chính là Tam hoàng tử anh tuấn thâm trầm, còn người nghiêm túc đứng sau lưng Tam hoàng tử là Trang Thập Tam.

Bên góc khác, có mấy tiểu cô xinh đẹp đang ngồi giữa mười tiểu cô khác, trong số đó Cơ Tụ chỉ nhận ra mỗi tiểu cô Viên thị.

Cuối cùng là gã Trương Hạ Chi, hôm nay những người ở đây Cơ Tụ đều biết hơn phân nửa.

Vào lúc này tiếng gọi của Tần Tiểu Thảo mơ hồ truyền đến, “Tiểu cô mau nhìn bên kia xem, sao ngay cả ca kỹ cũng xinh đẹp đến thế? Không biết hôm nay có chuyện gì mà gần như mỹ nhân cả Kiến Khang đều tụ tập tại nơi này ấy?”

Lần này tiểu lang đang thông thả dẫn đường phía trước vẫn mỉm cười lắng nghe này giờ chợt cắt lời, giọng nói đang tuổi dậy thì hơi khàn khàn: “Hóa ra hai vị không biết à? Hôm nay thịnh hội Lan viên chính là thịnh hội mỹ nhân đấy.”

“Thịnh hội mỹ nhân nghĩa là sao?”

Tiểu lang kia mỉm cười: “Là như vậy, mấy ngày hôm trước bề hạ đồng ý yêu cầu của mọi người, quyết định xây dựng một đại điện đặc biệt trong tứ đại học quán. Trong đại điện kia treo mấy bức họa của anh hùng và danh thần. Bức họa của Tạ An, Vương Đạo tiên triều cũng được treo trong điện. Sau

đó có người nói: Nếu bức họa anh hùng danh thần có thể treo trong điện thì mỹ nhân tuyệt thế tất nhiên cũng có thể. Hai vị hân cũng biết từ tiền triều đến nay, người trong thiên hạ vẫn luôn thích mỹ nhân mà. Thế là bệ hạ cũng đồng ý yêu cầu này, nhóm sĩ tộc cũng chọn rộn. Hôm nay, Trương Hạ Chi Trương lang liền lời mời các họa sĩ tài ba ở Kiến Khang đến đây...”

Y còn chưa nói hết, chủ tớ Cơ Tụ đã hiểu toàn bộ. Thật ra thì nàng vẫn không biết chuyện này có liên quan đến nàng. Từ ngày nàng nhấc đến tình hình Bắc Ngụy trước mặt thích khách Nhu Nhiên và mọi người, đối với người phương Bắc luôn có dã tâm thống nhất hai miền thì sĩ tộc phương Nam đa sầu đa cảm lại càng bị thương hơn. Đám sĩ tộc phương Nam vô cùng ghét chiến tranh nhưng lại không thể không đối mặt với chiến tranh. Bọn họ hề tí là khóc lóc, vừa nghĩ tới có lẽ năm nay hoặc sang năm sau, Bắc Ngụy sẽ phát động chiến tranh, trong lòng như thể tuyệt vọng. Bọn họ luôn có cảm giác rằng bản thân như nắm xương khô, sắp đến lúc phải chôn xuống đất rồi. Rất nhiều sĩ tộc cả ngày đều than thở, nhưng họ không hề biết rằng thật ra hiện tại binh lực của Lưu Tống còn mạnh hơn Bắc Ngụy đôi chút.

Thêm nữa tuy trận thiên tai bão tuyết mùa đông vừa rồi tuy đã nhẹ hơn trong trí nhớ của Cơ Tụ, nhưng cuối cùng đã lấy đi biết bao tính mạng của con người. Rất nhiều sĩ tộc đều cảm thấy đây chính là điềm báo cho đại nạn sắp giáng xuống đất nước này.

Vì thế họ phải truy lạc vô độ, phải đắm chìm vào mỹ nhân và rượu ngon, bỏ mặc chiến loạn, sống kiếp phong lưu, nhưng vẫn muốn lưu giữ chút gì đó về sau.

Thế nhưng bọn họ thì có được gì? Sau cái về phong lưu là một cốt cách mỹ nhân thôi. Dưới tâm thái này, thế là xuất hiện thịnh hội Lan viên ngày hôm nay.

Trong tiếng giới thiệu đều đều của tiểu lang dẫn đường, cuối cùng chủ tớ Cơ Tụ đã đi qua rừng trúc, đến trung tâm vườn hoa.

Ở trước nơi bày giấy vẽ, Trương Hạ Chi đang vừa bước đi vừa suy nghĩ là người nhìn thấy Cơ Tụ đầu tiên. Nhìn thấy Cơ Tụ khuôn mặt thoá phẩn, đôi môi nhợt nhạt, cả người mong manh, mang vẻ đẹp vô cùng yếu ớt, đi đứng còn phải có người dìu đỡ, Trương Hạ Chi liền cười rạng rỡ chờ Cơ Tụ bước đến rồi cao giọng ngả ngớn, nói với mọi người xung quanh: “Chư vị, đây này tiểu cô họ Cơ, có thể mọi người không biết nàng nhưng chắc các vị đều biết huynh trưởng của nàng. Huynh trưởng nàng chính Cơ tiểu lang nhảy xuống xe lừa, vô cùng phấn khởi chúc mừng đại thắng của quân Bắc Ngụy trước mặt đám sứ giả Bắc Ngụy đấy.”

Trong lúc gã nói còn nhấn mạnh vào câu “nhảy xuống xe lừa, vô cùng phấn khởi”. Thế là khi gã vừa dứt lời, không chỉ Tiêu Dịch mà còn cả Tam hoàng tử và Văn Đô đều quay sang nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Lan Viên Và Tạ Lang.

Bỗng dưng Cơ Tụ cảm thấy giọng nói và nụ cười của Trương Hạ lúc này thật là ghê tởm. Thế nhưng nàng không có thời gian nghĩ ngợi nhiều, bởi vì ngay sau đó nàng đã phải đối mặt với rất nhiều ánh nhìn của những người ở đây.

Giờ phút này trong Lan Viên đang diễn ra thịnh hội mỹ nhân, chưa nói đến những con cháu thế gia ngồi kia, ngay cả những người hầu đang qua lại, hay ca kỹ đang múa hát ở bên kia đều là nhân tài trong ngàn dặm, nhan sắc thuộc hàng hiếm có.

So với họ, Cơ Tụ còn chưa nảy nở hoàn toàn cũng tuy không kém cạnh là mấy, thế nhưng giờ phút này đám người nhìn nàng toàn là người quen biết.

Như Tiêu Dịch ở bên trái kia mấy tháng không gặp, hiển nhiên y vừa nhận ra nàng mới tới, đang khẽ ngẩng đầu nhìn Cơ Tụ bằng cái vẻ lạnh lùng cao ngạo và xen lẫn đôi chút khó xử. Mà đúng như Cơ Tụ dự đoán, mấy tiểu cô ngồi rải rác ở phía sau Tiêu Dịch hoặc kín đáo, hoặc thẳng thắn nhìn y đám đũa cũng trông sang đánh giá Cơ Tụ.

Sau đó là Tam hoàng tử và Trang Thập Tam. Đặc biệt là Trang Thập Tam, giờ phút này đôi mắt đen sâu thẳm của hắn cũng dán vào nàng. Một lúc sau, hắn quay sang nhìn Trương Hạ Chi rồi chợt cười khẩy.

Tiếp theo là nhóm Văn Đô, mấy người này đã từng qua lại và cũng có ấn tượng sâu sắc với “huynh trưởng” của Cơ Tụ. Giấy phút thấy nàng, nhóm Vương Trần hai mắt sáng ngời. Ánh mắt đôn thuận của phái nam làm Cơ Tụ lập tức hiểu được: Tuy họ là hân môn nhưng chẳng phải huynh muội Cơ thị cũng là con cháu hân môn hay sao? Giờ phút này tất cả bọn họ đều là chưa cưới chưa gả, bất kể dung mạo hay gia thế đều xứng đôi vừa lứa, thảo nào mà mấy người họ đều nghiêng ngả đến như vậy.

Cuối cùng là đám Viên tiểu cô. Trong lúc tiểu cô Viên thị đang bình tĩnh đánh giá Cơ Tụ thì một tiểu cô ngồi bên vốn si mê Trương Hạ Chi thì thầm to nhỏ: “Trương lang cứ là lạ thế nào ấy, một nữ tử hân môn bình thường như ả cũng đáng để chàng cố ý nhắc tới sao?”

À vừa dứt lời, Viên tiểu cô ngồi giữa vòng vây của chúng nữ nhẹ nhàng nói: “Các người chớ xem thường tiểu cô này.” Ngay sau đó mười mấy tiểu cô ngồi bên đều quay ngoắt sang nhìn Viên tiểu cô.

Viên tiểu cô vẫn đang lẳng lặng quan sát Cơ Tụ, đôi môi anh đào khẽ hé, cất giọng thỏ thẻ: “Theo ta được biết, trong vòng một năm qua, từ lúc Cơ tiểu

cô này mót đặt chân ở Kiến Khang đến nay, hễ tiểu cô sĩ tộc nào có ý đồ xấu với ả, không phải được ả cứu thì cũng thân bại danh liệt...”

Nàng ta vừa dứt lời, chúng nữ đồng loạt biến sắc. Một tiểu cô thất thanh hỏi: “Sao mà thế được?”

Viên tiểu cô không muốn nói nhiều, chỉ cười nhạt: “Nếu không tin thì tự mình điều tra đi.”

Cơ Tự vẫn đang chậm chậm bước tới, nào biết được rằng chỉ vì một câu nói của Trương Hạ Chi lại mang đến bao nhiêu phiền toái cho bản thân và rước lấy bao nhiêu ánh nhìn chòng chọc của tất cả mọi người. Nàng cúi đầu, tiếp tục giả vờ yếu ớt, ngoan ngoãn thi lễ với Trương Hạ Chi rồi bước đến chỗ các nữ tử hàn môn đang ngồi đằng sau Văn Đố.

Thấy Cơ Tự làm như không nghe thấy những gì mình nói, Trương Hạ Chi khẽ nhoen môi nhìn nàng giây lát rồi rời mắt, tập trung tinh thần vào việc vẽ tranh.

Lúc này người trong Lan Viên vẫn có chiều hướng tăng lên, mà theo số sĩ tộc càng lúc càng nhiều, số mỹ nam mỹ nữ cũng càng lúc càng cao, Cơ Tự vẫn ngồi im lìm thu mình trong góc nên chẳng còn ai chú ý nữa.

Bấy giờ Cơ Tự đã nhận ra những nhân vật được vẽ tranh chỉ có bốn đại mỹ nam đang ngồi đây, còn lại chưa có bất cứ nữ tử nào được vẽ cả.

Nàng cũng chú ý tới, những họa sĩ ở đây đều nghe theo Trương Hạ Chi như thiên lôi sai đâu đánh đó. Khi y quan sát tất cả mọi thứ xung quanh, cố gắng kiểm một đóa hoa đặc biệt trong Lan viên muôn hoa khoe sắc này, những họa sĩ bên cạnh cũng nhìn theo ánh mắt y và bắt đầu đánh giá.

Tần Tiểu Thảo sau lưng Cơ Tự kích động nói: “Tiểu cô, mới vừa rồi nô tì nghe nói, lần này thịnh hội Lan Viên sẽ kéo dài đến mấy ngày cơ ạ. Lang quân Trương Hạ Chi nói rằng tổng cộng sẽ vẽ chín bức họa mỹ nhân rồi đem treo trong điện thần. Chắc chắn năm đại mỹ nam và Tạ Lang sẽ được vẽ tranh, thế này thì chỉ còn lại ba người nữa thôi. Chắc hẳn tiếp theo họ sẽ chọn vẽ mấy nữ tử vào tranh cho xem. Có điều, không biết trong mắt nhóm họa sĩ của Trương Hạ Chi, ba đại mỹ nhân được vẽ thành tranh sẽ xinh đẹp đến nhường nào nhỉ?”

Cơ Tự đột ngột ngắt ngang: “E rằng chỉ mình người kia mới có thể được vẽ thành tranh thôi.”

Tần Tiểu Thảo nhìn theo ánh mắt nàng, thấy một ca kỹ ở giữa mười mấy gia kỹ khác. Ca kỹ này có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, tư thái phong lưu, đôi mắt long lanh, bước đi nhẹ nhàng, mang phong thái mà chỉ ở mỹ nhân tuyệt sắc mới có được. Tuy mỹ nhân này không phải nữ tử sĩ tộc, nhưng cũng chính vì xuất thân của nàng ta không tốt nên tư thái ấy mới càng khiến người ta rung động, nét đẹp ấy càng phù hợp với thời đại này hơn so với các tiểu cô sĩ tộc bình thường khác.

Quả nhiên, Trương Hạ Chi nói khẽ: “Lan đài cô biếc, lá lướt phong lưu, mỹ nhân mà Trần Quận Tạ thị chuẩn bị dâng tặng cho bệ hạ quả thật khuynh quốc khuynh thành.” Nói rồi gã cúi đầu cảm bút phác họa.

Có người bên cạnh nhỏ giọng bàn tán: “Nghe nói năm trước Tạ Thập Bát đã tìm thấy mỹ nhân này từ đất Thục ấy.”

“Không biết đã có chuyện gì xảy ra với Tạ Thập Bát, năm ngoái mới vừa về Kiến Khang, hắn đột nhiên lại biến mất mấy tháng, hơn nữa lúc quay về chẳng những bị thương nặng nôn ra máu, ấy vậy còn nịnh nọt đem tặng một mỹ nhân khuynh thành cho bệ hạ nữa chứ. “

“Nếu lúc ấy đã đem tặng rồi, sao bây giờ còn nuôi ở Trần Quận Tạ thị làm gì?”

“Ngươi thì biết cái gì? Chỉ có mỹ nhân được Trần Quận Tạ thị giáo dục, mới xứng được xưng tụng phong lưu tuyệt đỉnh. Khi ấy bệ hạ nghe nói Tạ Thập Bát định giữ lại mỹ nhân này để dạy dỗ, còn đồng ý ngay nữa cơ. Ngươi xem bây giờ nàng ta vừa lên đài đã lấn át tất cả mọi người rồi kia kìa.”

Tần Tiểu Thảo lắng nghe họ nói một lúc mới quay lại nhìn Cơ Tự. Chốc lát sau, nàng ta thật sự không nhận được, liền kề sát vào rù rì với Cơ Tự: “Tiểu cô, tuy Tạ Thập Bát Lang tốt nhưng lại tít trên cao...”

Cơ Tự hiểu, ý của nàng ta là Tạ Lang và mình cách nhau một trời một vực, mình hoàn toàn không xứng với chàng, vì thế nàng ta định khuyên mình đừng nghĩ xa vời. Nhưng Tần Tiểu Thảo đâu biết được Tạ Lang vì cứu nàng khỏi bọn buôn bán nô lệ mới để lộ thể lực ngầm của chàng, vì để tránh bị hoàng thất nghi ngờ đồ kỵ nên chàng mới giả bộ nôn ra máu và dâng tặng mỹ nhân.

Chẳng mấy chốc, Trương Hạ Chi đã vẽ xong bức họa mỹ nhân. Mà mỹ nhân kia dù sao cũng phải vào cung, gần như mọi người vừa vẽ xong, nàng ta đã lẳng lặng lui xuống. Lúc không khí dần im ắng thì đột nhiên những tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền đến.

Trong nháy mắt, một phụ nhân xinh đẹp vô song, trang điểm lộng lẫy, mặc bộ váy màu tím, vạt áo bào thêu hoa mẫu đơn bước vào Lan viên, thoát cái đã khiến bốn bề trở nên yên tĩnh lạ thường.

Khí thế của phụ nhân này quá lớn, nó xuất phát từ cuộc sống giàu sang, tính tình ngạo mạn không hề sợ sệt. Phụ nhân kia cứ nghênh ngang bước đi, sự kiêu căng như đã khắc vào cốt tủy, lúc nàng ta nhìn người khác, thì ánh mắt quyền rũ tự đắc, chiếc cằm xinh xắn như ngọc hất cao. Đầu mày cuối mắt, gờ tay nhấc chân đều mang vẻ vô cùng ngông cuồng.

Nói theo lý, tất cả nữ sĩ tộc đều kiêu ngạo, nhưng khác hẳn phụ nhân này, vì họ chỉ là tự cao tự đại mà thôi, còn như phụ nhân này thì phải gọi là vênh vào mới đúng.

Cơ Tự không nhận được, khẽ hỏi: “Thị là ai vậy?”

Tần Tiểu Thảo bên cạnh nhỏ giọng đáp: “Là Nghĩa Vũ Vương phu nhân ạ.”

“Nghĩa Vũ Vương phu nhân là ai?”

Tần Tiểu Thảo khẽ nói tiếp: “Tiểu cô đã từng nghe nói đến Nghĩa Hưng Chu thị chưa? Vào thời Đông Tấn, Nghĩa Hưng Chu thị là một trong hai phú hào đứng đầu Giang Đông. Lúc ấy chỉ có mỗi bọn họ, căn bản chưa có Ngô Quận Trương thị, Ngô Quận Chu thị và Ngô Tứ gì cả. Tại đó, Nghĩa Hưng Chu thị nói gì cũng khiến mọi người răm rắp nghe theo. Tuy bây giờ Nghĩa Hưng Chu thị đã xuống dốc ít nhiều nhưng con cháu nhà họ ở Giang Đông vẫn có sức ảnh hưởng không hề nhỏ. Phu nhân này xuất thân từ Nghĩa Hưng Chu thị, mấy năm trước lúc thị còn chưa gả đi đã được mọi người xưng là “đệ nhất mỹ nhân Kiến Khang” đấy ạ. Nó thì nghe nói Nghĩa Vũ Vương không may lìa trần hồi năm ngoái, ai ngờ đầu xuân năm nay Nghĩa Vũ Vương phu nhân đã quay về Kiến Khang rồi. Nhìn dáng vẻ thị thế này, có lẽ sẽ ở lại Kiến Khang lâu dài rồi đây.”

Nói xong, Tần Tiểu Thảo khẽ hô lên: “Tiểu cô mau nhìn xem, lang quân Trương Hạ Chi đã mê mẩn Nghĩa Vũ Vương phu nhân rồi kìa!”

Cơ Tự quay sang, chẳng biết từ lúc nào Trương Hạ Chi đã buông bút vẽ xuống, đích thân ra đón Nghĩa Vũ Vương phu nhân.

Gã Trương Hạ Chi đúng là cao thủ tình trường, Cơ Tự nhận ra điều này từ rất sớm. Nếu một khi gã dốc hết sức quyến rũ một ai đó, ngay cả đuôi mày góc áo đều là mang theo sự cuốn hút vô tận. Lúc này cũng vậy, Trương Hạ Chi càng đến gần Nghĩa Vũ Vương phu nhân càng tỏ ra vẻ nhẹ nhàng phóng khoáng, tuấn mỹ tuyệt luân, phong lưu ưu nhã khôn cùng.

Nhìn Trương Hạ Chi phát huy vẻ nam tính đến cực hạn, đột nhiên Cơ Tự nghĩ đến: Với nhan sắc hiện tại của mình, tất nhiên không thể nào được vẽ vào tranh, vậy tại sao Trương Hạ Chi lại gọi nàng tới đây cho bằng được chứ? Phải chăng gã vẫn không cam tâm ư? Lý do gã nam tử trước giờ vẫn thích phụ nhân thành thực gọi mình tới đây chỉ vì muốn so sánh nàng với các mỹ nhân khác một lần hay sao?

Phải nói rằng, Cơ Tự quá hiểu Trương Hạ Chi. Một mặt gã thích chinh phục mỹ nhân, mặt khác gã lại thích kiểu phụ nhân từng trải phong tình hơn. Sau khi gặp được Cơ Tự, mỗi lần gã đối mặt với Cơ Tự luôn si mê nàng trong chốc lát, sau đó chẳng được bao lâu gã lại có chút nuối tiếc mơ hồ.

Hiện tại gã gọi nàng tới đúng là muốn so sánh Cơ Tự với đám mỹ phụ mà mình từng thích một lần đây mà!

Sau khi Cơ Tự nghĩ kỹ về ý đồ của gã, liền thầm nhủ: Nếu gã muốn so sánh thì cứ mặc gã so sánh cho chán đi! Thế là nàng sửa sang lại xiêm y, khoe môi nhướn nụ cười rồi lẳng lặng xuất hiện bên phải đằng sau Nghĩa Vũ Vương phu nhân.

Bởi vì khí thế lấn át của Nghĩa Vũ Vương phu nhân mà đám tiểu cô, phu nhân trong Lan Viên đều tránh thị rất xa, sợ bị đem ra so sánh. Vì vậy vào lúc này, phía sau Nghĩa Vũ Vương phu nhân không một bóng người.

Cơ Tự đột ngột xuất hiện, tiến lại gần chỗ Nghĩa Vũ Vương phu nhân đang đứng.

Toàn bộ sự chú ý của Trương Hạ Chi đều đặt lên người Nghĩa Vũ Vương phu nhân, khi gã thấy một tiểu cô xuất hiện bên cạnh vị phu nhân xinh đẹp ngồi nơi này còn khinh bỉ liếc nhìn. Nhưng chỉ cái liếc mắt ấy gã mới chợt nhận ra, người đứng bên cạnh Nghĩa Vũ Vương phu nhân chính là Cơ Tự!

Mà trong mắt gã, tiểu mỹ nhân từng có phong thái nghiêm nghị, khí chất phong phú so với Nghĩa Vũ Vương phu nhân này thật là nhạt nhẽo tới cực điểm! Thoáng cái, Trương Hạ Chi vô cùng thất vọng. Cơ Tự thấy mục đích đã hoàn thành bèn lui xuống.

Ngay khi Cơ Tự lui ra, Trương Hạ Chi cũng đi tới bên cạnh Nghĩa Vũ Vương phu nhân. Chỉ thấy gã khẽ nghiêng người ghé sát vào thị, nhìn chăm chăm rồi cất giọng đa tình: “Hạ Chi của Trương thị xin diện kiến phu nhân.” Câu nói của gã rất bình thường nhưng ánh mắt và hơi thở lại toát lên sự cảm động chết người của phái nam, khiến nàng cười trên môi quả phụ Nghĩa Vũ Vương phu nhân càng tươi tắn hơn.

Nghĩa Vũ Vương phu nhân mỉm cười mặc gã tới gần, khi gã đứng thẳng người dậy, móng tay thị như vô tình lướt nhẹ qua lòng bàn tay Trương Hạ Chi. Liếc mắt quyến rũ gã xong, thị nhìn sang Cơ Tự, khẽ cười hỏi: “Vừa rồi Trương lang hơi sững sốt là vì trông thấy tiểu cô kìa à?”

Phụ nhân này thật tinh mắt. Trong khi Trương Hạ Chi còn đang thầm cảm khái thì Nghĩa Vũ Vương phu nhân khẽ hé môi anh đào, thị khinh thường nói nhỏ: “Loại nữ tử có nhan sắc tầm thường và dáng vẻ mong manh yếu ớt này cũng đáng để lang quân Trương gia để mắt sao? Xem ra tuy lang quân có tiếng phong lưu nhưng cũng chỉ là người đòi đồn thổi thôi.”

Nghĩa Vũ Vương phu nhân nổi danh kiêu ngạo nhưng thị càng như thế lại càng đẹp không gì sánh nổi. Trương Hạ Chi hoàn toàn bị cái đẹp ấy mê hoặc, khẽ cười nói: “Tất nhiên rồi, trên thế gian này không có một nữ tử nào qua được phu nhân cả.”

Câu nói vừa rồi của gã khiến Nghĩa Vũ Vương phu nhân rất hài lòng.

Sau khi Cơ Tự an toàn rút lui, nhìn thấy tất cả mọi người không còn chú ý đến mình nữa bèn gọi Tần Tiểu Thảo: “Chúng ta về thôi.”

Mãi cho đến khi đã ngồi trên xe lừa, Tần Tiểu Thảo vẫn còn cảm khái: “Tiểu cô, Nghĩa Vũ Vương phu nhân đẹp quá, lại có khí thế mạnh mẽ nữa chứ, nhưng nó thì không thích ánh mắt của thị cho lắm.”

Cơ Tự cười khẽ, “Ta cũng không thích ánh mắt thị... Thị vô cùng tự phụ, có lẽ trong mắt thị, đàn ông trong thiên hạ này đều phải yêu mình, còn nữ tử chỉ đáng xách giày cho mình mà thôi.”

Có lẽ sự táo bạo này trong mắt mọi người cũng là một sự cuốn hút, nhưng Cơ Tụ thật sự không sao thích cho nổi.

Cứ như vậy hai chủ tớ cười đùa vui vẻ, chỉ chốc lát đã về đến nhà.

Ngày hôm sau, vừa qua giờ ăn sáng, Tạ Quảng tới đón Cơ Tụ đi gặp Tạ Lang.

Vừa nghĩ tới sẽ gặp được chàng, tâm trạng Cơ Tụ thật phức tạp, nhưng dù có phức tạp thế nào cũng không thắng nổi niềm hân hoan trong lòng. Cơ Tụ lập tức đi trang điểm, sau đó mới theo Tạ Quảng ra ngoài.

Lại một lần nữa, hai người gặp nhau ở ngôi đình giữa hồ của Thanh Viễn tự. Lúc Cơ Tụ chạy tới, Tạ Lang đang đứng trên một chiếc thuyền lá, bóng dáng chàng cao ngất đang dập diu theo làn sóng. Nghe tiếng bước chân Cơ Tụ, chàng liền quay lại. Lúc chàng nhìn nàng bằng đôi mắt trong veo hút hồn, cõi lòng Cơ Tụ ngập tràn nỗi vui sướng.

Nàng sai bước dài vọt tới, nhảy lên thuyền rồi ngồi xuống, sau đó ngẩng khuôn mặt tha thiết nhìn Tạ Lang, khẽ thủ thỉ: “Bốn mươi mấy ngày không gặp, chàng vẫn khỏe chứ?”

Gần như nàng vừa dứt lời, khuôn mặt đã đỏ bừng lên. Bởi vì câu nói của nàng mang ý nhớ thương rất rõ ràng, dù là người điếc cũng nhận ra.

Đương nhiên Tạ Lang cũng nghe hiểu, chàng hơi nghiêng người, dịu dàng nhìn nàng đắm đắm, sau đó vươn ngón tay mon trón chiếc cằm trắng mịn của nàng, thò dài búi ngườ: “Nàng đây...”

Thờ dài xong, chàng lại khẽ khàng cất lời: “A Tụ năm nay mười lăm rồi nhỉ? Quả nhiên lại lớn hơn rồi, cũng càng ngày càng đẹp nữa.”

Được người yêu ca ngợi chính là tiên đan diệu dược tốt nhất trong thế gian này, thoáng chốc Cơ Tụ như si như say. Trong cảm giác lâng lâng, Tạ Lang đã chèo thuyền từ từ lướt đi trong hồ.

Con gió tháng Hai thổi trên mặt hồ se lạnh, nhưng Cơ Tụ không hề cảm thấy lạnh lẽo chút nào, nàng vui vẻ ngắm Tạ Lang một lát mới ngạc nhiên hỏi: “Ồ, sao hôm nay chỉ có hai người chúng ta thôi vậy? Thập Bát Lang, mấy bộ khúc của chàng đâu cả rồi?”

“Họ không đi cùng.” Tạ Lang vừa chèo thuyền, vừa cười nói tự nhiên, “Hôm nay chúng ta sẽ trải nghiệm cảm giác làm ngư dân thử xem.”

Hai tay Cơ Tụ chống cằm, cười tí mắt: “Trên đời này, chỉ có mình Cơ A Tụ ta mới có thể được Tạ Thập Bát chèo thuyền cho mà thôi!”

Câu nói tự đắc của nàng vừa dứt, Tạ Lang bất chợt cất tiếng cười sang sảng. Trong tiếng cười vui vẻ, chiếc thuyền nhỏ dần dần tiến vào giữa hồ.

Đúng lúc này, Cơ Tụ chợt oán giận: “Sao thế này? Hồ nước tháng Hai vẫn còn lạnh lẽo, sao tự dưng lại xuất hiện nhiều thuyền hoa vậy nhỉ? Đám tiểu lang yếu ớt kia không sợ bị phong hàn hay sao?”

Nghe kỹ thì rõ ràng giọng điệu nàng thật sự là đang giễu cợt chúng sĩ tộc kia.

Tạ Lang nhìn nàng mỉm cười: “Họ chơi của bọn họ, chúng ta chèo thuyền của chúng ta, hai bên không liên quan gì nhau, nàng đừng để ý.”

“Dĩ nhiên có liên quan rồi!” Cơ Tụ hậm hực, “Có bọn họ ở đây làm sao ta dám lộ diện được? Ta dám để bọn họ biết Tạ Thập Bát chèo thuyền cho ta sao?”

Trong tiếng lẩm bẩm, thuyền con càng lúc càng tới gần thuyền hoa, Cơ Tụ trốn phắt vào trong thuyền. Tạ Lang thấy dáng vẻ bức tức của nàng không khỏi lắc đầu.

Lúc hai chiếc thuyền đang kéo gần khoảng cách, mọi người trong thuyền hoa cũng chú ý tới Tạ Lang. Mới đầu trong thuyền hoa khá yên tĩnh, bỗng chốc có người hô lên, rồi sau đó mười mấy giọng nói đầy kích động reo vang: “Mau! Mau nhìn đi! Kia là Tạ Thập Bát đấy!” Thế là toàn bộ người trong năm chiếc thuyền hoa đều chạy ra xem.

Mặc dù Cơ Tụ trốn ở trong khoang nhưng chỉ cần nhìn qua khe hở là thấy ngay tình hình phía ngoài. Có gần nửa số người trong những chiếc thuyền hoa này đều là những vị khách ở Lan viên hôm qua, chẳng hạn như Trương Hạ Chi và Nghĩa Vũ Vương phu nhân.

Cả trăm người ra khỏi khoang thuyền hoa, rồi rít chào hỏi Tạ Lang. Vào lúc này, Nghĩa Vũ Vương phu nhân khẽ quát: “Tránh ra!”

Tiếng nói vừa dứt, những người đứng chắn trước mặt thị đều lui hết. Thoát cái, Nghĩa Vũ Vương phu nhân trang điểm lộng lẫy như đoá mầu đơn nở rộ xuất hiện ở đầu thuyền.

Cũng giống như mọi nữ tử ở Kiến Khang, thị cũng nhắm nhe đến mỹ nam Tạ Lang từ lâu, chẳng qua khi mà mỹ danh của thị vang xa khắp thành thì Tạ Lang vẫn còn nhỏ tuổi. Hơn nữa vị danh sĩ tao nhã đệ nhất này ngay từ hồi niên thiếu đã thích vân du tứ hải, vì thế bốn năm trước thị mới được nhìn trộm Tạ Lang một lần.

Có điều, hiện tại gặp mặt cũng không tính là muộn. Nghĩa Vũ Vương phu nhân cảm thấy, mình của bây giờ còn xinh đẹp hơn mấy năm trước rất nhiều, nghĩ đến tất cả lang quân ở đất Kiến Khang ai ai cũng si thị như điên, nên càng có tự tin hơn.

Thuyền của Nghĩa Vũ vương phu nhân chậm chậm trôi đến, thị liền tiếng cười duyên như sóng gợn lăn tăn với vị mỹ nam “Thiếp đã nghe nói về danh

tiếng của Tạ Thập Bát Lang từ lâu, nhưng cho đến hôm nay mới được diện kiến. Đúng là tai nghe không bằng mắt thấy!”

Câu nói của thị mang hàm ý bóng gió nhưng giọng điệu lại ra vẻ khẳng khái. Lúc thị nhìn Tạ Lang, chiếc cằm tinh xảo hất cao, ánh mắt kiêu căng và bạo dạn, phô bày hết vẻ đẹp của mình.

Không chỉ như vậy, lúc cười rộ, đôi gò bồng đảo trắng nõn của mỹ phụ nhân trái đời này còn run run trong gió. Ánh mắt thị nhìn Tạ Lang và cả đôi môi đỏ hé mở lúc nói chuyện kia luôn toát lên vẻ cáng đỗi.

Phải nói rằng, khí thế của Nghĩa Vũ Vương phu nhân rất sung mãn, đặc biệt là khi thị cố ý mời chào người khác, mỹ phụ nhân này quả thực không có chỗ nào không kiêu diễm, không chỗ nào không hút hồn.

Tạ Lang chậm chậm ngoảnh sang nhìn thị.

Đón lấy ánh mắt đánh giá của Tạ Thập Bát, Nghĩa Vũ Vương phu nhân lại nở nụ cười duyên.

Sau khi thoáng nhìn thị, Tạ Lang khẽ gật đầu: “Hóa ra là Nghĩa Vũ Vương phu nhân. Trịnh huynh qua đời cùng lắm mới được một năm, phu nhân vừa trở thành quả phụ mà đã ăn mặc thế này cũng thật quá đáng.”

Đây là Tạ Lang đang chỉ trích thị!

Gần như chàng vừa nói xong, Cơ Tụ trong khoang thuyền suýt nữa cười phá lên. Thực tế thì mấy tiểu cô sĩ tộc đằng sau Nghĩa Vũ Vương phu nhân đã bật cười khanh khách.

Nghĩa Vũ Vương phu nhân mặt mày biến sắc, giây lát sau thị cười khẩy: “Đã sớm nghe nói, Tạ Thập Bát chính là danh sĩ số một số hai tại Giang Đông. Thiếp không ngờ, đường đường là bậc danh sĩ lại nói mấy lời cỗ hủ của đám Nho gia!” Trong nháy mắt, thị lại bất chấp cất cao giọng với dáng vẻ ngông cuồng, sắc đẹp át người kia, “Mới trở thành quả phụ thì sao? Ta thích ăn mặc lộng lẫy, ta muốn tranh đua với cảnh xuân này đây!”

Cơ Tụ thầm nghĩ: Mỹ phụ nhân này vẫn còn đang mời chào Tạ Thập Bát đây mà.

Tạ Lang cười, không thèm nhìn thị nữa mà khẽ chống sào, chèo thuyền tách ra, thông thả đi xa. Tiếng ngâm nga của chàng văng vẳng truyền đến, “Được làm phu thê là duyên ba đời từ kiếp trước. Mãi như đôi uyên ương đầu ấp tay gối, như chim liền cánh, như cây liền cành, hai lòng một dạ, ân ái đậm sâu, phu thê đồng lòng... Ba năm kết duyên, nhưng vừa ly biệt... mộ vẫn còn xanh cỏ, hoa đã vào nhà khác...”

Theo tiếng bát bay tới, Nghĩa Vũ Vương phu nhân sắc mặt càng lúc càng khó coi, đặc biệt là câu “mộ vẫn còn xanh cỏ, hoa đã vào nhà khác” kia lại càng khiến thị giận đến tái mặt.

Mà lúc này, tiếng cười của đám tiểu cô trong thuyền hoa liên tiếp vang lên, có mấy người còn hát theo, “Ba năm kết duyên, nhưng vừa ly biệt... mộ vẫn còn xanh cỏ, hoa đã vào nhà khác...”

Thời đại này, mặc dù danh gia không có sức ảnh hưởng gì, vị thế của Nho gia cũng không còn như trước, nhưng bất kể thế nào, có một số việc đã sớm ăn sâu vào lòng người. Huống chi người cất cao giọng hát khinh thường này không phải ai khác mà chính là Tạ Thập Bát nổi tiếng Bắc Nam. Chẳng mấy chốc, tiếng cười trên thuyền hoa càng lúc càng lớn, càng lúc càng vang. Một lúc sau, đám lang quân vừa rồi còn bị Nghĩa Vũ Vương phu nhân câu hồn cũng tỉnh táo lại.

Bấy giờ Nghĩa Vũ Vương phu nhân tính tình bạo dạn, xinh đẹp tuyệt trần chợt phát hiện toàn bộ ánh mắt hâm mộ, đổ kị và si mê nhìn mình ban nãy đã biến thành khinh bỉ coi thường.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tạ Lang Lừa Người.

Cơ Tụ quay đầu, quan sát Nghĩa Vũ Vương phu nhân sắc mặt khó coi không biết phải giấu mặt vào đâu qua khe hở khoang thuyền, không khỏi cười thích thú.

Nghĩa Vũ Vương phu nhân này thật đúng là kẻ thù của phái nữ, thị chỉ một lòng phơi bày nét quyến rũ của mình với đám lang quân kia mà bất chấp việc chọc giận chúng tiểu cô. Cách xa như vậy, Cơ Tụ vẫn nhìn thấy những tiểu cô đua nhau châm chọc Nghĩa Vũ Vương phu nhân, mà cả đám lang quân xum xoe xoay quanh thị xưa nay đều không thấy bóng dáng đâu cả. Nàng lại bật cười khanh khách.

Giọng nói của Tạ Lang truyền từ ngoài vào: “A Tụ đang cười gì vậy?”

Nàng đáp: “Ta đang cười Nghĩa Vũ Vương phu nhân ấy mà, đáng vẻ thị lúc vừa rồi như thể cho rằng đàn ông trên đời này đều không chạy thoát được thủ đoạn câu hồn của thị vậy.” Cơ Tụ khen, “Chỉ mình Thập Bát Lang của ta là không giống bọn họ thôi.” Không giống gã Trương Hạ Chi kia, hể tí đã bị

Nghĩa Vũ Vương phu nhân hóp mắt hồn!

Tạ Lang khẽ cười, cất giọng nhẹ nhàng: “Loại phụ nhân như thị chỉ có thời đại yêu ma quỷ quái hoành hành này mới xuất hiện thôi.” Giọng điệu Tạ Lang khinh miệt và cay nghiệt khiến Cơ Tự sùng sốt. Nàng khe khẽ nhắm lại câu hát vừa rời của chàng, “Được làm phu thê là duyên ba đời từ kiếp trước. Mãi như đôi uyên ương đầu ấp tay gối, như chim liền cánh, như cây liền cành, hai lòng một dạ, ân ái đậm sâu, phu thê đồng lòng...”

Đọc đến đoạn sau, Cơ Tự đột nhiên dừng lại, tiếng nói càng lúc càng nhỏ dần. Một lát sau, nàng tiu nghỉu khen: “Câu hát này nghe hay quá.” Đáng tiếc kiếp này, nàng và lang quân ở bên ngoài nguyệt chèo thuyền cho nàng chắc là sẽ không thể như chim liền cánh, như cây liền cành, hai lòng một dạ, ân ái đậm sâu, phu thê đồng lòng rồi.

Có lẽ là nghe ra nỗi buồn bã trong giọng nói của Cơ Tự, Tạ Lang phía ngoài cũng trầm mặc. Một lát sau, họ lại nghe thấy tiếng nhạc du dương truyền đến.

Lúc này, Cơ Tự đã quẳng những suy nghĩ vẩn vơ đi tận đầu tận đuôi. Nàng mắt hứng hỏi: “A lang, có phải lại có thuyền hoa tới hay không?”

Tiếng nói trầm bổng của chàng bay đến: “Đúng vậy.”

“Vậy chàng còn không mau mau chèo thuyền đến nơi yên tĩnh chút đi.” Cơ Tự ngồi trong khoang thuyền vênh váo sai bảo.

Nghe nàng ra lệnh với giọng nũng nịu, Tạ Lang nhẹ cười: “Thật đúng là trước giờ A Tự không hề sợ ta.”

Cơ Tự cũng cười rộ: “Từ lần đầu tiên gặp Thập Bát lang đến giờ, ta chưa từng sợ chàng.”

Đúng rồi, nàng đã nói ngay từ đầu nàng đã muốn ôm bắp đùi vàng của mình kia mà. Vừa nghĩ tới mấy lời lảm nhảm khi Cơ Tự say rượu ngày ấy, Tạ Lang lại buồn rầu, thờ dãi rồi tiếp tục chèo thuyền lướt đi. Chỉ chốc lát, chiếc thuyền nhỏ đã chạm bờ hồ, Tạ Lang đặt cây sào xuống, gọi: “Nàng ra đi.”

Cơ Tự ra ngoài, lần này nàng phát hiện chỗ này thật đúng là một chốn thanh tịnh, không những có thể ngắm dãy núi xanh đối diện, đường đèo thấp thoáng nơi xa, mà cả phạm vi tầm nhìn cực kỳ thoáng đãng, cảnh hồ cũng vô cùng tươi đẹp.

Trong khi Cơ Tự nhìn Đông ngó Tây, Tạ Lang bên kia đã tự cầm cần thả câu. Cơ Tự vội vàng đem một chiếc ghế gấp trong khoang thuyền ra, vui vẻ ngồi cạnh Tạ Lang, cũng cầm lấy một chiếc cần câu cá cho có đôi có cặp.

Có điều, câu cá là phải có lòng kiên nhẫn nhưng Cơ Tự thì không sao kiên nhẫn được. Nàng chỉ ngồi một hồi, cảm thấy cứ ngồi im nhìn mặt hồ chăm chăm như thế vừa vô vị vừa hoa mắt, thế là nàng lại chạy vào trong khoang thuyền. Sau đó nữa, Tạ Lang liền nghe thấy một những tiếng khánh véo von truyền đến.

Tạ Lang đặt rất nhiều loại nhạc cụ trong khoang thuyền để nàng chơi trong lúc nhàm chán. Giờ phút này nghe được trong tiếng khánh của nàng mang theo niềm vui sướng tự tại, chàng khẽ rủ rỉ, che đi cảm xúc trong mắt.

Cơ Tự gõ khánh một hồi mới chui ra ngoài. Nàng chạy đến trước mặt Tạ Lang tìm hiểu tình hình, lẩm bẩm: “Sao chẳng câu được cái gì hết vậy?”

Tạ Lang cười: “Nàng ở trong thuyền gỗ khánh không ngừng, cho dù có cá cũng bị dọa chạy mất rồi.”

“Rõ ràng chàng không biết cách câu cá thì có.” Cơ Tự cãi bướng, ngồi xuống bên cạnh Tạ Lang, vươn tay phải định cướp cần câu, “Không tin thì nhìn xem trình độ của ta này!”

Trong khi Cơ Tự cướp được cần câu về tay, bên eo của nàng chợt âm ập, thì ra Tạ Lang vòng tay qua eo nàng.

Cơ Tự sửng người.

Thấy nàng đỏ mặt, bối rối đến mức luống cuống tay chân, suýt nữa đánh rơi cần câu xuống nước. Tạ Lang điềm nhiên phủ tay mình lên bàn tay nàng, cùng nhau cầm lấy chiếc cần kia.

Vào lúc này, trảng tiếng cười phía sau bay đến theo gió, trong đó còn có một tiếng kêu khe khẽ, “Kia là ai vậy nhỉ? Ai mà lại ung dung nhàn nhã chạy đến đây câu cá thế này?” Thì ra lại có một chiếc thuyền hoa nữa tới đây.

Cơ Tự rùng mình, đứng phắt dậy hát tay Tạ Lang ra, chạy tọt vào trong khoang thuyền. Thấy nàng lại trốn đi, Tạ Lang quay lại nhìn chiếc thuyền kia, nờ nụ cười nhàn nhạt.

Chỉ thoát cái, thuyền hoa đã chạy tới, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Tạ Lang. Lập tức hàng loạt tiếng nói ngạc nhiên truyền đến, “Trời ạ, không ngờ Thập Bát Lang ở chỗ này.”

“Hóa ra là Tạ Thập Bát.”

“Một mình câu cá trên sông xuân, Tạ Thập Bát thật có nhã hứng.”

Tạ Lang đang mỉm cười đáp lễ họ thì một sĩ tiểu cô sĩ tặc trên thuyền hoa huých vào người bên cạnh người bên cạnh, nói nhỏ: “Người trong khoang thuyền kia, hình như là nữ thì phải?”

Dứt lời, mấy cái đầu đều rướn lên ngó nhìn. Lát sau, họ cười lên, một tiểu cô khác chế giễu: “Lục Thập Nhị, nguoi hoa mắt sao?”

“Trên thuyền này chỉ có một mình Tạ Thập Bát thôi, nếu như người trong khoang thuyền là nữ tử, chẳng phải Tạ Thập Bát chèo thuyền cho nàng ta hay sao? Trên đời này có nữ tử xứng được Tạ Thập Bát chèo thuyền cho cơ à?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Lục Thập Nhị vẫn vờn đầu nhìn kĩ, một lát sau nàng ta lại nói khẽ: “Nhưng ta thật sự nhìn thấy vạt váy của một nữ tử mà.” Rồi nàng ta lại nhấn mạnh, “Hơn nữa còn là kiểu váy của một tiểu cô tâm thương, không phải đồ tỷ nữ hay mặc.”

Hiển nhiên không một ai tin tưởng lời nàng ta cả, mấy người họ càng cười to hơn.

Thấy bạn bè không tin, Lục Thập Nhị mày cau, trầm nghĩ: Hình như Viên tỷ tỷ có nói, thường thoáng trông thấy tiểu cô nào đó xuất hiện bên cạnh Tạ Thập Bát lang..

Tuy Lục Thập Nhị muốn làm rõ nhưng hoàn toàn không dám hỏi Tạ Lang và cũng không dám yêu cầu chàng cho mình vào trong khoang thuyền xem xét.

Vào lúc Tạ Lang mỉm cười tiễn đám người đi, lại có một chiếc thuyền lá nhỏ lao tới. Từ rất xa, tiếng gọi vang vang của Viên Tam Thập lang đã truyền đến: “Tạ Thập Bát! Tạ Thập Bát!”

Chỉ trong vài tiếng gọi, Viên Tam Thập lang đã đến gần. Thuyền lá vừa kề nhau, y liền nhảy sang thuyền Tạ Lang. Lục Thập Nhị quay lại thấy cảnh như vậy liền nghĩ: Đành nhờ Viên tỷ tỷ đi hỏi huynh trưởng của tỷ ấy mới được.

Cơ Tụ vẫn trốn ở trong khoang. Lúc Viên Tam Thập lang đi tới, nàng đang chuẩn bị bước ra thì thấy trên thuyền con của Viên Tam Thập còn có hai lang quân lạ mặt khác đang tỏ vẻ đánh giá Tạ Lang, vì thế nàng lại ngồi rụt vào trong.

Mà lúc này, sau khi Viên Tam Thập lang trao đổi chuyện quan trọng với Tạ Lang xong, nhắc thấy vạt váy của Cơ Tụ, đầu tiên y hơi sững sờ, đang chuẩn bị trêu chọc Tạ Lang liền nhớ tới thân phận người ngồi trong khoang thuyền kia.

Vì thế y khẽ sát vào Tạ Lang, liếc mắt ra hiệu nhìn vào trong một hồi, nhỏ giọng trách: “Vẫn còn chưa được sao? Ta nói này Tạ Thập Bát, nguoi coi như cả đời vinh quang, tại sao hôm nay du ngoạn với người trong lòng mà phải trốn trốn tránh tránh vậy hả?” Sau đó y cười giễu, “Không ngờ Tạ Thập Bát nguoi cũng có ngày bị bỏ tay bỏ chân. Nguoi xem Cơ tiểu cô nguoi ta đi, nàng ấy hận không thể nói cho khắp thiên hạ biết rằng hai người các nguoi không hề có chút quan hệ nào với nhau nữa kia.”

Viên Tam Thập lang vừa nói xong, vô cùng hài lòng với biểu cảm sượng cứng của Tạ Lang lúc này. Y ngấm sắc mặt người bạn thân một hồi, lại liếc mắt ám chỉ: “Thế nào? Có cần huynh đệ giúp đỡ nguoi một tay hay không?”

Tạ Lang nhìn y: “Nguoi vẫn nên tự lo cho mình đi thôi.” Dứt lời, chàng phất tay áo lên.

Gần như chàng vừa phất ống tay áo lên, Viên Tam Thập lang liền tái mặt. Y gào lên một cách quái dị: “Được lắm Tạ Thập Bát! Bên dưới toàn là nước lạnh chết đi được ấy!” Y vừa gào vừa vội vàng lui lại, vô thức bị Tạ Lang ép nhảy về thuyền lá của mình.

Đến tận khi đặt chân lên thuyền của mình, tro mắt nhìn theo bóng Tạ Lang chèo thuyền đi xa, Viên Tam Thập lang mới hô to: “Được lắm Tạ Thập Bát, nguoi lại lừa ta!” Hóa ra, từ đầu đến cuối Tạ Lang mới chỉ phất ống tay áo lên thôi, nhưng trước kia chàng đã từng để lại bóng ma trong lòng y quá nặng vì thế y đã bị dọa nhảy về thuyền mình!

Trong khi Tạ Lang tiếp tục chèo thuyền đi, giữa chừng Cơ Tụ chỉ dám ló đầu ra ngoài nhìn một lần, thoáng chốc trông thấy vài chiếc thuyền hoa, thế là Cơ Tụ lại lập tức rụt rụt vội vàng rụt đầu lại.

Cơ Tụ ám ức trốn vào khoang thuyền lần nữa, lòng buồn náo nê: Tạ Thập Bát thật là, vất vả và lắm mới có cơ hội gặp nhau, sao cứ chạy về cái chốn đông người kia chứ!

Người càng lúc càng nhiều, nàng không dám lộ diện, cũng không dám lên tiếng nữa. Điều này đối với Cơ Tụ vô cùng chờ mong được hèn họ với chàng mà nói, quả thực là rất cảm phiền.

Xuất phát từ tâm lý này, gần nửa canh giờ sau, khi Cơ Tụ phát hiện Tạ Thập Bát đã chèo thuyền tiến vào sông lớn, nàng không hề kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Thấy xung quanh không còn ai cả, cuối cùng Cơ Tụ có thể chui ra khỏi khoang thuyền.

Ái ngờ lúc Cơ Tụ chạy đến bên Tạ Lang, vô cùng mừng rỡ chuẩn bị ngồi xuống nói chuyện với chàng thì bất ngờ nhìn thấy một chiếc thuyền lớn đang hạ neo cách đó không xa.

Sau đó, Tạ Lang chèo thuyền đi về hướng ấy. Tiếp theo, Cơ Tụ thấy nhóm Tạ Quảng, Tạ Tài và Tạ Tĩnh đang đứng trên thuyền lớn. Sau đó nữa thì nàng được Tạ Lang nắm tay, cùng nhau lên thuyền kia. Cuối cùng, Cơ Tụ nhìn thuyền lớn dần chuyển động, bỏ lại chiếc thuyền câu bé tẻo teo xa thật xa.

Đột nhiên, Cơ Tụ giật mình, quay ngoắt đầu nhìn Tạ Lang: “Đây không phải là hướng quay về Kiến Khang!” Nàng tròn tròn mắt nhìn chàng, “Đây là

hướng đi ra Trường Giang mà!”

Cơ Tự vọt tới trước mặt Tạ Lang, mắt phượng trừng lớn gần như muốn nứt: “Thập Bát Lang, ta muốn về nhà, thuyền của chàng định đi đâu vậy?”

Cuối cùng Tạ Lang nhìn nàng, nói một cách tự nhiên: “Chiếc thuyền này đang đi về hướng Tương Dương.”

Tương Dương ư? Ta chưa đến đó bao giờ.

Nàng vừa nghĩ tới đây, lập tức quay lại chuyện chính, lườm chàng: “Nhưng mà ta phải về nhà.” Nàng nhìn trái nhìn phải, lại hiếu kỳ hỏi han, “Có phải trước tiên cứ tạm đi cùng nhóm chàng một đoạn đường, chờ đến khi gặp được thuyền nào đó về Kiến Khang thì chàng mới thả ta đi đúng không?”

Câu nói của Cơ Tự khiến đám Tạ Quảng, Tạ Tài đứng sau đều bật cười khe khẽ.

Cơ Tự bỗng nhiên tỉnh ngộ, cho đến bây giờ nàng mới chợt hiểu ra: Trong lúc sơ ý mình đã bị Tạ Lang lừa lên thuyền lớn rồi. Chàng không hề bàn bạc với nàng đã đưa thẳng nàng đi theo đến Tương Dương!

Nhìn thấy Cơ Tự kinh sợ đến ngây cả người, Tạ Lang khẽ phát tay ra hiệu cho tất cả mọi người lui xuống.

Sau khi phui sạch mũi thuyền, Tạ Lang tựa lưng vào lan can, lười biếng nhắc một chung rượu trên chiếc bàn con bên cạnh, nhấp nhẹ một hớp, liếc mắt nhìn Cơ Tự còn đang thẳng thốt: “Năm ngoái lúc A Tự đi trên sông Trường Giang là tháng Tư phải không? Bây giờ là tháng Hai, cảnh sắc Trường Giang tháng Hai khác tháng Tư nhiều lắm, lần này A Tự có thể tha hồ ngắm nhìn.”

Rốt cuộc Cơ Tự đã hoàn hồn lại, nàng nhìn Tạ Lang, đáng thương nói lắp ba lắp bắp: “A Lang, đệ đệ của ta vẫn đang ở nhà chờ ta về đây.”

“Không sao.” Tạ Lang rù mắt, ung dung nhấp rượu, lời nói rất dối tự nhiên, “Tạ Quảng đã báo cho người nhà nàng biết trước rồi, xin A Tự cứ việc yên tâm.”

Tạ Quảng đã báo cho người nhà mình biết trước rồi ư? Nói như vậy thì ngay từ lúc rạng sáng chàng cho người mời nàng ra ngoài đi câu là đã có ý định đưa nàng lên chiếc thuyền này rồi sao?

Cơ Tự lại ngây ngẩn một hồi, sau đó lại buồn rầu nói: “Nhưng A Lang à, ở Kiến Khang ta còn có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết, thôn trang của ta đang tu sửa, ta còn phải qua lại với vài người bạn hàn môn, nói không chừng mấy ngày tới sẽ có tin tức trong cung truyền ra nữa. À với lại, ta cảm thấy ở đất Kiến Khang rất tốt, thật đấy, ta không muốn đi Tương Dương chút nào đâu.”

Nàng nói xong, giọng nói nhỏ nhẹ của Tạ Lang liền truyền đến: “A Tự không muốn đi Tương Dương hay là không muốn đi Tương Dương cùng ta?”

Đương nhiên là không muốn đi Tương Dương cùng chàng rồi! Cô nam quả nữ... Không đúng, nàng cứ đi theo Tạ Lang như vậy, đồng hành ngàn dặm với chàng, không nói đến việc cùng ăn cùng ở, ngay cả tỷ nữ cũng không có ở bên chăm sóc. Sau này nàng còn trình bạch gì để nói nữa chứ?

Không trong sạch thì cũng thôi đi, mấu chốt là chàng không nói không rằng cứ thế đưa mình đến thẳng Tương Dương, chắc chắn là có ý định gì đó. Nàng chỉ muốn những ngày tháng yên bình sau này được ôm chặt bắp đùi vàng của chàng thôi, không muốn bị bắp đùi vàng đem về nhà đâu!

Sắc mặt Cơ Tự lúc xanh lúc trắng, còn Tạ Lang bên cạnh đang vô cùng thư thái thưởng thức rượu ngon.

Một lát sau, Cơ Tự đột ngột ngừng đầu, thấy chàng có vẻ mất hứng bèn nói: “A Lang, hành vi lần này của chàng hơi quá rồi đấy! Sao chàng có thể đưa ta lên thuyền lớn khi chưa có sự đồng ý của ta, không chỉ thế còn muốn đi Tương Dương nữa chứ! Ta không muốn đi Tương Dương!”

Lời này nàng nên nói ngay từ lúc mới đặt chân lên thuyền mới phải. Chẳng qua từ trước tới giờ, nàng không thể nào tức giận với Tạ Lang cho nổi. Mà trong vô thức nàng vốn coi chàng là một chính nhân quân tử, dù chàng có làm chuyện gì không phải, nàng vẫn luôn tìm lời giải thích cho hành động của chàng trước. Cứ mãi lo kiểm soát cho chàng mà quên mất rằng rõ ràng chàng mới là người sai, đáng nhẽ ra nàng nên nắn chàng thật nghiêm khắc mới đúng!

Trong lúc Cơ Tự tức tối nhìn chằm chằm Tạ Lang, nói ra những lời câu giận. Rốt cuộc Tạ Lang cũng đặt chung rượu trong tay xuống, bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu. Đến tận khi tiếng nói của nàng im bật, không chỉ trích nổi nữa, chàng mới chậm rãi đi về phía nàng.

Nhẹ nhàng bước đến trước mặt Cơ Tự, Tạ Lang cúi đầu, vươn tay vén lọn tóc bị gió thổi rối của nàng ra sau tai, khẽ môi vào tai nàng, hơi thở ấm áp phả ra: “Vất vả lắm ta mới đưa được A Tự lên chiếc trên thuyền này, sao có thể dễ dàng thả nàng rời đi cho được?” Vừa dứt lời, chàng hất vạt áo tung bay trong gió, bước thẳng vào khoang thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Mất Mặt.

Cơ Tự giận thật rồi. Vì thế buổi tối hôm đó, nàng cố ý ở lì trong khoang Tạ Quảng đã sắp xếp cho mình, không chịu bước ra ngoài. Thậm chí lúc Tạ Quảng đến gọi nàng dùng cơm tối, nàng cũng giận dỗi không ăn. Điều này khiến Tạ Lang hơi buồn cười lẫn thích thú. Chẳng lại phải hai người nữa đến mời, nhưng nàng vẫn đóng cửa không tiếp, cuối cùng đành phát tay cho những người đó lui xuống.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tạ Quảng, Tạ Lang vừa nhấm rượu vừa nói nhẹ: “Đừng lo, ngày mai nàng sẽ bình thường lại thôi.” Rồi lại thì thầm, “Trong số những tiểu cô mà ta từng gặp, chỉ có Cơ A Tự là hờ hững vô tình nhất.” Thay vì bảo là lắm bằm, thì nên nói là than thờ bất đắc dĩ thì đúng hơn.

Tạ Quang đã hiểu, hẳn nghĩ đến cách hành xử của Cơ Tự, lắc đầu thở dài rồi cũng thôi lo lắng đến nàng.

Quả nhiên giữa trưa hôm sau, khi thuyền lớn chính thức tiến vào con sông Trường Giang, Tạ Quảng vừa ra khỏi khoang thuyền đã thấy Cơ Tự ngồi bên mạn thuyền vui vẻ thưởng thức cảnh sông. Hẳn bỗng thấu hiểu nỗi bất lực của lang quân nhà mình.

Đúng là khiến người ta nín nhịn đến học máu, Cơ tiểu cô này... Nói nàng không yêu thương Tạ Lang thì cũng không phải. Từ từng cái liếc mắt nheo mày, cử chỉ và lời nói của nàng, dù người ta có mù cũng cảm nhận được nàng đã rẽ tình thâm sâu, tương tư tận xương rồi. Thế mà khi một tiểu cô đã có tình cảm sâu đậm nhường này đối diện với lang quân nhà mình lại dứt khoát và tỉnh táo đến vậy.

Một tiểu cô yêu người như thế, nhưng vừa quay lưng đã có thể quên khuấy người đi, sống cuộc đời tự do tự tại, cũng khó trách lang quân nhà mình lại càng lúc càng không bỏ được nàng.

Cơ Tự đang cao hứng, sau khi ngắm mặt trời mọc một hồi, thấy Tạ Quảng đang đứng nhìn chăm chăm cách đó không xa, liền vẫy tay với hắn.

Tạ Quảng đi đến. Cơ Tự cất giọng lãnh lút hỏi thăm: “Tạ Quảng, dạo này thời tiết đã chuyển sang ấm áp. Mấy sứ giả Bắc Ngụy đó chuẩn bị trở về sao?”

Tạ Quảng khẽ giạt mình: “Tiểu cô thông minh quá. Không sai, hôm qua sứ giả Bắc Ngụy đã rời khỏi Kiến Khang rồi.”

Cơ Tự cong cong mắt: “Đúng rồi, lang quân nhà người cứ chạy đôn chạy đáo suốt, những người kia còn chưa về chân dung cho chàng nữa. Nếu sau này tranh mỹ nhân trên thần điện không có của Tạ Thập Bát thì vô lý lắm?”

Tạ Quảng nghe ra được sự ái mộ đối với Tạ Lang rõ rệt qua lời nói của nàng.

Chính xác, lần nào cũng vậy! Rõ ràng tiểu cô ấy có tình cảm với Tạ Lang sâu nặng đến mức ngay cả một sợi tóc của người nàng cũng thấy tốt đẹp vô cùng. Nhưng tiểu cô này lại cứng lòng hơn ai khác, như thể nàng hiểu rõ thế sự vô thường, chỉ vui vẻ tự tại yêu chàng nhưng không hề vọng tưởng sống cả đời cả kiếp với chàng.

Không biết nên làm thế nào, Tạ Quảng thở dài thườn thượt, nhàn nhạt nói: “Ta nghe nói bệ hạ đã cho người treo bức họa của Nghĩa Vũ Vương phu nhân trên điện, lang quân nhà ta khinh thường không muốn bị đánh đồng nên mượn cớ này tránh né.”

Nghe thấy lời Tạ Quảng nói, Cơ Tự lập tức tròn trĩnh mắt kinh ngạc: “Nhanh như vậy Nghĩa Vũ Vương phu nhân đã quyền rũ được bệ hạ rồi ư?”

Tạ Quảng chỉ cười xòa không đáp.

Cơ Tự biết, bình thường nam nhân không thích nói mấy chuyện thị phi này, nên quay ngoắt sang đề tài khác: “Vây thái tử thì sao? Ta thấy thái tử cũng háo sắc đói khát lắm, liệu gã có thông đồng gì với Nghĩa Vũ vương phu nhân không?”

Nàng chỉ buột miệng hỏi chơi thôi, vốn tưởng Tạ Quảng sẽ không đáp, nào ngờ hắn lại thành thật trả lời: “Nghĩa Vũ vương phu nhân không coi trọng thái tử.”

Nhận được đáp án này, đầu tiên Cơ Tự ồ lên một tiếng rồi cảm khái: “Nghĩa Vũ Vương phu nhân này quả thật là có tố chất họa thủy. Bà ấy cảm động được phụ thân người ta đương nhiên khinh thường đưa con rồi.” Thoáng chốc nàng lại thở dài, “Thị đúng là cao tay, không những qua lại được với hoàng đế mà còn có thể tiếp tục tự do thông đồng với đám nam nhân khác.”

Thấy Tạ Quảng trầm mặc, Cơ Tự phì cười: “Thế mà gã Trương Hạ Chi kia cũng... Ôi ta cũng có chút xem thường gã rồi.”

Tạ Quảng trả lời: “Trương Hạ Chi? Hóa ra Trương Hạ Chi cũng trở thành tình lang của Nghĩa Vũ vương phu nhân à? Nếu đã thế, sau này Nghĩa Vũ vương phu nhân sẽ chỉ chung tình với mình gã thôi.”

Thấy Cơ Tự không tin, Tạ Quảng đành giải thích thẳng thắn: “Trên phương diện chinh phục phụ nhân, Trương Hạ Chi có thủ đoạn kinh người lắm.”

Cũng không biết tại sao, Cơ Tự bỗng thấy hứng thú, nàng kể đến gần Tạ Quảng, khẽ chớp mắt: “Vây lang quân nhà người thì sao? Ai ai cũng nói chàng phong lưu nhất trần đời, không biết nhất trần đời kia là thế nào nhỉ?”

Nói đến đây, nàng thấy Tạ Quảng đang nhìn mình với ánh mắt quái gở, không khỏi sờ mặt hỏi: “Sao lại nhìn ta như vậy?”

Tạ Quảng khẽ thở dài: “Cô không ghen tỵ gì sao?” Thoắt cái hắn chuyển đề tài, “Ồ? Chuyện gì xảy ra thế?”

Cơ Tự vội vàng nhìn theo mắt hắn, thấy trên mặt sông phía trước không xa, có vô số chấm đen gào thét, vẫy tay về phía này.

Bấy giờ một lang quân bước đến, nghiêm túc nói: “Có thuyền gặp nạn rồi! Mau, tăng hết tốc lực đi.” Sau đó y nhìn về phía Tạ Quảng, “A Quảng, người

mau sắp xếp khoang thuyền cho mọi người.”

Tạ Quảng gật đầu, quay người bước đi.

Chỉ có Cơ Tụ dựa vào mũi thuyền, chốc chốc nhìn đám người dưới sông, lát lát thì quay đầu lại nhìn lang quân có hai phần giống Tạ Lang này.

Sau khi lang quân kia phân phó một loạt liền quay đầu nhìn Cơ Tụ. Y gật đầu với nàng: “Ta là Tạ Nhị Thập Cửu, thứ đệ của Tạ Thập Bát, sau này chúng ta là người một nhà, tiểu cô có thể gọi ta là Nhị Thập Cửu đệ.”

Cơ Tụ giật mình, bỗng chốc đỏ bừng mặt, tròn to mắt nghiêm trang nói: “Không phải, sau này ta và lang quân sẽ không trở thành người một nhà đâu.”

Tạ Nhị Thập Cửu liếc nhìn nàng: “Không phải cô yêu Tạ Thập Bát sao?” Rồi y cau chặt mày. Lang quân diện mạo tuấn tú nhưng lại pha lẫn lạnh lùng này khó chịu nói: “Nếu đã yêu thì cần gì phải chịu cảnh ngày đêm mong nhớ, lỡ người lỡ việc.”

Nhìn vị lang quân con cháu Trần Quận Tạ thị tuy ôn hòa nhưng kiêu ngạo này, Cơ Tụ không muốn giải thích gì nữa. Nàng mỉm cười rồi dời mắt đi.

Thấy nàng kiêu căng như thế, Tạ Nhị Thập Cửu nhướng cao mày, gương mặt có nét tương đồng với Tạ Thập Bát kia cũng mang theo vài phần bất mãn.

Thuyền của họ nhanh chóng tới gần những người bị rơi xuống nước, đội ngũ Trần Quận Tạ thị bắt đầu cứu hộ.

Trong giới sĩ tộc, nếu bàn đến bộ khúc của người nào tài ba, thì không có ai qua mặt được Tạ Lang. Chỉ trong chốc lát họ đã cứu được hai trăm bốn mươi ba người lên thuyền.

Bởi vì thuyền Trần Quận Tạ thị xuất hiện quá kịp thời, lần này thuyền bị đắm chỉ khiến mười lăm người thiệt mạng, ba mươi tám người hôn mê bất tỉnh, đây đã được xem là cái kết tốt nhất.

Nhưng không hiểu tại sao, thuyền của Trần Quận Tạ thị vẫn che đi huy hiệu gia tộc, lúc để cho nhóm Tạ Quảng ra mặt cũng cải trang thành người hàn môn. Những người rơi xuống nước kia luôn cho rằng mình được một chiếc thuyền khách bình thường ở Kiến Khang cứu mà thôi.

Cơ Tụ nghỉ suốt buổi sáng mới hiểu được. Hóa ra những người này là gia quyến của một vài người nào đó trong đoàn sứ giả Bắc Ngụy, thuyền họ đi sau thuyền của đoàn sứ giả, định đến Tương Dương hội họp rồi cùng nhau trở về miền Bắc. Thế nhưng không ngờ rạng sáng hôm nay, đám hạ nhân lái tàu chênh mảng nhiệm vụ, không cẩn thận khiến thuyền khách va vào đá ngầm, khiến thân thuyền bị rạn nứt, gây nên thảm họa.

Dù đã được cứu nhưng hầu hết hành lý của họ đều rơi xuống sông không vớt lên được. Đối với người đi xa nhà mà nói đây thật sự là tin xấu vô cùng.

Cơ Tụ loay hoay giúp một hồi mới phát hiện ra những tiểu sĩ tộc này đang sai bảo mình như một tỷ nữ, liền tránh về khoang thuyền không ra ngoài nữa.

Thoát cái một ngày đã trôi qua. Lúc chạng vạng, Cơ Tụ ăn bữa tối Tạ Quảng đưa đến xong, nàng càng nghĩ càng cảm thấy chuyến đi này của Tạ Lang có chút vấn đề, liền ra khỏi khoang định tìm hỏi Tạ Quảng hay Tạ Tài.

Nàng nhanh chóng thấy được Tạ Quảng đang cải trang thành lang quân hàn môn, vừa mới chạy đến kéo ống tay áo hần chuẩn bị hỏi thăm thì một người khác lại vội vàng gọi hần đi. Tạ Quảng vừa đi thì lại có một tiểu cô đến gọi Cơ Tụ: “Ngươi qua đây một lát.”

Cơ Tụ ngạc nhiên đi theo nàng ta. Tiểu cô kia dẫn Cơ Tụ đến đuôi thuyền, tháo một chiếc vòng tay nhét cho Cơ Tụ, cau mày nói: “Đình tỷ tỷ của ta không quen nghỉ ngơi ở khoang của tỷ ấy, ta chú ý thấy gian phòng của người là phòng thượng đẳng nhất trên thuyền này.” Nói đến đây, nàng ta ra hiệu Cơ Tụ nhìn chiếc vòng tay, “Chiếc vòng vàng này có gắn mỹ ngọc và lam ngọc, nặng nửa lượng... Ta thấy các người ăn mặc cũng bình thường, kẻ hàn môn người vừa kéo khi này là người nhà của người sao? Chiếc vòng này có thể đủ cho cả nhà người tiêu xài mấy năm đấy. Sao hã, người có đổi không?”

Nét mặt và giọng nói của nàng ta mang theo vẻ mặt kiên nhẫn, khí thế át người. Rõ ràng nàng ta không hề có vẻ hỏi ý Cơ Tụ là vì nàng ta chắc chắn Cơ Tụ sẽ không từ chối món hời này.

Cơ Tụ thấy khá buồn cười, bởi vì nàng không chuẩn bị đồ đạc đem theo nên đồ dùng đều do Tạ Quảng đưa đến, bộ đồ trên người lúc này chỉ là bộ thâm y thông thường, quả thật trông chẳng đáng mấy đồng. Dĩ nhiên điều quan trọng nhất là bên cạnh một tiểu cô như nàng không hề có tỷ nữ hầu hạ, vậy nàng không phải là người hàn môn thì là gì? Nàng thầm nghĩ: Xem ra sau này mình phải tập thói quen đeo trang sức quý giá, để tránh bị người thiên cận khinh thường mới được.

...

Tạ Nhị Thập Cửu vừa đi đến đã nghe được đoạn đối thoại như vậy liền cau chặt mày, bình tĩnh dừng lại, nhìn về phía Cơ Tụ. Thấy nàng vẫn ôn hòa, bị chế giễu như thế mà không hề nóng giận, y nghĩ: Thập Bát huynh cả đời vinh quang nhưng ánh mắt lại kém cỏi như thế, chọn phải một nữ tử hàn vi tầm thường đến mức không tầm thường hơn được nữa.

Song, thoáng chốc y lại tự nhủ: Dù thế nào, Thập Bát huynh đã chọn nàng ta rồi, mình cũng phải quan tâm một chút, không thể để nàng ta bị những tiểu cô thế tộc này chen ép mới được.

Bên này thấy Cơ Tụ không đáp, tiểu cô kia lại nhủ mày, bỗng chốc một loạt tiếng bước chân truyền đến, có bốn tiểu cô vây quanh một tiểu cô quý phái đi đến.

Tiểu cô cao sang kia vừa dừng lại liền có tỳ nữ mang bàn, ghế ra kê, diu nàng ta ngồi xuống. Nàng ta bưng chung trà tỳ nữ đưa đến, nhẹ thổi một hơi, rồi mắt không buồn nhìn đến Cơ Tụ, khẽ khàng nói: “Khoang của người rất hợp ý ta. Nếu chê tiền ít, ta có thể cho người thêm năm mươi lượng vàng.”

Lúc này Cơ Tụ cười khúc khích, đầy vẻ tò mò: “Có phải tất cả hành lý các cô đều rơi xuống nước rồi không?”

Tiểu cô kia cau mày, còn tiểu cô dẫn Cơ Tụ đến thì tức giận hỏi: “Người có ý gì?”

“Ồ, là thế này.” Cơ Tụ nghiêm túc giải thích, “Ta thấy các cô ra vẻ sang trọng như vậy nhưng chỉ đem một chiếc vòng tay rẻ tiền ra thương lượng, còn định cho ta thêm năm mươi lượng vàng... Lúc ta ở Kiến Khang, mọi người thường nhắc đến vàng bằng đơn vị cân. Lần đầu tiên ta nghe thấy có nữ tử sĩ tộc nói đơn vị vàng bằng lượng đây.”

Cơ Tụ vừa thốt ra lời này, cả đám đều biến sắc. Tiểu cô đang thổi trà kia không uống nữa, ngẩng phắt đầu lạnh mặt nhìn Cơ Tụ, trợn mắt nói: “Vị tiểu cô này, người biết ta là ai không?” Giọng nàng ta lạnh lẽo, “Ta là nữ nhi của Huỳnh Dương Trịnh thị, cỡ người cũng dám chế giễu ta à?”

Cơ Tụ thối cười, hồ hững nhìn chằm chằm tiểu cô Huỳnh Dương Trịnh thị, cũng nói với giọng lạnh lùng: “Vậy, vị nữ nhi của Huỳnh Dương Trịnh thị này, cô có biết ta là ai không?”

Cả nhóm họ cười rộ, Huỳnh Dương Trịnh thị kia giễu cợt: “Hóa ra là ta có mắt không trông, vậy xin hỏi vị nữ tử hàn môn ngay cả tỳ nữ cũng không có là nữ nhi nhà ai?”

Cơ Tụ thờ ơ nói: “Ta họ Cơ!”

Chữ Cơ vừa thốt ra, tiếng cười càng vang dội hơn, có tiểu cô khoa trương reo lên: “Ồi chào, hóa ra họ Cơ đấy, sao ta chưa nghe thấy họ này bao giờ nhỉ?” Một tiểu cô khác ôm bụng cười ngặt nghẽo, “Thì ra là Cơ tiểu cô, thật là ngưỡng mộ đã lâu.” Rồi cả đám cười phá lên.

Mãi cho đến lúc bọn họ cười xong, Cơ Tụ vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Nghe nói chuyện đi lần này, các cô định an gia ở Bắc Ngụy hả? Ta cũng biết cái nơi Bắc Ngụy này, đứng trước mặt hoàng đế Bắc Ngụy, gã bảo những nữ tử nhà cao cửa rộng các cô quý thì các cô phải quý, gã cho mấy đích nữ cao sang quyền quý các cô vào cung làm phi thì nữ nhi sáu gia tộc phía Bắc các cô phải ngoan ngoãn cùng nhau hầu hạ một tên mọi rợ mà người ta gọi là làm thiếp đây.”

Thấy đám nữ tử sắc mặt tái xanh, Cơ Tụ khinh khỉnh tiếp tục: “Các cô chưa từng nghe nói đến dòng họ của ta ư? Quả thật là kiến thức hạn hẹp rồi. Cách đây không lâu bệ hạ Bắc Ngụy bọn cô còn tuyên bố với thiên hạ rằng gã chính là hậu duệ của hoàng đế, nói cách khác, gã là một nhánh của Cơ thị.”

Cả đám ngậy ra như phồng, Cơ Tụ ung dung đến trước mặt Huỳnh Dương Trịnh thị kia, vỗ nhẹ vào mặt nàng ta, hòa nhã bảo: “Ngay cả bệ hạ các cô nhìn thấy ta cũng phải tôn trọng gọi một tiếng cô cô ấy. Cô chỉ là một nữ tử nhánh tộc, ngay cả vào cung làm phi, tức là làm thiếp thất đấy cũng không đủ tư cách mà dám ăn nói xằng bậy trước mặt ta à?” Sau đó Cơ Tụ nghênh ngang bỏ đi trong cái nhìn ngờ ngác của bọn họ.

Đến tận khi Cơ Tụ đã khuất bóng, nữ tử Huỳnh Dương Trịnh thị kia mới phẫn nộ thét lên: “Á dám huênh hoang với ta như thế sao?” Vừa thò hồn hèn vừa la khóc, “Á dám làm thế với ta á?”

Lúc này đám tiểu cô mới hoàn hồn lại, lập tức vây quanh: “Đỉnh tỳ tỳ, chúng ta tìm chủ thuyền này phân xử phải trái đi.”, “Đúng, cho dù ả họ Cơ quanh vịnh ở phía Bắc thì sao chứ? Hiện tại chúng ta còn chưa qua sông cơ mà!”, “Thật là quá đáng!”

Trong cảnh đám tiểu cô căm hận, Tạ Nhị Thập Cửu lúi ra khỏi chỗ tối. Nhìn thấy y đi ra ngoài, tên hạ nhân vội vàng chạy đến, liếc nhìn vẻ mặt khác thường của lang quân nhà mình bèn hỏi: “Lang quân sao thế ạ?”

Tạ Nhị Thập Cửu không trả lời gã, chỉ quay đầu nhìn về góc kia.

Gã cũng vội nhìn theo thì thấy được Cơ Tụ: “Nhị Thập Cửu lang, đây là Cơ thị nữ Thập Bát lang nhất quyết phải dẫn theo bên người đấy ạ. Nô tài thấy Cơ thị nữ này rất bình thường, không hiểu sao nhân vật như Thập Bát lang lại si mê kiểu nữ tử này nữa?”

Tạ Nhị Thập Cửu lừ mắt nhìn gã, thấy thế gã lạnh toát cả người.

Bấy giờ Tạ Nhị Thập Cửu mới hồ hững cất lời: “Lát nữa về phòng, người tự và miệng mình đi.”

Nghe gã hạ nhân dạ vâng, Tạ Nhị Thập Cửu không nhìn được lại nhìn Cơ Tụ, khẽ nói: “Nữ tử này chắc chắn có chút bất phàm. Nàng ta và mấy tiểu cô sĩ tộc người thường gặp có khác biệt rất lớn, Thập Bát lang thích nàng cũng đúng thôi.”

Thoáng chốc y lại lạnh lùng bảo: “Nếu để Thập Bát lang nghe thấy lời nói khinh khi vừa rồi của người, người không bị đánh chết thì cũng bị lột da cho xem. Nhớ phải chuyển cáo cho những người bên cạnh ta, lúc họ gặp Cơ thị nữ thì phải tôn kính chút cho ta.”

Gã hạ nhân kia giật mình, kinh ngạc nhìn Tạ Nhị Thập Cửu, thầm nghĩ: Mới vừa rồi lang quân nghe thấy tên của Cơ thị nữ vẫn còn ra vẻ khinh thường, sao chỉ mới chốc lát đã thay đổi thái độ vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Tạ Lang Giả Bệnh.

Theo ánh sáng phía chân trời càng lúc càng rực rỡ, thuyền lớn đi một chốc mới tìm được bến đỗ. Bởi vì đa số khúc sông trên Trường Giang đều cách nơi dân cư khá xa, sau khi thuyền bỏ neo, mọi người rồi rít chạy lên boong thuyền ngắm cảnh. Có người hỏi được ngày mai thuyền mới nhổ neo thế là lập tức lên bờ, sắp xếp dựng trại nghỉ ngơi.

Cơ Tự không hề muốn xuống thuyền, do dự một lát rồi rề rà đi đến bên cạnh Tạ Quảng, khẽ hỏi: “A Quảng, sao không thấy Thập Bát lang đâu vậy?” Trong trí nhớ của Cơ Tự, con người Tạ Thập Bát không bao giờ chịu ngồi yên mà còn thích hưởng thụ. Dù xưa nay chỉ có một mình chàng trên thuyền cũng có thể tự khây đàn tiêu khiển, thế mà cả ngày hôm nay chẳng thấy bóng dáng chàng đâu cả, điều này khiến Cơ Tự suy nghĩ miên man.

Quả nhiên, Tạ Quảng nhăn mày mang theo chút sầu lo: “Thập Bát lang bị phong hàn.”

Thời đại này, bất kỳ chứng bệnh nào cũng có thể cướp đi sinh mạng con người, vì thế Tạ Quảng vừa nói xong, sắc mặt Cơ Tự liền tái đi, nàng vội vàng hỏi: “Mời đại phu khám cho chưa?”

Tạ Quảng bảo: “Trên thuyền không có đại phu?”

Cơ Tự cũng phát hiện mình nói thừa, nghĩ ngợi lại hỏi dồn: “Vậy có đem theo thuốc chứ? Mọi người bốn ba đường xa, nhất định sẽ chuẩn bị thuốc thang đầy đủ, đã nấu thuốc cho chàng uống chưa?”

Tạ Quảng thấy nàng quan tâm Tạ Lang như vậy thì rất cảm kích: “Hôm qua đã dùng hết thuốc cho những người được cứu rồi.”

Cơ Tự tròn to mắt, cuống quýt hơn: “Vậy phải làm sao đây?”

Tạ Quảng nói: “Lang quân bảo chỉ là bệnh vặt thôi, sức khỏe người trước nay rất tốt, đừng lo lắng.”

Cơ Tự đắm chiều một hồi rồi gật đầu: “Chỉ hi vọng vậy.”

Thấy nàng cúi đầu đi về phòng mình, môi Tạ Quảng mím chặt.

Cơ Tự trở vào khoang thuyền nhưng càng nghĩ càng bất an, nằm trên sập trần trở một lúc, rốt cuộc nàng không nhịn được ngồi dậy, chậm chạp đi đến khoang của Tạ Lang. Chỉ chốc lát nàng đã đứng trước cửa khoang chàng, nghe thấy tiếng chàng ho sù sụ bên trong.

Cơ Tự dỏng tai lên nghe ngóng, sau một lát tiếng ho khan dừng lại, tiếp theo là một âm thanh lạ khác.

Lẽ nào bên cạnh Tạ Lang không có ai hầu hạ sao? Ý nghĩ này vừa lóe lên, Cơ Tự đã nhớ ngay: Đúng rồi, lần này chàng không hề mang theo tỳ nữ nào. Nhóm Tạ Quảng đều là bộ khúc, chém giết thì được chứ hầu hạ thì chắc không biết rồi.

Cơ Tự vừa suy nghĩ vừa cúi đầu đứng ở ngoài cửa hồi lâu. Lát sau Tạ Tịnh đi đến, thoáng thấy Cơ Tự đang do dự đi tới đi lui ngoài cửa, liền vội vàng rón rén trốn đi.

Suy nghĩ chán chê, cuối cùng nàng đưa tay gõ lên cửa khoang “cóc, cóc, cóc”.

Chỉ chốc lát trong khoang thuyền đến giọng nói trầm ấm của Tạ Lang: “Vào đi.” Vừa thốt lên lại ho hai tiếng.

Cơ Tự vội đẩy cửa vào, Tạ Lang đang tựa vào sập lật xem sách, mãi lát sau chàng mới ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Cơ Tự, đôi mắt trong veo của chàng đọng đầy nét cười: “Sao thế, không giận ta nữa rồi hả?”

Cơ Tự không biết có phải ảo giác của mình hay không, hôm nay nàng luôn cảm thấy chàng quả thật yếu ớt. Nhìn vào gương mặt tuấn tú ửng hồng kia, nàng rủ mắt ỉu xiu nói: “Giận.” rồi nhấn mạnh thêm, “Ta vẫn còn rất giận.”

Tạ Lang khẽ cười, nhưng vừa cười lên thì chàng lại ho húng hắng. Vội lấy khăn che miệng, chàng lại ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng, dịu dàng an ủi: “Ta không sao, chỉ bị sặc thôi.”

Đồ lừa gạt! Mới vừa rồi nàng ở bên ngoài còn nghe thấy chàng ho khù khụ rất lâu nữa kia. Cơ Tự nghĩ đến đây không nhịn được nói: “Trên thuyền không còn chút thuốc nào hay sao?”

Tạ Lang lắc đầu: “Ta thật sự không sao.” Thế nhưng khi vừa dứt câu, chàng lại ho tiếp.

Cơ Tự vội vàng đi đến, nhìn lò than bên cạnh, lại ngửi hương nhang, cuối cùng mang ấm nước đặt lên lò than, vừa đun tay luôn chân vừa nói với chàng: “Trong Thương Hàn Tạp Chứng Luận có một phương thuốc trị ho.” Nhưng nàng lại nhớ ra trên thuyền đã hết thuốc rồi, dù có đơn thuốc cũng vô dụng.

Đúng lúc này, Tạ Lang dịu dàng cất giọng: “Thế à? Vậy nàng viết phương thuốc kia ra đi, rồi bảo Tạ Quảng đi tìm vị thuốc, xem có còn sót lại chút nào hay không.”

Trước nay Cơ Tụ rất tin tưởng chàng, nghe chàng nói như thế liền vội vã thừa vâng. Nàng bắc ấm lên lò rồi đi sang bên cạnh, cầm giấy bắt đầu chép lại nội dung bài thuốc trị ho.

Vào lúc nàng đang hí hoáy viết, thì giọng Tạ Lang trầm ấm bỗng vang lên: “A Tụ, sao lần này nàng lại giận đến vậy?”

Tay Cơ Tụ cảm bút run run, làm nhỏ xuống một giọt mực. Nàng đặt ngay bút lông sang một bên, mím môi quay đầu lại trừng mắt nhìn chàng định lên án.

Thế nhưng lời của nàng còn chưa kịp thốt ra, giọng nói như thủ thi của Tạ Lang lại nhẹ nhàng truyền đến: “Ta thích A Tụ, nhớ A Tụ, hận không thể mỗi ngày đều ở bên nhau. Lần này rời khỏi Kiến Khang ít nhất nửa năm. Nàng có biết thời gian nửa năm trong mắt người chịu nỗi tương tư dài đến thế nào không.” Nghe xong mặt Cơ Tụ đỏ ửng, tim bắt đầu đập rộn rã, giọng nói hừ hừ của Tạ Lang vẫn còn tiếp tục, “A Tụ sao nàng lại tức giận đến vậy?”

Vừa rồi đúng là nàng rất giận, nhưng bây giờ nghe thấy chàng lời ngon tiếng ngọt như vậy, cơn tức ấy đã bay biến mất rồi. Tất nhiên Cơ Tụ sẽ không nói cho chàng biết điều này, chỉ hờn dỗi trả lời: “Ai bảo chàng không trao đổi với ta trước mà đã gạt ta đến đây cơ chứ?”

Thế nhưng nghe thấy nàng nói vậy, Tạ Lang lại hơi ngạc nhiên: “Nếu ta không lừa A Tụ thì nàng có chịu đến không?”

Tất nhiên là không chịu rồi!

Tạ Lang nhìn sắc mặt nàng đã biết ngay đáp án, chàng cười khê: “Đúng vậy, bản thân nàng không chịu. Đây là điểm khác nhau giữa ta và nàng, nếu một ngày A Tụ vì yêu ta, thương ta mà ép buộc ta, ta nhất định sẽ không tức giận mà còn vui mừng nữa đấy.”

Cơ Tụ nghe đến đây cũng không nhịn được thảm chửi rủa chàng, nổi giận nói: “Ai vì yêu chàng, thương chàng mà ép buộc chàng chứ?” Rồi ra lệnh ngay lập tức, “Ta phải viết phương thuốc, không cho phép chàng nói nữa.”

Lời chàng quá êm tai, nàng nghe mấy câu thôi đã mềm lòng rồi, nghe tiếp nữa e rằng sẽ bắt chập tất cả sà vào lòng chàng mất. Việc khẩn cấp trước mắt nên bắt chàng yên lặng một chút tốt hơn.

Tạ Lang nghe lệnh nàng, cười khe khẽ, trầm giọng đáp: “Nghe A Tụ, ta không nói nữa.”

Thế là Cơ Tụ bắt đầu nghiêm túc viết đơn thuốc. Khi nàng viết đến dòng chữ thuốc quế chỉ dưới hai chữ 'ón lạnh', Tạ Lang quay sang nhìn trộm nội dung rồi điềm nhiên như không dời mắt đi. Cơ Tụ viết một hồi nghe thấy tiếng nước sôi liền vội vàng nhắc ấm nước xuống để nguội một chút.

Lúc Cơ Tụ đi đến bàn con, tiếp tục viết thì nghe Tạ Lang bỗng ho khan, lần này chàng vừa ho vừa nói: “A Tụ, ta hơi lạnh.”

Cơ Tụ hoảng hốt, cúi đầu nhìn nội dung mình viết, thầm nghĩ: Trong này nói, mỗi lần lạnh người là bị sốt. Chàng đang sốt ư? Hiện giờ không có thuốc, nếu chàng bị sốt thì nguy rồi.

Thấy nàng mặt mày tái nhợt nhìn mình, Tạ Lang cup mi mắt: “Chỉ hơi thôi, A Tụ đừng lo quá.”

Làm sao nàng có thể không lo cho được? Cơ Tụ vội vàng đi đến, đặt tay lên trán Tạ Lang, rồi lại sờ lên trán mình. Cảm giác nhiệt độ hai người cũng không khác nhau lắm. Có điều nàng không phải là đại phu, hơn nữa tất cả kiến thức y học của nàng chỉ gói gọn trong cuốn Thương Hàn Tập Chứng Luận thôi. Vì thế, Cơ Tụ vẫn ngồi trước sập Tạ Lang, khẩn trương nhìn chàng: “A Lang, không phải thuyền đang hạ neo sao? Tranh thủ lúc trời còn chưa tối, chúng ta đi tìm đại phu đến khám đi.”

Nàng vừa nói xong, Tạ Lang liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cơ Tụ nhìn theo ánh mắt chàng, thấy mấy vì sao vừa lộ dạng trên bầu trời, lập tức ù ề.

Lúc này Tạ Lang lại rùng mình một cái. Cơ Tụ sốt ruột, giọng nghẹn ngào: “Ta đi tìm đệ đệ Tạ Nhị Thập Cửu của chàng, xem hắn có biện pháp gì không.” Khi nàng vừa quay người kéo cửa khoang ra, giọng nói khàn khàn của Tạ Lang truyền đến, “A Tụ, ta lạnh quá, nàng có thể ôm ta không?”

Cơ Tụ quay phắt lại. Nàng thoáng nhìn Tạ Lang rồi sai bước chạy ra khỏi phòng, xông ra ngoài. Tạ Lang nhìn qua cửa khoang, thấy Cơ Tụ lao đến trước mặt Tạ Quảng, không biết nói gì đó, rồi thấy sắc mặt nàng xanh mét lao về khoang của mình.

Sau nữa Cơ Tụ ôm một đồng chắn vui vẻ chạy đến. Thoắt cái xông vào phòng Tạ Lang, phủ hết chắn của mình lên người chàng. Thấy chàng vẫn còn run run vì lạnh, nàng cắn răng đóng cửa phòng lại, rồi ôm chặt lấy chàng qua mấy lớp chắn.

Song nàng vừa mới vòng tay ôm thì Tạ Lang lại lắc đầu, ý bảo Cơ Tụ buông tay ra. Rồi trong ánh mắt ngỡ ngàng của nàng, Tạ Lang vén hết chắn lên, tiếp theo kéo Cơ Tụ vào lòng mình, đặt nàng trước người mình, ôm lấy nàng từ phía sau. Sau cùng lại kéo chắn đắp cho cả hai, rú rì: “Như vậy mới có tác dụng.”

Cả người nàng được chàng ôm lấy, hơi thở nồng ấm của chàng lan tỏa quanh nàng, khiến từ ngọn tóc đến móng chân của nàng đều thẹn thùng. Hơn nữa, người nàng dán chặt vào tấm áo mỏng manh của chàng, cảm nhận nhịp tim đập mạnh mẽ vững chãi, cảm nhận da thịt săn chắc của chàng, tay chân Cơ Tụ bỗng mềm nhũn, mặt đỏ như gấc.

Qua một lát, Cơ Tụ bỗng cao hứng cất giọng: “A Lang, chàng ra mồ hôi rồi.” Nàng quay người lại đối mặt với chàng, đôi mắt sáng lấp lánh, “A Lang, chàng ra mồ hôi rồi! Không ngờ cách ủ ấm này tốt vậy đấy, mới có một lúc mà chàng đã ra mồ hôi rồi.”

Nàng cự quậy rồi khỏi ngực chàng, nghiêm túc nói: “Trong Thương Hàn Táp Chứng Luận có nói, không thể ra mồ hôi nhiều quá.” Cơ Tự xuống sập, lăm bằm, “Trong đó bảo tốt nhất là rí chút mồ hôi thôi. Bây giờ chàng đã ra mồ hôi, tạm thời không cần uống nước nóng này nữa.” Trong chớp mắt, nàng lại lao ra ngoài, “Ta xem thử phòng bếp có những gì.” Vừa nói dứt câu đã chạy biến ra khỏi khoang.

Gần như Cơ Tự vừa chạy đi, Tạ Quảng đã lập tức đi vào. Hắn mím chặt môi nhìn Tạ Lang, lấy ra một chiếc túi nhỏ, đổ vài viên hoa tiêu lên bàn, nghiêm trang nói: “Đây là những viên hoa tiêu cuối cùng rồi ạ. Dựa vào chúng, lang quân còn có thể ho thêm năm ba lần nữa.” Rồi hắn thành thật hỏi, “Lang quân, người định khi nào mới khỏi bệnh? Nhị Thập Cửu lang đang tìm người đấy. Người cũng biết, con người Nhị Thập Cửu lang rất nghiêm chỉnh cổ lỗ, nếu ngài ấy biết chỉ vì chuyện nhỏ này mà người già bệnh, nhất định sẽ tức giận vô cùng...”

Tạ Lang nhìn Tạ Quảng mím môi quá chặt hòng cực lực nín cười, thân nhiên nói: “Khỏe lại ngay thôi. Cảm giác ủ ả ra mồ hôi này đau khổ quá!”

Khỏe môi Tạ Quảng nhếch lên. Bấy giờ Tạ Lang lại nói tiếp: “Không phải có tiểu cô nào làm khó Cơ Tự, đòi ở khoang của nàng sao? Ừ, nhường khoang kia lại cho họ đi.”

Tạ Quảng nghe vậy không khỏi tròn trừng mắt hỏi: “Vậy Cơ tiểu cô ngủ ở đâu?”

Tạ Lang rủ mắt, nhận lấy nước trà Tạ Quảng đưa đến, nhẹ nhàng thổi nguội rồi nói: “Không phải ta bị bệnh sao? Bệnh thì lúc nào cũng có khả năng tái phát mà.”

Tạ Quảng lập tức hiểu ý Tạ Lang, nghiêm trang gật đầu: “Nô tài biết rồi, nô tài sẽ chuyển cáo cho mọi người biết, lúc đi lang quân vốn đã không khỏe nhưng lại cố gắng che giấu mọi người. Và cả, chúng nô tài đều là đám đàn ông vụng về, không ai có thể chăm sóc tỉ mỉ cho người cả.”

...

Lúc Cơ Tự nhớ trong Thương Hàn Táp Chứng Luận có nhắc đến vị thuốc gừng, nàng biết mấy đầu bếp của Trần Quận Tạ thị ướp cả thường hay dùng gừng, vì thế không chừng trong bếp còn có một ít. Nàng lục tìm một hồi, quả thật moi được một củ.

Sau đó Cơ Tự lại tìm Tạ Tịnh, bảo muốn xem số thảo dược còn lại. Cuối cùng tìm ra được hai cọng rễ nhân sâm, ngoài ra thì chẳng còn gì nữa.

Cơ Tự trở lại bên Tạ Lang, vọt đến trước mặt chàng, sờ lên trán chàng, nhủ mảy bất an: “A Lang, sao trán chàng ướt vậy?” Nàng lo lắng, “Sao mới ừ được một lát đã ra nhiều mồ hôi như vậy... A Lang, chàng đã đọc quyển Thương Hàn Táp Chứng Luận lần trước ta viết cho chàng chưa? Chàng cảm thấy tình trạng bây giờ của chàng dùng gừng tốt hay dùng rễ sâm tốt hơn?”

Không chỉ có trán ướt đầm mà gương mặt chàng còn đỏ bừng nữa. Chàng gật đầu, đôi mắt sáng ngời kia nhìn Cơ Tự một lúc mới nghiêm túc trả lời: “Thuốc luôn có ba phần độc, tạm thời không cần dùng hai thứ này đâu.” Thấy Cơ Tự gật đầu, chàng lại nhìn nàng đầy ân ý, khàn khàn nói, “Người ta thường bảo hoạn nạn mới thấy chân tình, đến hôm nay ta bị bệnh mới biết được A Tự luôn quý trọng ta, trong lòng luôn lo lắng cho ta đến thế.”

Chàng nghiêng đầu, để mặc lọn tóc đen rủ xuống sườn mặt hoàn mỹ, khẽ khàng thủ thủ: “A Tự, ta bị bệnh, trong lòng thấy bất an lắm, mỗi ngày nàng ở bên ta nhiều một chút được không?”

Yêu cầu này của chàng rất hợp tình hợp lý, Cơ Tự vội vàng gật đầu, thậm chí còn đau lòng vì câu nói “trong lòng thấy bất an lắm” của vị lang quân cao xa trong mắt nàng nữa kia.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Hai Người.

Vào lúc này ngoài thuyền truyền đến tiếng cười vui, Cơ Tự trông ra cửa sổ, nhìn từng đồng lửa đang cháy bập bùng trên bờ và mùi thịt thơm phức bay đến theo làn khói, không khỏi thèm thuồng.

Tạ Lang thấy mắt nàng sáng rực, liền cười xòa: “Hiếm khi ra ngoài một chuyến, nàng đi chơi chút rồi về cùng được.”

Thế là Cơ Tự chạy ra cửa. Nàng đi không lâu thì Tạ Quảng bước vào, cúi đầu nói nhỏ: “Lang quân, mấy tiểu cô kia không dám.”

“Không dám.” Tạ Lang khó hiểu, “Ý là sao?”

Tạ Quảng nói: “Hôm qua họ gặp mặt Cơ tiểu cô, còn lời qua tiếng lại. Khi ấy Cơ tiểu cô bảo, bệ hạ Bắc Ngụy chỉ là một nhánh tộc của Hoàng đế, tính ra nàng chính là trưởng bối của bệ hạ Bắc Ngụy, nên nhóm nữ tử chi tộc vốn đã không đủ tư cách để làm thiếp cho bệ hạ Bắc Ngụy thì cũng không có tư cách lớn lối trước mặt nàng.” Hắn ngập ngừng rồi nói tiếp, “Mấy tiểu cô kia sợ, nên không dám đòi phòng của Cơ tiểu cô nữa.”

Tạ Lang bật cười: “Bọn họ sợ ư?”

“Vâng.” Tạ Quảng nghiêm túc nói, “Bởi vì những gì Cơ Tiểu cô nói đều là sự thật, họ lo lắng sau này có ngày Cơ Tiểu cô đến Bắc Ngụy sẽ được phong làm trưởng công chúa gì đấy. Đến khi đó, nếu Cơ Tiểu cô báo thù họ vì chuyện hôm nay, sẽ mang hiểm họa ạ.”

Tạ Quảng nói đến đây, không nhịn được nhìn Tạ Lang, sau đó hẩn mím chặt môi cố nín cười rồi nói nhỏ: “Lang quân, xem ra lần này người già bệnh phí công rồi.”

Tạ Lang lặng thinh.

Tạ Quảng lại nói tiếp: “Cơ Tiểu cô vừa thông minh vừa có tính cảnh giác, hiếm khi có được cơ hội như lần này, không ngờ lại thất bại... Ôi, Cơ Tiểu cô này làm người phóng khoáng không câu nệ, nhất là cái tính vô tư vô lự, nếu lần này không đeo gông vào cổ cô ấy, bắt cô ấy cho lang quân một danh phận, sau này sẽ càng khó khăn hơn...”

Quả thật câu nói này mang ý chế nhạo chàng đây mà!

Tạ Lang lập tức trầm giọng ra lệnh: “Đi ra ngoài.”

Tạ Quảng vội vàng thừa vâng rồi nén cười cung kính lui ra. Nhìn bóng lưng hẩn khuất dần, Tạ Lang day đầu chân mày.

Thật ra trước đây những bộ khúc này vô cùng kính trọng chàng. Chẳng qua sau này chàng dẫn theo họ qua lại với nhóm Viên Tam Thập lang càng ngày càng nhiều, họ dần dần can rờ. Lần này chàng già bệnh đề ràng buộc Cơ Tự có thể khiến họ quá bất ngờ nên dám buông lời trêu chọc suồng sã với cả chàng rồi.

Đêm tháng Hai vẫn còn lạnh, mọi người ngồi quanh đống lửa cũng không tránh được cơn lạnh ủa đến từ sau lưng. Thế nên không bao lâu, ai ai cũng vào khoang thuyền đi ngủ. Cơ Tự cũng vậy, nàng ăn một vài miếng thịt nướng Tạ Quảng đưa đến, lại chạy đến đứng ngoài cửa khoang Tạ Lang gần nửa canh giờ, không nghe thấy bên trong có tiếng ho khan và âm thanh khó chịu gì nữa, liền thầm nghĩ: A Lang đã đỡ hơn rồi. Nãy giờ vẫn không nghe thấy chàng ho gì cả.

Lúc này, thời gian đã không còn sớm, nàng là một tiểu cô mà nửa đêm canh ba đứng trước phòng của một nam tử thì chẳng hợp lễ giáo chút nào. Vì thế Cơ Tự đứng ngoài cửa nhẹ nhàng an ủi Tạ Lang vài câu, rồi tạm biệt chàng trở về khoang mình, nhắm mắt ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, Cơ Tự bị tiếng ồn ào đánh thức.

Nàng ngồi bật dậy, nhớ đến bệnh tình của Tạ Lang bèn vội vàng rửa mặt, rồi chạy nhanh đến cửa khoang chàng. Thế mà nàng vừa mới chạy đến đã thấy lang quân bạch y kia đang ung dung ngồi trước bàn dùng bữa sáng. Ánh nắng sớm mai soi lên dung nhan như ngọc, đôi mắt trong suốt, cử chỉ tao nhã quý phái của chàng đẹp đến mức quả thật là ngay cả sợi tóc cũng tỏa ánh hào quang.

Cơ Tự lập tức vui mừng hỏi han: “A Lang, chàng khỏe rồi hả?”

Tạ Lang quay đầu lại nhìn nàng, dịu dàng cười nói: “Ừ, khỏe rồi. May được A Tự chăm sóc tỉ mỉ đấy.”

Cơ Tự trước giờ đã chăm sóc cho ai đâu, vì thế nàng thật sự tin rằng đó là công lao của mình liền cười khúc khích. Lúc này Tạ Tĩnh chạy đến cất giọng bẩm báo: “Lang quân, thuyền sắp đến rồi.”

Thuyền sắp đến rồi ư? Chuyện gì thế nhỉ?

Lúc Cơ Tự đang thắc mắc thì Tạ Lang “ừ” một tiếng, nhã nhặn nói: “Mời khách của chúng ta lên thuyền, tiễn họ một đoạn đến tận khi đuổi kịp đội của họ thì thôi.”

“Vâng.” Tạ Tĩnh đáp lời, quay người sai bước rồi đi.

Bên ngoài lại vang lên tiếng reo hò, Cơ Tự tò mò đi ra theo. Vừa đến đuôi thuyền đã thấy được trên mặt sông phía sau xuất hiện hơn sáu chiếc thuyền cỡ trung. Đội thuyền kia xếp hàng chỉnh tề, buồm căng lộng gió, khiến người ta có cảm giác bệ vệ oai hùng.

Khi Cơ Tự cẩn thận đánh giá đội thuyền thì giọng nói nũng nịu của một tiểu cô truyền đến: “Không phải các vị lang quân cũng đi đến Tương Dương sao? Sao nhất định phải đưa chúng tôi lên thuyền khác?” Tiếp lời nàng ta là một lang quân sĩ tộc khác cảm kích lên tiếng, “Chúng tôi chỉ có mấy trăm người, chur vị dùng nhiều thuyền như vậy đưa tiễn thật sự khách khí quá.”

Bấy giờ Tạ Nhị Thập Cửu lãnh đạm cất lời: “Đây là điều nên làm.” Thoáng chốc, y lại nói, “Tốc độ những chiếc thuyền này rất nhanh, tính theo hành trình, tối nay nhất định chur vị sẽ được hội hợp với đội sứ giả Bắc Ngụy.”

Tạ Nhị Thập Cửu vừa nói xong, sáu chiếc thuyền kia đã chạy đến. Tiếp theo mọi người bận bịu giúp đám người này di chuyển qua thuyền mới, rồi cả nhóm cùng nhau đưa mắt nhìn những người đó rời đi.

Nghe nói sáu con thuyền cỡ trung này là loại thuyền từng dùng trong trận chiến Xích Bích năm xưa. Từ đó đến nay đã một hai trăm năm, được cải tiến vô số lần, có thể nói là chiếc nào chiếc nấy bền chắc vô cùng, chẳng những chịu được hành trình xa xôi, còn có khả năng chống va chạm và sóng mạnh cực tốt. Những người được cứu kia đều rất an tâm, đến tận khi đã chạy đi xa vẫn còn vẫy tay cảm ơn nhóm bộ khúc Tạ thị.

Nhìn sáu chiếc thuyền kia dần xa, Cơ Tụ hỏi Tạ Quảng: “Mọi người có ý điều sáu chiếc thuyền để hộ tống đội ngũ sứ giả Bắc Ngụy, lẽ nào biết có người sẽ ra tay với họ sao?” Nàng chợt nhớ đến chiếc thuyền đắm hôm kia, “Hay là chuyện thuyền đắm kia cũng không phải ngoài ý muốn?”

Tạ Nhị Thập Cửu bên cạnh liếc nhìn nàng, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng. Về phần Tạ Quảng, từ trước đến giờ hẳn biết rõ thái độ của lang quân nhà mình đối với Cơ Tụ, liền gạt đầu giải thích: “Vâng, hôm qua chúng tôi đã hỏi thăm tình huống lúc thuyền bị đắm, phát hiện ra có khả năng do người gây ra.”

Tạ Quảng không tiết lộ chuyện có người Nhu Nhiên trà trộn vào đội ngũ sứ giả Bắc Ngụy với ý định khơi mào chiến tranh Nam - Bắc, dấy lên dã tâm của hoàng thất nước Nam, muốn thúc đẩy chiến tranh để ngư ông đắc lợi. Nói ra, hôm qua khi họ cứu mấy người này mới vô tình biết được chuyện gian tế. Lúc ấy, Tạ Lang đã cho người gửi bỏ câu đưa tin điều động thuyền đến. Tuy rõ ràng chỉ cần một con thuyền thôi nhưng lại điều đến những sáu chiếc, có lẽ vì lo rằng thuyền của đoàn sứ giả cũng có vấn đề, phòng trước vẫn hơn đây mà.

...

Tối đó, Cơ Tụ lần nữa được nghe tiếng đàn du dương, thấy lang quân bạch y ngồi khây đàn dưới ngọn đèn lồng trên boong thuyền, nàng vội vã chạy đến bên chàng, đợi chàng đàn xong mới khẽ oán giận: “Chàng mới khỏi bệnh sao lại ra đây hứng gió vậy?”

Lần này Tạ Lang không lên tiếng, Tạ Quảng ở bên cạnh giải thích: “Tiểu cô không cần lo lắng. Hôm nay thuyền đến có mang theo thuốc thang và một vị đại phu. Lang quân nhà tôi được đại phu chẩn đoán bệnh tình, đã không còn gì lo ngại nữa.” Hắn cố ra vẻ nghiêm cần nhìn Tạ Lang rồi bỏ sung, “Hơn nữa, lần này lang quân nhà tôi đúng là ngọt ngào đến hư người rồi...”

Cơ Tụ không chú ý đến giọng điệu chữ “hư người” quái gở kia, phản khởi nói: “Đại phu bảo chàng không còn gì đáng ngại nữa rồi sao? Vậy thì tốt quá!”

Nàng chạy đến trước mặt chàng, ngồi tựa vào đầu gối chàng, ngẩng đầu nhìn chàng một hồi mới quyến luyến thở thê: “A Lang đánh đàn đi. Lúc này cảnh sông tươi đẹp, kết hợp với tiếng đàn của chàng tuyệt nhất.”

Tạ Lang nhìn nàng rồi cụp mắt, tấu đàn vì nàng. Trong tiếng đàn trầm bổng bay vờn, Tạ Nhị Thập Cửu bước ra. Từ xa y đã thấy hai người tuy không hề chạm vào nhau nhưng lại như hình với bóng keo sơn gắn bó, không nhận được cau mày hỏi Tạ Tịnh đứng bên: “Lang quân nhà ngươi thường ở bên tiểu cô này như thế sao?”

Tạ Tịnh đáp vâng.

Tạ Nhị Thập Cửu cau mày chặt hơn: “Xưa nay ta luôn cảm thấy trưởng huynh ta làm việc luôn cao thâm khó lường, nhưng lần này...” Y ngập ngừng mới nói, “Vì một tiểu cô mà chuyện giả bệnh huynh ấy cũng dám làm, còn định gạt người ta ở cùng phòng với mình, cuối cùng thất bại, tính toán cũng bằng thừa, thật khiến người ta...” Y thật sự không thể nào nói ra được lời chỉ trích châm biếm còn lại.

Tạ Tịnh phục tùng cúi đầu, không hiểu sao, ngay cả hắn cũng có chút xấu hổ lấy.

Cơ Tụ không hề biết cuộc đối thoại này, tuy Tạ Lang biết nhưng trước giờ chàng mặt dày đã quen, tự nhận thắng thua là chuyện thường tình trong binh gia nên không buồn bận lòng. Vì thế Tạ Nhị Thập Cửu đứng đây một hồi liền nghe tiếng Cơ Tụ cười khe khẽ và giọng trưởng huynh của mình thủ thủ theo gió bay đến.

Màn đêm chậm chậm buông xuống. Cả ngày hôm nay Cơ Tụ đều ở bên cạnh Tạ Lang, phát hiện chàng thật sự đã khỏi bệnh mới hoàn toàn an tâm.

Giờ phút này, Tạ Lang ngồi trên sập, ánh hoàng hôn soi rọi quyển sách dạy chơi cờ, còn Cơ Tụ ở đầu sập bên kia, hát vang mấy câu trong quyển Sở Từ của Khuất Nguyên bằng khẩu âm huyện Kinh của mình: “Mỹ nhân này mỹ nhân, không biết là mưa chiều hay mây sớm...” (1)

(1) Câu thơ này bắt nguồn từ câu mà Thần nữ Vu sơn trong giấc mơ thổ lộ với Sở Hoài vương trong “Cao Đường phú”: Nhà thiếp ở phía Nam Vu sơn, trên một sườn dốc hiểm trở, sớm tinh mơ thiếp là đám mây trên lưng núi, chiều tối hóa thành cơn mưa phiêu du bất định, sớm chiều nào cũng vậy, luôn quanh quẩn bên sườn núi này.

Nói ra, thời đại này lưu hành rất nhiều nhân vật thần thoại và cũng xuất hiện nhiều câu chuyện thần thoại nhất, tất cả đều mang đậm văn hóa nước Sở, cho nên phần lớn bài ngâm xướng đều có khẩu âm từ đất Kinh. Mà giọng Cơ Tụ hát khúc Sở Từ này thật đúng là có một nét đặc sắc riêng.

Cơ Tụ hát một hồi, Tạ Lang buông quyển sách dạy đánh cờ ra, chuyên tâm thưởng thức. Hát xong một khúc, Cơ Tụ lại lẩm bẩm: “Thập Bát lang, chàng có tin sau này ta lớn lên sẽ tuyệt sắc khuynh thành không?”

Lời này của nàng thật sự là rất tự phụ.

Tạ Lang ngắm nhìn nàng một lát mới cười nói: “Ừ, ta tin.”

Thấy chàng nói tin, Cơ Tụ vui vẻ nói tiếp: “Được rồi, cho dù không phải tuyệt sắc khuynh thành thì cũng chắc chắn là một đại mỹ nhân.” Nàng vừa nói vừa gập từng ngón tay mình xuống. “Ta đã nói với chàng rồi đấy, sau này Cơ A Tụ ta sẽ rất giàu có, tiếp theo sẽ có sức ảnh hưởng nhất định trong triều, còn đẹp không kém gì Nghi Vũ Vương phu nhân. Ta đã gặp rất nhiều người, ngắm rất nhiều cảnh, có thể dễ dàng ứng phó với muôn vàn khổ nạn hay vinh hoa phi thường.”

Sau khi gập hết bốn ngón tay lại, nàng cho ra kết luận: “Ta ưu tú như thế, đi đến đâu cũng sẽ nổi bật, dù không nghiêng thành đổ nước cũng sẽ là vật báu thế gian.”

Nghe đến đây giọng nói êm ái của Tạ Lang ẩn chứa nét cười vang lên: “Ừ, vì thế cho nên...”

Cơ Tự không quay đầu lại, vờ như không nghe thấy cười nhạo trong giọng chàng, chỉ tiếp tục: “Cho nên, trong mắt ta, mấy tiểu cô sĩ tộc như Lang Gia Vương thị hay Trần Quận Viên thị gì đấy có là gì đâu. Họ ngoại trừ có được gia thế hiển hách, có điểm nào là hơn được ta.”

Nói đến đây, giọng Cơ Tự dần chùng xuống, chỉ còn thì thầm “Vì vậy, ta không tài nào chấp nhận được họ là chủ mẫu đứng trên đầu ta, nắm giữ cuộc đời của ta, có thể tùy ý đem bán đem giết và không chế con cái ta.” Cơ Tự thoáng ngừng lại, tiếng cười nhẹ pha lẫn chút lạnh lùng lẫn kiêu ngạo, “Hạng người như họ xứng cười trên đầu ta sao?”

Câu nói cuối cùng này có thể nói chính là tuyên ngôn.

Trong phút chốc, xung quanh yên tĩnh như tờ. Tạ Lang đã hiểu được, Cơ Tự đang bày tỏ nỗi lòng và ý nghĩ của nàng với mình. Nàng đang nói, dù là tiểu cô Lang Gia Vương thị hay Trần Quận Viên thị cũng còn lâu mới xứng ngang hàng với nàng, chứ đừng nói là đứng trên nàng, trở thành chủ mẫu nắm giữ cuộc đời nàng.

Nói cách khác, nàng đang tuyên cáo cho chàng biết, nàng không muốn làm thiếp của chàng. Bởi vì thế tử của trưởng tử Trần Quận Tạ thị chỉ có thể là tiểu cô thuộc hai gia tộc này mà thôi.

Tạ Lang im lặng hồi lâu không nói, Cơ Tự cũng trầm mặc.

Mãi một lúc sau, Cơ Tự mới tiện tay cầm thanh tiêu ngọc bên cạnh, thổi réo rất.

Tiếng tiêu của Cơ Tự hay đến mức vừa cất lên tất cả mọi người đều ngừng công việc lại chú tâm lắng nghe. Tạ Nhị Thập Cửu tuyệt đối không ngờ được Cơ tiêu của nàng lại có tài thổi tiêu hay đến vậy. Nhất thời y nghe đến mê mẩn, đến tận khi khúc nhạc kết thúc, y mới thở dài thầm nghĩ: Cũng khó trách trưởng huynh của mình say đắm như thế, đúng là nàng rất có tài năng.

Chẳng mấy chốc ánh sáng tắt lịm phía chân trời, từng ngôi sao lấp lánh hiện trên vòm không. Lúc này Tạ Lang mới cử động, rũ mắt nhìn bàn tay Cơ Tự đang nghịch thanh tiêu ngọc, sau đó khẽ khom người đứng dậy, đồng thời thốt ra một câu: “Nhưng ta lại không muốn từ bỏ A Tự thì phải làm sao đây?”

Lần thứ hai chàng thốt ra lời tuyên cáo này rồi phát tay áo thân nhiên rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Cờ Hiệu

Cơ Tự dõi mắt nhìn theo bóng dáng Tạ Lang xa dần, chậm chậm rũ mi, sau đó tiếng tiêu lại nhẹ nhàng vang lên.

Ngày hôm sau, Cơ Tự dậy từ rất sớm, nhòai người trên mũi thuyền ngắm một vùng sóng nước mênh mang trong ánh bình minh sớm mai, thả hồn lâng lâng bay bổng.

Lúc này Tạ Nhị Thập Cửu cũng ra khỏi khoang thuyền, thấy khuôn mặt say mê vui vẻ của Cơ Tự bèn cất bước đi tới phía sau nàng, cất giọng nghiêm túc lạnh lùng trời sinh: “Có vẻ tâm trạng cô rất tốt nhỉ?”

Cơ Tự quay đầu thấy y đến thì đứng dậy thi lễ, cười đáp: “Trước cảnh xuân rực rỡ, bình minh choáng ngợp thế này, dĩ nhiên tâm trạng phải tốt rồi.”

Tạ Nhị Thập Cửu quan sát nàng, một lát sau mới cau mày nói: “Ta vẫn không hiểu, đáng nhẽ lúc này cô phải lo lắng mới đúng. Không thể có được cũng không tài nào từ bỏ, ngay cả Thập Bát huynh của ta cũng vì chuyện này sầu não không vui, vì sao cô lại thư thái hơn cả huynh ấy?”

Cơ Tự không biết phải đáp lời y thế nào. Nhìn nhau một hồi, nàng khẽ cất lời mang theo vẻ phóng khoáng tự nhiên mà chỉ danh sĩ mới có: “Ngày tốt cảnh đẹp như vậy có thể được ngắm một ngày thì thỏa một ngày. Có phiền muộn nào có thể át đi niềm hân hoan của cảnh đẹp đất trời nữa đây?”

Tạ Nhị Thập Cửu bình tĩnh nhìn nàng giây lát, thấy nàng không giống giả bộ liên gật đầu tán thành: “Cô đúng là biết hưởng thụ.” Dứt lời bèn quay người rời đi.

Cơ Tự ngắm cảnh mặt trời mọc một lát liền cảm thấy hơi mệt, bèn vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi. Dừng bữa sáng xong, lúc lấy một quyển sách ra vừa định lật xem thì đột nhiên phía ngoài thuyền đến tiếng ồn ào.

Từ trước đến nay bộ khúc của Tạ Lang kỷ luật nghiêm ngặt, rất hiếm có chuyện nào khiến họ huyền não. Cơ Tự lập tức đặt quyển sách lên bàn, bước nhanh ra khỏi khoang.

Một nhóm người đang tụ tập ở đầu thuyền. Cơ Tự vừa đi tới liền thấy một vùng màu đỏ loang lổ trên mặt sông đang trước, rất nhiều thi thể và như xác

vài chiếc thuyền nổi lềnh bềnh trên sông! Tình cảnh này khiến Cơ Tụ giật mình kinh hãi.

Đúng lúc này, phía sau vang tiếng bước chân, Tạ Lang cùng với chúng hộ vệ đi đến. Tạ Nhị Thập Cửu vội vàng nghênh đón, nghiêm túc nói: “Thập Bát huynh, huynh thấy tình huống này thế nào?”

Tạ Lang không trả lời mà quay sang ra lệnh với Tạ Tĩnh: “Vớt mấy thi thể lên đây xem sao.”

Trong lúc đám Tạ Tĩnh đi vớt xác, Tạ Nhị Thập Cửu nhìn nữ tử duy nhất trong đám người là Cơ Tụ, cau mày nói với Tạ Lang: “Cảnh này rất kinh khủng. Bảo phụ nhân của huynh vào trong tránh mặt đi.”

Tạ Lang không buồn ngoảnh lại, thản nhiên nói: “Nàng ấy không sợ đâu.” Khiến Tạ Nhị Thập Cửu hơi sùng sốt.

Chẳng mấy chốc đám bộ khúc đã vớt được vài thi thể lên, xếp thành một hàng trên sà. Tạ Nhị Thập Cửu nhìn sang Cơ Tụ, thấy sắc mặt nàng vẫn điềm nhiên như không thì thầm sùng sốt: Nữ tử hàn môn này rất can đảm, lại có tài năng hơn người, e rằng thể thất tương lai của Thập Bát lang thật đúng là không dễ áp được nàng rồi.

Đa số thi thể đều mặc cùng một kiểu trang phục, Tạ Tĩnh kiểm tra một lượt rồi quay sang bẩm báo với Tạ Lang: “Lang quân, những người này giả trang thành thủy tặc, nhưng từ những y phục này cho thấy, họ không phải của thủy tặc chân chính.”

Tạ Lang gật đầu.

Sau khi ném mấy cái xác đó xuống sông, đám Tạ Tĩnh kiểm tra tiếp một thi thể mặc y phục khác. Lát sau, rốt cuộc bọn họ đã phát hiện một thứ, vừa nhìn thoáng qua đã có người kinh hãi kêu lên: “Là sứ giả Bắc Ngụy! Lang quân, đúng như người đoán, quả nhiên là có đám thủy tặc tấn công sứ giả Bắc Ngụy!”

Về mặt Tạ Nhị Thập Cửu khá khản trương, sau khi lật xem thi thể kia thật kỹ mới nói với Tạ Lang: “Thập Bát lang, chuyện này đã lần lượt bị huynh đoán trúng, chỉ sợ tiếp theo không thể không đề phòng.”

Tạ Lang khẽ gật đầu, chàng nhìn nơi cuối con sông, chậm rãi ra lệnh: “Giương cờ và treo ký hiệu gia tộc lên!”

Chàng vừa dứt lời, toàn bộ chiếc thuyền như khoác lên mình màu áo mới. Trong nháy mắt, đám người Tạ Quảng Tạ Tĩnh liền mặc hoa phục, từ đầu thuyền đến đuôi thuyền đều được treo đầy ký hiệu của Trần Quận Tạ thị. Hai lá cờ một xanh một trắng từ từ được kéo lên cao.

Nơi hạ du con sông, ba chiếc thuyền hàng đang chậm chậm chèo đi, lúc này những thi thể và xác thuyền bị vỡ tan tành cũng dạt về chỗ mấy thuyền hàng đó, khiến người trên thuyền đều tò mò ra xem. Họ chỉ trỏ trên mặt nước, vẻ lo lắng hiện lên trên từng khuôn mặt mỗi người.

Bất chợt chủ thuyền bỗng mừng rỡ hô lên: “Trời không diệt ta! Quả nhiên là trời không diệt ta!”

Mọi người đều sùng sốt, đồng loạt nhìn theo ánh mắt y.

Chủ thuyền kia chỉ vào con thuyền của Tạ Lang phía trước, kích động không thôi: “Mau nhìn chiếc thuyền kia đi! Mau nhìn cờ của họ kia.”

Mới nhìn một lúc, một thanh niên kích động hô to: “Là Trần Quận Tạ thị! Trời ạ, là thuyền của Trần Quận Tạ thị!”

“Không chỉ là Trần Quận Tạ thị thôi đâu, trên lá cờ trắng còn có ký hiệu nữa kia, theo ta được biết nó là của Tạ Thập Bát đấy!”

“Là Tạ Thập Bát ư!”, “May quá, là Tạ Thập Bát!”, “Quả nhiên trời không phụ lòng người!”

Trong tiếng reo hò hân hoan, ba thuyền hàng đồng loạt tăng tốc, vừa chạy về phía thuyền Tạ thị vừa phát cờ hiệu cầu cứu.

Một lát sau, thuyền của Trần Quận Tạ thị lập tức phản hồi, phát cờ hiệu đáp lại: “Chủ nhân ta đồng ý cho các người đi theo! Xin hạ cờ của các người xuống, nhất trí nghe theo hiệu lệnh của ta. Từng chiếc nối đuôi nhau với khoảng cách một trăm năm mươi bước!”

Thế là chỉ trong chớp mắt, Cơ Tụ liền thấy mấy thuyền hàng phía sau đều hạ ký hiệu gia tộc hoặc thương gia của mình xuống, đồng thời treo lá cờ màu trắng giống của Trần Quận Tạ thị, rồi lấy bút vẽ thêm một dấu thật to trên lá cờ, vô cùng rõ ràng, đó chính là ký hiệu của Tạ Thập Bát!

Đây mới chỉ là khởi đầu thôi, tiếp theo sau đó trên sông xuất hiện càng lúc càng nhiều thuyền hàng và thuyền khách, mà sau khi tất cả những con thuyền kia nhìn thấy ký hiệu cờ của Trần Quận Tạ thị đều tự hạ cờ của mình xuống, đồng loạt thay bằng cờ của Tạ Lang.

Đến thời điểm hiện tại, đoàn sứ giả Bắc Ngụy đã gặp phải ba kiếp nạn rồi!

Đợt thứ nhất là vào tối ngày hôm qua. Họ đều lớn lên ở đất Bắc, ai ai cũng giỏi cưỡi ngựa bắn cung, nhưng không kẻ nào biết bơi lội. Đột nhiên phát hiện chiếc thuyền mình đang ngồi xảy ra hiện tượng rò nước. Mặc dù trên thuyền có không ít hộ vệ Lưu Tống hộ tống, nhưng bất kể ai khi nhìn thấy thuyền mình bị nước ồ ạt chảy vào, thân thuyền bắt đầu vỡ nứt; lại nhìn con sông đục ngầu, sâu không thấy đáy, thì cũng sẽ biết kinh hoàng lung tung thôi. E

ràng lần này lành ít dữ nhiều rồi!

Nhưng vào lúc tất cả bọn họ đều tuyệt vọng, phía sau chợt xuất hiện sáu chiếc thuyền hàng loại trung. Càng khiến họ không ngờ là trên sáu chiếc thuyền này còn có người của họ!

Đoàn sứ giả vui mừng quá đỗi, rồi rít trôi sang những chiếc thuyền kia.

Nhưng khi vừa rạng sáng, bọn họ gặp phải kiếp nạn lần thứ hai. Không biết một đám thủy tặc chui ra từ đâu bao vây lấy thuyền của họ. Đám thủy tặc này người người dũng mãnh. Nhưng thật may mắn, lần này trong đoàn sứ giả Bắc Ngụy và người trên sáu chiếc thuyền kia có đến ba trăm người giỏi về bơi lội và chèo thuyền!

Thế là dưới sự giúp sức của ba trăm cao thủ này, họ đã đánh cho đám thủy tặc bỏ chạy tan tác, tuy không thể tiêu diệt toàn bộ nhưng trên mặt sông cũng có vô số thi thể của đám cướp.

Tiếp theo là bây giờ. Nhìn đám người đông nghịt đang rải rác phía trước kia, người thì đánh cá người thì chèo thuyền du ngoạn, ít nhất con số cũng phải là ba nghìn. Đoàn sứ giả Bắc Ngụy ai nấy mặt mũi xám xịt.

Một lang quân thế gia phương Bắc tuyệt vọng than: “Xem ra trong hoàng thất Lưu Tống, có người quyết tâm muốn chúng ta chôn thây dưới đáy Trường Giang thật rồi!”

Y vừa nói vậy, mấy sĩ tộc phương Nam đồng hành cùng họ đều tái mặt.

Bấy giờ, gã sứ giả dẫn đầu trong chuyến đi này là Thác Bạt Đại mới mở miệng. Đầu tiên gã tròn trĩnh to đôi mắt như chuông đồng rồi tức giận quát đám sĩ tộc phương Nam đang thút thít nghẹn ngào kia: “Nếu ai dám khóc một tiếng, ông sẽ chém đầu kẻ đó!”

Chỉ một tiếng quát đã khiến đội ngũ trật tự trở lại. Thác Bạt Đại lại quay sang đám lang quân thế gia phương Bắc, mặt sa sầm, tức tối nói: “Giờ nói mấy câu đen đui ấy thì có ích gì? Các người mau nghĩ biện pháp giải quyết tình huống này đi!”

Gã nghiêng rặng, nhìn đám thuyền bè rải rác chắn đường và bóng người phía trước, hùng hổ quát to: “Nếu ông có thể sống sót trở về, nhất định sẽ diệt sạch bọn nhãi ranh này!”

Một lang quân thế gia đất Bắc cũng cất giọng trầm khàn: “Đúng như Thác Bạt Đại nói, chúng ta không thể ừ rừ mãi được, phải nghĩ đối sách thoát nạn đi thôi.”

Một lang quân khác đề nghị: “Hay là, chúng ta quay thuyền lại đi?”

Thác Bạt Đại cười lạnh, giận dữ nói: “Quay thuyền lại à? Đám thủy tặc chúng ta mới gặp chắc chắn đã chinh đồn đội ngũ, đang chờ chúng ta ngay sau lưng kia kia!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Một lang quân khác phẫn nộ nói, “Tiền không được mà lui cũng chẳng xong, vậy nên làm thế nào?”

Thác Bạt Đại còn chưa lên tiếng, một lang quân phương Bắc có khuôn mặt tuấn tú đã cất giọng trầm trầm: “Đúng như Liễu lang nói, nếu đã tiến thoái lưỡng nan, vậy thì chúng ta tạm thời chờ xem tình hình đi đã.”

Thác Bạt Đại quát lên: “Còn chờ nữa sao? Chờ chết hay là chờ bọn chúng phát động tấn công?”

Lang quân tuấn tú kia chẳng buồn giận, chỉ mím đôi môi mỏng, nhìn chằm chằm những đóm đem chi chít trước mặt không hề chớp mắt, hạ giọng: “Vị cao nhân Lưu Tống đã tặng sáu chiếc thuyền và ba trăm cao thủ giúp chúng ta đánh bại thủy tặc kia ắt hẳn sẽ đến đây ngay thôi. Nếu hần đã liệu sự như thần, vậy thì nhất định đoán được chuyến đi này của chúng ta sẽ có bao nguy nan trắc trở, tất nhiên sẽ đến giúp lần nữa.”

Gần như y vừa dứt lời, liền có mấy người run run nói: “Mau, mau nhìn đi, kia là gì?”

Mọi người đều quay ngoắt đầu lại! Vừa nhìn thoáng qua, khá nhiều người đều thất vọng. Thác Bạt Đại bực dọc quát lên: “Có gì đáng nhìn? Chỉ là một con thuyền bình thường thôi mà.”

Có người vui mừng reo lên: “Không, không phải đâu! Đây không phải là chiếc thuyền bình thường mà là thuyền của Trần Quận Tạ thị.”

“Thuyền của Trần Quận Tạ thị ư? Thuyền của Trần Quận Tạ thị thì sao? Một thuyền cùng lắm chỉ chứa được hai ba trăm người thôi, chẳng lẽ có thể đối phó được hai ba nghìn người à?”

Trong tiếng nghị luận sôi trào, lang quân tuấn tú kia quay đầu thì thầm với gã ăn mặc giống như phụ tá phía sau, rồi y háng giọng nói với nhóm Thác Bạt Đại: “Chư vị, chúng ta được cứu rồi, chiếc thuyền đang đi tới kia là của Trần Quận Tạ thị!” Y chỉ hai lá cờ trên thuyền, cất cao giọng: “Chư vị xem đi, hai lá cờ kia một xanh một trắng, phía trên đều có ký hiệu, chia ra đại biểu cho hai vị lang quân của Trần Quận Tạ thị. Mà ký hiệu màu trắng trên lá cờ kia đại diện cho Tạ Thập Bát của Trần Quận Tạ thị đấy!”

Y lại nhấn mạnh: “Chư vị, ta nghĩ mọi người đều là đã được lĩnh giáo tài năng của Tạ Thập Bát hết rồi. Người phương Nam đều nói Tạ Thập Bát làm việc ôn hòa, không bao giờ dấn thân vào nguy hiểm. Hần chỉ có một thuyền nhưng lại dám treo ký hiệu của mình lên, tất nhiên là đã có an bài! Chư vị, có Tạ Thập Bát ở đây, chúng ta chắc chắn không phải lo lắng gì nữa.”

Đầu tiên đám người đều im ắng nhưng sau đó thì tiếng cười như sôi trào.

Những người Bắc Ngụy đó kích động cũng phải, bao gồm cả lang quân nói năng vô cùng tự tin kia, họ giống như đã xem Tạ Thập Bát thật sự là kẻ thần thông vô địch. Nhưng thật ra sâu trong nội tâm họ, chẳng qua là đang ôm lấy hi vọng về một phép màu mà thôi. Nhưng thái độ đám người phương Nam thì lại khác.

Nhìn nhóm lang quân phương Nam vui mừng như điên, còn khua tay múa chân, Thác Bạt Đại khẽ nói : “Thì sao nào? Chỉ là một tên yếu ớt thôi mà đám người ngu ngốc các người lại xem hấn như thần vậy à?”

Lang quân tuần tú kia cười khò: “Tướng quân có điều không biết rồi, đây gọi là ‘Được thiên hạ kỳ vọng’. Xưa nay dù ở Trung Nguyên hay Hà Đông, luôn có một vài danh sĩ có danh vọng kinh người, Tạ Thập Bát này chính là một trong số đó!”

Nơi xa, mấy chấm đen chặn phía trước thuyền sứ giả còn đang dập dềnh theo làn sóng nước. Thấy thuyền của Trần Quận Tạ thì càng lúc càng gần, chẳng những chúng không chịu tản đi mà loáng thoáng còn có tiếng cười truyền đến, có người khinh khỉnh nói to: “Chỉ bằng một chiếc thuyền, treo một lá cờ vớ vẩn mà dám hù dọa đuổi chúng ta đi sao?”

Đúng vậy, tuy Tạ Lang vang danh tài ba, nhưng chỉ với một chiếc thuyền của chàng có thể ứng phó được hai ba nghìn cao thủ trong nước hay sao?

Trong khi đoàn người Bắc Ngụy lại bắt đầu bất an, bỗng nhiên phía sau thuyền của Trần Quận Tạ thì lại xuất hiện thêm một chiếc thuyền, sau đó nữa, càng lúc càng nhiều thuyền xuất hiện. Thấy những chiếc thuyền kia xếp thành một hàng dọc, cả đội tàu cùng treo cờ Trần Quận Tạ thì kéo dài đến tận chân trời, đếm mãi không hết, mọi người vui mừng khôn xiết.

Thì ra, Tạ Thập Bát dẫn theo một đội tàu vô cùng hậu đến đây! Hóa ra bọn họ thật sự được an toàn rồi!

Đoàn sứ giả bao gồm cả Thác Bạt Đại đều thở phào nhẹ nhõm, hai chân họ đều bủn rủn, lúc sau mới phát hiện áo quần mình đã ướt rượt mồ hôi, bên cạnh lại vang lên tiếng khóc vì đã thoát chết.

Bấy giờ những chấm chặn ở phía trước chợt trở nên căng thẳng. Một lát sau, không biết ai ra lệnh, bọn chúng kia bắt đầu lui dần lui dần, cuối cùng khuất bóng vào rừng cây phía Bắc!

Mà lúc này thuyền của Trần Quận Tạ thì cũng chạy đến bên cạnh thuyền đoàn sứ giả.

Nhìn đoàn sứ giả Bắc Ngụy chật vật, nét mặt vừa mừng vừa khó xử, Tạ Nhị Thập Cửu bước đến, chấp tay chào mọi người rồi hắng giọng nói: “Đã để chư vị phải sợ hãi rồi!”

Thác Bạt Đại thì hừ khẩy, còn lang quân tuần tú kia vẫn quan sát những chiếc thuyền con phía sau thuyền Tạ Thập Bát hồi lâu, y sừng sốt hỏi: “Kia là thuyền buôn à? Những chiếc thuyền kia không phải của Trần Quận Tạ thì đúng không?”

Tạ Nhị Thập Cửu nói: “Đúng vậy, ta và gia huynh là người không có quan phẩm, hơn nữa lần này cũng chỉ định đi ra ngoài ngao du vài hôm, những chiếc thuyền phía sau bọn ta đều là khách qua đường, họ thấy trưởng huynh liền tự nguyện hạ cờ, theo sau đồng hành cùng chúng tôi.”

Tạ Nhị Thập Cửu vừa nói vậy, gương mặt đoàn sứ giả đều có vẻ phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Công Khai Ôm Nàng

Tuy những người Bắc Ngụy này đã sớm biết Tạ Lang có danh vọng cực cao ở phương Nam, có thể nói là tiền hô hậu ủng, nhưng họ lại không ngờ chàng đa mưu túc trí đến bậc này. Với thân phận là trưởng tử của Trần Quận Tạ thì, chỉ huy mấy mươi chiếc thuyền đến cứu họ không tính là chuyện ly kỳ, nhưng chỉ bằng một danh hiệu và một lá cờ đã có thể khiến tất cả thuyền bè qua lại tự động đầu quân chạy theo sau thì không hề tầm thường chút nào.

Trong lúc đám sứ giả sắc mặt phức tạp nhìn nhóm người Trần Quận Tạ thì, không biết ai ở phía sau cười khẩy: “Người Nam thích nhất tự giết lẫn nhau, Tạ Thập Bát không đủ gây kinh sợ được đâu.”

Bấy giờ giọng nói Tạ Nhị Thập Cửu vững chãi truyền đến theo gió: “Chư quân, hôm nay gặp nhau xem như có duyên, nếu đã vậy ta và trưởng huynh sẵn lòng đưa tiễn các vị một đoạn đường.”

Phải biết rằng, dù nhóm sứ giả Bắc Ngụy rất kiêng dè Tạ Lang, nhưng hiện tại biết mình phải đồng hành với danh sĩ đa mưu túc trí này, mọi người đều cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng. Ngay cả Thác Bạt Đại cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: Tối nay có thể ngủ ngon giấc rồi.

Trong tiếng trò chuyện của hai bên, thuyền bắt đầu cập sát vào nhau, bắc ván làm cầu qua lại.

Thấy Tạ Lang chậm chạp không xuất hiện, Thác Bạt Đại khó chịu cần nhân: “Các người cứ luôn miệng Tạ Thập Bát này, Tạ Thập Bát nọ mà sao đến tận bây giờ vẫn không thấy hắn xuất hiện?”

Thế nhưng gã vừa dứt câu, nhóm bộ khúc đã tách ra hai bên, sau nữa họ thấy Tạ Lang tao nhã vô song trong bộ bạch y, đương bẻ một tiểu mỹ nhân nhỏ nhắn khoảng mười bốn mười lăm tuổi đi đến.

Tất cả mọi người đều mong ngóng nhìn thấy phong thái của Tạ Lang, nhưng không ngờ chàng lại xuất hiện với bộ dạng này.

Mấy lang quân đất Bắc kinh ngạc nhìn Tạ Lang ôm chặt mỹ nhân đang lấy ống tay áo che mặt kia, cuối cùng một lang quân không nhịn được bật thốt: “Quả... quả thật xứng danh là Tạ lang phong lưu.”

Đối mặt với vẻ kinh ngạc của đoàn sứ giả, thậm chí là ánh mắt trợn trừng của nhóm Tạ Nhị Thập Cửu và Tạ Quảng, đôi mắt Tạ Lang vẫn đọng đầy nét cười. Đường như chàng không hề cảm thấy trong trường hợp nghiêm túc thế này, ôm một mỹ nhân đi ra là có gì bất ổn vậy. Ngay cả lúc một lang quân quyền quý phương Bắc rì rầm bàn tán, chàng còn phóng khoáng gạt đầu, hòa nhã nói: “Đã để chư quân chờ lâu. Nhà ta quả thật nghịch ngợm, lúc đi ra khoang thuyền nhất thời bị ngã tổn thương gân cốt nên mới đến chậm.” Rồi chàng nhanh chóng ra lệnh, “Thời gian không còn sớm nữa, đi thôi.”

Cứ thế, chàng dẫn nhóm bộ khúc bước qua thuyền của sứ giả Bắc Ngụy. Bây giờ, mọi người vẫn liên tục bận rộn sắp xếp cho họ, điều chuyển những người không quan trọng sang thuyền khác. Cờ xí đại biểu cho Tạ Thập Bát bắt đầu hạ xuống, thay đổi thành cờ hiệu khác.

Thấy hành động này của họ, những thuyền qua đường cũng chậm chạp tách ra, lưu luyến hạ cờ có chữ Tạ xuống, giương cờ của gia tộc mình lên.

Sau đó nữa, tất cả thuyền bè đều tăng tốc, hùng dũng đi vào trung lưu sông Trường Giang.

Hôm nay Cơ Tự vô cùng xui xẻo. Mới vừa rồi lúc Tạ Nhị Thập Cửu và mấy người Bắc Ngụy chào hỏi nhau, nàng tung tăng chạy ra, cố gắng chen chúc vào đám người để hóng chuyện. Hành động này thật sự không có gì phải nói. Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ boong thuyền khi này còn sạch bong kin kít, không biết là kẻ nào đã lỡ chân đá phải thùng dầu trẩu làm đổ lênh láng ra sàn. Đúng lúc đó Cơ Tự vừa chạy đến, thế là cả người trượt dài, ngã phịch xuống sàn tàu.

Thật ra thì ngã cũng không sao, đâu phải là nàng chưa từng ngã bao giờ, nàng cảm thấy rất bình thường. Song, ngay lúc nàng ngã xuống, Tạ Lang đang ung dung thản nhiên bỗng về mặt thất sắc, chàng lập tức sai bước đến ôm nàng vào lòng.

Được thôi! Cũng không phải nàng chưa bị chàng ôm lần nào, nghĩ đến hôm trước chàng bị phong hàn, còn ôm nàng ủ ấm để ra mồ hôi nữa cơ. Có điều Cơ Tự không hề ngờ được, cũng vì chút sơ sót của nàng, cũng vì nàng nhất thời đắm chìm vào ý nghĩ “Tạ Lang coi trọng mình”, nên khi vừa hết bẽn lẽn, mới chợt phát hiện mình đã bị Tạ Lang bế lên, hơn nữa còn đi thẳng về phía trước, xuất hiện trước mặt mọi người.

Màn này quả thật là vô cùng oan ức.

Không phải nàng vấp ngã sau đó A Lang đau lòng ôm nàng một cái thôi sao? Rõ ràng là một chuyện hết sức đơn giản mà! Nhưng nàng không tài nào ngờ được, sau khi Tạ Lang ôm nàng rồi lại không lập tức buông ra, cũng không mang sang một bên xem thương tích thế nào, mà là công khai xuất hiện trước mắt mọi người, để cho ai ai cũng phát hiện “gian tình” của họ.

Đúng thật là Cơ Tự uất ức không có nơi giải bày, uất ức đến mức hận nghiêng răng nghiêng lợi, đành tiếp tục vùi mặt vào lồng ngực Tạ Lang.

Hiện giờ Tạ Lang đang ngênh ngang đứng trên thuyền sứ giả Bắc Ngụy, tà áo phiêu dật bay trong gió. Dĩ nhiên, tuy nói là thuyền của sứ giả Bắc Ngụy nhưng thật ra nó chính là một trong sáu chiếc thuyền của Trần Quận Tạ thị phái đi.

Tạ Lang vừa thông thả bước đi vừa trò chuyện đôi câu với mấy lang quân Bắc Ngụy bên cạnh. Chàng ung dung đến mức như thật sự không cảm giác được Cơ Tự đang dính sát vào ngực mình, hận không thể hóa thành vô hình trước mắt bao người đau khổ đến cỡ nào.

Thời điểm Cơ Tự gần như dè bẹp mũi đến suýt ngạt thở, rốt cuộc Tạ Lang đã bứt khỏi vòng vây, bước vào khoang thuyền.

Cảm nhận được xung quanh đã yên tĩnh, đầu tiên Cơ Tự hít sâu vào, sau đó khẽ hỏi: “Có phải chính chàng làm đổ thùng dầu trẩu không?”

Tạ Lang mỉm cười vừa đi vừa từ tốn nói: “A Tự nói gì vậy? Không phải nàng vừa tận mắt chứng kiến Tạ Tài sơ suất làm đổ thùng dầu trẩu sao? Thật ra cũng không trách Tạ Tài được, lúc này tình huống khẩn cấp, hẳn cho rằng sẽ dùng đến hỏa tiễn, nên sai người mang dầu trẩu đến, chỉ không ngờ là nàng lại giẫm lên...”

Đúng lúc này Cơ Tự quát khê: “Im miệng!”

Tạ Lang ngoan ngoãn vâng lời. Mãi một lúc sau, trong tiếng thở hổn hển vì tức giận của Cơ Tự, chàng mới khê khàng nói: “A Tự, sau này không được vô lễ với phu quân như vậy, dù cho nàng có muốn quở trách ta thì cũng phải biểu đạt uyển chuyển mới phải.”

Nàng còn phải uyển chuyển á! Uyển chuyển khi mồm ấy!

Cơ Tự cầm hận sục sôi, chợt nhớ lại một chuyện liền nói: “Có phải hôm kia chàng không hề bị bệnh đúng không?” Lúc này đầu óc nàng đã sáng suốt, tiếp tục lăm bằm, “Ta biết ngay mà, tại sao rõ ràng chàng bị phong hàn mà lại mở cửa sổ. Hơn nữa, bệnh của chàng lại mau hết thế...” Nàng càng nói càng tức, càng nói càng đau, đau đến mức muốn cắn chàng một cái cho hả giận.

Lúc nàng định há mồm cắn lên xương quai xanh của chàng, lại nghe thấy giọng nói êm đềm như suối chảy, có thể xua đi bao mệt mỏi trên thế gian của chàng vang lên: “A Tụ muốn cắn ta sao? Nàng nhớ cắn nhẹ thôi nhé. Dù sao ta mang tiếng là yếu ớt, nếu chuyện phòng the kịch liệt quá sẽ khiến người khác nghi ngờ ta khỏe mạnh như vâm ấy.”

Cái gì mà trong chuyện phòng the? Gì mà khỏe mạnh như vâm?

Trong phút chốc, Cơ Tụ cảm thấy mình như thiếu đường khí, chỉ cần chàng nói thêm đôi câu nữa thôi là nàng sẽ ngất xỉu ngay luôn cho xem.

May mà con đường không hề kéo dài bất tận, Tạ Lang đi một hồi đã vào đến phòng. Chàng vẫn ôm lấy Cơ Tụ cho tới khi mọi người biến gian phòng bé nhỏ trở thành xa hoa lộng lẫy xong thì mới chịu thả nàng ra.

Chàng vừa đặt nàng xuống liền xoa bóp hai cánh tay, chân mày cau lại, ra vẻ mệt mỏi: “Tuy A Tụ không nặng, nhưng ta quá ốm yếu, mới bế có một lát mà đã mệt đến vậy rồi.”

Bé nàng đứng xem người ta bày trí hơn nửa canh giờ mà còn dám nói mình ốm yếu ư?

Không đúng, không đúng, bây giờ không phải là lúc để tranh cãi chuyện này. Người này đang khoe khoang thể lực của mình rất tốt, khoe khoang sự thật mới vừa rồi nàng đã để chàng bế lâu như vậy mới đúng.

Trong lúc mặt Cơ Tụ từ xanh chuyển thành tím, chỉ nhìn chàng chăm chăm không thốt nổi một chữ, Tạ Lang đã nhẹ nhàng gât đầu với nàng: “A Tụ nghỉ ngơi trước đi, vì phu đi gọi đại phu.” Nói xong chàng nhàn nhả đi ra khỏi phòng.

Chàng đi chưa được năm bước, trong phòng đã truyền đến tiếng vang “ầm” thật lớn. Tạ Quảng, Tạ Tài vội vàng chạy đến xem tình huống, đồng thời lộ ra vẻ bình tĩnh ngộ.

Tạ Quảng thoáng nhìn vào phòng, rồi mấp máy môi với Tạ Lang, nói nhỏ: “Lang quân, người vô si quá rồi.”

Tạ Lang lờ mắt nhìn hán rồi tiếp tục thản nhiên như không.

Tạ Quảng, Tạ Tài đi theo sau chàng một hồi, cuối cùng Tạ Quảng thân thiết với Cơ Tụ nhất, không nhịn được nói thêm một câu: “Tính toán hết mọi kế, khiến người khó lòng phòng bị, dùng thủ đoạn như vậy đối phó với một tiểu cô thật sự là một đẳng tượng phu hay sao?”

Tất nhiên Tạ Lang không buồn đoái hoài, trái lại Tạ Tài đứng bên cạnh hồ hững trả lời: “Lang quân nhà ta nhiều ưu điểm như vậy, lẽ nào người muốn người đêm đêm tương tư, nhưng nhớ mỹ nhân đến thao thức mất ngủ à?”

Tạ Quảng thật sự không thể phản bác lại lời Tạ Tài được.

Thấy Tạ Lang đi ra, Tạ Nhị Thập Cửu và đám lang quân vọng tộc của phương Bắc đang trò chuyện với nhau đều đồng loạt quay ngoắt lại nhìn.

...

Mặc kệ bên ngoài náo nhiệt thế nào, Cơ Tụ tức tối đau khổ ở trong phòng một lúc mới quyết định đi ra. Đầu tiên nàng tìm đến Tạ Quảng, nghiêng rằng nghiêng lợi đưa ra hai yêu cầu, một là nàng cần vài bộ bảo phục nam vừa vặn với mình, hai là đòi một căn phòng cách xa phòng Tạ Thập Bát.

Rất hiển nhiên, đối với Tạ Quảng, hành động giấu đầu hờ đuôi này của Cơ Tụ hoàn toàn là không cần thiết. Có điều, lúc hán thấy Cơ Tụ đang tức sùi bọt mép cũng ngại nói nhiều, đành nhanh chóng hoàn thành hai yêu cầu của nàng.

Có được phòng riêng của mình, Cơ Tụ vui mặt vào chần nệm, giả bộ như chưa hề xảy ra chuyện gì. Qua hôm sau, ánh nắng rực rỡ, sóng xuân dập dờn, nàng lại cười tít mắt xuất hiện ở mũi thuyền.

Hôm nay trên thuyền đầy người, nên dù Cơ Tụ dậy sớm đến mấy vẫn có người dậy sớm hơn nàng. Mấy lang quân phương Bắc đang đón bình minh trên boong thuyền, người thì đọc sách, người thì chơi cờ, có hai người còn đang luyện kiếm.

Nghe thấy tiếng bước chân của Cơ Tụ, mấy người đều quay lại xem. Thấy là gương mặt lạ hoắc, một lang quân mặt tròn thân thiện ngạc nhiên nói: “Tiểu lang người phương nào? Sao hôm qua không thấy tiểu lang?”

Cơ Tụ mỉm cười, nàng học theo người phương Bắc chấp tay hành lễ: “Hôm qua đông người như thế, lang quân nhìn sót cũng là bình thường.”

Lời nói của nàng khá có lý, hơn nữa đối với tất cả người ở đây, họ cần để ý đến huynh đệ Tạ Thập Bát và Tạ Nhị Thập Cửu thôi là đủ, thế là họ lập tức dòi mắt đi.

Trái lại một lang quân mặt thon dài, hàng mày được tỉa tốt tán gẫu với lang quân mặt tròn kia: “Liễu Lục, bây giờ chúng ta ở đất Nam, người đừng để ý nhiều như vậy.” Rồi gã cười phì, “Nói đến đất Nam này thật đúng là thú vị, các người nhìn tên Tạ Nhị Thập Cửu kia đi, chỉ là một thằng con thứ, vậy mà ra ngoài còn thay trưởng huynh tiếp đãi chúng ta, ngay cả đám bộ khúc của Tạ Thập Bát cũng kính sợ hán như chủ nhân. Thật sự chính thứ ở đất Nam này không có giới hạn nào hết à?”

Gã lại nói với giọng cực kỳ khinh thường: “Thứ huynh nhà ta ấy, chả khác gì đám nô tài, mặc ta đánh giết... Vậy mà mấy kẻ ở phương Nam tự xưng

Trung Nguyên Chính Sóc lại chẳng có quy củ gì cả.”

Lúc gã nói luyên thuyên, tuy mấy lang quân xung quanh không hòa theo nhưng về mặt đều là tán thành. Tạ Nhị Thập Cửu vừa bước ra khỏi khoang thuyền liền tức đến đỏ gay cả mặt. Nghĩ đến bản thân sinh ra và lớn lên ở Trần Quận Tạ thị, từ bé đã tài trí xuất chúng, đi đến đâu đều được đều là tiền hô hậu ủng. Tuy nói là thứ tử nhưng mẹ của y cũng là đích nữ trong trăm nhà thế tộc. Ở Kiến Khang, dù y có gặp hoàng tử cũng đối đãi ngang hàng. Những kẻ ở đất Bắc này lại ngang nhiên hạ nhục y như thế!

Trong thoáng chốc, Tạ Nhị Thập Cửu tiến thoái lưỡng nan, y muốn xông ra chỉ trích gay gắt, nhưng biết làm vậy cũng không được gì, trong lòng có ý mặc kệ nhưng thực sự không tài nào nuốt trôi con giận này.

Còn bản thân Cơ Tự, mặc dù không biết Tạ Nhị Thập Cửu đang phẫn nộ, nhưng trong trí nhớ của nàng, sĩ tộc phương Bắc phân biệt chính - thứ vô cùng rõ ràng. Ở Bắc Ngụy, con dòng chính thường xem con dòng thứ như là người hầu, đợi khi phụ thân chết đi sẽ đuổi họ ra khỏi nhà. Hoặc là nếu có đứa con dòng thứ nào nắm được thực quyền, thế dặt chừng cứ vu khống mẹ cả là thiếp, rồi đem đi bán. Đó đều là chuyện xảy ra như cơm bữa.

Cho nên, lời nói của gã lang quân mặt dài kia xem như bình thường thôi.

Thế nhưng ai bảo hiện nay tâm trạng Cơ Tự không được tốt. Khi gã ta vừa dứt câu, Cơ Tự liền cười khẩy: “Ta cũng biết khá rõ quy củ của sĩ tộc phương Bắc. Nghe nói chỗ các người, bất cứ tên hàn môn nào có tiền đồ là được ghi vào gia phả của Thanh Hà Thôi thị, Thanh Hà Lư thị, Huỳnh Dương Trịnh thị đúng không? Giả bộ như mình là con nhà sĩ tộc, mà bình thường các người cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.” Nói đến đây, nàng châm chọc, “Thứ tử ở phương Nam dù sao cũng là cốt nhục nhà mình, thế nhưng sĩ tộc ở phương Bắc thì đúng là huyết mạch ô hợp đấy.”

Đám lang quân phương Bắc liền biến sắc. Dù họ rất phẫn nộ nhưng chỉ trơ mắt nhìn Cơ Tự, há hốc mồm không nói ra được lời phản bác. Bởi vì Cơ Tự nói đúng! Dù là việc nhà vọng tộc phương Bắc chấp nhận cho mấy kẻ hàn môn có quyền lực ghi vào gia phả nhà mình, ở thời đại này hay là đời sau nữa đều dấy lên nhiều trận tranh cãi kịch liệt. Nói tóm lại, bất kể hành động có thỏa đáng hay không, thì cuối cùng thật sự bọn họ đã “xáo trộn huyết mạch” của gia tộc mình.

Bên này Cơ Tự đang nói thao thao bất tuyệt lại không hề biết ở lối nhỏ cách đó không xa, Tạ Nhị Thập Cửu đang nhìn nàng đầy cảm kích. Lang quân Trần Quận Tạ thị cao sang quyền quý quen lạnh lùng này lần đầu tiên phát hiện, hóa ra cũng có lúc y cần người bảo vệ. Mà Cơ tiểu cô xưa nay kiêu ngạo khiến y không thích này lại bỗng nhiên trở nên gần gũi vô vàn!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Lên Đường

Đối diện với đám lang quân mặt mày tái xanh, Cơ Tự chợt tỉnh táo lại. Nàng nghĩ dù những người này có nói gì thật ra cũng không liên quan đến mình, thật sự không nên đắc tội với mấy kẻ quyền cao chức trọng này, cho dù họ chỉ là khách đến từ nước khác đi nữa.

Thế là Cơ Tự rón rén chui vào khoang thuyền, dù bước chân rất nhẹ nhưng những người kia vẫn nhìn chòng chọc vào nàng. Ngồi trong phòng một hồi vẫn cảm thấy ngọt ngào, nên nàng lại ngó nghiêng đi đến đuôi thuyền. Khác với đầu thuyền, nơi đây rất thanh tịnh, ngoại trừ mấy người chèo thuyền đang bận rộn thì chỉ còn lại mình Tạ Quảng.

Tạ Quảng trông thấy Cơ Tự bèn cất bước đi về phía nàng. Cúi đầu nhìn mỹ thiếu niên Cơ Tự trong bộ nam bào, hấn ra chiều ngạc nhiên: “Ồ, mới có mấy tháng mà tiểu cô lại cao hơn rồi.”

Cơ Tự nghe thế vô cùng vui vẻ: “Ta đã mười lăm rồi mà.” Rồi nàng lại nói, “Năm nay mười lăm, sang năm mười sáu, là là là. A Quảng người có thấy ta càng ngày càng đẹp hơn không?” Ẩn sâu trong cá tính Cơ Tự là người thích khoe mẽ, nàng luôn oán thán đáng về hiện tại của mình, vì thể diện miệng nói ra không hề nghĩ ngợi.

Tạ Quảng cười xòa: “Tiểu cô hỏi người ngoài thế này không thích hợp đâu. Đến chỗ lang quân nhà ta thì có thể nói thoải mái.”

Quả nhiên, hấn vừa nhắc đến Tạ Lang, khuôn mặt Cơ Tự liền sa sầm. Thấy nàng còn đang giận, Tạ Quảng kinh ngạc: “Tiểu cô vẫn còn chưa nghĩ thông à? Ta thấy vẻ mặt tiểu cô nhẹ nhõm, cho rằng cô đã nghĩ thông, chuẩn bị chuyển tâm làm người của lang quân nhà ta đấy chứ.”

Cơ Tự ngẩng đầu nheo mắt: “Ta nghĩ thông rồi.” Thấy Tạ Quảng chú tâm lắng nghe, Tạ Tĩnh đi đến từ phía sau cũng dừng bước lại. Giọng Cơ Tự nhẹ nhàng lãnh lút, “Tôi qua ta đã nghĩ thông rồi... Thật ra có sao đâu, không phải chỉ bị lang quân nhà người ôm, rồi bị vài người nhìn thấy thôi sao? Dù gì những người đó đều sẽ về phương Bắc, mấy bộ khúc các người cũng không nhiều chuyện, thấy rồi thì thôi. Hơn nữa, ta cũng không có ý định xuất giá, mấy danh tiết này á, có hay không cũng đâu quan trọng.”

Vì thế nàng vẫn như trước kia, cảm thấy cả người đều tự do phơi phới. Nàng không định trở thành người của Tạ Lang, cũng không có ý định bước vào cửa Tạ gia.

Tạ Quảng nghĩ: Lang quân mà nghe thấy câu này chắc là lại uất nghẹn cho xem.

Tạ Tịnh thì nghĩ: Thường nghe lang quân bảo tiểu cô nhân tâm vô tình, bây giờ phải công nhận người nói đúng thật.

...

Có điều, hiện giờ Tạ Lang không có tâm tình quan tâm đến suy nghĩ của Cơ Tự, chàng đang ngồi ở mũi thuyền, thương nghị quãng đường kế tiếp với đám lang quân quyền quý Bắc Ngụy.

Lang quân Liễu gia kia lên tiếng trước: “Bọn tôi đã trao đổi rồi, chuẩn bị xuống bến tàu ở phía trước, chuyển sang đi đường lớn đến Trương Dương.”

Mấy lang quân khác cũng nói: “Đúng vậy, bọn tôi cũng đã dự tính rồi. Đi đường thủy đến Trương Dương cần phải chuyển thuyền hai lần, toàn bộ hành trình khoảng hai ba nghìn dặm, nếu đi đường bộ thì lộ trình sẽ rút ngắn hơn nhiều.”

“Chủ yếu là hai ngày ba đêm qua chúng tôi gặp phải ba trận nguy hiểm nhưng lại không gỏi bơi lội, lúc ấy chỉ biết bó tay chịu chết. Nếu đổi sang đường bộ, suốt hành trình có thể nhờ quan phủ địa phương đưa tiễn, hẳn là an toàn hơn một chút.”

Thấy bọn họ đã quyết, Tạ Lang liền bảo: “Các người đột ngột thay đổi tuyến đường e rằng quan phủ sẽ không chuẩn bị kịp. Như vậy đi, chúng tôi sẽ vẫn đưa tiễn chư vị, cho tới tận khi chư vị bình an đến Trương Dương.”

Có câu nói này của Tạ Lang, đám sứ giả Bắc Ngụy mừng rỡ, vội vàng cảm tạ, nhưng Tạ Lang chỉ nói: “Ta có một người bạn tên là Trần Thái Xung, năm ngoái hẳn đã đến Bắc Ngụy đến nay vẫn chưa trở về. Lần này chư quân về nước, nếu có thể hãy tìm cách để Trần Thái Xung trở về Kiến Khang, Tạ Thập Bát cảm kích vô cùng.” Nói đến đây, chàng đứng lên gặp người cảm ơn đám sứ giả Bắc Ngụy.

Mãi cho đến khi chàng đưa ra yêu cầu của mình, nhóm người Bắc Ngụy mới tỉnh ngộ, thầm nghĩ: Nói cách khác, Tạ Thập Bát này không buồn sống an nhàn mà muốn cùng bọn ta bôn ba mạo hiểm chỉ vì mục đích giải cứu bạn mình thôi à.

Trong lòng đa số người, thế gian này có rất nhiều danh sĩ đều sống nhàn tản nơi núi rừng, không màng đến sự vụ quốc gia. Nếu bảo Tạ Lang vì đại kế nước nhà mà cất công đưa tiễn, chắc hẳn sẽ có khá nhiều người không tin. Nhưng nếu nói chàng vì bạn bè không tiếc thân mạo hiểm, vậy thì tất cả đều trở nên sáng tỏ.

Thác Bạt Đại lập tức khẳng khái nhận lời: “Người yên tâm, ta sẽ đích thân lo chuyện Trần Thái Xung. Lần này người đã cứu ta mấy lần, ta nhất định sẽ để bạn người trở về bình an, sau này nếu gặp nhau nơi chiến trường, chẳng ai nợ nần gì ai nữa.”

Thác Bạt Đại vừa thốt ra lời này, cả nhóm sĩ tộc đều cười rộ, trong bụng họ thầm nghĩ: Lời này chỉ nói suông thôi. Dù sao đi nữa, Tạ Thập Bát sẽ không bao giờ phải ra chiến trường.

Nhưng bên này họ còn đang nghĩ miên man, bên kia Tạ Lang đã cười sang sảng: “Được, nếu gặp trên chiến trường nhất định sẽ đánh toàn lực!”

Sau khi mọi người quyết định hành trình xong xuôi, thuyền bắt đầu chuyển sang hướng bờ Bắc, xuống bến tàu phía trước. Cả đội ngũ gần hai nghìn người hùng hậu đi trên đường lớn. Ngoại trừ xuất hiện lúc sáng sớm, thời gian còn lại Cơ Tự vẫn trốn tránh mọi người. Khi còn ở trên thuyền, vì toàn là đám lang quân, nên nàng muốn thanh tịnh tất nhiên là được. Nhưng lần này lên bờ, dù vô tình hay cố ý xung quanh đều có rất nhiều nữ quyền.

Ngay từ lúc những nữ quyền này xuất hiện, Cơ Tự đã biết họ đều nhìn chằm chằm vào mình. Việc bản thân nàng cải trang thành nam tử, dù đám lang quân có nghi ngờ nhưng cũng không buồn vạch trần, nhưng với đám nữ tử lòng dạ hẹp hòi thì khác, họ nhất định sẽ truy tận nguồn gốc cho xem. Để tránh phải giải thích phiền phức vô vị, Cơ Tự lại đổi về ăn mặc nữ trang.

Thay trang phục nữ, lại trang điểm tỉ mỉ một chút, Cơ Tự đã trở nên xinh đẹp không thua bất cứ tiểu cô nào. Chẳng qua là giờ khắc này tuy nàng bị vây trong ánh mắt soi mói của đám nữ, nhưng đầu óc hoàn toàn không màng đến họ. Cơ Tự nhắm mắt, quan sát địa hình bốn phía, không ngừng tìm kiếm gì đó trong ký ức.

Lúc Cơ Tự ló đầu ra nhìn đảo dắc xung quanh, một tiểu cô đánh giá Cơ Tự rồi quay sang ông ọ nói với một lang quân Bắc Ngụy phía trước: “Biểu ca, ái thiếp Tạ Thập Bát lang nâng niu che chở này không phải người bình thường đâu nhé. Nàng ta nói mình họ Cơ đấy, còn bảo có họ hàng với bộ hạ Bắc Ngụy chúng ta. Con cháu Thác Bạt thị gặp nàng ta còn phải gọi là trưởng bối nữa kia.”

Từng câu từng chữ của tiểu cô này đều mang hàm nghĩa kinh người. Lang quân họ Liễu kia vội quay đầu lại nhìn về phía Cơ Tự. Còn hộ vệ bên cạnh thì phóng ngựa đuổi theo Thác Bạt Đại, báo cáo chuyện này với gã.

Thấy rất nhiều đôi mắt đều đổ dồn về phía Cơ Tự, ánh mắt tiểu cô kia sáng quắc, nàng ta đặc ý nhìn chúng nữ cười cợt, cất giọng trong trẻo: “Cơ tiểu cô, thân phận của cô cao quý như vậy, chỉ bằng theo bọn ta đến Bắc Ngụy đi. Đến Bắc Ngụy là được phong làm trưởng công chúa ngay. Dù sao cô ở trong Tạ phủ cũng lắm chỉ có thể từ tiện thiếp lên làm lương thiếp thôi đúng không?” Câu cuối cùng hết sức cay nghiệt. Đám nữ tử kết thù oán với Cơ Tự lần trước cười lên khanh khách. Trong tiếng cười vang, mấy chiếc xe ngựa phía trước cũng thả chậm tốc độ.

Thế nhưng quả thật Cơ Tự không có tâm tình ngó ngang đến họ. Nàng quan sát xung quanh một hồi rồi nói với bộ khúc Tạ thị đang đánh xe: “Đưa ta đến gặp lang quân nhà người.”

Bộ khúc kia vội vàng thừa vâng. Lúc xe ngựa Cơ Tự tăng tốc, một tiểu cô gọi với theo sau: “Ồ, không phải hôm ấy oai phong lắm sao? Sao bây giờ trở thành rùa rút đầu thế này?”

“Đúng đấy, hôm đó kiều ngao như vậy, sao bây giờ chẳng dám nói câu nào thế?”

“À sợ bọn ta rồi, muốn chạy đi cậy thế phu quân mình đấy, ha ha.”

“Chúng ta không thể nói trường công chúa của chúng ta như vậy được, lỡ như nàng ta bầm báo với bề hạ, chẳng phải chúng ta phải chịu trọng tội sao?”

Mấy tiểu cô này ban đầu không dám đắc tội Cơ Tụ, lo nàng trở lại phương Bắc sẽ có được chức cao vọng trọng. Bây giờ biết nàng là người của Tạ Lang, cả đời e rằng sẽ mãi mãi không rời được phương Nam, nên họ không thêm kiêng dè, quyết tâm xả giận trước khi rời đi.

Họ hô to gọi nhỏ khiến Cơ Tụ trở thành tâm điểm của sự chú ý mọi người, còn có hai chiếc xe ngựa cố ý cản đường của nàng. Cơ Tụ không muốn để ý cũng không được nữa rồi, nàng lập tức quay đầu lại, giả bộ thờ dài một tiếng: “Các cô thì có gì đáng để ta sợ hãi? Ngồi xe ngựa mặt mày cũng trắng bệch, thấy thi thể liền bất tỉnh, mà từ đây đến kinh đô Bắc Ngụy ít nhất cũng còn mấy nghìn dặm nữa. Trong lộ trình bốn ba dài đằng đẳng như vậy, không biết các cô sẽ phải gặp mấy phen sóng gió, mấy lần giặc cướp nữa kia. Còn chưa biết bao giờ mới có thể về nước và có về được hay không mới quan trọng. Hạng người như các cô có gì đáng để ta so đo chứ?”

Phải nói rằng, Cơ Tụ không lên tiếng thì thôi, một khi cất lời là luôn đâm trúng điểm yếu của người khác. Đám tiểu cô bỗng xanh hết mặt mày, có mấy người còn khóc thút thít.

Trong cảnh người người á khẩu, Cơ Tụ ra hiệu cho phu xe, tăng tốc giục ngựa thoát khỏi vòng vây, chỉ chốc lát đã đến bên cạnh xe Tạ Lang.

Làm một thống soái, xe ngựa Tạ Lang luôn dẫn đầu đoàn xe, lúc Cơ Tụ chạy đến, đôi mắt chàng sáng ngời, từ từ đặt quyền sách tre xuống, nhỏ nhẹ nói với nàng: “A Tụ nhớ ta rồi sao?”

Cơ Tụ sầm mặt, hừ lạnh một tiếng, rồi ngẩng cao đầu làm ra vẻ ta đại nhân đại lượng không thêm so đo với người, ra hiệu cho phu xe chạy gần một chút, nghiêm túc nói với Tạ Lang: “Thật Bất lang, nơi này có phải gọi là Ô Nha Chủy không?”

Tạ Lang giật mình, ngạc nhiên hỏi: “A Tụ còn biết Ô Nha Chủy ư? Đúng vậy, chính là nơi này.”

Cơ Tụ cắn môi, khẽ nói: “Lần trước ở Kiến Khang, trong lúc vô tình ta có nghe người ta nói, muốn qua Ô Nha Chủy phải đi qua một hẻm núi dễ thủ khó công, mấy người ấy còn bảo, ở đây có một sào huyết sơn tặc rất lớn nữa.”

Cơ Tụ vừa nói ra, tất cả mọi người đều biến sắc. Tạ Lang cũng trở nên nghiêm túc, ngồi thẳng người dậy: “Một sào huyết sơn tặc lớn à? Có nói là bao nhiêu không?”

Cơ Tụ giả vờ nghĩ ngợi hồi lâu mới trả lời: “Nghe bảo có bốn năm nghìn người.”

Bốn năm nghìn sơn tặc đúng là một con số khổng lồ. Mà đội ngũ của họ còn chưa đến hai nghìn người. Lần này tất cả mọi người đều căng thẳng. Tạ Lang vung tay lên ra lệnh: “Truyền lệnh xuống, cả đoàn dừng lại. Ngoài ra gọi tất cả lang quân khác đến đây.”

Theo lệnh của Tạ Lang, cả đội xe tức tốc dừng lại, trong lúc xe ngựa của mấy lang quân khác vội vã chạy đến, Cơ Tụ ra hiệu cho phu xe lùi xe mình sang một bên.

Đối với tin Cơ Tụ cung cấp, ai ai cũng có ý nghĩ giống nhau, thà tin là có còn hơn tin là không. Lập tức mọi người ra quyết định, phái người đi tiền trạm thăm dò, và hỏi thăm dân làng xung quanh về tình hình bọn sơn tặc.

Trước khi nhóm bộ khúc đi thăm dò quay lại, tất nhiên đội ngũ sẽ không đi nữa. Thế là Thác Bạt Đại phân phó mọi người hạ trại ngay tại đây.

Đến chạng vạng, nhóm tiền trạm trở về mang theo tin tức khiến cả đoàn người sôi trào. Hóa ra tin Cơ Tụ cung cấp không sai một chữ, nơi này quả thật có sào huyết sơn tặc tên là Ô Nha Chủy rất lớn, nhân số đến năm nghìn người. Chúng dựa vào người đông thể mạnh, canh giữ ở con đường này cướp phá bao nhiêu đội thương nhân, giết hại bao nhiêu người đi đường, được coi là toán cướp nổi danh ở bờ Bắc Trường Giang.

Đồng thời nhóm tiền trạm cũng tra rõ địa hình của Ô Nha Chủy. Ở phía trước cách đây ba mươi dặm có một hẻm núi hẹp dài, đường cái vắt qua hẻm núi, vách núi hai bên không cao nhưng cây cối rậm rạp, tóm lại nơi ấy là một nơi rất thích hợp cho việc phục kích.

Nhận được tin tức này, đám lang quân bỗng chốc trầm tư. So với họ, đám tiểu cô trong đội hoang mang hơn nhiều. Khi Cơ Tụ trở về, đám tiểu cô Huỳnh Dương Trinh thị chạy sang lớn tiếng trách cứ ngay: “À họ Cơ kia, rốt cuộc người có tâm tư gì? Nếu biết trước Ô Nha Chủy này sẽ có sơn tặc sao người không chịu nói từ sớm? Khăng khăng chờ mấy thuyền kia trở về hết, bọn ta chuyển sang đi đường bộ rồi người mới chịu nói là sao?”

Một tiểu cô khác cũng hùa theo: “Cơ tiểu cô, lần này là cô không phải rồi. Dù hôm đó chúng ta kết oán nhưng sao cô có thể vì chuyện nhỏ nhặt này mà không quan tâm đến đại cục, cố ý đẩy mọi người vào chỗ chết như vậy?”

Sao lại thành lỗi của nàng rồi? Cơ Tụ giận quá hóa cười: “Các người đúng là thứ ngu xuẩn!” Nàng quát lên thô lỗ khiến cả đám tái mặt, giận đến run rẩy, Cơ Tụ tức tối mắng: “Các người có đầu óc không thế? Chính bản thân ta cũng ở nơi đây cơ mà, làm sao vì hại các người nên ta cố tình giấu nhẹm tin tức?” Cơ Tụ phi nhỏ, “Ta đi đường một hồi rồi mới biết nơi này là Ô Nha Chủy, liền nhớ đến chuyện tán gẫu đã nghe thấy. Sao đây, người cung cấp tin tức ngược lại thành có lỗi ư? Mấy ngày nay bọn người rảnh rỗi chỉ biết mồm năm miệng mười nói mấy chuyện ngu ngốc, ngược lại bây giờ còn tự cho là mình nói đúng sao?”

Mấy tiểu cô này xưa nay toàn gặp người nói năng nhỏ nhẹ với mình, nào đã bị ai mắng “ngu xuẩn, ngu ngốc” bao giờ cơ chứ? Trong phút chốc, họ giận

đến tím mặt, nước mắt rung rung. Nhưng lúc này đám lang quân lòng như lửa đốt, dù thấy họ bị Cơ Tụ mắng xối xả cũng không ai bước ra bênh vực họ.

Còn về Cơ Tụ, sau khi mắng chúng nữ sa sả liền nhớ ra chuyện gì đấy, vội vã bảo phu xe chạy đến chỗ đám lang đang quân tụ họp thương lượng đối sách lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Cầu Hôn.

Cơ Tụ còn chưa tới nơi đã nghe một lang quân Bắc Ngụy nói: “Tóm lại, kể sách trước mắt là nhanh chóng rời khỏi đây, không thể để đám thủy tặc đưa tin cho bọn sơn tặc này.”

Lang quân khác bổ sung: “Tuy chúng ta không thể lấy một chọi năm, nhưng nếu hơn một nghìn người tráng kiện bắt buộc phải đối chiến với bốn năm nghìn sơn tặc thì cũng phải thử liều mạng một phen.”

...

Trong tiếng bàn bạc rối rít, Cơ Tụ đi đến, nhóm lang quân đồng loạt quay đầu lại nhìn. Những người này đều biết chính Cơ Tụ cung cấp tin tức về ổ cướp Ô Nha Chủy nên đều gật đầu chào nài, tỏ thái độ thân thiện.

Cơ Tụ không hề bước đến nơi họp bàn, chỉ thoáng nhìn Tạ Lang rồi yên lặng đứng một bên, chờ mọi người thảo luận.

Sau khi đám lang quân bàn bạc được một lát, Tạ Lang mới ngược mắt nhìn Cơ Tụ, chậm rãi đứng dậy đi đến trước mặt nàng: “Có việc gì sao?”

Cơ Tụ kẻ sát vào chàng, khe khẽ nói một câu. Gần như nàng vừa nói xong, Tạ Lang liền nhìn nàng với vẻ phức tạp, lát sau mới khẽ khàng cất lời: “Ta biết rồi, nàng cứ về trước đi.”

Cơ Tụ trở về không lâu, nhóm lang quân đã đưa ra kế sách. Họ quyết định bây giờ còn sớm, đoàn người cố gắng đi tiếp, đến Ô Nha Chủy sẽ chia thành hai nhóm, lần lượt băng qua.

Lộ trình ba mươi dặm không xa cũng chẳng gần, xe ngựa chạy hết tốc lực mất nửa canh giờ. Nửa canh giờ sau, mặt trời bắt đầu ngả về Tây, nhìn hẻm núi xanh um lay rí rào theo gió xuân, đội xe dừng lại.

Ngay lúc này Tạ Lang cử người đến, bảo Cơ Tụ đi cùng chàng, làm nhóm đầu tiên qua hẻm núi.

Gần như tin tức kia vừa truyền đến, ánh mắt đám tiểu cô nhìn Cơ Tụ ẩn chứa mấy phần thương hại. Từ lúc biết được con đường phía trước có sơn tặc, sắc mặt họ đều tái nhợt, ai cũng run lấy bấy sợ hãi. Nhưng sau khi biết Cơ Tụ phải đi tiên phong còn đáng thương họ, tâm trạng của đám tiểu cô đã đỡ hơn nhiều.

Nhóm đầu tiên đi qua Ô Nha Chủy có Tạ Lang, Cơ Tụ và bốn lang quân vọng tộc Bắc Ngụy. Phía sau mỗi người còn có khoảng mười bộ khúc. Nói cách khác, lần này nhóm tiên phong gồm sáu bảy mươi người là nguy hiểm nhất. Thành công thì nhóm thứ hai thông hành sẽ không phải lo lắng, thất bại thì một đi không trở lại.

Trong thoáng chốc, Cơ Tụ cũng có thể cảm nhận được ánh mắt thương hại bất an của mọi người dồn về mình. Lúc đi đến phía sau Tạ Lang, chàng khẽ nghiêng đầu, căn dặn Tạ Nhị Thập Cửu ở lại: “Những tiểu cô kia dễ dàng gây ra phiền phức, lúc băng qua hẻm núi cứ cho người trói tay bịt miệng họ lại.”

Tất cả mọi người đều hiểu, chàng sợ mấy tiểu cô kia sẽ la hét kinh hoàng làm hỏng đại cục.

Tạ Nhị Thập Cửu lập tức cất tiếng “vâng” vang dội.

Đoàn xe khởi hành.

Đội ngũ sáu bảy mươi người thật sự rất tầm thường, lúc tiểu đội này tiến vào hẻm núi, hai rừng cây phía trên vách đá lẳng lặng hiện ra mấy nghìn sơn tặc. Chúng nhìn chằm chằm vào cờ xí của Trần Quận Tạ thị và sứ giả Bắc Ngụy, về mặt chán chừ. Mà ngay lúc họ đang do dự lại phát hiện trong hàng ngũ dẫn đầu, một lang quân bạch y đang ngồi trên một chiếc xe ngựa được vén rèm thông thoáng.

P phía sau là ba chiếc xe ngựa cũng vén rèm lên. Cả bọn đều chăm chú nhìn theo, phát hiện trong những xe kia có lang quân dung mạo tuấn tú mặc bào đen, có thiếu niên quý phái mặt tròn nhưng khí chất hơn người. Nhưng bất kể đáng về những người này thế nào, về quý tộc trên người họ đều vô cùng chói mắt.

Gã hán từ cầm nhon trong toán cướp hỏi tên vạm vỡ bên cạnh: “Đại ca, có làm không?”

Tên mặt chữ điền khác nghe vậy lạnh giọng nói: “Dĩ nhiên là phải ra tay rồi! Mặc kệ chúng là Trần Quận Tà thị hay sứ giả Bắc Ngụy, ta chỉ biết trong đội xe này có mỹ nhân, có vàng bạc thôi. Đánh xong phi vụ này, về sau bọn ta sẽ được ăn sung mặc sướng, không cần phải sống trong cảnh chém giết máu tanh này nữa.”

Tên mặt chữ điền vừa thốt ra lời này, đám cướp đều nâng cao tinh thần chiến đấu, ánh mắt nhìn đoàn xe trở nên sáng quắc đầy vẻ thèm khát.

...

Đoàn xe của Tà Lang vẫn thong thả tiến bước. Đi được bốn năm dặm, họ đến con đường hẹp, một bên là dốc đứng, một bên là đường đèo quanh co. Đúng lúc này, mấy nghìn sơn tặc lao vun vút ra khỏi rừng cây, chặn trước đoàn xe.

Tà Lang ngẩng đầu lên nhìn đám cướp hung ác chỉ chít người đang chặn đường mình. Đôi mắt trong veo của chàng chỉ thờ ơ nhìn lướt qua chúng rồi dời đến tên cầm đầu.

Chàng đứng dậy, chắp tay trước ngực với đám cướp, khách khí cất lời: “Hóa ra là chư vị đương gia Ô Nha Chủy. Trần Quận Tà thị và sứ giả Bắc Ngụy xin mượn đường quá cảnh, mong chư vị đương gia thông cảm nhường đường.”

Dù vào thời điểm nào, con người Tà Lang cũng mang cốt cách thanh tao của thế gia, giờ phút này chàng chắp tay trước ngực nói chuyện, nhất thời khí thế cao sang quyền quý này liền lặn át mọi thứ.

Tức khắc trong núi rừng truyền đến mười mấy tiếng cười khê. Tên cầm đầu vạm vỡ cũng cười hô hô phô cả hàm răng vàng, rút đao bên hông ra, khàn khàn lên tiếng: “Trần Quận Tà thị, sứ giả Bắc Ngụy à! Vị lang quân này khẩu khí lớn thật. Đáng tiếc bọn ta ở lâu trong núi rừng, không hề nghe thấy danh hiệu này bao giờ.”

Lúc gã nói chuyện, đôi mắt vắn đục kia hiện lên vẻ giết chóc lộ lộ. Phút chốc, nhóm lang quân Bắc Ngụy thất sắc, còn đám cướp phía sau tên cầm đầu thì càng cười vang dội hơn.

Trong tiếng cười khà ó đấy, Tà Lang anh tuấn quý phái lại cười sang sảng. Tiếng cười của chàng khá đột ngột, khiến đám sơn tặc im bật, tên vạm vỡ quắc mắt nhìn chàng.

Tà Lang cười to một hồi rồi từ từ ngồi vào trong xe, tay phải lấy đàn đặt lên gối, vừa ung dung khảy đàn vừa nhẹ nhàng cất giọng: “Xem ra chư vị quyết động thủ rồi. Thế nhưng cha mẹ vợ con các người đang sống trong sơn trại thứ năm ở thôn Lưu Thủy không sợ sau này bị người của Trần Quận Tà thị ta diệt sạch sao?”

Bỗng chốc đám cướp sắc mặt đại biến. Tên cầm đầu sợ hãi trộn trùng Tà Lang, chỉ thiếu điều không bật thốt câu “làm sao người biết” thôi.

Bất kỳ toán cướp nào khi bị điều tra được nơi mình an trí gia thất đều cảm thấy kinh hoàng như thể tất cả mọi bí mật đều bị phơi bày dưới ánh sáng, không tài nào thốt nên lời.

Bọn chúng vừa kinh sợ vừa nghi ngờ nhìn Tà Lang, im lặng đến lạ, ngay cả tiếng gió lượn qua hẻm núi cũng trở nên rõ ràng.

Lát sau, tên cầm đầu lùi lại mấy bước, đứng chung với đám đàn em tâm phúc, vừa hoang mang nhìn nhóm Tà Lang vừa nhỏ giọng bàn bạc.

“Làm sao đây? Bọn khốn này biết cả sào huyệt của chúng ta, chỉ sợ là lớn chuyện rồi.”

“Cướp cái gì mà cướp, mau tha cho chúng đi, chúng ta phải mau dời nhà thôi.”

Nhưng gã mặt chữ điền lại chen lời: “Không được, mấy tên sĩ tộc này đã thăm dò rõ lai lịch của chúng ta rồi. Nói không chừng họ đang vây đánh sào huyệt của chúng ta đây. Bây giờ phải bắt toàn bộ chúng lại, rồi trở về xem tình huống sau. Nếu sơn trại không sao, chúng ta dọn nhà cũng không muộn, nếu sơn trại có gì bất trắc, chúng ta bắt giữ nhiều sĩ tộc như vậy, đến lúc đó uy hiếp họ thả người nhà mình ra, không phải chỉ dễ như một câu nói thôi sao?”

...

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tà Lang và nhóm lang quân Bắc Ngụy, họ không ngờ đám cướp này lại ngoan cố đến vậy. Ai mà không sợ đắc tội với triều đình và Trần Quận Tà thị cơ chứ? Đương nhiên đám cướp bình thường sẽ không dám động vào họ, nhưng đám sơn tặc Ô Nha Chủy này quả thật là liều lĩnh. Cơ TỰ nhớ đến kiếp trước, vì cái tính coi trời bằng vung mà chúng tàn sát sứ giả Bắc Ngụy, khiến bệ hạ Lưu Tống nổi trận lôi đình, cuối cùng cho năm vạn đại quân bao vây ngọn núi, lật ngược cả sơn trại, giết sạch không còn một mống.

Giờ khắc này, khi nhìn vào đám cướp đỏ mắt khát máu kia, nàng lập tức bật cười, vươn bàn tay trắng ngần vén rèm xe lên.

Kiểu mỹ nhân trắng nõn trắng nà, dung mạo như tranh của Cơ TỰ là cực kỳ hiếm có ở nơi khi ho cò gáy này. Thế nên nàng vừa lộ diện, đám cướp đã đồng loạt nhìn hau háu, yết hầu lên xuống thèm thuồng. Song, nàng không hề sợ hãi, như thể đang ở nhà mình, cười khoe hàm răng trắng, thắm thiết nhìn Tà Lang, yêu kiều cất lời: “A Lang, khúc phổ này của chàng sai vài đoạn rồi. Có chỗ âm cung viết thành âm chủy đây này.”

Chớp mắt, nàng lại nhìn đám sơn tặc kia với vẻ chán ghét, phụng phịu gắt lên: “Ta nói các người có thôi đi không? Nếu không phải đang bận đàm phán

với người Bắc Ngụy, trong triều không điều động nhân thủ được thì đã sớm cử quân diệt sạch tất cả sơn tặc trong danh sách trình lên cho bệ hạ, trong đó có cả các người rồi đây. Sao nào, các người không muốn sống yên ổn mà muốn sĩ tộc và triều đình chia mũi giáo vào mình phải không?”

Thái độ Cơ Tụ ngang ngược kiêu căng giống hệt như một nữ tử sĩ tộc ngu ngốc vậy. Mà nàng vừa dứt câu, Tạ Lang liền cất cao giọng quát “Tiểu muội!” khiến Cơ Tụ im tiếng, giận dữ rụt đầu vào xe. Tạ Lang lại quay sang đám cướp, chấp tay hồ hững nói: “Mấy vị đương gia định thế nào?”

Còn định thế nào nữa? Bọn họ có thể nghĩ được gì khác sao?

Đám cướp nghe thấy Cơ Tụ “lỡ miệng” tiết lộ nội tình nào còn muốn giết chóc gì nữa chứ? Đối với họ, dù đội xe trước mặt có núi vàng núi bạc họ cũng ngần lẩn không dám động đến nữa là.

Thế là tên cầm đầu hô lên, đám cướp nhanh chóng rút lui vào rừng, tức tốc biến mất không còn một bóng. Sau khi họ khuất dạng, liền nghe thấy bên trong có tiếng chim vỗ cánh phành phạch, rồi những bóng người mờ mờ đứng hai bên vách núi cũng biến mất.

Đoàn xe bắt đầu di chuyển, đi đầu là xe ngựa của Tạ Lang. Trong cảnh bụi mù dấy lên, phía sau đó vài dặm, đoàn xe thứ hai vẫn yên tĩnh mong ngóng trông về phía xa xa bên này cũng khởi động theo. Chẳng mấy chốc, cả đoàn đều băng qua Ô Nha Chùy, tiến về huyện thành phía trước.

Đến tận khi đám sơn tặc đã biến mất tăm hơi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, rồi đều đồng loạt nhìn về phía Cơ Tụ. Trong xe ngựa lắc lư, lang quân mặt dài Bắc Ngụy cảm khái: “Nếu hôm nay tiểu cô không nhanh trí, chỉ sợ khó thoát khỏi kiếp nạn này rồi.” Nói đến đây, y vãi Cơ Tụ thật sâu, “Tiểu cô xin nhận một lạy cảm tạ đại ân của Diêu mỗ.”

Mấy lang quân Bắc Ngụy còn lại cũng rói rít hành lễ với Cơ Tụ: “Tiểu cô xin nhận một lạy cảm tạ đại ân của Bùi mỗ/Lư mỗ/Liêu mỗ một lạy.”

Lúc đám lang quân dồn dập tạ ơn, Cơ Tụ ngược đôi mắt long lanh nhìn Tạ Lang với vẻ đắc ý. Nàng cười toe toét, trên mặt hiện rõ câu “Chàng mau khen ta đi, mau mau khen ta một câu đi nào.”

Đáp lại Cơ Tụ, Tạ Lang chỉ cười khẽ, rồi nhẹ giọng nói ra điều nàng mong muốn: “A Tụ, may mà nàng thông minh.”

Nhận được lời khen ngợi của Tạ Lang, Cơ Tụ vui sướng quá đỗi, bật cười khanh khách. Tuy nụ cười ngạo nghễ nhưng đáng vẻ lại rất ngây thơ, khiến người xung quanh cũng bị tiếng cười nàng lây nhiễm, bắt đầu cười theo.

Lúc này, Lư lang anh tuấn cao lớn nhất trong đám lang quân Bắc Ngụy ngẩng đầu nhìn về hẻm núi phía sau, lại yên lặng quan sát Cơ Tụ đang cười cong cong mắt phượng.

Thấy y mãi đánh giá Cơ Tụ, Diêu lang bên cạnh cười trêu: “Sao thế, Lư Cửu lang cao ngạo hơn người lại bị tiểu cô này hớp mắt hồn rồi à?”

Lang quân Lư gia kia bị y trêu chọc lại không phản bác, ánh nhìn của y dần sâu, trầm nghĩ. Nếu tiểu cô này quả thật là họ Cơ, hậu duệ chân chính của hoàng đế, vậy nàng đến Bắc Ngụy nhất định bệ hạ sẽ phong làm trưởng công chúa cho xem! Mấy năm qua, bệ hạ luôn ép buộc đám lang quân thế gia như ta kết hôn với hoàng thất, sắp tới ta cũng không thoát khỏi số phận này. Nếu như phải cưới những công chúa man di thô lỗ vô học kia làm thê tử, không bằng cưới trưởng công chúa này tốt hơn.

Chốc lát y lại nghĩ: Cơ tiểu cô này chẳng những trí nhớ cực tốt mà còn có năng lực ứng đối, nhạy cảm với nguy hiểm. Giống như trường hợp khi này, bất cứ ai trong bọn ta ra mặt nói những lời kia đều không hữu hiệu bằng nàng. Ngoại trừ Cơ tiểu cô ra, có nữ tử nào thông minh được như vậy, biết nên ra mặt lúc nào, biết nên nói gì vào trường hợp gì? Lời dận dò của tổ phụ vẫn còn văng vẳng bên tai, bây giờ chúng ta phải luôn cúi dưới búa rìu man di, con cháu gia tộc cần tinh tường nhân sự, cần giỏi hóa nguy thành an. Cơ tiểu cô trước mắt này lại toàn bộ ưu điểm của tổ phụ để ra. Chắc chắn nàng sẽ đảm đương được vị trí chủ mẫu của Thanh Hà Lư thị ta!

Nghĩ đến đây, lang quân Lư gia giục xe ngựa chạy về phía Cơ Tụ. Thấy Lư lang chạy đi, nhóm lang quân cũng tự nhiên thả chậm tốc độ, nhìn về phía y và Cơ Tụ.

Chỉ lát sau, lang quân Lư gia đã đến bên cạnh xe ngựa nàng, thông qua cửa sổ xe, y nhìn Cơ Tụ dung nhan như họa, khí chất kiêu diễm, chấp tay nói: “Tại hạ là Lư Hằng, trưởng tử của Thanh Hà Lư thị.”

Hành lễ xong, Lư Hằng hỏi nàng: “Nghe nói tiểu cô mang họ Cơ phải không?”

Cơ Tụ gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

Lư Hằng vô cùng nghiêm trang nhìn nàng: “Không biết có chứng cứ gì không?”

“Tất nhiên là có rồi.” Đây là lần đầu tiên có người hỏi thăm chứng cứ về dòng dõi của một Cơ thị nữ nhỏ bé như nàng, liền cười nói, “Cha ông ta ở Kinh Châu nhiều năm, trong gia phả địa phương có ghi chép về Cơ thị ta.” Hiếm có ai quan tâm đến lai lịch của nàng, Cơ Tụ tự hào kể, “Ta còn có một vài hạ nhân, hầu hạ nhà ta từ đời này qua đời khác, tính thông lễ nghi và nhạc lễ nhà Chu nữa.”

Gần như Cơ Tụ vừa thốt ra câu sau cùng, Lư Hằng liền nở nụ cười, hài lòng bảo: “Như vậy đã đủ rồi.”

Sau khi nói ra câu này, trong cái nhìn chăm chú của nhóm lang quân Bắc Ngụy và Tạ Lang nhàn nhã ngẩng đầu, Lư Hằng đạo mạo nói với Cơ Tụ: “Thanh Hà Lư thị ta là một trong sáu vọng tộc của phương Bắc, ta cũng là trưởng tử được coi trọng của Thanh Hà Lư thị. Cơ tiểu cô, nếu Lư Hằng muốn cưới nàng làm thê tử, nàng có bằng lòng theo ta đến Bắc Ngụy hay không?”

Chương 93: Màn Tắm Rửa Kinh Hồn.

Lư Hằng vừa nói xong, đoàn xe sáu bảy mươi người lập tức quay ngoắt lại nhìn.

Thanh Hà Lư thị chính là đại sĩ tộc nổi tiếng trong sáu thế gia vọng tộc phương Bắc. Nói chính xác thì thân phận của Lư Hằng gần như ngang hàng với trưởng tử Trần Quận Viên thị, sĩ tộc đứng hàng thứ ba ở phương Nam này. Một con cháu đại tộc, một lang quân tuần tú như thế mà lại cầu hôn với một tiểu cô không có danh tiếng gì như Cơ Tự, quả thật là khiến một vài người ở đây thẳng thốt.

Mấy lang quân thế tộc phương Bắc hoàn hồn đầu tiên, họ lập tức thông suốt. Đúng rồi, tiểu cô này họ Cơ, là con cháu dòng chính của Hoàng đế, đến lúc thật sự đến Bắc Ngụy, nàng chính là trưởng công chúa danh chính ngôn thuận. Hơn nữa nàng là một nữ cô nhi có trí tuệ, nói không chừng bệ hạ sẽ nâng đỡ địa vị nàng càng cao hơn. Dù sao cũng phải kết hôn với hoàng thất, ai mà không muốn mình vui vẻ khi được chọn một cô gái xinh đẹp, thông minh, địa vị cao cơ chứ? Lư Hằng rất nhanh trí, trong lúc mọi người chưa nghĩ ra đã chạy đến chiếm miếng ngon trước rồi.

Chỉ có những người phương Nam là vẫn ù ù cạc cạc chẳng hiểu ra sao, ví dụ như nhóm Tạ Tịnh phía sau Tạ Lang đều trở mặt há hốc.

Xung quanh yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều nhìn Cơ Tự. Dù cho Tạ Lang xưa nay rộng lượng cởi mở, mọi chuyện đều điềm nhiên như không nhưng lúc này cũng phải ngước mắt, lạnh nhạt liếc nhìn nàng. Mà đúng lúc này, Cơ Tự cũng quay sang nhìn Tạ Lang, ánh mắt vừa giao nhau, chàng lại thân nhiên cúi đầu xem sách. Thấy thế Cơ Tự mấp máy môi rồi cũng quay đi.

Nàng ngoảnh sang Lư Hằng. Lang quân tuần tú khôi ngô, vẻ mặt đong đầy nét cười vẫn nhìn nàng đắm đắm, khiến trái tim nàng như thót lại kia. Không ai biết sau này y sẽ xảy ra chuyện gì hơn nàng.

Thái Vũ đế Thác Bạt Đào của Bắc Ngụy bây giờ trông anh minh thần võ đấy. Chẳng những gả bình định phương Bắc, chăm lo việc nước, trọng dụng người Hán, biến Bắc Ngụy thành một nước phồn thịnh vinh quang. Nhưng không ai ngờ đến, chẳng mấy năm nữa khi gã Thác Bạt Đào vừa có tuổi, sẽ giống hệt với những vị vua man di khác trong lịch sử, trở nên hung tàn và ngang ngược. Giống như Thôi Thủy của vọng tộc Thôi thị phương Bắc, một lòng giúp gã giữ vững giang sơn gấm vóc, cuối cùng lại bị Thác Bạt Đào chu di toàn tộc vì một tội danh không nặng lắm. Ngay cả thế tộc Liễu thị có quan hệ thống gia với Thôi thị và mấy đại tộc khác cũng bị giết sạch vì vụ án này.

Trong mắt người đời sau, một quân vương đối đãi với công thần như vậy là đáng bị thóa mạ, đáng bị bêu danh vong ân phụ nghĩa, chính là hôn quân ngang tàn bạo ngược, hoang đường hung ác.

Cho nên, Cơ Tự tuyệt đối không dám mơ tưởng địa vị công chúa của Bắc Ngụy chút nào.

Rồi nàng lại nhìn thoáng qua Tạ Lang, chàng vẫn rù mắt đọc sách, không buồn ngó ngang đến nàng lấy một cái.

Cơ Tự mím môi, quay đầu lại nhìn Lư Hằng vẻ mặt thành khẩn, ánh mắt dịu dàng kia, lắc đầu nói: “Không được, ta sẽ không rời khỏi Lư Tông.” Nàng cười xin lỗi y, “Đây là nước nhà của ta.”

Có lẽ hai chữ “nước nhà” của Cơ Tự đã gây nên xúc động, trong phút chốc cả nhóm Lư Hằng đều mang vẻ mặt phức tạp. lát sau, y im lặng chấp tay chào Cơ Tự rồi giục ngựa rời đi.

Vì đợt tri hoãn này, đoàn xe phía sau cũng đã đến. Hai đội lập tức hợp nhất, rồi tăng tốc cách xa đám sơn tặc Ô Nha Chủy kia. Sau quãng đường dài bốn ba, bóng đêm đã phủ xuống. Do vẫn còn sợ bọn cướp nên mọi người dùng bữa tối trên xe, sau đó tiếp tục di chuyển đi trong đêm. Cho đến khi vàng trắng treo tận ngọn cây, đoàn xe đã cách Ô Nha Chủy bảy tám mươi dặm, cổng thành thấp thoáng trong tầm mắt, có thể cầu cứu quan phủ bất cứ lúc nào, mọi người mới thôi hoảng hốt.

Lúc này bọn họ đã rảnh rồi bắt đầu hỏi thăm tình hình cụ thể khi băng qua hẻm núi kia. Đến khi nghe xong, hai nghìn người ở nhóm sau đều nhìn Cơ Tự với ánh mắt kính trọng. Tạ Nhị Thập Cửu nhìn đắm đắm Cơ Tự rồi quay đầu về phía Tạ Lang, thấy huynh trưởng vẫn ung dung nhàn nhã, y nói: “Đệ đã sớm nghe nói phong tục của hai vùng Nam Bắc khác biệt, bây giờ mới biết quả thật là vậy.” Thoáng chốc y khẽ thở dài, “Ô Lư Tông chúng ta không ai để ý đến họ Cơ này, không ngờ người phương Bắc lại coi trọng như thế.”

Bấy giờ Cơ Tự đang hưởng thụ ánh mắt sùng bái khen ngợi của những người kia, nàng quay đầu nhìn Tạ Lang không buồn đoái hoài gì đến nàng trước, rồi mới nhìn sang đám tiểu cô đang nhìn nàng với ánh mắt cảm phần kia. Đương nhiên Cơ Tự biết vì sao họ lại oán hận mình rồi. Trong khi nàng được khen ngợi, tôn kính, thì họ lại bị trói tay bị miệng như áp tải phạm nhân. Đúng là nhất bên trọng, nhất bên khinh mà!

Một đêm thấm thoát trôi qua, hôm sau trời vừa sáng, đoàn xe lại lên đường. Có điều lần này họ cách huyện thành chỉ có ba mươi dặm, mà còn phải người đi báo cho quan phủ rồi, cho nên chuyện sơn tặc đã không còn gây sợ hãi nữa.

Tinh thần vừa nhẹ nhõm, mọi người liền cười nói ríu rít. Bởi vì công hiến hôm qua của Cơ Tự, lần này sau khi đoàn xe khởi động, nàng không muốn đi

chung hàng với đám tiểu cô, mà muốn tháp tùng với đoàn xe đầu, nhóm lang quân cũng để mặc.

Cơ Tự ngồi trên xe ngựa, phía trước thỉnh thoảng truyền đến tiếng mọi người nói cười khe khẽ. Lát sau, nàng nghe thấy Liễu lang Bắc Ngụy cất giọng hỏi: “Đúng rồi Tạ Thập Bát, nhớ hôm ấy lúc người lên thuyền bọn ta từng ôm một mỹ nhân. Mỹ nhân kia đâu rồi? Sao suốt quãng đường người chỉ ngồi xe một mình, để mỹ nhân vô vô phòng không vậy?” Sau đó y còn cất tiếng cười to.

Lúc nhóm Tạ Quảng cúi đầu thì Tạ Lang nãy giờ bỗng đặt sách xuống, ngược đôi mắt trong veo nhìn về phía xe Cơ Tự. Tuy chàng không nói lời nào, nhưng mọi người vừa nhìn đã hiểu tất cả.

Thoáng chốc, đám lang quân quyền quý Bắc Ngụy đều sững sờ. Lang quân họ Liễu kia cười gượng vài tiếng rồi quay sang gọi Lư Hằng: “Này Lư Hằng, hôm qua người suýt cười thị thiếp nhà người ta làm chánh thê của mình đấy.”

Câu nói này thật khó nghe. Khi Cơ Tự sầm mặt, giọng Lư Hằng nhàn nhạt vang lên: “Chân mày nàng không tàn mất, rõ ràng vẫn là xử nữ.”

Thế là tình huống thay đổi, Lư Hằng vừa dứt lời, tất cả mọi người đều đổ dồn nhìn Tạ Lang. Cũng không biết họ đang nghĩ gì mà lại nén cười nhìn chàng như vậy.

Cơ Tự không muốn nghe những lời nói hàm hồ này, liền khảy dây đàn thành tiếng làm họ yên lặng, sau đó lạnh lùng nói: “Lang quân Liễu gia, ân cứu mạng hôm qua của A Tự không thể để người giữ chút đức sao?”

Cơ Tự hơi nặng lời, sắc mặt lang quân Liễu gia kia thoát xanh thoát trắng, miễn cưỡng giữ im lặng. Vào lúc này, giọng nói êm ái như dòng suối của Tạ Lang nhẹ nhàng truyền đến: “A Tự là người ta yêu quý đã lâu, sau này có mấy lời đừng nên nói nữa.”

Đến đây mọi người lập tức hiểu ra: Thảo nào đến tận bây giờ hắn vẫn không lấy đi trinh bạch của người ta, thì ra trong lòng hắn kính trọng nàng, nên mới có hành vi tự kiềm chế này.

Chỉ một câu nói băng quơ của chàng đã khiến tiếng cười nói xung quanh im bật. Mọi người nhìn Cơ Tự tự nhiên cúi đầu, trong lòng đều xem nàng là thiếp thất của Tạ Lang, không dám buông lời trêu ghẹo nữa.

Khi đoàn xe đến ngoài thành, huyện lệnh địa phương đã dẫn theo binh mã đến nghênh đón. Được huyện lệnh chiêu đãi hai bữa cơm ngon, tắm rửa bằng nước nóng, nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau họ lại tiếp tục lên đường.

Song lần này đã khác với lúc trước, huyện lệnh địa phương đã cử theo một nghìn binh mã hộ tống. Hơn nữa sau khi đến huyện thành kế tiếp, nơi ấy cũng cử binh mã gia nhập đưa tiễn. Có thể nói, cho đến lúc này, đoàn xe đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm. Tâm trạng mọi người bắt đầu thả lỏng, đám sĩ tộc lại được dịp hưởng thụ phổ trương.

Bữa tối họ nghỉ ở đồng hoang, gấm trắng trải dài cả một dặm, bày đầy món ăn tinh xảo còn kèm theo hương nhan thơm ngát. Cơ Tự chú ý, Tạ Lang vừa vào doanh trường, nhóm Tạ Quảng đã mang thùng nước nóng đến.

Chàng đúng là biết tranh thủ cơ hội thư giãn bản thân mà!

Cơ Tự vừa hâm mộ vừa ganh tỵ nhìn doanh trưởng hơi nước lượn lờ kia, hậm hực đấm cái lưng mỏi nhừ. Trong đám tiểu cô này, chỉ có nàng là đáng thương nhất, bên người chẳng có lấy một người hầu.

Trong lúc Cơ Tự buồn bực thì ngoài doanh trường này truyền đến giọng Tạ Quảng ôn hòa: “Cơ tiểu cô, chúng tôi nấu chút nước nóng, cô có muốn dùng không?”

Cả một ngày bôn ba vất vả, toàn hít phải bụi đất, Cơ Tự lập tức cao hứng: “Muốn, muốn.”

“Vâng. Xin chờ một chút.”

Thế là lát sau, Tạ Quảng và một bộ khúc khác mang một thùng gỗ lớn tiến vào. Tiếp đó nữa có mấy tỳ nữ mới đến vội vàng cho nước vào thùng. Thấy thùng đã đầy nước nóng, Cơ Tự bảo: “Được rồi, các người lui ra đi.”

Mấy tỳ nữ vừa lui ra ngoài, Cơ Tự lại nói: “Canh cửa giúp ta.”

Họ cung kính vâng dạ.

Cơ Tự vui mừng kéo cửa lều kín lại, cời xiêm y, nhảy vào nước. Thân thể mỏi mệt được ngâm nước nóng là sáng khoái nhất, vì vậy Cơ Tự nhắm hai mắt, dựa vào vách thùng, khoan khoái ngâm nga.

Thế nhưng đúng lúc này một giọng nói tao nhã êm tai đột ngột vang lên từ phía sau: “Thư thái đến vậy sao?”

Tại sao trong lều, lều, lều của nàng lại có nam nhân? Cơ Tự quay phắt đầu lại, nhìn lang quân đang ung dung ngồi trên sập nàng, đôi chân dài dong đưa, đôi mắt nhìn nàng chăm chăm. Cơ Tự khोक không ra nước mắt, đỏ bừng mặt, dè dặt chìm xuống nước, chỉ chừa ra một cái đầu. Nàng trừng mắt nhìn lang quân bạch y trước mặt, tức giận hô lên: “Chàng vào bằng cách nào? Mấy tỳ nữ kia đâu? Ta đã bảo họ canh giữ bên ngoài kia mà!”

Đôi mắt với đôi mắt sáng quắc vì giận dữ của nàng, Tạ Lang khẽ khom người, nhìn nàng thích thú rồi dịu dàng nói: “Họ vẫn đang trông chừng ngoài kia,

nàng muốn gọi vào không?”

Ý của nàng là, lẽ nào lúc chàng vào cửa, mấy tỳ nữ kia không ngăn cản hay sao?

Cơ Tự cố nén xấu hổ: “Không cần, không cần.” Nàng tức tối lắm lắm, “Một mình chàng xem ta tắm còn chưa đủ sao, còn gọi thêm mấy tỳ nữ đến xem mới chịu à?”

Nhưng khi nói xong, nhìn vào mặt chàng, không biết làm sao trong lòng nàng bỗng trở nên sợ hãi. Cơ Tự lại chìm người xuống nước đến tận cằm, lấp ba lấp báp: “Thật Bất lang, ta, ta, ta đang tắm đấy.”

Tạ Lang nhàn nhả nói: “Ta thấy mà.”

Chàng còn dám nói chàng thấy nữa ư!

Cơ Tự vừa tức vừa thẹn, phút chốc đã lấy lại lý trí, áp úng van xin: “Thập Bất lang, chàng có thể ra ngoài một lát được không? Chàng ở đây khiến ta ngượng lắm.”

Tạ Lang lẳng lặng tựa vào sập, trả lời tự nhiên: “Không thể.” Rồi chàng nói tiếp, “Ta đâu có ngượng.”

Chàng xem ta tắm chứ đâu phải ta xem chàng tắm, đương nhiên là chàng không thấy ngượng rồi.

Cơ Tự ghen lời, nhưng dù có nóng giận đến mấy, lúc nhìn vào đôi mắt Tạ Lang, không biết tại sao lại trở nên lạnh toát, hơn nữa lại càng lúc càng lạnh. Cơ Tự tiếp tục lấp báp: “Thập Bất lang, việc kia, việc kia...” Nàng cứ việc kia việc kia mãi không biết phải nói tiếp thế nào.

Qua hàng mi uon ướn, nàng lặng lẽ quan sát vẻ mặt chàng, càng nhìn càng kinh hãi, thầm nghĩ: Tạ Quảng tốt bụng hỏi mình dùng nước nóng, chẳng lẽ đã tính toán từ trước rồi sao? Ban đầu chàng đã lập mưu làm vậy rồi à?

Trong lúc mắt Cơ Tự đảo đảo dáo dác, thân thể chìm trong nước, mãi không nghĩ ra đối sách thì bỗng Tạ Lang cử động. Chàng nhàn tản đứng dậy, thông thả đi về phía Cơ Tự.

Chàng, chàng... Nàng đang trần như nhộng trong nước, thế mà chàng vẫn đi qua đây...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chia Đường.

Cơ Tự tái mặt, vội vàng áp sát người vào vách thùng, chỉ chừa lại tấm lưng và bờ mông trắng nõn phía sau, mắt rung rung, sợ hãi hô lên: “Chàng, chàng đừng đến đây.”

Thế mà Tạ Lang quả thật dừng bước lại, khiến Cơ Tự vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Chàng chấp tay ra sau lưng, liếc mắt nhìn bên má nàng bị vài sợi tóc dínhбет vào, rồi đến đôi môi anh đào tươi mọng, sau đó cũng từ góc độ này, chàng chuyên hướng nhìn vùng đôi tuyết dưới cổ kia.

Một hồi sau, chàng bỗng cất lời: “Ta vẫn cho rằng A Tự còn bé, hóa ra thật sự không còn bé nữa rồi.”

Ý, ý chàng là sao? Mặt nàng đỏ bừng bừng.

Nàng càng quần bách, ánh mắt Tạ Lang càng trầm tĩnh như nước, ngắm nhìn một lúc chàng lại nói: “Tuy gương mặt A Tự mang vẻ đoan trang, nhưng giờ phút này sống mắt lại có nét quyến rũ của phụ nhân, trái lại đẹp hơn các tiểu cô cùng lứa rất nhiều.”

Nghe thấy chàng so sánh mình với những người khác, Cơ Tự nổi giận, trừng mắt gắt gỏng: “Sao chàng lại so sánh ta với phụ nhân khác, khoe khoang kinh nghiệm có nhiều nữ nhân của mình à?”

Tạ Lang bật cười khe khẽ, rồi bỗng cất bước đi đến gần Cơ Tự. Nàng chưa kịp quát nắng tiếp thì chàng đã đứng bên cạnh thùng gỗ, cúi đầu nhìn Cơ Tự đang trần như nhộng rồi.

Cơ Tự kinh hãi vội vàng áp sát người về phía trước, cố hết sức ép chặt ngực vào vách thùng.

Hơi thở của Tạ Lang hơi chậm lại, lát sau chàng nói nhẹ: “Thùng nước này có điểm phúc quá nhỉ.” Thấy Cơ Tự trở mặt không hiểu gì cả, chàng nở nụ cười rạn ngời, dứt khoát nhắc nhở nàng, “A Tự đừng đê ép nữa.”

Đừng đê ép nữa ư, ý là sao?

Cơ Tự cúi đầu xuống theo ánh mắt chàng, lập tức thấy được vùng đồi tuyết của mình bị đè ép nhỏ cao và khe rãnh sâu hút chính giữa thì không khỏi than thầm, nhanh chóng gơ hai tay che đi. Sau đó ngẩng phắt lên cảm tức nhìn Tạ Lang.

Lúc này cảm nằng bị vịn lấy, đôi môi như cánh cung bất chợt phủ xuống môi nàng. Hành động của chàng rất đột ngột, trong nháy mắt hai đôi môi kề nhau, hơi thở nam tử ập vào mũi, Cơ Tự đang định giãy ra thì một cánh tay đưa đến vuốt ve lưng nàng.

Trong ký ức của Cơ Tự vẫn còn mơ hồ nhớ được việc chung đụng với nam nhân, nên sợ đến mức không dám cựa quậy nữa.

Một tay chàng trượt từ lưng đến hông, một tay khác nhấc cảm nằng lên. Sau khi mút nhẹ cánh môi nàng, giọng chàng khàn khàn truyền đến: “Khanh khanh, nằng không muốn gả cho ta sao?”

Giọng chàng nhẹ nhàng đến mức như có thể len lỏi vào tận cốt tủy nàng, nhưng hành động bỗng siết chặt lấy bờ hông nàng thì hoàn toàn ngược lại.

Cảm nhận được vẻ lạnh lùng trong giọng nói cũng như sự tàn bạo trong hành động của chàng, nằng run lấy bầy, cố nịnh nọt: “Sao, sao thế được. Lễ nào A Lang đã quên mất, A Tự yêu chàng nhất sao.” Nàng cố để giọng mình nũng nịu, tha thiết và mang theo vài phần ảm ức, “Mùa đông rét mướt năm ngoái, bốn mươi mấy ngày A Tự không được gặp chàng, trong lòng ngày nhớ đêm mong, một ngày dài bằng cả một năm đấy.”

Hiển nhiên câu trả lời này của nàng rất tốt, bàn tay đang nắm lấy hông nàng đã buông ra, chuyển lên vuốt ve eo nàng. Sau đó Cơ Tự nghe thấy Tạ Lang thù thỉ: “Vậy chính xác là bốn mươi mấy ngày?” Chàng muốn có một con số rõ ràng đây mà!

May mà trí nhớ Cơ Tự trước nay xuất chúng, hơn nữa cảm giác tương tư kia thật sự rất bức rứt. Nàng lập tức cất giọng ghen ngào: “Bốn mươi ba ngày chín canh giờ.”

Cơ Tự vừa dứt lời, bàn tay đang ôm lấy nàng hoàn toàn buông ra, đôi môi lưu luyến trên môi nàng giây lát rồi chàng mới khàn giọng nói: “... Tốt lắm. Sau này mỗi lần chúng ta ly biệt, nằng đều phải nhớ kỹ như vậy... Nếu còn chuyện gì khiến ta phiền lòng nữa, ta sẽ không màng việc nằng còn nhỏ tuổi hay không nữa đâu.”

Nói xong chàng phải quyết tâm lắm mới không nhìn nàng nữa, đứng phắt dậy quay đầu sai bước rồi đi.

Thấy Tạ Lang cất bước, mắt Cơ Tự lóe sáng, thở hắt một hơi. Nhưng nằng vừa thở phào thì Tạ Lang vừa mới đi được mấy bước đã quay lại, ngồi xuống sập lún nữa.

Nhìn chàng tiếp tục đóng đưa đôi chân dài, Cơ Tự ngây dại. Lòng nàng rất rối rắm, nhưng cũng biết hiện tại đành phải ứng phó tạm thời với chàng thôi. Thế là nằng làm nũng xin xỏ: “A Lang, chàng đi ra ngoài được không?”

Tạ Lang bụng tách trà bên cạnh lên, từ từ uống một hớp, chẳng buồn ngược mắt: “Không được.” Cơ Tự á khẩu, chàng nói tiếp, “Bộ xiêm y này của A Tự là ta chọn, lát nữa ta đích thân mặc cho nằng, nằng có vui không?”

Cơ Tự đỏ gay mặt. Nàng tròn trĩnh nhìn chàng, mắt đảo liên hồi mới yếu ớt cầu xin: “A Lang, đợi ta thêm một năm nữa được không? Chờ ta đến tuổi cập kê đã.” Cơ Tự giả vờ xấu hổ cúi đầu, “Sau này A Tự lớn lên tất nhiên sẽ rất đẹp, đến khi ấy sẽ để cho chàng xem tường tận có được không?”

Câu nói của nàng thật sự êm ái và ẩn chứa tình ý vô hạn. Tạ Lang nhếch môi, cười nhạt: “Điều này ta không thể đáp ứng.”

Thoát cái sắc mặt Cơ Tự trắng bệch, Tạ Lang thu hồi nụ cười, đứng dậy lãnh đạm nói với nàng: “Thật không ngờ, trên thế gian có kiểu người rất vô lại, nịnh nọt đủ kiểu, dịu dàng mọi điều chỉ vì muốn kéo dài được ngày nào hay ngày nấy.”

Cơ Tự nghe vậy liền gục đầu xuống.

“Nằng nói với Tạ Quảng, chẳng qua chỉ bị ta ôm một cái thôi mà, dù sao nằng không quan tâm đến danh tiết, ôm một cái thì có là gì đâu. Có lời ấy không?”

Tuy chàng nói nhỏ nhẹ nhưng Cơ Tự sồn gai ốc toàn thân, dựa vào kinh nghiệm của mình, nằng biết một khi trả lời không tốt thì kết quả sẽ rất khó lường. Vì thế, Cơ Tự cúi đầu, khề khàng nói: “Không, không phải... Khi A Lang ôm ta, tim ta đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, thật sự rất hạnh phúc.” Không khí lạnh ngắt xung quanh vẫn không có dấu hiệu được cải thiện, nằng tiếp tục yếu đuối kể lể, “Có nữ tử nào trên thế gian không quan tâm danh tiết chứ? Ta đã là người của A Lang rồi, chỉ muốn cùng A Lang sớm tối kề cận, hoạn nạn có nhau thôi.”

May mắn, sau khi nói ra những lời này, cơn lạnh lẽo xung quanh đã giảm bớt. Nhưng Cơ Tự còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì giọng ôn hòa của Tạ Lang lại vang lên: “Lúc Lư Hằng cầu hôn nằng, sao nằng lại do dự như vậy?”

Người ta có thành ý đến thế, lẽ nào không cho nằng suy nghĩ chút à?

Cơ Tự trầm trợn trừng mắt. Song đương nhiên nằng biết, mình tuyệt đối không thể nói thật, vì thế nằng ảm ức hít mũi: “Khi đó A Tự nhìn chàng mà, có người cầu hôn A Tự thế mà chàng không giận, không ghen lại không buồn đố kỵ hoài. A Tự chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu không còn tâm trí nghĩ đến việc khác, không được sao?”

Hiển nhiên, câu trả lời của nàng rất thỏa đáng, ánh mắt lạnh buốt của chàng bắt đầu ảm áp.

“Sau này chú ý một chút.” Dứt lời, chàng phất tay áo rời khỏi doanh trướng.

Cơ Tự lễ lười, oán hận nghĩ: Chàng quá vô sỉ rồi, nếu có cơ hội ta nhất định sẽ trả thù mới được!

Bây giờ nước trong thùng đã nguội lạnh, Cơ Tự vội vã kì cò người, vừa hồi tưởng lại cảm xúc nóng hổi nơi chàng chạm vào vừa giận dữ: Chàng dám thừa dịp ta tắm... lợi dụng hoàn cảnh khó khăn của người ta... thật sự đáng giận mà!

Hôm sau trời đã sáng choang, đoàn xe vẫn chưa lên đường. Hóa ra lúc trời còn chưa sáng, có một kỵ sĩ đến từ hướng Bắc mang cho Tạ Lang một lá thư. Sau khi chàng xem thư xong thì lập tức gọi tất cả lang quân đến doanh trướng chàng bàn việc.

Hai canh giờ sau, đoàn sứ giả Bắc Ngụy và đội ngũ Trần Quận Tạ thị tách làm hai ngã. Đội Trần Quận Tạ thị vẫn đi theo kế hoạch ban đầu, còn sứ giả Bắc Ngụy thì rẽ sang đường nhỏ đi đến huyện thành khác.

Không ngờ chuyện này lại khiến đám tiểu cô bàn luận rối rít, bỏ qua việc chán ghét Cơ Tự, chạy đến hỏi thăm nhưng nàng nào hay biết nội tình gì. Đến tận khi nhóm lang quân thế tộc Bắc Ngụy đến chào Tạ Lang và Tạ Nhị Thập Cửu, cảm ơn Cơ Tự lần nữa và trao đổi tin vật hẹn ngày tái ngộ, nàng vẫn còn mờ mịt nữa kia.

Sau khi tách đoàn, đội Trần Quận Tạ thị chỉ còn chưa đến năm trăm người. Có điều năm trăm người này không có hành lý nặng nề, ai ai cũng cười tuấn mã, hơn nữa chỉ cần bảo vệ ba người Tạ Lang, Tạ Nhị Thập Cửu và Cơ Tự, có thể gọi là quá nhẹ nhàng, không cần sợ đạo tặc chi cả.

Đi được nửa canh giờ, xe Cơ Tự đến gần xe Tạ Lang, nàng ló đầu tò mò hỏi chàng: “A Lang, tại sao lại phải chia thành hai đội?”

Nghe thấy tiếng nói yêu kiều của nàng, chàng bỏ quyển sách xuống, ngẩng đầu nhìn nàng. Đầu tiên ánh mắt chàng nghiêng nghiêng nhìn khuôn mặt xinh đẹp non nớt của nàng, nhưng lần này chàng vô thức lưu luyến lâu hơn một chút. A Tự tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đến tận hôm qua chàng mới phát hiện, trên khuôn mặt nàng lại có nét quyền rũ hoàn toàn không hợp với số tuổi và những gì nàng từng trải.

Cơ Tự thấy chàng không đáp liền ngược mắt nhìn thẳng vào chàng, thế mà lại phát hiện Tạ Lang đang ló mắt nhìn xuống bên dưới cổ nàng.

Mặt Cơ Tự vụt đỏ ửng, lắp bắp hỏi: “Chàng, chàng nhìn gì vậy?” Vừa nói nàng vừa rút đầu vào xe ngay, nhưng cái nhìn nóng bỏng của chàng vẫn quấn quanh trong tâm trí nàng. Nàng cúi đầu nhìn xuống vạt áo mình, phát hiện lộ ra xương quai xanh, vội vàng kéo kín lại, không còn dám tò mò hỏi thăm lý do vì sao mỗi đoàn đi mỗi ngã nữa.

Thấm thoát hai ngày đã trôi qua, vào lúc hoàng hôn, đội xe đã đến một huyện thành. Cơ Tự vén rèm xe lên, vô tình thấy hàng ngũ chỉnh tề xếp hàng ngoài cổng dài tít tắp ít nhất ba bốn nghìn người bên ngoài cổng thành, sắc mặt liền đại biến.

Dù đội ngũ kia không giương cờ, nhưng nhìn tư thế họ ngồi yên trên lưng ngựa là đã biết đây là binh lính được huấn luyện nghiêm ngặt rồi.

Cơ Tự kinh ngạc, cho xe chạy đến bên cạnh Tạ Lang, vội hỏi: “A Lang, có chuyện gì vậy?”

Tạ Lang không trả lời, Tạ Nhị Thập Cửu bên cạnh trầm giọng đáp thay: “Đại tướng quân Lưu Nghĩa Khang phái người đón tiếp chúng ta.”

Cơ Tự ngạc nhiên: “Đón người có cần đến mức dàn trận thế như này không?”

Tạ Nhị Thập Cửu nghiêm trang bảo: “Bọn họ vốn định đón người của Bắc Ngụy. Bây giờ người Bắc Ngụy đã đổi đường, chúng ta đành đứng mũi chịu sào thôi.” Y quay sang Tạ Lang, đề nghị, “Thập Bát huynh, đội ngũ của chúng ta đều là một đám đàn ông, phụ nhân của huynh đi chung quá bất tiện, bảo nàng cái trang đi!”

Tạ Lang gật đầu, tay vừa nhắc lên Tạ Quảng đã lập tức giục ngựa rời đi. Qua một lát đã đưa đến mấy bộ nam trang vừa vận vào xe Cơ Tự.

Khi nàng vội vã thay quần áo, giọng nói khê của Tạ Nhị Thập Cửu lại vang lên: “Ngay từ lúc ở Kiến Khang đệ đã nghe người ta nói Lưu Nghĩa Khang ngông cuồng càn rỡ, hoang dâm và thích giết chóc. Nhưng hần cũng gọi việc trị quân nên được bề hạ trọng dụng. Thập Bát huynh, nghe đồn Lưu Nghĩa Khang không chừa nam hay nữ, thân phận chúng ta như vậy hần không dám làm càn, nhưng Cơ Tự dù đổi lại nam trang cũng sẽ bị chú ý cho xem.”

Tạ Lang nghiêm túc nhìn phía trước, nghe vậy gật đầu, quay lại phân phó Tạ Quảng. Thế là hần giục ngựa chạy đến xe Cơ Tự, bảo với nàng: “Cơ tiểu cô, tôi có ít nhọ nôi, cô bôi nó lên mặt và tay đi.”

Cơ Tự vội đáp, đưa tay nhận lấy, tỉ mỉ quệt về một phen.

Bây giờ đội của họ cách đám binh lính kia không xa nữa. Nhìn đội ngũ hùng dũng oai vệ, dù trên người chỉ mặc áo vải bố nhưng trong tay cầm giáo dài, chỉ đứng đấy thôi huyết khí và sát khí đã ngập trời, nàng không khỏi trầm nghĩ: Nếu đội binh này xuất hiện ở Kiến Khang, chắc hẳn chỉ vừa ló dạng đã dọa vô số con cháu sĩ tộc sợ khóc thét lên rồi.

Thời điểm còn cách đội binh năm mươi bước, bỗng phía sau đám sĩ tốt truyền đến tiếng cười sang sảng. Phút chốc một gã trung niên để râu quai nón, mặt mũi oai nghiêm, mặc bào phục quân vương màu đỏ vàng, sải bước đi ra trong vòng vây của mười mấy hộ vệ.

Người này chính là đại tướng quân Lưu Nghĩa Khang.

Nhìn thấy gã, bỗng Cơ Tự hiểu được vì sao đương kim bề hạ lại tin cậy quân vương này rồi. Dù gã nổi danh tàn bạo gần xa, nhưng đáng vẻ lại rất đoan chính, khiến người ta vô cùng tin cậy. Thoáng chốc Cơ Tự lại nghĩ: Người trước mắt là mãnh tướng dám tạo phản thời này, xưa nay đều là tú tài gặp phải

binh, dù có lý cũng không nói được. Minh phải nhắc nhở Thập Bát lang để chàng hành sự cẩn thận trước mặt Lưu Nghĩa Khang mới được.

Vào lúc Cơ Tự suy nghĩ miên man, Lưu Nghĩa Khang đã cất giọng oang oang: “Cô vương đã sớm nghe người ta nói, Tà Thập Bát của Trần Quận Tà thị to gan lớn mật, làm mưa làm gió khắp nơi. Trước kia cô vương còn không tin, bây giờ rốt cuộc đã biết, ngay cả người của Bắc Ngụy, Tà Thập Bát muốn họ đổi đường là họ liền ngoan ngoãn vâng lời. Đây không phải là to gan lớn mật, hoành hành ngang ngược thì là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Âm Mưu.

Lưu Nghĩa Khang rõ ràng đang ám chỉ Tà Lang cầu kết với người Bắc Ngụy đây mà. Sắc mặt đám người Trần Quận Tà thị thay đổi, Lưu Nghĩa Khang lại cười lên hô hô, giọng nói và vẻ mặt chuyển sang khách khí: “Xin đừng trách, xin đừng trách, lúc này ta nói vậy chỉ là đùa Thập Bát lang thôi.”

Gã giờ tay phải lên ra hiệu mời: “Hai vị Tà lang hiếm khi đến Giang Bắc một chuyến, Lưu nỗ xin tận tình làm chủ. Mời hai vị!”

Đến mức này tất nhiên Tà Lang phải đáp lễ, mỉm cười nói: “Mời đại tướng quân.” Giống như chuyện lúc này chưa hề xảy ra.

Huyện thành này phồn hoa hơn những huyện thành trước, vừa vào cổng Cơ Tự đã thấy hai bên trái phải đứng đầy người nghênh đón. Nhưng về mặt những người này lúng túng, cử chỉ sượng sùng, nhìn cách ăn mặc của họ chắc là huyện lệnh và những nhà giàu có ở đây rồi.

Lưu Nghĩa Khang trông hung thần ác sát, gã không lên tiếng cả huyện đều lặng phất như tờ. Giờ khắc này, gã vừa nhìn những người kia vừa cười khà khà: “Đúng là Tà Thập Bát có danh tiếng lớn, vừa đến huyện Thước thì cả huyện đều ra đón chào. Nghe bảo hai vị Tà lang định đến Tương Dương à? Trùng hợp mấy ngày nữa mỗi cũng định đến đây một chuyến, đi chung với nhau lại hay.” Sau đó gã cất giọng vang dội, “Mỗi cũng có một trang viên ở huyện Thước, phong cảnh hữu tình, hai vị đường xa mệt nhọc cứ nghỉ ngơi ở đó thêm vài ngày.”

Dưới hành động tự tung tự tác của Lưu Nghĩa Khang, đội ngũ của Trần Quận Tà thị gần như bị người ta áp tải đến ngõ phía Tây huyện Thước, đi vào trang viên của Lưu Nghĩa Khang.

Vừa đến nơi, Cơ Tự đã kinh hãi. Bởi vì trang viên trước mắt này có thể gọi là vàng son rực rỡ, nhìn từ ngoài đã thấy lầu các hào hùng. Cây cối rậm rạp thấp thoáng bên dưới lầu đều khiến người ta cảm thấy vô cùng xa hoa. Mà đây còn chưa phải là phủ tướng quân của Lưu Nghĩa Khang, chỉ là một trang viên ở huyện Thước thôi đấy.

Năm mươi hai tuổi, Lưu Nghĩa Khang đã đảm nhiệm chức Thứ sử Dự Châu, đến bây giờ đã là Đô đốc quân sự của tám châu, có thể nói là vua một cõi rồi. Nàng thầm nghĩ: Bệ hạ tin nhiệm tôn thất đã đến mức hết thuốc chữa. Chỉ nhìn trang viên này của Lưu Nghĩa Khang liền biết gã xa hoa hơn hình thể nào, thế mà bệ hạ còn để hẳn làm Đô đốc quân sự tám châu nữa.

Mười mấy nam nữ đứng ngoài trang viên nhìn thấy nhóm người Tà Lang, hai mắt đều sáng rực, vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ. Kiểu ngưỡng mộ này là sự tôn kính xuất phát từ đáy lòng, ngay cả Lưu Nghĩa Khang là chủ nhân họ cũng không bao giờ có được.

Gã quắc mắt đầy sát khí nhìn đám hạ nhân, rồi quay người lên ngựa, tiện tay chỉ vào huynh đệ Tà thị rồi ra lệnh cho hai phụ tá: “Hai vị này là lang quân của Trần Quận Tà thị, họ sẽ ở lại trang viên vài ngày, các ngươi hãy tiếp đãi cho tốt.” Sau đó gã chấp tay thi lễ với Tà Lang và Tà Nhị Thập Cửu, cười nhạt nói, “Thật không khéo, mỗi chợt nhớ đến còn có việc gấp cần xử lý. Mời hai vị lang quân vào trang viên nghỉ ngơi trước, mỗi đi rồi về ngay.” Gã cất cao giọng quát mấy nghìn binh sĩ với giọng điệu quái gở, “Tất cả giải tán đi. Trong trang viên có khách quý đến, mấy ngày nay bọn ngươi phải bảo vệ cho tốt đấy.”

Cứ thế, gã giục ngựa ngông cuồng bỏ đi. Câu cuối cùng rõ ràng là uy hiếp, khiến không khí xung quanh trở nên ngột ngạt.

Nhóm Trần Quận Tà thị ở đại viện phía Tây. Vừa vào cửa, nhóm bộ khúc đã bắt đầu bận bịu, Tà Nhị Thập Cửu thì khăn trang thương lượng đối sách với bộ khúc của mình, còn Tà Lang thì tắm rửa xong, tóc đen buông xõa, mặc bộ áo bào rộng rãi tấu đàn trong sân.

Tiếng đàn du dương như một cơn gió xuân, bất giác đã khiến nhóm Tà Nhị Thập Cửu yên lặng, lắng nghe khúc nhạc. Tiếng đàn này như cũng xua tan mọi ưu phiền trong lòng Cơ Tự, nàng thư thái tắm rửa, rồi hong khô tóc, giả trang thành thiếu niên nhẹ nhàng đi đến hoa viên.

Lúc Cơ Tự xuất hiện, ánh tà dương cuối cùng cũng dần tắt nơi cuối chân trời, vàng trắng khuyết từ từ dâng lên từ phía Đông.

Màn đêm vừa buông xuống, ngoài hoa viên vang lên tiếng bước chân dồn dập, ba người gồm một nam hai nữ đi đến. Họ thấy hai huynh đệ Tà thị ngồi trong hoa viên xa xa thì chợt dừng bước lại, sau đó một người nữ trong đó chạy đến bên cạnh Tà Lang và Tà Nhị Thập Cửu. Nàng ta chừng mười sáu mười bảy tuổi, ăn mặc theo kiểu tiểu cô, trông rất xinh đẹp, dáng vẻ lại yếu điệu, nhưng sắc mặt tái nhợt, đôi mắt có quang thâm mờ nhạt.

Nàng ta quỳ gối vái chào Tà Lang thật sâu.

Lúc này khúc đàn cũng đã đến hồi kết, Tà Lang đặt tay lên dây đàn, để tiếng ngân từ từ lắng xuống. Chàng cúi đầu nhìn mỹ nhân kia, cất giọng ôn hòa:

“Có chuyện gì không?”

Mỹ nhân kia vẫn quỳ trên mặt đất, gấp gáp thưa: “Tiểu nữ đến đây là báo với ân nhân, Lư Nghĩ Khang muốn gây chuyện bất lợi cho ân nhân, xin ân nhân mau rời khỏi đây.”

Hóa ra là đến đưa tin. Nhóm Tạ Quảng nhìn lẫn nhau, Tạ Lang rù mắt nhẹ nhàng nói: “Vậy cô còn biết gì nữa?”

Nàng ta lắc đầu: “Tiểu nữ không biết được cụ thể, chỉ cùng muội muội nghe lén được Lư Nghĩ Khang muốn gây bất lợi cho ân nhân thôi.”

Nói này giờ thì ra là không biết gì cả.

“Đứng lên đi.”

“Vâng, tạ ơn ân nhân.”

Mỹ nhân kia đứng dậy, Tạ Lang nhìn nàng ta một hồi mới hỏi: “Cô tên là gì? Sao lại gọi ta là ân nhân?”

Gương mặt nàng ta đỏ bừng, nhút nhát thưa: “Tiểu nữ, tiểu nữ tên là Dương Nguyệt Tú, có một muội muội sinh đôi tên là Dương Tinh Tú.” Nói đến đây, nàng ta liền nhìn về phía một nam một nữ đứng đằng xa, tiếp tục trả lời, “Tiểu nữ vốn là người huyện Ngô, năm ấy nếu không được ân nhân tìm được cách trị thương hàn cho, e rằng gia đình tiểu nữ không còn sống được đến bây giờ.”

Tạ Lang gật đầu: “Được rồi, ta đã biết, các người trở về đi.”

“Vâng.” Dương Nguyệt Tú lùi về sau hai bước, không nhịn được ngẩng đầu nhìn Tạ Lang, “Thập Bát lang, mọi người không lập tức rời khỏi nơi này sao?”

Tạ Lang cười, hòa nhã giải thích: “Chuyện này ta tự có chủ trương, các người không cần lo.”

Nhìn bóng dáng ba người kia rồi đi, Cơ Tự lắc đầu trầm nghĩ: Vừa rồi xảy ra màn như vậy, chỉ cần không phải người mù cũng biết Lư Nghĩ Khang sẽ gây bất lợi cho huynh đệ Tạ thị mà. Ba người này vội vàng chạy đến bẩm báo chỉ là tin tức vô dụng. Nhưng dù vô dụng thì tâm ý của Dương Nguyệt Tú vẫn rất đáng quý.

Nhưng điều khiến Cơ Tự không ngờ chính là, Dương Nguyệt Tú rời đi chưa đến nửa canh giờ liền xảy ra chuyện. Khi ấy, Cơ Tự còn đang soi gương đồng, nghĩ cách che giấu dung nhan của mình thì bỗng nghe thấy tiếng khóc thê lương.

Cơ Tự vội vàng bỏ gương xuống, sai bước ra khỏi phòng, thấy ngay nhóm Tạ Lang đang đứng ở lối vào đèn lồng sáng rờ. Nàng rướn cổ lên xem, phát hiện trước cửa viện đặt một thi thể nữ, đứng bên cạnh cái xác là mấy phụ tá của Lư Nghĩ Khang và một nam một nữ khi này.

Cơ Tự phát hiện ra thi thể kia chính là Dương Nguyệt Tú, còn người nữ đứng bên cạnh kia mặt mũi giống hệt với nàng ta, chắc chắn chính là muội muội sinh đôi Dương Tinh Tú của nàng ta rồi.

Giờ phút này, Dương Tinh Tú và thiếu niên kia đang quỳ mọp khóc nức nở bên thi thể Dương Nguyệt Tú. Mấy phụ tá của Lư Nghĩ Khang vô cùng im lặng, thậm chí về mặt họ còn có chút kỳ quái. Họ nhìn hai người khóc lóc kia một lát, rồi cuộc một phụ tá họ Hà mắt kiên nhẫn quát lên: “Đủ rồi.”

Tiếng khóc lập tức im bật, chỉ còn tiếng thút thít khe khẽ. Bấy giờ phụ tá kia quay lại nhìn Tạ Lang, hành lễ rồi khách khí nói: “Kính thưa hai vị lang quân, nhiều năm qua phủ tướng quân trị gia như trị binh, rất chú trọng kỷ luật. Dương Nguyệt Tú là tú nương trong phủ, tuy không phải hạ nhân ký giấy bán mình nhưng cũng được coi như người hầu. Hôm nay, ả dám chạy đến chỗ khách quý, tung tin bậy bạ, đây là chuyện tướng quân không thể nào chấp nhận được. Thế nên đánh chết ả xem như cảnh cáo mọi người.”

Rồi y quay sang Dương Tinh Tú đang khóc sướt mướt: “Hai kẻ này là đồng lõa vốn cũng nên trị tội. Nhưng tướng quân nhà tôi nói Tạ Thập Bát là nhân vật tiếng tăm nhường nào, bốn ba bên ngoài như vậy sao có thể không có thị thiếp hầu hạ. Nếu Tạ Thập Bát bằng lòng nạp muội muội này làm thiếp, tướng quân sẽ tha mạng cho hai kẻ này.”

Câu nói vừa dứt, xung quanh lặng phất, thoắt cái tiếng thút thít kia cũng ngừng lại.

Tạ Lang ngược mắt lạnh lùng nhìn tên phụ tá họ Hà kia. Còn sau lưng Tạ Lang, sắc mặt của nhóm Tạ Quảng cũng trở nên khó coi. Cơ Tự nghe thấy Tạ Quảng cười khẩy một tiếng: “Thiếp thất của Thập Bát lang ư? Cho dù là đích nữ của Lư Nghĩ Khang cũng không đủ tư cách nữa kia.”

Đám phụ tá Lư Nghĩ Khang cúi đầu, tên họ Hà nhìn Dương Tinh Tú: “Dương Tinh Tú, ta ban người cho Tạ Thập Bát, người có bằng lòng không?”

Dương Tinh Tú sợ hãi liếc sang Tạ Lang rồi đỏ mặt khe khẽ nói: “Ta, ta bằng lòng.”

Tên họ Hà mỉm cười, nhã nhặn nói: “Nếu bằng lòng thì sao không tự đi nói với Tạ Thập Bát lang?”

Dương Tinh Tú nghe vậy liền bò đến chân Tạ Lang, đưa tay ôm chân chàng, nước mắt rung rung cầu xin: “Tạ Thập Bát lang, xin người thương cho tỷ muội thiếp đi.” Rồi nàng ta dập đầu liên hồi, khóc nghẹn ngào, “Thập Bát lang, xin người nể tình tỷ tỷ thiếp chết vì người, người hãy thương xót cho Tinh Tú với.”

Tuy thi thể của tỷ tỷ còn đặt bên cạnh, nhưng lúc nàng ta ôm chân Tạ Lang khóc lóc cầu xin, ánh mắt rất quyến rũ. Hơn nữa, trong tình huống tỷ tỷ ruột mình mất, bất cứ ai cũng sẽ khóc lóc đến mức nước mắt nước mũi lem luốc, nhưng Dương Tinh Tú thì không. Rõ ràng nàng ta gào khóc lớn tiếng nhưng phấn son trên mặt lại không lem, còn tôn lên vẻ xinh đẹp của bản thân. Giờ phút này nàng ta nước mắt long lanh, chớp mũi ửng đỏ, đáng vẻ càng động lòng người hơn.

Cơ Tự trầm nghĩ, nàng ta luôn miệng nói tỷ tỷ mình chết vì Tạ Lang, bảo chàng nể tình xác tỷ tỷ mình còn ấm, thương xót cho nàng ta. Hơn nữa nàng ta cứ dập đầu cầu xin như vậy, nếu Tạ Lang không đồng ý thì quả thật sẽ bị nói là vong ân phụ nghĩa cho xem.

Mặc dù trên thực tế tỷ muội họ làm chuyện dư thừa, rõ ràng cái họ coi là tin tức thật ra chẳng có gì cả. Tỷ muội họ nói là đến báo ơn ân nhân, như vừa mới quay đi đã ép buộc ân nhân mình chịu trách nhiệm. Lần đầu tiên Cơ Tự mới thấy được chuyện hoang đường, không cần mặt mũi, lấy ân nghĩa ra uy hiếp người ta như vậy.

Lúc này, một phụ tá khác lặng lẽ lùi về sau vài bước, nén giọng hỏi: “Lão Hà, chuyện này là sao? Lẽ nào tướng quân...”

Phụ tá họ Hà kia lắc đầu: “Chuyện này không liên quan gì đến tướng quân, là ả Dương Nguyệt Tú kia phi báng chủ nhân, ta chỉ sai người đánh ả mướn trượng, vốn định giam lại đợi tướng quân về xử trí, nào ngờ mới mướn trượng ả đã chết...”

“Không thể nào, không có lệnh, người hành hình không thể nào ra tay nặng đánh chết ả được.”

“Đúng là vậy, lúc nghe Dương Nguyệt Tú bị đánh chết ta cũng kinh ngạc. Hỏi ra thì biết ả bị bệnh tim. Sau khi ả chết, ta định hạ lệnh nhốt Dương Tinh Tú và đường đệ của ả lại. Thế mà ta đi qua liền nghe thấy Dương Tinh Tú nói với tên đường đệ, Dương Nguyệt Tú vốn sống không lâu, tỷ muội họ đã thương lượng muốn dùng cái chết của Dương Nguyệt Tú khiến Tạ Thập Bát nợ họ ân tình, từ đó chấp nhận rước Dương Tinh Tú vào Trần Quận Tạ thị, trở thành thị thiếp của y. Dương Tinh Tú còn nói, chỉ cần ả được làm thiếp của Tạ Thập Bát thì sau này cả họ Dương sẽ có ngày huy hoàng. Về sau gia đình họ có thể tung hoành ngang dọc, bất kể ở huyện Thước nhỏ này hay vùng Dương Châu, Kinh Châu cũng thế. Dương Tinh Tú kia còn bảo đây là cơ hội nghìn năm mới có. Ta nghe vậy cũng cảm thấy lý thú, dù sao tướng quân chúng ta đã sớm chán ghét đám đại sĩ tộc này. Thế là lúc ấy ta quyết định tác thành cho ả.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Giam Giữ.

Nhóm người Trần Quận Tạ thị mặt mày sa sầm trầm mặc, Dương Tinh Tú kia vẫn nắm chặt góc áo Tạ Lang, khóc lóc cầu xin. Cơ Tự đứng phía sau, nhìn tình cảnh này một lượt mới đột ngột xuất hiện. Nàng mặc nam trang, trên người toát lên hơi thở phú quý trời sinh mà chỉ con cháu sĩ tộc mới có. Đám phụ tá Lưu Nghĩa Khang bắt đầu thăm suy đoán thân phận của nàng.

Cơ Tự đi đến bên cạnh Tạ Lang, khẽ thở dài rồi cúi người xuống đỡ lấy Dương Tinh Tú, thương tiếc nhét khăn tay vào tay nàng ta, ôn hòa nói: “Lau đi.”

Đội Dương Tinh Tú cúi đầu nhận lấy khăn tay, từ từ lau nước mắt, Cơ Tự mới tiếp tục: “Vị tiểu cô này, mỗi cũng họ Tạ, tên là Tạ Quảng...”

Tạ Quảng đứng phía sau trở mắt.

“Mỗi tuy là một nhánh tộc của Trần Quận Tạ thị, nhưng vẫn được Tạ Thập Bát trọng dụng. Tâm ý của tỷ muội cô khiến mỗi vô cùng cảm động.” Nàng thoáng ngừng lại rồi thốt ra một câu suýt nữa làm Tạ Quảng ngất xỉu ngay tại chỗ, “À Tinh, Tạ Thập Bát không muốn nạp cô làm thiếp, nhưng mỗi nguyện ý. Nếu cô không chê, vậy theo ta đi?” Rồi Cơ Tự đứng thẳng người nói với đám phụ tá kia, “Ta đem lòng ái mộ vị tiểu cô này, Tạ Thập Bát không ưng nhưng ta thì rất thích. Không biết chư công nghĩ thế nào?”

Tên họ Hà ngờ ngàng, trầm tư neho mắt quan sát Cơ Tự. Trong lúc mọi người cho rằng gã sẽ làm khó nữa thì gã lại cười hềnh hếch: “Lang quân Tạ Quảng đã nói vậy rồi, mỗi cũng không dám cưỡng ép. Thôi, phủ tướng quân ta cũng không cần đến tính mạng của hai tỷ đệ này nữa đâu. Ai muốn nạp ả làm thiếp thì cứ tùy ả vậy.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Dương Tinh Tú. Nàng ta kinh hoàng đến mức như hóa đá, ngơ ngác ngồi đấy quên cả khóc, hết nhìn Cơ Tự rồi lại liếc đến Tạ Lang. Giấy lát sau, nàng ta nước mắt như mưa, che mặt nói: “Nhưng, nhưng không thể vậy được...”

Không đợi nàng ta nói hết, Cơ Tự đã cất cao giọng ngắt lời: “Tại sao không thể? Khoan hẵng bàn đến chuyện tỷ tỷ cô có khiến tình cảm giữa Trần Quận Tạ thị ta với đại tướng quân bị rạn nứt hay không, chỉ bàn đến ân tình của tỷ tỷ cô thôi. Không chỉ Tạ Thập Bát mà còn có cả nhóm bộ khước bọn ta đều mang ơn của tỷ tỷ cô. Bây giờ, ta ưng cô, cũng nguyện nạp cô để trả nợ ân tình, tại sao cô lại bảo không thể? Lẽ nào mục đích thực sự của cô là Tạ Thập Bát lang?”

Cơ Tự vừa thốt ra lời này, tất cả mọi người đều nhìn Dương Tinh Tú với vẻ khinh miệt ra mặt. Dương Tinh Tú mặt lúc đỏ lúc trắng, thấy Cơ Tự khí thế át người thì khóc nghẹn ngào ra chiều oan ức lắm. Bấy giờ thiếu niên khôi ngô bên cạnh nàng ta lao đến, che trước mặt Dương Tinh Tú, gất lên: “Nhị tỷ tỷ ta vì các người mới bị đánh chết, bây giờ các người còn muốn bức tử tam tỷ tỷ ta à? Trước kia ta luôn nghe người ta bảo người Trần Quận Tạ thị đạo đức thế này, Tạ Thập Bát lang trượng nghĩa thế kia, nhưng từ nãy đến giờ trước mắt ta đều là hạng người vong ân phụ nghĩa. Tam tỷ tỷ ta đã đau lòng

vậy rồi mà người còn ức hiếp tỷ ấy. Ta khinh, uống công nhĩ tỷ tỷ ta cứu loại người vô ơn như các người...”

Tạ Lang đột ngột giơ tay lên ngắt lời, xung quanh yên ắng, thiếu niên kia cũng im bật.

“A Tĩnh, mang năm mươi lượng vàng cho hai tỷ đệ này đi, để họ mua một chiếc quan tài tốt cho tiểu cô Dương Nguyệt Tú.” Thoáng chốc chàng nhìn về phía Dương Tĩnh Tú lao đao sắp ngã kia, không buồn giải thích hay biện minh lấy một lời, mắt kiên nhẫn nói, “Nếu họ không đồng ý thì đuổi khỏi đây.”

Câu cuối cùng đã kết thúc chuyện này. Chàng nói đuổi người là đã không hề coi đối phương là ân nhân, mà là người đáng khinh rồi. Phút chốc, tiếng cười loáng thoáng vang lên, trong ánh nhìn khinh bỉ của mọi người, tỷ đệ Dương Tĩnh Tú bị cưỡng ép đuổi ra khỏi Tây viện.

Sau khi mọi người giải tán, Cơ Tụ cũng đắc ý trở về phòng. Tạ Lang cũng đi đến phòng nàng trong vòng vây của mọi người.

Thấy Cơ Tụ sững sờ nhìn mình, chàng vung tay lên bảo mọi người lui ra. Sau đó chàng đóng cửa phòng lại, nhìn Cơ Tụ, lạnh lùng nói: “Lần này Lưu Nghĩa Khang ép mời chúng ta đến đây quả thật có mưu đồ. Khi gã vẫn chưa tỏ rõ ý định, nàng lại nhảy ra để bọn chúng nhìn chòng chọc... Cơ A Tụ, lẽ nào nàng vẫn đang cho rằng những gì mình đã làm là đúng lắm sao?”

Cơ Tụ mặt mày trắng bệch, không còn vẻ huênh hoang hí hửng nữa.

“Tạ Thập Bát ta hằng năm bốn ba bên ngoài, đến đâu cũng có vô số nữ tử trăm phương nghìn kế quyến rũ, ta đã quen với cảnh này lắm rồi, cũng tự có kẻ sách đối phó. Lý do khi này chúng ta im lặng là vì muốn biết rõ một số chuyện thôi. Cơ A Tụ, nàng vội vàng nhảy ra như vậy quả thật là ngốc nhất trần đời đấy.”

Cơ Tụ đã qua lại với chàng hơn một năm, đây là lần đầu nàng nghe thấy chàng trách mắng mình nặng như vậy. Thoáng chốc mắt nàng đỏ hoe, vô cùng ảm ức. Nàng hít mũi, giọng nghèn nghẹn: “Ta, không phải là vì ta sợ hay sao? Bây giờ chàng vẫn im lặng, ta cứ nghĩ chắc phen này chàng định nạp nàng ta làm thiếp đây mà!” Nàng vừa dứt câu, tất cả nỗi uất tức trong lòng đều tuôn ra, nàng không nhịn được lại khóc òa nức nở.

Đúng lúc này thân thể nàng chợt ảm áp vì được Tạ Lang ôm vào lòng. Chàng cúi đầu cọ cảm lên tóc nàng, bắt đầu dĩ dĩ dỗ dành: “Ngoan, đừng khóc nữa. A Tụ, nàng không biết con người Lưu Nghĩa Khang thế nào đâu... Từ trước đến nay gã luôn bắt chấp mọi thủ đoạn, nàng nên biết, hiện nay hoàng thượng lên ngôi không danh chính ngôn thuận, e rằng Lưu Nghĩa Khang cũng đang có ý định tạo phản.” Chàng dịu giọng giải thích, “Danh tiếng của ta vang xa, gã muốn thông qua ta gây sức ép cho chúng sĩ tộc. A Tụ, nếu Lưu Nghĩa Khang biết nàng là nữ, lại còn là người ta yêu mến, chỉ sợ gã sẽ xuống tay với nàng mà không hề đắn đo. Hắn là Đô đốc quân sự tám châu, trước giờ lại hóm hỉnh ngông cuồng, đến lúc ấy chúng ta sẽ khó lòng phòng bị.”

Nghe đến đây, Cơ Tụ tỉnh ngộ, áy náy nói: “Thật, thật, thật xin lỗi.”

Sau một hồi, nàng lại nghe thấy giọng nói dịu dàng của chàng: “Tóm lại kể từ bây giờ, nàng phải hết sức cẩn thận. Ta sẽ phái thêm vài người bảo vệ nàng.”

Nhưng họ không ngờ rằng, có một số việc dù đã được dự đoán trước, hơn nữa đã vô cùng cẩn thận nhưng vẫn không thể tránh khỏi, bởi vì dù sao họ cũng đang ở trên địa bàn của người ta. Tối đó, Cơ Tụ còn chưa đi ngủ đã ngủ thấy hương nhang trong phòng khác lạ. Nàng giãy dụa định gọi người tới thì đã hôn mê mất rồi. Đến khi tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang ở một nơi âm u, ngồi dậy mới thấy tay chân mình cũng bị khóa lại bằng sợi dây xích rất ngắn, chỉ đủ cho nàng không gian hoạt động trong vòng hai bước.

Khi nàng lê từng bước, cố gắng tìm cách đi ra ngoài thì bỗng nghe thấy người bên ngoài nói chuyện.

“Nàng ta đã tỉnh chưa?”

“Bẩm quân sự, khoảng nửa canh giờ nữa mới tỉnh ạ.”

“Trông chừng cho cẩn thận.”

“Vâng. À, ngài quân sự, tiểu nhân nghe bảo, hình như người trong phòng này là người yêu của Tạ Thập Bát đấy, khá được hán quan tâm.”

“Có thể thôi, còn chưa được xác minh đúng vậy hay không nữa.”

“Lúc này người xem cốt tướng đến nhìn, ngoại trừ bảo nàng ta là một tiểu cô nương như còn nói gì nữa thì phải, ngài có nghe không?”

“Có, họ bảo tiểu cô này là một nữ tử tuyệt sắc căn cốt nội mị hiếm có. Vừa rồi lúc ta bẩm báo với đại tướng quân, ngài vẫn đắn đo xem có nên tặng cho bệ hạ không.”

“Ồ phải rồi, tiểu nhân đã bảo tiểu cô này trông cũng bình thường, sao lại được Tạ Thập Bát ưng mắt? Hóa ra căn cốt nội mị, nhưng vậy thì thông tỏ rồi.”

Sau đó hai người nọ rời đi, không khí yên tĩnh trở lại. Đến chiều, khi Cơ Tụ đói đến mức tay chân bủn rủn mới có hai tỷ nữ đến, hầu hạ nàng dùng bữa, giúp nàng tắm rửa. Thời điểm tắm, một tỷ phụ trung niên không ngừng nắn bóp người Cơ Tụ, hình như thị tinh tông tướng cốt, mỗi hành động cử chỉ đều đang xác định cốt tướng của nàng.

Nói ra, Cơ Tụ vốn là người cực kỳ thích hợp với việc trang điểm ăn vận. Bởi vì do có một chút trí nhớ của kiếp trước nên ánh mắt nàng ít nhiều mang theo vẻ quyến rũ, đồng thời trên người nàng cũng loáng thoáng ẩn chứa phong vận mà thiếu phụ mới có. Chỉ cần người giỏi trang điểm là sẽ làm nổi bật sự cuốn hút đang ẩn nấp trong người nàng, có thể khiến nàng trở nên tươi đẹp hơn rất nhiều.

Sau khi trang điểm cho Cơ Tụ một phen, hai tỳ nữ mới tháo xiềng xích trên chân nàng, áp giải nàng ra khỏi căn phòng u tối. Trang viên này rất lạ, nàng không biết mình đang ở nơi đâu. Đi trên con đường hai hàng liễu rủ, nàng nhìn lâu các xa xa, thầm nghĩ: Không biết bây giờ mình có còn ở trong trang viên kia không nữa.

Bất chợt một tỳ nữ nói với nàng: “Chốc nữa đại tướng quân sẽ triệu kiến cô, nếu cô không muốn chịu khổ thì ngoan ngoãn ăn ngay nói thật. Không biết cô gặp vận may gì, đại tướng quân còn định tặng cô cho thái tử điện hạ nữa đây.”

Gi cơ? Tặng nàng cho thái tử điện hạ á? Sắc mặt nàng thoát trắng bệch, một cơn gió thổi đến khiến nàng thấy hơi lạnh lạnh, cúi đầu nhìn mới phát hiện ra váy áo trên người mình mỏng tang, hơn nữa áo yếm và đai lưng rất tinh tế, có thể che đi những bộ phận quan trọng trên người nhưng làn da trắng nõn bên trong lại như ẩn như hiện dưới lớp sa.

Cơ Tụ hoảng hốt mấp máy môi, thấp giọng hỏi mấy tỳ nữ: “Thập Bát lang đâu? Tà Thập Bát có ở nơi này không?”

“Tà Thập Bát ư?” Nghe đến cái tên này, một tỳ nữ mắt sáng rỡ, “Cô đang nói Tà Thập Bát nào? À, Tà lang ấy hả, tất nhiên người đang ở Kiến Khang rồi, làm sao có thể ở đây được.”

Lòng Cơ Tụ chùng xuống, bây giờ nàng mới hiểu ra, không biết mình đã ngủ mê man bao nhiêu ngày và cũng không biết đã bị chuyển đến đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Chàng Đã Đến.

Họ đưa nàng đến một căn lầu, nhìn núi non phương xa trùng trùng điệp điệp, không phải là phong cảnh của huyện Thước. Xem ra chỗ này thật sự không phải là trang viên ban đầu rồi. Lúc Cơ Tụ đi đến trước đại điện, một mỹ phụ nhân bước từ trong ra, khẽ khom người trước Cơ Tụ: “Đề ta đưa cô vào.”

Thế là nàng đi theo thị vào điện. Bên trong rất rộng lớn, nàng vừa bước qua cửa đã thấy Lưu Nghĩa Khang đang nhàn nhã ngồi uống rượu trên đài.

Trong đại điện, ngoại trừ Lưu Nghĩa Khang ra còn có mấy hộ vệ mặt mày nghiêm nghị và tám tỳ nữ xinh đẹp. Lúc nàng đi vào, nhóm hạ nhân mắt vẫn nhìn thẳng, cả điện vô cùng an tĩnh, ngay cả mỹ phụ nhân đi trước Cơ Tụ cũng không phát ra tiếng bước chân. Có thể nói, ngoại trừ nhịp bước của nàng thì chỉ còn tiếng rót rượu của Lưu Nghĩa Khang thôi.

Không khí lúc này thật bí bức, bí bức đến mức khiến người ta ngạt thở.

Khi Cơ Tụ đi đến trước mặt Lưu Nghĩa Khang, gãi lên tiếng: “Ngồi đi.”

Nàng lùi về sau hai bước, ngồi xuống sập. Lưu Nghĩa Khang uống vài hớp rượu mới cất giọng khàn khàn: “Họ gì?”

Cơ Tụ rù rứt, khẽ nói: “Tiểu nữ họ Cơ.” Thấy gương mặt Lưu Nghĩa Khang mất kiên nhẫn cau lại đành vội nói thêm, “Hậu duệ của hoàng đế ạ.”

Lưu Nghĩa Khang “ừ” một tiếng: “Người và Tà Lang có quan hệ thế nào?” Nói đến đây, gã không đợi Cơ Tụ trả lời đã nói tiếp, “Dù có quan hệ cũng không sao, đáng về tiểu cô cũng không tệ, bốn tướng quân có thể nhận người làm nghĩa nữ, đưa đến làm thiếp cho thái tử.”

Cơ Tụ nghe ra gã không hề giả bộ hù dọa. Thực tế, với địa vị và tính cách của Lưu Nghĩa Khang, gã có thể kiên nhẫn trò chuyện với tiểu cô có thân phận như Cơ Tụ đã hiếm có lắm rồi.

Bên này Cơ Tụ vẫn im lặng, bên kia Lưu Nghĩa Khang dần cốc xuống bàn, quát: “Rót rượu.”

Một tỳ nữ vội vàng đi đến, khăn trương đến mức tay run run, châm rượu nhưng lại để bắn ra ngoài. Nàng ta hoảng sợ nhanh chóng đặt bình rượu xuống, quỳ mọp trên sàn, run rẩy cầu xin: “Chủ công tha mạng, chủ công tha mạng.”

Lưu Nghĩa Khang không buồn ngược mắt, chỉ phất tay ra lệnh: “Lôi đi!”

“Vâng.”

Hai hộ vệ tiến lên, bịt kín miệng nàng ta rồi kéo ra ngoài.

Cơ Tụ cho rằng tỳ nữ kia chỉ bị ném ra ngoài thôi, nhưng ngay sau đó bên ngoài đột ngột vang lên tiếng hét thảm. Tiếp theo hai hộ vệ kia nhanh chóng bưng hộp gỗ đựng một cái đầu mỹ nhân máu me đầm đìa, đặt trước mặt Lưu Nghĩa Khang.

Cơ Tụ cúi đầu nhìn theo. Đôi mắt với đôi mắt tròn trĩnh không nhắm lại được kia, bỗng lòng nàng dâng lên một nỗi kinh hoàng không sao tả xiết, nàng cổ dần xuống con buồn nôn.

Thấy sắc mặt nàng tái nhợt nhưng không ngất xỉu hay la hét thất thanh, Luru Nghĩa Khang cau mày, một lúc sau phất tay phải lên: “Mang đi thôi.”

Hai hộ vệ thừa vâng rồi đem ra ngoài. Nơi đặt hộp gỗ khi nãy vẫn còn một vũng máu, hơn nữa đại điện này rộng nhưng không thông gió, nên vẫn tràn ngập mùi máu tanh.

Cơ Tư lặng lẽ ngược mắt, nhìn Luru Nghĩa Khang đang lim dim, hưởng thụ hít lấy thứ mùi tanh tươi kia. Bấy giờ gã mới bảo: “Dâng hương!”

“Vâng.” Một tỷ nữ khề khàng đáp lời, giấy lát sau mùi hương thoang thoảng đã bay đến từ nơi góc điện.

Lúc này rốt cuộc Luru Nghĩa Khang đã có tâm tư để ý đến Cơ Tư: “Xưa nay bốn tướng quân không có kiên nhẫn lặp lại lần thứ hai đâu.”

Cơ Tư rùng mình, vội run giọng nói: “Tiểu nữ, tiểu nữ và Tạ Thập Bát lang có tư tình.”

Thật ra nàng cũng không muốn nói câu này. Hiện tại nàng chỉ có hai sự lựa chọn, một là trở thành nghĩa nữ của Luru Nghĩa Khang, thành món hàng để gã lấy lòng người khác; hai là thẳng thắn đáp lời. Thêm nữa nàng không muốn ở cái nơi đáng sợ này thêm một khắc nào nữa, nên đành chọn khai thật mà thôi.

Không ngờ Cơ Tư lại nói mình và Tạ Lang có tư tình, cuối cùng Luru Nghĩa Khang ngược mắt đánh giá nàng, từ từ lặp lại: “Ngươi và Tạ Thập Bát có tư tình à?”

Cơ Tư nói nhỏ: “Vâng.”

Hiển nhiên Luru Nghĩa Khang không tin cho lắm, vẫn nhìn nàng chằm chằm. Lát sau, gã vung tay phải lên: “Đẫn đi.”

“Vâng.”

Hai mỹ tỷ tiến lên, đưa Cơ Tư ra khỏi đại điện.

Vừa đi khỏi nơi đấy, Cơ Tư bủn rủn khuỷu chân xuống, tay chống vào thân cây, bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Dù kiếp trước hay kiếp này, không phải nàng chưa từng chứng kiến cảnh tử vong, cũng không phải chưa từng thấy máu tươi. Nhưng hôm nay, khi nàng đối mặt với sự “giết chóc tàn bạo” chân chính, nàng mới biết bốn chữ đó không hề đơn giản và đáng sợ đến nhường nào.

Đến chiều, nàng lại được đám tỷ nữ kia trang điểm tí mỉ, sau đó đi đến đại điện kia lần nữa. Lúc này đại điện trông khá âm u, hai bên đều đốt nến, chiếu rọi lên khuôn mặt âm trầm của Luru Nghĩa Khang ngồi trên đài cao càng thêm kinh khủng.

Ra lệnh nàng ngồi xuống xong, gã nói vài câu với đám phụ tá ngồi hai bên, trong lúc vô tình, nàng nghe thấy một tên phụ tá bẩm báo: “Tướng quân, Giang công gửi thư đến, lần luyện đan này đã thất bại, hần xin tướng quân cho hần thêm mười xử nữ nữa. Hần nói đây là lần yêu cầu cuối cùng, hần nắm chắc chín phần, sẽ không thất bại nữa đâu.”

Chuyện gì thế này? Xin mười xử nữ đi luyện đan, lẽ nào là luyện đan bằng người sống hay sao? Bất giác Cơ Tư thấy ón lạnh, đại điện này chẳng khác nào địa ngục trần gian.

Luru Nghĩa Khang bực dọc lên tiếng: “Mười xử nữ chỉ là chuyện đơn giản thôi. Ngươi chuyển lời cho hần, hần đã luyện đan được suốt hai năm rồi, nếu vẫn không thành công thì hần tự nhảy vào lò làm thuốc dẫn đi.”

“Vâng, tướng quân.”

Lúc này Luru Nghĩa Khang mới nhớ đến Cơ Tư, gã chậm chạp quay đầu nhìn nàng: “Tối mai trước khi mặt trời lặn, nếu Tạ Thập Bát còn không tới, ngươi sẽ chính thức trở thành nghĩa nữ của bốn tướng quân.” Gã ngừng lại, đánh giá Cơ Tư từ trên xuống dưới một lượt, “Có hai người khen cốt tướng của ngươi rất đẹp, xem ra thật sự bất phàm rồi. Nhắc mới nhớ, bốn tướng còn chưa đựng vào nữ nhân căn cốt nội mị bao giờ. Tạ Thập Bát không đến cũng tốt, trước khi đưa ngươi cho thái tử, bốn tướng có thể hưởng dụng mấy ngày xem sao.”

Lần này khuôn mặt Cơ Tư không chỉ một màu trắng bệch nữa mà còn hiển hiện nổi kinh hãi khiếp đảm. Nàng cúi đầu, cố gắng lắm mới không để răng mình va vào nhau lập cập.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của hộ vệ, Luru Nghĩa Khang khàn giọng hỏi: “Sao hả? Có phải Tạ Thập Bát đến rồi không?”

Hộ vệ kia quỳ thưa: “Bẩm đại tướng quân, là thái tử điện hạ đến ạ.”

Thái tử đến rồi sao? Luru Nghĩa Khang đứng bật dậy rồi lại ngồi xuống, nhàu mày khó hiểu: “Đang yên đang lành tự dưng thái tử đến đây làm gì?”

Hai phụ tá khó hiểu nhìn nhau trên trời.

Bỗng chốc cửa đại điện truyền đến tiếng cười lớn, giọng thái tử lanh lảnh: “Ta nói này Tứ hoàng thúc, trong cảnh hoàng hôn tươi đẹp thế này, thúc không ngắm cảnh cũng không ngắm mỹ nhân, ru rú ở trong đại điện làm gì?”

Vừa dứt lời, thái tử và mười mấy bóng dấy vây quanh thông thả đi đến. Lúc ở Kiến Khang, tuy Cơ Tự rất ghét tên thái tử hoang dâm háo sắc này, nhưng hiện giờ, lần đầu tiên nàng phát hiện nhóm thái tử vừa xuất hiện, không khí kinh khủng trong đại điện này đã vơi đi rất nhiều.

Một tỷ nữ đi đến phía sau Cơ Tự, kéo tay áo nàng rồi dắt vào góc khuất trong điện. Tỷ nữ ra hiệu nàng ngồi vào phía sau bức bình phong, đưa mũ sa cho nàng. Xem ra Lưu Nghĩa Khang không muốn thái tử chú ý đến nàng. Cơ Tự cũng không hành động bừa bãi, ngoan ngoãn đội mũ sa lên, ngồi ngay ngắn trong góc.

Chẳng mấy chốc, thái tử đã ngồi đối diện Lưu Nghĩa Khang, nhìn quanh một vòng rồi oán giận: “Tử hoàng thúc, thúc vô vị quá, điện lớn thế này mà chẳng có mỹ nhân nào để ngắm cho thỏa mắt...”

Thái tử còn chưa nói xong thì ngoại điện lại vang lên tiếng bước chân, một hộ vệ chạy đến bẩm: “Đại tướng quân, Tà Thập Bát đã đến.”

Gần như gã vừa thốt lời, Cơ Tự ngồi phía sau bình phong thả lỏng toàn thân.

Lưu Nghĩa Khang còn chưa lên tiếng, thái tử đã cất lời oang oang trước: “Gi cơ? Tà Thập Bát đến rồi à? Tốt, tốt, mau mời hán vào.”

Lưu Nghĩa Khang lập tức ngăn hộ vệ kia lại: “Khoan đã.” Gã quay đầu cười tít mắt với thái tử, “Điện hạ, người trong thiên hạ đều khen Tà Thập Bát là một danh sĩ phong lưu gan dạ, nhưng trên đời này có ai sống mà không ngay thẳng? Bôn tướn quân vẫn không tin trên đời này tồn tại danh sĩ chân chính. Điện hạ, bôn tướn quân muốn thử Tà Thập Bát một lần, người thấy sao?”

Thái tử cười ha hả, vỗ tay vui mừng: “Hay, hay lắm!”

Được thái tử đồng ý, Lưu Nghĩa Khang hí mắt vừa cười vừa đứng dậy: “Vậy điện hạ không ngại cùng ta ra ngoài xem thử chứ?”

Lúc thái tử và Lưu Nghĩa Khang sóng vai đi ra ngoài, tên phụ tá họ Hà đi đến bên cạnh Cơ Tự, ra lệnh: “Cơ tiểu cô cũng đi chung thôi, nhớ đội mũ sa cho cẩn thận.”

Cứ thế Cơ Tự theo đuôi họ ra khỏi đại điện.

Bên ngoài đại điện, mỗi góc sân đều có binh lính cầm giáo đứng nghiêm. Thái tử không phải là người có tính nhẫn nại, vừa dừng bước đã định sai người đưa Tà Lang vào, nhưng gã còn chưa kịp lên tiếng thì bên ngoài đã truyền đến tiếng nói cất cao: “Tà Thập Bát lang đến!”

Giọng nói vẫn còn vang vọng, Cơ Tự đã thấy lang quân bạch y lâm phong, bạch y phát phơ trong gió, trên mặt mang nét cười ung dung bước đến. Thoắt cái nước mắt Cơ Tự chảy xuống, nàng lăm lăm như đang nói mê: “A Lang...”

Nếu không phải từng tuyệt vọng, nếu không trải qua mấy canh giờ ngồi chờ chết nơi địa ngục này, Cơ Tự sẽ không phát hiện khi nhìn thấy nụ cười tao nhã quen thuộc kia của Tà Lang, nàng lại cảm thấy ấm áp và mong đợi biết mấy. Hóa ra trong thâm tâm nàng luôn hi vọng chàng có thể đến cứu nàng.

Tà Lang một thân một mình đi đến. Nhìn dáng vẻ thần tiên của chàng, thần nhiên coi nơi này như nhà mình, gương mặt Lưu Nghĩa Khang đành lại. Tên phụ tá họ Hà thấy thế lập tức quay đầu, phát tay ra hiệu chém cho đám thị vệ.

Xoạt một tiếng, một hộ vệ cầm nỏ ném xuống đất, cây nỏ không lớn nhưng vừa rơi xuống lửa đã cháy bùng phục. Lúc này mọi người mới phát hiện, trên mặt đất đã được tưới đầy dầu hỏa. Tà Lang đứng lúc đi đến giữa sân, cả người liền vùi trong biển lửa.

Mặc dù thái tử biết Lưu Nghĩa Khang muốn làm khó Tà Lang, nhưng hoàn toàn không ngờ lại căng thẳng đến mức này. Nhìn lang quân bạch y ung dung đứng giữa ngọn lửa, gã khiếp sợ hô lên vài tiếng rồi vội vàng quay sang giục Lưu Nghĩa Khang: “Hoàng thúc, hoàng thúc, thúc làm hơi quá rồi, mau dập lửa, mau cho người dập lửa đi.”

Sắc mặt Lưu Nghĩa Khang vô cùng khó coi, cách ngọn lửa hùng hực, gã nhìn Tà Lang dù thân trong biển lửa vẫn chẳng mấy may xao động, ngược mắt nhìn thẳng gã.

Đến tận khi thái tử hô gọi lần nữa, gã mới hớn hờ cất giọng: “Thế nhân đều ca tụng Tà Thập Bát gan dạ, không ngờ đúng là hơn xa đám con cháu sĩ tộc kia, anh hùng cái thế thật đấy.”

Nói đến đây Lưu Nghĩa Khang giơ tay lên, thế là đám hộ vệ xung quanh ào ào đổ cát dập lửa.

Ngọn lửa tắt ngấm, bộ bạch y trên người Tà Lang cũng bị khói hun đen nhem, nhưng vẫn không che đi được vẻ tao nhã và khí thế át người của chàng. Lúc nhìn chàng thông dong dạo bước trên sân, ánh mắt mọi người cũng vô thức thêm vài phần tôn trọng.

Xưa nay thế gian đều như vậy. Dù cho người cực kỳ hung ác, tự cho là đúng gặp phải một quý tộc chân chính, phong độ ngời ngời và còn được giáo dục kỹ càng, sâu trong nội tâm loại người đó tất nhiên sẽ tự hổ thẹn vì vẻ bên ngoài của mình.

Khi sắc mặt Lưu Nghĩa Khang càng lúc càng sa sầm, Tà Lang thần nhiên tới gần họ. Chàng lướt mắt nhìn một vòng rồi nghiêng nghiêng chuyển đến bóng dáng Cơ Tự ở tít đằng sau, sau đó nhanh chóng dời đi. Tà Lang quay đầu, mỉm cười với thái tử: “Hôm nay may mắn thật, thế mà được gặp thái tử điện hạ. Lần này ta có mang theo chút lễ vật, đang định tặng cho điện hạ, không biết điện hạ có hứng thú không?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Bại Lộ Quan Hệ.

Lẽ vật ư? Thái tử hào hứng nhìn Tạ Lang. Thân là thái tử một nước, bất kể xưa nay tác phong làm việc của gã ra sao, nhưng nói thật lòng thì gã cũng là một người sáng suốt. Chính vì thế sau khi hết nhìn Tạ Lang rồi lại liếc sang Lưu Nghĩa Khang, gã từ từ nhướn mày, đôi mắt sáng quắc.

Thấy thái tử đã hiểu, chàng mỉm cười, lấy một hộp ngọc từ ống tay áo ra đưa cho thái tử, thông dong cất lời: “Điện hạ xem thử món quà này có hợp ý người không?”

Gã nhận lấy hộp ngọc rồi mở ra, bên trong là một miếng ngọc bội Tạ Lang thường mang theo bên mình, bởi vì có khá nhiều người biết nên thậm chí miếng ngọc đó có thể đại biểu cho bản thân chàng.

Bên dưới miếng ngọc bội có một mảnh giấy, trên đó viết vài hàng chữ. Thái tử nhìn lướt qua rồi cười hề hếch bảo: “Món quà này hay lắm, rất hay đấy. Có điều không biết Tạ Thập Bát lang muốn...”

Tạ Lang cười đưa mắt về phía Cơ Tự đứng trong đám người, ung dung nói: “Ta có một người bạn cũ, hiện tại đang ở trong phủ tướng quân. Lần này Tạ Lang đến đây với mong muốn được đưa nàng đi thôi.”

Không chỉ Lưu Nghĩa Khang mà ngay cả thái tử và tất cả người ở đây đều bất ngờ vô cùng. Chàng chẳng buồn ngo ngàng đến Lưu Nghĩa Khang lấy một cái, mà đã trực tiếp đòi người từ chỗ thái tử luôn.

Chỉ trong tích tắc, mặt Lưu Nghĩa Khang đanh lại, gã nghiêng rặng rồi cười hô hô. Lúc gã định nói gì đó thì thái tử đã quay lại hô lớn với đám người: “Vị nào là bạn của Tạ Thập Bát lang?”

Thái tử vừa dứt lời, mấy tỷ nữ đang kiểm kẹp Cơ Tự đồng loạt quay sang nhìn nàng. Cơ Tự mừng rỡ vội vàng hô lên: “Là ta.” Rồi nhanh chóng vùng khỏi đám tỷ nữ, lao đảo lao đến, “Là ta.”

Đây là lần đầu tiên Tạ Lang thấy Cơ Tự chật vật như vậy. Dù nàng đội mũ sa, vẫn chỉnh tề gọn gàng, nhưng khi vừa chạy đến bên chàng đầu gối đã khụy xuống, giọng nói cũng trở nên yếu đuối, cổ kiềm tiếng nức nở trước bao nhiêu con người ở đây.

Cơ Tự như vậy khiến chàng không kiềm lòng được tiến lên dìu đỡ, cũng khiến thái tử mất đi hứng thú. Gã nhìn nàng qua lớp mũ sa, thâm kinh ngạc: Một tiểu cô bình thường thế này cũng đáng để Tạ Thập Bát đánh đổi lớn như vậy sao? Có điều Tạ Thập Bát chịu mất của để chuộc nàng ta, người được lợi ích như gã không nên lăm mồm làm gì.

Thái tử lập tức chuyển sang Lưu Nghĩa Khang đứng một bên, cười giả lả: “Xin Tứ hoàng thúc nể mặt ta, ngày sau trở lại Kiến Khang, bất kể mỹ nhân hay vật báu gì, hoàng thúc cứ việc lên tiếng, bốn thái tử chắc chắn sẽ không từ chối.”

Thái tử ăn nói nhẹ nhàng nhưng cơ mặt Lưu Nghĩa Khang thì không ngừng co giật. Chưa bao giờ gã thấy phần nộ như giờ phút này. Nhưng gã không phải là kẻ ngu dốt, đặc tội một mình Tạ Lang đã đủ rồi, nếu thêm một thái tử thì hậu quả sau này thật khó lường. Tên thái tử chết giẫm này sớm không đến, muộn không đến, sao lại đến cùng lúc với Tạ Lang thế nhỉ? Lát nữa phải điều tra rõ chuyện này, rồi lột da tên gián điệp nào tiết lộ tin tức mới được.

Sau đó Lưu Nghĩa Khang cười miễn cưỡng, vừa nói vừa siết chặt hai nắm tay: “Chỉ là việc nhỏ thôi mà, thái tử cứ tự chủ trương là được.”

Cảm nhận được cơn giận sục sôi của gã, đám hạ nhân và phụ tá xung quanh cúi gằm đầu, không dám thờ mặt hay thốt ra lời nào.

Cơ Tự dù đang được chàng dìu nhưng tay chân vẫn bủn rủn, người mềm oặt. Trong vòng tay vững chãi của chàng, nàng không tài nào giả vờ mạnh mẽ được nữa, vùi mặt vào lồng ngực chàng, nước mắt giàn giụa.

Chàng đến cứu nàng rồi! Cuối cùng nàng đã được thoát khỏi địa ngục này rồi. Thật tốt biết bao! Tạ lang của nàng, Tạ lang mà nàng nhưng nhớ đêm ngày đã đến cứu nàng ra khỏi nơi yêu ma quỷ quái này rồi.

Từ xưa đến nay, việc anh hùng cứu mỹ nhân mãi mãi là câu chuyện cổ tích tươi đẹp. Bởi vì trong lúc con người tuyệt vọng, thành linh xuất hiện vị anh hùng từ trên trời giáng hạ, cứu mình ra khỏi biển lửa. Khoảnh khắc ấy, nỗi xúc động từ tuyệt vọng cực độ đến cảm kích tột cùng là không thể nào tả được. Giống như hiện tại, Cơ Tự mới nhận ra mình yêu Tạ Lang hơn bất cứ lúc nào, thậm chí nàng cảm thấy, kiếp trước mình đã tích được rất nhiều công đức, tu sửa vô số con đường, độ hóa vô số sinh linh mới có được kiếp này kề cận chàng.

Thấy hai người ôm ghì lấy nhau, thái tử đứng bên cạnh tròn mắt tò mò.

“Hai người...” Gã ho khan một tiếng, kè đến hỏi nhỏ, “Tạ Thập Bát, ta có thể xem mỹ nhân của ngươi có đáng về ra sao được không?” Rồi gã lại vội vàng giải thích, “Chỉ đơn giản là bốn thái tử hơi hiếu kỳ thôi.”

Cơ Tự đang nép sát vào ngực Tạ Lang, bất giác cảm thấy không ổn tẹo nào. Nàng đang định quay người đi thì nghe thấy giọng nói Tạ Lang ẩn chứa nụ cười vang lên: “Được.” Thế rồi chàng cúi phăng mũ sa của nàng ra.

Thái tử cũng mặc kệ có thỏa đáng hay không, đi nhanh đến sau lưng Tạ Lang, đặt cằm lên vai chàng ngắm nhìn Cơ Tự. Chi vừa nhìn gã đã định nói: Sao trông tiêu cô này quen quá; nhưng thoát cái lại nghĩ: chắc không phải rồi, có lẽ chỉ là ảo giác thôi.

Sau khi ngắm nghía một phen, gã cười hi hi nói với Tạ Lang: “Tạ Thập Bát, ta thấy mỹ nhân của ngươi cũng thường thôi. Hóa ra ngươi thích kiểu này, sao không sớm nói một chút. Nếu ngươi nói sớm thì bản thái tử sẵn sàng tặng ngươi chục người ngay ấy chứ.”

Còn có chục người như Cơ A Tự sao? Tạ Lang bật cười, chấp tay với thái tử: “Điện hạ, phụ nhân của ta đã đứng không vững rồi, ta phải đưa nàng đi khám đại phu đây. Cáo từ.”

Chàng chẳng buồn đoái hoài đến Lưu Nghĩa Khang, bế thốc Cơ Tự lên, quay người đi thẳng ra ngoài. Mãi cho đến khi Tạ Lang đã bước ra khỏi cổng, hai mắt Lưu Nghĩa Khang vẫn còn đờ đờ sát khí.

Thái tử ở lại phủ của Lưu Nghĩa Khang đến tối mới rời đi. Tiễn thái tử về xong, Lưu Nghĩa Khang vừa vào sân, đám hạ nhân đã rối rít quỳ mọp khắp nơi. Gã ngồi trên sập, quắc mắt lau chùi thanh chủy thủ.

Lát sau, một hộ vệ chạy đến bẩm báo: “Bẩm đại tướng quân, Tạ Lang dẫn theo hai trăm hộ vệ đến tá túc ở phủ đệ của một gã thế tộc tên là Chu Hưng.”

Lưu Nghĩa Khang gầm lên: “Chu Hưng? Được lắm, tối nay ngươi dẫn quân giả trang thành đạo tặc, canh ba huyết tẩy cả nhà Chu Hưng, giết luôn cả bọn Tạ Thập Bát cho ta, không được để một ai sống sót.” Nói đến giết người, cánh mũi Lưu Nghĩa Khang phập phồng kích động, “Ngươi nghĩ rằng lấy thái tử làm lá chắn thì ta sẽ phải chịu thua ngươi sao? Vốn định nắm giữ một nhược điểm của ngươi để ngày sau làm khó, bây giờ thì các ngươi hãy chết hết đi.”

Cả đám phụ tá biết rõ quyết định của gã có nghĩa là tự hủy một nghìn nhưng giết địch chỉ tám trăm, không hề có lợi ích. Nhưng thấy đại tướng quân nhà mình đang đắm mình trong cảm giác hưng phấn và điên cuồng quá đáng sợ nên không ai dám hó hé khuyên can.

Gã gọi một số người đến, sau khi căn dặn chi tiết hành động thì nhắm mắt lại, thầm nghĩ: Chỉ cần không lộ manh mối, người Trần Quận Tạ thị cũng chẳng làm gì được ta.

Tuy nhiên vào lúc này bỗng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, mấy tên hộ vệ xông vào quỳ phịch trước mặt gã: “Đại tướng quân, không tốt rồi ạ, phủ tướng quân bỗng bùng bốc cháy, thể lửa quá lớn đến giờ này vẫn chưa dập được!”

“Sao kia?”

Gã đứng bật dậy, nhìn về phía Đông Nam rồi cuống cuồng lao ra ngoài. Đứng trên đài cao nhìn phủ đại tướng quân kéo dài hàng chục dặm chìm trong khói lửa ngùn ngụt, gã kinh sợ gợn dờ quát lên: “Mau, điều động tất cả nhân mã toàn lực dập lửa!”

Bởi vì đông người nên dù lửa lớn nhưng chỉ trong chốc lát đã được dập tắt. Cũng vào thời điểm đó, mấy hộ vệ của thái tử đột nhập vào thư phòng của gã, ôm ra một món đồ rồi lập tức bẩm báo với thái tử: “Điện hạ, người mau xem thứ này đi.”

Thái tử đi đến xem, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ. Tiếp theo gã dẫn mấy trăm người hùng hổ chạy đến trước mặt Lưu Nghĩa Khang đang chỉ huy mọi người cứu hỏa, ném mạnh thứ đó xuống đất, lạnh lùng quát to: “Lưu Nghĩa Khang bí mật giấu long bào, mưu đồ tạo phản. Người đâu, bắt hán lại cho bản thái tử!”

Lưu Nghĩa Khang kinh hãi, nhìn thấy bộ long bào cháy xém dưới đất, nhất thời hai mắt tối sầm, suýt ngất.

Bên này Tạ Lang bế Cơ Tự lên xe ngựa, vừa vào trong xe nàng đã òa khóc nức nở. Chưa bao giờ thấy nàng khóc đau lòng như thế, chàng vừa nhẹ nhàng vỗ lưng nàng vừa thủ thỉ trấn an: “Đừng sợ, đừng sợ, đã qua cả rồi.”

Qua hồi lâu nàng mới kiềm chế lại, thút thít nói: “Ta, ta sợ lắm.”

Tạ Lang cúi đầu hôn lên tóc nàng: “Ta biết, ta biết.”

“Ta chưa từng gặp ai đáng sợ như gã, tên Lưu Nghĩa Khang kia quả thật là giết người không chớp mắt.”

“Người như thế rất nhiều, chuyện đã qua rồi thì quên gã đi thôi.”

Thoáng chốc nàng lại ghen ngào: “Ta rất nhớ chàng... vẫn luôn nghĩ đến chàng...”

Lần này Tạ Lang im lặng hồi lâu, mới từ từ siết chặt vòng tay ôm nàng. Qua một hồi, khi xe ngựa đã đến phủ Chu Hưng, Cơ Tự mới ngại ngùng nói nhỏ: “Xiêm y của chàng đã bẩn mất rồi.” Là do nước mắt nàng thấm ướt.

Tạ Lang khẽ cười: “Không sao.”

Nàng từ từ tách khỏi người chàng, cúi đầu lẩm bẩm: “Cũng may thái tử đến kịp thời.”

Tạ Lang nghe thế lại cười phì, nghe thấy tiếng cười của chàng, Cơ Tự lập tức tỉnh ngộ: “Là chàng phái người dụ gã đến à?”

Chàng không trả lời nhưng Cơ Tự đã đoán ra được phần nào, âm thầm kinh hãi: “Mới vừa rồi chàng đưa cho thái tử gì thế?”

Đây chính là tính cách của Cơ Tự, chàng làm nhiều việc vì nàng như vậy, nàng luôn ghi nhớ trong lòng để có ngày đền đáp. Nhưng Tạ Lang chỉ lẳng lặng nhìn nàng, lát sau khóe môi nhếch lên, nhẹ nhàng nói: “Cũng không có gì, chỉ cho gã một trang viên thôi.”

“Một trang viên? Trang viên rộng không? Trong đó có gì?”

Không biết Tạ Lang nghĩ thế nào, mỉm cười một hồi mới thờ ơ cất lời: “Là một trang viên ở đất Thục, ừ, có một vạt mẫu ruộng tốt, một mỏ muối và một số lâu các.”

Một vạt mẫu ruộng tốt và một mỏ muối á? Cơ Tự ngẩng phắt đầu nhìn chàng: “Toàn bộ trang viên nhà ta còn chưa đến một phần năm trang viên đấy cơ.” Vạt mẫu ruộng tốt cũng không là gì, quan trọng là mỏ muối kia, nó còn quý hơn cả mỏ vàng nữa kia.

Tạ Lang cười âm áp, kẻ người đến, đặt môi lên tai Cơ Tự, dịu dàng thì thầm: “A Tự cứ xem đấy là sinh lễ đi.” Rồi chàng lại rủ rì, “Làm sao đây? Ta đã đưa sinh lễ rồi, A Tự có muốn lui cũng không được đâu. Làm thế nào mới tốt bây giờ?”

Được Tạ Lang nhắc nhở, nàng lập tức ý thức được một vấn đề quan trọng: Nàng ôm rịt lấy Tạ Lang trước mặt thái tử, mà chàng còn cời mũi sa của nàng ra cho thái tử nhìn rõ nữa. Và hơn thế, thái tử là một tên mồm miệng bép xép, đã biết mình và Tạ Lang có tư tình, còn biết Tạ Lang bất chấp mọi giá để cứu nàng. Nhất định không bao lâu sau, cả Kiến Khang đều sẽ biết chuyện của nàng và Tạ Lang cho xem. Từ nay về sau, nàng không thể trốn tránh chàng được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Ghen Ghét.

Sau một đêm ở lại phủ Chu Hưng, sáng sớm Tạ Lang liền dẫn Cơ Tự lên đường. Hành trình lần này vô cùng thuận lợi, cả đội ngũ hai trăm người nhưng chỉ có một xe ngựa, nàng và Tạ Lang dành ngồi chung với nhau. Cơ Tự vẫn còn chưa hết hoảng loạn, luôn mê man và mơ thấy ác mộng, nên chẳng còn tâm trí nào nghĩ đến chuyện hai người ngồi cùng một xe sẽ đem đến những điều dị nghị nữa.

Chưa đến hai ngày, đội ngũ của họ đã hội hợp với đội của Tạ Nhị Thập Cửu.

Cơ Tự đang mơ màng trong xe thì chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng reo hò liên phần chấn憾 lên. Nàng từ từ ngồi dậy, nghe thấy Tạ Nhị Thập Cửu ở bên ngoài nói: “Sau này Trần Quận Tạ thị ta phải chú ý Lưu Nghĩa Khang rồi. Thập Bát huynh, huynh làm gì cũng tốt, chỉ mỗi tội mềm lòng quá. Nếu đã đốt hai phụ đệ của gã thì cần gì đặt tội danh làm giả long bào làm gì? Nếu long bào kia là thật thì chẳng phải huynh đã thay gia tộc trừ khử hậu hoạn rồi sao.”

Long bào giả? Là sao ấy nhỉ? Cơ Tự giật mình, càng nghiêm túc đóng tai lắng nghe.

Đến thời điểm này Tạ Lang mới lên tiếng, trong giọng nói thấp thoáng mỉa mai: “Lưu Nghĩa Khang là Đô đốc quân sự tám châu, bản thân gã lại năng chinh thiện chiến. Hiện tại Bắc Ngụy vừa bình định phương Bắc, Lưu Tổng ta chưa có anh tài kiệt xuất nào có thể thay thế Lưu Nghĩa Khang cả.” Cho nên gã không thể chết được.

Rồi chàng lại bảo: “Có điều cho dù cuối cùng có phát hiện ra sự việc long bào lần này là giả thì trong lòng bệ hạ cũng sẽ có gút mắc với gã. Chắc chắn mấy năm tới gã sẽ bót ngang tàng đi thôi.”

Tạ Nhị Thập Cửu thờ dãi: “Thập Bát huynh, huynh tự phụ quá. Huynh suy đoán Lưu Nghĩa Khang không làm gì được huynh, huynh không sợ gã trả thù nên mới làm vậy sao?”

Tạ Lang không trả lời. Thấy bên ngoài trở nên yên lặng, Cơ Tự thoáng cử động, nghe thấy động tĩnh chàng liền dịu dàng hỏi: “Nàng tỉnh rồi hả?”

Không nghe Cơ Tự đáp lại, Tạ Lang khẽ cười bên ngoài xe ngựa. Tạ Nhị Thập Cửu ngạc nhiên khi thấy huynh trưởng mình bỗng cười vui vẻ như thế: “Thập Bát huynh đang cười gì thế?”

Cách rèm xe, giọng nói của Tạ Lang mang theo vài phần dí dỏm: “Ta đang nghĩ, chắc chắn giờ phút này người nào đó đang làm rùa rút đầu, cho rằng chỉ cần nàng không lên tiếng thì sẽ không ai biết nàng và ta cùng ra cùng vào, cùng gối cùng xe cả.”

Ai cùng gối cùng xe với chàng? Lời này rõ là nói oan mà!

Cơ Tự tức tối kéo xoẹt rèm xe ra, lừ mắt nhìn Tạ Lang. Song, rèm vừa nhấc lên đã đối mặt với cái nhìn của đám người Tạ Quảng, ánh mắt họ đông đầy nét cười, khiến Cơ Tự ngại ngùng đỏ bừng mặt. Nàng định phản bác lại chàng vài câu nhưng lời đến khóe miệng lại đành nuốt xuống, vội vàng kéo rèm xe lại.

Đám Tạ Quảng cười phá lên, Tạ Nhị Thập Cửu cũng buồn cười: “Thập Bát huynh, sao đã đến mức này mà vẫn còn chưa thu phục được à?”

Tạ Lang cười nhưng không nói, trái lại Tạ Quảng bên cạnh lại vui mừng trả lời thay: “Nhị Thập Cửu lang không hiểu rồi, con cá này dù đã nằm lên thớt nhưng vẫn cố vùng vẫy vài cái đấy. Thập Bát lang chỉ đang hưởng thụ tư vị tình thú thôi.”

Tình thú con khi, lên thớt con khi ấy!

Trong xe ngựa, Cơ Tự oán hận hai tiếng rồi ù rừ dựa vào vách. lát sau đoàn xe dừng lại, Cơ Tự lập tức nhảy xuống báo người sắp xếp cho nàng một chiếc xe khác rồi vội vàng chui vào, không chịu lộ mặt ra nữa, cứ như sợ người ta thừa dịp lời nàng xuống vậy.

Hành động ngây ngô của nàng lại khiến cho mọi người có thêm một trận cười vui vẻ nữa.

Chặng đường tiếp theo, Cơ Tự như đã quên hết tất cả phiền não, lại nói nói cười cười với nhóm Tạ Quảng, tinh thần rất phấn khởi, tò mò về tất cả mọi thứ xung quanh, khiến Tạ Nhị Thập Cửu không khỏi liếc nhìn nàng và Tạ Lang vài lần.

Nửa tháng sau, đoàn người đã đến huyện Chiêu, khá gần với Bắc Ngụy. Tạ Nhị Thập Cửu cất tiếng vang dội: “Phía trước là huyện Chiêu, nơi này có trang viên của Trần Quận Tạ thị ta, lần này chư vị đi đường mệt nhọc, có thể nghỉ ngơi ở đây vài ngày.”

Năm trăm bộ khức liền hoan hô, ngay cả Cơ Tự cũng cảm thấy vui mừng. Tạ Nhị Thập Cửu thấy Cơ Tự tươi cười rạng rỡ từ đằng xa, liền dời mắt đi thăm ngẫm: Phụ nhân của Thập Bát huynh đúng là gan dạ thật, vừa thoát khỏi nơi quỷ quái của Lưu Nghĩa Khang được mấy ngày đã lấy lại tinh thần. Y nhớ có một năm, hai lang quân thế tộc nào đó đến ở nhờ trong phủ của Lưu Nghĩa Khang, thế mà khi trở về bị kinh hãi rất lâu mới khỏi bệnh.

Ngoài cổng huyện Chiêu có rất nhiều người nghênh đón, ngoài những nhà phú hào trong huyện còn có quân sự và hạ nhân của trang viên Trần Quận Tạ thị.

Huynh đệ Tạ Lang không trò chuyện nhiều với họ, cứ thế đi thẳng vào trang viên. Sau khi vào ở, việc đầu tiên của Cơ Tự là tắm táp thật thoải mái, tiếp đến là làm theo tập tục, tất cả mọi người đều đi ra ngoài đón nhận nghi thức long trọng, bước qua chậu than, hơ lửa xua đi yêu ma quỷ quái và những vật âm tà trên đường.

Đến khi xong xuôi lại bắt đầu nhập tiệc đón gió tẩy trần. Trong những buổi yến hội như vậy, vị trí của mỗi người đều được bố trí hợp lý, đương nhiên chỗ của Cơ Tự được sắp ngồi phía sau Tạ Lang, cách nhau bằng một bức bình phong. Sắp xếp thế này đã xem như nàng là nữ nhân của chàng rồi.

Đến lúc này, Cơ Tự cũng cảm thấy biện mình không còn ý nghĩa, thế là nàng ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn phía bên phải chàng, lẳng lặng ăn uống.

Sau màn ăn uống là ca múa linh đình, trong trang viên có nuôi gia kỹ biểu diễn những nhạc khúc lưu hành đương thời cho mọi người thưởng thức. Cảnh náo nhiệt như thế kéo dài ba ngày, bởi vì danh tiếng của Tạ Lang vang xa nên người đến bãi phòng rất nhiều, gần như nàng không có cơ hội nói chuyện với chàng.

Chẳng mấy chốc nàng đã ở đây được bốn ngày, những mệt mỏi đường xa đã dần dần tan biến, cả người tinh lực tràn trề. Thế là nhân lúc thấy Tạ Lang đi ra ngoài thăm hỏi bạn bè, nàng cũng trang điểm đội mũ sa ngồi vào xe ngựa, rời khỏi trang viên, đi dạo phố phường dưới sự bảo vệ của nhóm bộ khức Tạ thị.

Nhưng khi vừa đến cổng trang viên lại bất ngờ gặp phải một đội xe. Họ nhìn xe ngựa Cơ Tự và bộ khức xung quanh nàng với ánh mắt dò xét, rồi bỗng một tiếng nói thiếu nữ yêu kiều truyền đến từ trong chiếc xe ngựa dẫn đầu: “Chờ chút đã.”

Tiểu cô kia lộ đầu ra hỏi một bộ khức trong đoàn Cơ Tự: “Bên trong là ai?”

Hiển nhiên tiểu cô này có thân phận không hề nhỏ, bộ khức Tạ thị khách khí trả lời: “Bẩm Thắm tiểu cô, trong xe chính là người của Thập Bát lang..”

Không đợi y nói hết, Thắm tiểu cô lập tức ngắt lời: “À, ta biết rồi, chính là người đã mang đến phiền phức lớn cho Thập Bát lang, khiến chàng tổn thất một trang viên thượng hạng đấy mà. Dáng vẻ trông thế nào, là Cơ thị nữ đúng không? Ta đã nghe được chuyện này từ thái tử.”

Mấy xe lừa phía sau cũng truyền đến tiếng thiếu nữ bàn tán riu rít: “Ta cũng nghe thấy chuyện này, thật là không đáng cho Tạ Thập Bát lang mà.”, “Đi qua đó xem thử thôi.”

Trong nháy mắt, năm sáu xe lừa của nhóm tiểu cô thế tộc liền bao vây xe ngựa Cơ Tự. Đặc biệt là Thắm tiểu cô kia, xe lừa nàng ta vừa chạy đến đã vung tay vền phát rèm xe Cơ Tự lên.

Tính ra năm nay Cơ Tự mười lăm tuổi, thật sự đã là mỹ nhân rồi, nhưng vì đối tượng “thông đồng” của nàng chính là Tạ Lang được xưng tào nhả đệ nhất Giang Nam, vì vậy kiểu xinh đẹp như Cơ Tự không được người khác đánh giá cao.

Mấy tiểu cô kia nhìn xoáy vào nàng không buồn che giấu vẻ ghen ghét. Theo họ, dù là thân thế hay bất kỳ điểm nào của Cơ Tự đều không xứng với Tạ Lang, vậy mà một người như vậy được Tạ Lang coi trọng, được chàng trả mất một khoản lớn để cứu về thì thật là thiệt thòi.

Thẩm tiểu cô kia cười chê: “Cư thị nữ, người cảm thấy người như người đáng giá bằng một trang viên sao?”

Mấy tiểu cô khác cũng hòa theo: “Đúng đấy, kiểu nhan sắc tầm thường như người mà đáng để Tạ Thập Bát lang tổn thất nhiều như vậy thật là khó hiểu.”, “Cư tiểu cô, chỉ sợ mười đời của người cộng lại cũng không kiếm được số tiền bằng một trang viên đó đâu.”, “Nhìn cái kiểu bần hàn của ả chị sợ là cộng hết gia sản lại cũng không đến năm mươi lượng vàng nữa kia.”, “Này, Cư tiểu cô, Tạ Lang là biểu ca của ta, cô không định quên bằng trang viên kia đi đấy chứ? Cô định chừng nào mới kiếm tiền trả lại cho biểu ca ta hả?”

Mấy tiểu cô này tranh nhau sỉ vả, càng nói lại càng khó nghe. Đã thế lại không nhận được câu trả lời của Cư Tự, họ càng lúc càng kích động, càng lúc càng tức giận.

Màn xe Cư Tự được người khác kéo xuống, một bộ khúc Tạ thị lạnh lùng cất lời: “Xin chur vị nhường đường, chúng tôi phải đi rồi.” Không đợi họ đồng ý, xe ngựa Cư Tự đã cưỡng ép xông ra ngoài.

Bởi vì gặp phải việc này nên tâm trạng nàng ủ ê, lững thững đi dạo một vòng rồi quay về. Sau khi vào viện, bộ khúc khi nãy ra mặt cho nàng bỗng dừng bước lại, quay người về phía nàng: “Cư tiểu cô, ta là Tạ Nam, do lang quân phái đến bảo vệ cho cô. Sau này cô có phiền phức gì cứ trực tiếp đến tìm tôi.” Sau khi tự giới thiệu, y lại nói, “Cô đừng để ý lời nói của mấy tiểu cô kia, gia tộc của họ đã suy tàn, hôn nhân đã sớm biến thành ‘tài hôn’ rồi. Chẳng qua họ ghen ghét với cô thôi, cô đừng để ý.”

Hai chữ “tài hôn” này Cư Tự cũng biết. Chính là một vài thế tộc suy tàn bắt đầu mang hôn nhân của con cháu mình công khai ra giá. Thẩm tiểu cô vừa rồi thuộc gia tộc Ngô Hưng Thẩm thị từng tài ba nhất Giang Đông, con cháu danh giá, nên lúc cưới gả, nếu như không tìm được nhà môn đăng hộ đối thì sẽ lựa chọn kiểu tài hôn lưu hành này. Nói cách khác, họ sẽ gả con gái mình cho một dòng dõi thấp hơn, để đổi lấy một khoản sinh lễ cực lớn. Cho nên kiểu hôn nhân này chính là cuộc mua bán, đôi chác khiến người ta khinh thường.

Vì thế khi họ biết tất cả chuyện Tạ Lang làm vì nàng càng khiến họ chướng mắt và đố kỵ, bèn kéo nhau đến châm chọc một phen.

Thoảng chốc đã đến chạng vạng, trong đình viện lại vang lên tiếng ca múa, Cư Tự ngồi sau bình phong thỉnh thoảng liếc nhìn Tạ Lang, vừa nhìn vừa nghĩ: Thái tử đã lan truyền chuyện này khắp nơi, không biết A Lang có biết không nữa?

Cư Tự cảm thấy mình phải nhờ Tạ Lang viết một phong thư cho thái tử, tóm lại, cứ đà này hai người đều bất lợi.

Đang lúc nàng suy nghĩ miên man thì bỗng nghe thấy một vị trưởng giả hỏi Tạ Lang: “Thời gian gần đây Thập Bát lang có nghe thấy chuyện khiến lòng dân bốn huyện Trần, Phù, Hối, Hàn Sơn bàng hoàng không?”

Gần như vừa nghe thấy tên bốn huyện này, trong đầu Cư Tự liền ào ạt hiện lên rất nhiều việc.

Cuộc đối thoại vẫn tiếp tục truyền đến tai nàng.

“Vùng biên cảnh như chúng ta không tốt ở điểm này. Dù thứ hạng người vàng thau lẫn lộn, giặc cướp thành đàn.”

“Mấy năm nay thế lực của Võ Lăng vương càng lúc càng to lớn, lần này tin tức Bắc Ngụy binh loạn được Nhu Nhiên truyền đến, người vui vẻ nhất chính là y và đám đạo tặc kia. Nghe nói lần này họ định tấn công bốn huyện đó, Bắc Ngụy cũng đã tập trung hỏa lực ở biên cảnh, có lẽ ít ngày nữa sẽ xuôi Nam.”

Kiếp trước, chuyện Võ Lăng vương chuẩn bị tấn công bốn huyện này từng được lan truyền rộng rãi. Nhớ khi ấy, mấy nhà phú hào vùng này rồi rít bán đất đai, trang viên và cửa hàng, vội vàng chạy nạn xuống phía Nam. Nhưng mọi người không ngờ, thực tế Võ Lăng vương đã bệnh nặng, cuộc tấn công lần này là do y tung tin đồn thất thiệt, định đánh lạc hướng mọi người mà thôi.

Một tháng sau, tin tức về Võ Lăng vương sẽ được tiết lộ, mà đám cướp lớn nhất ở bốn huyện này cũng giải tán, thế là nơi đây trở thành bình an nhất vùng biên cảnh. Tháng sau nữa, triều đình phái một đội quân hùng mạnh đến đóng quân xung quanh mấy huyện này. Từ lúc đó, giá đất đai, trang viên, cửa hàng lại tăng lên vùn vụt, hơn gấp mười lần giá ban đầu.

Cư Tự nghĩ đến đây, tim đập thình thịch, vừa kích động vừa hưng phấn. Nhìn Tạ Lang ngồi cách đó không xa, Cư Tự nheo mắt nghĩ: Nếu mình không chế thích đáng, tất nhiên sẽ kiếm được một khoảng lớn cho xem. Đến lúc đó ta lại đường hoàng mang số tiền đấy trả chàng trước mặt mọi người, để xem đám tiểu cô Thẩm thị kia còn dám nói gì ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Đêm đó, lúc Tạ Lang trở về phòng, từ xa đã thấy Cư Tự cúi đầu bồn chồn đi qua đi lại trước cửa phòng chàng, liền dừng bước lại. Tạ Quảng liếc sang lang quân nhà mình rồi nhìn Cư Tự, không nhìn được cười thích thú: “Thật là hiếm có, thế mà hôm nay Cư tiểu cô lại chủ động đến tìm lang quân cơ đấy.”

Tạ Tịnh bên cạnh cũng hòa theo: “Mấy ngày nay Cơ Tiểu cô không được nói chuyện với lang quân, đang lúc tình nồng đương nhiên là phải tương tư thôi.”

Nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, Tạ Lang mỉm cười rồi cất bước đi về phía Cơ Tự. Mấy hộ vệ đều đứng lại, vui vẻ nhìn đôi tình nhân.

Thoáng chốc chàng đã đi đến trước người Cơ Tự đang cúi đầu suy tư, nhìn bóng dáng mảnh mai ẩn chứa nét quyến rũ, giọng Tạ Lang cất lời khê khàng: “A Tự.”

Cơ Tự ngẩng phắt đầu, sai bước nhào đến Tạ Lang, nghiêm túc nói: “A Lang chàng có tin ta không?”

Tạ Lang khá ngạc nhiên, nhìn nàng một hồi mới dịu dàng bảo: “Tất nhiên tin rồi.” Dứt lời chàng nắm tay nàng định đi vào phòng.

Nhưng Cơ Tự lại không chịu đi theo, nàng chỉ níu chặt tay chàng lại, nhìn xoáy vào chàng hỏi: “A Lang, ta cần tiền, rất nhiều tiền. Ta biết một cách kiếm tiền, có thể chàng không biết, việc kinh doanh giống như đánh giặc vậy, chỉ cần nắm sáu phần thắng là có thể ra tay, nắm chắc được bảy phần thì có thể dốc hết sức đánh một trận. Bây giờ ta nắm chắc bảy phần rồi, mà còn vô cùng thuận lợi, tiền lời kiếm được chắc chắn gấp ba bốn lần hoặc thậm chí gấp năm sáu lần tiền vốn bỏ ra lúc ban đầu.”

Nàng nhìn chàng, nghiêm túc bảo: “A Lang, chàng cho ta mượn tiền đi, càng nhiều càng tốt.”

Tạ Lang nhìn nàng đắm đắm. Không biết tại sao, Cơ Tự lại có một cảm giác, giờ phút này ánh mắt chàng trong suốt đến mức như thể nhìn thấu tất cả,

như thể nhìn thấu được bí mật nàng giấu sâu tận đáy lòng. Nhưng giờ khắc này, đối mặt với ánh mắt ấy, nàng lại không muốn né tránh, bởi vì né tránh là chột dạ, nghĩa là nàng chỉ nói xằng bậy mà thôi.

Lúc này Tạ Lang nhoen khoe môi, quay lại ra lệnh với Tạ Quảng: “Gọi Lý Hữu Tín đến đây.”

Lý Hữu Tín là một nho sinh trung niên trầm ổn, làm quân sự quản lý hết tiền bạc, tài sản của trang viên. Y cúi đầu hành lễ với Tạ Lang: “Tham kiến Thập Bát lang.”

Chàng ôn hòa hỏi: “Trong tay ngài hiện giữ bao nhiêu vàng?”

Lý Hữu Tín lập tức bẩm: “Năm nghìn vàng ạ.”

Đúng lúc này, Cơ Tự phía sau Tạ Lang thốt lên: “Vẫn còn ít quá.” Nàng cần nhiều nữa cơ, năm nghìn nếu tăng lên gấp mười thì cũng chỉ được năm vạn. Năm vạn còn không bằng một góc trang viên kia của Tạ Lang nữa.

Nghe thấy Cơ Tự bảo năm nghìn vàng vẫn còn ít, tất cả đều giật mình, đặc biệt là Lý Hữu Tín. Y nghi ngờ nhìn Cơ Tự, thầm nghĩ: Chắc là tiểu cô này cần tiền rồi.

Đúng lúc này, tiếng nói êm ái của Tạ Lang truyền đến: “Tạ Quảng, Tạ Tài, Tạ Tịnh.”

“Có ạ.”

“Cầm tín vật của ta, đi mượn mấy thế gia của huyện Chiêu...” Lần này Tạ Lang còn chưa nói hết, Cơ Tự đã bổ sung ngay, “Nói cho bọn họ biết, ba tháng sau trả lại, đồng thời lãi gấp hai lần tiền lãi thông thường.”

Câu nói của nàng lại khiến mấy người trong trang viên sững sốt lần nữa. Họ liếc nhìn Cơ Tự rồi quay sang Tạ Lang, đều thầm nghĩ: Đến cùng là tiểu cô này có lai lịch gì mà khiến cho Thập Bát lang tin tưởng như thế nhỉ?

Phải biết rằng xưa nay con người Tạ Lang lời nói đáng giá nghìn vàng, từ hồi còn bé đã không phát ngôn bừa bãi, nói là làm. Mà một người như thế lại bằng lòng làm chỗ dựa cho một tiểu cô...

Đám Tạ Quảng khá thân với Cơ Tự, tất nhiên họ biết Cơ Tự cũng là người không bao giờ phát ngôn bừa bãi, nếu đã nói ra thì chắc chắn suy xét kỹ cả rồi, nên họ vui vẻ thi hành mệnh lệnh của Tạ Lang ngay.

Chuyện vay tiền rất suôn sẻ, mang danh tiếng của Tạ Lang ra, gần như chỉ trong một buổi tối, Tạ Quảng Tạ Tài đã mượn được bốn vạn vàng từ bốn thế tộc. Lần này tiền vốn trong tay Cơ Tự đã có đến bốn vạn năm nghìn vàng.

Con số này không nhỏ, nên hôm sau Cơ Tự lên đường gần như đã dẫn theo tất cả bộ khúc của Tạ Lang và Tạ Nhị Thập Cửu. Nhìn đám bụi đoàn người đầy lên, Tạ Nhị Thập Cửu cười khò: “Thập Bát huynh, huynh dung túng cho phụ nhân của huynh quá đấy.”

Tạ Lang mỉm cười đứng trông theo, lát sau mới nói: “Con người Cơ Tự không thích nợ ân tình người khác. Lần này ta đổi một trang viên cứu nàng, mấy ngày nay nàng vẫn tâm sự nặng nề. Cho nên nàng vội vàng muốn kiếm tiền trả lại ta thôi.” Nói đến đây, vẻ mặt chàng vẫn tự nhiên nhưng giọng nói dần lạnh lùng, “Ta cứ để mặc nàng một lần, nếu lần này thất bại thì từ nay về sau nàng sẽ ngoan ngoãn chịu theo ta.”

Lý Hữu Tín đứng phía sau vốn cho rằng Tạ Lang vui vẻ đi mượn bốn vạn năm nghìn vàng để cho Cơ Tự kinh doanh, tất nhiên là tin tưởng vào tài năng của nàng. Nhưng những gì y vừa nghe thấy, rõ ràng là không đúng chút nào. Ý của Tạ Lang là cho tiểu cô kia bốn vạn năm nghìn vàng để nàng tung hoành, chỉ để đổi lại thái độ cung kính quy phục của nàng thôi. Tiểu cô này quan trọng đến cỡ nào mà đáng để Tạ Thập Bát của Trần Quận Tạ thị đem tài phú ra để thu phục lòng nàng cơ chứ?

Còn Thảm tiểu cô của Ngô Hưng Thảm thị cũng đang ở đó cười lạnh: Đứng là to gan, một tiểu cô còn bé tuổi mà dám dùng danh nghĩa Tạ Thập Bát vay hơn bốn vạn vàng, ta xem thử sau này ả mất hết vốn liếng sẽ thế thảm thế nào.

Trên thực tế, không chỉ Thảm tiểu cô mà tất cả mọi người biết chuyện này đều thầm nghĩ: Tạ Thập Bát làm việc thật đúng là bí hiểm. Cơ tiểu cô kia làm việc hoang đường như thế chỉ sợ không được Tạ Thập Bát cưng chiều mấy ngày đâu.

Bốn huyện Trần Phù cách huyện Chiêu khá gần, đoàn người Cơ Tự giục ngựa chạy băng băng chỉ trong năm ngày đã gần đến nơi rồi. Nhìn dân chúng trên đường càng ngày càng đông, về mặt họ vô cùng chật vật, đám Tạ Quảng nhìn lại Cơ Tự, thấy nàng vẫn im lặng nên cũng không dám hỏi nhiều.

Trông đám người khiêng xách đồ đạc hùng hục chạy nạn, nhóm bộ khúc của Tạ Nhị Thập Cửu nhìn Cơ Tự, không nhịn được nói: “Thế đạo hiện nay gần như không lưu thông hàng hóa, kiếm tiền là chuyện rất khó.”

Cơ Tự cười không đáp. Đúng lúc này, Tạ Quảng thấy được một đoàn xe nhỏ phía đối diện, chợt ồ lên. Cơ Tự tò mò nhìn theo ánh mắt hắn, thấy vị lang quân mang vài phần phong thái bất phàm, đáng vẻ tuần tú ngồi trong chiếc xe ngựa đi đầu liền tò mò hỏi: “A Quảng, người biết y à?”

Tạ Quảng bảo: “Người đó tên là Hoa Minh, là người khá nổi tiếng ở chỗ tôi. Y rất thông minh, bất cứ tài nghệ mới nào trên thế gian y đều dễ dàng học được. Nhớ khi đó cả huyện tôi đều gặp họa, đói khổ rét lạnh, chỉ có Hoa Minh kiếm được tiền, sống rất tự tại an nhàn.” Nghe giọng Tạ Quảng đầy cảm khái, chứng tỏ thời thiếu niên hắn rất sùng bái lang quân kia rồi.

Nói xong đội xe kia cũng đã tới, Tạ Quảng lập tức quát ngựa chạy đến, nhiệt tình bắt chuyện với Hoa Minh.

Khi xe ngựa Cơ Tự đến gần, nghe thấy Hoa Minh khỏ sở tâm sự: “Đường xá khó đi, đạo tặc thành đàn, cả một huyện thành lớn như vậy cũng không có chợ búa nào đáng hoàng. Dân chúng mua bán đều là lấy vật đổi vật, tiền từ thù Kim thượng ban hành ở đây không ai dùng. A Quảng, thời nay sao mà sinh sống hay kiếm tiền đều khó thế?”

Kiểm tiền khó lắm sao? Biết rõ những việc Cơ Tự đã làm, Tạ Quảng thoáng nhìn về phía nàng: Cứ nhìn Cơ tiểu cô xem, kiếm tiền rõ ràng là chuyện rất dễ mà.

Sau khi tạm biệt Hoa Minh, đội ngũ giục ngựa đi tiếp. Càng đến gần bốn huyện kia càng gặp nhiều dân chạy nạn. Ở đầu phố đều là dân chúng cơ khổ mang con cái đi bán, treo giá công khai.

Đến lúc này, dù là nhóm bộ khúc của Tạ Lang cũng nghi ngờ nhìn nàng. Người ở đây cực khổ bốn ba đều không có được miếng cơm ăn, sao Cơ tiểu cô lại chắc chắn kiếm được tiền?

Đến ngã rẽ về hướng bốn huyện thành, Cơ Tự dừng lại, gọi nhóm Tạ Quảng, Tạ Tịnh đến an bài: “Truyền lệnh xuống, tất cả xe ngựa đều hạ huy hiệu xuống, mọi người đều thay áo gấm, mặc áo vải bố bình thường.”

Họ nhất trí làm theo yêu cầu của Cơ Tự. Đến giữa trưa ngày hôm sau, đội ngũ đã đi tới huyện thành thứ nhất, huyện Phù. Cửa hàng trên phố huyện Phù hiện giờ đã đóng cửa gần hết, người qua kẻ lại trên đường rất khản trương, mà trước mỗi cửa hàng còn mở thì đầy khát cái ăn xin.

Đến mức này Cơ Tự không cần tìm lái buôn nữa, những người mặt ủ mày ê trong cửa hàng nghe nói nàng muốn mua liền mừng rỡ như điên. Thậm chí lúc Cơ Tự trả giá thấp hơn một nửa, họ đều dứt khoát bán ngay.

Sau khi nắm được giá thị trường, Cơ Tự bảo nhóm Tạ Tài chia nhau đi đến ba huyện, đồng thời mua hết những đất đai, trang viên, cửa hàng của ba huyện kia.

Lúc nhóm Tạ Tài xuất phát, Cơ Tự dặn đi dặn lại không được tiết lộ bối cảnh của Trần Quận Tạ thị. Mà trên thực tế, chuyện này không cần nàng dặn dò, đám người Tạ Tài cũng sẽ không nói ra. Trần Quận Tạ thị là gia tộc có danh tiếng thế nào kia chứ? Chỉ cần hôm nay họ bảo muốn thu mua nhà cửa đất đai trong huyện, nhất định ngày mai dân chúng trong huyện đã bỏ đi lập tức kéo về cho xem. Đối với nhiều người, Trần Quận Tạ thị là chiếu bài sống, nếu Tạ thị đã cho rằng bốn huyện vô sự thì đám dân thường không có lý nào không tin.

Cứ thế trong vòng mười ngày ngắn ngủi, Cơ Tự đã tiêu sạch bốn vạn năm nghìn vàng, mua được năm vạn mẫu ruộng màu mỡ, năm tòa trang viên, năm mươi cửa hàng trong bốn huyện. Đặc biệt là năm tòa trang viên kia, trong đó có một tòa còn có mỏ vàng nhỏ nữa, bởi vì phần bên trên đã bị đào đi, lượng vàng nằm sâu dưới lòng đất cần rất nhiều nhân lực vật lực mới đào ra được nên chủ trang viên kia tiếc mạng bán tổng bán tháo đi với giá rất hời. Tuy nói hời nhưng vẫn tốn hết một vạn vàng của Cơ Tự.

Cơ Tự mang hết khế đất đến quan phủ hoàn thành chứng thực, thấy nàng ghi tên Tạ Lang đứng tên tất cả tư sản, đám bộ khúc bên cạnh nghĩ thầm: Căn cứ theo điểm này thôi, dù bốn vạn năm nghìn vàng kia có đồ sống đồ chết, e rằng Thập Bát lang cũng không hề bắt mất gì với nàng cả.

Tiếp theo đoàn người Cơ Tự lên đường trở về. Đến huyện Chiêu, thời gian đã trôi qua hai mươi bốn ngày, bốn huyện Trần, Phù... vẫn còn trong cảnh bấp bênh. Cơ Tự không thích nghe người huyện Chiêu bàn ra tán vào, nên tá túc ở một lữ quán, chờ nhóm Tạ Lang đến hội họp.

Ba ngày sau, Tạ Lang và Tạ Nhị Thập Cửu đã đến. Song khiến Cơ Tự bất ngờ là lần này trong đội họ có thêm Thảm tiểu cô và hai tiểu cô thế tộc khác, ba người này đều đi theo đến Trương Dương. Nhưng may mắn là, không biết Thảm tiểu cô kia bị ai cảnh cáo, nhìn thấy Cơ Tự cũng không dám lên tiếng chế giễu nữa, chỉ khinh khỉnh nhìn nàng chằm chằm, đáng điệu đội nàng thất bại thảm hại.

Khi hội họp với nhau xong, mọi người lập tức xuất phát đến Trương Dương, trên đường đi Cơ Tự vẫn chờ Tạ Lang đến hỏi thăm tình hình cụ thể, nhưng

chàng lại làm như chưa hề có chuyện này xảy ra, không hỏi đến một lời.

Thoáng chốc lại năm ngày trôi qua, lần nữa thấy ngã rẽ vào bốn huyện ngay trước mắt, Cơ Tự không thể vờ bình tĩnh nổi, giục xe ngựa chạy đến cạnh xe Tạ Lang, mắt long lanh nhìn chàng: “A Lang, chàng không có gì muốn hỏi ta sao?”

Tạ Lang nhìn Cơ Tự: “A Tự muốn nói thì sẽ nói với ta thôi.”

Hừ, nàng đâu muốn nói, nàng chỉ muốn làm ra vẻ thần bí khó lường, muốn khoe khoang với chàng thôi. Nàng còn mong đợi lúc chàng đang hoài nghi lại bất ngờ nhận được tin vui sẽ trở nên kinh ngạc vui sướng thế nào nữa kia. Đồ đáng ghét, lúc nào cũng thể hiện mình là người trấn định!

Cơ Tự đang nghĩ vẩn vơ thì giọng nói the thé của Thẩm tiểu cô truyền đến từ phía sau: “Thời hạn ba tháng đã qua một tháng rồi, thật hi vọng quyết sách lần này của Cơ tiểu cô có thể kiếm lại tiền cho Thập Bát ca ca. Nếu không, đầu tiên là tổn thất một trang viên có mỏ muối, sau đó là tổn thất gần năm vạn vàng, cho dù gia cảnh của Thập Bát ca ca phong hậu cỡ nào cũng không chịu được hao tổn như vậy.”

Thẩm tiểu cô lườm nguýt Cơ Tự, trong lòng đầy khinh thường: Với sự yêu chiều của Tạ Thập Bát lang dành cho ả, ả không cần làm gì cả, đến Trần Quận Tạ thị là có một chỗ đặt chân ngay. Nhưng bây giờ, ả nữ nhân ngu xuẩn này lại chặt đứt đường lui của bản thân. Nghe nói trong vòng vài ngày tới Võ Lăng vương sẽ tấn công bốn huyện kia, đợi bốn huyện kia thất thủ, nữ nhân ngu xuẩn này sẽ mang danh phá sản, lúc đó đừng hòng bước vào Trần Quận Tạ thị.

Bỗng bây giờ có một kỵ sĩ phi nước đại chạy đến, từ xa thấy được đội của Tạ Lang liền hô lớn: “Phía trước có phải là Tạ Lang, Tạ Thập Bát không ạ? Bẩm Thập Bát lang, vào giờ Tý tối qua, Võ Lăng vương đã trút hơi thở cuối cùng rồi ạ.”

Đám người Tạ Quảng định giữ kỵ sĩ kia lại nghỉ ngơi thì y đã cười tít mắt: “Không cần, không cần, đây là một tin tốt, miễn còn phải đi báo cho các nhà khác trên đường nữa.” Dứt lời y giục ngựa đi ngay.

Gần như y vừa chạy đi, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Cơ Tự, ngay cả Tạ Lang cũng nhìn nàng.

Sắc mặt Thẩm tiểu cô kia đột nhiên trở nên khó coi, đám bộ khúc vừa ghé tai thì thầm vừa đánh giá cơ Tự. Tạ Nhị Thập Cửu kinh ngạc, quay đầu nói với Tạ Lang: “Lẽ nào mèo mù vớ phải cá rán?”

Tạ Lang không trả lời.

Chỉ có tỳ nữ bên cạnh Thẩm tiểu cô khẽ hừ: “Võ Lăng vương chết thì đã sao? Cùng lắm là số tiền kia không bị mất thôi.”

Tỳ nữ này nói đúng, mọi người thôi nhìn Cơ Tự. Nhưng đến trưa, Tạ Nhị Thập Cửu lại nhận được bồ câu đưa tin, vừa xem qua y lại thẳng thốt nhìn Cơ Tự. Thấy vẻ mặt y khác thường, Tạ Lang hỏi: “Chuyện gì?”

Lúc này Tạ Nhị Thập Cửu mới hoàn hồn lại, mỉm cười hắng giọng nói to: “Triều đình phong Đan Đạo Tể làm Chinh Bắc tướng quân, thêm chức quan Tán Kỵ Thường Thị, tức là Võ Lăng Quận công, hiện đã lên đường, ít ngày nữa đến bốn huyện Trần Phù.”

Tên Đan Đạo Tể vừa được thốt ra, xung quanh ồ lên. Thân là đệ nhất danh thần bên cạnh đương kim bệ hạ, Đan Đạo Tể có uy danh vang xa, tất nhiên không lời nào tả xiết.

Trong khi mọi người bàn tán rối rít, Tạ Nhị Thập Cửu nhìn Tạ Lang, cảm khái: “Võ Lăng vương đã chết, Đan Đạo Tể được phong làm Võ Lăng Quận công, nói cách khác, vùng đất này về sau là địa bàn của Đan Đạo Tể rồi. Có ý ở đây, bốn huyện Trần Phù nhất định vững như núi Thái Sơn.” Tạ Nhị Thập Cửu còn bổ sung thêm, “Thập Bát huynh, e là mấy điền sản thôn trang Cơ tiểu cô mua dưới danh nghĩa của huynh sau này sẽ tăng giá vùn vụt đấy. Lần này huynh đúng là kiếm được số tiền lớn rồi.”

Tạ Nhị Thập Cửu lợi dụng địa vị của mình, lúc nói câu này còn cố ý cất cao giọng, ánh mắt liếc sang Cơ Tự. Rõ ràng muốn nói cho mọi người biết, số tiền lần này Tạ Lang đầu tư kiếm được là do chàng được Cơ Tự hiến kế.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Tạ Lang Khác Người

Trong hành trình tiếp theo, cả đoàn đều phấn chấn. Nhóm Tạ Quảng, Tạ Tài luôn cười hí hửng, như thể họ cũng cảm thấy mát mặt vì Cơ Tự kiếm ra tiền vậy. Chỉ có nhóm Thẩm tiểu cô thì trở nên trầm lặng; vì không muốn bị người ta chế giễu lại, nàng ta chỉ ru rú trong xe không dám xuất đầu lộ diện.

Chẳng mấy chốc đã gần hết tháng sáu, cuối cùng họ đã tới thành Tương Dương, quan ải trọng địa nổi danh tại vùng biên thù; nền quân sự nơi đây vô cùng hùng mạnh, vì thế đám đạo tặc cũng không dám mon men tới gần. Nhìn công thành chắc chắn oai vệ và vết máu mờ mờ trên tường, Cơ Tự cao hứng nghĩ: Rốt cuộc đã đến rồi.

Tuy nàng không biết tại sao Tạ Lang lại muốn đến đây, nhưng vừa nghĩ đến mùa hè nóng bức không phải bốn ba vát vả trên đường, Cơ Tụ đã mừng đến mức hận không thể gào rú hoan hô.

Lúc đoàn xe cười nói rôm rả, đám bộ khúc bàn nhau vào thành Tương Dương đi đâu đó cho khuấy khỏa thì bỗng phía trước dấy lên cát bụi, ngay phía sau là một nhóm kỵ sĩ đang chạy đến. Nhìn thấy cờ xí của Trần Quận Tạ thị, họ liền reo lên, người dẫn đầu chấp tay trước ngực hành lễ: “Xin hỏi Tạ Thập Bát lang có ở đây không?”

Tạ Lang ngồi trong xe ngựa cất lời: “Ta đây, có chuyện gì?”

Nhóm kỵ sĩ thấy Tạ Lang đều lộ vẻ sùng kính, người thủ lĩnh kia giục ngựa tiến đến, đưa cho Tạ Lang một lá thư: “Bẩm Thập Bát lang, Lưu Lão Quận công phái chúng tôi đến truyền lời với người rằng: Lễ ra khi Thập Bát lang đến Tương Dương, Quận công phải đích thân ra nghênh đón, nhưng vì sứ giả Bắc Ngụy liên tục gặp thích khách ở Trường Giang nên Bắc Ngụy đã cử một hoàng tử đến đây vãn tội. Hiện tại hoàng tử kia rất hách dịch, còn luôn miệng bảo muốn được gặp nhân tài kiệt xuất của Lưu Tống để mở mang tầm mắt. Lưu công dặn, nếu Tạ Thập Bát đến thì nhờ người xử lý việc này.” Kỵ sĩ kia ngập ngừng, “Chúng tôi đến đây để dẫn đường cho Thập Bát lang đi gặp những người Bắc Ngụy kia, bọn họ làm ầm ĩ suốt mấy ngày rồi, chúng tôi thật sự mong ngày mong đêm người có thể đến dạy cho bọn họ một bài học.”

Tạ Lang mở thư kỵ sĩ kia ra xem, lát sau chàng đặt xuống bảo: “Ta biết rồi. Người Bắc Ngụy đang ở đâu?”

Vậy là chàng đồng ý rồi! Mọi người mừng rỡ ra mặt, người thủ lĩnh kỵ sĩ vội thưa: “Cách cửa thành Bắc năm mươi dặm ạ.”

Đoàn xe chạy vào thành Tương Dương, còn chưa kịp ngắm quang cảnh xung quanh đã vội vàng chạy đến cửa thành Bắc. Tạ Lang để lại hơn bốn trăm bộ khúc trong thành, chỉ dẫn theo ba mươi người cùng Tạ Nhị Thập Cửu và Cơ Tụ.

Phía Bắc thành Tương Dương là vùng chinh chiến xưa nay của các triều đại, nơi này đã sớm biến thành bình địa trải đầy xương trắng. Từ xa, Cơ Tụ đã thấy doanh trại của người Bắc Ngụy.

Lúc Tạ Lang đến, trong trường truyền đến tiếng quát rung trời, thủ lĩnh kỵ sĩ kia ừ rừ: “Lại nữa rồi.”

Thấy Tạ Lang nhìn về phía mình, y giải thích: “Người Bắc Ngụy rất thích võ thuật, sau khi hoàng tử kia đến Tương Dương đã tuyên bố lần này họ tới Lưu Tống không so tài thơ phú, chỉ tỷ thí võ công thôi. Theo lý, Lưu Tống ta thiếu gì nhân tài, có đấu võ với họ chúng ta cũng không sợ. Nhưng không ngờ là hoàng tử kia lại là một kẻ kỳ nhân.”

Đến khi đội ngũ đến võ đài, Cơ Tụ đã hiểu tại sao hoàng tử kia lại được gọi là kỳ nhân rồi. Dáng vóc y mảnh khảnh tuấn tú giống người phương Nam, một người trông gầy gò như thế nếu luận võ thì chắc chắn chẳng bì nổi ai. Cho nên dựa theo quy tắc, y điểm danh gọi người, mà người y chọn thì toàn là văn nhân có địa vị cao ở thành Tương Dương.

Đúng vậy, đối tượng tỷ võ của hoàng tử Bắc Ngụy chính là văn nhân. Người phương Nam nổi tiếng khắp thiên hạ về thể chất yếu ớt, nếu lên đài tỷ võ với hoàng tử Bắc Ngụy thì đương nhiên chỉ có thua mà thôi. Nói cách khác, mấy ngày hoàng tử Bắc Ngụy đến Tương Dương đã đánh hết văn sĩ nổi tiếng của thành Tương Dương rồi. Hiện tại trong tình huống bất đắc dĩ, người Tương Dương phải cử quân sĩ có tướng mạo nhả nhặn giả làm sĩ tộc lên đài đánh thay.

Nhìn thấy nhóm Tạ Lang đến, đài tỷ võ bắt đầu ồ lên, có người nhận ra chàng ngay: “Là Tạ Thập Bát lang!”

Gần như tên chàng vừa xuất hiện, xung quanh trở nên yên tĩnh, rồi thoát cái tất cả người phương Nam đều reo hò hoan hô. Sau đó mọi người ào ào vây quanh chàng, chấp tay hành lễ.

Hoàng tử Bắc Ngụy chưa đến hai mươi tuổi, gương mặt thanh tú của y có một vết thương cực mờ. Giờ phút này, y đứng trên võ đài trống rỗng, khoan tay trước ngực, ánh mắt sáng quắc nhìn Tạ Lang được đoàn người vây kín cách đó trăm mét.

Gã phụ tá bên cạnh vội kè đến, khẽ giải thích: “Điện hạ, không phải người muốn gặp nhân tài xuất chúng thế hệ trẻ của Lưu Tống sao? Tạ Thập Bát kia chính là nhân vật kiệt xuất nhất của thế hệ trẻ Lưu Tống đấy ạ.”

Hoàng tử Bắc Ngụy vẫn nhìn Tạ Lang như trăng được sao vây quanh, lát sau mới cất lời: “Ồ Bắc Ngụy ta, dù hoàng huynh ta ra khỏi thành cũng chưa từng được tôn kính như thế. Sao Tạ Thập Bát này lại được sùng bái đến vậy? Hồi ở Bắc Ngụy, lúc ta muốn trò chuyện với đám sĩ tộc kia, bọn họ luôn ngoài mặt khách khí nhưng trong lòng lại khinh thường. Ta vốn tưởng rằng những kẻ đó trời sinh như thế, nhưng hiện tại đám sĩ tộc này cung kính với Tạ Thập Bát thế kia, khiến ta rất khó hiểu?”

Câu hỏi ấy cũng khiến gã phụ tá sững sờ. Gã vốn cũng xuất thân từ nho sinh, nhưng thật sự không biết giải thích hai chữ “danh vọng” cho vị chủ nhân không hiểu chữ nghĩa của mình ra sao.

Hoàng tử Bắc Ngụy thấy gã không đáp bèn hừ lạnh, lát sau vẫn không nhận được hỏi: “Rốt cuộc danh sĩ là sao? Ta cũng rất muốn làm một danh sĩ.”

Lần này, gã phụ tá đã sắp lại câu chữ, hạ giọng nói: “Điện hạ, danh sĩ... Nói thế nào nhỉ, ví dụ giống như Tạ Thập Bát đi. Hắn có thể trở thành danh sĩ, đầu tiên vì hắn là con cháu của Trần Quận Tạ thị, nói cách khác, hắn xuất thân từ một dòng dõi quý tộc kéo dài mấy trăm năm. Tiếp theo hắn không chỉ có trí tuệ uyên bác mà còn tinh thông các loại nhạc cụ, thi phú và hội họa cũng đứng hàng đầu. Hơn nữa, hắn còn học sâu hiểu rộng, từng đưa ra những lời bàn về huyền học, Phật lý, đạo gia xuất chúng.” Gã phụ tá dừng lại, thoáng nhìn vị hoàng tử tầm thường của mình, “Rất nhiều người phương Nam có toàn bộ hai điều trên, nhưng họ vẫn không được phong là danh sĩ. Muốn trở thành danh sĩ còn phải có một thứ thiết yếu đó chính là phẩm hạnh cao thượng và phong độ lỗi lạc hơn người.” Gã lại nhìn vị hoàng tử bề ngoài tuấn tú nhưng nói năng luôn thô lỗ của mình, không nhận được bổ sung thêm một

câu, “Người Nam rất thích cái đẹp, điện hạ nhìn Tạ Thập Bát kia đi, mỗi lời nói hành động của hắn đều thể hiện sự ôn hòa phóng khoáng khiến người ta cảm thấy thư thái, giống như son hà nhật nguyệt vậy.”

Thấy hoàng tử nhà mình mắt sắp bốc lửa, gã vội vàng nhấn mạnh: “Đến cùng danh sĩ là gì, thật ra nô tài cũng không biết rõ. Hơn nữa, kiểu cách, phong thái của đám quý tộc trăm năm kia thật ra chẳng có tác dụng gì trong thời chiến tranh loạn lạc này cả.”

Hoàng tử Bắc Ngụy cười khẩy: “Đúng vậy, thời đại loạn lạc này cần phong độ, dung mạo làm gì? Ta vừa vung đao lên là hắn đã đi đòi nhà ma mất rồi.”

Nói đến đây, ánh mắt y nhìn Tạ Lang đã có phần âm u lạnh lẽo.

Bấy giờ Tạ Lang cũng thoát khỏi vòng vây của mọi người, dẫn đầu đi về phía hoàng tử Bắc Ngụy.

Hoàng tử Bắc Ngụy nhìn xoáy vào chàng. Lúc thấy đối phương tao nhã vô song, y vô thức lùi về sau một bước, rồi lại thoáng giật mình. Y tức tối xông lên vô đài, vung tay áo, quát lên với người phương Nam: “Còn ai dám lên đánh tiếp không?”

Lúc này một người nhảy lên ứng chiến.

Thấy cảnh hai người đánh nhau, dù là người không hiểu biết gì về võ như Cơ Tự cũng nhận ra võ công của hoàng tử Bắc Ngụy rất bình thường, nhưng phản ứng né đòn thì vô cùng nhanh nhạy.

Vào lúc nàng cho rằng hoàng tử Bắc Ngụy sẽ thua người kia thì bỗng nghe thấy kỵ sĩ nhắc nhở: “Mau xem chiêu này đi.”

Đám người Cơ Tự vội vàng ngẩng đầu lên, trùng hợp thấy hoàng tử Bắc Ngụy lùi lại phía sau, tay phải vung trường đao lên bỏ về phía ngực trái của đối phương. Thấy sắp bị đâm vào tim, đối phương liền giơ tay trái lên đỡ theo bản năng.

Nhưng khi tay của đối phương sắp chạm vào mặt đao thì hoàng tử Bắc Ngụy đột ngột xoay trường đao chuyển sang phần lưỡi. Chỉ nghe phập một tiếng, nháy mắt máu me tung tóe khắp nơi, cánh tay trái của đối phương bị chém đứt.

Xung quanh yên lặng như tờ.

Kỵ sĩ kia khe khẽ thở dài: “Đây là người thứ bảy rồi. Trong ba ngày nay, đã bảy người thua rồi. Dù người đó có võ công đi nữa vẫn bị chiêu này của hoàng tử Bắc Ngụy chém đứt tay. Thập Bát lang xem đi, gã hoàng tử này không có võ công cao cường gì, điểm duy nhất đáng được khen ngợi là thân pháp né tránh và chiêu này của y thôi.”

Thủ lĩnh kỵ sĩ kia lại nói: “Lão Quận công bảo, lang quân thông minh nhất, người nghĩ nên phá cục diện này bằng cách nào? Người lên đài tiếp theo sẽ là con trai độc nhất của Lưu lão quận công đấy ạ. Quận công chỉ hi vọng lang quân tỉnh mắt, có thể cứu được cánh tay của Lưu tiểu lang thôi.”

Đến lúc này Cơ Tự mới hiểu ra, tại sao nhóm mình không có thời gian để uống tách trà đã vội vã bị mời đến đây. Hóa ra người tiếp theo lên đài là con trai độc nhất của Lưu Lão Quận công.

Trong khi tất cả ánh mắt trông chờ đều dồn về phía Tạ Lang thì hoàng tử Bắc Ngụy trên đài đã cất tiếng oang oang, chĩa thanh đao đâm máu về phía Tạ Lang: “Lúc vừa đến Tương Dương, bốn hoàng tử đã mong được đánh một trận với nhân tài kiệt xuất của thế hệ trẻ Lưu Tống. Hôm nay thật may mắn, đã cho ta gặp được Tạ Thập Bát lang nổi danh nhất Lưu Tống các người. Nếu đã vậy, Tạ Thập Bát, người có dám lên đài đánh với ta không?”

Y bỏ qua con trai Lưu Lão Quận công, trực tiếp tuyên chiến với Tạ Lang khiến mọi người kinh sợ. Thấy bên này lặng phắc như tờ, y lại cất tiếng cười quái gở: “Tạ Thập Bát, ta là hoàng tử Bắc Ngụy, người là con trai trưởng của Trần Quận Tạ thị, thân phận chúng ta ngang hàng. Nghe nói năm nay người mới mười chín, trùng hợp ta cũng vừa tròn mười chín tuổi. Tạ Thập Bát, hôm nay bốn hoàng tử tuyên chiến với người, người có dám nhận lời không?”

Chưa giờ khác nào thủ lĩnh kỵ sĩ kia hỏi hện như lúc này. Y nghĩ, con trai của Lưu Lão Quận công đứt một cánh tay thì cũng coi như hủy hoại một sĩ tộc bình thường thôi. Nhưng nếu Tạ Thập Bát của Trần Quận Tạ thị đứt một cánh tay thì hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi.

Trong cảnh người Lưu Tống mặt mày trắng bệch, Tạ Lang từ từ đứng dậy trong tiếng cười khà ồ của hoàng tử Bắc Ngụy. Đối mặt với hiểm cảnh như thế, chàng vẫn toát lên phong thái ngời ngời. Ngay sau đó chàng nhận lấy kiếm từ tay bộ khúc, chậm rãi đi đến trước mặt y.

Đứng đối mặt với tên hoàng tử khát máu này, chàng cất lời với giọng nói thông dong: “Chiêu này của hoàng tử, lúc đâm về phía ngực trái chẳng qua là tung hỏa mù thôi. Nhưng hư chiêu kia lại quá thật nên tất nhiên người khác sẽ giơ tay trái lên đỡ theo bản năng, từ đó bị hoàng tử chém đứt tay trái.”

Tên hoàng tử càng cười đắc ý. Đúng lúc này, chàng cầm kiếm xuống đất, mỉm cười nói tiếp: “Cho nên, ta nghĩ chỉ có phé bỏ cánh tay trái mới có thể tránh được chiêu này.”

Nói xong, chỉ thấy chàng giơ tay phải nắm lấy bả vai trái của mình, bẻ mạnh một cái, tiếng rắc giòn giã vang lên, cánh tay trái của chàng đã trật khớp. Mọi người hoảng sợ đến mức im thin thít.

Tạ Lang giữ lấy tay trái của mình, quay đầu về phía sau gọi một tiếng: “A Tự!”

Giọng chàng vừa thốt ra, Cơ Tự liền chạy đến, nàng cầm lấy một mảnh vải vừa xé trong tay, cúi đầu cắn môi cột cố định cánh tay trái vào lồng ngực chàng. Lúc ngẩng đầu lên lại, đôi mắt nàng đã ngân ngấn giọt lệ và ẩn chứa nỗi sợ hãi. Nàng nhìn chàng đăm đăm một hồi, mới khẽ khàng nói: “Chàng phải cẩn thận.” Rồi cúi đầu lùi xuống.

Sau đó, hiệu lệnh vang lên, hai người bắt đầu tỵ võ. Đúng như Tạ Lang đã nói, đánh được nửa trận thì hoàng tử Bắc Ngụy bắt đầu xuất ra tuyệt chiêu của y. Dù Tạ Lang vẫn giơ tay trái lên định đỡ theo bản năng nhưng tay đã bị Cơ Tự cột cố định, nên chàng có muốn nhấc cũng không cử động được.

Thấy cánh tay trái của đối phương không giơ lên, đầu óc hoàng tử Bắc Ngụy bắt đầu trống rỗng. Y đã quen dùng chiêu này nên đã vô thức áp dụng chiêu tiếp theo, nhưng lưỡi đao chỉ chém hụt vào không khí khiến y lao đảo, lao người đến dưới kiếm Tạ Lang.

Đám người Bắc Ngụy đồng loạt thất kinh đứng dậy. Tạ Lang thu kiếm rồi lại vung lên, chỉ nghe thấy một tiếng “phập”, máu văng lên cao, cánh tay phải của hoàng tử Bắc Ngụy đã bị chém đứt.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Thê Thiếp.

Biến cố lần này quả thật quá bất ngờ. Tuy trong mấy ngày tỵ võ vừa qua, có khá nhiều văn sĩ của Lưu Tống từng lần áp chèn hoàng tử Bắc Ngụy vào thế yếu, nhưng xưa nay họ đều xem trọng sáu lễ quân tử, nên chỉ bức lui y chứ không tấn công đến cùng.

Song máu chốt ở đây chính là, trong mắt mọi người Tạ Lang là một lang quân thanh nhã vô cùng yếu ớt, thế mà lại một kiếm chém đứt tay hoàng tử Bắc Ngụy, hơn nữa còn là tay phải.

Thế là trong giây phút kinh ngạc ngẩn ngui, không biết là ai dẫn đầu, bên phía Lưu Tống dậy tiếng hoan hô, tất cả ánh mắt đều cảm kích nhìn Tạ Lang.

Ngược lại với Lưu Tống, về mặt đám người Bắc Ngụy ù dột, họ tiến lên đỡ lấy hoàng tử mình đã đau đến ngất đi, lại vội vàng tìm đại phu tới chữa trị. Không ai dám nói câu nào, vì dù sao việc này hoàng tử bọn họ tự làm thì phải tự chịu.

Cứ thế, trong vòng vây của mọi người, nhóm Tạ Lang vui vẻ trở về thành Tương Dương. Lúc đến ngoài thành, Lưu Lão Quận công đã chạy ra đón. Khi nghe kể lại nội tình, ông liền vãi tiêu bối Tạ Lang thật sâu, bày tỏ sự áy náy của mình.

Sau đó nữa, lúc nhóm Tạ Lang bước vào trang viên đã được chuẩn bị từ sớm, mấy người đến cảm tạ liên tục ra ra vào vào, quà cáp chất đầy cả sân.

Bên phía Tạ Lang náo nhiệt như thế, nhưng bên kia Cơ Tự lại ảo não vô cùng. Nàng bỗng phát hiện ra hình như mình lại bị mắc bẫy của chàng nữa rồi. Khi ấy chàng gọi nàng lên đài cột tay lại cho chàng, chỉ một hành động đơn giản như thế thôi nhưng hiện nay cả thành Tương Dương đều coi nàng là cơ thiếp của Tạ Lang. Chuyện của hai người họ đã lan đến tận Tương Dương rồi, e rằng lúc nàng về Kiến Khang, chắc sẽ phải ngoan ngoãn lên kiệu để người ta khiêng vào phủ chàng mất thôi. Nếu cứ dùng dằng thì chắc chắn mọi người sẽ mắng nàng đạo đức giả, không biết thân biết phận ngay. Cơ Tự nghĩ mãi không hiểu, lúc rời khỏi Kiến Khang, nàng vẫn lên kế hoạch rất tốt, sao đến hiện tại nàng toàn bị Tạ Lang xô mũi dất đi thế này?

Tối đó, vương hầu quý tộc ở Tương Dương tổ chức một buổi yến hội đón gió tẩy trần cho huynh đệ Tạ thị với quy mô rất lớn. Vị trí của Cơ Tự vẫn được sắp xếp bên phải phía sau Tạ Lang, cách nhau một tấm bình phong. Ngồi ngang hàng với Cơ Tự là rất nhiều tiểu cô xinh đẹp, họ đều là các quý nữ của đất Tương Dương, chỉ vì muốn được ngắm nhìn Tạ Thập Bát mà dốc trăm phương nghìn kế để tham dự yến hội bằng được.

Trong tiếng ca múa náo nhiệt, Cơ Tự cảm giác được ánh mắt chăm chăm của đám tiểu cô. Cuối cùng, nàng không nhịn được, lấy cớ lạng lẽ chuẩn khỏi đại diện.

Cơ Tự vừa đi đến một lùm cây liền nghe thấy có mấy tiểu cô thì thầm: “Lê tỷ tỷ, tỷ đừng xem thường Cơ thị nữ kia. Tỷ nên biết, lúc trước Tạ Thập Bát vừa hi sinh một trang viên để chuộc nàng, thì ngay sau đó nàng ta đã đầu tư kiếm lại một trang viên tốt hơn để đáp lễ chàng đấy.” Nói đến đây, tiểu cô kia thở dài, “Chỉ với tài năng này thôi, sau này Cơ tiểu cô sẽ trở thành người tâm đắc nhất bên cạnh Tạ Thập Bát lang cho xem.”

“Phải đấy. Hơn nữa, dù nàng ta có được yêu chiều thế nào thì cũng chỉ là một sủng thiếp thôi. Năm trước, Tạ Thập Bát lang bảo chàng thích cuộc sống tự do du sơn ngoạn thủy, không nghĩ đến chuyện thê thiếp nên vẫn chậm chạp không định ra hôn sự. Bây giờ chàng đã có cơ thiếp rồi, vậy cưới thê là chuyện đương nhiên thôi. Thế nào lần này chàng về Kiến Khang, Trần Quận Tạ thị sẽ chọn chính thê cho chàng đấy chứ. Đợi vị trí chính thê được quyết định, vậy những vị trí thiếp thất khác cũng sẽ có an bài thôi. Chúng ta cứ ở đây mà lườm nguýt Cơ thị nữ, chi bằng về thương lượng với gia tộc còn hơn.”

...

Tối nay gió mát trăng thanh, Cơ Tự đứng sau lùm cây, nghe đám tiểu cô thì thầm bàn tán với nhau, không khỏi ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên trời đến xuất thần.

Trong thời này, với hiểu biết của nàng về cách làm việc của các gia tộc, tất nhiên nàng biết đám quý nữ kia đều nói sự thật. Nếu một danh sĩ như Tạ Lang sống cô độc cả đời thì sẽ chẳng một ai ý kiến. Nhưng chỉ cần chàng gần gũi với một cô nương, nhất định mọi chuyện sẽ phải đi theo con đường bình thường, cưới thê rồi mới nạp thiếp.

Nghĩ đến đây, Cơ Tự cười khẩy lạnh lùng: Cơ A Tự, người sống lại không phải là để làm thiếp cho người ta.

Thoáng chốc nàng muốn hét to: Ta thề, cả đời này không cần danh, không cần lợi nhưng nhất định phải sống tự do tự tại. Vào hậu viện của nam nhân, tranh giành tình cảm với rất nhiều nữ nhân thì sao có thể gọi là vui vẻ tự tại được chứ? Cho dù gã nam nhân kia có là Tạ Thập Bát cũng vậy cả thôi.

Bên kia đám tiêu cô vẫn xi xàm bàn tán, Cơ Tụ không nghe nổi nữa bèn cất bước đi thẳng.

Mới đi được vài bước, Cơ Tụ liền nghe thấy tiếng bước chân. Nàng giật mình quay đầu lại, thấy được một lang quân tuần tú mặc bào đen bước ra khỏi bụi cây. Cơ Tụ thờ phào nhẹ nhõm, khẽ nhún chào: “Tham kiến lang quân Lur gia.”

Lang quân kia là Lur Hằng, hiển nhiên y cũng đã ở đây khá lâu, đều nghe thấy mấy lời nghị luận kia. Dưới ánh trăng, y mỉm cười đầu gật đầu chào lại nàng. Đám tiêu cô nghe thấy động tĩnh không dám bàn thảo gì nữa, vội vàng hành lễ rồi rút lui.

Đưa mắt nhìn đám tiêu cô kia rời đi, Lur Hằng mới quay lại nhìn Cơ Tụ. Hiện giờ đáng về nghỉ ngơi của nàng đã dần hiện ra vài phần duyên dáng. Lur Hằng lại nhớ đến mấy lời tiêu cô kia nói, thầm nghĩ: Một cô nương như nàng hoàn toàn có thể đảm nhận được vị trí chủ mẫu, làm thiếp quả thật là thiệt thòi cho nàng quá.

Y nhìn kỹ vào chân mày vẫn chưa tản mát của nàng, tự nhủ lòng: Bây giờ vẫn chưa muộn, nàng vẫn còn trinh nguyên.

Nghĩ đến điểm này, Lur Hằng mỉm cười đi về phía nàng, đôi mắt trong veo như nước: “Mới vừa rồi nàng cũng nghe thấy lời của họ rồi đấy. Cơ tiêu cô, nàng cam tâm sao?” Y dịu dàng nhìn nàng, khuyên nhủ, “A Tụ, theo ta trở về Bắc Ngụy đi. Ở đó, nàng là trưởng công chúa, ở đó nàng có thể làm chính thê của bất cứ sĩ tộc nào.”

Cơ Tụ ngỡ ngàng, yên lặng nhìn Lur Hằng, về mặt biểu cảm liên tục.

Lúc này, phía sau chợt vang lên tiếng bước chân, trong nháy mắt, giọng nói bất mãn của Tạ Nhị Thập Cửu truyền đến: “Lur Hằng, ngươi dám nói những lời này trước mặt Thập Bát huynh ta không?”

Tạ Nhị Thập Cửu đứng dưới tàng cây, gương mặt lạnh lẽo. Y nhìn Cơ Tụ rồi chuyển sang Lur Hằng: “Thanh Hà Lur thị các ngươi còn không bảo vệ nổi bản thân ở trước mặt hoàng đế Bắc Ngụy, ngươi nói Cơ tiêu cô là trưởng công chúa thì nàng là trưởng công chúa sao?” Y chê cười, “Con người Thác Bạt Đào là kẻ tùy hứng ngông cuồng, coi trời bằng vung. Tất cả quy củ lễ nghi của người Hán chúng ta chẳng là gì trong mắt người Tiên Ti bọn họ cả. Ngươi nói Cơ thị nữ đến Bắc Ngụy có thể làm trưởng công chúa, nhưng theo ta thấy, sau khi nàng đến Bắc Ngụy, rất có khả năng bị Thác Bạt Đào tùy tiện tìm một cái cớ xua đuổi, vu oan nàng giả mạo thì có. Đến lúc đó, Thanh Hà Lur thị các người dám phân trần câu nào trước mặt Thác Bạt Đào cho nàng không?”

Nói đến đây, Tạ Nhị Thập Cửu đã trở nên lạnh lùng, thật ra y vừa nghĩ nếu không phải trùng hợp y ra ngoài hóng mát, có lẽ Cơ Tụ đã bị tên này lừa rồi. Thế nào Thập Bát huynh sẽ nói con thịnh nộ cho xem: “Nếu nàng không thể được phong làm trưởng công chúa, đến lúc đó sống ở xứ Bắc Ngụy lạ nước lạ cái, ngươi bảo nàng phải làm thế nào? Mà điều kiện tiên quyết để ngươi cưới nàng chính là nàng phải được phong làm trưởng công chúa. Nếu như không được phong thì sao? Có phải ngươi cũng thuận tiện nạp nàng làm thiếp đúng không?”

Tạ Nhị Thập Cửu khí thế át người khiến sắc mặt Lur Hằng trầm xuống, Lur Hằng tức tối đáp chất: “Đúng vậy, cho dù nàng không được phong làm trưởng công chúa, ta nhất định sẽ nạp nàng làm quý thiếp. Sao hả, nàng có thể làm thiếp cho Tạ Thập Bát, chẳng lẽ không thể làm thiếp cho Lur Hằng ta sao?” Rồi y quay ngoắt về phía Cơ Tụ, vô cùng thành khẩn nói, “Cơ tiêu cô, ta lấy danh nghĩa của Thanh Hà Lur thị ra thề, cho dù cô không được phong trưởng công chúa, ta cũng sẽ cho cô một nơi chốn yên thân.”

Tạ Nhị Thập Cửu cười lạnh, giễu cợt: “Nhưng khi đó chính thê của ngươi không phải là nữ tử vọng tộc nhà Tiên Ti sao? Ta nghe bảo nữ nhân Tiên Ti tính hay ghen tuông, không chấp nhận cho trượng phu mình nạp thiếp đâu.”

Nàng nghe đến đây đã cảm thấy vô cùng chán ghét. Tạ Nhị Thập Cửu kích động như vậy, xem ra là sợ nàng tin lời Lur Hằng đi đến Bắc Ngụy rồi. Nhưng chẳng bao lâu nữa gã hoàng đế Bắc Ngụy sẽ trở thành vị quân vương ngang tàng bạo ngược, nàng không ngờ đến mức đang yên đang lành lại phải dấn thân mạo hiểm như thế làm gì.

Thế là thừa dịp hai người kia không chú ý, Cơ Tụ im hơi lặng tiếng lùi ra sau vài bước, ẩn mình vào rừng cây bỏ đi. Mà hai lang quân kia sau một phen hăng say khẩu chiến, chợt phát hiện không thấy nhân vật chính của câu chuyện đâu, phút chốc cũng dở khóc dở cười. Đặc biệt là Tạ Nhị Thập Cửu, y bất đắc dĩ chấp tay với Lur Hằng rồi quay người rời đi.

Mới đi được vài chục bước, Tạ Nhị Thập Cửu liền thấy huynh trưởng nhà mình đang im lìm đứng ở dưới gốc cây liễu, y không khỏi cúi đầu, lúng túng gọi: “Thập Bát huynh.”

Lúc này Tạ Nhị Thập Cửu rất gượng gạo, con cháu Trần Quận Tạ thị dù đối mặt với cái chết cũng phải có phong độ và uy nghi của mình, thế mà vừa rồi y lại tức giận cãi nhau ỏm tỏi nhưng dân chúng bình thường nơi phố phường, đúng là không ra thế thống gì mà. Tạ Nhị Thập Cửu lo ngay ngáy trong lòng, không chú ý đến huynh trưởng của y chỉ đứng im, đôi mắt nhìn phương xa.

Không biết trải qua bao lâu, Tạ Lang nhẹ giọng truyền đến: “Giờ đã là tháng bảy rồi.”

Trong cái nhìn khó hiểu của Tạ Nhị Thập Cửu, Tạ Lang quay đầu, lẳng lặng nhìn thứ đệ của mình: “Nói cho những người Bắc Ngụy đó biết, nếu bây giờ không khởi hành thì lúc họ đến Nghiệp Thành sẽ gặp phải cảnh bão tuyết không thể đi được nữa đâu.”

Ý chàng đang ra lệnh đuổi khách đây mà. Trước mắt tuy Tạ Lang không phải là vị quan cao nhất ở Tương Dương, nhưng lời chàng nói có sức ảnh hưởng

rất lớn. Tạ Nhị Thập Cửu hiểu ra, gật đầu: “Được, ngày mai đệ sẽ đi truyền lời.”

Đúng lúc Tạ Lang quay người toan đi đến lầu các của Cơ Tụ thì tiếng bước chân dồn dập truyền đến, một hạ nhân mặc áo xanh tới bẩm: “Hai vị Tạ lang, có thể hành động rồi. Xe ngựa đã chuẩn bị xong xuôi, có lập tức xuất phát không ạ?”

Tạ Lang khựng bước, dò mắt đi: “VẬY ĐI THÔI.”

“Vâng.”

Tối hôm đó, Cơ Tụ cũng không sao ngủ yên, trằn trọc cả đêm, không thấy được tia sáng nào cho việc lập gia đình của mình. Nàng thầm hận: Nếu thật sự không được thì mình cứ để cái thân phận Cơ Tụ bị bệnh qua đời, sống bằng thân phận nam tử vậy.

Nghĩ đến đây nàng vui vẻ trở lại, sau đó ngủ thiếp đi.

Hôm sau vừa thức dậy đã nhận được tin tức huynh đệ Tạ Lang và Tạ Nhị Thập Cửu rời khỏi Tương Dương từ nửa đêm. Đồng thời chàng còn dặn dò nàng cứ ngoan ngoãn sống trong phủ chờ chàng trở về.

Thật ra thì ngay từ lúc đến Tương Dương, Cơ Tụ đã nghĩ hai huynh đệ họ đến đây nhất định là có chuyện phải làm, cho nên khi nghe được tin tức kia, nàng không hề ngạc nhiên chút nào.

Mà sau đó ba ngày, những vị khách Bắc Ngụy bị Tạ Lang đuổi khéo, sau vài lần thấy đám đại phu cố ý làm khó không chịu chữa trị cho hoàng tử của mình, họ cũng bắt đầu rời khỏi thành Tương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Trở Thành Đại Cô Nương

Mọi người đi cả, Cơ Tụ bắt đầu hưởng thụ những tháng ngày thanh tịnh. Có một hôm, nàng đang luyện chữ trong phòng thì thấy Tạ Quảng vốn được phân phó ở lại chăm sóc cho Cơ Tụ đi đến, cười nói: “Hiếm có dịp nào trời lại râm mát như hôm nay, tiểu cô có muốn ra ngoài đi dạo không? Kể từ khi lang quân rời đi, tiểu cô chỉ quanh quẩn ở trong sân viện, cuộc sống vậy nhạt nhẽo quá. Thành Tương Dương này có rất nhiều nơi hay ho, để bọn tôi đưa tiểu cô ra ngoài dạo chơi nhé.”

Cơ Tụ lập tức đáp ứng: “Được.”

Nàng vận nam trang, ngồi vào xe lừa, vừa kéo màn xe xuống thì nghe Tạ Quảng ở bên ngoài chọt nói: “Cơ tiểu cô, thế đạo ngày nay, dù cho là bậc đế vương cao quý đi nữa cũng có thể sống nay chết mai. Rõ ràng tiểu cô đối với lang quân nhà chúng ta tình cảm sâu đậm, sao cứ câu nệ việc tiểu tiết không thôi?” Hắn thở dài, “Tiểu cô không sợ một ngày nào đó ngoảnh mặt nhìn lại, rồi cuộc mới phát hiện ra người tốt nhất mình gặp được giữa niên kỷ đẹp nhất đã không còn nữa sao? Hay là, một lúc nào đó bản thân cô gặp phải tai họa không thể lường trước, bỗng quay đầu mới nhận thấy thời gian hoa mỹ nhất trong cuộc đời đều lãng phí trong do dự, mờ mịt, cự tuyệt thì sao? Hóa ra cuối cùng, cả đời này của tiểu cô lại chưa từng thực sự thư thái để hưởng thụ bao giờ cả.”

Những lời nói của Tạ Quảng chính là điển hình của tư tưởng “tận hưởng lạc thú trước mắt” đang được lưu hành ở thời đại này.

Trong xe lừa, Cơ Tụ ngẫm nghĩ rồi khẽ bảo: “Người không hiểu được đâu.”

Tạ Quảng bắt đầu đi lặc đầu, lang quân nhà mình xưa nay thần thông quảng đại, thủ đoạn thì phi phàm, thôi vậy, đã là phụ nhân của người ta thì tự người ta đi mà nghĩ biện pháp giải quyết. Minh thật sự không cần phải tâm can dự vào việc nhảm chán này.

Xe lừa chạy một hồi mới nghe Tạ Quảng giới thiệu: “Ngựa ở thành Tương Dương đa số đều từ phương Bắc chuyển đến, cho nên giá ngựa ở đây rẻ hơn một nửa so với ngựa ở vùng Trường Giang.” Hắn biết Cơ Tụ luôn để ý chuyện kinh doanh, liền cố ý đề xuất.

Cơ Tụ vén màn lên, thấy được cả con phố buôn ngựa quy mô lớn gấp mười lần ở Kinh Châu, dọc hai bên đường đều là những con ngựa gầy có, béo có, đang chăm chú ăn cỏ, xếp nối đuôi nhau dài không dứt.

Đi được một hồi, Tạ Quảng chỉ vào con phố phía trước: “Đường này là nơi chuyên buôn bán nô lệ.”

“Buôn bán nô lệ ư?” Cơ Tụ thẳng thốt.

“Đúng. Tương Dương gần với Bắc Ngụy, hằng tháng có rất nhiều tù binh thua trận bị bắt làm nô lệ, mang ra đây bán.”

Hắn vừa nói xong, Cơ Tụ liền thấy phía trước xuất hiện một đội ngũ, có mười mấy gã to con lực lưỡng áp giải chừng năm mươi, sáu mươi người nô lệ, nam nữ trong hàng đều mang xiềng xích, bị dẫn đi đến đầu kia của chợ. Những nam nữ trong số này dù lớn tuổi hay còn trẻ, da thịt đều trắng trẻo mịn

màng, đặc biệt trong đó còn có một thiếu niên ngũ quan sắc nét, vóc dáng cao ráo, hiền ngang tuấn mỹ.

Thấy Cơ Tụ nhìn nhóm người kia, Tạ Quảng bên cạnh bảo: “Những người này hẳn là đến từ Bắc Ngụy?”

Cơ Tụ mím môi, lát sau nằng thắp giọng hỏi: “Có sĩ tộc trong đó không?”

“Bình thường không có.” Tạ Quảng trả lời, “Cùng lắm chỉ có con cháu nhà giàu có thôi, giống như nhóm này vậy, chủ yếu họ có xuất thân từ những nhà hào môn. Đa số sĩ tộc Kiến Khang đều có người ở đây, nên nếu trong đội nô lệ này mà có con cháu họ, thì chắc chắn sẽ được đưa trả để đổi lấy một phần nhân tình.”

Cơ Tụ vẫn xuất thân chăm chú nhìn thiếu niên tuấn tú rắn rỏi kia, nghĩ thầm: Trước kia ta luôn nghĩ đến việc kén rể, sao lại không nghĩ đến việc đi mua một người về làm chồng nhỉ? Hi, chờ một ngày nào đó, khi nhan sắc ta đã tàn phai, duyên phận với Tạ Lang đi đến hồi kết, danh tiếng cũng suy tàn không ai buồn để ý đến, ta nhất định sẽ mua một người về làm trượng phu cho mình.

Nghĩ đến đây, Cơ Tụ bỗng thấy tiền đồ sáng lạn biết bao, nằng cười cong cong mắt... Xét cho cùng nằng chính là kiểu người vô tâm vô tư mà! Còn hiện tại, nằng nghĩ thì nghĩ thế thôi, nhưng tuyệt đối sẽ không dám làm thật. Nếu biết nằng có ý định mua một mỹ nam tử nô lệ về nhà, thế nào Tạ Lang cũng...

Cơ Tụ rùng mình không dám nghĩ tiếp nữa, ánh mắt dời khỏi cậu thiếu niên kia.

Tạ Quảng phát hiện từ sau khi đi dạo phố, tâm trạng Cơ Tụ đã chuyển biến tốt đẹp rõ rệt. Sáng hôm sau nằng lại chủ động yêu cầu muốn đến vùng tiếp giáp Bắc Ngụy để xem thử. Tạ Quảng cũng không hề từ chối nằng. Họ đi ra khỏi thành Tương Dương từ phía Bắc, băng qua doanh trại lần trước của hoàng tử Bắc Ngụy.

Đi một hồi, thấy trên trắng cỏ phía trước xuất hiện một bầy cừu, Cơ Tụ tò mò hỏi: “Nơi này có thôn làng sinh sống à?”

Tạ Quảng vừa giục ngựa vừa nhìn xa xa: “Phía Đông có một trấn.” Lát sau, hắn lại nói, “Chỉ cần giữa hai nước không xảy ra chiến tranh, ở những thôn làng này sẽ an toàn hơn so với bất cứ huyện nào. Bởi vì đám đạo tặc chắn chắn không dám bén mảng đến đây.”

Cơ Tụ nghe cũng thấy có đạo lý, nằng lập tức cất cao giọng: “Chúng ta đến trấn kia xem thử đi.” Nửa canh giờ sau, họ đã đến bên ngoài trấn. Cơ Tụ phát hiện trấn này không hề nhỏ, ít nhất phải có đến vạn người. Từ xa họ đã nhìn thấy một đám người đang vây quanh, đề chặt một gã đàn ông xuống đất, một người trong đó còn không ngừng nhét phân dê vào mồm người kia.

Chứng kiến cảnh như thế, dạ dày Cơ Tụ cuộn cuộn cả lên, Tạ Quảng đứng một bên cũng không nhịn được bèn hỏi thăm một ông lão: “Lão trượng, các người đang làm gì thế?”

Ông lão quay đầu lại nhìn Tạ Quảng và Cơ Tụ: “Bọn ta đang chữa bệnh.” Lão thấy Tạ Quảng và Cơ Tụ ra vẻ ghê tởm lập tức khinh thường nói tiếp, “Sao hà, mấy vị quý nhân chê bẩn à? Lão nói cho các người biết, mấy năm gần đây, tính cả dân phương Bắc, chỉ có chỗ chúng tôi là ít người chết vì bệnh nhất, đều nhờ vào phân dê cả đấy.”

Hiển nhiên lão cũng khá tinh thông y thuật nên giải thích rõ cho họ biết: “Hơn mấy trăm nghìn năm qua, người phía Bắc chúng tôi chỉ ăn thịt dê, uống sữa dê, bởi vì ăn quá nhiều dầu mỡ nên lâu ngày chúng sẽ bị tích tụ, đóng lại trong máu. Có người chết là do bị tắt nghẽn máu, không lưu thông được, máu của người chảy từ màu đỏ trở thành màu trắng ngà. Nhưng cũng đâu còn cách nào khác, có những kẻ thì bị đói chết, chúng tôi lại được trời ban cho kiểu chết này. Những quý tộc các người cũng thường bị loại bệnh tật này khôn nhiều, có điều mấy người lại không dám ăn phân dê, chỉ đành chờ chết mà thôi. Xem đi, bọn ta dám ăn phân dê, nôn mửa vài lần, như thế còn có thể sống lâu dăm ba năm nữa đấy.”

Tạ Quảng nghe đến đây bèn ngán ngẫm. Hắn nhìn tên to con kia vẫn đang bị nhét phân dê vào mồm, vừa nôn vừa khóc, không nhịn được nói với Cơ Tụ: “Tiểu cô, chúng ta trở về đi thôi.”

Cơ Tụ gật đầu, trên đường trở về, một bộ khúc bối rối nói: “Ông lão kia nói về loại bệnh này, hình như người phương Nam chúng ta lại rất ít bị, có phải là vì chúng ta ít ăn thịt dê, ít uống sữa dê không?”

Một bộ khúc khác lên tiếng: “Chắc là vậy.”

Lúc này Cơ Tụ rất bối rối, vì nằng nhớ rõ ràng trong quyển “Được Kinh Biển Thước” ở nhà nằng rõ ràng có nhắc đến trà giúp tiêu được dầu mỡ, khiến thân thể người ta nhẹ nhàng, nhờ vậy mà sống lâu. Nay người dân phía Bắc lại xem căn bệnh này là nan y, nỗi hoang mang trăm nghìn năm kia hóa ra chỉ cần dùng lá trà là có thể giải quyết. Được Kinh Biển Thước nằng đọc tuy chỉ có bốn năm mươi thê tre, nhưng nó đã sớm thất truyền trong nhân gian. Thời điểm Tần Thủy Hoàng ra lệnh đốt sách, chôn sống nhân tài đã làm thất truyền rất nhiều thứ của nhà Tiên Tần. Nằng vẫn còn trong tay quyển Được Kinh này hoàn toàn là nhờ vào nhóm hạ nhân đặc lực của tộc Cơ thị.

Nghĩ đến đây, tim nằng đập thình thịch, lúc này nằng chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu: Nằng tìm được cách phát tài lớn rồi!

Đây là một con đường phát tài vô biên vô hạn, có thể ngang với việc tìm được một mỏ vàng. Hơn nữa, cây trà chỉ trồng được ở phía Nam, công hiệu của lá trà chắc chắn không nhiều người biết. Cho nên việc kinh doanh này tính ra chỉ có một mình nằng biết mà thôi, nếu nằng không chế tốt, thậm chí có thể lũng đoạn cả thị trường nữa cơ.

Sau khi Cơ Tụ trở về liền vội vàng tìm hiểu về điều kiện sinh trưởng của cây trà. Sau khi biết được cây trà phát triển tươi tốt nhất là ở vùng núi Võ Xương gần Kiến Khang, mà nơi ấy lại là địa bàn của Tạ Lang, tim Cơ Tụ lại lần nữa đập rộn lên như trống. Ngồi trong phòng, nằng ấn chặt lấy ngực, không kiềm lòng được nghĩ: Trang viên của Tạ Lang bao phủ hết cả ngọn núi Võ Xương, nghe họ bảo, trang viên kia chỉ trồng trọt bình thường, nếu giờ

có thể theo ý của mình đổi lại trồng trà hết thì..

Nàng quả thật không dám nghĩ tiếp nữa.

Mấy ngày tiếp theo, Cơ Tụ càng chăm chỉ dạo chơi khắp thành Tương Dương. Có một ngày, Cơ Tụ đang ở trong phòng thì bỗng có người đưa đến một hộp gỗ: “Cơ tiểu cô, đây là thứ trước khi lang quân Lư Hằng đi đã gửi cho Lưu Lão Quận công. Y bảo, trong đây có một ít đồ, có lẽ Cơ tiểu cô sẽ có hứng thú.”

Lư Hằng đưa ư? Cơ Tụ giật mình đưa tay nhận lấy hộp gỗ. Bên trong có một tờ giấy và một miếng ngọc bội có khắc tên Lư Hằng. Người trung niên khách sáo bảo: “Trước khi lang quân Lư Hằng rời đi vốn định tìm Cơ tiểu cô nói vài lời, nhưng y tìm mấy lần đều không gặp được, nên chỉ đành...” Đến đây, gã ho khan một tiếng. “Không gặp được tiểu cô, lang quân Lư gia vô cùng tiếc nuối. Bởi vì Lão Quận công nhà chúng tôi với lang quân Lư gia là chỗ thân thích nên y gửi chiếc hộp này ở chỗ Lão Quận công. Lang quân Lư gia có bảo, dù đời này không thể kết duyên phu thê với Cơ tiểu cô nhưng vẫn muốn làm bằng hữu. Y dặn, nếu Cơ tiểu cô có cách gì kinh doanh cần dùng đến y thì có thể liên lạc qua địa chỉ ghi trên giấy, ngọc bội kia chính là tín vật. Y còn nói, cả gia tộc của phía Lưu Lão quận công, Cơ tiểu cô cũng có thể mượn dùng được.”

Hiển nhiên gã cũng đã nghe được việc Cơ Tụ kiếm tiền thần thông ra sao, nên rất nghiêm túc nhìn Cơ Tụ: “Tóm lại, lang quân Lư gia hi vọng ngày sau Cơ tiểu cô có nghĩ ra cách kinh doanh gì, nếu cần, xin đừng khách sáo, hãy cứ hợp tác với những người ghi trong giấy và phía Lưu phủ ạ.” Rồi gã nhấn mạnh thêm, “Ngày sau nếu tiểu cô được gả đến Trần Quận Tà thị, tuy nói Trần Quận Tà thị phồn hoa như gấm nhưng những đại sĩ tộc này đều có tổ huấn, con cháu sau này lớn lên không được phân gia, cũng không được chia sản nghiệp của tổ tiên. Nếu tiểu cô có con trai, muốn duy trì cuộc sống hơn người của đứa bé nhất định phải để lại chút vốn riêng cho con mới được.”

Cơ Tụ đã hiểu ý người này, nàng nghiêm trang đáp: “Ta sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

“Vậy xin chờ tin tức tốt của tiểu cô.” Dứt lời, gã trung niên chấp tay hành lễ rồi quay người lui ra ngoài.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng gã rời đi, Cơ Tụ lẩm bẫm Ta vừa nghĩ đến việc buôn bán trà thì đồng bọn đã xuất hiện ngay rồi. Tuy nhiên bây giờ cũng không vội, chưa cần phải sốt ruột...

Nhưng Cơ Tụ không ngờ Tà Lang đi chuyển này lại kéo dài đến tận nửa năm. Khi chàng rời đi là tháng bảy, cho đến tháng chạp tuyết bay là tả vắn không thấy về. Thời điểm nàng nhận được tin tức của chàng đã là vào tháng ba, giữa mùa xuân rồi. Lúc này, Cơ Tụ đã tròn mười sáu tuổi, đã trở thành đại cô nương chân chính.

Đúng vậy, trong nửa năm Tà Lang rời đi, nàng không những cao lên vài tấc, mà thậm chí nhan sắc, tư thái đều biến chuyển đến phong tình cực thịnh. Giống như một nụ hoa e ấp chỉ trong chớp mắt đã nở rộ, tỏa sáng chói mắt người đời.

Nhìn bóng mình trong gương đồng, Cơ Tụ cũng sửng sốt, kiếp trước ở tuổi này nàng không đẹp được như vậy. Lẽ nào bởi vì nàng đã trưởng thành hơn nhờ có trải nghiệm của kiếp trước nên đã thúc đẩy đóa hoa này nở sớm trước kỳ hạn sao? Hơn nữa, về phong tình này kiếp trước nàng cũng không hề có được.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Hắc Là Trang Thập Tam.

Vài ngày sau, Tà Quảng vội vã đến bẩm: “Cơ tiểu cô, ước lượng theo hành trình, lang quân hẹn hai tháng sau sẽ gặp nhau tại khúc sông Xích Bích. Giờ chúng ta phải xuất phát ngay mới có thể kịp thời hội hợp với người.”

Cơ Tụ gật đầu: “Vậy mọi người đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong cả rồi, tiểu cô có muốn mua gì thì hôm nay cứ đi mua, sáng sớm ngày mai vừa hừng đông chúng ta sẽ lập tức khởi hành.”

Sáng sớm hôm sau, mấy chục người của nhóm Cơ Tụ, cùng với đội ngũ khoảng ba bốn trăm người của thành Tương Dương cùng lên đường. Trong ba bốn trăm người này, có ba mươi mấy người là con cháu thế tộc, có cả nam lẫn nữ, rất nhiều người trong số họ chưa bao giờ được đến Kiến Khang, tinh thần đều rất phấn chấn.

Cơ Tụ ngồi trong xe lừa cũng bị tiếng cười nói huyên náo ngoài kia làm cho đau đầu. Bên ngoài đang có hàng chục đôi mắt nhìn chăm chăm vào xe nàng, cứ rí rầm bàn tán về chuyện giữa nàng và Tà Lang, nàng dứt khoát vờ như không biết, chỉ vui đầu đọc quyển Kinh Dịch mua được ở Tương Dương.

Năm mươi ngày sau, rốt cuộc đoàn người đã đến được bờ sông Trường Giang, nhìn bốn chiếc thuyền khách to lớn, mỗi chiếc có sức chứa hơn hai trăm người cùng cả ngựa xe đang dàn ngang neo đậu tại bến tàu, Cơ Tụ thở phào: “Cuối cùng đã đi được một nửa lộ trình rồi.”

Thuyền khách nhổ neo vào buổi trưa, theo tiếng hò của phu kéo thuyền, thuyền lớn dần dần bẻ lái vào giữa sông. Cơ Tụ không muốn người khác chú ý nên đã lấy chút phấn tro che đi nhan sắc nở rộ của mình, ăn mặc cũng khiêm tốn nhằm che bớt dáng vóc yêu kiều.

Cơ Tự đi ra mũi thuyền trong vòng vây của nhóm Tạ Quảng, nhìn sông nước mênh mông, nằng thở dài: “Thời gian trôi qua nhanh thật, thoáng chốc ta đã rời khỏi Kiến Khang hơn một năm rồi.”

Tạ Quảng nhìn nàng cười nói: “Phải đấy, chỉ chớp mắt đã trôi qua một năm rồi, trong vòng một năm nay, Cơ tiểu cô hình như đã cao lớn lên không ít.”

Cơ Tự cười đáp: “Chắc chỉ được đến chừng này thôi, sau này không cao thêm nữa đâu.”

Đúng lúc họ đang vui vẻ trò chuyện, cùng ngắm cảnh Trường Giang thì phía sau bỗng truyền đến tiếng ồn ào. Họ ngạc nhiên cùng quay đầu lại, thấy đám lang quân đều nhìn đăm đăm về phía cửa khoang. Cơ Tự loáng thoáng nghe họ nói.

“Nghe nói là người đất Thục, đệ nhất mỹ nhân ở vùng ấy đấy.”

“Đệ nhất mỹ nhân à? Đã hứa gả cho ai chưa?”

“Dĩ nhiên là chưa rồi, mười lăm mười sáu tuổi được đưa đến Kiến Khang, chắc là vì muốn tìm lang quân như ý đây mà.”

Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, rốt cuộc một mỹ thiếu nữ bước ra khỏi khoang thuyền, xung quanh là đám tỳ nữ theo hầu.

Cơ Tự nhìn thoáng qua rồi nghĩ ngợi: Bất kể là Kinh Ly đệ nhất mỹ nhân Kinh Châu, hay tiểu cô Cố thị đệ nhất mỹ nhân Kiến Khang, hoặc đệ nhất mỹ nhân đất Thục trước mắt này, vẻ đẹp của họ đều có điểm giống nhau, đó là dung mạo động lòng người, thanh tú mảnh khảnh, uyển chuyển thướt tha. Nhưng theo nàng thấy, ba vị đệ nhất mỹ nhân này tính ra vẫn kém hơn Nghĩa Vũ Vương phu nhân ở vẻ phong tình rất nhiều.

Nhóm Tạ Quảng cũng giống như Cơ Tự, chỉ liếc nhìn mỹ nhân kia một cái rồi thờ ơ quay đầu đi. Có lẽ thấy được bên chỗ Cơ Tự không ai hứng thú với nàng ta nên có vẻ yên tĩnh hơn, đệ nhất mỹ nhân kia bèn dẫn nhóm mình đi đến bên này.

Bọn họ đứng bên cạnh Cơ Tự, cất tiếng nói thì thầm: “Tam tỷ tỷ, có rất nhiều lang quân đều đang nhìn trộm tỷ đấy.”

“Đừng nói nữa.”

“Tại sao không được nói chứ? Tam tỷ tỷ của chúng ta dung mạo tuyệt sắc, mấy lang quân trẻ tuổi thích tỷ đều là chuyện bình thường mà.”

Lúc này một nữ tử từ nhìn về phía Cơ Tự rồi le lưỡi nói nhỏ: “Tiểu cô kia nhất định xuất thân từ đại sĩ tộc của Kiến Khang, bộ khúc bên người nàng ta trông còn oai phong hơn cả đám lang quân kia.”

Thấy cả nhóm nữ tử đều nhìn mình, Cơ Tự hào phóng gật đầu đáp lễ rồi quay sang nói với nhóm bộ khúc: “Chúng ta đi thôi.”

Từ đó về sau, mỗi lần Cơ Tự đi ra ngoài ngắm cảnh luôn bắt gặp vị đệ nhất mỹ nhân đất Thục kia đang được mọi người vây quanh xun xoe nịnh hót.

Tạ Quảng bảo: “Hiện giờ có rất nhiều tiểu cô thế tộc có tính cách này. Tôi nhớ lang quân đã từng nói, xưa nay sĩ tộc đã quen sống xa hoa, mấy tiểu cô cũng trở nên ham mộ hư vinh, mà xu hướng này còn càng lúc càng thịnh.”

Thấy Cơ Tự không tiếp lời, Tạ Quảng cười nói: “Chắc hẳn tiểu cô không chú ý rồi. Nàng ta mỗi lần thấy có lang quân nào đi ngang hai mắt đều sáng lên, trên mặt sẽ trưng ra biểu cảm quyến rũ, nhưng nếu là nữ tử đi qua thì vẻ mặt sẽ trở thành lãnh đạm. Người như thế trời sinh không chịu nổi cô đơn, chính là thích được đám trượng phu tăng bốc, không có thể thống gì nhất. Lang quân khi hành tẩu bên ngoài từng gặp loại như tiểu cô này rất nhiều.”

Cơ Tự không để tâm gật đầu một cái. Đúng lúc này, từ phía sau bỗng có mấy chục chiếc thuyền chạy đến. Những thuyền này đều giương buồm màu đen, tiến thoái cùng nhịp, khiến cho người ta có cảm giác quái dị khó tả.

Đang lúc Cơ Tự nhũn mảy nhìn những con thuyền kia, Tạ Quảng bên cạnh bỗng trở nên căng thẳng, nói nhỏ: “Không ổn rồi.”

Cơ Tự giật mình, nhìn theo ánh mắt Tạ Quảng, thấy nhánh sông phía trước cũng có mười mấy con thuyền xếp thành hàng, thậm chí hai bên mạn thuyền còn có găm đao nhọn, vừa nhìn đã biết không phải thuyền thương nhân.

Cơ Tự nhìn ra sau rồi nhìn lại phía trước, nhận ra bốn con thuyền của mình đều bị kẹp giữa hai đội tàu kia. Hai bên bờ sông trở nên im lặng, mấy tiểu cô sắc mặt trắng bệch, xi xầm bất an. Cơ Tự quan sát một hồi bỗng nói: “Không đúng, bọn họ không phải cùng một phe, đây là hai đội tàu khác nhau.”

Tạ Quảng quay đầu nhìn nàng khen ngợi, trầm giọng: “Đúng vậy, đây là hai đội tàu khác nhau, hơn nữa còn đều là thủy tặc.”

Tạ Quảng vừa thốt ra lời này, những người xung quanh mặt tái mét, im lặng như tờ.

Trong khi hai đội thuyền một trước một sau áp sát càng lúc càng gần thì bất chợt một bộ khúc đất Thục cất cao giọng: “Mọi người đừng sợ, đội thuyền buồm đen kia ta biết, nó thuộc về thế lực ngầm của đất Thục bọn ta, tên là đội Hắc Giao. Tuy Hắc Giao xuất quỷ nhập thần, thủ đoạn tàn nhẫn nhưng xưa nay họ chỉ ra tay với đám thủy tặc, đạo tặc tội ác tày trời, không ra tay với dân thường bao giờ.”

Nghe đến đây, một lang quân không nhịn được hỏi: “Vậy còn đội kia thì sao? Chúng có ra tay với chúng ta không?”

Đến đây bộ khúc kia nghẹn lời, mọi người lập tức hiểu ra, đám kia e rằng không dễ nói chuyện như Hắc Giao rồi.

Đám người trên thuyền có gấn đao nhọn hiển nhiên có kiêng kỵ với đội Hắc Giao, một người bịt mặt hăng giọng hô to với đoàn thuyền Hắc Giao đang chạy đến gần: “Thuyền đến là Hắc Giao của đất Thục ư?” Không đợi đối phương đáp lại gã đã nói tiếp, “Bằng hữu, mấy thuyền khách này bọn ta đã canh chừng mấy mươi ngày nay rồi, mong bằng hữu có thể tác thành.”

Gần như người bịt mặt kia vừa lên tiếng, người trên thuyền khác đều mặt mày xám xịt, xung quanh bắt đầu truyền đến tiếng khóc râm rút.

Lúc này, một giọng nói run run vang lên: “Bên Hắc Giao liệu có cự tuyệt không?”

Tạ Quảng cũng vì khăn trương mà giọng khản đặc lại: “Không, sợ rằng họ sẽ đồng ý đấy. Trên boong thuyền Hắc Giao còn sót lại vài vết máu, mà bước chân thuyền viên của họ cũng không vững... E rằng cách đây không lâu họ vừa trải qua một trận huyết chiến rồi. Trước mắt, họ sẽ vì bảo toàn thể lực mà không nhúng tay vào chuyện này đâu.”

Mọi người nhìn kỹ lại, quả thật như Tạ Quảng đã nói, nhất thời ai nấy đều tuyệt vọng đến cực điểm.

Thình lình, đệ nhất mỹ nhân đất Thục hô lên: “Không, chúng ta không thể rơi vào tay đám thù tặc giết người như ngoáo kia được. Mau, mọi người mau kêu gọi đám người Hắc Giao, bảo rằng chúng ta đồng ý giao hết tiền bạc hàng hóa cho họ, chỉ cần bọn họ giúp chúng ta vượt qua cửa ải lần này thôi.”

Lời này nói nghe rất có lý, tất cả mọi người trên bốn con thuyền đều hô to về phía đội Hắc Giao.

Đám người trên thuyền có gấn đao nhọn thì dùng ánh mắt hiểm ác nhìn chằm chằm cả hai đội thuyền, nhưng vẫn phải kiêng kỵ chờ bên Hắc Giao cho một lời hồi đáp.

Trong vô số ánh mắt chăm chú chờ mong, đội tàu Hắc Giao vẫn im lặng giương buồm lướt đi. Đến lúc này, mọi người trên thuyền khách đều trở nên kinh khiếp, một lang quân hét lớn lên: “Tất cả nữ tử có nhan sắc đều đứng ra đây, các cô mau đi qua cầu xin đội tàu Hắc Giao đi!” Y lại quay sang đệ nhất mỹ nhân đất Thục kia van nài, “Vị tiểu cô này, dung mạo cô tuyệt thế, nếu cô bằng lòng khóc lóc van xin, không chừng chúng ta có thể được sống. Cô nghĩ đi, với dung mạo của cô, nếu rơi vào tay đám đạo tặc ấy chắc chắn sẽ bị bán đến phương Bắc làm nô lệ, mặc cho người ta vũ nhục thôi.”

Y còn chưa nói hết câu, đám tiểu cô có chút nhan sắc liền đồng loạt đi đến bên mạn thuyền, ngay cả mỹ nhân đất Thục cũng cắn môi chạy đến khăn thiết van xin, nhưng bên đội Hắc Giao vẫn không có động tĩnh. Đám người bịt mặt trên thuyền Hắc Giao chỉ quay đầu nhìn vào khoang giữa, chờ thủ lĩnh của họ lên tiếng.

Nhưng đến tận khi đội tàu Hắc Giao đã chạy qua hết hai phần ba thuyền, khoang thủ lĩnh kia vẫn không hề có phản ứng gì. Lần này mọi người đã thật sự tuyệt vọng.

Song lúc thuyền thủ lĩnh của đội Hắc Giao tiến ngang qua chỗ Cơ Tự đứng, đột nhiên trong thuyền họ truyền đến một mệnh lệnh. Cả đội tàu Hắc Giao dừng lại, người trên thuyền khách mừng như điên. Một lang quân có vẻ trẻ tuổi, đeo mặt nạ chỉ để lộ ra mắt và sống mũi, chậm rãi từ trong vòng vây của đám lính gác đi đến.

Thấy thủ lĩnh Hắc Giao đi ra, gương mặt xinh đẹp của mỹ nhân đất Thục ửng đỏ, ngay lập tức thể hiện phong thái xinh đẹp, nén lệ rung rung, bày ra vẻ nhút nhát nhìn người thủ lĩnh kia. Lúc này mọi người trên thuyền khách đều vô cùng cảm kích đệ nhất mỹ nhân đất Thục, họ tự giác lùi về sau, chừa lại vị trí bất mất nhất cho nàng ta một mình đối mặt với hắn.

Hắn càng đến gần, mỹ nhân đất Thục càng dần dà nhận ra, thủ lĩnh Hắc Giao này chẳng những trẻ tuổi khôi ngô, mà từ ngũ quan để lộ ra ngoài, cho thấy mặt mũi hắn còn tuấn tú nữa. Quan trọng nhất là đôi mắt người này sâu hun hút, như thể bầu trời bao la khảm đầy sao, có thể nuốt chửng linh hồn của người khác.

Trong phút chốc, trái tim mỹ nhân kia đập rộn rã, ngây dại nhìn hắn. Lần đầu tiên nàng ta mới biết hóa ra trên đời này có một nam nhi thần bí khó lường như đêm tối thế này.

Nhưng hắn chỉ hờ hững nhìn thoáng qua mỹ nhân đất Thục, rồi quay đầu về phía Cơ Tự, lát sau cánh môi mỏng kia nở nụ cười lạnh lùng. Hắn chỉ về phía Cơ Tự: “Muốn ta cứu cũng dễ thôi.” Mọi người trên thuyền đều mừng đến phát khóc, lại thấy hắn nói tiếp: “Đưa nàng ấy qua đây.”

Tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu lại nhìn nàng, Cơ Tự chỉ biết kinh hoàng tròn trừng mắt, gần như đúng lúc tên thủ lĩnh Hắc Giao kia vừa cất tiếng, nàng đã suýt thốt ra cái tên Trang Thập Tam quen thuộc, nàng vô cùng chắc chắn giọng nói này chính là Trang Thập Tam kia.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Danh Tiết Trong Sạch.

Yêu cầu của hắn khiến đám người trên thuyền khách mừng phát điên, bọn họ cảm thấy điều kiện trao đổi này quả thật chẳng thiệt gì cho mình. Bởi lẽ, bất kể Cơ Tự là ai đi nữa thì cũng chẳng thấm thía gì so với tính mạng của tất cả mọi người trên bốn con thuyền. Thế là mọi người đồng loạt quay đầu nhìn

chăm chăm Cơ Tự.

Bấy giờ nhóm bộ khúc bảo vệ Cơ Tự gồng người căng thẳng, sắc mặt âu lo. Dù người khó chịu nhất là Tạ Quảng cũng không thể thốt ra lời cự tuyệt. Hiện giờ nếu Cơ Tự không đồng ý cũng sẽ bị người ta đánh ngất đưa qua. Thế nên nàng bước đến khẳng khái nói: “Được, ta đi.”

Nàng vừa dứt lời, đôi môi của Trang Thập Tam bên thuyền đối diện héch lên. Hắn vừa ra hiệu, một tấm ván được bắc giữa hai thuyền, còn trên những con thuyền khác của đội Hắc Giao thoát cái đã xuất hiện đám người mặt đàng đàng sát khí.

Sự biến hóa này khiến đám thủy tặc đối diện rất tức giận. Gã to con trên thuyền cầm đao nhọn lập tức quát lên: “Đám Hắc Giao kia, chỉ vì một đội tàu mà các ngươi muốn đối nghịch với bọn ta à?”

Đối mặt với sự phẫn nộ của hắn, Trang Thập Tam đeo mặt nạ bật cười, sáng giọng đáp trả: “Ngươi có thể chọn cách bỏ cuộc.”

Hắn vung tay lên, tất cả toán lính phía sau đồng loạt giơ trường kích, hành động nhất trí như một đội quân tinh nhuệ mà không hề giống đạo tặc, khiến sắc mặt đám cướp kia đại biến. Song khi nhìn đám người phú quý trên bốn con thuyền, chúng lại không cam lòng từ bỏ.

Trong lúc tên thủ lĩnh kia do dự, Trang Thập Tam không buồn để ý đến gã nữa, hắn quay đầu cười nhạt nhìn Cơ Tự. Ánh mắt hắn khiến người trên thuyền khách bắt đầu chảy mồ hôi lạnh, rồi hắn chợt gần giọng: “Sao đây? Cả ngươi cũng muốn kéo dài thời gian à?”

Tất nhiên là hắn đang nói với Cơ Tự rồi. Trong ánh mắt thúc giục của mọi người, nàng thăm thò dài, cản lại nhóm Tạ Quảng định đi theo, bước lên tấm ván, đi đến trước mặt Trang Thập Tam.

Ánh mắt hắn nhìn nàng đầy phức tạp, đương lúc nàng định cất lời thì Trang Thập Tam đột ngột vron tay, nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng lảo đảo suýt ngã vào ngực hắn. Trước mặt mọi người, hắn choàng tay qua eo nàng, nửa ôm nửa kéo dẫn nàng vào khoang thuyền.

Mặc dù đã sớm biết Cơ Tự qua đó, chỉ sợ sẽ không chạy thoát ma chướng của tên thủ lĩnh Hắc Giao. Nhưng khi thật sự chứng kiến hành động đầy dục vọng chiếm hữu này của hắn, nhóm Tạ Quảng mới tuyệt vọng phát hiện, hóa ra trên thế gian này không hề có chuyện may mắn.

Thoát cái Trang Thập Tam đã lôi Cơ Tự vào khoang thuyền, trong khoang trang trí tông nền chủ đạo là màu lam mà hắn thích, không những thế đồ đạc còn vô cùng sạch sẽ không dính một hạt bụi.

Thấy Cơ Tự đứng nhìn ngơ ngác, Trang Thập Tam ngay phía sau lưng nàng cũng không lên tiếng. Sau một hồi trầm mặc, Cơ Tự mới phá vỡ không khí yên ắng: “Trang Thập Tam, sao huynh lại trở thành thủ lĩnh Hắc Giao?”

Quả nhiên nàng vừa nhìn đã nhận ra hắn. Trang Thập Tam buồn cười, nhưng không biết tại sao nét cười này lại trở thành bi thương: “Không chỉ là thủ lĩnh Hắc Giao, mọi thế lực ngầm ở đất Thục đều nằm dưới quyền của ta hết.”

Nhanh vậy sao? Cơ Tự kinh hãi, kiếp trước lúc Trang Thập Tam nắm giữ thế lực ngầm ở Kinh Châu, nàng đã tròn mười chín tuổi. Song chỉ giây lát nàng đã hiểu ra, kiếp này Trang Thập Tam đầu quân cho Tam hoàng tử, có sẵn chỗ dựa vững mạnh thì với tài năng của hắn, trong vòng hai ba năm không chế thế lực ngầm ở đất Thục chỉ là một việc nhỏ.

Trong lúc Cơ Tự suy nghĩ miên man, Trang Thập Tam từ từ cất lời: “Trước kia Chu Ngọc bán mẫu thân ta, gia tộc khuyên ta phải nhẫn nại nên ta đành phải chịu đựng. Sau này, nàng dựa thế Tạ Thập Bát rời khỏi ta, ta cũng đành để nàng rời đi.” Nói đến đây, hắn khẽ cười, “Cho đến hiện tại, rốt cuộc ta đã có tư cách đối kháng với bọn họ rồi.”

Hắn lại gần Cơ Tự, ôm lấy eo nàng. Hành động này của Trang Thập Tam tuy chậm chạp nhưng kiên quyết. Cơ Tự cúi đầu xuống thấy cơ bắp trên cánh tay hắn đã nổi lên cuộn cuộn vì quá căng thẳng. Nàng thật sự hiểu hắn rất rõ, không cần quay đầu lại nàng cũng biết giờ khắc này về mặt Trang Thập Tam tất nhiên sẽ hung tợn. Nàng nghe theo hắn thì không sao, một khi phản kháng sẽ chọc giận hắn ngay.

Thế là nàng yên lặng đứng đấy để mặc hắn ôm. Trong giây phút da thịt chạm nhau, Cơ Tự như nghe được một tiếng thở dài thỏa mãn của Trang Thập Tam. Khi nàng đang suy nghĩ nên mở lời thế nào thì mặt hắn khẽ sát vào mặt nàng.

Cơ Tự bất giác run lên. Đúng lúc này Trang Thập Tam bỗng nhích người ra, bước ra ngoài hô lên: “Mang chậu nước đến đây.”

“Vâng.”

Chỉ lát sau, một gã đàn ông bụng chậu nước đến. Gã vừa lui ra, Trang Thập Tam đã ra lệnh với Cơ Tự: “Rửa sạch mặt đi.”

Gi cơ?

Gương mặt Trang Thập Tam mang theo vẻ chán ghét: “Nàng mau rửa mấy thứ thứ ngụy trang trên mặt kia đi.”

Hắn vẫn tinh ranh đến đáng sợ, chỉ nhìn thoáng qua đã biết nàng bôi phấn để che giấu nhan sắc. Cơ Tự chần chừ chốc lát rồi đi đến vắt khăn lau mặt.

Gần như nàng vừa rửa mặt xong, Trang Thập Tam đã bước đến, nắm lấy cằm Cơ Tự, quay mặt nàng lại. Hắn nhìn thẳng vào mặt nàng, thẳng thốt một lát mới nhỏ giọng nói: “Đẹp hơn năm xưa nhiều rồi.”

Rồi hắn chợt nghĩ đến điều gì lại bật cười, buông Cơ Tự ra, chấp tay dạo bước trong khoang.

Liếc nhìn Trang Thập Tam, Cơ Tụ lắng nghe bên ngoài vô cùng yên ắng, không có tiếng gào thét chém giết, cũng không có tiếng reo hò vui mừng gì cả, dường như tất cả đều ngưng đọng. Xem ra, đám thủy tặc kia còn chưa hết hi vọng, muốn đối kháng trong im lặng với đội Hắc Giao của Trang Thập Tam đây mà.

Lúc này giọng Trang Thập Tam vang lên: “Cơ A Tụ, nàng nói xem, sau khi nàng rời khỏi khoang thuyền của ta, Tạ Thập Bát kia có còn cần nàng nữa không?”

Giọng hân mang theo niềm vui ác ý, nhìn đăm đăm Cơ Tụ, cười khoe hàm răng trắng: “Phải rồi, nàng vừa thông minh vừa có tài, đáng vẻ còn xinh đẹp thế kia, Tạ Thập Bát còn chưa đắc thủ, đương nhiên sẽ không chịu từ bỏ nàng rồi. Có điều, Trần Quận Tạ thị thì chưa chắc, hai nhà Vương - Tạ đứng đầu trong dòng dõi đại sĩ tộc, e rằng họ tuyệt đối không chấp nhận một nữ tử có quan hệ không minh bạch với thủy tặc bước vào phủ đầu.”

Từ lúc Cơ Tụ đi sang thuyền này đã nghĩ đến điều ấy rồi. Thậm chí nàng còn biết, sự thật sẽ còn nghiêm trọng hơn hẳn nói nhiều. Có thể nói, kể từ ngày hôm nay nàng đã không còn trong sạch nữa. Dù cho Tạ Lang có yêu thích nàng cỡ nào thì Trần Quận Tạ thị cũng không bao giờ chấp nhận một nữ tử bị bôi nhọ danh tiết như nàng.

Vậy thì đã sao? Nàng vốn đâu nghĩ đến việc gả cho chàng. Mỗi lần ở bên Tạ Lang nàng đều chịu thiệt thòi rất nhiều, nhưng chỉ chớp mắt là có thể cười nhẹ nhàng. Bọn Tạ Quảng thường bảo nàng vô tâm vô tư, mà đâu biết rằng thật ra nàng chỉ nghĩ, có thể ở cùng chàng một ngày thì thời gian sẽ vơi đi một ngày. Nàng không hề bản thân được vui vẻ, chỉ đau lòng giận dữ làm gì cho lãng phí thời gian ngắn ngủi của mình!

Trang Thập Tam nói ra những lời này xong, đôi mắt đen láy vẫn nhìn nàng chăm chăm, chờ nàng phản ứng. Nhưng hẳn không ngờ Cơ Tụ lại có chút thờ ơ, thậm chí lúc nhìn vào mắt hắn, nàng còn cười tự giễu. Hóa ra nàng cũng chỉ thích Tạ Thập Bát đến thế thôi ư?

Hắn từ từ bình tĩnh lại, lùi về sau một bước, ngồi trên giường, ngửa đầu nhìn Cơ Tụ: “Đúng là một nữ nhân vô tình vô nghĩa.”

Hắn không khỏi nhớ đến trước đây, Cơ Tụ rõ ràng si mê quán quýt lấy hắn, rõ ràng trăm phương nghìn kế lấy lòng hắn, nhưng nàng vừa đi ra ngoài một chuyến, lúc quay về đã hoàn toàn thái độ, không còn ngó ngang gì đến hắn nữa.

Thấy Cơ Tụ quay đầu lặng lẽ nhìn đồng hồ cát bên cạnh, Trang Thập Tam nở nụ cười: “Đừng nhìn nữa, một lúc nữa ta sẽ sai người đưa nàng về.” Hắn nhướn mày, bưng chung trà trên bàn lên, vừa uống vừa lạnh lùng nói, “Trang Thập Tam ta muốn có được cơ thể nàng thì cũng phải đường đường chính chính, hơn nữa còn danh chính ngôn thuận rước nàng vào cửa nhà ta. Lần này bắt nàng qua đây, chẳng qua là vì muốn tuyệt đường lui của nàng và Tạ Thập Bát thôi.” Nói đến đây hắn lại khẽ cười, “Quyền thế đúng là thứ tốt, nàng nói có phải không?”

Quyền thế đương nhiên là tốt, nếu không phải hắn nắm trong tay đội Hắc Giao, làm gì có chuyện nàng ngoan ngoãn đứng trước mặt hắn, mắt nhìn thẳng hắn, tai nghe giọng hắn, tâm tư cũng chỉ xoay quanh trên người hắn chứ? Nghĩ đến điều này, Trang Thập Tam lại cất tiếng cười vang.

Kiếp trước hai người đã chung sống với nhau khá lâu, trong lòng Cơ Tụ biết, mỗi khi Trang Thập Tam kích động đều sẽ cười như vậy.

Vào lúc này giọng Cơ Tụ nhẹ nhàng truyền đến: “Huynh làm nhiều chuyện giúp Tam hoàng tử như vậy, nếu mai này y lên ngôi, e rằng y sẽ chém huynh đầu tiên.”

Trang Thập Tam sầm mặt, trong lòng nổi lên hận ý: Nữ nhân vô tình vô nghĩa này chỉ tùy tiện nói một câu mềm mỏng lại có thể khiến ta muốn rơi lệ ư?

Thấy hắn im lặng rất lâu, lúc nàng cho rằng hắn sẽ không trả lời thì nghe hắn nói nhỏ: “Nếu có thể báo được thù thì chết có là gì?”

Đúng lúc này Cơ Tụ bỗng nói: “Có phải huynh bị thương không?”

Nàng phát hiện đôi môi của Trang Thập Tam tái nhợt, không khí bắt đầu thoáng thoảng mùi máu tanh. Bên ngực phải của Trang Thập Tam hơi ướt. Hắn bị thương rồi, hơn nữa còn bị thương rất nặng. Thảo nào hắn nói hôm nay không chiếm đoạt thân thể nàng, hóa ra là bị thương nặng không làm gì nàng được.

Nghe ra sự quan tâm của Cơ Tụ có, Trang Thập Tam không hề ngẩng đầu lên: “Không sao.”

Trong lúc hai người trò chuyện câu có câu không, thời gian dần dần trôi qua. Một canh giờ sau, đám thủy tặc kia sau nhiều lần dẫn đo mới quyết định bỏ đi. Tiếng hoan hô vui mừng truyền đến từ thuyền khách.

Trang Thập Tam đứng dậy, bước đến trước mặt Cơ Tụ, túm lấy vạt áo nàng rồi kéo mạnh ra.

Tiếng vải bị xé rách vang lên, vạt ngoài của Cơ Tụ biến thành hai mảnh. Dĩ nhiên bên trong nàng có mặc áo yếm, nên dù vạt áo bị rách nhưng không hề lộ ra da thịt bên trong.

Hắn xé vạt nàng xong rồi lùi lại một bước, khoanh tay đánh giá Cơ Tụ một phen, môi mỏng nhếch lên: “Được rồi, nàng về đi.” Hắn cất cao giọng, “Người đâu, đưa vị tiểu cô này trở về.”

Cơ Tụ nhìn hắn trừng trừng. Tuy hắn không chạm vào nàng nhưng hắn lại muốn chứng minh cho người khác biết nàng đã không còn trong sạch nữa. Hắn rắp tâm muốn phá hủy thanh danh của nàng. Bất thể nào đi nữa, hắn cũng không muốn nàng gả cho người khác.

Khi nghe thấy bên ngoài khoang thuyền đến tiếng bước chân, Cơ Tụ như choáng tỉnh lại. Nàng vội vàng lao đến phía sau Trang Thập Tam, “keng” một

tiếng, rút ra thanh kiếm hần treo trên vách.

Thấy Cơ Tự rút kiếm, gương mặt khinh khinh của Trang Thập Tam sa sầm. Hần nhìn nàng chòng chọc, đứng thẳng trước mặt nàng, không hề lui lại cũng không gọi hộ vệ đến. Hần chỉ nhìn nàng, chờ đợi hành động của nàng.

Khi hần cho rằng nàng sẽ đâm hần một kiếm, không ngờ Cơ Tự lại nhẹ nhàng rạch một đường lên tay mình. Vết thương tuy cạn nhưng máu vẫn ồ ạt chảy ra, nàng thả thanh kiếm xuống, bôi máu lên ngực mình và môi mình.

Trang Thập Tam không nhịn được lên tiếng hỏi: “Nàng làm gì vậy?”

Lúc này cửa khoang đã mở ra, Cơ Tự sai bước rồi đi, trả lời mà không hề ngoảnh lại: “Ta phải cho người ta biết trong một canh giờ vừa qua, tuy ta và huynh ở chung một phòng như ta vẫn một mực kiên trì phản kháng, cuối cùng thành công bảo vệ được trình tiết của mình.”

Nàng tung người nhảy ra ngoài. Thấy bóng dáng sinh động của nàng chạy đi xa, Trang Thập Tam không biết tại sao vẫn suy nghĩ đến thất thần. Đến tận khi Cơ Tự lên thuyền khách, tất cả mọi người đều nhìn nàng, đám người kia vừa sợ vừa giận vây quanh Cơ Tự, Trang Thập Tam mới chột cười khẩy.

Thoáng chốc hần giờ tay phải lên ra lệnh: “Giương buồm đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Sau khi trở về

Thấy đội tàu Hắc Giao rời đi, nhóm bộ khúc vẫn vây xung quanh Cơ Tự, giúp nàng cản lại cái nhìn soi mói của đám người trên thuyền, bảo vệ nàng đi vào trong. Vừa vào khoang, Tạ Quảng liền đóng chặt cửa, lúc quay đầu lại, sắc mặt hần đã vô cùng khó coi.

Trên thực tế, không chỉ có mỗi sắc mặt Tạ Quảng khó coi, mà sắc mặt của tất cả bộ khúc Tạ thị đều như vậy cả. Đám người trên thuyền kia đều hần hoan vui mừng vì được cứu, thậm chí kích động đến mức vừa khóc vừa cười, còn Cơ Tự là người đã hi sinh cứu bọn họ thì vẻ mặt lại đang tái nhợt, mờ mịt. Mọi sự trên thế gian này vốn không công bằng. Sau cùng tất cả mọi người đều thoát khỏi cái bóng ma của kiếp nạn này, duy chỉ có một mình Cơ Tự phải gánh chịu hậu quả này suốt cuộc đời.

Ban đầu lang quân đã đích thân giao nàng cho đám bộ khúc bọn họ, bây giờ bọn họ còn mặt mũi nào mà đi gặp lang quân đây?

Nhìn mấy nam tử hán cứ đứng nghếch cả ra đấy, Cơ Tự khẽ giọng cười, khàn giọng nói: “Khi này ta nói đều là sự thật, tên thủ lĩnh Hắc Giao kia không hề đụng vào ta, hần bị thương rất nặng, chưa nói được quá hai câu vết thương đã nứt ra rồi, còn chảy máu không ngừng nữa.”

Tạ Quảng lập tức tiếp lời: “Nhất định là vậy, từ đầu chúng tôi đã chú ý thấy cả boong tàu của bên Hắc Giao toàn là vết máu, dù cho lúc đi ra môi tên thủ lĩnh kia không tái lắm nhưng vẫn thấy được hần bị trọng thương chưa lành.”

Thấy Tạ Quảng nói thế, mấy bộ khúc Tạ thị khác cũng hoàn toàn tin tưởng. Với lại, trên thế gian này có nhiều người biết xem cốt tướng, chuyên Cơ tiểu cô thân vẫn còn là xử nữ, chỉ cần là người sáng suốt nhìn sẽ biết ngay thôi.

Nhưng vấn đề này không quan trọng...

Đúng vậy, vấn đề này có quan trọng gì đâu! Quan trọng là hôm nay Cơ tiểu cô đã ở chung khoang với tên thủ lĩnh Hắc Giao kia, trai đơn gái chiếc bên nhau suốt cả một canh giờ. Và cả, giả sử hần không làm gì nàng thế thì tại sao lại phải mạo hiểm đuổi kẻ địch giúp họ cơ chứ? Nhất là... tên thủ lĩnh Hắc Giao lại còn ôm Cơ Tự hiên ngang lâm liệt đi vào trong khoang thuyền trước mặt bao nhiêu người kia kia.

Cho nên dù có một nghìn, một vạn lý do có thể chứng minh Cơ tiểu cô vẫn còn trong sạch, nhưng rốt cuộc thanh danh của nàng đã bị hủy hoại triệt để rồi. Hơn nữa Trần Quận Tạ thị là một dòng dõi như thế, làm sao có thể chấp nhận cho một cô nương đã bị hủy danh tiết tiến vào phủ cơ chứ?

Mấy bộ khúc Tạ thị cứ đứng lạng ra đó, trong lòng họ thấy rất khổ sở, chỉ nghĩ đến việc lang quân nhà mình phải chịu nổi tức hận là họ đã đau lòng đến tột độ rồi.

Làm sao Cơ Tự không biết trong lòng họ đang nghĩ gì. Nhưng mặc kệ thế nào, tất cả đều là sự thật. Và lại, đối với nàng, chuyện này cũng coi như nằm trong ý liệu. Nàng vốn không thể gả cho Tạ Lang làm chính thê, mà bản thân lại không muốn làm thiếp cho chàng. Ý định ban đầu của nàng chính là cả đời này không lập gia đình. Bây giờ nhân lúc còn trẻ, có thể gặp gỡ chàng, có thể cùng chàng yêu thương, nàng đã thấy rất thỏa mãn, nàng chưa bao giờ trông mong cuộc tình này sẽ đem hoa kết quả.

Nàng chỉ nghĩ giờ nàng còn xinh đẹp, còn tươi tắn thì hãy cố gắng ở bên nam nhân mình thích nhiều thêm chút nữa là được. Sau này, đến một ngày chàng có thể thiếp con cái của chàng, khi đó chắc rằng nhan sắc nàng cũng đã suy tàn, lòng cũng đã mỏi mệt rồi. Lúc ấy, bất kể là chàng buông tay trước hay là nàng nguyền lòng trước, kết quả cũng sẽ là nàng dứt khoát nói một tiếng mà quay người rồi đi. Sau đó nữa, nếu nàng cảm thấy cô đơn tịch mịch quá thì cứ thế ra chợ nô lệ, chọn mua một trượng phu về, coi như có người để bầu bạn đến cuối đời.

Những ngày tiếp theo, nhóm bộ khúc Tạ thị ai nấy đều trầm mặc, còn Cơ Tự lại khôi phục dáng vẻ ngày xưa. Chẳng qua là lúc nàng đi ra cửa khoang, mấy người trên thuyền gặp nàng sẽ tự động tránh xa ra, nhìn nàng bằng ánh mắt thương hại và tỏ ra rất khách khí. Thậm chí, Cơ Tự còn loáng thoáng nghe được vị mỹ nhân đất Thục kia từng lên lút chế giễu nàng nữa.

Vì không ai có gan dám đến trước mặt nàng gây sự, nên hành trình tiếp theo có thể nói là hoàn toàn bình an. Một tháng sau, đội tàu đã đến Xích Bích, nhóm Tạ Quảng đi đón Tạ Lang thì mới phát hiện hóa ra chàng không có ở đây, chỉ để lại chút tin tức, nhấn rằng trùng hợp có bạn đến nên chàng đã đi cùng người bạn ấy về Kiến Khang trước rồi, bảo mọi người cứ đi tiếp là được.

Không gặp được Tạ Lang, nhóm Tạ Quảng vô thức cùng thở phào nhẹ nhõm. Tuy con người Tạ Thập Bát luôn ôn hòa, nhưng trong lòng họ đều biết chuyện của Cơ Tự lần này quá lớn, đã chạm đến ranh giới của lang quân mình. Bọn họ thật không dám tưởng tượng ra chàng sẽ có phản ứng gì khi biết việc này nữa.

Thêm một tháng trôi qua, vào mùa hè tháng Bảy nóng bức, thành Kiến Khang đã hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Bọn họ cuối cùng đã đến Kiến Khang rồi, trong phút chốc trên thuyền khách loáng thoáng truyền đến tiếng khóc.

Trong lúc Cơ Tự bận thu dọn hành lý, Tạ Quảng đã phái người lần lượt gõ cửa từng khoang, cảnh cáo họ không được thêm chuyện bịa đặt lung tung. Hẳn nói, Cơ Tự là vì cứu bọn họ nên mới phải đi qua đây, nếu để hẳn nghe thấy ai nói nhảm nhí thì đừng trách Trần Quận Tạ thị ra tay vô tình.

Lần này đám người Tạ Quảng đã giờ cả chiều bài Trần Quận Tạ thị mà ngày thường bọn hắn hiếm khi vận dụng ra rồi. Tuy biết rõ rằng làm vậy thật ra cũng không có tác dụng gì mấy, nhưng bọn hắn cảm thấy nếu không cảnh cáo đám người kia một phen thì chắc chắn bản thân sẽ phải mang nỗi áy náy suốt đời.

Lúc Cơ Tự rời Kiến Khang là tháng Tư năm ngoái, mà bây giờ quay lại, đã là tháng Bảy, một năm lẻ ba tháng trôi qua, nàng thật sự cảm thấy rất nhớ nhà.

Sau khi thuyền cập bến, nhóm Tạ Quảng không bỏ đi ngay, họ đưa Cơ Tự lên xe lừa, hộ tống nàng về tận trang viên ở ngoại ô mới từ biệt nàng.

Cơ Tự đẩy cửa, cánh cổng vang lên tiếng cọt két, thấy bên trong nhóm Tôn Phù, Dữ Trầm, Tàn Tiểu Mộc đang sốt sắng chạy tới chạy lui. Khi nhìn thấy Cơ Tự, mặc dù về mặt họ vô cùng kích động nhưng vẫn có một nỗi ụt dột không sao diễn tả. Cơ Tự cong mắt cười với họ: “Ta trở về rồi đây!”

Trong lúc mọi người vây quanh thăm hỏi, nàng lại bảo: “Tàn Tiểu Mộc, đến thư viện một chuyến, báo với A Đạo ta đã trở về rồi, bảo đệ ấy về nhà sớm một chút.”

Nhưng đáp lại lời nàng chính là sự im lặng của mọi người. Lòng Cơ Tự chùng xuống. Đến khi sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, môi run run, Tôn Phù mới vội vàng lên tiếng: “Tiểu cô, tiểu lang không xảy ra chuyện gì cả, chỉ là, chỉ là... được người nhà của tiểu lang nhận lại thôi.”

Gì cơ? Cơ Tự kinh hãi: “Đệ ấy bị người nhà đón đi sao?”

Tôn Phù gật đầu liên hồi, Tàn Tiểu Mộc bên cạnh khẽ nói: “Thân thể tiểu lang thật khó lường, hóa ra người là thứ trưởng tử phòng ba của Lan Lăng Tiêu thị đấy ạ. Lan Lăng Tiêu thị là thế tộc, họ rất khinh thường người khác, giờ chúng ta muốn gặp mặt tiểu lang là điều không thể.”

“Nhưng mà... làm sao Lan Lăng Tiêu thị nhận ra đệ ấy? Rốt cuộc chuyện này xảy ra thế nào?”

Tôn Phù bẩm: “Nói ra chúng tôi thật xấu hổ, đến tận khi Lan Lăng Tiêu thị phái người đến trang viên báo, chúng tôi mới biết được chuyện này. Mà kể từ ngày đó, chúng tôi cũng chưa từng gặp lại tiểu lang lần nào.” Y sợ Cơ Tự lo lắng vội nói thêm, “Nhưng họ cũng không bạc đãi tiểu lang đâu ạ. Tôi đã sớm hỏi thăm được, tiểu lang vừa được nhận về không lâu thì đã được ghi tên vào gia phả, những người đó còn sửa tên lại cho tiểu lang thành Tiêu Đạo Thành nữa.”

Đương nhiên Cơ Tự biết chuyện Cơ Đạo sau này được gọi là Tiêu Đạo Thành, nàng đỡ đỡ nhìn phía trước, thầm nghĩ: Ở kiếp trước, lúc xảy ra chuyện này thì ta đã chết rồi. A Đạo cũng đã tròn mười bốn tuổi. Mà A Đạo lúc mười bốn tuổi ở Lan Lăng Tiêu thị đã phải chịu đựng rất nhiều áp lực, những bài xích, sự lạnh nhạt vô hình như có như không đó khiến người ta không sao thở nổi. Nàng là một hồn ma còn cảm thấy phần nộ, huống chi bây giờ A Đạo chỉ mới mười tuổi thôi.

Nghĩ ngợi một hồi, Cơ Tự lại hỏi Tôn Phù: “Thúc bảo mọi người đã nghĩ hết cách cũng không thể gặp A Đạo một lần à?”

Tôn Phù gật đầu: “Đúng vậy, chúng tôi đã đốt lút không ít vàng nhưng vẫn không gặp được tiểu lang.”

“Vậy lúc ở thư viện thì sao, thúc có nghĩ tới cách đến thư viện gặp đệ ấy không?”

“Tiểu lang đã không còn học ở thư viện nữa, nghe nói Lan Lăng Tiêu thị có tộc học riêng, tiểu lang vào đấy học rồi.”

Cơ Tự lại ngắt nghỉ một hồi mới nói: “Chuyện này không vội được, ta biết Tiêu Dịch trưởng tử của Lan Lăng Tiêu thị, ta sẽ đi tìm y sau vậy.”

Trần Quận Tạ thị.

Một vị thiếu phụ đang ngồi trong đình viện nghe mấy tỷ phụ báo cáo công việc hằng ngày.

Nghe một hồi, thiếu phụ ấy thẳng lưng, quay đầu lại, trợn to đôi mắt ngạc nhiên hỏi: “Gi cơ? Khiến Thập Bát đệ hao phí một trang viên to như thế mà chỉ trong chớp mắt đã có thể kiếm tiền trả lại rồi cơ à? Cơ tiểu cô này đúng là giỏi kinh doanh thật. Như vậy cũng tốt, ta đã nói con cháu sĩ tộc không thể tùy tiện nạp cơ thiếp mà, muốn nạp thì phải nạp người như Cơ tiểu cô đây. Có dăm ba cơ thiếp như vậy, cộng thêm một chính thê vọng tộc trấn giữ gia đình, kẻ làm trọng phu cũng có thể an tâm phần nào.”

Nói đến đây, thiếu phu nhân kia lại điềm nhiên ra lệnh: “Đi chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ đến báo với người nhà Cơ tiểu cô. Tuy nhiên các người cũng phải nói rõ ràng trước, dù Cơ tiểu cô được Thập Bát đệ thương yêu, bản thân cũng có bản lĩnh, nhưng dòng dõi quá thấp, trong nhà không còn phụ tử, thân phận như vậy mà bước vào phủ Trần Quận Tà thị của chúng ta chỉ có thể làm tiện thiếp mà thôi. Nhưng các người cũng có thể nói cho bọn họ biết, ngày sau nếu Cơ tiểu cô có công sinh con nối dõi, nể tình năng họ Cơ, muốn lên đến lương thiếp cũng không phải là không thể đâu.”

Một tỷ phụ liền nở nụ cười: “Phu nhân làm Tam tâu mà quan tâm lo nghĩ cho đệ đệ đến mức này thật đúng là có tâm. Thiết nghĩ Cơ tiểu cô kia mới lập được công lớn, chính là lúc đã tâm chuẩn bị bành trướng, hiện tại cho nàng ta một cái đích được làm lương thiếp để khích lệ, nói như vậy nghe ra rất tốt.”

Trong lúc chủ tớ họ đang bàn bạc thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một tỷ phụ khác đi đến bên cạnh thiếu phụ kia, rỉ tai nói với nàng ta vài câu, sắc mặt thiếu phụ chợt trở nên khó coi. Mãi một lúc sau nàng ta mới phất tay cho tỷ phụ kia rời đi, rồi nàng ngẩng đầu nhìn mọi người khẽ nói: “Không cần chuẩn bị nữa, Cơ tiểu cô kia đã không còn trong sạch, không có tư cách bước chân vào Trần Quận Tà thị ta nữa rồi.” Nàng ta khẽ thở dài, “Thật đáng tiếc, một người tài hiếm có như vậy...”

Nhìn mặt đám hạ nhân đều tỏ ra kinh ngạc, thiếu phụ kia mới kể lại tin tức ấy một lần, rồi lầm bầm: “Thật ra thì lúc nàng ta bị giữ ở chỗ Lưu Nghĩa Khang mấy ngày, được Thập Bát đệ chuộc lại vốn đã không còn trong sạch gì nữa rồi. Nhưng giờ xảy ra thêm chuyện này, danh tiếng coi như đã hoàn toàn bị vấy bẩn.”

Song, dù có thấy đáng tiếc đến mấy thì với vị thiếu phụ này, đây cũng chỉ là chuyện nạp thiếp vật vãnh chẳng đáng kể gì. Chỉ cảm khái một câu như vậy rồi nàng ta lại quên sạch tiểu cô có tên Cơ Tự kia đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Hay Tin

Trịnh Ngô cho hay, bên phủ gần thư viện có một đồng thiếp mời và thư từ cần Cơ Tự đích thân xử lý, nhưng nàng lại không đi.

Không biết tại sao nàng lại không có chút hăng hái nào cả. Có lẽ vì nàng luôn muốn về nhà, nên bây giờ khi đã về được rồi mới cảm thấy lười biếng. Cũng có lẽ khoảng thời gian trước quá căng thẳng, hiện tại đã có thể thả lỏng nên muốn nhàn nhã thêm một chút. Mà có lẽ, vì quá lâu rồi không được gặp chàng, và hiện tại tất cả đều đã kết thúc, chuyện giữa chàng và nàng chỉ tựa như dòng cát trôi qua kẽ tay không thể níu giữ được nữa, càng khiến nàng vô cùng sầu bi, nên mất cả tinh thần.

Sau khi đi một vòng trong sân, Cơ Tự báo với Tôn Phù: “Chúng ta đến Thanh Viễn tự đi.”

“Vâng.”

Hôm nay nàng đến Thanh Viễn tự còn có tình trạng điểm kỷ càng rồi mới đội mũ sa lên. Nhìn ngôi chùa thanh tịnh ẩn trong bóng cây xanh mướt kia một hồi, nàng mới buông giọng nhẹ tênh: “Đến hồ sau núi thôi.”

“Vâng.” Tôn Phù đỡ xe lừa vào một góc, hộ tống Cơ Tự đi về phía sau núi. Dù thời tiết tháng bảy nóng thế nào, bên hồ luôn là nơi thích hợp nhất để hóng mát. Lúc Cơ Tự đến đây, trên hành lang chín khúc và ngôi đình giữa hồ đã chật kín những sĩ tộc đang đánh cờ và nghe đàn sáo, trên mặt hồ cách đó không xa là dập dềnh thuyền hoa qua lại. Nàng bất chợt thấy buồn bã không sao tả nổi, cứ ngơ ngác nhìn nhóm sĩ tộc kia, thầm nghĩ: Sao ta lại cho rằng chỉ cần đến đây là có thể gặp được chàng cơ chứ?

Trong lúc Cơ Tự cảm thấy lòng mình hụt hẫng trống vắng nơi đây, Tà Lang mà nàng mong nhớ suốt mấy ngày nay lại xuất hiện bên ngoài cửa thành Kiến Khang.

Ngồi trong xe lừa nhìn cánh ngựa xe như nước, Tà Nhị Thập Cửu thỏa mãn thở dài: “Thế là có thể ngủ yên giấc rồi.” Y quay đầu lại nhìn huynh trưởng đang ngồi cùng xe với mình, cười hứng thú, “Không biết hoàng đế Bắc Ngụy kia có phát hiện ra gia tộc của Lâm Xuyên công đã trở về đất Lưu Tống của chúng ta không nhỉ?”

Tà Lang đang cúi đầu, ngón tay thon dài của chàng khẽ mân mê con dấu bằng đá Điện Hoàng, nghe thấy vậy mới mỉm cười: “Thác Bạt Đào Bắc Ngụy vốn là kẻ vũ phu, tuy y coi trọng Lâm Xuyên công, nhưng đó cũng chỉ là coi trọng mà thôi.”

Tà Nhị Thập Cửu gật gù, chợt thấy được con dấu trong tay Tà Lang liền cười hỏi: “Đây là để đem tặng Cơ tiểu cô à?”

Tà Lang không hề ngẩng đầu lên, chỉ khẽ “ừ” một tiếng: “Ta có mấy trang viên định giao cho nàng xử lý, đây là tín vật để nàng có thể hiệu lệnh mọi

người.”

Tạ Nhị Thập Cửu nhìn huynh trưởng nhà mình tựa như thần tiên giáng trần trong ánh nắng ban trưa, bụng thầm nghĩ: Một tín vật thôi cũng đáng để huynh đích thân dùng dao khắc từng nét một hay sao? Rõ ràng là Thập Bát huynh đang nhớ nhung Cơ tiểu cô kia rồi. Y thật sự rất hâm mộ, bản thân y chắc chắn không có duyên nếm trải cảm giác tương tự này là gì đâu.

Đúng lúc này ngoài xe vang lên tiếng chân lưà lọc cọc, một bộ khúc cất lời: “Thập Bát lang, Nhị Thập Cửu lang, trong gia tộc có thư gửi đến.”

“Đọc đi.” Tạ Thập Bát thân nhiên ra lệnh.

“Vâng, phong thư đầu tiên là do Tam phu nhân viết, phu nhân bảo Ngũ lang Trần Quận Viên thị lần này từ Thục trở về có nạp được một cơ thiếp rất có tài. Dưới tay cơ thiếp kia có mấy cao nhân, một người trong đó còn có bản lĩnh tìm ra một giếng muối tinh cho Viên Ngũ lang nữa. Tam phu nhân nói, muối kia tuy nhỏ thôi nhưng chuyện này đã chứng minh cơ thiếp kia là một người có bản lĩnh. Tam phu nhân còn nói thêm, trên thế gian này thứ không thiếu nhất chính là nhân tài, mà với thân phận của các vị lang quân thì dù có là cô nương tài ba nhất thế gian này cũng phải tự động dâng mình đến cửa chịu làm thiếp, đó là chuyện đương nhiên.”

Nghe đến đây, Tạ Nhị Thập Cửu khó hiểu: “Tam tẩu nói vậy là sao nhỉ? Sao ta nghe mà chẳng hiểu gì cả?” Thấy Tạ Lang bên cạnh vẫn nhắm mắt, y bắt an gọi, “Thập Bát huynh?”

Tạ Lang không trả lời, chỉ lạnh lùng khề nói: “Đọc tiếp đi!”

“Vâng.” Bộ khúc kia nói tiếp, “Phong thư thứ hai là Viên Tam Thập lang viết, người nói, lang quân rời khỏi Kiến Khang đã hơn một năm, hiện tại sen mà y và lang quân gieo trồng ở Thanh Viễn tự đã nở rộ khắp mặt hồ rồi. Viên Tam Thập lang hỏi không biết lang quân có kịp tận mắt chứng kiến thời khắc sen hồng nở rộ rồi không?” Thục ra Viên Tam Thập lang ý chừng đang hỏi khi nào Tạ Lang trở về, có kịp về trước thời điểm sen đó héo rũ không mà thôi.

Dù nhận được bạn bè thân thiết hỏi thăm, chàng vẫn không hề nhướng mi mắt lên một chút nào, vẫn lạnh lùng ra lệnh: “Tiếp tục!”

“Vâng, phong thư thứ ba là của Cơ tiểu cô ạ.”

Nghe đến ba chữ này, Tạ Nhị Thập Cửu lập tức liếc sang huynh trưởng nhà mình, cuối cùng cũng thấy được vẻ mặt huynh trưởng mình có chút thư thả.

Giọng của bộ khúc đọc thư truyền đến: “Cơ tiểu cô nói nàng đã theo đoàn người đến bên bờ Trường Giang, nhìn ngắm sông Trường Giang cuộn cuộn mênh mông, nghĩ rằng chỉ cần đến Xích Bích là có thể gặp mặt lang quân nhưng hóa ra không phải nên đã vô cùng tức giận. Cơ tiểu cô nói lần này sẽ không dễ gì tha thứ cho việc lang quân tự ý mang nàng rời khỏi Kiến Khang rồi lại tùy tiện bỏ nàng ở lại một mình như vậy.” Khẽ ngáp ngừng rồi y mới nói tiếp, “Tín này thực ra đã được gửi đi từ lâu, qua chỗ Trần Quận Tạ thị trước, sau đó gia tộc mới chuyển về đây.”

Lát sau, giọng chàng mới trầm ấm cất lên: “Tiếp tục đi.”

“Vâng.” Bộ khúc bên ngoài khẽ cười, “Còn thư này là do Tạ Quảng gửi đến, xem ra là muốn báo cáo hành tung của nhóm họ với lang quân rồi.”

Tiếng mở thư sột soạt vang lên, nhưng tiếng cười của người bộ khúc bên ngoài bỗng ngưng im bất, qua một hồi mới nghe y run run cất lời: “Lang quân, Tạ Quảng nói rằng, lúc họ ở Trường Giang... đã xảy ra chuyện ạ.”

Không khí trong xe yên lặng như tờ, y chần chừ nhìn vào xe vài lần mới dám lấy can đảm nói tiếp: “Trong thư Tạ Quảng nói... khi ấy thủ lĩnh Hắc Giao mang mặt nạ vừa xuất hiện liền chỉ đích danh Cơ tiểu cô phải đi qua thuyền hắc...”

Trong bức thư dài năm trang giấy, Tạ Quảng đã kể lại rành mạch, không sót một chi tiết chuyện xảy ra khi đó. Bộ khúc đứng đọc thư ngoài xe lưà phải dừng lại lấy hơi vài lần mới có thể đọc hết lá thư. Tiếp theo, y lại mở luôn một phong thư khác mà không đợi lang quân ra lệnh: “Lang quân, phong thư thứ năm là do Tam phu nhân gửi đến. Tam phu nhân cũng nhắc đến chuyện này, phu nhân bảo vốn định thay mặt lang quân đứng ra san sẻ ưu tư, nạp Cơ tiểu cô kia vào phủ, nhưng cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy... Tam phu nhân còn bảo, việc này tuy người thấy khá tiếc nuối, nhưng chuyện đã xảy ra thế rồi thì cũng đành vậy. May mà thế gian này mỹ nhân đâu đâu cũng có, mà mỹ nhân có bản lĩnh kinh doanh cũng chẳng thiếu gì...”

Bộ khúc kia còn đang lăm lăm đọc nốt thư của Tam phu nhân thì bất chợt nghe thấy tiếng hắng giọng của Tạ Nhị Thập Cửu. Y rùng mình, lập tức im thin thít, buông ngay lá thư xuống, cúi gằm đầu không dám nói gì nữa.

Nhưng sau đó bộ khúc kia thấy rất khó hiểu, rõ ràng Nhị Thập Cửu lang vừa khàn trương như thế, nhưng lúc Thập Bát lang bước ra khỏi xe thì vẫn là vị lang quân phóng khoáng điềm nhiên, tao nhã thoát tục ngày nào.

...

Cơ Tự từ Thanh Viễn tự trở về liền ngồi lý trong phòng rất lâu mới chịu đi đến thư phòng xử lý đồng thiếp mời chất cao như núi kia. Trong những tấm thiếp này có một vài tấm được gửi đến từ những tiểu cô sĩ tộc nàng quen biết, đương nhiên thời gian đều là từ một năm trước.

Tồn cả canh giờ để xem hết cả đồng thiếp, Cơ Tự phát hiện, có giá trị nhất trong đây chính là thiếp của Văn Đô, qua vài câu úp úp mở mở, Cơ Tự biết được vị hoàng đế trong cung kia đã hay tin về việc tiên đoán bão tuyết của nàng rồi. Thêm vào đó, Cơ Tự còn được báo tin rằng ngay cả Thái hậu cũng muốn gặp nàng, nhưng không phải dưới vẻ cải trang thành nam tử, Thái hậu muốn gặp chính vị Cơ tiểu cô đã thêu ra bức Hồi Văn Tú kia.

Sau đó là thư của Chu Ngọc, Chu Ngọc gửi tới năm lá thư cho nàng, đều là muốn hẹn gặp mặt nàng một lần, thiệp gần đây nhất là vào nửa tháng trước. Và cả thư của Trương Hạ Chi nữa, cái tên phong lưu ấy cũng gửi những tám tám thiệp, đều là mời Cơ Tụ đi tham gia vài vụ hội hè gì đấy.

Xem xong hết thư từ, Cơ Tụ nghỉ ngơi, chỗ Văn Đô thì hai ngày nữa nàng sẽ đi gặp thử xem. Còn Chu Ngọc và Trương Hạ Chi thì cứ thế cắt đứt là tốt nhất, không cần thiết phải hồi âm làm gì.

Lát sau, Cơ Tụ đứng dậy căn dặn Tần Tiểu Thảo sửa sang lại đồng thư từ rồi bảo Nguyệt Hồng chuẩn bị nước tắm. Hôm qua nàng đã gửi thư hẹn gặp Tiêu Dịch, bây giờ cần sửa soạn để đến chỗ đã hẹn là bờ đê trồng đầy xoan kia.

Khi xe nàng vừa lên triền đê đã nhìn thấy chiếc thuyền hoa của Tiêu Dịch neo đậu giữa ao sen muôn màu muôn sắc. Đứng ngoài khoang thuyền là một vị trung niên đã từng đến trang viên thay mặt Tiêu Dịch mời nàng ra gặp. Cơ Tụ lập tức kéo thấp mũ sa xuống, cất bước đi đến thuyền hoa.

Gã trung niên cúi đầu thi lễ với nàng, nói với giọng rất khách khí: “Lang quân nhà tôi đang đợi bên trong, mời Cơ tiểu cô!”

Cơ Tụ khẽ gạt đầu rồi bước lên thuyền. Hôm nay Tiêu Dịch mặc một bộ bào đen, đang tựa người vào cửa sổ, lật xem sách dạy đánh cờ, thời điểm Cơ Tụ bước vào chợt có một con gió nhẹ thổi bay vạt áo bào và mái tóc đen buộc hờ của y, càng tôn thêm vài phần thanh nhã.

Nàng cúi mũ sa ra, cúi chào y, còn chưa kịp cất tiếng chào hỏi thì Tiêu Dịch đã ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời nhìn vào Cơ Tụ, khách sáo nói: “Mời Cơ tiểu cô.”

Cơ Tụ ngồi xuống đối diện với y rồi mới nhẹ nhàng cất lời: “Lang quân không mang theo tỷ nữ đến đây sao?” Trai đơn gái chiếc ở chung trên một con thuyền như vậy thật sự không tốt lắm, mặc dù bây giờ danh tiết của nàng đã không còn gì, nhưng nàng vẫn thấy mất tự nhiên.

Tiêu Dịch vẫn lẳng lặng ngắm nhìn nàng, không trả lời câu hỏi của Cơ Tụ ngay, chỉ khẽ khàng lên tiếng: “Ta chỉ muốn yên tĩnh trò chuyện cùng Cơ tiểu cô thôi. Một năm không gặp, ngoại trừ thấy nàng đã cao hơn một chút, diện mạo thật sự không thay đổi cho lắm.” Người ta thường bảo nữ tử qua tuổi cập kê nhan sắc sẽ nảy nở rất lớn, nhưng Cơ Tụ đã bôi mặt che đi dung mạo thật của mình, khiến Tiêu Dịch khá nghi ngờ.

Cơ Tụ không có tâm tình để nói về mấy điều này với y, quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Không biết lang quân có nghe được chuyện này không? Đệ đệ Cơ Đạo của ta hiện tại được Lan Lăng Tiêu thị nhận về, đã đổi tên thành Tiêu Đạo Thành.” Ánh mắt nàng sáng quắc, nghiêm túc nhìn Tiêu Dịch, “Con người A Đạo từ bé tính tình đã bướng bỉnh, là kiểu cổ chấp không thấy quan tài không đổ lệ, đã thế còn mang thân phận nhảy cảm là thứ trưởng tử, mẹ ruột đã qua đời từ lâu, ta thật sự lo lắng cho những ngày tháng đệ ấy phải sống trong Lan Lăng Tiêu thị.”

Nói đến đây, Cơ Tụ thoáng nhìn xung quanh, thấy không có ai mới hơi nghiêng người đến gần Tiêu Dịch, nói thật nhỏ: “Nếu lang quân bằng lòng ra mặt quan tâm đến đệ đệ ta một chút, ở chỗ ta có một tin tức có thể sẽ giúp được lang quân.”

Lúc này Cơ Tụ không để ý thấy bên ngoài có một thiếu nữ đi ra khỏi thuyền hoa đối diện cửa sổ thuyền của họ, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng bên này, sắc mặt chợt biến đổi.

Nàng giờ chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang cười ôn hòa nhưng rõ ràng chẳng tin tưởng mấy của Tiêu Dịch, trong giọng nói của nàng mang theo chút chỉ trích xen lẫn khinh thường: “Có một việc mà người chịu trách nhiệm truyền tin đã được ra lệnh ếm nhèm, không truyền rộng rãi ở Kiến Khang. Năm ngoái, thái tử điện hạ từng tìm được một bộ long bào ở phủ đại tướng quân Lưu Nghĩa Khang.”

Tiêu Dịch nghe thấy lập tức giật mình, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc đơn thuần mà thôi, y chưa kịp hỏi vì sao nàng biết thì Cơ Tụ đã nói tiếp: “Tuy nhiên không lâu sau thái tử điện hạ đã phát hiện ra long bào ấy chỉ là giả, hoa văn rồng được thêu khá vụng về, rõ ràng có dấu vết vu oan hãm hại. Khi đó, ta từng nghe người ta nói, Dự Chương Hầu Lưu Tiềm vốn là người của tướng quân Lưu Nghĩa Khang.”

Lưu Tiềm có qua lại thân thiết với Tiêu Dịch, vậy mà lại là người dưới trướng của một kẻ âm mưu phản nghịch cất giấu long bào trong phủ. Điều đó có nghĩa là sao? Nghĩa là Tiêu Dịch đã vô tình rơi vào vòng đầu đá của đám hoàng thất, nghĩa là hoàng đế có lẽ đang để mắt đến y rồi. Tiêu Dịch vốn là người cực kỳ thông minh, Cơ Tụ chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở một câu, y đã suy ra được tất cả mọi hậu quả đáng sợ, thoáng chốc lưng đã rùng rùng mồ hôi lạnh.

Tiêu Dịch đứng dậy, gấp người vài tạ ơn Cơ Tụ: “Ôn cứu giúp của tiểu cô, Tiêu Dịch sẽ cả đời không quên.”

Nhìn bóng dáng Tiêu Dịch, Cơ Tụ vội nói với theo: “Kính xin Tiêu lang hãy nghĩ cho một nữ tử yếu đuối như A Tụ, tuyệt đối đừng nói tin này do ta tiết lộ nhé.”

Tiêu Dịch vội vàng hành lễ với nàng lần nữa, cất lời thành khẩn: “Không dám! Lan Lăng Tiêu Dịch nhất định không dám làm chuyện vong ân phụ nghĩa thế đâu.”

Được câu nói này của y làm đảm bảo, Cơ Tụ đã yên lòng, nàng không quan tâm Tiêu Dịch sẽ giải quyết chuyện này thế nào, chỉ một lòng nghĩ về đệ đệ của mình: “Vậy thì Tiêu Đạo Thành sau này xin nhờ lang quân quan tâm đôi chút vậy.”

“Tiểu cô xin cứ yên tâm.”

Cơ Tụ cũng đứng dậy đội mũ sa vào: “Chuyện đã nói xong, ta cũng nên về rồi.”

“Đề ta tiễn tiểu cô.” Tiêu Dịch vừa dứt lời thì chợt nghe bên ngoài thuyền hoa vang lên tiếng ồn ào náo động. Nháy mắt cửa khoang thuyền bị người ta đẩy bật ra, mười mấy tiểu cô cùng xông vào. Mà đi đầu chính là vị tiểu cô dung mạo xuất chúng trước đó không lâu nàng từng chung thuyền nữa.

Chương 108: Xoay Chuyển

Tiểu cô dẫn đầu kia trốn tránh mất lờm Cơ Tự một cái rồi chạy về phía Tiêu Dịch, mặt mày sa sầm nói lớn: “Dịch biểu ca, huynh đừng vội tức giận nhé, huynh có biết Cơ thị nữ này trước đó không lâu còn bị tên thủ lĩnh thủy tặc bắt đi không? Nếu không phải muội lo lắng biểu ca bị nữ nhân này gài bẫy, muội sẽ không mạo muội tung cửa đi vào như thế này đâu.”

Tiêu Dịch thoáng ngạc nhiên, quay đầu nhìn Cơ Tự. Nhưng Cơ Tự không buồn nhìn lại y, chỉ ngẩng đầu nhìn tiểu cô được mệnh danh mỹ nhân đất Thục đang dồn hết sự chú ý lên người Tiêu Dịch đồng thời không quên ra dáng muôn phần quyến rũ này.

Cảm nhận được cái nhìn chăm chăm của nàng, ả quay đầu lại nhìn Cơ Tự đầy khinh thường và giễu cợt, rồi quay ngoắt lại tiếp tục liếc mắt đưa tình với Tiêu Dịch.

Rõ ràng trước đây lúc xuống khỏi thuyền, nhóm Tạ Quảng đã từng cảnh cáo ả, nhưng bây giờ xem ra ả chẳng hề đoái hoài đến lời cảnh cáo của Trần Quận Tạ thị, vẫn thân nhiên tiết lộ sự kiện kia với tất cả mọi người.

Đúng lúc này, Tiêu Dịch lạnh lùng lên tiếng: “Đủ rồi!” Rồi vung tay lên ra lệnh: “Người đâu, đưa biểu tiểu thư đi!”

Y không buồn liếc đến vị mỹ nhân đất Thục đang uốn éo kia, chỉ quay đầu thì lễ với Cơ Tự: “Tiểu cô cứ yên tâm, Tiêu mỗ nhất định sẽ tra ra ai là kẻ tung tin đồn này!”

Thấy Tiêu Dịch vẫn bảo vệ cho Cơ Tự, ả ta thoáng ngỡ ngàng, nhìn chăm chăm hai người. Nhưng lúc này cả hai đều có chuyện cần phải rời khỏi đây ngay, nào có tâm trí gì để ý đến ả nữa. Sau khi Tiêu Dịch hộ tống Cơ Tự xuống thuyền, phái người đưa nàng về liền chui tọt vào xe lừa, nhanh nhanh chóng chóng quay về phủ.

Vừa trở về Lan Lăng Tiêu thị, y đã đến thẳng chỗ tộc trưởng, hai người bàn bạc trong thư phòng một hồi, tộc trưởng mới ra vài mệnh lệnh.

Đến buổi tối hôm sau, năm người quyền uy nhất trong tộc đã tề tựu lại, còn có nhóm thế hệ con cháu anh tài như Tiêu Duệ, Tiêu Kỳ và bản thân Tiêu Dịch. Không khí trong thư phòng hết sức trang nghiêm, lão tộc trưởng cất lời: “Trải qua hai ngày điều tra kỹ lưỡng, hiện tại đã có kết quả, mọi người cũng biết kết quả này là gì rồi đấy. Bất kể là chuyện Dịch nhi quang minh chính đại giao du với Lưu Tiềm, hay chuyện Kỳ nhi có kinh doanh buôn bán với Lưu Tiềm trong mấy năm qua đều đã bị chụp cho cái danh “người của phe Lưu Nghĩa Khang”. Mấu chốt là những việc này một khi bị phơi bày, là người mà đi chẳng nữa cũng sẽ cho rằng Lan Lăng Tiêu thị chúng ta chắc chắn có quan hệ mật thiết với tên kia. Theo những gì chúng ta dò la ra được, quả thật hiện giờ bộ hạ đã có lòng nghi ngờ Lưu Nghĩa Khang, cũng đã phái người thu thập tội chứng của Lưu Tiềm. Người của chúng ta còn lên thấy được, trên danh sách dự định hành quyết kia còn có cả tên Tiêu Dịch nữa.”

Lão tộc trưởng quay sang nhìn Tiêu Dịch: “Dịch nhi, lần này nếu không phải người bạn của con cảnh báo sớm, có lẽ chưa đến hai tháng sau chúng ta chỉ đành can rằng nhặt xác con hồng giữ lại gia tộc này mà thôi.”

Những lời ông ta nói đều là sự thật, ở kiếp trước, vào khoảng tháng chín tháng mười năm nay, bè phái của Lưu Tiềm đã bị hành quyết, trong đó có cả Tiêu Dịch. Nói trắng ra, lần này Cơ Tự đã có công cứu Tiêu Dịch một mạng rồi.

Lão tộc trưởng nhìn tất cả mọi người đang im thin thít bên dưới, mau chóng ra lệnh: “Bây giờ việc khẩn cấp trước mắt chính là hủy đi tất cả những ghi chép chứng minh việc có qua lại với Lưu Tiềm. Về phần những chuyện kinh doanh kia dù đang phát triển cỡ nào cũng bỏ hết cho ta, bảo đám hạ nhân mau chóng đem sổ sách đốt sạch đi. Rút hết người về, đừng để xuất hiện ở Kiến Khang, tốt nhất là đưa họ đến Điền Nam ở Xuyên Thục một thời gian, nói cho họ biết, đợi mọi sự qua đi một thời gian rồi sẽ cho họ quay về đây!”

Đám tiểu bối lập tức vâng dạ. Lão lại suy nghĩ hồi lâu, mới hạ quyết tâm: “Thôi, mang tài liệu này đưa cho mười mấy nhà còn lại đi. Dù sao cũng là thế tộc với nhau, tất cả đều phải đồng tâm hợp lực vượt ải khó khăn này thôi. Duệ nhi, con đích thân đưa những tài liệu này cho họ.” Cũng ý chính là Tiêu Dịch vì sai lầm lần này đã bị tước quyền thừa kế chức tộc trưởng, chuyển sang Tiêu Duệ.

Rồi lão lại phân phó: “Dịch nhi đã nói, Cơ thị nữ kia khẳng khái yêu cầu không được để người ngoài biết được chính nàng tiết lộ tin tức này, nhưng hiển nhiên nàng đã có ân lớn với gia tộc chúng ta như vậy, các người đều phải ghi nhớ cho kỹ. Với công lao của Cơ thị nữ, Dịch nhi vốn có thể nạp nàng ta vào phủ để chiếu cố, nhưng hiện nay danh tiết nàng ta đã bị hủy, dù cho Dịch nhi có bảo nàng ta vẫn còn thân trong sạch đi chẳng nữa, nhưng đã mang tiếng với người đời như vậy rồi thì cũng không thể được. Vậy chỉ còn cách cố hết sức giữ cho người ngoài tôn trọng nàng mà thôi.”

Đương nhiên ở đây ai ai cũng hiểu rõ ý của từ “tôn trọng” mà lão tộc trưởng nói ra là gì, họ nghiêm túc gật đầu.

Cũng giống như Lan Lăng Tiêu thị, buổi tối hai ngày sau, mười mấy thế gia kia cũng gọi hết tất cả những người nắm quyền trong tộc lại để bàn bạc kế sách, cố gắng không để gia tộc bị tổn thất.

Sau khi Cơ Tụ gặp mặt Tiêu Dịch, lòng đã thấy an tâm hơn phần nào. Nhưng mỗi khi nàng chỉ có một mình lại luôn nghĩ về Tạ Lang, thậm chí cả khi đang nói cười với nhóm Tần Tiểu Thảo, nàng lại vô duyên vô cớ thấy chạnh lòng.

Thắm thoát đã ba ngày trôi qua, nàng thật sự không chịu được nỗi tương tư nữa, bèn bảo Tôn Phù đánh xe, đưa nàng đến Thanh Viễn tự. Có lẽ vì oan gia ngõ hẹp, vừa đến cổng chùa nàng đã nghe thấy bên đình nghỉ chân chột vang lên tiếng của một cô nương: “Ồ, tiểu cô đội mũ sa kìa trông rất quen mắt. A, ta nhận ra tỳ nữ phía sau nàng ta, hóa ra nàng ta chính là Cơ thị nữ đấy.”

Lại là ả mỹ nhân đất Thục nọ. Phải biết nhà ả ta ở đất Thục cũng tính vào hàng thế gia vọng tộc, hơn nữa bình thường vốn xinh đẹp, lại luôn biết cách giở chiêu trò quyến rũ đàn ông, nên ở đất Thục có thể xem như là khá vinh quang, thuận buồm xuôi gió. Đến Kiến Khang, vì gia tộc ả có quan hệ thông gia với Lan Lăng Tiêu thị nên vừa gặp được Tiêu Dịch đã tự nhiên đem lòng ái mộ. ả nghĩ, với địa vị gia tộc của mình đương nhiên quá xứng đôi với Tiêu Dịch, thế là thuyết phục mẫu thân mình ra mặt, bóng gió ám chỉ chuyện cưới gả. Nhưng không ngờ rằng chuyện tưởng chừng đã sắp thành công thì hôm qua, Tiêu Dịch đột nhiên cương quyết không chịu, không biết y đã nói gì với mẫu thân mà nhà họ từ chối thẳng thừng đề nghị của mẫu thân ả.

Lần thất bại này quả thật khiến vị mỹ nhân đất Thục xinh đẹp luôn tự phụ đau thấu tim gan, ả ta mất rất nhiều công sức mới biết được nguyên do Tiêu Dịch không chịu cưới mình lại có liên quan đến Cơ tiểu cô. Vì thế, ả mặc nhiên xem Cơ Tụ là kẻ thù không đội trời chung với mình.

Bên này, gần như khi cái tên Cơ Tụ vừa được thốt ra, đám tiểu cô sĩ tộc đều đồng loạt chỉ chỉ trỏ trỏ về phía nàng, bàn tán xôn xao: “Bị thủy tặc làm vậy đấy...”, “Nếu ta mà là nàng thì đã tìm đến cái chết cho rồi!”, “Thật là không biết xấu hổ, còn dám nghênh ngang ra ngoài nữa.”, “Nghe nói nhà nàng ta không còn trưởng bối nào hết, nhưng cũng may là vậy, nếu không xảy ra chuyện thế này, nhất định nàng ta chỉ có đường chết thôi.”, “Vậy mà dám nín lỳ Thập Bát lang và Tiêu ca ca không buông ả? Cơ thị nữ này quả thật là dễ tiện quá thể mà!”

Ở thời đại tất cả sĩ tộc đều trên đà suy tàn này, dù là lang quân cũng có nhiều kẻ không hề đến trường học, hướng chỉ là đám tiểu cô nhỏ nhen. Nên nếu thật sự mong muốn tìm ra được nữ tử nào có nội hàm, phong nhã chân chính thì cũng là chuyện viễn vông mà thôi. Vốn không được xuất chúng thế nên khi gặp Cơ Tụ, họ như tìm được một nơi để thể hiện sự hơn người của mình, thế là càng nói càng hăng hái, càng nói càng thấy khó nghe.

Trong tiếng bàn luận nhốn nháo, bỗng một phụ nhân trông có vẻ quý phái phát tay áo, ra lệnh: “Loại nữ tử dơ bẩn này sao lại dám xuất hiện ở đây làm ô uế mắt ta? Người đâu, đánh gãy chân ả ném xuống núi đi. Tiện thể cũng cảnh cáo người nhà ả sau này không được để ả ra ngoài đi lung tung nữa.”

Mấy gã bộ khúc phía sau liền vâng dạ vâng dội rồi hùng hổ đi đến.

Cơ Tụ không ngờ những người này lại đối xử với mình như vậy, trong lúc vừa hoảng sợ vừa tức giận, nàng không ngừng lùi về sau, bỗng có một lang quân sĩ tộc lên tiếng: “Các người vừa nói tiểu cô này họ gì?”

Mỹ nhân đất Thục liền nũng nịu thưa: “Bẩm lang quân Trần gia, tiểu cô này họ Cơ, còn luôn miệng bảo mình là hậu duệ của hoàng đế đấy ạ. Nếu hoàng đế mà biết được hậu duệ của mình có tang tị với một tên thủy tặc, e rằng sẽ tức giận đến đội mồ sống dậy mất.” Nói xong ả liền cười lên một cách khoái trá.

Nhưng sau khi vị lang quân Toánh Xuyên Trần thị kia nghe thấy hai chữ họ Cơ thì ngay lập tức đổi sắc mặt, y liền cất cao giọng quát đám bộ khúc kia: “Khoan đã!”

Trong những ánh mắt đang đổ dồn về phía mình, lang quân Trần gia sải bước đi đến trước mặt Cơ Tụ, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lượt rồi háng giọng cảm kích: “Cô chính là Cơ tiểu cô ả? Đa tạ cô đã cứu tên ngốc Thất lang nhà ta.”

Rồi y quay về phía đám đông, nhìn chăm chăm vào mỹ nhân đất Thục, cất giọng khinh thường: “La Ý Tĩnh, mấy ngày nay cô gặp ai cũng nói Cơ thị nữ có dính dáng với thủy tặc, vậy xin hỏi, cô có tận mắt chứng kiến chuyện của nàng ta với tên thủy tặc kia không?” Nói đến đây về mặt y mang theo sự nghi ngờ, “Ta vẫn khá hoài nghi. Nếu lúc ấy cô cũng có mặt, vậy tại sao tên thủy tặc kia sao không chọn đại mỹ nhân như cô mà lại chọn Cơ tiểu cô có nhan sắc thua xa cô thế?”

May là hôm nay trước khi ra ngoài, Cơ Tụ đã bôi mặt, che đi vẻ xinh đẹp của mình, nên khi giọng lang quân Trần gia vừa dứt, nàng liền cúi phất mũ sa xuống. Mọi người đồng loạt đánh giá Cơ Tụ rồi quay sang La Ý Tĩnh kia, dần dần tiếng bàn tán bắt đầu sôi sục.

La Ý Tĩnh luôn tự phụ mình xinh đẹp, được nam nhân yêu chiều, không ngờ có ngày lại tự chuốc lấy ê chề như thế này. ả vô cùng tức giận, nước mắt rưng rưng: “Người, người đừng nói bậy!”

Lang quân Trần gia sầm mặt, lạnh lùng lên tiếng: “Ta có nói bậy hay không tự cô hiểu lấy.” Sau đó, y quay về phía đám lang quân sĩ tộc, chắp tay trước ngực nói, “Đại sư Sơn Nhạc Từ, đại sư là một trong ba người giỏi về xem tướng cốt nhất hiện giờ, Cơ thị nữ và La thị nữ trước mắt này, không biết người có nhìn ra được tướng cốt của họ không?”

Gần như khi cái tên Sơn Nhạc Từ vừa được thốt ra, xung quanh bỗng ồn ào hẳn lên. Ở đất Kiến Khang này, có ai mà không biết Sơn Nhạc Từ nổi tiếng về xem tướng cốt cơ chứ! Vì vậy, mọi người bắt đầu nhìn lão đầy mong chờ.

Sơn Nhạc Từ háng giọng, vuốt bộ râu dài, nhìn Cơ Tụ trước, lát sau lão khẽ gật đầu: “Tiểu cô này, thân vẫn là băng thanh ngọc khiết.”

Lúc này sắc mặt La Ý Tĩnh trắng bệch đi, bị Sơn Nhạc Từ nhìn chăm chăm, cả người ả trở nên run rẩy. Không đợi lão mở miệng, ả đã vội vàng ra lệnh cho tỳ nữ phía sau: “Chúng ta mau đi thôi.”

Son Nhạc Tử thấy được ánh mắt ngăm ra hiệu của Trần Tứ lang, bèn thở dài một tiếng, nói ra: “Về phần vị La tiểu cô này, đã hư thân nhiều năm rồi. Đây mắt nàng ta có màu xanh đậm. Gian môn và nhân trung đều có điểm không ổn, nếu không điều trị sớm, e rằng sau này sẽ bất lợi về đường con cái.”

Mọi người nghe xong trở mắt sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Vang danh Kiến Khang

La Ý Tĩnh không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Á nén lệ, âm ức nhìn Sơn Nhạc Tử, nơi đáy mắt ẩn chứa hàng nghìn hàng vạn tia lên án và thương tâm mất mát. Chiều nay à dùng theo thói quen, có điều trước nay đối tượng công kích của à đều là cánh nữ lưu yếu đuối. Chỉ cần à làm ra dáng vẻ này, dù cho đối phương có hợp tình hợp lý thế nào cũng sẽ có cả đám nam tử đứng ra quả trách thay cho à. Đáng tiếc lần này, đối địch với à lại là Sơn Nhạc Tử, chỉ là một lão nhân nghĩ sao nói vậy, thế nên mọi chuyện à làm đã trở nên buồn cười.

Thấy La Ý Tĩnh nén lệ nhìn mình nhưng không giải thích gì, lão mới thở dài, chậm rãi nói: “Có lẽ tiểu cô đã từng bị oan khuất. Aizz, nữ tử sống trên thế gian này vẫn nên mạnh mẽ một chút thì tốt hơn.”

Nghe giọng điệu của lão, cộng thêm vẻ mặt lúc này của La Ý Tĩnh, người xung quanh dù có ngốc đến mấy cũng tự hiểu rằng lúc ban đầu à ta thất thân chắc là do có nguyên nhân bất đắc dĩ, nhưng sau đó thì tự à trở nên buông thả, e rằng tiểu cô này không chỉ qua tay một người nam nhân thôi đâu. Quả thật là đáng kinh tởm! Lúc này quý phụ từng ra lệnh cho bộ khúc ném Cơ Tự xuống núi đã chuyển sang sai người lôi La Ý Tĩnh đi.

Bây giờ, tất cả mọi người đều biết mình đã hiểu lầm Cơ Tự, họ liền thay nhau gật đầu với nàng coi như làm hòa. Dù những sĩ tộc biết rõ chuyện Cơ Tự quả thật đã từng ở cùng một khoang thuyền với thủ lĩnh Hắc Giao, nhưng nghe Sơn Nhạc Tử bảo nàng vẫn còn thân trong sạch, cũng không còn khinh thường nàng nữa, chỉ có thông cảm mà thôi.

Trần Tứ lang đích thân tiễn Cơ Tự đến tận xe lừa rồi mới quay lại, thấy Sơn Nhạc Tử vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, liền vội vàng đến gần cảm tạ. Trần Tứ lang cảm khái: “Nói ra thì Cơ thị nữ hôm nay cũng thật may mắn. May là có Nhạc công ở đây, bằng lòng trượng nghĩa nói thẳng, không sợ đắc tội với La thị ở đất Thục kia.”

Thế nhưng Sơn Nhạc Tử bên này lại mang vẻ mặt sầu khổ, chỉ trò chuyện thêm đôi câu với Trần Tứ Lang rồi cáo từ rời đi. Sau đó Sơn Nhạc Tử chỉ quay đầu lại nói với gã nô tài phía sau: “Được rồi, Tạ Thập Bát muốn ta trả nợ nghĩa cho hắn, ta cũng trả xong rồi đấy, giờ ta có thể về được chưa?”

Gã nô tài kia vô cùng khách khí chấp tay trước ngực: “Xin mời tự nhiên ạ.”

Sơn Nhạc Tử hừ một tiếng, vung ống tay áo, lúc gần đi lão còn tức giận bỏ lại một câu: “Tạ Thập Bát khiến ta vô duyên vô cớ đắc tội với La thị đất Thục, chuyện này hắn phải ra mặt giải quyết thay lão phu mới được đấy!”

Nô tài kia vẫn rất có phong độ: “Vẫn xin người cứ yên tâm cho ạ.”

Cơ Tự trở lại trang viên. Theo kế hoạch của nàng, chiều nay sẽ đi bãi phóng phò mã Văn Đô, nhưng tình huống trước mắt thế này thì thật sự không tiện ra ngoài nữa.

Mà Cơ Tự càng không ngờ rằng, về sau nàng cũng không dám bước ra khỏi trang viên nửa bước nào nữa. Bởi vì Tần Tiểu Mộc đã nghe ngóng được ba tin về nàng đang lan truyền khắp Kiến Khang.

Việc đầu tiên là từ miệng Thái tử mà ra, năm ngoái nàng từng bị Lưu Nghĩa Khang bắt đi, cuối cùng nhờ Tạ Thập Bát chịu bỏ ra một trang viên có mỏ muối lớn vô cùng quý hiếm để chuộc nàng về. Tin này đối với đám lang quân thì cũng chỉ là đề tài tán gẫu nhân lúc trà dư tửu hậu mà thôi, nhưng đối với đám tiểu cô thì chẳng khác nào sấm sét giáng giữa trời quang. Chỉ một buổi chiều, ba chữ «Cơ thị nữ» đã được truyền đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, khiến đám tiểu cô si mê Tạ Thập Bát lang tạo nê nhất Giang Nam cảm thấy ganh ghét vô cùng.

Việc thứ hai, chính là sau khi Tạ Thập Bát chuộc nàng về chưa quá một tháng, ở bốn huyện Trần – Phù, Cơ thị nữ đã dựa vào kỳ tài của mình, mượn bốn mươi lăm vạn vàng, kiếm về được số tiền lớn gấp mười lần tổng giá trị trang viên ban đầu chàng bỏ ra kia hơn nữa tất cả tài phú nàng kiếm về lần này đều hiến hết cho Tạ Thập Bát. Phải nói, tin đầu chỉ khiến cho mấy tiểu cô si tình ở Kiến Khang ganh tỵ thôi, còn tin thứ hai này lại khiến cho cả đám lang quân Kiến Khang dù già hay trẻ đều phải xuyết xoa.

Nhưng tính ra hai việc này chỉ là cón con so với việc thứ ba. Tin thứ ba nói rằng, Cơ Tự chính là hậu duệ chính thống của Hoàng đế, năm ngoái đám sứ giả Bắc Ngụy đã cố hết sức mời Cơ Tự về phương Bắc, cũng hứa sẽ ban cho nàng địa vị trưởng công chúa. Tin tức này vừa lan truyền, ngay cả hoàng đế Lưu Tống cũng phải suy nghĩ đến tầm vóc của họ Cơ. Điều này cũng khiến đám người luôn bôi nhọ nàng về chuyện thủ lĩnh thủy tặc kia phát hiện hóa ra Cơ Tự không hề giống với kiểu người hàn môn tầm thường, thế là tất cả đều im lặng, không ai dám nhắc đến nữa.

Ba tin tức này nối đuôi nhau truyền đi, chỉ trong thoáng chốc đã đưa Cơ Tự lên đứng nơi đầu sóng ngọn gió, trở thành người nổi danh nhất Kiến Khang hiện giờ. Bất kể là sĩ tộc hay thứ tộc, ai ai cũng biết đến danh xưng Cơ thị nữ của nàng. Dĩ nhiên, nguyên nhân khiến những tin đồn này được lan xa đến vậy chủ yếu vẫn là vì Cơ Tự nàng có liên quan tới Tạ Lang.

Ở một viện trong Trần Quận Viên thị, mấy tỳ nữ đều đứng hầu ngoài phòng, nghe thấy tiếng rơi vỡ loảng xoảng bên trong đều giật mình thon thót, ai cũng im lìm, không dám thở mạnh lấy một tiếng. Cho đến khi trong phòng không còn vang lên tiếng đập đồ nữa, một tỳ nữ lớn tuổi mới dám rón rén đi vào.

Thấy tiếng tiểu cô nhà mình đau lòng khóc nức nở, đám tỳ nữ vô cùng khó chịu, tỳ nữ lớn tuổi đứng ra nhẹ nhàng cất lời khuyên nhủ: “Tiểu cô, có lẽ chỉ là lời đồn nhảm...” “Làm sao mà là nhảm được!” Viên tiểu cô thét lên thất thanh, “Người thì biết cái gì? Các người chẳng biết gì cả, các người chẳng biết gì hết cả!” Nàng ta gào lên một lát mới nén giọng, lại nghẹn ngào nói “Các người không biết gì đâu... hu hu... Mẫu thân ta bảo, Tạ Vương thị chủ quản chuyện hậu phòng Tạ Thập Bát trước đó không lâu có nhắc đến chuyện cưới vợ cho Tạ Thập Bát, Tạ Thập Bát tuy không nói câu nào nhưng cũng không thấy phản đối gì cả. Tạ Vương thị còn nói, nhiều năm trôi qua như vậy rồi cuộc Thập Bát lang đã không còn trốn tránh chuyện hôn nhân đại sự nữa. Tạ Vương thị lúc này mới mừng rỡ đi tìm mẫu thân ta... Nhưng chuyện cưới hỏi mới bàn được một nửa thì hôm trước Tạ Thập Bát hay được tin tức gì đó, lại thẳng thừng cự tuyệt... Chẳng nói, chẳng vốn vô tâm với chuyện hôn nhân.”

Nói đến đây, nàng ta nấc lên từng cơn: “Ta vốn tưởng rằng, ta vốn tưởng rằng đúng là chàng không có ý định kết hôn thật... Nhưng không ngờ, hóa ra chàng đã sớm lên định chung thân với Cơ thị nữ kia rồi. Chàng muốn nạp ả làm thiếp nên mới chịu theo đúng quy củ của Trần Quận Tạ thị, trước cứ cưới thê tử chính thất đã, sau đó nạp người mình yêu làm thiếp thị... Hu hu... Bây giờ danh tiết Cơ thị nữ đã bại hoại, không thể vào phủ Tạ thị được... cho nên ngay cả cưới vợ chàng cũng không màng...”

Viên tiểu cô đưa tay ôm mặt khóc nức nở: “Tại sao chàng có thể... tại sao chàng có thể...”

Mấy tỳ nữ nghe đến đây, cũng không biết phải khuyên nhủ thế nào, chỉ biết im lặng. Qua một hồi, tiếng khóc của Viên tiểu cô cũng dần lắng xuống, rồi nàng ta bỗng đứng bật dậy, lau nước mắt đi, gằn từng câu từng chữ: “Ta muốn tổ chức một buổi yến hội!”

Trong ánh mắt khó hiểu của nhóm tỳ nữ, nàng ta đặng đặng sát khí cất lời: “Không phải bọn họ đều nói Cơ thị nữ kia rất có tài sao? Những người đó không phải đều tiếc nuối thay cho Thập Bát lang, cảm thấy với tài năng và dòng họ của Cơ thị nữ là hoàn toàn xứng đôi với chàng sao? Vậy thì tốt, ta sẽ tổ chức một buổi yến hội chỉ có trăm sĩ tộc và hoàng thất mới được tham dự, ta muốn xem rốt cuộc ả có tài đức gì chứ!”

Thời đại này sĩ thứ quả thật cách biệt nhau một trời một vực, sự phân biệt giai cấp đã ăn sâu vào tâm trí họ qua mấy trăm năm. Đối với rất nhiều nhà hàn môn, khi phải đối mặt với nhà sĩ tộc cao sang quyền uy đều như phải chịu một áp lực rất lớn. Mà điều này, ngay cả đương kim hoàng đế vốn có xuất thân từ hàn môn cũng thấy rất khó chịu. Như việc phụ thân của thái hậu năm đó là người đánh xe cho Lang Gia Vương thị, sau này con gái được phong hoàng thái hậu tôn quý, huynh trưởng của bà cũng được phong là quốc cữu. Y cứ định ninh một khi đã là quốc cữu công rồi thì có thể nói chuyện ngang hàng với Lang Gia Vương thị rồi. Thế là có một ngày, y cố ý đến bái kiến một lang quân Vương thị, nhưng y tuyệt đối không ngờ được suốt buổi gặp mặt, lang quân Vương thị kia không hề ngó ngang đến y, thậm chí y vừa cáo lui, Vương thị đã sai người đốt luôn chiếc sạp mà y đã ngồi. Về sau hoàng thái hậu mang chuyện bị sỉ nhục như thế ra khóc lóc kể lể với hoàng đế thì cũng chỉ nhận được một câu: Đám sĩ tộc kia là vậy đấy, ai bảo các người rảnh rồi đi trêu chọc bọn họ làm gì?

Thế nên đám người Viên thị đều nghĩ, khi đối mặt với một quý tộc, nhất định Cơ thị nữ sẽ cảm thấy rất mất tự nhiên. Mà yến hội thì có đến mấy trăm nhân vật cao quý đứng trước mặt nàng một lúc, chắc hẳn nàng sẽ phải sợ hãi đến mức khóc luôn cho xem.

Tỳ nữ lớn tuổi lập tức nhẹ giọng đáp: “Ý này rất hay, có lẽ chư vị tiểu cô cũng đang có lòng hiếu kỳ với Cơ thị nữ này, hôm yến hội chắc chắn sẽ chật kín người cho xem!”

Thế nhưng một tỳ nữ khác xen lời: “Nếu Cơ thị nữ không đến thì sao?”

Viên tiểu cô cười khẩy: “À không dám không đến đâu!”

Đúng là Cơ Tự không dám không đi, vì Viên tiểu cô gửi thiệp cho nàng là mượn danh nghĩa gia tộc Trần Quận Viên thị của mình để mời, Cơ Tự không đi có nghĩa là không nể mặt Trần Quận Viên thị. Mà tiếp theo đó nàng lại liên tiếp nhận được thiệp mời của Ngô Quận Chu thị, Ngô Quận Trương thị, Ngô Quận Cố thị mời cùng đến yến hội kia, mà tất cả những thiệp này đều gửi bằng chính danh nghĩa của các gia tộc ấy. Kiểu dùng danh nghĩa gia tộc mời như vậy vừa thể hiện sự tôn trọng với khách của mình nhưng cũng là một kiểu trói buộc bắt ép phải đi.

Nhìn tiểu cô nhà mình ngồi trước gương đồng, thong thả xem từng tấm thiệp một, Tàn Tiểu Thảo và Nguyệt Hồng lo lắng nhìn nhau.

Tàn Tiểu Thảo khẽ nói: “Tiểu cô, lần này e rằng không tránh được rồi.”

Cơ Tự ngược mắt lên nhìn vào dung mạo kiều diễm long lanh của mình trong gương, khuôn mặt tươi tắn như cánh hoa mộng nước, nàng mỉm cười: “Không phải chỉ là tham gia một cuộc yến hội thôi sao? Ta đi là được chứ gì!”

Nghe thấy thế, hai tỳ nữ tuy đều đồng ý nhưng trong lòng không tài nào vui cho nổi. Thấy tỳ nữ nhà mình ừ ừ, nàng lại căn dặn thêm: “Tiểu Thảo, người đi nói với Trịnh Ngô, ta là người từ đất Kinh đến nên không rõ quy củ ở đây lắm, bảo Trịnh Ngô chuẩn bị trước một chút, ta thật muốn xem thử xem rốt cuộc nhóm sĩ tộc Kiến Khang này cao quý đến cỡ nào.”

Tần Tiểu Thảo lập tức thừa vâng, bưng bưng lên khí thế chiến đấu rồi đi. Còn lại mỗi mình Nguyệt Hồng ủ ẻ: “Tiểu cô, người quay trở lại Kiến Khang đã mười ngày nay rồi, sao lang quân Tạ Lang mãi chưa thấy xuất hiện vậy?” Nàng ta dè dặt hỏi. “Tiểu cô, người nói xem có khi nào ngài ấy, ngài ấy không cần người nữa không?” Lúc nói ra mấy chữ cuối cùng, Nguyệt Hồng đã hạ giọng xuống thật khẽ.

Cơ Tự đang cầm bút tỉ mỉ vẽ lông mày, nghe thấy vậy vẫn điềm nhiên như không: “Chàng ư? Không đâu.” Vừa nói đến đây, không biết Cơ Tự nghĩ đến điều gì liền khựng tay lại. Hồi lâu sau nàng mới chau mày nói nhỏ, “Người vừa nhắc đến chàng, ta mới biết nỗi bất an của ta bắt nguồn từ đâu rồi... Chàng, lẽ nào đang có kế hoạch gì sao? Sao lòng ta lại lo ngay ngáy thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Kiêu Ngạo

Trần Quận Viên thị là một đại sĩ tộc khác cũng giống như dòng tộc Vương - Tạ. Thế hệ này con gái dòng chính của Viên thị chỉ có mỗi mình Viên Nhân, với thân phận như thế tất nhiên nàng ta được yêu chiều vô cùng, huống chi Viên Nhân còn là một tài nữ biết đủ cầm kỳ thi họa. Vừa có thân phận cao quý, vừa tài hoa xuất chúng, cộng thêm đáng về xinh đẹp, trong mắt nhiều người cũng coi như miễn cưỡng xứng đôi với Tạ Lang.

Buổi yến hội hôm nay ngoại trừ các vị tiểu cô và lang quân của trăm nhà sĩ tộc, còn có cả công chúa An Hoa mới được hứa hôn với Chu Ngọc và Tam phu nhân Tạ thị - tam tâu của Tạ Lang.

Thấy đã đến giờ, một tiểu cô bên cạnh Viên Nhân cười nói: “Cơ thị nữ kia không phải là chột dạ nên không dám tới rồi đấy chứ?”

Một tiểu cô khác lập tức tiếp lời: “À là cái thá gì? Yến hội thượng đẳng bậc này làm sao mà ả không sợ cho được?”

Nghe đến đây, Viên tiểu cô khê khàng cất lời: “Không, ả sẽ đến. Nếu ả thật sự là một kẻ tầm thường, chắc chắn sẽ không khiến Tạ Thập Bát động lòng như vậy.”

Viên tiểu cô vừa nói ra cái tên Tạ Thập Bát, chúng nữ đồng thời im lặng, mặt họ đều ửng hồng e thẹn và đầy vẻ trông đợi.

Nhìn bộ dạng hiện giờ của đám tiểu cô, Viên Nhân rù rứt che đi sự lạnh lùng: Cơ thị nữ, những tiểu cô ở Kiến Khang này có liên quan đến người nếu không phải được người cứu thì đều thân bại danh liệt, ta không tin đây chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên. Để ta xem thử bản lĩnh của người thế nào!

Lúc này, một tỷ nữ đến trước mặt Viên Nhân bẩm: “Tiểu cô, Cơ thị nữ đã đến rồi ạ!”

Tất cả mọi người liền đồng loạt đứng dậy, đầy lòng hiếu kỳ, nũng nịu hỏi: “Bọn muội rất tò mò định ra cửa xem thử, Viên tỷ tỷ, tỷ có đi không?”

Viên Nhân nhìn chằm chằm về phía trước, nhẹ gật đầu: “Được, chúng ta cùng ra đón xem sao.”

Mười mấy tiểu cô cộng thêm đám tỷ nữ tạo thành cả một phái đoàn hùng hậu bốn năm mươi người kéo nhau ra cửa.

Tần Tiểu Thảo là người đầu tiên bước xuống khỏi xe lửa, thấy cả đám người cao sang quyền quý này thì trong lòng cũng hơi hoảng, nhưng may là trước khi đến đây nàng ta đã chuẩn bị kỹ càng về tinh thần nên biểu hiện bên ngoài khá trầm ổn. Tần Tiểu Thảo nhanh chóng cúi đầu, quay lại đưa tay vào vào trong xe.

Một tiểu cô tò mò hỏi: “Cơ tiểu cô kia trông có đẹp lắm không?” Đây là vấn đề mà ai ai ở Kiến Khang cũng hiếu kỳ.

Viên Nhân đáp: “Cũng được.” Thấy ánh mắt mọi người tỏ vẻ không tin, nàng ta lại nói, “Thế mạnh của Cơ thị nữ kia không phải ở vẻ bề ngoài.”

Cơ Tự đội mũ sa vén rèm xe bước xuống, đi về phía đám tiểu cô sĩ tộc khí thế át người. Sau khi nhìn lướt qua bọn họ, nàng chậm chậm thi lễ: “Cơ thị nữ tham kiến các vị tiểu cô.”

Thấy nàng vẫn đội mũ sa, một tiểu cô định lên tiếng chế giễu thì nàng đã đứng thẳng người dậy, cúi phất mũ sa đi. Họ lập tức tròn tròn mắt, dù là người đã từng gặp Cơ Tự cũng không thể ngờ chỉ mới một năm không gặp, nàng đã thay đổi nhiều như vậy, ai ai cũng không thể thốt nên lời. Hôm nay nàng không hề che giấu đi vẻ đẹp của mình, mà còn cố ý trang điểm cho vẻ ngoài bản thân trở nên chói mắt vô cùng. Nét đẹp của nàng không phải kiểu nhu mì yếu đuối vốn được ưa thích của thời đại này, mà là kiểu vừa nhìn thoáng qua thì thấy kiêu diễm long lanh, nhưng khi nhìn kỹ thì lại quyền rũ hút hồn, mỗi cái nhãn mày, mỗi nụ cười mỉm đều có sự đan xen giữa nét thiếu nữ trong sáng và nét thiếu phụ thành thục, khiến nàng trở nên hấp dẫn thần bí.

Bắt chợt truyền đến một tiếng ho khan, tất cả mọi người hoàn hồn trở lại. Viên tiểu cô tiến lên, ngạo nghễ nhìn Cơ Tự: “Thường có câu, cưới vợ cưới hiền, nạp thiếp nạp sắc, thảo nào Cơ tiểu cô lại khiến cho nhiều người yêu thích như vậy...”

Nghe thấy câu này, ánh mắt trầm trở của bọn họ lại trở về khinh miệt như cũ.

Cơ Tự không màng đến họ, chỉ khẽ cười quay đầu lại, căn dặn nhóm Trịnh Ngô: “Các người hãy ở đây chờ.”

Nàng vừa dứt lời, một tiểu cô liền bật cười: “CƠ TIỂU CÔ NÓI GÌ THẾ? CÓ THỂ CHO CÔ BƯỚC VÀO VIỆN NÀY LÀ COI NHƯ BỌN TA ĐÃ PHÁ LỆ KHAI ÂN RỒI. VỀ PHẦN NHỮNG NGƯỜI HẦU CỦA CÔ, CÓ KHI CẢ ĐỜI NÀY BỌN HỌ CŨNG KHÔNG CÓ CƠ HỘI ĐẾN GẦN Ô Y HẠNG NỮ ẤY CHỨ.”

Ngay cả đám lang quân nghe thấy câu này cũng cười rộ lên đồng tình. Như một lẽ hiển nhiên, bọn họ đều cảm thấy câu dặn dò của Cơ Tự quá ư nực cười. Lẽ nào nàng tưởng rằng những người hầu của nàng có tư cách bước vào đây hay sao?

Cơ Tự không buồn đếm xỉa đến tiếng cười nhạo ấy, quay đầu lại nhìn về phía Trịnh Ngộ rồi hắng giọng: “Dòng họ những hạ nhân này của ta theo thứ tự là Trịnh, Tề, Tần, ba họ này là quốc hiệu ba cường quốc thời Xuân Thu. Gia tộc của họ đã theo nhà ta từ đời này sang đời khác, tính đến nay đã hơn bảy trăm năm rồi.”

Trịnh Ngộ liền đứng dậy hành lễ theo tiêu chuẩn của nhà Chu, khách khí nói rõ: “Ba họ nhà chúng tôi gia nhập vào môn hạ của vương tôn từ thời Xuân Thu, đến thời Tiên Tần, gia tổ tôi còn là công tử nước Trịnh nữa.”

Tiếng cười nói bất chợt im bật. Họ đều ngỡ ngàng nhìn về phía sau Cơ Tự. Dù thế nào đi nữa, họ cũng không dám tin rằng những hạ nhân này lại xuất thân từ gia tộc thời viễn cổ, đến nay đã tồn tại những bảy tám trăm năm. Trong phút chốc, tất cả chết lặng không thốt nổi một lời.

Cơ Tự nghiêng mắt nhìn rồi thẳng lưng dẫn theo Tần Tiểu Thảo đi lướt qua họ vào trong sân.

Tiểu cô họ Ngu là người định thân lại trước tiên, sắc mặt có chút khó coi, kè sát vào Viên Nhân khẽ nói: “Viên tỷ tỷ, cứ tiếp tục như vậy thì không ổn đâu...”

Không cần nàng ta nhắc nhở, sắc mặt Viên Nhân đã sa sầm lạnh lẽo, nhưng chỉ trong phút chốc, Viên Nhân đã trấn tĩnh lại cười cười rồi cũng bước đi vào trong, đám tiểu cô khác thấy vậy cũng lấy lại tinh thần đi theo.

Buổi yến hội này dù sao cũng là nơi trăm sĩ tộc tụ họp, nên vừa vào viện, Cơ Tự đã thấy được cảnh xa hoa quyền quý không sao tả xiết. Trên mỗi góc quanh có kha khá nữ tử chạc tuổi Cơ Tự đang quý hầu. Họ mặc những loại vải mỏng tang, da thịt ẩn hiện bên dưới lớp gấm Tô Châu sang trọng bậc nhất thời này. Dung nhan họ có vài phần tương tự với nàng, nếu không phải một năm nay Cơ Tự đã lột xác, mỗi khi ra cửa đều che bớt đi vẻ đẹp của mình, ắt hẳn giờ này nàng đã bị cảnh tượng ẩn dụ này làm cho nhục nhã.

Viên Nhân và Ngu tiểu cô kia liếc nhìn đám tỷ nữ trong góc vài lần, gương mặt ẩn chứa vẻ tức tối.

Tất nhiên Cơ Tự cũng đã chú ý đến vẻ biến hóa này trên gương mặt của Viên Nhân, nàng thâm cười lạnh: Cũng vất vả cho nàng ta có thể thu gom được ngần ấy người có dáng vẻ tương tự mình như vậy! Song thoáng chốc nàng chợt thấy kinh sợ: Viên tiểu cô này chỉ vì muốn chà đạp nàng mà không buồn tiếc sức người sức của như thế, thật đúng là không thể xem thường được.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Bằng Lòng Cười Nàng.

Trong lúc Cơ Tự đang mãi ngắm nhìn khung cảnh lộng lẫy, xa hoa, trưng bày đầy ngọc ngà châu báu, thì bỗng nghe thấy giọng Ngu tiểu cô khinh khỉnh: “CƠ TIỂU CÔ CHẮC HẸN CHƯA THẤY QUA CÁC LOẠI MỸ NGỌC Ở ĐÂY ĐÂU NHÌ? HAY LÀ TA THƯỜNG CHO CÔ MỘT VẢI MIẾNG NHÉ!”. Kéo theo là tiếng cười khúc khích giễu cợt của đám tiểu cô khác.

Cơ Tự nhú mày, quay đầu lại chăm chọc nhìn Ngu thị nữ: “CÓ THỂ NGU TIỂU CÔ CHƯA TỪNG NGHE ĐẾN, MỘT NĂM TRƯỚC TA MƯỢN BỐN MƯƠI LĂM NGHÌN VÀNG MUA VẢI TRANG VIÊN CỦA HÀNG, HIỆN GIỜ GIÁ CỦA CHÚNG ĐÃ TĂNG HƠN GẤP MƯƠI RỒI. À MÀ CŨNG PHẢI, NGU TIỂU CÔ CHẮC KHÔNG RÕ GẤP MƯƠI LẦN LÀ BAO NHIÊU ĐÂU NHÌ. NÓI TRẮNG RA LÀ THỂ NÀY, TÀI SẢN MÀ THỂ TỘC TÍCH LŨY HƠN TRĂM NĂM CHỈ BẰNG SỐ TIỀN TA KIẾM RA TRONG HAI THÁNG THÔI ẤY.”

Xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao: “Năm trăm nghìn vàng đấy!”, “Còn nhiều hơn cả tài sản của một gia tộc nữa.”, “Lợi hại thật!”, “Thảo nào...”

Ngu thị nữ nghe Cơ Tự ám chỉ mắng mình ngu xuẩn, giận đến mức mặt mày trắng bệch, không ngừng nhìn về phía Viên Nhân. Có điều, Viên Nhân lại cụp mí, miệng hơi nhếch lên ra chiều mỉm cười, nếu chú ý kỹ sẽ thấy bàn tay nàng ta đang siết chặt đến mức nổi gân xanh.

Qua một lúc, Viên Nhân mới cất giọng đầy cao ngạo: “Chuyện kinh doanh buôn bán là chuyện của đám hạ nhân trong phủ. Nhà bọn ta có cha, có ông, trách nhiệm của bọn ta chỉ là để cho đám người hàn môn quý lạy ngưỡng mộ là được rồi.”

Viên Nhân cố ý nhắc đến dòng dõi của mình. Đúng vậy, thời đại này dòng dõi chính là trụ cột của một cô nương, người ta không quan tâm đến tính cách, không màng đến tài năng, chữ nghĩa hay dung mạo, họ chỉ quan tâm đến cha ông của nhà gái mà thôi. Lời nói này quả thật là đánh trúng vào điểm yếu của Cơ Tự. Đám tiểu cô lập tức thông suốt: Đúng vậy, cho dù Cơ thị nữ kia có xinh đẹp như hoa và biết kinh doanh kỳ tài thì sao. Dòng dõi của ả không bằng mình thì đâu có giá trị gì.

Cơ Tự vờ cảm khái: “Phải đấy!...” Nàng kéo dài giọng cho cả trăm người đông tai lên nghe ngóng rồi buồn bã lẩm bẩm, “Dù là trắng sáng thời Tần -

Hán, phong tình cung A Phòng đều như nước sông Trường Giang trôi đi không trở lại. Nghĩ đến tộc Cơ thị của ta, sáu trăm năm trước chỉ cần nhắc đến ai ai cũng khiếp sợ. Nhưng hôm nay thì sao? Có lẽ, qua ba bốn trăm năm nữa, phủ đệ hoa lệ này, những dòng dõi cao sang này cũng chỉ trở thành cảnh uy phong cạn kiệt, phồn hoa lụi tàn mà thôi.”

Nói đến đây, Cơ Tự quay đầu lại, kiêu hãnh nhìn đám tiểu cô sĩ tộc, cất giọng trong trẻo: “Trước thời gian, dòng dõi tài ba bậc nhất cũng trở thành cát bụi. Trước cái chết, quý tộc lỗi lạc nhất cũng chỉ ngang hàng với dân đen.”

Câu nói này khiến đám Viên tiểu cô không thể nào thốt ra được một chữ phản bác, chỉ biết nhìn chăm chăm vào Viên Nhân, mong nàng ta sẽ cứu họ một bàn thua trông thấy.

Cảm giác được ánh mắt xung quanh dồn vào mình, Viên Nhân ngước mắt lên, mỉm cười điềm nhiên giờ tay phải: “Mời Cơ tiểu cô qua bên này!”

Đó là nơi nhóm lang quân sĩ tộc đang tán gẫu bên bờ hồ, Cơ Tự không hề dị nghị, chỉ yên lặng đi theo Viên Nhân.

Tuy nhiên khi vừa đến gần đã nghe nhóm lang quân kia cất tiếng cười vang dội: “Nói như vậy, Cơ thị nữ kia ban đầu là ở chỗ của Lưu Nghĩa Khang lưu lại vài ngày, sau đó lại ở chung một khoang thuyền với thủ lĩnh Hắc Giao... Chắc chắn, qua tay hai gã đàn ông mà còn băng thanh ngọc khiết á, đúng là chuyện lạ kỳ!”

Nói về một tiểu cô như vậy là được xem vô cùng ác độc. Vì vậy lời kia với dứt, mấy tiểu cô liền lặng lẽ nhìn Cơ Tự. Lúc này sắc mặt nàng cũng trắng bệch. Nàng biết, giống với khuyết điểm là dòng dõi mình không cao, thì việc bản thân nàng rơi vào tay Lưu Nghĩa Khang và thủ lĩnh Hắc Giao cũng là vết nhơ cả đời này nàng không thể nào bôi sạch được.

Đám tiểu cô thấy thế liền cười trộm, còn tên lang quân kia thì vẫn bám riết chuyện đó không tha, nói Cơ Tự hạ tiện gần như bằng cả gái thanh lâu, thậm chí khi nghe tiếng bước chân đi tới, gã còn cất cao giọng lên nữa.

Nhưng khi thấy Cơ Tự xuất hiện trước mặt họ, thì tất cả đều sững sờ im bật. Với dung nhan hôm nay của nàng thật sự có thể sánh ngang với Nghĩa Vũ Vương phu nhân rồi, đều thuộc hàng mỹ nhân tuyệt sắc.

Trong lúc mọi người ngơ ngẩn, Trần Thất lang của Toánh Xuyên Trần thị kẻ sát vào Tứ ca nhà mình, ngạc nhiên khẽ hỏi: “Tứ ca, không phải lần trước huynh bảo Cơ tiểu cô đáng về cũng tầm thường, thua xa mỹ nhân đất Thục kia sao?”

Trần Tứ lang vẫn nhìn chăm chăm Cơ Tự, nghe thấy liền nhếch cười, thản nhiên nói: “Vẫn là gương mặt này, nhưng sắc da và khí chất hoàn toàn khác. Xem ra lần trước nàng ta đã che giấu dung nhan của mình rồi. Với dung nhan tuyệt thế như vậy mà chưa hề lưu truyền ở Kiến Khang, chắc chắn trước đó nàng ta đã giấu rất kỹ.” Nói đến đây tay Trần Tứ lang còn bắt giắc gõ nhẹ lên bàn.

Trần Thất lang thoáng nhìn Tứ ca mình, thầm nghĩ: Mỗi lần Tứ ca gặp phải chuyện gì có hứng thú đều sẽ gõ khe khẽ như vậy.

Tên lang quân vừa thao thao bất tuyệt khi nãy, sau khi nhận được một ánh mắt ra hiệu liền cười một cách kẻ cả: “Này, Cơ tiểu cô, nghe bảo Tạ Thập Bát định nạp người làm thiếp, nhưng tiếc là người đã mất đi trong sạch nên Trần Quận Tạ thị không cần người nữa. Lời này có thật không?”

Câu hỏi này dù nàng trả lời thế nào cũng là chuốc lấy sỉ nhục. Nếu nàng nói “đúng vậy” thì chính là thừa nhận mình đã mất danh tiết, nếu nàng trả lời “không phải”, thì nói dối trước mặt mọi người như vậy càng là nhục nhã hơn.

Khi Cơ Tự đang mím môi đứng đấy, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ trả lời thế nào thì một giọng nói nữ tử truyền đến: “Đường đường là một đẳng lang quân mà lại đi nói một nữ lưu yếu đuối như thế sao?” Giọng nói này là công chúa An Hoa đang vén màn liễu rủ đi đến, “Dù sao Cơ tiểu cô cũng là phận nữ lưu, Lưu Nghĩa Khang là đại tướng quân, hẳn muốn bắt cô ấy, cô ấy chạy thoát được sao? Còn tên thủ lĩnh thủy tặc kia lại mang tính mạng tất cả người trên bốn chiếc thuyền ra uy hiếp, Cơ tiểu cô sao tránh được chứ?”

Những lời này ngoài mặt là giải thích cho Cơ Tự, nhưng trên thực tế chính là hủy đi trong sạch của nàng qua từng câu từng chữ. Thậm chí bác bỏ việc lần trước Sơn Nhạc Từ bảo rằng nàng vẫn còn thân xử nữ nữa.

An Hoa công chúa nhìn Cơ Tự ra vẻ thương tiếc: “Cơ tiểu cô, xảy ra chuyện này không phải do cô muốn. Nếu cô không để ý, bản công chúa ngược lại có thể làm mai cho cô một trong những lang quân hàn môn, tìm cho cô một vị phu quân tốt đấy.”

Dứt lời, nàng ta thậm chí không màng đến Cơ Tự có đồng ý hay không đã đi thẳng về phía mấy lang quân trẻ tuổi ngồi dưới tán liễu bên kia, cất cao giọng: “Vương Trấn, nghe nói năm nay người đã hai mươi, lại chưa có thể thất. Hôm nay bản công chúa làm chủ gả Cơ thị nữ cho người, người thấy sao?”

Xung quanh bỗng vang lên những lời bàn tán: “Vương Trấn này nghe bảo tài hoa hơn người, vô cùng được bệ hạ yêu thích, hiện đang có xu hướng một bước lên mây”, “Không ngờ An Hoa công chúa lại muốn gả Cơ thị nữ cho thiên tài của hàn môn? Công chúa tốt bụng vậy sao?”, “Tốt gì mà tốt, người không nghe những lời nói trước đó của An Hoa công chúa à? Rõ ràng nàng ta mang Vương Trấn ra là để sỉ nhục Cơ thị nữ đấy!”, “Các người không biết đâu, trước đó bệ hạ đã mai mối cho mấy lần nhưng y đều từ chối, nghe nói ở thanh lâu y còn từng tuyên bố mình ghét những nữ tử không trong sạch, cảm thấy họ không đáng sống trên đời này.”, “Đúng đấy, đúng đấy, ta có từng nghe nói. Vương Trấn đòi mang đám nữ tử dơ bẩn đó ra thiêu sống, con người này trọng khuê danh của nữ tử nhất ấy.”

Mọi người chợt hiểu, hóa ra An Hoa công chúa cố ý mang Vương Trấn ra để làm nhục “người không trong sạch” là Cơ Tự. Lần này, nàng muốn không thân bại danh liệt cũng không thể rồi!

An Hoa công chúa cười khanh khách nhìn Vương Trấn, đám Viên Nhân cũng cố nén cười nhìn về phía mấy lang quân hàn môn. Còn nhóm lang quân sĩ tộc bên này lại nhìn Cơ Tự đầy thương hại và tiếc nuối.

Ai ai cũng đợi Vương Trấn lên tiếng, chờ Cơ tiểu cô từng được Tạ Lang phong hoa tuyệt đại đệ nhất Giang Nam yêu mến luân lạc đến mức một lang quân hàn môn cũng khinh bỉ. Một khi đã vậy thì đám quyền quý kia còn ai còn muốn dính vào thứ ô uế như nàng nữa chứ?

Đúng lúc này Vương Trấn đứng dậy, vái chào An Hoa công chúa thật sâu rồi cất giọng sang sảng với tư thái đoan chính: “Lời công chúa nói, Vương Trấn cầu còn không được.”

Tất cả đều trở mặt sùng sốt, An Hoa công chúa không tin vào tai mình, quát lên: “Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

Vương Trấn nhìn Cơ Tự không chớp mắt, vô cùng nghiêm túc cất lời: “Bẩm An Hoa công chúa, nếu có thể cưới được Cơ tiểu cô làm thê tử chính là phúc phận cả đời của Vương Trấn!”

Lần này ai cũng tin rằng mình không nghe lầm, vì thế đều như bị hóa đá.

An Hoa công chúa cười lạnh, rồi bỗng quay sang Lưu Khiên kể bên Vương Trấn: “Lang quân Lưu gia, nghe nói người cũng chưa cưới thê thất. Bản công chúa không muốn gả Cơ thị nữ cho Vương Trấn nữa, ta gả nàng ta cho người, người có bằng lòng không?”

Lưu Khiên bèn đứng dậy, mắt thì nhìn Cơ Tự đăm đăm, miệng thì cười sảng khoái: “Quả thật đây là sở nguyện của thần, thần không dám cự tuyệt.”

Lời này vừa thốt ra, xung quanh lại lặng phất như tờ...

Rất hiển nhiên, đám tiểu cô không tài nào hiểu được suy nghĩ của hai người này, còn An Hoa công chúa thì nổi cơn thịnh nộ thét lên: “Các người có phải điên rồi không? Một nữ nhân danh tiết bại hoại như vậy mà các người còn muốn cưới về nhà à? Đúng là điên rồi, đúng là mất mùa!”

Trong tiếng bàn tán xôn xao của đám tiểu cô và tiếng thét lạnh lạnh của An Hoa công chúa, Vương Trấn và Lưu Khiên đều nhìn Cơ Tự rất chân thành. Rõ ràng ánh mắt này đã nói lên sâu trong tận nội tâm, họ thật sự muốn cưới nàng về làm vợ chính thất của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Tạ Lang Đến

Vào lúc này, từ phía sau nhóm lang quân truyền đến tiếng huyên náo, đằng xa có người hô lên: “Tạ Quảng lang quân đến.”

Tạ Quảng chỉ là con cháu của một chi tộc trong Trần Quận Tạ thị, so với đám con cháu sĩ tộc ở đây thì cũng chẳng là gì, thế nhưng hắn lại là thân tín bên người của Tạ Thập Bát lang, nên sự xuất hiện của hắn lúc này đây ý nghĩa.

Hắn đi lướt qua mọi người, tiến đến bên cạnh Cơ Tự, cất giọng nói với công chúa An Hoa: “Lần đầu tiên Tạ Quảng mới biết được hóa ra hôn nhân đại sự của Cơ tiểu cô có thể được quyết định bởi công chúa đây.” Ánh mắt đây về châm chọc, “Cô là công chúa mà giờ trông còn oai phong hơn cả thái tử điện hạ nữa nhì!”

Người ở đây chỉ có mấy kẻ không quyền không thế mới sợ đắc tội với An Hoa, còn các con cháu sĩ tộc thì thật ra chẳng có ai thêm ngó ngang đến ả ta cả. Mấy đệ tử hàn môn này giờ vốn đang chướng mắt kiểu ngang ngược lớn lối của ả nhưng không dám can thiệp, bây giờ thấy đã có người ra mặt, họ liền hùa theo.

Nhìn vào ánh mắt chế giễu của Tạ Quảng và tiếng cười trộm thỉnh thoảng truyền đến, mặt công chúa An Hoa đỏ bừng lên. Nhưng ả lại không dám nói gì Tạ Quảng, vì hắn có Tạ Thập Bát chống lưng.

Tạ Quảng chỉ thuận miệng nói vài câu như vậy, cũng không buồn chú ý đến vị công chúa này thêm nữa, hắn quay sang nhìn Cơ Tự, ánh mắt hắn trong thoáng chốc lộ ra vẻ kinh ngạc rồi mới thì lễ khê nói: “Cơ tiểu cô, Thập Bát lang bảo tôi đến buổi yến hội này trợ giúp cô.”

Gần như Tạ Quảng vừa dứt lời, cả nhóm tiểu cô lang quân đều trân trối nhìn nhau, không thốt ra nổi một lời, còn mặt Viên Nhân thì tím tái vì giận. Phút chốc, sắc mặt của hai người Vương Trấn, Lưu Khiên cũng ảm đạm về hệt hẳng.

Trong không khí yên lặng như tờ, bỗng một giọng nói tao nhã dịu dàng truyền đến: “A Quảng, sang đây một lát.”

Mọi người lập tức nhìn về phía phát ra giọng nói kia, thấy một thiếu phụ đã ngồi phía sau bình phong. Tạ Quảng biết rõ thân phận của người đang nói, hắn liếc nhìn Cơ Tự, ra hiệu cho nàng đi theo, rồi cất bước đi về phía đây.

Hắn dừng bước trước đám tỳ nữ ăn mặc tinh xảo, khí chất trang nhã, thì lễ với người phía sau bình phong, cung kính gọi: “Tạ Quảng tham kiến Tam phu nhân.”

Sau bình phong, thiếu phụ buông lời trách móc với giọng thân thiết: “Vẫn bảo các đệ cứ gọi ta là Tam tẩu như Thập Bát đệ là được rồi, còn gọi là phu nhân làm gì?” Sau đó lại thở dài, “A Quảng, đây không phải là nơi đệ có thể càn quấy, mau đi về đi!”

Giọng tuy rất ôn hòa nhưng lại mang theo sự quả quyết, vừa thấy Tạ Quảng nói đến đây để trợ giúp Cơ Tụ một phen thì ngay lập tức chị dâu của Tạ Thập Bát lại bảo hẩn rồi đi. Thái độ như vậy thật quá dễ hiểu.

Xung quanh lúc này lại dậy lên tiếng bàn tán, bao ánh mắt lại đổ dồn về phía Cơ Tụ. Chỉ thấy Cơ Tụ vẫn điềm nhiên như không, từ đầu đến cuối tuy nàng có tức giận nhưng lại luôn tỏ ra nhã nhặn, chưa hề nóng nảy làm ra điều gì thất lễ. Dù cho gặp phải công chúa An Hoa vô giáo dục, ý thể hoàng tộc ức hiếp người khác, hay là khi phải đối mặt với vị phu nhân cao quý phía sau bình phong, phong thái nàng đều thong dong trấn tĩnh.

Tạ Quảng cúi đầu xuống, chấp tay trước ngực, vô cùng khách sáo trả lời: “Bẩm Tam phu nhân, lời Thập Bát lang dặn dò, A Quảng không dám không tuân.”

Lời này chính là cự tuyệt thẳng thừng, ai ai cũng cảm nhận được người phía sau bình phong hình như hơi khựng lại, mà đám tỳ nữ đứng hầu bên dưới cũng không dám thở mạnh. Bầu không khí đầy áp lực cũng lây sang đám người xung quanh.

Qua một hồi lâu, thiếu phụ kia mới nhẹ giọng gọi một câu: “Cơ thị nữ!”

Cơ Tụ giật mình, vội vàng tiến đến hành lễ: “Phu nhân có gì dạy bảo?”

Thiếu phụ thở dài một tiếng: “Cơ thị nữ, Thập Bát lang nhà ta cao quý vô song, dù cho người có quỳ sau lưng đi nữa thì sự dơ bẩn của người cũng sẽ làm ô uế Thập Bát lang, sau này người hãy biết điều mà cách xa đệ ấy một chút đi.”

Lời nói cay nghiệt lại được thốt ra bằng giọng điệu hòa nhã chính là nỗi nhục lớn nhất mà nàng nhận được từ trước đến nay, mà nỗi nhục này còn đến từ người thân của Tạ Lang nữa.

Cơ Tụ trấn tĩnh khẽ cười: “Lời này sao Tam phu nhân không đi mà nói với Thập Bát lang?” Tiếp theo nàng lại cất giọng ngân nga kể về một điển tích, “Năm xưa Tần Thủy Hoàng đang tuần sát phía Nam thì đột tử trên đường, chúng thần vì muốn che giấu mùi xác thối rửa nên đã đặt thi thể của hoàng đế vào trong xe chở cá. Đội quân đi đến đâu đều khiến dân chúng避让 mũi tránh xa, nhưng những thần tử oai vệ cao sang bên cạnh lại như bị mùi cá muối thấm vào người, dần dần lâu ngày, họ cũng không hề ngại ra được mùi hôi thối gì nữa.” Trong ánh mắt đầy khó hiểu của mọi người, Cơ Tụ lại nhẹ nhàng cười nói, “Ta cho rằng, hiện tại Tam phu nhân cũng khá giống với tình cảnh câu chuyện khi đó đấy... Cho nên, thôi hay là thom, cao quý hay đệ tiện vẫn hãy để cho bản thân Thập Bát lang nhận xét đi là hơn.”

Nói đến đây, Cơ Tụ tao nhã quay người, cười với Tạ Quảng: “Chúng ta đi thôi.”

Đến tận khi Cơ Tụ quay đi rồi, Tạ Tam phu nhân phía sau bình phong vẫn còn giận đến run người. Cơ Tụ nói chuyện quá thẳng thắn, cho dù là mấy tiểu cô, lang quân không biết chữ nghĩa bên cạnh cũng có thể nhận ra được ý chế giễu trong lời nói của nàng, cả đám đều trợn mắt liu lắt mà quên mất phải làm gì. Rõ ràng nàng có ý rằng Tam phu nhân ở quá lâu trong hời hợt nên mới hoàn toàn không thấy được những tiểu cô xung quanh mình đều đã dính mùi tanh tưởi nồng nặc. Thậm chí nàng còn nói thẳng Tam phu nhân không có tư cách nhận xét nàng bản thân hay trong sạch, Cơ Tụ nàng có thể nào cũng phải do Tạ Thập Bát nói ra thì mới tính.

Những lời Cơ Tụ vừa nói quá ương ngạnh, Tam phu nhân chính là đích nữ của Lang Gia Vương thị, được gả làm chính thê cho con trai trưởng Trần Quận Tạ thị, thân phận ấy cao quý đến nhường nào? Cả đời này e rằng Tam phu nhân chưa từng bị ai chế nhạo như Cơ Tụ. Thị cố gắng hết sức bình ổn lại hơi thở, rồi mới khàn giọng ra lệnh: “Dẹp bình phong đi!”

Đám tỳ nữ lập tức kéo bình phong ra, lúc này, Tạ Vương thị mới có cơ hội nhìn rõ dáng vẻ của Cơ Tụ.

Thấy thị xanh mặt cứ đứng nhìn về phía Cơ Tụ chằm chằm, Trần Tứ lang của Toánh Xuyên Trần thị mới đi đến phía sau, khẽ thì thầm rồi nhỏ giọng nói: “Có thể Tam phu nhân không biết, hiện tại Toánh Xuyên Trần thị ta và cả Lan Lăng Tiều thị, cùng với bảy thế tộc đều muốn bảo vệ Cơ thị nữ được bình an.”

Tạ Vương thị quay phắt lại nhìn Trần Tứ lang một hồi, sau giận quá hóa cười: “Nói như thế, là Trần Tứ lang đang uy hiếp ta đó à?”

Trần Tứ lang không hề tỏ ra sợ hãi, nhã nhặn cười khoe hàm răng trắng đều như bắp: “Tam phu nhân nói sai rồi, chúng ta chỉ là muốn nhắc nhở phu nhân thôi. Dĩ nhiên nếu lúc này Tam phu nhân vẫn thấy khó có thể tiêu con giận, Trần Tứ lang chỉ đành chuyển cáo sự không vui của người cho Tạ Thập Bát được tỏ tường thôi.”

Tên này dám mang Tạ Thập Bát ra uy hiếp thị ư!? Tạ Vương thị giận đến mức mặt tím tái, nhưng dù thị có giận đến mức nào, khi nghe thấy ba chữ Tạ Thập Bát thì cũng phải cố thu liễm lại đôi chút.

Tạ Vương thị miễn cưỡng chậm rãi cất lời: “Hay lắm, để ta xem các người có thể che chở cho ả được bao lâu.”

Bên này Tạ Vương thị còn đang tức giận bùng bùng, cách đó không xa, một lang quân hàn môn đi đến phía sau Vương Trấn, Lưu Khiên, đưa mắt cùng nhìn theo bóng dáng thướt tha của Cơ Tụ, lẩm bẩm: “Chẳng hiểu đám sĩ tộc này nghĩ cái gì nữa! Cơ thị nữ dù từng bị nghi ngờ ở chung phòng với đàn ông, nhưng Sơn Nhạc Từ đã nói nàng vẫn là băng thanh ngọc khiết. Thân thể nàng đã được chứng minh trong sạch, là bậc mỹ nhân tuyệt sắc, đã thế còn thạo kinh doanh buôn bán, nếu có thể cưới về được, ta cũng ước gì cưới nàng về nhà rồi đối đãi thật tốt nữa ấy chứ!”

Lang quân hàn môn kia không nhịn được chế giễu thêm một câu: “Chỉ có mấy thứ sĩ tộc trọng sĩ diện cho lắm này mới vì chuyện nhỏ nhặt như thế rù nhau

đi chà đạp nàng ta như vậy. Nếu là hàn môn thì ai mà quan tâm?”

Quả thật thời đại này, ngay cả công chúa ngậm nuôi trai lơ đi nữa vẫn còn có rất nhiều người muốn cầu hôn, huống chi là một người như Cơ Tự.

...

Tất cả những tiểu cô ở đây đều cảm thấy Cơ Tự đúng là người không biết trời cao đất rộng là gì, chẳng những dám lăng nhục họ qua lời nói mà còn đắc tội với Tam phu nhân đáng ra phải hết lòng đi nịnh bợ kia. Nhưng họ không hiểu rằng, theo Cơ Tự biết, quý phụ như Tạ Vương thị sẽ bị rất nhiều người và thế lực ràng buộc, chỉ cần một ngày Tạ Thập Bát còn coi nàng là bạn, thì Tạ Vương thị sẽ không dám ra tay đối phó với nàng. So ra mà nói thì vị công chúa An Hoa kia mới là đáng sợ thật sự, kiểu người này chỉ biết dùng quyền thế đàn áp người khác, đã vậy lòng dạ còn tiểu nhân hiểm độc, hôm nay nếu lỡ đắc tội với ả, sau này sợ rằng chờ đón nàng phía trước chỉ có cái chết mà thôi.

Thấy Cơ Tự chuẩn bị rời đi, tất cả mọi người đều tranh thủ bàn tán rồi rít, không ai chú ý đến vị Viên tiểu cô đang cúi đầu nhưng bờ môi lại hiện ra một nụ cười đắc chí.

Lúc Cơ Tự bước đến gần cổng trang viên thì phía trước bỗng thấy xôn xao, sau đó nữa là một tiếng hô vang: “Tạ Thập Bát lang đến!”

Khách đến yến hội này đều là người trong trăm nhà sĩ tộc, nên mặc kệ ai đến cũng chỉ cứ như vậy mà lẳng lặng đi vào, không có ai truyền xướng cả, chỉ có Tạ Lang là ngoại lệ duy nhất.

Trong viện chợt im bật đi một lát rồi ồ lên sôi trào, nháy mắt vô số tiểu cô đã chạy qua chạy lại như thoi đưa, nhóm tỷ nữ thì xúm xít vây quanh họ để giúp trang điểm lại dung nhan.

Tạ Vương thị mới định phát tay áo bỏ đi, vừa nghe thấy Tạ Lang đến cũng cố dẫn xuống con giặt, từ từ ngồi lại xuống sạp. Nhóm Trần Tứ lang thì bày ra vẻ tươi cười, chờ đón.

Giờ khắc này Cơ Tự cũng dừng bước lại, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn về phía cổng. Trong vòng vây năm sáu người, lang quân bạch y ung dung đi đến, mắt nàng đột nhiên thấy cay cay. Nàng vội vàng cúi đầu, lặng lẽ hít mũi, để gió xoa dịu đôi mắt.

Trong lòng nàng có hàng câu hàng vạn lời muốn nói. Nàng rất muốn chất vấn chàng tại sao lại để nàng lại Tương Dương, bỏ đi biệt lập gần một năm trời? Nàng còn muốn nói cho chàng biết suốt mấy tháng qua mình đã phải chịu đựng như thế nào, và cả khi này, người nhà của chàng còn công khai sỉ nhục nàng ra sao. Nhưng theo bóng dáng Tạ Lang đến gần, cùng đám tiểu cô kéo nhau ùa ra đón, bao nỗi uất ức kia đều chẳng thể thoát nổi thành câu.

Một năm không gặp, chàng vẫn tao nhã vô song như trước. Chàng vừa đi vừa gật đầu chào mọi người xung quanh, kéo theo vô số tiếng hò hét ái mộ, rồi chàng chuyên ánh mắt nhìn về phía Cơ Tự đang đứng giữa nhóm người. Trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, Tạ Lang thoáng sửng sốt vì dung mạo của nàng, nhưng chỉ trong phút chốc chàng đã mỉm cười trở lại, thân nhiên cất bước đi thẳng đến chỗ nàng. Đám tiểu cô cũng vô thức lùi ra hai bên, nhường đường cho chàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiền Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Quyết định của chàng

Bất chợt một tỷ nữ bước nhanh đến, vội thi lễ với Tạ Lang, cung kính thưa: “Thập Bát lang, Tam phu nhân mời người qua bên ấy một chút ạ.”

Tạ Lang ngược mắt, nhìn thoáng qua tỷ nữ kia rồi “ừ” một tiếng, lúc chàng định cất bước đi thì nói với Cơ Tự: “Cùng ta đi qua đây.”

Chỉ là năm chữ ngắn gọn như vậy nhưng đã thu hút hết sự chú ý của người khác. Trong cái nhìn chăm chú không chớp mắt của mấy tiểu cô, Cơ Tự rụt rụt nhẹ nhàng đáp lời: “Vâng.”

Cứ thế hai người một trước một sau cùng đi đến chỗ Tạ Vương thị.

Phu quân của Tạ Vương thị là Tạ Tam lang, tuy rằng là huynh trưởng ruột thịt của Tạ Thập Bát nhưng địa vị trong gia tộc và danh vọng trên khắp thiên hạ lại thua xa em trai mình. Hơn nữa, Tạ Tam lang là người lỗi lạc theo lối Nho gia, lòng đối đãi với người ngoài vô cùng phóng khoáng, là một chính nhân quân tử đích thực. Cho nên, Tạ Vương thị cũng thừa hiểu, với kiểu nữ tử như Cơ thị nữ mà thị không thể nào chấp nhận được, nếu đến chỗ phu quân mình, nói không chừng chỉ đối lấy được một câu “Tùy Thập Bát lang quyết định” rồi thôi. Cũng vì phu quân mình xưa nay luôn tôn trọng em trai nên có việc gì cũng để mặc Tạ Thập Bát tự quyết, dù Tạ Vương thị bình thường có huênh hoang cỡ nào, vừa nhìn thấy Tạ Lang cũng sẽ bất giác rơi vào thế yếu ngay.

Thấy cảnh hai người họ không màng đến xung quanh tự nhiên bước đi cùng nhau, Ngu tiểu cô kia không kìm lòng được, cất cao giọng hỏi: “Thập Bát lang, tại sao lại như vậy?” Giọng nàng ta run run mang theo nỗi ám ức, “Phụ nhân kia danh tiếng đã thổi nát đến thế, sao người còn, còn yêu mến ả như vậy?”

Lời của Ngu tiểu cô cũng là tiếng lòng chung của các cô nương nơi đây, trong mắt họ, chọn bừa một người cũng hơn Cơ thị nữ gấp nghìn lần, nhưng tại sao Thập Bát lang như thần tiên thế kia lại chỉ yêu mến mỗi mình Cơ Tự? Danh tiết của ả đã bị hủy hoại triệt để nhưng tại sao chàng vẫn không hề vứt bỏ ả?

Tạ Lang ngẩng đầu lên, vẫn giữ nguyên nụ cười ôn hòa trên môi, chàng nhìn Ngu tiểu cô, đôi mắt trong veo không hề vương chút trách móc hay không vui, cất giọng nói êm ái: “Cô không hiểu được đâu.” Rồi chàng quay lại cười nhìn Cơ Tự, “Đến đây nào!”

Cơ Tự như bị thôi miên, cứ thế ngơ ngác đi đến, dờ dẫm giờ tay, để mặc cho Tạ Lang nắm lấy tay mình, trong khoảnh khắc hai người tay nắm tay nhau, một tiếng khóc ai đó bất chợt òa lên.

Mãi cho đến khi họ đã đi xa rồi, Ngu tiểu cô vẫn mặt mày trắng bệch, sừng sốt một hồi lâu mới từ từ quay sang lăm bắm với tỷ nữ bên cạnh: “Chàng nói ta không hiểu... Chàng không nói rõ ra làm sao mà ta hiểu được cơ chứ?”

Tỷ nữ kia chỉ biết tro mắt nhìn tiểu cô nhà mình lạc mất hồn vía, lòng thầm nghĩ: Tiểu cô à, người đâu phải là ai kia của Tạ Thập Bát, tại sao người ta phải đi giải thích với người?

Tuy Cơ Tự đã vô số lần được ở bên Tạ Lang, nhưng đây là lần đầu tiên chàng công khai nắm tay nàng trước nhiều người như vậy, cũng là lần đầu tiên nàng sánh vai đi với chàng trong hàng trăm ánh mắt ghen ghét căm hận thế này.

Trong lúc Cơ Tự cảm giác bước chân mình trở nên nhẹ bổng thì một giọng nói the thé truyền đến: “Không ngờ Tạ Thập Bát lại thích cái loại đàn bà này! À, ta hiểu rồi, hóa ra Tạ Thập Bát cũng giống với một vị hoàng đế tiền triều đây mà, rõ ràng trong hậu cung có hằng hà mỹ nhân sạch sẽ cao sang, nhưng vị hoàng đế kia vẫn cứ thích chui vào kỹ viện. Cũng đúng thôi, thủ đoạn của loại hạ tiện này làm sao mà người như chúng ta có thể sánh được chứ?”

Lại là công chúa An Hoa, từng câu từng chữ đều cay nghiệt nhắm vào đá kích Cơ Tự. Nhưng bây giờ trong lòng Cơ Tự đã không còn hoảng sợ như khi này nữa, vì đã có Tạ Lang đang ở bên cạnh nàng đây rồi.

Cơ Tự liếc nhìn Tạ Lang, chàng cũng dờ mắt nhìn về phía công chúa An Hoa, bày ra vẻ cảm khái, nói: “Công chúa nên đọc nhiều sách hơn một chút. Đừng để cứ hở miệng ra nói chuyện lại giống y như đám đàn bà thô thiển nơi phố phường như thế.”

Dù lời này được nói ra rất nhẹ nhàng nhưng với thân phận danh chấn thiên hạ của chàng thì rõ ràng đây chính là một cái tát không hề kiêng dè vào mặt công chúa An Hoa. Thời này, những giai cấp không phải hạng hàn môn mà bị nhận xét rằng “thiếu khí chất quý tộc”, “giống đàn bà phố phường” chính là bị xem thường tột bậc. Mấy tiểu cô xung quanh mau chóng né xa nàng ta ra như né ôn dịch.

Nhóm lang quân hàn môn ở phía xa chứng kiến hết cảnh Tạ Lang không buồn giải thích bất cứ lời nào, chỉ thuận miệng nói một câu thôi mà đã khiến cho một vị công chúa xấu hổ không biết trốn vào đâu, một lang quân liền cười khẩy khinh thường: “Thật muốn xem khi Chu Ngọc biết được chuyện này sẽ có vẻ mặt thế nào!”

Vương Trần liền cất lời: “Hôn sự của Chu Ngọc và công chúa An Hoa chính là do bộ hạ chi hôn. Đừng nói công chúa An Hoa chẳng qua chỉ bị Tạ Thập Bát nhận xét không tốt, dù cho nàng ta có nuôi trai lơ bên ngoài đi nữa, Chu Ngọc cũng không từ hôn đâu.”

Tạ Lang nhanh chóng đã đi đến trước mặt Tạ Vương thị, chàng thi lễ, cung kính gọi: “A Lang tham kiến Tam tẩu.”

Tạ Vương thị gật đầu, nhưng không hề nói gì với Tạ Lang, đôi mắt vẫn cứ nhìn đắm đắm vào bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người. Mãi một lúc sau, Tạ Vương thị mới chớp chớp mắt, nói với chàng với giọng hiền hòa: “A Lang, đệ mới về Kiến Khang không lâu, có thể không biết, Cơ tiểu cô bên cạnh đệ...” Thị chưa kịp nói hết, Tạ Lang đã ngắt phát đầu lên.

Ánh mắt của chàng lúc này quá sắc bén, chỉ nhìn lướt qua thôi mà như đã thấu tỏ hết lòng người. Tạ Vương thị liền im bặt. Nhưng sự im lặng này của thị chỉ được trong chốc lát, khi thị thấy Cơ Tự vẫn rù rút đứng yên, lửa giận trong lòng lại bốc lên, thị không thêm e dè nữa, tiếp tục nói: “A Lang, Cơ thị nữ bên cạnh đệ cư xử không khéo léo, hơn nữa danh tiếng còn bại hoại. Tóm lại, một tiểu cô như vậy, tâu tuyệt đối không chấp nhận cho cô ta bước vào phủ.”

Rốt cuộc thị đã nói ra câu này. Viên tiểu cô vênh cằm lên, mắt sáng ngời nhìn sang Tạ Vương thị. Giờ khắc này, đám tiểu cô sĩ tộc trong viện đều rất vui mừng.

Trong cả rừng ánh mắt đang đổ dồn về phía mình, Tạ Lang chỉ khẽ cười, chàng quay lại tha thiết nhìn Cơ Tự, hỏi: “A Tự, nàng không thể vào hậu viện của ta, có thấy khó chịu không?”

Lời này của chàng nghĩa là sao? Mọi người chẳng hiểu gì cả!

Cơ Tự ngẩng đầu lên, ngơ ngàng nhìn Tạ Lang một chút rồi lắc đầu, sau đó nhẹ giọng đáp: “Không, việc này có gì đâu mà phải khó chịu.”

Tạ Vương thị nghe thấy thế liền ngồi thẳng dậy, đám tiểu cô thì xì xào bàn tán. Song, Tạ Lang chỉ bật cười, tiếng cười của chàng vô cùng khê khàng và ần chứa vài phần bất đắc dĩ. Cười một lát, chàng mới quay lại nhìn Tạ Vương thị: “Tam tẩu có còn gì cần dặn nữa không?”

Ý chàng có nghĩa câu trả lời của Cơ Tự cũng chính là đáp án chàng đưa cho chị dâu mình ư?

Mặt Tạ Vương thị sa sầm, trừng mắt nhìn Cơ Tụ, rồi nói với giọng thờ ơ: “Bây giờ người chỉ là cứng miệng thôi!” Ý thị là Cơ Tụ không có được nên mới nói như thế.

Cơ Tụ vẫn không hề đáp lời, chỉ có Tạ Lang lên tiếng: “Nếu Tam tẩu không còn việc gì khác, vậy đệ và A Tụ đi đây.” Dứt lời chàng thi lễ rồi nắm lấy tay Cơ Tụ, quay đi.

Mãi nhìn theo bóng lưng của họ, lát sau Tạ Vương thị mới hoàn hồn lại, vội hỏi to: “Hai người cứ thế mà đi sao?”

Thị đã nói rõ ràng không cho phép Cơ Tụ vào phủ Tạ thị trước mặt bàn dân thiên hạ như thế, vậy mà phản ứng của Tạ Lang và Cơ Tụ chỉ vờn vờn có một câu thôi ư? Chuyện lớn như vậy mà họ không hề phản kháng, không nói thêm vài câu nữa hay sao? Lẽ nào, Thập Bát đệ nhà mình cũng không để tâm đến Cơ thị nữ này lắm?

Nghe thấy tiếng gọi với theo của Tam tẩu mình, Tạ Lang dừng bước.

Chàng quay đầu nhìn về phía Tạ Vương thị, nói rất tự nhiên: “Ừ, cứ thế thôi. Hiện tại nếu Tam tẩu không đồng ý cho A Tụ vào phủ, mà A Tụ cũng không muốn vào hậu viện của đệ, trùng hợp đệ cũng không có ý định cưới thê nạp thiếp, vậy thì cứ giữ nguyên trạng này đi.”

Trong lúc mọi người còn đang mờ mịt không hiểu gì, Tạ Lang buông tay Cơ Tụ ra, thi lễ với đám lang quân xung quanh, đồng dạng cất lời: “Chư quân, A Tụ nhà ta có một sân viện ở số Chín ngõ Hồ, hiện giờ trong vườn đang độ hoa sen nở rộ, long nhãn xanh um. Tạ Thập Bát muốn mời chư vị đến dự một buổi tiệc, xem như là đề chúc mừng ta và A Tụ kết tóc xe tơ, chuyển đến sống cùng nhau. Kính mong chư vị dừng chân hạ giá, giờ ta xin đi trước.”

Nói dứt lời, chàng lại thi lễ rồi nắm lấy tay Cơ Tụ, điềm nhiên dẫn nàng đi thẳng ra ngoài.

Lúc này vẫn còn giữ được tâm trạng bình thường chắc hẳn chỉ có mình Tạ Lang chàng mà thôi. Khi Tạ Vương thị nghe được bốn chữ “kết tóc xe tơ” kia đã ngây cả người: Ý của Thập Bát lang là sao? Rõ ràng ta đã nói không cho phép Cơ thị nữ kia vào phủ Trần Quận Tạ thị rồi, sao đệ ấy còn nói chuyện tiệc gì chứ?

Cũng không trách được Tạ Vương thị tại sao lại choáng váng, vì từ “kết tóc xe tơ” chính là chỉ chuyện “kết duyên phu thê”, bốn chữ này không thể tùy tiện nói ra được.

Còn mấy tiểu cô lúc này chỉ còn biết trợn trừng mắt mà dõi theo bóng dáng Tạ Lang, mãi hồi lâu mới lú lú được mấy câu: “Ý là Tạ Thập Bát định nhận Cơ thị nữ như ngoại thất của chàng sao?”, “Dĩ nhiên, Cơ thị nữ kia không được Trần Quận Tạ thị thừa nhận, thì chỉ có thể làm ngoại thất thôi.”, “Nhưng như vậy cũng không đúng, nếu là chỉ là ngoại thất sao Tạ Thập Bát lại dùng từ kết tóc xe tơ? Còn nữa, thân phận Tạ Thập Bát cao quý như vậy, dù có nuôi ngoại thất thì cũng có thể tự mình mua sân viện kia mà, tại sao chàng lại phải chuyển đến viện của Cơ thị nữ chứ? Chuyện này đảo lộn tôn ti trật tự quá!”

Suốt cả quãng đường, Cơ Tụ cũng ngây ra như phỗng vì câu nói khi nãy của Tạ Lang, thật lâu sau nàng mới đột nhiên tỉnh táo lại, vội trợn to mắt nhìn chàng, hạ giọng nói thật khẽ: “Mới vừa rồi chàng nói linh tinh gì thế? Ai muốn kết tóc xe tơ với chàng chứ? Chàng, chàng đừng quá đáng, lại còn ngang nhiên mời nhiều người đến như vậy nữa.” Cơ Tụ cắn môi, gắt gỏng, “Ta, ta không đồng ý làm ngoại thất cho chàng đâu.”

Tạ Lang như đã lường trước chuyện nàng sẽ phản ứng như vậy, giọng nói và vẻ mặt chàng vẫn thản nhiên: “Nàng nói sai rồi, không phải nàng làm ngoại thất của ta, mà ta làm ngoại thất của nàng.”

Câu nói này khiến Cơ Tụ chỉ biết nghẹn lời há hốc. Tạ Lang quay đầu lại, nhìn nàng chăm chăm, nhẹ nhàng cất lời: “Không phải nàng không muốn gả cho ta, không muốn bước chân vào hậu viện của ta đây sao? Không phải lần này bị tên thủ lĩnh Hắc Giao kia hủy hoại danh tiết, nàng ‘vừa cảm thấy khổ sở vừa có chút nhẹ lòng’ à?” Chàng lập tức chuyển giọng, “Biện pháp này ta đã nghĩ suốt mấy ngày rồi, tất cả đều chiều theo tâm ý của nàng, sao vậy, nàng còn thấy không vui ư?”

Cơ Tụ chỉ biết thảng thốt nhìn chàng. Đúng là lúc bị Trang Thập Tam giờ trò như thế, nàng “vừa cảm thấy khổ sở vừa có chút nhẹ lòng” thật, nhưng làm sao chàng lại biết được lòng nàng nghĩ gì cơ chứ? Còn, còn cái ý tưởng tệt hại kia của chàng nữa. Sao chàng có thể nói lắt léo cả đều chiều theo tâm ý của nàng? Sao nàng lại có thể ngu ngốc mặc cho chàng dắt mũi như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114: Bi Phần Và Bất Đắc Dĩ.

Từ chuyến đi cùng Tạ Lang đến Tương Dương cho tới giờ, Cơ Tụ nhận thấy có rất nhiều việc đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình. Rõ ràng duyên phận của mình và chàng đã đi đến hồi kết, nhưng không ngờ chỉ qua một buổi yến hội, họ lại càng ràng buộc chặt với nhau hơn. Mà đã vậy còn biến thành tâm điểm của dư luận Kiến Khang nữa chứ. Hơn nữa, rành rành là chàng được lợi từ chuyện này, thế mà giờ chàng còn làm ra vẻ khó chịu, còn người thiệt thòi là nàng thì hoảng loạn và còn cảm kích chàng là sao?

Nàng mãi suy nghĩ nên không để ý Tạ Lang ở bên cạnh đang nhìn mình chăm chú. Bên ngoài cổng viện khá đông người, thấy hai người họ tay trong tay, cả đám đều trợn mắt há hốc miệng vì ngạc nhiên.

Cho đến tận khi ngồi vào xe lừa, nàng vẫn quên không rút tay lại, trong đầu cứ rối như một mớ bòng bong, không biết phải nói gì cả. Xe lừa đi được một đoạn, nàng ngo qua cửa sổ thấy một căn viện đang mở rộng cửa, bên trong đầy công nhân đang hì hục sửa chữa.

Căn viện kia chẳng phải là căn viện Ô Y Hạng trước đây của nàng sao? Nhìn một lát nàng mới chú ý đến vị lang quân đang chỉ huy đám công nhân kia không phải là Tạ Tài thì là ai?

Cơ Tự rướn cổ nhìn chăm chăm vào căn viện ấy, lát sau mới lắp ba lắp bắp: “Thay đổi nhiều quá, đình đài kia... lúc trước ta đâu có thấy... A Lang, chàng bắt đầu cho sửa sang căn viện này từ khi nào vậy?”

Tạ Lang ngồi bên cạnh phe phẩy cây quạt, nghe thấy cũng không ngẩng đầu lên, chỉ đáp gọn lỏn: “Bây, tám ngày rồi.”

Bây tám ngày rồi ư? Lễ nào ngày ấy chàng vừa về đến Kiến Khang liền sai người sửa sang lại căn viện này luôn? Không, không đúng, sự thật là chàng vừa về đến Kiến Khang đã tính trước được nàng sẽ có ngày hôm nay, nên mới chuẩn bị xong hết mọi việc, ung dung đợi nàng cam tâm tình nguyện dọn đến ở chung với chàng..

Cơ Tự cảm thấy khá choáng váng, nàng xoa trán, buồn rầu thở dài một tiếng.

Sau khi xe lừa chạy ra khỏi Ô Y Hạng liền đi thẳng đến Thanh Viễn tự, cho đến khi xe ngừng hẳn, nàng mới phát hiện hóa ra đã đến bên bờ hồ rồi.

Tạ Lang xuống xe, chàng không gọi Cơ Tự, nhưng cũng không bước lên chiếc thuyền lá đang được neo gần đấy, chỉ đứng lẳng lặng ở đó. Nàng biết tuy mình đã rơi vào bẫy của chàng, nhưng trông điệu bộ chàng cứ xa cách, cố nén giận như vậy, nàng lại chột dạ một cách khó hiểu.

Thấy nàng vẫn e dè đánh giá mình hồi lâu, Tạ Lang bèn dứt khoát bước lên thuyền, Cơ Tự ngậy người chốc lát rồi nhanh chóng đi theo chàng.

Tạ Quảng khẽ chống sào trúc, con thuyền dập dềnh từ từ trôi ra giữa hồ.

Cơ Tự nhìn ánh nắng chiều rực rỡ trải khắp mặt hồ, con thuyền rẽ nước làm gợn lên những đợt sóng lăn tăn, lòng miên man nghĩ ngợi. Xưa nay nàng chưa từng có ý định sánh đôi cùng chàng, cũng luôn cho rằng chàng sẽ nhanh chóng cưới thê nạp thiếp của mình, còn nàng sẽ vứt bỏ thân phận nữ nhi này, cải trang thành nam tử sống suốt quãng đời còn lại. Nhưng trước mắt, cả đất Kiến Khang này đều biết nàng đã là người của Tạ Lang, chàng lại còn an trí nhà cửa cho cả hai, nhân tiện mời thêm bao nhiêu người đến chứng kiến, quả thật, quả thật là y hệt như phong tục gả cưới trong dân gian vậy.

Với lại, chàng còn nói nghe rất bùi tai rằng chàng mới là... ngoại thất của nàng nữa chứ. Hừ! Lời này nói vậy cho có thôi, nàng có gan dám xem chàng là ngoại thất thật hay sao? Thiên hạ này ai mà tin nổi?

Tóm lại, bây giờ chàng đã nghiêm nhiên trở thành phu quân của nàng, mà nàng thì cũng chỉ biết ù ù cạc cạc, không hiểu tại sao lại đi đến bước đường này...

Trong lúc Cơ Tự mãi rầu rĩ, Tạ Lang chợt cất giọng khê khàng: “Nàng và tên thủ lĩnh Hắc Giao kia là người quen biết cũ của nhau à?”

Tuy chàng nói rất nhẹ nhưng lời ấy truyền vào tai Cơ Tự lại khiến cho nàng chột rùng mình.

Nàng còn chưa kịp nghĩ ra câu trả lời thì lại nghe giọng chàng ôn hòa truyền đến: “Khi ấy đội tàu Hắc Giao vừa mới qua một trận đại chiến trở về, hần ta còn bị trọng thương nữa. Ban đầu rõ ràng hần thờ ơ với lời cầu xin của mọi người, nhưng khi hần trông thấy nàng thì lại đột nhiên thay đổi thái độ, bằng lòng mạo hiểm ra tay.” Giọng chàng trầm xuống, giọng hỏi, “A Tự, hần là ai?”

Cơ Tự cúi đầu, nàng nghĩ, mình không thể khai ra Trang Thập Tam được, bất kể thế nào, Trang Thập Tam là người cứu tính mạng của nàng..

Đang lúc tâm trí nàng còn đang rối rắm, lại nghe thấy giọng điệu nhàn nhạt của chàng: “Sau khi biết được tin kia, ta đã rất tức giận, liền phái người đi đến đất Thục, cho đến hôm qua, đã tiêu diệt được hơn nửa toán Hắc Giao kia rồi.”

Gi cơ? Cơ Tự kinh hoàng. Nàng vừa định ngẩng đầu lên theo bản năng liền khựng lại, cuối cùng cố gắng đành hoàng, giữ yên tư thế. Nhưng đúng lúc này cảm chột đau nhói, Tạ Lang nắm lấy cảm nàng, bắt nàng nhìn thẳng vào chàng. Đôi mắt sâu hút nhìn xoáy vào mắt nàng, hồi lâu mới khẽ môi đến gần, dịu dàng hỏi: “A Tự, nàng không định nói ra hay sao?”

Chàng sắp nổi giận thật rồi! Cơ Tự trầm nghĩ. Thế là nàng mở to mắt nhìn chàng, mấp máy môi rồi cất giọng dịu dàng: “Dù sao hần cũng đã cứu mạng ta... Với lại, chàng cũng biết là lúc ấy hần bị trọng thương mà, hần làm như vậy... chỉ là muốn trêu chọc ta mà thôi...” Mặc dù trò trêu chọc này chính là làm nhục danh dự Tạ Lang.

“Thật sao?”

“Vâng!”

“Nghe đồn thủ lĩnh Hắc Giao kia trông rất anh tuấn trẻ tuổi hả?”

“...Không có, không có đâu.” Cơ Tụ nói lí nhí, “Lang quân tốt nhất thiên hạ này làm gì có ai ngoài A Lang của ta chứ?”

Cơ Tụ vừa thốt ra lời này, Tạ Lang cười khẩy: “Nghe đồn, lúc nàng ở Tương Dương, bắt gặp một tên nô lệ tuần tú liền nhìn không chớp mắt đúng không?”

“Không có mà, tuyệt đối không có chuyện như vậy đâu!”

“Thật không?”

“Thật, tuyệt đối là thật mà.”

“Vậy tại sao sau khi về Kiến Khang nàng chưa hề đến tìm ta?”

Vừa nghe được lời này, Cơ Tụ lập tức thấy bị phẫn. Khi ấy nàng chịu uất ức đến thế, lẽ ra phải là chàng đến tìm nàng, phải dịu dàng trấn an nàng mới đúng chứ. À phải rồi, thực ra đầu phải là chàng không làm gì, chàng vừa trở lại Kiến Khang thì đã cho người tu sửa căn viện ở Ô Y Hạng khi trước của nàng, âm thầm chờ đợi ngày hôm nay nàng tự chui đầu vào rọ mà.

“A Tụ đang giận ta ư?”

Dĩ nhiên là nàng đang giận chàng, dĩ nhiên là nàng vô cùng, vô cùng giận chàng! À không, không đúng...

Nàng chợt thấy ớn lạnh, liền dịu giọng nịnh nọt ngay: “Không có, không có giận, ta chỉ hơi ảm ức...”

“Ta chưa ảm ức mà nàng đã ảm ức cái gì?”

“Không, không, không phải ảm ức, mà là... thương tâm... Òa, chàng không hề dỗ dành ta gì hết...” Gần như vừa nói ra câu sau cùng, Cơ Tụ đã nhào vào lòng chàng, òa khóc nức nở.

Tạ Lang cúi đầu, thở dài một tiếng rồi từ từ đưa tay lên ôm nàng vào lòng.

Tạ Quảng ở gần đấy cũng không dám quay lại nhìn hai người, vừa chú tâm chèo thuyền vòng quanh hồ, vừa nghĩ thầm: Cuối cùng lang quân đã được như nguyện rồi, chắc hẳn cuộc sống của bọn ta sau này không còn khổ cực như trước đây nữa.

Bóng tối mau chóng buông xuống. Tạ Quảng lái con thuyền từ từ cập vào bờ phía Thanh Viễn tự.

Mãi cho đến khi Cơ Tụ được Tạ Lang ôm xuống thuyền, nàng vẫn nghĩ ngợi: Rõ ràng mình định nổi giận lên rồi tính sổ với chàng, sao tự dưng lại là chàng nổi giận rồi tính sổ với mình, đã thế mình còn quay sang nịnh nọt xin chàng tha thứ, khóc lóc đến mức thâm thương này vậy nữa?

Khi nàng và chàng cùng nắm tay nhau bước đi trên phố được một lúc khá lâu, phía trước loáng thoáng truyền đến tiếng bàn tán, nàng mới kinh ngạc đảo nhìn khắp xung quanh. Cơ Tụ bất ngờ phát hiện cả hai bên đường cứ cách năm bước lại treo một chiếc đèn lồng, và đứng trước mỗi chiếc đèn là một bộ khúc. Mỗi khi họ đi đến đâu thì bộ khúc ấy sẽ lặng lẽ thấp đèn nơi ấy lên.

Con phố phía trước uốn lượn quanh co khúc khuỷu, nhìn không thấy điểm cuối, còn phía sau lưng là dãy phố dài chừng tám trăm bước, đã được thắp sáng đèn, tựa như con rồng lửa uốn lượn. Cơ Tụ chỉ biết ngơ ngác nhìn cảnh tượng cả con phố dần rực sáng lên như trong đêm hội hoa đăng.

Đang tiết tháng Bảy nóng bức nên vẫn có lác đác vài người đi dạo trên phố, còn nhóm sĩ tộc thì đang hóng mát ở hai bên lầu các, thấy họ thì nhau chỉ trỏ, nàng rù mắt xuống, khẽ hỏi: “A Lang, chuyện này là sao?”

Tạ Lang vẫn thong dong nắm tay nàng, thần nhiên trả lời: “Không có gì, ta chỉ sợ A Tụ ngốc quá không nhớ rõ đường về nhà thôi.”

Hừ, rõ ràng chàng muốn cho tất cả mọi người biết nàng đã là người của chàng rồi thì có!

Song bất kể Cơ Tụ thâm oán giận thế nào, nhưng vì sĩ diện, suốt cả quãng đường ấy nàng vẫn thẳng lưng bước đi thật tao nhã, trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Về đến trang viên của mình thì đã sắp canh ba, cả ngày nay nàng bị chàng tra tấn tinh thần quá nhiều, vừa ngã lưng nằm xuống sập liền ngủ thảng một giấc đến tận buổi chiều hôm sau. Thời điểm nàng rời khỏi giường thì mặt trời đã ngã bóng về Tây, đang rửa mặt thì nghe thấy Tàn Tiểu Mộc nói to ngoài cửa: “Tiểu cô đã thức dậy chưa ạ?”

“Vào đi.”

Tàn Tiểu Mộc vừa bước vào đã lớn tiếng bẩm báo: “Tiểu cô, chuyện Thập Bát lang mời các vị lang quân đến Ô Y Hạng dự tiệc đã lan truyền khắp Kiến Khang rồi ạ.” Nói đến đây, Tàn Tiểu Mộc lại áp úng, “Tiểu cô, mấy tiểu cô bên ngoài... đều đang rất tức giận vì chuyện này...”

Cơ Tụ thở dài: “Ai bảo Tạ Thập Bát tao nhã vô song thế làm gì, chuyện họ căm hận ta, ta đã sớm dự đoán được rồi.”

“Nhưng tiểu cô à, ngày mai chúng ta có phải dọn đến Ô Y Hạng không ạ? Bây giờ ngoài trang viên đầy rẫy người theo dõi thám thính. Nô tài còn nghe người ta bàn nhau rằng, ngày mai, ngày mai...”

Cơ Tự quay phắt đầu lại, nhìn Tần Tiểu Mộc, gằn giọng: “Họ định làm gì?”

Tần Tiểu Mộc cười khò: “Tóm lại, lần này nhất định chúng ta phải có sự chuẩn bị trước mới được.”

Việc dọn nhà chớp mắt đã đến, hôm sau nàng không buồn thức dậy sớm, bởi vì nàng hiểu rõ con người Tạ Lang, chàng rất cầu toàn, còn rất biết hưởng thụ, nếu chàng đã cho người tu sửa thì tất nhiên căn viện kia đã được bài trí xa hoa lắm rồi, đồ vật cần thiết nhất định không thiếu thứ gì cả, có thể nói nàng không cần chuẩn bị gì, chỉ cần vác thân đến mà thôi.

Nhưng chuyện này đúng là bi thảm nhất cõi đời. Nàng rõ ràng vẫn còn là một tiểu cô chưa hứa gả, bây giờ chẳng những phải chủ động dọn nhà, tự dâng mình đến tay nam nhân, mà bên ngoài còn được khuyến mãi thêm cả đồng người ganh ghét như vậy nữa! Thế mà cái người đầu sỏ gây ra chuyện này còn hô to khẩu hiệu chàng mới là ngoại thất của nàng, cứ như là nàng đang ức hiếp chàng lắm vậy.

Cơ Tự nghiêng răng, nắm chặt lấy khăn tay.

Lúc chàng vạng, cả đoàn xe lừa bắt đầu lần lượt rời khỏi trang viên. Gần như vừa ra đến phố đã thấy hai bên đường treo đầy cờ trắng, mà những chiếc xe đang đỗ đầy trên phố cũng thay rèm màu trắng nốt. Mấy tiểu cô thì ai ai cũng mặc đồ tang, cài hoa trắng cả.

Cảnh tượng này không những khiến Cơ Tự kinh hãi, ngay cả khách qua đường cũng phải sùng sốt, bàn tán xôn xao.

“Là ai qua đời thế hả?”

“Chuyện này là sao? Nhà lão Vương rõ ràng đang yên đang lành cơ mà, sao tự nhiên cũng treo cờ trắng thế?”

Trong tiếng hỏi thăm liên tục, một tiếng cười lạnh của nữ tử vang lên: “Không có ai qua đời cả!”

“Vậy thì tại làm sao?”

“Đúng đấy, có chuyện gì xảy ra thế?”

Tiếng huyền nào đang sôi trào thì bỗng một tiếng nói trong trẻo của một tiểu cô vang lên: “Hôm nay sở dĩ toàn thành đều để tang không phải vì ai qua đời cả đâu, cũng không phải ở biên cảnh đã xảy ra việc lớn gì. Mà là Tạ Thập Bát lang bọn ta hằng yêu mến lại nhìn trúng một ả tiện phụ danh tiết bại hoại, ngay cả phụ tử trong nhà cũng không có. Bọn ta làm thế là để khóc than lang quân mình yêu có mắt không trông mà thôi.”

Câu nói kia vừa dứt, trong mấy xe lừa và lâu các khắp hai bên phố quả thật cất vang những tiếng khóc thảm thiết. Hàng trăm tiếng khóc dầm dứ, đau đớn hòa vào nhau như một dòng nước lũ, đến nỗi khiến tất cả những người đi đường đều đồng loạt ngoái đầu lại nhìn chằm chằm về phía đoàn xe của Cơ Tự.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Chấn Động

Không chỉ có đám tiểu cô và người đi đường chú ý đến đoàn xe của Cơ Tự mà còn cả những người khác nữa. Phải biết rằng Tạ Lang là nhân vật nổi tiếng cỡ nào, vậy mà lần đầu tiên chàng có hứng thú với một tiểu cô, hơn nữa vẫn kiên quyết nói ra bốn chữ “kết tóc xe tơ” trong tình huống chị dâu mình đã phản đối, quả thật đây chính là tin tức chấn động toàn thành. Cho nên chỉ trong một hai ngày ngắn ngủi, tên tuổi Cơ Tự đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ không ai không biết, vì vậy hôm nay gần như người dân khắp thành Kiến Khang đều đổ xô đến xem cuộc vui náo nhiệt này.

Trên gác xép cách đó không xa, Trương Hạ Chi ngồi tựa vào cửa sổ, tay phe phẩy cây quạt, thích thú nhìn chiếc xe lừa của Cơ Tự đang ngồi. Một mỹ nhân kẻ đến, quãng tay qua vai gã, nũng nịu thỏ thẻ bên tai: “Hạ Chi, chàng đang nhìn gì vậy? Ngắm Cơ thị nữ à?”

Trương Hạ Chi chỉ cười trừ: “Cơ thị nữ đúng là có vài điểm bất phạm, nhưng nếu nói nàng ta có thể khiến Tạ Thập Bát động lòng thì thật sự hơi bị khó tin.”

Mỹ nhân kia tò mò hỏi: “Nghe có vẻ hình như Hạ Chi biết khá rõ về Cơ thị nữ nhỉ?”

Trương Hạ Chi phì cười, giọng nói ẩn chứa chút tiếc nuối: “Có lẽ qua ba năm, năm năm nữa, dung nhan Cơ thị nữ kia sẽ vào kỳ nở rộ, nhưng hiện tại... hình ảnh nàng ta đứng cạnh Nghĩa Vũ Vương phu nhân vẫn còn ghi tạc trong lòng ta. Mà thôi, đừng nhắc đến nữa.” Gã lại cười thầm, “Nhiều năm qua Tạ Thập Bát mê hoặc bao nhiêu tiểu cô, thế mà hôm nay lại bị Cơ thị nữ tóm gọn trong tay, bọn họ không cam lòng là chuyện đương nhiên rồi. Đáng tiếc đám tiểu cô này lại bày trò tang tóc nửa thành, khóc lóc thảm thiết. Từ nay về sau, không biết ba chữ Cơ thị nữ sẽ bị người thiên hạ dè bieu đến cỡ nào.”

Mà đâu chỉ có mình Trương Hạ Chi bàn tán về chuyện này, trên gác xếp cách đó không xa cũng loáng thoáng tiếng trò chuyện của mấy lang quân: “Không biết Cơ thị nữ kia xấu cỡ nào mà mấy tiểu cô trong thành phải làm thế nhỉ?”, “Nghe nói chẳng những không xấu mà còn thuộc hàng tuyệt sắc nữa.”, “Cũng tại nàng ta là kiểu nữ tử hàn môn không tài không đức, thân cô thế cô, nếu không đã chẳng đến nỗi toàn thành để tang vậy rồi.”, “Thật đáng tiếc cho Tạ Thập Bát.”, “Phải đấy, hôm nay mới biết Tạ Thập Bát chẳng có mắt chọn gì cả.”

Đến lúc này, đoàn xe của Cơ Tự không thể tiến lên nữa bước, dần dần xuất hiện nhiều xe lừa và người đi bộ chắn ở phía trước. Họ đang chờ nàng lộ diện.

Nghe tiếng huyên náo càng lúc càng âm ỉ, Cơ Tự cũng biết đã đến lúc nên làm gì rồi. Vì thế nàng gật đầu ra hiệu với người bên cạnh.

Theo tiếng leng keng vang lên, một ông lão mặc thâm y màu đen bước xuống xe lừa phía sau xe Cơ Tự, đầu đội mũ miện chư hầu nhà Chu, tay nâng bài vị màu vàng viền đen cao cỡ hai người. Thoáng chốc lão đã đi lên đầu hàng, bấy giờ ai ai cũng nhìn rõ chữ viết trên bài vị kia.

“Linh vị của hoàng đế Thủy Tổ Cơ Hiền Viên.”

Mọi người thảng thốt, lát sau mới có người giật mình hô to: “Đó là bài vị của Hoàng đế!”

“Đúng vậy, chính là bài vị của Hoàng đế!”

“Hoàng đế họ Cơ ư?”

“Hóa ra tổ tiên của Cơ thị nữ chính là Hoàng đế bệ hạ vĩ đại nhất của nhân loại.”

Tiếng xôn xao chưa dứt thì ngay sau đó lại có một nam tử cũng mặc bào đen, đội mũ chư hầu thời Xuân Thu Chiến Quốc, cũng nâng cao bài vị đi đến. Trên bài vị có viết: “Linh vị của Chu Văn vương Cơ Xương!”

Người thứ hai vừa đứng lại thì có thêm một người trung niên nữa nâng bài vị đi đến, bài vị kia là “Linh vị của Chu Vũ vương Cơ Phát.”

Cứ thế đến người thứ tư, thứ năm... Chỉ trong nháy mắt, hai bên và phía trước xe Cơ Tự đều được những người bê linh vị bao kín. Nhìn ba mươi chín bài vị Hoàng đế màu vàng chói mắt kia, những người vây xem cũng không thể thốt nên lời nữa. Thế gian này, quý tộc nào cũng nói tổ tiên mình vĩ đại, nhưng trên đời chắc chắn sẽ không có một dòng họ thứ hai nào có thể mang đủ bài vị ba mươi chín vị Hoàng đế như nàng. Họ Cơ chính là dòng máu cao quý, sản sinh ra ba mươi chín vị Hoàng đế anh tài, sáng lập nên cơ nghiệp huy hoàng kéo dài suốt tám trăm năm.

Không khí xung quanh yên lặng như tờ, rèm xe của Cơ Tự đột ngột được vén lên, gương mặt nàng hiện rõ trước mặt mọi người. Hôm nay nàng trang điểm tỉ mỉ, tôn lên dung nhan cực thịnh, ăn mặc theo lễ phục công chúa thời Chu trông vô cùng khí phái. Nàng đứng dậy, tao nhã hành lễ với mọi người xung quanh.

“Hiện tại phụ tổ của Cơ thị A Tự đều đã qua đời, chỉ còn một huynh trưởng đang ở phương xa, bắt buộc dĩ mới phải mời chư vị tổ tiên họ tổng đoạn đường này.” Dàn đàn giọng nàng trở nên nghẹn ngào, “Tổ tiên ta là thủy tổ của nhân loại, đời cha ông đã từng gây dựng thời thịnh thế kéo dài hơn tám trăm năm trên mảnh đất này. Thế nhưng hôm nay, đã sáu trăm năm trôi qua, dòng họ từng phồn thịnh cao quý nhất ấy chỉ còn lại hai huynh muội mồ côi. Bấy giờ Cơ A Tự không còn trường bối, cũng không có hồi môn, chỉ có một thân một mình mang theo huyết mạch tổ tông ban cho xuất giá mà thôi.”

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều nghĩ, ai dám nói Cơ thị nữ thân phận thấp hèn chứ? Rõ ràng nàng chính là huyết mạch đế vương cao quý nhất. Xưa kia nhà Chu huy hoàng những tám trăm năm, song giờ đây chỉ còn lại hai đứa bé mồ côi. Rồi mọi người lại nghĩ đến gia tộc mình, chẳng biết sau mấy thập niên nữa liệu còn lại bao nhiêu người? Bỗng dung họ chợt thấy đa sầu đa cảm.

Đúng lúc này lại thoáng truyền đến tiếng nghị luận: “Nghe nói năm ngoái sứ giả Bắc Ngụy từng cố mời Cơ thị nữ đến phương Bắc. Họ nói rằng chỉ cần nàng ta đến Bắc Ngụy, chắc chắn sẽ được phong làm trưởng công chúa đấy.”, “Nếu vậy nàng ta ở Bắc Ngụy thì sẽ là trưởng công chúa sao?”, “Ôi, Cơ thị nữ này còn cao quý hơn cả công chúa đương triều ta nữa.”, “Dĩ nhiên rồi, dù sao cũng là huyết mạch của hoàng đế mà.”

Thế là đám tiểu cô bày trò mặc tang phục, treo cờ trắng giờ mới nhận ra tất cả kế hoạch của mình đều thất bại. Dần dà người và xe ngăn trước xe lừa Cơ Tự cũng bắt đầu rút lui, ánh mắt dân chúng nhìn về phía đám tiểu cô đó đầy chỉ trích.

Không biết từ lúc nào, mọi người đều tản ra, động loạn nhường lối cho xe Cơ Tự.

Còn Trương Hạ Chi trên gác khi nhìn thấy dung nhan thật của nàng thì chỉ biết há mồm kinh ngạc. Mỹ nhân bên cạnh gã cũng ngạc nhiên hỏi: “Hạ Chi, không phải chẳng bảo Cơ thị nữ kém xa Nghĩa Vũ Vương phu nhân kia mà? Sao thiếp thấy dù là dung nhan hay khí chất, Nghĩa Vũ Vương phu nhân cũng không thể sánh với nàng ta ấy?”

Gương mặt tuần tú của Trương Hạ Chi đỏ gay vì tức giận, gã hừ khẩy: “Bảo sao hôm Nghĩa Vũ Vương phu nhân xuất hiện, nàng ta lại vô cớ chạy đến. Hóa ra là giờ trò xảo trá, nàng muốn ta hết hi vọng đây mà.”

Lúc này Trương Hạ Chi vô cùng căm tức, không thể nào chấp nhận chuyện này.

Đoàn xe Cơ Tự chậm rãi lăn bánh. Tại lầu các cách đó không xa có một lang quân vẫn đang lẳng lặng ngắm nhìn nàng. Qua hồi lâu, người phía sau y thở dài: “Chu Ngọc, công chúa An Hoa bị Tạ Thập Bát nhận xét như vậy, sau này cố gắng cỡ nào cũng không thể gỡ gạc lại danh tiếng tốt đẹp rồi. Hơn nữa với tính tình của nàng ta, mai một người phải cẩn thận rất nhiều đấy, đừng để mượn sức không được còn bị ả ngu ngốc kia làm liên lụy.” Nói rồi, người nọ cũng dõi mắt nhìn theo Cơ Tự, “Thảo nào người lại nhớ mãi không quên Cơ thị nữ như vậy, so với công chúa An Hoa, đúng là một trời một vực.”

Từ đầu đến cuối Chu Ngọc vẫn lặng im, y rũ mi mắt, khuôn mặt thấp thoáng vài phần tiều tụy. Lát sau y ngẩng đầu lên, uống một hơi cạn sạch chung rượu.

Ở cách vách Chu Ngọc, Tiêu Dịch và mấy lang quân từng nhờ ơn Cơ Tự cũng vừa thưởng thức rượu ngon vừa xem náo nhiệt. Chẳng qua giữa đám bạn náo động ồn ào, Tiêu Dịch lại khá lặng lẽ, nhìn đăm đăm về phía Cơ Tự dung nhan mỹ lệ phía xa.

Thình lình một lang quân cất tiếng: “Sau hôm nay e rằng người Kiến Khang đều biết Cơ thị nữ huyết mạch cao quý ngang hàng với cả công chúa rồi. Vài chiếc bài vị, một bộ xiêm y, hơn nữa sau lưng sắp xếp người nói vài lời vu vơ là có thể đạt được sự ủng hộ mà nhiều thế tộc hằng ao ước. Cơ thị nữ... thật sự quá thông minh.”

Tiêu Dịch khẽ hớp ngụm rượu rồi bật cười. Trần Thất lang tò mò hỏi: “Tiêu Dịch, ngươi cười gì thế?”

Tiêu Dịch quay đầu lại, thờ ơ xoay chung rượu trong tay, hờ hững nói: “Ta bội phục Tạ Thập Bát thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Tâm Ý

Trần Thất lang không hiểu ý của Tiêu Dịch, rõ ràng về mặt Tiêu Dịch buồn bã hụt hẫng nhưng miệng lại nói bội phục, không biết là y đang bội phục gì nữa?

Đoàn xe Cơ Tự chậm chậm lăn bánh vào Ô Y Hạng. Trước đây mỗi lần nàng đến đây đều bị người ta xua đuổi, nhưng khi này những kẻ quyền quý kia nhìn thấy ba mươi chín bài vị để vương đều trầm mặc đến lạ. Thậm chí có người còn hành lễ tham bái với các bài vị kia nữa.

Lúc xe nàng rẽ vào con ngõ đến căn viện của mình, hai bên đường cứ cách năm mét lại có một bộ khúc của Trần Quận Tạ thị đứng gác. Trong khoảnh khắc xe nàng vừa xuất hiện ở đầu ngõ, tất cả bọn họ liền đồng loạt khom người hành lễ nhà Chu với nàng.

Mọi người đều biết, những bộ khúc này đều là tử binh của Tạ Thập Bát, hành động họ đang hành lễ thần tử với Cơ Tự chính là bày tỏ sự tôn trọng và bảo vệ của Tạ Thập Bát dành cho nàng. Phút chốc tiếng người xung quanh sôi trào, lẫn trong đó còn có tiếng khóc nức nở của đám tiểu cô.

Đứng từ xa nhìn Cơ Tự mặc huyền bào cao quý và vẻ mặt trang nghiêm, Tạ Nhị Thập Cửu đi về phía Tạ Lang, không nhìn được bật thốt: “Thập Bát huynh, hành động hôm nay của Cơ thị nữ hàm chứa rất nhiều nỗi bất cam của nàng ấy từ trước đến giờ đây! Đệ còn nhớ lúc nhỏ đã nghe Thập Bát huynh nói, cả đời này huynh không bao giờ ép buộc người khác...”

Y còn chưa nói xong thì Tạ Lang đã thần nhiên ngắt ngang: “Đúng vậy, ta không bao giờ ép buộc người khác, nhưng nàng là ngoại lệ.” Rồi chàng bỗng cười khê, tiếng cười ẩn chứa vài phần lạnh lẽo, “Với tính cách đó của nàng, nếu ta không ép buộc, lẽ nào trở mặt nhìn nàng rồi đi hay sao?”

Tạ Nhị Thập Cửu chỉ đành im lặng. Giọng của Tạ Lang lại vang lên: “Huống chi, hiện giờ Cơ Tự đã nằm trong tầm ngắm của đám quyền quý Kiến Khang, ta chỉ còn cách đặt nàng dưới vây cánh của ta mới có thể bảo vệ được nàng mà thôi.”

Tạ Nhị Thập Cửu nghe đến đây mới chậm chạp gật đầu, lát sau lẩm bẩm: “Cơ tiểu cô cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội dòng dõi quá thấp, gia cảnh quá đơn chiếc. Nếu nàng là nữ nhi nhà Lang Gia Vương thị hay Trần Quận Viên thị, cho dù là dòng thứ thì có lẽ cả đời Thập Bát huynh sẽ chỉ ở bên nàng, sống cả đời hòa thuận mỹ mãn rồi.”

Câu nói ấy chỉ đơn thuần là cảm khái, nhưng bất kể Tạ Lang hay nhóm Tạ Tài, Tạ Tịnh đứng phía xa đều không ai góp lời. Thời này hôn nhân rất coi trọng dòng dõi, luật sĩ thứ không cưới gả vô cùng khắc nghiệt. Dù Tạ Lang tài giỏi bậc nhất nhưng chỉ cần chàng khăng khăng cưới Cơ Tự làm chính thất, vậy có nghĩa là chàng đã làm trái với quy định của tầng lớp sĩ tộc. Mà hành vi đó của chàng sẽ hủy hoại danh tiếng của cả Trần Quận Tạ thị vinh quanh mấy trăm năm chỉ trong nháy mắt, ngay cả Vương Đạo hay Tạ An thời xưa cũng không dám làm liều chuyện như vậy. Cũng chính vì thế, Tạ Lang có thể nói với Tam tẩu của mình rằng chàng không cưới thế nọ thế kia, nhưng mãi mãi không tài nào nói ra được chàng muốn cưới Cơ Tự làm thê từ...

Không biết không khí yên tĩnh ấy đã kéo dài bao lâu, bất chợt Tạ Lang mới nói khe khẽ như chỉ để mình chàng nghe thấy: “Ta không từ bỏ được...”

Xe lửa Cơ Tự đi chậm thế nào cũng phải đến đích. Nàng ngẩng mặt nhìn về phía căn viện số Chín ngõ Hồ, nhìn lang quân Tạ Lang tao nhã đứng giữa sân. Giờ phút này chàng cũng đang lẳng lặng ngắm nhìn nàng, đôi mắt trong veo đọng đầy nét cười dịu dàng.

Thấy ánh mắt Tạ Lang đăm đăm nhìn mình như thế, dù là cách nhau một dãy phố, nhưng trong khoảnh khắc ấy nàng vẫn cảm nhận được một niềm hạnh phúc không sao tả xiết. Niềm hạnh phúc ấy không phải vì hôm nay là ngày đặc biệt, cũng không phải vì ánh mắt hâm mộ của người xung quanh, không phải là sự tôn kính trước nay chưa từng có, mà chỉ vì được nhìn thấy chàng mà thôi.

Cuối cùng đoàn xe đã dừng trước mặt Tạ Lang, một tỷ nữ đi đến dìu nàng bước xuống. Cơ Tự khẽ ra lệnh cho mọi người đứng lại, rồi nghiêm trang một mình từ từ đi đến trước mặt chàng.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, sau đó Cơ Tự rũ mắt, hành lễ thiếp thất thời Chu với chàng rồi mới khẽ khàng gọi: “Phu quân.”

Nghe được xưng hô này, mắt chàng lấp lánh hân hoan, Tạ Lang bước đến dịu dàng đưa tay ôm lấy nàng, siết chặt vào lòng mình trước mắt bao người. Sau đó chàng cúi đầu, hôn nhẹ lên tóc nàng, khàn giọng thì thầm: “A Tự, hiện giờ ta rất hạnh phúc.”

Cơ Tự chỉ trân trân nhìn chàng, không hề đáp lời.

Làm sao mà Tạ Lang không biết ánh mắt của nàng đang lên án mình chứ? Nhưng chàng vẫn cúi đầu nhìn nàng thêm chút nữa mới chậm rãi thủ thỉ: “Vi phu vẫn luôn mong đợi ngày hôm nay.”

Dứt lời chàng lập tức lùi về sau một bước, phát tay phải, mười mấy tỳ phụ xúm đến đưa Cơ Tự vào viện. Lúc này yến tiệc mới chính thức bắt đầu.

Trên gác xếp cách đó không xa, Tạ Vương thị và nhóm quý phu nhân cùng các tiểu cô Lang Gia Vương thị, Trần Quận Viên thị đang nhìn về phía hai người họ. Khi thấy trưởng tử của Lan Lăng Tiêu thị, Toánh Xuyên Trần thị và cả mười bảy thế tộc khác mang quà mừng đến, Tạ Vương thị bắt mắt: “Chỉ là nuôi ngoại thất thôi, ngay cả nạp thiếp cũng không phải, vậy mà đám thế tộc này lại sốt sắng như thế, chẳng hiểu họ nghĩ gì!”

Mọi người xung quanh đều biết Tạ Vương thị cực kỳ ghét Cơ thị nữ nên vội vàng hòa theo. Viên Nhân đứng sau vừa góp lời vừa nhìn mấy chiếc xe quà giá trị của các thế tộc đưa đến, trong lòng cũng căm hận những gia tộc này.

Trong tiếng trò chuyện huyền ảo, bỗng đâu vang lên tiếng bước chân dồn dập. Một tỳ nữ đưa một thiếu phụ chừng hai bảy, hai tám tuổi bước vào.

Thiếu phụ kia vừa nhìn thấy Tạ Vương thị đã chạy đến quỳ mọp xuống sàn. Hóa ra thiếu phụ này là thứ muội nhà mẹ đẻ của Tạ Vương thị, địa vị thấp nhất trong nhà và được gả cho thứ tử của Trần Quận Viên thị.

Thấy Viên Vương thị hành đại lễ như thế, Tạ Vương thị vội đỡ dậy, ân cần thăm hỏi: “Đều là tỳ muội trong nhà, Lục muội muội cần gì phải hành đại lễ thế này?”

Viên Vương thị kích động, cất giọng run run: “Muội có chuyện muốn nhờ tỷ tỷ, mong tỷ có thể đáp ứng giúp.”

Tạ Vương thị cười hào phóng: “Có yêu cầu gì muội cứ nói, phạm là chuyện ta có thể giúp được thì sẽ không bao giờ từ chối.”

Viên Vương thị vô cùng vui mừng: “Chuyện là vậy, nghe nói lần này thần y Hoàng công dẫn theo hai vị thần y nổi tiếng là Chử công và Tư Đồ công đến Kiến Khang, được đích thân Tạ Thập Bát lang tiếp đón. Tỷ tỷ cũng biết mẫu thân nhà muội năm xưa bệnh nặng mãi không khỏi, trừ phi Chử công có thể ở lại đây một hai năm, chịu khó điều trị kê đơn, nếu không vĩnh viễn sẽ không có ngày khỏe lại. Bây giờ khó khăn lắm mới chờ được Chử công đến đây, nếu tỷ tỷ có thể thuyết phục Chử công chịu ở lại chữa bệnh cho mẫu thân muội, Ngũ phòng của Trần Quận Viên thị nhất định sẽ đội ơn tỷ tỷ suốt đời.”

Gần như Viên Vương thị vừa dứt câu, tim Tạ Vương thị liền đập rộn rã. Nếu có thể được Ngũ phòng Trần Quận Viên thị mang ơn thì sau này nhất định danh vọng của thị sẽ cao hơn ở nhà mẹ đẻ lẫn nhà chồng rồi. Thị bèn kiềm lại cơn kích động, nhẹ giọng cười nói với Viên Vương thị: “Hóa ra là vậy, muội cứ yên tâm, dù thế nào đi nữa tỷ tỷ cũng sẽ giúp muội đạt thành tâm nguyện.” Trong đầu thị nghĩ, nếu Chử công đã là bạn của Thập Bát lang thì nhất định sẽ không từ chối việc này đâu.

Thế là thị huênh hoang nói với hạ nhân: “Người đi tìm Thập Bát lang, nói yêu cầu của Lục muội muội nhà ta với đệ ấy, truyền lời rằng kính mời Chử công mau chóng đến đây.” Câu cuối cùng còn mang theo vẻ vinh vào. Cũng phải thôi, tuy Chử công y thuật hơn người nhưng chỉ xuất thân từ hàn môn. Một người hàn môn thì có chỗ nào đáng được thị coi trọng?

Gã nô tài vâng dạ rồi lập tức chạy đi, chưa đến nửa canh giờ sau đã về.

Nhìn mấy người đi theo sau gã nô tài đó, Viên Vương thị liền cảm kích Tạ Vương thị: “Đúng là tỷ tỷ có cách, mặc kệ là thần y nào, chỉ cần một câu nói của tỷ là có thể triệu hồi đến ngay.”

Chung nữ bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy.”, “Hiện danh của Tam phu nhân vang xa, hơn nữa còn có một chú em chồng tài ba, cứ động đến chuyện gì cũng đều ôn hòa cả.”, “Đúng là như vậy đấy.”

Tiếng ca ngợi thì nhau vang lên, nụ cười trên mặt Tạ Vương thị tươi rói.

Gã nô tài đi đến hành lễ với Tạ Vương thị rồi cúi đầu bẩm báo: “Tam phu nhân, tiểu nhân đã chuyển lời đến Thập Bát lang, Thập Bát lang liền hỏi Chử công, nhưng Chử công bảo lần này y đến đây với mục đích tụ họp với bạn bè, ngay sau đó sẽ rời khỏi Kiến Khang, thứ cho y không thể đáp ứng yêu cầu của Tam phu nhân ạ.”

Khi này gương mặt Tạ Vương thị đặc ý bao nhiêu thì giờ lại khó coi bấy nhiêu. Thị cố kiềm nén cơn thịnh nộ, chuyển hướng đến những người phía sau gã nô tài, buông nhẹ giọng: “Mấy vị này là...”

Gã nô tài vội vàng thưa: “Họ là người bên cạnh của mấy vị thần y, Thập Bát lang bảo họ vào kho tìm một chút y dược ạ.”

Tạ Vương thị cố nặn ra nụ cười nhả nhặn, phân phó tỳ phụ phía sau: “Người dẫn mấy vị khách này đến kho đi.”

“Vâng.”

Thấy mấy người kia rời đi, Viên Vương thị mới run rẩy hỏi: “Chữ thần y không chịu thật sao?”

Gã nô tài cúi đầu: “Vâng ạ!” Rồi gã giải thích thêm, “Thật ra bản thân Thập Bát lang đã nói, ba vị thần y đến đây không phải để gặp người.”

Ánh mắt mọi người tò mò đổ dồn vào gã, gã nói tiếp: “Lúc tiểu nhân đi vào, Hoàng công đang hành đại lễ với phụ nhân Cơ thị bên cạnh Thập Bát lang ạ. Hoàng công còn bảo, người nợ Cơ thị một ân nghĩa lớn, sau này phàm là nàng ta có yêu cầu gì, người cũng sẽ không từ chối.”

Gã vừa dứt lời, xung quanh bắt đầu vang lên những tiếng xì xào. Hoàng công vừa là thần y vừa là danh sĩ, xưa nay thiên hạ đều biết lão tính cách quái gở. Mấy phụ nhân này đều từng bị lão khinh thường vài lần. Họ tuyệt đối không ngờ rằng Hoàng công lại tôn kính Cơ thị nữ kia như thế!

Gã nô tài vẫn nói tiếp: “Sau đó ba người họ cùng đi vào thư phòng với Cơ thị, không biết Cơ thị nói gì đó, còn họ thì ghi ghi chép chép. lát sau, ngay cả Chữ thần y và Tư Đồ thần y đều cười lớn, rồi hành đại lễ với nàng ta. Tư Đồ thần y còn tặng nàng ta một miếng ngọc, nói rằng sau này chỉ cần nàng ta lên tiếng, dù y có ở Bắc Ngụy xa xôi cũng sẽ lập tức chạy đến. Y còn nói thêm, sau này ai bắt nạt Cơ thị thì kẻ đó chính là kẻ thù của ba người họ, dù họ phải chết cũng không trị bệnh cho người trong tộc của kẻ đó...”

Tạ Vương thị sắc mặt sa sầm, còn mấy phụ nhân xung quanh thì nhìn nhau trân trối, hồi lâu vẫn không thốt nổi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Từ Đó Nàng Buồn.

Mọi người đều kinh ngạc, không ai chú ý đến Viên Nhân đã lẳng lặng lui xuống từ lúc nào chẳng hay. Vừa rời khỏi chỗ này, Viên Nhân đã đến thẳng viện của mẫu thân Tạ Lang.

Mẫu thân Tạ Lang cũng là nữ nhi của Lang Gia Vương thị, nổi tiếng nhân từ lễ nghĩa. Bà tín Phật đã lâu, mấy năm qua chỉ chăm lo tu tập, nên đã giao quyền quản gia lại cho Tam tẩu của Tạ Lang từ lâu.

Viên Nhân là đích nữ duy nhất của Trần Quận Viên thị, có thân phận cao quý, hơn nữa còn học cao hiểu rộng, luôn tỏ ra khoan dung độ lượng nên được chủ mẫu của hai nhà Vương - Tạ rất thích. Trên thực tế, lần trước Tạ Vương thị định cầu hôn Viên Nhân cho Tạ Lang cũng theo ý của Tạ mẫu.

Chẳng mấy chốc, Viên Nhân đã đi đến Phật đường mà không bị ai ngăn lại. Thấy Tạ mẫu đang lần tràng hạt đọc kinh, nàng ta cup mi yên lặng đứng chờ.

lát sau Tạ mẫu đọc kinh xong mới dịu dàng hỏi: “A Nhân đến đây sao?”

Viên Nhân vội vàng bước đến thi lễ: “Vâng ạ, A Nhân bái kiến bá mẫu.”

Tạ mẫu quay lại: “Không biết hôm nay A Nhân đến đây là vì chuyện gì?”

Viên Nhân không nhiều lời, lấy quyển sổ từ tay tỷ nữ bên cạnh, cung kính đặt trước mặt Tạ mẫu. Tạ mẫu mở ra, chỉ nhìn thoáng qua đã sững sờ. Sau đó bà đọc rất tỉ mỉ, trong Phật đường chỉ còn tiếng giấy lật xào xạc.

Qua hồi lâu, Tạ mẫu mới run run: “Những điều này đều là thật sao?”

Viên Nhân nhẹ giọng bẩm: “A Nhân không dám đặt điều. Những nhân chứng có liên quan đều ở phía ngoài, bá mẫu có thể gọi họ vào đối chứng bất cứ lúc nào.”

Tạ mẫu nhìn nàng ta một hồi mới từ từ nhắm mắt lại, khẽ nói: “A Lang thật sự không rời được Cơ thị nữ này sao?”

Viên Nhân nghẹn ngào: “Vâng ạ.” Rồi ả lại thút thít nói tiếp, “Từ lúc Vương Ly tỷ tỷ bị Lang Gia Vương thị đuổi khỏi Kiến Khang, A Nhân đã nghi ngờ ả rồi. Bá mẫu người xem đi, Cố Minh Nhã của Ngô Quận Cố thị vừa mới tỏ ý đối địch với Cơ thị nữ thì ngay sau đó đã bị người ta phát hiện trần trướng ôm ấp hai người đàn ông ở Minh Nguyệt quan. Bởi vì chuyện của Cố Minh Nhã nên chủ mẫu của Ngô Quận Cố thị và Cố Minh Nguyệt tỷ tỷ của nàng ta đều bị thân bại danh liệt. Hơn nữa, hôm chuyện xảy ra, có người phát hiện Cơ thị nữ từng xuất hiện gần Minh Nguyệt quan. A Nhân đã tìm được nhân chứng chuyện này, bá mẫu có thể tra hỏi.”

“Còn có Tiểu Dữ Trương thị nữa. Thị vừa bày kế hãm hại Dữ Thi Nhi thì không lâu sau cũng bị Cơ thị nữ làm thân bại danh liệt. Mà Dữ Thi Nhi còn cảm kích tặng cho ả một căn viện ở Ô Y Hạng, cũng chính là căn viện mà Thập Bát lang và Cơ thị nữ đang thành thân kia. Và cả việc của Chu Trương thị, Lang Gia Vương Ly... đều có liên quan đến ả. Bá mẫu, tất cả những chuyện này đều được A Nhân điều tra cặn kẽ, ghi vào sổ cả rồi, nhân chứng cũng ở bên ngoài, bá mẫu nên gọi họ vào đối chất đi ạ.”

Thấy sắc mặt Tạ mẫu sa sầm, Viên Nhân im lặng, cúi đầu ngồi một bên. Nhưng không ai chú ý đến, lúc này khỏe mỗi nàng ta đang thấp thoáng nụ cười nham hiểm.

Không ai hiểu Tạ mẫu bằng Viên Nhân, lão phu nhân này luôn cẩn tuân theo Nữ Tắc từ bé đến lớn, mặc dù hiện giờ danh giáo đã suy đồi nhưng Tạ mẫu chính là người được dạy theo kiểu Nho gia, coi trọng quy củ lễ nghi, tam tòng tứ đức, luôn cho rằng nữ tử không tài mới có đức.

Cộng thêm những chuyện từng trải thời thiếu nữ, Tạ mẫu bình sinh hận nhất những nữ tử tâm cơ. Trong mắt bà, thế gian này trắng là trắng mà đen là đen, tất cả đều đơn giản và ngay thật.

Mà từng câu từng chữ trong quyển sổ Viên Nhân đưa đều nhấn mạnh Cơ thị nữ là một người tâm cơ thâm trầm, hành sự nham hiểm ác độc, thậm chí còn dám chống lại ý trời. Đúng là những nhân chứng và ghi chép điều tra này đều được nàng ta xử lý tài tình để chia mũi giáo về phía Cơ Tự, nhưng Viên Nhân không hề sợ việc Tạ mẫu sẽ điều tra lại. Vì cuối cùng dù có điều tra ra chân tướng thì Tạ mẫu vẫn cho rằng chuyện này chắc chắn có phần Cơ thị nữ những tay vào. Cả tính đa mưu túc trí, quyền đoán tàn nhẫn và tâm tư thận trọng của Cơ Tự chính là nỗi sợ hãi và ác cảm không thể nào xóa nhòa trong lòng bà được.

Lúc này, Viên Nhân nghe thấy giọng Tạ mẫu vang lên: “Gọi những nhân chứng kia vào đây.”

Nàng ta thông thả đứng dậy, khẽ giọng vang dạ.

Đêm dần khuya, sau khi tiễn ba vị thần y ra về, Cơ Tự mới phát hiện ra trong sân yên tĩnh như tờ, cả căn viện to như vậy chỉ còn mỗi nàng và Tạ Lang đứng dưới ánh trăng. Bộ khúc và hạ nhân đều lui xuống hết, Cơ Tự bỗng thấy hoảng loạn.

Nàng cắn môi đi đến trong ánh mắt đầy yêu thương của chàng. Nhìn nàng bẽn lẽn đứng trước mặt mình, Tạ Lang khẽ hỏi: “Nước đã chuẩn bị xong rồi, nàng muốn tắm chưa?”

Tắm á? Mặt Cơ Tự đỏ bừng, cúi gằm đầu nhìn mũi chân. Tạ Lang đưa tay đến nắm lấy tay phải của nàng, mười ngón đan xen, cảm xúc râm ran lan tỏa từ đầu ngón tay vào tận đáy lòng nàng.

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Tạ Quảng chạy đến nói nhỏ: “Thập Bát lang, phu nhân gọi người lập tức về phủ.”

“Mẫu thân ta ư?” Tạ Lang từ từ quay đầu lại.

Dưới ánh trăng, vẻ mặt Tạ Quảng rất nghiêm trọng: “Vâng. Phu nhân gọi rất gấp, phu nhân bảo lang quân về phủ gấp phu nhân ngay ạ.”

Tạ Lang thoáng gật đầu: “Vâng đi thôi.” Dứt lời chàng quay đầu lại nhìn Cơ Tự, rồi nghiêng người đến, gờ hai tay ôm lấy mặt nàng, đặt một nụ hôn lên môi nàng, dịu dàng căn dặn: “A Tự, chờ ta.”

Nói xong chàng nhẹ nhàng quay người rời đi.

Nhưng Cơ Tự không ngờ rằng, nàng chờ cả buổi tối cũng không thấy Tạ Lang quay lại. Nàng vốn cho rằng chàng đang bận việc gì đó sẽ nhanh chóng trở về thôi, nhưng suốt ba ngày liền vẫn không thấy bóng dáng chàng đâu. Đến ngày thứ năm, khi người người đều bàn tán xôn xao về cuộc hôn lễ không mai không mối này thì Tạ Quảng, Tạ Tịnh đã trở lại.

Cơ Tự chạy ngay ra khỏi viện, vừa định lên tiếng hỏi thăm thì đã thấy hai người họ không buồn nhìn đến nàng, ra lệnh cho toàn bộ hạ nhân của Trần Quận Tạ thị rút khỏi viện.

Cơ Tự kinh hãi, lao đảo đuổi theo, cuối cùng Tạ Quảng mới quay người lại, thương xót nhìn nàng: “Cô về đi.”

Cơ Tự ngẩng đầu nhìn hắn, lát sau mới mấp máy môi hỏi lí nhí: “Thập Bát lang đâu?”

Tạ Quảng không nhìn vào nàng, quay mặt sang nơi khác: “A Tự, cô chuyển khỏi Ô Y Hạng, trở về trang viên của mình đi.” Hắn thoáng ngập ngừng, “Nếu có thể, tốt nhất cô nên quay lại huyện Kinh đi thôi.”

Quay lại huyện Kinh ư? Sắc mặt Cơ Tự trắng bệch, ngơ ngác nhìn Tạ Quảng hồi lâu, khàn giọng chất vấn: “Vì sao?”

Tạ Quảng im lặng một hồi, rót cuộc nói khẽ: “A Tự, khi ấy Võ Lăng Quận công chuẩn bị đánh chiếm bốn huyện Trần Phủ, ai ai cũng run sợ hoảng loạn, ngay cả quan viên có tin tức linh thông nhất trong triều cũng nơm nớp hãi hùng. Tại sao chỉ có mình cô là không, chỉ có mình cô dám mượn vàng đến bốn huyện ấy thu mua đất đai?”

Thấy Cơ Tự không đáp, Tạ Quảng lại nói: “Còn nữa, lần này mười bảy thế gia Lan Lăng Tiêu thị và Toánh Xuyên Trần thị đều do cô cứu, nhưng chuyện cơ mật như vậy ngay cả đại sĩ tộc bọn ta còn không biết, cô biết được từ đâu?”

Vẫn thấy nàng không đáp, Tạ Quảng cười khổ: “A Tự, chuyện xảy ra trên người cô thật sự có quá nhiều việc khó hiểu, không tra xét được. Nhưng hiện tại lại có người cố ý điều tra căn cứ kể từ ngày đầu tiên cô đặt chân đến Kiến Khang cho tới nay. A Tự, hiện nay Trần Quận Tạ thị đã phú quý tột bậc,

họ không thể làm chuyện chống lại thiên đạo, mà chuyện quỷ thần thì lại càng khiến họ sợ hãi lánh xa, trong gia tộc luôn có rất nhiều điều kiêng kỵ... A Tự, cô dọn đi đi, sau này cô cũng phải cẩn thận một chút, đừng để lộ khả năng đặc biệt của mình...” Nói đến đây, Tạ Quảng quay người đi mất.

Cơ Tự thẳng thốt nhìn hắn đi được vài chục bước mới lao theo, run giọng nài nỉ: “Thập Bát lang đâu? A Quảng, xin người nói cho ta biết Thập Bát lang hiện giờ đang ở nơi nào đi?”

Tạ Quảng không hề ngoảnh lại: “Thập Bát lang sẽ không đến gặp cô nữa đâu.” Rồi hắn không nói thêm gì nữa, sải bước đi thẳng ra khỏi viện.

Mãi cho đến khi Tạ Quảng khuất dạng, Cơ Tự mới khuyu gối xuống, ngồi phịch trên đất. Tần Tiểu Thảo và Nguyệt Hồng vội vàng chạy tới, khi đến trước mặt nàng, họ mới phát hiện tiểu cô nhà mình đã hôn mê bất tỉnh tự lúc nào.

Lúc Cơ Tự tỉnh lại không hề cho gọi đại phu, chỉ mặt mày xám ngoét nằm trên sạp khăn khăn ra lệnh: “Về trang viên.” Rồi từ đó không còn nói lời nào nữa.

Ngày thứ hai sau khi dọn về trang viên, hạ nhân trong Cơ phủ liền phao tin Cơ Tự bị bệnh nặng, không gượng dậy nổi, e rằng không còn sống được bao lâu. Mà dường như đã có người hạ lệnh ếm nhem chuyện nàng chuyển ra khỏi Ô Y Hạng, cho đến tận hiện tại không ai biết tới hôm đó đã xảy ra biến cố gì.

Nửa năm sau, Trần Quận Tạ thị mới truyền tin rằng Cơ thị nữ phúc mỏng, sau khi đến Ô Y Hạng luôn bị bệnh nặng quắn thân, hôm nay Trần Quận Tạ thị đã đưa nàng về lại gia tộc.

Mà Cơ Tự đúng là bệnh thật.

Kể từ ngày trở về trang viên, nàng luôn tâm niệm muốn gặp lại Tạ Lang một lần. Nàng nghĩ bất kể thế nào, nàng phải nghe được từ chính miệng chàng nói ra mới cam tâm. Nhưng nguyện vọng nhỏ nhoi thế thôi vẫn không thể nào thực hiện được.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là người nàng phải đi không tài nào tiếp cận được bộ khúc của chàng. Sau khi bị nhóm người Tạ Quảng xua đuổi vài lần, Cơ Tự cũng lạnh lòng, hơn nữa có một hôm nàng còn bị cảnh cáo, nếu nàng không biết điều như thế nữa thì sẽ có người đưa bằng chứng chuyện nàng từng làm đến chỗ Ngô Quận Cổ thị, Chu thị và Trương thị.

Lần này, nàng đã ốm thật. Sau đó liền chuyển về trang viên tận ngoại thành Kiến Khang để dưỡng bệnh.

Thấm thoát, một mùa xuân nữa lại đến.

Kiến Khang tháng Hai vạn vật còn chưa hồi sinh, liễu cũng vừa mới nhú mầm, nhưng không khí đã trở nên ấm áp hơn nhiều.

Một lang quân mặc bào đen ung dung đi đến cổng trang viên Cơ phủ, Tôn Phù vội vàng cung kính thưa: “Đại lang, người đã về rồi.”

Lang quân ấy chỉ gật đầu không nói.

Lúc này, hai bên đường phố có mấy thiếu nữ ló đầu ra, lén lút ngắm nhìn Đại lang Cơ gia tư thái phong lưu, tuấn tú trang nhã kia.

Phải nói rằng, chuyện tình cảm của Cơ thị nữ và Tạ Thập Bát năm ngoái đã làm náo động cả Kiến Khang, mặc dù cuối cùng cuộc tình này cũng tan rã vì lý do Cơ Tự không có phúc được hưởng. Nhưng sau cùng họ Cơ đã trở nên nổi tiếng. Trong lòng nhiều người, họ Cơ là hậu duệ của Hoàng đế, không phải gia tộc hàn môn, nó có thể sánh ngang với cả các thế tộc khác nữa kia.

Mà người được lợi lớn nhất trong chuyện này chính là Cơ Việt - Cơ Đại lang đây. Hiện tại, hắn mới trở lại Kiến Khang chưa đến ba ngày, vậy mà mấy tiểu cô hàng xóm đã xem hắn như tình nhân trong mộng của mình, chẳng khác nào Phan lang thời xưa.

Cảm nhận được ánh mắt ái mộ xung quanh, Cơ Việt chỉ mỉm cười, đôi mắt sáng ngời thoáng liếc qua đám tiểu cô, rồi gật đầu xem như chào hỏi, tỏ thái độ vô cùng phóng khoáng, nhanh chóng đi vào trang viên của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Cơ đại lang tuần tú rạng ngời

Chương 118: Cơ đại lang tuần tú rạng ngời

Buổi chiều Cơ Việt dẫn theo Tần Tiểu Mộc đi ra phố. Nhìn con đề dần hiện ra trong tầm mắt, Tần Tiểu Mộc khẽ bầm: “Đại lang, theo lời căn dặn của người, bọn tôi đã bán căn viện ở Ô Y Hạng, lấy số tiền đó mua hai căn viện ở bên cạnh tử đại học quán rồi, hiện nay đã sửa sang gần xong, người có muốn đi qua đó xem thử không ạ?”

Trong xe lừa vang tiếng Cơ Việt cười nhẹ: “Ừ, có thời gian sẽ đi xem”

Chủ tớ hai người mới trò chuyện được đôi câu thì đã đến Quốc Học quán. Đúng lúc này tiếng hét của mấy tiểu cô truyền đến, Tần Tiểu Mộc quay đầu lại, nhìn thấy xe Tiêu Dịch đang bị đám nữ tử vây kín. Bất chợt Cơ đại lang ra lệnh: “Dừng xe lại.”

“Vâng.”

Xe lừa vừa dừng hẳn, Cơ Việt đã nhảy xuống, sau đó sai bước đi về phía Tiêu Dịch.

Gần như Cơ Việt vừa xuất hiện, mấy tiểu cô vây quanh Tiêu Dịch im bất, họ hớn hờ hết nhìn Tiêu Dịch rồi nhìn Cơ Việt, mắt cứ lác liên không ngừng. Còn Tiêu Dịch thì vẫn một mực đánh giá đôi phương.

Hiện giờ Cơ Tự cũng đã gần mười tám tuổi, hơn nữa trải qua hai kiếp người, hiện tại nhan sắc đã hoàn toàn nảy nở. Vì vậy dù đã cố ý che giấu hết tất cả nét nữ tính để giả trang thành Cơ Việt, nhưng dung mạo của vẫn tuấn tú hơn người, chẳng hề kém cạnh Tiêu Dịch.

Nhìn Cơ Việt đi thẳng đến phía này, đám tiểu cô đè nén niềm hưng phấn rồi rít lùi lại nhường một lối đi cho hắn. Cho đến tận khi Cơ Việt đứng trước mặt Tiêu Dịch, y mới hoàn hồn lại: “Cơ đại lang ư?”

Cơ Việt gật đầu: “Là ta.” Thấy Tiêu Dịch vẫn còn nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt còn khá phức tạp, Cơ Việt bèn chống tay lên càng xe của y, đứng yên cho y ngấm thỏa thích rồi mới cười nhạt, “Nhìn xong chưa?”

Tiêu Dịch sững sốt, rồi bật cười: “Vâng, nhìn xong rồi.”

Cơ Việt thân nhiên giơ tay phải lên: “Nếu đã nhìn xong rồi, vậy Tiêu lang có thời gian dẫn ta đi gặp xá đệ rồi chứ?”

Tiêu Dịch gật đầu, giơ tay tao nhã mời Cơ Việt lên xe: “Xin mời Cơ đại lang.”

Vừa dứt câu, Cơ Việt đã nhảy phốc lên xe Tiêu Dịch. So với kiểu đẹp yếu ớt của các lang quân Kiến Khang thì hành động dứt khoát mạnh mẽ này của Cơ Việt quả thật mang một vẻ đẹp khác lạ. Đám tiểu cô không còn kiềm chế được nữa, cất tiếng reo hò chói tai: “Ôi mỹ nam này là ai thế? Sao ta chưa từng gặp bao giờ?”, “Phong thái thanh tú, cử chỉ phóng khoáng, tướng mạo đẹp hút hồn người. Ôi, từ lúc nào Kiến Khang đã có thêm một vị đại mỹ nam như vậy, sao hôm nay ta mới biết vậy kia?”...

Xe lừa bắt đầu lăn bánh, từ lúc lên xe cho đến giờ, ánh mắt Tiêu Dịch vẫn vô thức nhìn chăm chăm về phía Cơ Việt.

Cảm nhận được ánh mắt kia, Cơ Việt đang lật xem một quyển sách lựa bèn chậm rãi đặt xuống, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Tiêu Dịch, nhướn mày cười: “Tiêu lang nhìn ta với ánh mắt sáng quắc như thế là có sở thích long dương (1) sao?”

(1) Long dương là chỉ việc nam thích nam

Nghe đi, nói thẳng thừng quá đây mà!

Về mặt Tiêu Dịch sượng cứng trong giây lát nhưng đã nhanh chóng khôi phục trở lại. Y dờ mắt đi, kiềm chế cảm xúc, bình tĩnh cất lời: “Năm tháng trước, Tiêu mỗ nghe nói bệ hạ mới thụ nhận một vị thiên tài, chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, người nọ dựa vào việc kinh doanh lá trà khai thông con đường buôn bán giữa hai đầu Nam Bắc giúp bệ hạ. Tiêu mỗ còn nghe nói, ở phía Bắc, một cân trà có thể đổi bằng năm cân vàng. Hôm nay quốc khố sung túc thật không thể bỏ qua công lao của vị thiên tài này.” Tiêu Dịch thoáng ngừng lại, bày tỏ ý tôn trọng, “Thế nên hiện tại có thể gặp gỡ Cơ đại lang tài ba, chính là vinh hạnh của Tiêu mỗ.”

Với thân phận con cháu sĩ tộc của Tiêu Dịch, y có thể khen ngợi Cơ Việt như vậy quả thật là đã nể mặt mũi lắm rồi. Cơ Việt cười khoe hàm răng trắng: “Lời khen của Tiêu lang, Cơ Việt thật thẹn không dám nhận.”

Bấy giờ Cơ Việt thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết thấy được gì đó, vẻ mặt chợt sựng lại. Cảm giác được Cơ Việt khác thường, Tiêu Dịch cũng quay đầu nhìn theo, thấy Tạ Quảng đang đi dạo với mấy người bạn trên đường.

Đúng lúc này, bỗng một cơn gió thổi xốc tấm rèm lên, thế là đám người trên phố cũng bị hai đại mỹ nam trong xe hấp dẫn, người người đều đổ dồn ánh mắt về phía xe họ, Tạ Quảng cũng tò mò nhìn theo.

Trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau với Cơ Việt, Tạ Quảng tròn to mắt không chớp. Còn Cơ Việt thì tiện tay kéo phất màn xe xuống, xe lừa lọc cọc lăn bánh, bóng dáng họ mất hút trong dòng người.

Một người trung niên thấy Tạ Quảng vẫn dờ mắt trông theo chiếc xe liền cười nhạo: “Không ngờ một Cơ đại lang cộng thêm một Tiêu Dịch lại chói mắt đến vậy. A Quảng chắc không biết Cơ đại lang kia đâu nhỉ? Hiện tại người này rất nổi tiếng, nghe nói bệ hạ coi trọng hắn không thua kém gì Chu Ngọc đầu.”

Giờ khắc này Tạ Quảng mới tìm lại được giọng của mình, khẽ hỏi: “Cơ đại lang, hiện tại rất nổi tiếng á?”

“A Quảng mới về Kiến Khang nên không biết chuyện xảy ra nửa năm qua rồi. Là như vậy, không biết Cơ đại lang kia đã dùng cách gì mà trong khoảng thời gian rất ngắn đã làm quốc khố tăng thêm một phần ba đấy.”

Phía trước cũng có tiếng người nói chuyện: “Ngươi không biết Cơ đại lang kia à? Hắn là huynh trưởng của Cơ thị nữ năm ngoái đã khiến toàn thành đề tang ấy. Nghe nói Cơ đại lang kia rất có tài, bệ hạ coi trọng hắn lắm. Ngay cả phò mã Văn Đô tiến cử hắn cũng được bệ hạ khen ngợi nữa.”

Có người kinh ngạc hỏi: “Cơ thị nữ? Cơ thị nữ từng được Tạ Thập Bát thương yêu ấy hả? Không phải phụ nhân kia bạc phúc hay sao? Không ngờ nàng ta lại tốt số còn có một ca ca tài ba đến thế.”

Gần như người kia vừa dứt câu, xung quanh liền cười ồ lên: “Cơ thị nữ bạc phúc à? Năm ngoái nàng ta không được làm ngoại thất của Tạ Thập Bát, nhưng người nhất định chưa nghe nói mấy tháng qua thường xuyên có lang quân hàn môn đến cổng Cơ phủ, cầu hôn Cơ thị nữ ốm yếu bệnh tật kia rồi.”

Gần như mấy chữ “cầu hôn Cơ thị nữ” vừa thốt ra, Tạ Quảng liền tập trung lắng nghe theo bản năng.

Một lang quân khác chen lời: “Con nhà hàn môn cầu hôn Cơ thị nữ thì có gì đáng để khoe khoang chứ? Thật nực cười!”

“Ngươi thì biết cái gì? Những người đó đâu chỉ đơn giản là con cháu hàn môn. Cả Kiến Khang này, những lang quân hàn môn chưa cưới thì có chút danh tiếng ở học quán và địa vị trong triều đình đều cầu hôn Cơ thị nữ kia đấy! Công của Cơ phủ sắp bị bà mối đập sập rồi.”

Hiển nhiên lời này đã vượt xa dự liệu của Tạ Quảng, trong lúc Tạ Quảng thảng thốt, hắn nghe được lang quân kia lại hỏi: “Tại sao?”

“Tuy Cơ thị nữ bị Trần Quận Tạ thị ghét bỏ nhưng nàng ta không phải loại tầm thường. Không bàn đến dung nhan tuyệt sắc, cũng không nói đến bản lĩnh tài năng của nàng ta, chỉ nói đến thân phận là hậu duệ của hoàng đế, mang theo ba mươi chín linh bài tổ tông xuất giá hôm đó đã để lại ấn tượng sâu sắc cho mọi người rồi. Nghe những danh sĩ quản lý gia phả kia bảo, gia tộc Cơ thị là huyết mạch đế vương, hề bất kỳ hậu nhân nào hiện giờ của gia tộc chiếm được địa vị cao trong triều thì Cơ thị sẽ lập tức từ lớp hàn môn bước lên tầng lớp thế tộc, được ghi vào gia phả lưu truyền hậu thế đấy. Ngươi nghĩ đi, Cơ đại lang tài ba đến bậc này, chẳng phải chuyện Cơ thị được thăng tiến thành thế tộc sẽ là điều đương nhiên sao? Mấy trăm năm qua đều quy định sĩ thứ không cưới gả, hiện giờ Cơ thị là thứ tộc, nhưng nếu nhà hàn môn nào có thể cưới được nàng thì chẳng phải tương đương với cưới một nữ nhi thế tộc tương lai à? Cho dù không bàn đến việc này, thì cưới một hậu duệ hoàng đế làm chính thê, sau này sinh ra con cái, ai dám nói huyết mạch họ không cao quý đây hả? Cứ thế qua ba bốn đời sau, con cháu được cơ may của tạo hóa, nói không chừng cũng sẽ được thăng tiến thành thế tộc thôi.”

Ở Bắc Ngụy, có rất nhiều con cháu hàn môn xuất sắc, sau khi làm được quan lớn đều được ghi danh vào gia phả đại thế tộc, mà những đại thế tộc kia vì muốn củng cố địa vị cho gia tộc mình nên cũng sẽ mất nhắm mắt mở cho qua. Nhưng ở phương Nam thì hoàn toàn không có con đường tắt này. Mấy trăm năm qua nơi đây chưa từng có thứ tộc nào trở thành thế tộc cả. Giống như hoàng thất Lưu Tống, dù đã thành hoàng đế xưng vương xưng bá nhưng họ vẫn là thứ tộc như trước. Hơn nữa, người thời đại này đều cho rằng sĩ tộc chính là quanh vinh vĩnh hằng, cho dù chiến loạn, cho dù thiên tai, cùng lắm chỉ thiệt mạng vài người trong tộc họ thôi, nhưng bất kể thế nào, gia tộc của họ vẫn có được quyền thế và phú quý kéo dài nghìn vạn năm.

Nói trắng ra, người thời này có thể khiến gia tộc mình trở thành thế tộc, hoặc là từ thế tộc bình thường trở thành đại sĩ tộc chính là việc huy hoàng nhất, thậm chí nó còn quan trọng hơn tính mạng, hơn việc lập công danh gấp vạn lần.

Tạ Quảng cúi đầu, im lặng nghe hết câu chuyện của họ.

...

Điều khiến Cơ Việt thất vọng là dù đã đi cùng với Tiêu Dịch đến Lan Lăng Tiêu thị nhưng vẫn không gặp được đệ đệ của mình. Nghe bạn học Tiêu Đạo Thành nói, cậu đã đi đến nhà bạn báai phòng trưởng bối rồi. Không gặp được đệ đệ, trong lòng Cơ Việt khá tức giận, thậm chí cho rằng Tiêu Dịch rõ là quái đản, đã hẹn mình đến gặp Tiêu Đạo Thành sao lại không xác định trước Tiêu Đạo Thành có ở đây hay không? Tiêu Đạo Thành đã không có, vậy mà còn cô ý hẹn mình thật là phí thời gian.

Bất đắc dĩ Cơ Việt đành hẹn với Tiêu Dịch lần sau, rồi lập tức trở về trang viên tắm rửa thay quần áo, đổi lại thân phận nữ nhi.

Cơ Tự mặc lại thâm y, vấn hờ tóc, ngồi trong đình viện thần thờ nhìn rừng đào vừa mới đâm chồi. Phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, Trịnh Ngộ đến bẩm báo: “Tiểu cô, bên ngoài có một quân sự của Trần Quận Viên thị phụng lệnh của phu nhân họ đến đây cầu kiến ạ.”

Cơ Tự nhẹ nhàng hái một nụ hoa, rù mắt cất tiếng thờ ơ: “Sao gã lại đến đây?”

“Nói là để cầu y a. Một vị lão phu nhân của Trần Quận Viên thị bị bệnh lâu năm, ngoại trừ Chử công ra thì không ai có thể chữa khỏi. Nghe bảo là cần Chử công ở lại phủ Trần Quận Viên thị hai ba năm mới có thể chữa dứt điểm chứng bệnh đó. Khoảng thời gian trước, họ cũng đã đến nhờ Tạ Thập Bát, có điều Tạ Thập Bát đánh tiếng nhưng Chử công vẫn từ chối. Họ nghe nói trên thế gian này chỉ có mình tiểu cô mới có thể khiến Chử công gật đầu, nên đến tìm tận cửa.” Trịnh Ngộ còn nói thêm, “Quân sự kia nói chỉ cần tiểu cô đồng ý nói giúp, Trần Quận Viên thị có thể tặng rất nhiều vàng bạc xem như cảm ơn.”

Gần như câu nói sau cùng vừa thốt ra, Cơ Tự liền bật cười khanh khách trong rừng đào.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 119: Gặp lại Tạ Lang

Cơ Tự thấy nực cười, bình thần nói: “Ừ, thúc đi bảo gã quân sự ấy, Chử thần y đã ưng thuận với Cơ Tự một lời hứa, nhưng lời hứa duy nhất quý giá như vậy làm sao có thể mua bằng tiền bạc được? Huống chi Cơ Tự ta cũng không thiếu tiền.” Nàng thoáng ngừng lại rồi nói thêm, “Thúc hãy chuyển cáo cho gã quân sự kia, trừ phi Cơ Tự ta nợ Trần Quận Viên thị họ on đức to lớn bằng trời thì ta mới có công báo đáp bằng chuyện này, còn những việc khác thật sự không cần thiết nhiều lời.”

Trịnh Ngô vâng dạ liền hồi rồi quay người đi. Sau đó ông trở lại rất nhanh, sắc mặt khá khó coi, khe khẽ bẩm báo: “Tiểu cô, ta đã chuyển lời của người rồi, người của Trần Quận Viên thị vô cùng tức giận.”

“Bọn họ tức giận á?” Cơ Tự cười khẩy, “Lẽ nào họ cho rằng chỉ cần mang danh gia tộc mình ra thì người khác phải cung kính chấp hai tay dâng lên cho họ à? Đâu ra chuyện hời như thế!”

Trịnh Ngô cúi đầu, cất giọng lí nhí: “Tiểu cô, gã quân sự kia nói...” Ông ngập ngừng rồi lấy can đảm nói hết một hơi, “Gã nói, Trần Quận Viên thị nhất định sẽ ghi nhớ lời của tiểu cô. Gã còn bảo, hôm nay Cơ thị nữ quả thật có khí phách lắm, chỉ hi vọng cả đời người luôn được như vậy thì tốt.”

Rõ ràng họ đang uy hiếp nàng, uy hiếp một cách trắng trợn đây mà.

Cơ Tự quay phắt đầu lại, nhìn chăm chăm Trịnh Ngô rồi hờ hững lên tiếng: “Vậy là họ đã đi rồi à?”

“Vâng, họ đã đi rồi.”

Cơ Tự gật đầu, cười lạnh: “Thế mà Trần Quận Viên thị cũng tự nhận là dòng dõi thi thư, hóa ra cũng chỉ là hạng tầm thường.” Nàng nhìn sang Trịnh Ngô mặt mũi trắng bệch đang hoang mang, “Đừng lo, ta tự có chủ trương đối phó với hạng người như thế.”

Trịnh Ngô vẫn sợ ngay ngáy: “Nhưng mà... trước kia tiểu cô có thể tùy hứng hành sự là vì chúng tôi biết lỡ như có gì bất trắc thì còn nương nhờ vào Tạ Thập Bát lang được...” Nói đến đây, ông thấy sắc mặt Cơ Tự thoát tái mét liền im bặt.

Lát sau Cơ Tự xua tay, nhẹ nhàng cất lời: “Ta đã bảo sẽ tự có chủ trương kia mà, thúc cứ yên tâm. Mấy ngày nữa ta sẽ giải quyết dứt điểm những việc này. Được rồi, thúc lui xuống đi.”

“Vâng.”

Hôm sau, trời vừa hừng sáng Cơ Tự đã thức dậy sửa soạn chuẩn bị vào cung mừng sinh nhật của Hoàng hậu.

Cơ Tự mặc huyền y vào hóa thân thành Cơ Việt, mang theo quà tặng đã chuẩn bị từ trước ngồi vào xe lừa đi về phía hoàng cung.

Trang viên này cách hoàng cung khá xa, tuy khoảng thời gian trước Cơ Việt đã cho người mua một tiểu viện gần cung nhưng do đang tu sửa nên chưa dọn vào ở được.

Một canh giờ sau, xe lừa mới đến cổng cung. Hôm nay là sinh nhật ba mươi tuổi của Hoàng hậu, vốn không phải việc trọng đại nhưng những năm gần đây bệ hạ có công trị quốc, Lư Tổng không ngừng phát triển, dân chúng được an cư lạc nghiệp. Quan trọng nhất là ngoại trừ quân đội Lư Tổng vô cùng hùng mạnh thì lại có thêm Cơ Việt mở đường kinh doanh trà, sung đầy vàng bạc vào quốc khố, cho nên hiện tại bệ hạ rất hài lòng, khơi dậy hùng tâm tráng trí. Thế là nhân sinh nhật ba mươi tuổi của hoàng hậu, bệ hạ đã tự mình phát thiệp mời cho những lang quân trẻ tuổi đứng đầu của các đại sĩ tộc đến tham dự thọ yến, trong đó có Tạ Thập Bát. Bên phía hàn môn cũng mời những nhân tài hàng đầu như nhóm Vương Trấn, Lư Khiên và cả Cơ Việt.

Hồi năm ngoái bệ hạ định vin vào chuyện Lư Tiềm, giết gà dọa khỉ một phen, nhưng chẳng may chỉ bắt được một vài danh sĩ hàn môn và thế tộc con con, còn con cháu của mười bảy nhà đại thế tộc mà bệ hạ muốn bắt thì lại lọt lưới. Điều này đã khiến bệ hạ rất tức giận. Vì vậy những quý tộc linh thông tin tức đều biết, bệ hạ đã mài dao bén để sẵn sàng khai đao với họ, tốt nhất mọi người nên nể mặt ngài một chút. Nếu không bọn họ sẽ xui xẻo trở thành quân cờ thí mạng không chừng. Thế nên trong buổi thọ yến lần này của hoàng hậu, bất kể là kẻ có thân phận cao quý thế nào cũng không dám từ chối.

Lúc Cơ Việt đến thì đã hơi muộn, xe lừa đỗ san sát thành một dãy từ ngoài cổng cho đến quảng trường rộng rãi trong hoàng cung. Nhìn đám nô bộc chỉ chít của nhà quyền quý, Tần Tiểu Mộ kinh ngạc thốt lời: “Đại lang, hôm nay náo nhiệt quá.”

Cơ Việt chỉ im lặng, vừa bước xuống xe lừa, hai người Tạ Quảng Tạ Tĩnh đứng trong hàng ngũ sĩ tộc lẳng lặng quay đầu khăn trương nhìn về phía Cơ Việt. Nhưng Cơ Việt không hề liếc mắt về phía đây, chỉ thông dong cất bước, thậm chí lúc đi ngang qua hai người họ cũng chẳng buồn nhướng mi mắt lên lấy một cái, trong lòng chỉ nghĩ mỗi một việc: Lần này mình đến trễ mất rồi!

Một khắc trước, Tạ Lang và đám lang quân sĩ tộc đã đến thọ yến đúng giờ. Gần như chàng vừa xuất hiện xung quanh đã ồ lên, mọi người cười nói vây quanh chàng. Sau đó ai cũng coi chàng là người dẫn đầu, nhất trí tiến thối theo chàng, rất có quy củ.

Đương lúc không khí buổi thọ yến đang sôi trào, khách cũng đã đến đủ thì đột ngột giọng the thé của một thái giám truyền xướng ngân vang: “Cơ Việt,

Cơ đại lang đến...”

Khi này từng người có danh tiếng đi vào đều được thái giám báo danh, nếu khách đến là sĩ tộc thì sẽ được xướng tên kèm theo tên gia tộc, còn hàn môn thì sẽ được xướng theo quan chức. Nhưng Cơ Việt thì khác, hắn không phải sĩ tộc cũng chẳng phải quan chức nhưng vẫn được xướng tên trong trường hợp long trọng thế này. Mà khi đó tên thái giám còn cất cao âm lượng thêm ba phần, giọng điệu còn lộ ra vài phần vui thích.

Vì thế trong phút chốc, đám quan lớn hàn môn và sĩ tộc quyền quý đều đồng loạt quay đầu lại, nhìn Cơ Việt mặc áo bào đen, ung dung bước đến trong ánh nắng vàng ruộm. Gần như Cơ Việt vừa xuất hiện, mọi người đều thẳng thốt vì dung nhan tuấn mỹ của hắn.

Thiếu niên tướng mạo cao ráo, dung nhan tuyệt lệ khẽ gật đầu xem như chào hỏi những người xung quanh. Rồi bỗng nhiên từ đâu đó rộ lên tiếng reo hò của đám tiểu cô. Họ vô cùng kích động, hân hoan nhìn Tạ Lang, Tiêu Dịch, rồi đến Trương Hạ Chi, Văn Đô và tam hoàng tử Lưu Tuấn. Loáng thoáng có giọng nói mừng rỡ truyền đến: “À, ta biết ngay chỉ có yến hội như hôm nay mới có thể ngắm đủ mỹ nam tử của Kiến Khang mà. Thật là không uống công ta nghĩ trăm phương nghìn kế để được đến yến hội này.”

Tiếng reo ồn ã và cái nhìn chăm chú của mọi người không hề ảnh hưởng đến Cơ Việt. Hắn vẫn thong dong đi về phía đám người, khoanh khắc lướt ngang qua Tạ Lang thì chợt dừng bước lại.

Cơ Việt quay đầu, lạnh nhạt nhìn Tạ Lang với đôi mắt to tròn sáng ngời ẩn chứa nét hút hồn “dù người vô tình cũng phải chộn rộn” của mình.

Ai ai ở đây cũng biết mối nghiệt duyên của muội muội Cơ Việt với Tạ Thập Bát. Nên khi Cơ Đại lang nhìn về phía Tạ Lang, xung quanh chỉ thoáng nhìn qua hai người rồi tự động lùi ra chừa một lối đi.

Đứng như mọi người mong đợi, Cơ Việt chuyển bước đi về phía Tạ Lang. Trong khoảng cách gần như thế, mọi người mới phát hiện, hai lang quân một trắng một đen tuấn tú chói mắt người này chẳng hề kém cạnh nhau.

Phút chốc Cơ Việt đã đi đến trước mặt Tạ Lang, lúc chỉ còn cách chàng nửa bước, Cơ Việt dừng lại, ngẩng đầu nhìn chàng chăm chăm một hồi rồi bật cười khe khẽ, giờ tay lên chạm vào áo chàng.

Người trong thiên hạ đều biết tính cách của Tạ Lang tuy rằng trước giờ luôn ôn hòa khoan dung, nhưng trên thực tế chàng luôn có thói quen giữ khoảng cách nhất định với người khác, xưa nay không chịu để ai dễ dàng đến gần mình. Song giờ phút này lại đứng yên bất động, dung túng cho Cơ Việt chạm vào người chàng.

Trước mắt bao người, Cơ Việt đưa tay sửa lại áo cho Tạ Lang, sau đó khẽ sát người chàng, cất tiếng cười lạnh lùng: “Nhớ lang quân Tạ gia từng nói, thế gian này quân tử vô tư phóng khoáng, tiểu nhân ngay ngáy ưu tư... Nhưng không biết ‘Tạ lang’ bỏ đi không nói một lời là hành vi của bậc quân tử hay của lũ tiểu nhân đây?” Dĩ nhiên, câu cuối cùng đã giảm giọng rất nhỏ, chỉ đủ để mình chàng nghe thấy.

Cơ Việt thốt ra một câu băng quơ như thế rồi cười giễu, nhanh chóng quay người hờ hững như chưa hề có chuyện gì xảy ra, bước thẳng qua Tạ Lang.

Đám con cháu sĩ tộc dõi mắt nhìn theo bóng dáng Cơ Việt, sau lại tò mò nhìn về phía Tạ Thập Bát, ánh mắt không ngừng liếc qua liếc lại giữa hai người. Lát sau, một lang quân sĩ tộc mới cười đùa hỏi han: “Thập Bát huynh, có chuyện gì thế?”

Tạ Lang không nói gì, chỉ rũ mắt xuống che giấu cảm xúc.

Cơ Việt vừa đứng vào hàng của nhóm hàn môn, tiếng ngân xướng lại vang lên. Bệ hạ và Hoàng hậu nương nương cùng nhau đi đến, đón nhận lễ bái và lời chúc tụng của mọi người. Bệ hạ sáng khoái cười to: “Tốt lắm, tốt lắm, chư khanh không cần đa lễ. Hôm nay trẫm mời các khanh đến đây một là chúc thọ cho Hoàng hậu, hai là mừng cho triều Đại Tống phồn thịnh kéo dài, ba là cùng nhau ngắm cảnh xuân tươi đẹp.” Nói đến đây, bệ hạ giờ chung rượu lên, “Chư khanh, hãy uống chúc mừng cho cảnh thịnh vượng thái bình này thôi.”

Mọi người vội vàng giờ chung rượu lên, đồng thanh hô vạn tuế rồi uống cạn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiền Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 120: Cơ Việt Thần Thông.

Đang lúc mọi người cùng nhau chúc thọ cho hoàng hậu thì bỗng nhiên hoàng đế vẫy tay gọi Cơ Việt: “Cơ ái khanh, đến đây ngồi cạnh trẫm nào!”

Xung quanh yên lặng như tờ, ánh mắt mọi người đều dồn về phía này, Cơ Việt ung dung đứng dậy, đi đến ngồi cạnh Hoàng đế. Vị trí của Cơ Việt đương nhiên không ngang hàng với đế hậu mà hơi chênh về sau một chút, nhưng cũng là vị trí tôn quý bậc nhất. Hôm nay là ngày gì? Hành động này của Hoàng đế rõ ràng đang tuyên cáo mình hết sức coi trọng Cơ Việt.

Tiếng xì xầm bàn tán chợt dậy lên.

Nhìn Cơ Việt tuần tú trắng trẻo ngồi dưới ánh mặt trời, vẻ mặt lạnh nhạt nhưng lại cuốn hút khó tả, một lang quân sĩ tộc không nhìn được cười nói với người kế bên: “Người có phát hiện không? Dù Trương Hạ Chi, Tiêu Dịch chẳng kém cạnh gì Cơ Đại lang, nhưng sao ta nhìn lại thấy có cảm tình với Cơ Đại lang này hơn nhỉ? Người này quả thật có thể khiến người cùng giới cũng động lòng.”

Y nói không nhỏ, cộng thêm thân phận đại quý tộc nên gần như ai ai cũng nghe thấy lời này. Ngay cả Tạ Lang này giờ vẫn cúi đầu rót rượu cũng khựng tay lại.

Lang quân sĩ tộc kia vẫn nhìn chăm chăm Cơ Việt đánh giá, lát sau lại nói tiếp: “Nhưng không đúng, chưa nghe ai bảo rằng bệ hạ chúng ta nam nữ đều được bao giờ?”

Lúc này Tiêu Dịch ngồi gần đó rốt cuộc lên tiếng: “Bệ hạ coi trọng Cơ Việt là vì y rất có bản lĩnh. Ngài khát khao cầu hiền tài thôi. Nghe nói lần này Cơ đại lang lập được công lớn hồi triều, chúng thần đều đề cử cho y một chức tước nhưng bệ hạ không đồng ý, bảo rằng chức đó quá thấp, không xứng với Cơ đại lang.”

Thời đại này, các chức quan lớn trong triều đã sớm được các sĩ tộc bao trọn, dù là người đó chưa hề thực hiện chức trách của mình một ngày nào đi nữa thì vẫn không bị bãi chức. Còn những chức quan nhỏ làm những việc lật vật, ít tiền, không được ai tôn kính thì để lại cho hàn môn làm. Việc này đã là quy tắc ngầm tiếp nối từ thời Ngụy Tấn cho đến nay.

Trần Tử lang ở một bên cũng thần nhiên chen lời: “Xem ra sau Đàm Đạo Tế (1) lại có thêm một vị quyền thần rồi.”

(1) Đàm Đạo Tế là tướng nhà Lưu Tống trong lịch sử Trung Quốc, người Kim Hương, Cao Bình, mồ côi cha từ thuở nhỏ.

Cả đám lang quân sĩ tộc đều cười phụ họa.

Chỉ mỗi mình Tạ Lang giờ chung rượu lên, ngửa đầu uống cạn, lúc bỏ chung xuống, ánh mắt chàng vô thức liếc sang phía Cơ Việt. Khéo sao bấy giờ một tia nắng soi lên gương mặt Cơ Việt, đôi mắt lấp lánh hút hồn người kia nhân nhạ nhìn Tam hoàng tử đang khom người nói chuyện với mình. Rõ ràng Cơ Việt vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng, rõ ràng chỉ là một cái nhìn tùy ý nhưng lại khiến Tam hoàng tử từng gặp người vô số lại ngơ ngẩn trong chốc lát.

Thấy cảnh này, Tạ Lang lại phiền não, từ từ rũ mắt xuống, ra vẻ điềm nhiên tiếp tục uống rượu.

Chốc lát sau, tiếng nhạc bắt đầu nổi lên, từng tốp ca kỹ mặc sa mỏng nhảy múa chúc mừng. Thọ yến chính thức bắt đầu, cũng có nghĩa là mọi người có thể tùy ý vui chơi. Hoàng đế, Hoàng hậu vì để mọi người tự nhiên nên đã dẫn nhau đi đến hậu viện.

Tạ Lang cũng chậm rãi đứng dậy đi ra vườn hoa, đám lang quân sĩ tộc đi theo chàng chiếm hơn phân nửa. Có sĩ tộc dẫn đầu, tất cả những người còn lại cũng tốp năm tốp ba tụ tập trò chuyện vui đùa với nhau, còn đám phu nhân tiểu cô ở phía bên kia cũng duyên dáng đi đến bên này thấp thung.

Trong tiếng nhạc tiêu dao trầm bổng, Cơ Việt đứng dậy châm rượu cho mình rồi đi đến chỗ nhóm Vương Trấn gần đó. Vừa đi chưa đến mười bước thì phía sau tán liễu truyền đến một giọng lang quân trẻ tuổi: “Đại lang Cơ gia?”

Cơ Việt quay đầu lại nhìn lang quân sĩ tộc đi đến trước mặt mình: “Ta là Viên Thanh, đứng hàng thứ nhị thập ngũ trong Trần Quận Viên thị, Đại lang có thể gọi ta là Viên Nhị Thập Ngũ lang.” Y không đợi Cơ Việt đáp đã lấy một chiếc khăn gấm thêu tinh xảo trong ngực ra, chậm rãi lau từng ngón tay mình nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Cơ Việt nói tiếp, “Viên mỗ có chuyện muốn nhờ Cơ đại lang đáp ứng, mẫu thân ta thân thể không khỏe, nghe nói Cơ tiểu cô có giao tình rất tốt với Chử công. Thật ra thì đây chẳng qua là một chuyện nhỏ, lệnh muội nhà người chỉ mất một cơ hội trong tương lai thôi, nhưng nàng ta sẽ có được cảm kích của Trần Quận Viên thị ta. Dĩ nhiên, Thanh cũng biết trên đời này cũng lắm kẻ rượu mời không uống thích uống rượu phạt...”

Vừa nói đến đây, phía sau liền vang lên tiếng Trần Thất lang: “Viên Thanh, gọi người đấy, người trốn ở đây làm gì?”

Viên Thanh quay đầu lại đáp: “Chờ một chút!” Sau đó y lại lạnh lùng nói với Cơ Việt, “Ta nghĩ Cơ Đại lang chắc sẽ khác với lệnh muội, ta cho người ba ngày để suy nghĩ? Có điều, xưa nay kiên nhẫn ta có hạn, tốt nhất Đại lang đừng để ta chờ quá lâu!”

Nói xong Viên Thanh quay người tươi cười tụ họp với nhóm Trần Thất lang.

Cơ Việt đưa mắt dõi theo bóng lưng Viên Thanh. Đương nhiên hắn biết, dù được bệ hạ coi trọng cỡ nào, dù trong tay nắm binh quyền, nhưng trong mắt đám người sĩ tộc này hắn vẫn bị khinh khi. Chỉ cần sau lưng không có đại sĩ tộc cao hơn Trần Quận Viên thị che chở, họ nhất định sẽ giờ thủ đoạn ra đối phó với hắn ngay. Xem ra, cuối cùng vẫn phải đi đến bước kia rồi.

Cơ Việt ngẩng đầu neho mắt nhìn đường chân trời một hồi mới cất bước đi đến giữa hoa viên, nơi hoàng đế và mấy cựu thần đang chuyện trò.

Mọi người đang huyền não cười đùa thì chợt nghe thấy tiếng bước chân rầm rập vang lên, trong nháy mắt mười mấy cấm vệ chạy về phía cổng chính của hoàng cung. Xung quanh yên lặng nhìn theo đội cấm vệ, tò mò không biết họ có việc gì gấp cần thi hành mà cần điều động đông người như thế.

Lát sau rốt cuộc có người lên tiếng: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Đáp lời y là một giọng thái giám the the vang lên: “Bệ hạ vừa nhận được tin, nói là cuối giờ Ngọ hôm nay Ngô Thập Lý gần thành Bắc sẽ xuất hiện hiện tượng địa long trở mình.” Trong khi người người vẫn còn sững sờ thì gã thái giám quay sang nhóm lang quân sĩ tộc, “Nô tài nhớ gia tộc của chư vị lang

quân ngồi đây đều có sản nghiệp ở nơi ấy. Đại sự như vậy chớ vị hãy nhanh chóng về báo cho người nhà hay tin thì hơn.”

Gã thái giám vừa nói xong, Viên Thanh liền đứng dậy trầm giọng cất lời: “Hứa công công, việc địa long trở mình là thiên cơ, mà thiên cơ thì rất khó lường. Điều này không thể đùa được đâu.” Lời này rõ ràng là không tin vào tin tức này.

Chỉ nghe Hứa công công kia nói tiếp: “Nô tài đã truyền lời, chớ vị lang quân không tin thì nô tài cũng không có cách nào cả.” Rồi gã nhìn về phía Cơ Việt đang đứng gần đó, “Có điều, nếu chớ vị không tin thì sao không nhanh đến nơi đây, xem thử lúc cuối giờ Ngọ địa long có trở mình không?”

Mọi người ríu rít gật đầu, trong thoáng chốc cả trăm người sĩ tộc lẫn hàn môn đều kéo nhau đi theo nhóm cấm vệ quân đến chỗ ngõ Thập Lý thành Bắc, lúc họ tới nơi thì cũng đã đến cuối giờ Ngọ.

Nhìn lâu các vẫn còn sừng sững dưới ánh nắng ban trưa, Viên Thanh cất giọng: “Hứa công công, đã đến cuối giờ Ngọ rồi đấy.”

Hứa công công không hề đáp lời, gã chỉ nhìn về phía Cơ Việt đang đứng giữa nhóm cấm vệ quân. Thế là ánh mắt mọi người cũng đều dồn về phía đấy, Viên Thanh cau mày cười lạnh: “Cơ Đại lang, chuyện này do người dựng nên à?”

Cơ Việt chỉ hờ hững thoáng nhìn Viên Thanh rồi cất bước đi về phía ngõ Thập Lý kia, đồng đặc cất lời: “Đúng vậy, chuyện này là ta bảm báo với bệ hạ.” Hắn không buồn ngoảnh lại, đi thẳng đến tấm bia đá khắc chữ, “Đã sắp đến giờ rồi, chớ vị có rảnh ở đây bàn ra tán vào, chỉ bằng cử người đến báo cho thân nhân mình ở ngõ Thập Lý còn hơn.”

Cơ Việt vừa dứt lời thì xung quanh rộ lên tiếng cười của đám sĩ tộc. Mà người cười lớn nhất chính là Viên Thanh.

Trong suy nghĩ của họ, cho dù là bậc thần tiên như Cát Hồng (2) cũng không thể đoán chính xác được thiên tai địa long trở mình này. Còn Cơ Việt thì chẳng biết có phải khi không được bệ hạ trọng dụng nên mới không biết trời cao đất rộng, thêu dệt ra chuyện hoang đường này không. Lẽ nào hắn không biết danh tiếng vất vả lắm hắn mới có được sẽ theo đó biến thành trò cười hay sao?

(2) Cát Hồng (283–343), tự là Trĩ Xuyên, hiệu là Bảo Phác Tử (đời gọi là Tiểu Tiên Ông) là hào tộc ở Giang Nam. Thuở nhỏ Cát Hồng lập chí làm văn nho để chấn hưng Nho giáo. Ông nhậm chức Tư Nghị Tham Quân nhưng vì thời thế loạn lạc ông từ quan ở ẩn, bỏ Nho theo Đạo, chuyên cần luyện đan ở La Phù Sơn, Quảng Châu. Đó là năm Quang Hi nguyên niên đời Tây Tấn. Từ luyện đan, ông tìm cầu thuật trường sinh bất tử, hết sức đề xướng thần tiên Đạo giáo. Ông viết Bảo Phác Tử Nội Thiên trong thời kỳ tu luyện ở La Phù Sơn đến năm Kiến Vũ nguyên niên đời Đông Tấn thì xong.

Giờ khắc này không ai chú ý đến trên dãy phố đằng xa có một chiếc xe lừa lóc cóc chạy đến. Sau đó Tạ Lang bước xuống xe rào bước đi về phía họ. Xưa nay chỉ cần chàng xuất hiện là sẽ gây được sự chú ý của tất cả mọi người. Thế nhưng giờ đây lại không có ai ngó ngang đến chàng, vì ai ai cũng lo cười nhạo Cơ Việt kia.

Chính thời khắc này, mặt đất bắt đầu chấn động nhẹ thoát cái trở nên rung lắc dữ dội. Có gã sĩ tộc sợ hãi hô lớn: “Địa long trở mình! Trời ạ, địa long trở mình thật rồi!”

Cả đám sĩ tộc bắt đầu tái mặt, bỏ chạy như ong vỡ tổ. Đang lúc tìm chỗ ẩn nấp thì họ bỗng nhớ đến Cơ Việt từng nói, địa long trở mình là ở ngõ Thập Lý thành Bắc, thế là đám người vừa xông vào ngõ lại trời chết chạy ra.

Ngõ Thập Lý dần truyền đến những tiếng kêu khóc thảm thiết hãi hùng, tro bụi mù mịt, nhà cửa sụp đổ.

Nhóm sĩ tộc khi nãy cười nhạo theo Viên Thanh đã kịp thời chạy ra khỏi ngõ, sau khi ra ngoài quả thật họ lập tức phát hiện độ chấn động của mặt đất đã giảm rõ rệt. Nhưng họ vẫn sợ hãi, dáo dác nhìn xung quanh, phát hiện ra cách đó không xa có một tường thành cổ cao cao, vì thế lại đồng loạt trèo lên tường thành.

Đứng ở vị trí này, họ có thể thấy được rõ ràng khung cảnh thiên tai thảm trọng trong ngõ Thập Lý và bóng người đang chạy trốn, gào khóc bên trong.

Thoáng chốc Trương Hạ Chi kinh ngạc hô to: “Sao Cơ Việt vẫn còn đứng ở đó?”

Mọi người giật mình đồng loạt nhìn theo gã, thấy Cơ Việt vẫn tao nhã thong dong đứng chấp tay ở cạnh bia đá, xung quanh là cát bụi mù mịt, từng bóng người hoảng loạn chạy qua chạy lại, trông cô độc lạnh lùng và không kém phần hào hùng. Cơ Việt bỗng chốc hóa thân thành một danh sĩ xem thường cái chết luôn được người đương thời ngưỡng mộ.

Mà lúc này, đứng ở góc khác tường thành, Tạ Lang bạch y phát phơ trong gió cũng cúi đầu nhìn đắm đắm vào bóng dáng đơn độc hờ hững kia. Trong mắt chàng, bóng dáng ấy tuyệt lệ chẳng thua gì cảnh trường hà hùng vĩ trong ánh tà dương kia cả.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Thành Danh

Hiện tượng địa long trở mình xảy ra cũng nhanh mà kết thúc cũng nhanh. Chỉ thoáng chốc, ngõ Thập Lý đã truyền đến tiếng khóc vui mừng: “Dừng lại rồi, dừng lại rồi.”

Tiếp nữa, lác đác vài bóng người chui ra từ các góc ngách, cát bụi mù mịt dần dần tản đi.

Đội cấm vệ quân chạy đến vây quanh Cơ Việt, về mặt kính cần hỏi gì đó, Cơ Việt trả lời họ vài câu rồi một mình đi về phía tường thành cũ.

Bất giác đám lang quân sĩ tộc do Viên Thanh dẫn đầu lui về sau từng bước nhường đường, nhìn Cơ Việt bằng vẻ kính sợ.

Nhưng Cơ Việt vẫn lãnh đạm, đôi mắt thờ ơ thoáng liếc sang Viên Thành, lảng lảng đứng trước bức tường thành.

Đám người đang ở gần đó lạng phắc như tờ, ai ai cũng ngờ ngác đánh giá Cơ Việt. Không cần quay đầu lại, Cơ Việt cũng biết bọn họ đang nhìn mình với vẻ kính nể hết nhóm Viên Thành rồi. Ngay từ lúc quyết định thông báo “lời tiên đoán”, Cơ Việt đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Cơ Việt vốn không muốn biểu diễn sự “thần thông” này của mình bởi hắn biết rõ người thời này ăn bữa hôm lo bữa mai, năng lực tiên đoán của mình có ý nghĩa gì. Không bàn đến người khác, chỉ nói đến đám hoàng tử và tên nghịch tặc Lưu Nghĩa Khang kia thôi. Từ nay về sau, hiển nhiên hắn đã trở thành đối tượng được chú ý của đám họ. Thậm chí ngay từ thời khắc này, hắn đã hoàn toàn rơi vào vòng xoáy quyền lực, thành công thì sẽ đứng trên muôn người, thất bại thì chu di cửu tộc.

Kể từ nay, Cơ Việt không thể chỉ lo cho mỗi thân mình được nữa rồi. Nhưng với cục diện như bây giờ, hắn không thể không phô bày tài năng này được.

Nếu hắn muốn mai sau dù sống hay chết cũng có thể hiển ngang đứng thẳng, nếu hắn muốn làm một nhân vật “tuy không phải sĩ tộc nhưng không có bất cứ sĩ tộc nào dám khinh khi” và không muốn bị Trần Quận Viên thị uy hiếp thì hắn nhất định phải đi đến bước đường ngày hôm nay.

Huống chi tài năng của Cơ Việt đã sớm bị Trần Quận Tạ thị biết được, nói không chừng một lúc nào đó bị họ tiết lộ ra ngoài, chuyện này sẽ có khả năng trở thành vũ khí để người khác đối phó hắn. Dù hắn muốn che giấu bản thân cũng không thể nữa rồi.

Lúc này nhóm cấm vệ quân xông vào ngõ Thập Lý, vừa chạy đi cứu người vừa hô to: “Địa long còn chưa đi xa, mọi người hãy nhanh chóng rời khỏi nơi này đi.”

Ngay từ lúc Cơ Việt thông báo lời tiên đoán, đội cấm vệ quân này đã từng khuyên những người nơi đây nhanh chóng rời đi, nhưng vì đa phần cư dân ở ngõ này đều là sĩ tộc, họ tự xưng mình có tài học kiến thức nên chẳng những không tin mà ngược lại còn dè bịu chê cười, vì vậy mới chịu hậu quả nặng nề. Bây giờ nghe thấy nhóm cấm vệ quân cảnh báo lần nữa, bọn họ lập tức kéo nhau lũ lượt chạy ra.

Bây giờ nhóm Viên Thanh cũng giật mình tỉnh lại, quát tháo hạ nhân mau chạy vào trong cứu nạn. Tuy người nhà họ vẫn còn mắc kẹt trong đồng tường đồ nát, nhưng những kẻ quen sống sung sướng, thân thể nghìn vàng này nào dám xông vào kéo người ra cơ chứ. Họ chỉ đứng ở ngoài chỗ an toàn gào thét gọi tên người thân mình thôi.

Chỉ chốc lát, có mười mấy bóng dáng máu me nhóp nhúa lao đến khóc lóc, Viên Thanh cũng khóc đến đau lòng. Tuy phủ chính của Trần Quận Viên thị nằm ở Ô Y Hạng, nhưng trong ngõ Thập Lý này còn con cái và thê thiếp của y. Hiện tại trong đám người thương tích đầy mình này có cả đứa con trai lớn y coi trọng và đứa con trai út y thương yêu, cùng với một ái thiếp. Ba người này đều hấp hối lết đến trước mặt y rồi mới tắt thở, làm sao y không đau khổ cho được kia chứ?

Đứng xa xa dõi theo nhóm Viên Thanh, Trần Thất lang quay sang nhìn Cơ Việt, không nhận được cất lời: “Nếu khi này Viên Thành nghe lời Cơ Đại lang cảnh báo thì đã không xảy ra chuyện thê thảm như vậy rồi. Nhất định bây giờ y đang hối hận không thôi đây.”

Người xung quanh đều gật đầu đồng tình với Trần Thất lang, họ nhìn đám người đang khóc lóc ca thán và con phố hỗn loạn, trong lòng đều ưu tư. Đúng lúc này mặt đất lại chấn động lần nữa, tuy không mạnh như khi này nhưng người người vẫn còn đang khiếp sợ nên lại tiếp tục kêu thét chạy tứ tán.

Tất cả đám lang quân đứng trên tường thành đều quay đầu lại nhìn Cơ Việt, ánh mắt mang thêm vài phần cung kính.

Bây giờ, Tạ Lang đang đứng cách đó không xa cất bước đi về phía này. Dù tất cả mọi người đều đang kinh hồn bạt vía, nhưng khi thấy chàng ai ai cũng tiến lên chào hỏi. Tạ Lang không hề dừng bước, chỉ gật đầu đáp lễ họ rồi nhanh chóng đi đến phía sau Cơ Việt.

Nhìn bóng lưng Cơ Việt thẳng tắp, Tạ Lang im lặng hồi lâu, cuối cùng khẽ nói: “Nàng không nên đi nước cờ này... Hoàng thất Lưu Tổng rất gian xảo, người như nàng sẽ dễ dàng trở thành công cụ để họ tranh quyền đoạt vị.”

Cơ Việt không quay đầu lại, nhìn đăm đăm vào ngõ Thập Lý, thản nhiên trả lời: “Nhưng ta không còn lựa chọn nào khác nữa rồi.”

“Nàng có!” Giọng Tạ Lang bỗng chốc khản đặc, chàng thì thào, “Nàng thừa biết, cho dù chúng ta... Ta vẫn sẽ bảo vệ cho nàng mà.”

Tạ Lang vừa dứt lời, Cơ Việt đã bật cười khanh khách, gần từng chữ: “Xưa nay người chưa hề nói với ta, làm sao ta biết được?” rồi lại cất giọng lãnh đạm, “Vội lại, ta cũng không dám tin người nữa đâu. Ta từng cho rằng mình rất hiểu người, nhưng trên thực tế cho đến hôm nay ta mới hay mình vẫn mù tịt. Tạ Thập Bất tấm lòng phóng khoáng như trời quang trăng sáng, sao ngay cả một câu trả lời thỏa đáng cũng không nói được đã bỏ đi biệt tăm?”

Nói đến đây giọng Cơ Việt đã nghẹn ứ, hắn đột nhiên không muốn nói thêm một câu nào nữa, lòng thầm nghĩ: Càng nói thì càng đau, càng hận thêm thôi! Mà hiện tại, Cơ Việt chỉ một lòng muốn có được quyền uy hùng mạnh, không muốn để bất kỳ kẻ nào dám ức hiếp mình nữa, thế nên chuyện đau lòng yếu đuối là việc không cần thiết.

Nhìn Cơ Việt trước sau vẫn không quay đầu lại, Tạ Lang đứng yên hồi lâu mới quay người, cất bước rời khỏi vòng vây của nhóm sĩ tộc.

Tin tức về trận địa long trở mình này đã truyền khắp ngõ ngách thành Kiến Khang, đồng thời còn lưu truyền thêm tài năng xuất quỷ nhập thần của Cơ Việt.

Nghe nói Cơ Việt được tổ tiên Cơ thị phù hộ nên có biệt tài đoán được một vài sự kiện thay đổi quan trọng trong vòng tương lai năm đến mười năm. Nghe nói, Cơ thị nữ cũng có biệt tài này, nhưng năng lực của nàng rất yếu, chỉ tiên đoán được trong thời gian ngắn hơn. Nghe nói hai huynh muội Cơ thị dựa vào biệt tài đó đã kiếm ra được rất nhiều tiền.

Dĩ nhiên bất cứ lời đồn nào cũng sẽ bị thay đổi qua quá trình truyền miệng. Vì vậy bất kể là lời đồn về Cơ Việt hiện giờ mang tính khách quan thế nào, nhưng không ai biết được sau này sẽ tam sao thất bản ra sao.

Mọi người chỉ biết sau sự kiện ở ngõ Thập Lý, bệ hạ đã triệu kiến Cơ Việt ngay trong đêm, cũng đích thân phong cho hấn làm Trung thư thị lang. Đồng thời bởi Cơ Việt có thể tiên đoán thiên tai nhân họa, có khả năng cứu nhân độ thế, lúc bệ hạ triệu kiến còn gọi hấn một tiếng là “sư” nữa. Có hoàng đế đi đầu nên mỗi khi nhắc đến Cơ Việt, dân chúng cũng theo đó gọi hấn là Cơ sư.

Qua một đêm, trang viên hẻo lánh của Cơ Việt mọi khi có thể giăng lưới bắt chim đã trở thành đông như trẩy hội.

Đang lúc Cơ Việt nổi tiếng đình đám, hấn nhận được một tin tức: Trang Thập Tam đã trở lại rồi!

Sau khi hay tin, Cơ Việt nghĩ ngợi một hồi bèn phái người hẹn gặp mặt Trang Thập Tam tại hồ ở Thanh Viễn tự.

Khi Trang Thập Tam đến nơi, thuyền hoa của Cơ Việt đã dập dờn trong gió xuân nửa canh giờ rồi.

Nghe tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, Cơ Việt rũ mắt chăm cho mình một chung rượu trước, rồi mới chăm cho Trang Thập Tam.

Trang Thập Tam đứng trước cửa khoang thuyền, nhìn cảnh mỹ nam thứ sáu của Kiến Khang đưa bàn tay trắng trẻo chăm rượu cho mình một lát, mới chần chừ cất lời: “A Tụ phải không?”

Cơ Việt đặt bình rượu xuống, chậm rãi quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt Trang Thập Tam. Trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, Trang Thập Tam mỉm cười rồi đi đến sau lưng Cơ Việt. Lúc chỉ còn cách nửa cánh tay, Trang Thập Tam hạ thấp giọng: “A Tụ, nàng lừa được người trong thiên hạ nhưng không lừa được ta đâu... Không nói gì khác, chỉ nói mùi hương trên cơ thể nàng thôi, dù cho nàng có đứng giữa muôn nghìn người, ta chỉ thoáng ngửi đã nhận ra nàng ngay.”

Nói đến đây hấn chợt thấy buồn bã, ngần ngại nhìn Cơ Việt chốc lát mới khàn giọng nói tiếp: “A Tụ, nàng biết không, lần này ta đã cứu được mẫu thân ta rồi...”

Dù Cơ Việt không quay đầu lại nhưng vẫn có thể cảm nhận được luồng khí âm u lạnh lẽo toát ra từ phía Trang Thập Tam, bèn dứt khoát bưng chung rượu lên nhấp một hớp.

Trang Thập Tam cất tiếng cười trầm trầm: “Nàng xem đi, năm nay ta rất may mắn đúng không? Ta đã cứu được mẫu thân chịu nhiều hành hạ, cũng thành công khiến A Tụ trở thành bà cô già không ai muốn cưới. Đây quả thật là chuyện đáng mừng mà!”

Hấn cao hứng đi vòng đến phía đối diện Cơ Việt rồi ngồi xuống, nhắc chung rượu giữa đầu uống cạn: “Nói đi, tìm ta làm gì? Dù muốn ta cưới ‘muội muội người’ hay muốn giết ta báo thù cho ‘muội muội người’ cũng được, chỉ cần người nói ra, ta đều sẵn sàng đáp ứng!”

Hiển nhiên Trang Thập Tam đã hoàn toàn xác định Cơ Việt là Cơ Tụ rồi, nên khi hấn nói ba chữ “muội muội người” còn cố ý nhấn mạnh từng chữ với ngữ điệu châm chọc.

Cơ Việt ngẩng đầu nhìn Trang Thập Tam, không hề quanh co đi thẳng vào vấn đề: “Trang Thập Tam, huynh chịu trách nhiệm quản lý thế lực ngầm cho Tam hoàng tử phải không?”

Câu hỏi của Cơ Việt đã phạm vào đại kỵ. Trang Thập Tam sầm mặt chốc lát, nhưng khi ngẩng lên nhìn vào khuôn mặt vô song của Cơ Việt, hấn lại cười nhạt, dứt khoát thừa nhận: “Phải. May mà là A Tụ hỏi, nếu vào người khác thì ta đã phải giết người diệt khẩu rồi.”

Cơ Việt vừa nhấp rượu vừa thờ ơ đề nghị: “Chúng ta hợp tác đi.”

Năm chữ vừa thốt ra, Trang Thập Tam thoáng giật mình.

Cơ Việt ung dung tiếp tục: “Khi ta cần, ta sẽ cầu cứu huynh, khi huynh cần ta hỗ trợ, ta cũng sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ huynh. Không phải là kết bè kết cánh, chỉ là hợp tác khi cần thôi. Ý huynh thế nào?”

Trang Thập Tam nhìn chăm chăm Cơ Việt, nhận ra không phải Cơ Việt đang nói đùa. Hấn từ từ dựa vào phía sau, im lặng nhìn nàng thêm một lát mới trầm giọng hỏi: “Nàng muốn biết điều gì?”

Cơ Việt cười, chậm rãi liệt kê: “Trần Quận Viên thị, Viên Nhân, Viên Thanh...”

Gần như mấy tên này vừa thốt ra, Trang Thập Tam cười to, sáng khoáy đáp: “Được!”

Trong hồ có một chiếc thuyền vừa lướt tới. Trên thuyền, nhóm Viên tiểu cô đang nói cười rôm rả thì bỗng có người chỉ vào thuyền hoa cách đó không xa: “Mau xem, lang quân đó có phải Cơ Việt không?” Cả nhóm đồng loạt nhìn theo.

Cơ Việt đang ngồi bên cửa sổ thuyền hoa, dung nhan dưới ánh mặt trời tuần mỹ ngời ngời, đôi mắt trắng đen rõ ràng trầm lắng hút hồn. Cộng thêm hần luôn tỏ vẻ lạnh lùng độc lai độc vãng càng tôn lên khí chất của mình. Trên thực tế, nếu không phải bề ngoài của Cơ Việt quá xuất chúng thì trong thời gian ngắn vừa qua, thành Kiến Khang cũng không bỗng dưng đang có ngũ đại mỹ nam chuyển thành lục đại mỹ nam đâu.

Không hiểu sao mấy tiểu cô bên cạnh ai ai cũng si mê ngắm nhìn Cơ Việt, chỉ có mình Viên Nhân không buồn để ý và còn cảm giác chán ghét khó hiểu với Cơ Đại lang này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Trả đũa

Đúng lúc này, Viên Nhân trông thấy kẻ thần bí ngồi đối diện Cơ đại lang nói gì đó rồi khom người đứng lên bỏ đi. Đến tận khi chiếc thuyền lá đưa y khuất dạng từ lâu, Viên Nhân mới phát hiện ánh mắt của mình này giờ vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Cơ đại lang không rời.

Dĩ nhiên ở đây không chỉ có một mình ả nhìn không chớp mắt, nhưng khác với vẻ ngạc nhiên và ái mộ của đồng bạn, Viên Nhân cẩn thận đánh giá Cơ Việt, trong lòng trào dâng cảm giác chán ghét khôn tả.

Cơ Việt chẳng buồn để ý đến mấy tiếng cười duyên và xuýt xoa của đám tiểu cô bên này, chỉ có Tần Tiểu Mộc đứng ở đầu thuyền luống cuống tay chân.

Tần Tiểu Mộc vừa tròn mười chín tuổi, đáng vẻ tuần tú, ánh mắt lạnh lợi, cũng xem như khá bắt mắt; vì vậy trong số những người nhìn Cơ Việt với vẻ ái mộ si mê thì cũng có không ít người chú ý đến Tần Tiểu Mộc, chỉ chỉ trỏ trỏ, đánh giá từ đầu đến chân y. Đương nhiên từ bé đến lớn Tần Tiểu Mộc chưa bị vậy bao giờ nên mặt y đỏ bừng bừng như bị lửa đốt.

Bấy giờ, y chợt nghe được tiếng của Đại lang nhà mình từ trong khoang thuyền truyền ra: “Đi thôi.”

Vừa nhận được mệnh lệnh, Tần Tiểu Mộc không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Y vung tay phải ra hiệu cho thuyền viên chèo thuyền hoa cập bờ.

Trùng hợp lúc này Viên Nhân cũng thấy hơi mệt nên ra lệnh cho thuyền quay về. Thế là đám tiểu cô vốn đang lưu luyến không thôi chợt phát hiện thuyền mình lại được đồng hành với đại mỹ nam Cơ Việt, vậy là họ vui vẻ trở lại.

Lúc thuyền hoa gần cập bờ, Tần Tiểu Mộc lặng lẽ lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, đi tới phía trước rồi chỉ vào bờ phía bên kia: “Chỗ ấy có vẻ yên tĩnh hơn chút, chúng ta cập thuyền vào đó đi.” Thấy thuyền hoa của đám tiểu cô cũng sắp đến gần đây, Tần Tiểu Mộc thật sự không muốn phải giáp mặt họ lần nữa. Y vừa nói xong bên vội vàng giật lấy mái chèo của thuyền viên, khua trên mặt nước.

Do quá nôn nóng bộp chộp cộng thêm đứng không vững nên Tần Tiểu Mộc vọt tay chèo làm bay về phía sau, lập tức nghe thấy một tiếng hét thảm thiết. Y kinh hãi nhanh chóng quay lại liền thấy hai tỷ nữ và một thuyền viên bên thuyền hoa khác bị mái chèo gỗ của mình đập vào trán bầm tím. Tần Tiểu Mộc vội vàng chấp tay, cực kỳ ngượng ngùng xin lỗi: “Tại hạ thất lễ, sơ ý vọt tay. Các vị không bị thương nặng chứ?”

Tần Tiểu Mộc vừa tạ lỗi vừa quan sát ba người kia. Nhìn từ góc độ của y, ba người này chỉ bị thương ngoài da, miễn không đập phải bộ phận quan trọng như mắt thì ắt hẳn cũng đâu đến nỗi nào.

Nhưng Tần Tiểu Mộc thật không ngờ mình vừa dứt lời, hai bộ khúc trên thuyền lại hần học nhìn hần, cất giọng câu tiết: “Hóa ra do thằng oắt con này làm!”

Bọn họ vừa nói xong liền nghe được mệnh lệnh của Viên Nhân ngồi trong khoang thuyền thốt lên. Giọng ả nhẹ đến mức bên này Tần Tiểu Mộc còn chưa kịp nghe rõ thì đã thấy hai bộ khúc kia tung người nhảy tới chỗ mình. Chỉ nghe hai tiếng “bốp, bốp” nhanh chóng vang lên, hai bên má Tần Tiểu Mộc in hần năm dấu tay sưng đỏ.

Trong lúc còn đang choáng váng vì hai cái tát vang dội thì một gã bộ khúc đá Tần Tiểu Mộc ngã xuống đất, sau đó giẫm chân lên mặt y!

Đúng lúc này, Cơ Việt vội bước ra khỏi khoang thuyền, quát to: “Dừng tay!”

Hai tên bộ khúc kia tức thì ngừng lại, Cơ Việt lạnh lùng nói: “Không biết hai vị là bộ khúc của gia tộc nào? Uy phong gồm nhi!”

Thuyền hoa đối diện truyền đến tiếng bước chân, Viên Nhân nhẹ nhàng bước ra khoang thuyền dưới sự điều khiển của hai tỷ nữ. ả thờ ơ nhìn thoáng qua

Cơ Việt rồi quay sang mắng hai bộ khúc: “Các nguoi vô lễ quá. Tiểu lang kia cũng đâu có ý làm các nguoi bị thương, sao lại ra tay nặng như vậy?”

Nói tới đây, ả không hề bắt hai bộ khúc xin lỗi cũng chẳng thèm liếc nhìn Tần Tiểu Mộc lấy một cái, chỉ gạt đầu với Cơ Việt rồi nói khẽ: “Mau về thôi. Canh giờ không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên về phủ rồi.”

Hai tên nọ vâng dạ rồi điềm nhiên nhảy về thuyền mình như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Thấy Viên Nhân thân nhiên chuẩn bị rời đi và biểu cảm đắc ý của đám hạ nhân của ả, rồi lại nhìn Tần Tiểu Mộc mặt mày sưng vù đang cố gượng người bò dậy trên sàn thuyền, mặt cơ Việt sa sầm.

Viên Nhân liếc thấy vẻ mặt giận dữ của Cơ Việt qua khóe mắt, tâm trạng càng vui sướng hơn, giọng nói vô cùng nhã nhặn: “Được rồi, chúng ta cấp bờ thôi.”

Lúc này Cơ Việt liền lên tiếng: “Đằng trước là tiểu cô Viên thị phải không? Cơ Việt có chuyện quan trọng muốn hỏi tiểu cô vài câu. Không biết tiểu cô có thể nể mặt qua thuyền của Cơ Việt trò chuyện chốc lát được chăng?”

Yêu cầu này của Cơ Việt rất đường đột, dù sao họ cũng là trai đơn gái chiếc, mà vừa rồi bộ khúc của Viên Nhân còn vuột mặt không nể mũi, đánh người hầu của hắn nữa.

Song, Cơ Việt biết chắc Viên Nhân sẽ nhất định đáp ứng yêu cầu vô lý này của mình.

Quả nhiên Viên Nhân quay đầu lại, dáng điệu tao nhã cúi đầu chào Cơ Việt. ả ung dung đáp lời: “Thịnh tình của Cơ sư, ta nào dám không nghe?”

ả không buồn dẫn theo tỷ nữ, cứ thế thông dong cất bước, ra về khinh khinh đi tới thuyền hoa của Cơ Việt.

Dù ả qua đó một mình thì thế nào? Chỉ bằng gia tộc lụn bại như Cơ thị lẽ nào dám làm gì bất kính với tiểu cô đại sĩ tộc như ả? Cho dù ả thách thức Cơ Việt trước mặt bao nhiêu người như thế thì sao? Với danh nghĩa gia tộc Trần Quận Viên thị, kể cả ả có giết mấy kẻ hạ nhân của hắn trước mặt hoàng đế đi nữa thì Cơ Việt cũng chỉ phải nhẫn nhịn chịu đựng thôi!

Trên thực tế, không chỉ có mỗi mình Viên Nhân tự tin như vậy. Đám hạ nhân của ả và những tiểu cô khác trên thuyền đều nghĩ, xưa nay những người hàn môn bị sĩ tộc bắt nạt lúc nào cũng phải nén giận, chịu nhục cầu toàn, có ai dám phản kháng bao giờ!

Tuy nhiên cũng có vài tiểu cô nhìn Tần Tiểu Mộc và Cơ Việt với ánh mắt cảm thông pha lẫn chút không đành, khác hẳn với đám người của Viên Nhân. Trong lòng họ đều thầm nghĩ: Không ngờ Viên thị nữ xưa nay có tiếng dịu dàng phóng khoáng thật ra chỉ là thứ bụng hẹp hòi, nhỏ nhen.

Chẳng mấy chốc Viên Nhân đã bước lên thuyền hoa của Cơ Việt, theo hắn vào khoang thuyền.

Trong lúc Cơ Việt trở tay đóng cửa khoang lại, ả lững thững dạo bước, vừa nhìn ngắm xung quanh vừa dè bịu chê bai: “Hàn môn cũng chỉ là hàn môn thôi, dù có bao nhiêu tâm cơ, tổn bao công sức cũng không thoát khỏi thân phận nghèo hèn kém cỏi.” Rồi ả lại tỏ vẻ trang nhã hơn người, “Cơ đại lang, Có phải nhà nguoi rất nghèo hay không? Với tướng mạo và địa vị của nguoi hiện nay, ít nhất cũng phải trải gấm Thục trong khoang thuyền và đốt long tiền hương mới đúng...”

Viên Nhân còn chưa nói xong thì thỉnh thoảng bị nhét một vật vào miệng. ả giãy dụa vài cái nhưng ngay tức khắc phát hiện hai tay mình cũng bị trói chặt sau lưng. Tiếp nữa, đầu gối ả bị đá khuỵu xuống. Cơ Việt khoanh tay chậm chậm đi tới đứng trước mặt ả.

Viên Nhân ngẩng đầu, tròn tròn mắt không dám tin nhìn Cơ Việt, rồi tức giận muốn hét lên: “Cơ đại lang, nguoi dám làm vậy với ta ư?” Nhưng đáng tiếc, bây giờ ả đã bị chặn kín miệng, chỉ phát ra mấy tiếng ừ ừ.

Cơ Việt chăm chú nhìn Viên Nhân không ngừng vùng vẫy, phần nộ kêu la một hồi mới giờ cao tay phải, tặng cho ả một bạt tai vào gò má trái vô cùng vang dội, rồi lại trở tay tát bên má phải của ả, khiến mặt ả nghiêng lệch qua một bên. Sau nữa Cơ Việt lúi ả ngã xuống sàn rồi đá văng đến cửa khoang thân hình ả rơi xuống lăn lông lốc.

Liên tiếp nhận mấy đòn đau khiến Viên Nhân không những mặt xung phù thành đầu heo mà còn tóc tai rối bù, khóe môi rỉ máu! ả lẳng lặng rơi nước mắt tức tưởi, dù thế nào đi nữa ả cũng không ngờ kẻ hàn môn thấp kém này lại có gan đối xử với ả như vậy.

Bấy giờ Cơ Việt mới chậm rãi tiến đến trước mặt Viên Nhân, từ từ ngồi xuống.

Hắn giật phất tóc của Viên Nhân lên để ả phải ngẩng đầu nhìn vào mình, rồi lặp lại hành động tát vào mặt ả hết bên trái sang bên phải đến phun máu.

Lần này, ánh mắt Viên Nhân nhìn Cơ Việt không còn vẻ kiêu căng hợm hĩnh nữa, ả thật sự bị đánh đến khiếp sợ rồi.

Thấy tay cũng hơi đau, Cơ Việt lười không muốn đánh nữa. Hắn kề sát vào Viên Nhân, gần giọng: “Viên tiểu cô, mẫu thân của nguoi là nữ nhi của Nghĩa Hưng Chu thị, Viên Chu thị gả vào Trần Quận Viên thị cũng hai mươi năm rồi. Trong hai mươi năm qua, Viên Lục lang cũng chính là phụ thân của nguoi từng nạp sáu người thiếp, nếu như ta nhớ không lầm thì toàn bộ đám thiếp thất đó đều là nữ nhi trong một trăm nhà thế gia nhỉ? Tiếc là phụ thân nguoi có những bảy phòng thê thiếp mà suốt hai mươi năm chỉ có nguoi và đệ đệ ruột chín tuổi của nguoi còn sống sót. Về phần bốn nam ba nữ của những thiếp thất kia không phải say thai thì cũng chết yểu vì đủ loại nguyên nhân!”

Nói tới đây, Cơ Việt nở nụ cười trầm thấp: “Phải rồi, dù sao họ cũng chỉ là thiếp thất, nếu có thể tra ra là mẹ nguoi làm thì nguoi cũng không hề sợ đúng

không? Nhưng nếu đối tượng là Viên Thập lang, đệ đệ ruột của Viên Lục lang cha người thì sao? Nghe nói thê tử của hắn là nữ nhi của Trần Quận Tạ thị. Ôi, nhớ năm xưa Tạ Chiêu Hoa xinh đẹp tài năng bậc nào, không hiểu sao nàng gả vào Trần Quận Viên thị được mười một năm rồi mà vẫn chưa sinh được đứa con nào thế...”

Cơ Việt kẻ sát môi vào tai Viên Nhân: “Viên thị A Nhân, người nói xem, nếu Thập thúc và Thập thẩm của người biết chuyện hai thai nhi vô cớ chết oan của họ đều có phần của mẫu thân người thì bọn họ có nổi điên hay không? Có hận nhà người đến tận xương không? Có bắt chập làm các người thân bại danh liệt không?”

Gần như Cơ Việt vừa nói xong, Viên Nhân liền run sợ.

Nhìn ả điên cuồng giãy dụa, miệng há to vội vã muốn được lên tiếng, Cơ Việt liền thờ ơ tháo miếng vải trong miệng ả ra.

Vì khi này đã bị Cơ Việt đánh không thương tiếc, Viên Nhân chỉ có thể run giọng thều thào: “Người nói láo!”

Cơ Việt lười biếng nhìn ả, không buồn đếm xỉa đáp lời: “Ta không hề nói láo, người hẳn biết rõ...Ồ đúng rồi. Hình như trong số những tỷ nữ mẫu thân người sai đi làm việc này có một người tên là Thu Lan. À, ngại quá, dạo trước ta từng gặp ả Thu Lan đó trong nhà một người bạn cũ. ả nhờ ta gửi lời hỏi thăm tới mẫu thân người thay ả đây.”

Cái tên Thu Lan vừa được nhắc đến, sắc mặt Viên Nhân thoát cái trắng bệch. ả ngồi bệt dưới sàn, cả người run bắn.

Mẫu thân ả đường con cái lận đận, mãi đến khi thành hôn được bốn năm mới sinh ra ả, vì vậy bà ta đã dồn hết tâm huyết vào ả. Mấy năm trước chỉ vì sự đố kỵ và ghen ghét của bản thân nên mẫu thân ả mới ra tay với Thập thẩm. Tuy Viên Nhân còn nhỏ nhưng cũng biết sơ sơ, ít nhất ả cũng biết có một hôm, mẫu thân ả đột nhiên xử lý hai tỷ nữ hồi môn của mình. Viên Nhân nhớ rõ, một người trong số đó có tên là Thu Lan!

Đột nhiên phát hiện nhược điểm cực kỳ lớn của nhà mình bị người khác tóm được, rồi lại nghĩ đến lỡ như chuyện này bại lộ, nhóm quý phu nhân Lang Gia Vương thị, Trần Quận Tạ thị vốn vô cùng yêu thích mình sẽ có sắc mặt ra sao, toàn thân Viên Nhân toát mồ hôi lạnh.

Trong lúc ả tái mặt thì một bộ khúc chờ bên ngoài thấy ả mãi mà không ra chợt cao giọng hỏi: “Tiểu cô? Giờ đã muộn rồi ả.”

Khi ấy Cơ Việt mới đứng lên. Hắn nhăn nhó lấy ra một tấm khăn tay để lau tay, sau đó mới hờ hững nói: “Vừa đánh một con súc sinh, làm bẩn cả tay ta.”

Câu nói ấy khiến Viên Nhân mất hẳn đi sự kiêu ngạo lúc đầu, cúi gầm đầu xuống. Cơ Việt thông thả vòng ra sau lưng cời sợi dây trói cho ả rồi mới bình thản nói: “Hiện tại người đã biết lúc người bên ngoài hỏi vết thương của người, người nên đáp thế nào rồi chứ?”

Viên Nhân yếu ớt đáp: “Ta sẽ nói cho họ là do ta sơ ý bị vấp ngã.”

Chuyện này thật là nhục cười, hắn mời ả vào đây, đánh ả một trận, cuối cùng lúc ả ra ngoài còn phải che giấu tội cho hắn nữa.

Đáng tiếc những việc này do Trang Thập Tam cung cấp cũng không có chứng cứ xác thật. ả Thu Lan năm xưa tuy may mắn trốn thoát nhưng không lâu sau đã óm chết. Trên thực tế, nếu có bằng chứng rõ ràng, Trang Thập Tam đã sớm nói cho Tam hoàng tử, để y lợi dụng chuyện này tạo thế cho mình rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, Cơ Việt dựa vào một việc không có đối chứng đã dám đánh Viên Nhân một trận to vì cũng quá to gan!

Thấy Viên Nhân biết điều như thế, Cơ Việt rất hài lòng: “Rất tốt.” Rồi hắn vứt khăn tay đi, lạnh lùng nói: “Người có thể cút được rồi đấy!”

Toàn thân Viên Nhân vẫn còn đang run rẩy, hồi lâu sau ả mới nói khe khẽ: “Người muốn thế nào mới chịu tiêu hủy chứng cứ?”

“Tiêu hủy chứng cứ ư?” Cơ Việt khẽ bật cười giễu cợt, “Trông ta giống kẻ điên hay loại đàn độn lắm sao, khó khăn lắm mới bắt thóp được hạng rắn rết như các người, vậy mà lại muốn vội vàng tiêu hủy ả? Hơn nữa, người vĩnh viễn đừng mơ ám hại ta để tiêu hủy chứng cứ. Những chuyện xấu của nhà người là do một người bạn cũ của ta điều tra giúp. Hiện tại những chứng cứ kia đều nằm trong tay bạn ta cả rồi.”

Nói tới đây, Cơ Việt không kiên nhẫn nổi nữa, lạnh lùng quát: “Được rồi, người có thể cút.”

Thế nhưng Viên Nhân không hề lui ra, ả run run một hồi, hạ thấp giọng đến mức nhỏ nhất: “Có thể cho ta mượn mũi sa được không?”

Hóa ra ả muốn che đi vết thương trên mặt ả? Nhưng như vậy cũng có lợi cho Cơ Việt, vì thế hắn vội vã vứt mũi sa lên người Viên Nhân.

Hai tay Viên Nhân run lấy bảy cầm lấy mũi sa rồi đội lên. ả đi qua một góc, soi gương đồng sửa sang lại bản thân, cuối cùng ả cố chịu đựng cơn đau ở bụng, cố hết sức đi lại thông thả ra ngoài.

Khi Cơ Việt đưa người rời đi, mơ hồ nghe thấy phía sau truyền đến tiếng nói của nữ tử: “Viên tỷ tỷ, có phải tỷ khó chịu ở đâu không?”

“Không, không phải, ta rất khỏe...”

Nghe vậy, Cơ Việt cười phì, phất tay áo, dẫn theo Tần Tiểu Mộ lên xe lừa bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Gặp Lại Với Thân Phận Nữ Nhi.

Việc đầu tiên Cơ Việt làm khi vừa về phủ là sai người báo tin cho Trang Thập Tam: Đã bứt dây động rừng, xin chú ý chặt chẽ!

Ý Cơ Việt là mình đã khiến Viên tiểu cô hoảng loạn, về phần sau khi trở về, ả có lo sợ rồi bàn bạc với mẫu thân ả, hai mẹ con ả có động tình gì tiếp theo, có thể vì hấp tấp mà để lộ sơ hở hay không, vậy thì phải nhờ Trang Thập Tam phái người theo dõi sát sao mới biết được.

Cơ Việt được nghỉ ngơi hai ngày hiếm hoi. Đến ngày thứ ba, hắn nhận được tin lão phu nhân của Lan Lăng Tiêu thị sẽ dẫn theo đám con cháu đến Ngô Sơn tự ngoại thành Kiến Khang để bái tạ thần phật, trong số đó còn có Tiêu Đạo Thành bị thất lạc và trải qua lắm truân chuyên từ bé.

Đã hơn hai năm Cơ Việt chưa từng được gặp lại đệ đệ của mình, đặc biệt hơn nửa năm vừa qua, hắn đã nhiều lần cho người đến xin gặp Tiêu Đạo Thành nhưng lần nào cũng ra về trong thất vọng. Cho nên lần này biết được Tiêu Đạo Thành sẽ xuất hiện, Cơ Việt bất chấp tất cả, thay đổi nữ trang trở lại làm Cơ Tự, dẫn theo Tôn Phù, Tần Tiểu Mộc và mười mấy bộ khước vôi vả chạy tới Ngô Sơn tự.

Vì cách thành Kiến Khang khá xa, Cơ Tự phải chạy vội chạy vàng, cuối cùng tới tận xế chiều họ mới đến nơi.

Hiện giờ Tiêu Đạo Thành đã tròn mười một tuổi nhưng trong mắt người đương thời thì đáng vóc cậu đã phổng phao như mười hai mười ba tuổi rồi, nghiêm nhiên trở thành một thiếu niên cáo ráo tuần tú.

Giờ phút này, trên người và mặt mũi cậu đầy những vết bầm tím, đang phải quỳ gối trước mặt Tiêu lão phu nhân. Dĩ nhiên người quỳ ở đây không chỉ có mình cậu, mà còn ba tiểu bối của Lan Lăng Tiêu thị tầm tuổi Tiêu Đạo Thành, và bốn tiểu lang có quan hệ thông gia với Lan Lăng Tiêu Thị cũng đang nghiêm túc quỳ trên đất nữa.

Sắc mặt Tiêu lão phu nhân không được tốt cho lắm, chán ngán nhìn Tiêu Đạo Thành đang cúi đầu im lặng, nhưng dáng vẻ rất quật cường trước mặt. Bà khá bất lực với đứa cháu ngoan mạn khó bảo này. Bà không hiểu tại sao kể từ khi nhận lại đứa cháu này, mấy đứa cháu trước giờ vẫn ngoan ngoãn cũng trở nên nghịch ngợm càn quấy? Hờn tí là đánh nhau vỡ đầu chảy máu, cả nhà gà bay chó sủa, thật khiến người ta đau đầu.

Bởi vì chuyện này đã xảy ra quá nhiều lần nên Tiêu lão phu nhân cũng chẳng thiết tha quan tâm gì nữa. Bà chậm rãi đứng lên, nói với Tiêu Đạo Thành mang về mặt ngang bướng: “Đây là cửa Phật thanh tu, ta thật sự không hiểu nổi tại sao ngay cả nơi này mà ngươi cũng có thể gây chuyện được.” Ngay sau đó bà lại lạnh giọng nói: “Các người đều là con cháu thế gia, Tiêu Đạo Thành, ngươi biết con cháu thế gia là gì không? Con cháu thế gia là phải lịch sự lễ độ, hào sảng phóng khoáng, mỗi hành động cử chỉ đều toát lên phong độ, dù có giết người cũng chỉ cần một lời nói mà thôi. Ngươi nhìn người bây giờ có dáng vẻ thế nào đi, đầu tóc bù xù, áo quần rách nát, trên mặt trên người toàn là vết thương, lẽ nào đường đường Lan Lăng Tiêu thị ta lại trở thành đám võ tướng thô lỗ hạ đẳng kia sao? Huynh đệ một nhà hể tí là lao vào đâm đá, chém giết nhau à?”

Dù sao Tiêu lão phu nhân cũng đã lớn tuổi, bà tức giận mắng một hồi liền thở hắt hắt, mệt mỏi giờ một tay lên đỡ trán, khoát tay kia ra lệnh: “Lui xuống đi.” Ngay lúc Tiêu Đạo Thành và mấy tiểu lang lặng lẽ hành lễ, quay đầu rồi đi thì Tiêu lão phu nhân nói, “Nếu không phải Cơ thị nữ có ơn lớn với Tiêu thị ta thì ta rất muốn tống cổ thằng sao chổi này về thôn trang, để mặc hắn tự sinh tự diệt từ lâu rồi!”

Tất nhiên Tiêu Đạo Thành không nghe được những lời bà nói, nhưng thực tế khi họ vừa mới khuất khỏi tầm nhìn của Tiêu lão phu nhân, bảy tiểu lang kia lại tiếp tục vây lấy Tiêu Đạo Thành, một tên trong số đó cười khanh khách: “Tỷ tỷ của ngươi chính là đồ bà cô già không ai thèm cười! Huynh trưởng của ngươi cũng chỉ là một kẻ buồn thần bán thánh. Sao nào, ta nói câu này đến lần thứ năm rồi, ngươi có ngon thì đến đánh ta tiếp đi!”

Nhìn Tiêu Đạo Thành mặt long lên sòng sọc phẫn nộ, mấy tiểu lang kia bật cười hả hê. Xen lẫn tiếng cười, bọn họ nhao nhao nói: “Đâu chỉ là bà cô già không ai thèm cười chứ? Nghe nói nàng ta còn là kẻ kì dị nữa đấy.” “Đúng vậy đúng vậy, nếu không phải mặt mũi xấu xí, thì sao có chuyện Trần Quận Tà thị nhất quyết không chịu cho nàng ta làm ngoại thất.” “Nghe nói không phải xấu đâu, mà là phẩm hạnh không tốt nên mới bị Trần Quận Tà thị từ chối.” “Phải đấy, chắc chắn là phẩm hạnh không tốt!”

Đối mặt với đám tiểu lang cổ tình khiêu khích, Tiêu Đạo Thành nghiêng răng ken két, đang lúc cậu định bất chấp hết thảy, chuẩn bị lao lên đâm chúng thì phía sau truyền đến giọng nói cực kỳ dịu dàng của nữ tử: “A Đạo!”

Là tiếng của tỷ tỷ! Tiêu Đạo Thành sửng người lại.

Lúc này không chỉ một mình cậu ngây người mà đám tiểu lang vừa đánh nhau với cậu lúc này cũng mắt tròn mắt dẹt khi nhìn thấy đại mỹ nhân phía sau lưng cậu.

Tiếp theo, giọng nói nhẹ nhàng êm tai của nữ tử kia lại truyền đến: “A Đạo, tỷ tỷ tới thăm đệ đây.”

Bấy giờ Tiêu Đạo Thành mới từ từ ngoảnh lại. Ngay sau đó cậu thấy Cơ Tự xinh đẹp đang được Tần Tiểu Thảo khề diu đứng dưới tán liễu. Qua hai năm, tỷ tỷ của cậu rõ ràng đã trở thành đại cô nương rồi.

Nàng mặc bộ váy trắng, rõ ràng đương độ giữa hè nhưng khi có con gió thổi qua, nàng lại vội lấy khăn tay che miệng ho khù khụ, dung nhan mỹ lệ phối với vẻ gầy yếu thế này càng trở nên tuyệt sắc. Trông tỷ tỷ như vậy khiến Tiêu Đạo Thành vừa cảm thấy xa lạ vừa thấy đau lòng.

Cậu rung rung nước mắt, chợt nghĩ đến không biết có phải tên Cơ Việt vang danh khắp thành Kiến Khang là do tỷ tỷ cậu giả trang hay không? Hay nói cách khác, căn bản tỷ tỷ cậu không hề ốm yếu mà rõ ràng đang giả bộ làm mỹ nhân đau bệnh thôi. Sao tỷ ấy cứ thích giả vờ làm gì, khó khăn lắm mới được gặp nhau một lần, vậy mà tỷ vẫn cứ trưng dáng vẻ vờ vĩnh kia ra làm cậu khó chịu thế này?

Thoáng chốc cơn giận đã đánh chiếm cả suy nghĩ của cậu, Tiêu Đạo Thành sa sầm mặt, mím đôi môi mỏng, sai bước đi về phía Cơ Tự. Lúc đến trước mặt nàng, cậu vẫn không dừng lại mà nắm lấy tay Cơ Tự, lôi thẳng vào bụi cây.

Cảnh tượng tỷ đệ hai năm xa cách vừa gặp mặt đã bị Tiêu Đạo Thành lôi tọt vào bụi cây phía sau hòn giả sơn khiến cả đám người đều nhìn nhau trân trân đầy khó hiểu.

Cơ Tự bị đệ đệ mình dẫn đến một nơi vắng vẻ, rồi tức tối bỏ phát tay nàng ra. Nhưng thấy Cơ Tự vội xoa cánh tay, gương mặt xinh xắn nhăn nhó giống như đau đến phát khóc, Tiêu Đạo Thành lại lúng túng quát khẽ: “Đủ rồi. Đâu có người ngoài ở đây, tỷ giả bộ làm gì!”

Cơ Tự ngăn ngán nước mắt, nghèn nghẹn nói: “Tại đệ bóp đúng chỗ gân tay tỷ tê buốt, đau chết được!”

Tiêu Đạo Thành quay ngoắt lại, lẳng lặng nhìn chỗ Cơ Tự đang xoa bóp tay mình. Thế rồi trong nháy mắt, cậu càng tức hơn: “Chỗ kia là vị trí gân à? Tỷ coi thường đệ quá rồi đấy!”

Bị cậu vạch trần, Cơ Tự khẽ hừ một tiếng, mặt dày mày dạn: “Hóa ra đệ cũng học được vài thứ nhỉ? Vắt và lăm mới được gặp nhau, tại sao lúc nào mặt mũi đệ cũng sưng vù lên thế?”

Tiêu Đạo Thành nhăn mặt lăm bằm: “Ai cần tỷ lo!”

Hồi lâu sau Tiêu Đạo Thành không nghe được Cơ Tự nói gì liền hoảng hốt quay lại nhìn, thấy Cơ Tự đang nhìn cậu với vẻ mặt đau lòng và mắt mắt.

Cậu mím môi, cúi đầu di chân trên mặt đất một hồi mới nói nhỏ: “Đệ xin lỗi.”

Cơ Tự nhìn cậu dăm dăm: “Tại sao mấy lần muốn gặp đệ đều không được?”

Tiêu Đạo Thành áp a áp ứng: “Lần nào tỷ cũng đến không đúng lúc, đệ vừa mới đánh nhau với người khác xong, sao dám gặp tỷ?”

Chỉ vì cái lý do còn con thế mà trốn tránh nàng suốt hai năm ư? Cơ Tự vừa buồn cười vừa đau lòng. Nàng tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Đạo Thành.

Bây giờ cậu đã cao xấp xỉ nàng rồi. Hiển nhiên Tiêu Đạo Thành không quen với hành động tình cảm như vậy, lúc bị kéo vào vòng tay thơm ngát ấm áp, toàn thân cậu cứng ngắc.

Mãi một lúc sau, Tiêu Đạo Thành mới vươn hai tay, ôm chặt lấy Cơ Tự. Cậu thiếu niên dùng hết sức mình ghì chặt lấy Cơ Tự, vừa siết vừa khẽ nói: “Hàng ngày đệ đều tập võ nhưng người Tiêu gia lại không thích, đệ mặc kệ họ.”

Chuyện này Cơ Tự cũng không hề ngăn cấm cậu, nàng dịu giọng: “Ừ, luyện võ là chuyện tốt.”

Tiêu Đạo Thành nói tiếp: “Đệ cũng đọc rất nhiều sách, đạo trước tiên sinh còn khen đệ học sâu hiểu rộng đấy.”

Rồi cậu thiếu niên lại ngẩng đầu lên, nhìn Cơ Tự với ánh mắt tha thiết, cất tiếng khàn khàn đang trong thời kỳ vỡ giọng: “Đệ rất cố gắng, rất chăm chỉ, tỷ có tin không, tất sẽ có một ngày đệ nắm giữ quyền lực trên hàng vạn người. Đến lúc đó nếu ai dám chê tỷ một câu, đệ sẽ chém cả nhà hắn!”

Cơ Tự suýt bật cười, nhưng đằng trước là đôi mắt đỏ gay của đệ đệ, nàng không thể thốt nổi một lời. Lúc này Cơ Tự cũng không thể biết được, nửa năm trước nàng và Tạ Lang từng gây ra náo động lớn trong thành, đã có bao nhiêu lời chê cười không tốt về nàng. Có vài chuyện ngay cả người trong cuộc là nàng còn không biết, nhưng Tiêu Đạo Thành đi đến đâu cũng nghe thấy cả.

“Tỷ tỷ, hắn không cần tỷ nhưng đệ thì cần, tỷ đợi đệ mấy năm nữa, chờ đệ trưởng thành sẽ đến cưới tỷ!”

Nghe đến đây, Cơ Tự dờ khóc dờ cười.

Hai tỷ đệ xa cách đã lâu luôn có nhiều điều muốn tâm sự, hai người cứ thế trò chuyện đến khi mặt trời dần ngả về Tây. Bấy giờ một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến, có người gọi: “Tiểu lang? Tiểu lang?” Tiếp theo gần đó cũng có tiếng gọi: “Tiểu cô! Tiểu cô.” Hóa ra là người hầu của Tiêu Đạo Thành và Cơ Tự.

Hai tỷ đệ bước ra.

Nhìn thấy bóng dáng chủ nhân của mình, hai nhóm bộ khúc đứng rải rác quanh đó đều mừng rỡ đi tới. Người hầu của Tiêu Đạo Thành lao nhanh đến nắm lấy cánh tay cậu, trầm giọng thông báo: “Tiểu lang, xảy ra việc lớn rồi, bên ngoài Ngô Sơn tự xuất hiện rất nhiều đạo tặc, lão phu nhân gọi người trở lại ngay.”

Gã vừa dứt lời, Tôn Phù cũng nói: “Tiểu cô, quả thật không ổn rồi, không biết bọn đạo tặc chui ra từ đâu, hình như đang nhắm vào Lan Lăng Tiêu thị thì phải. Bọn họ chặn hết mọi lối thoát, bao vây chúng ta ở trong chùa rồi.”

Cơ Tự kinh hoàng. Qua lời kể của Tôn Phù, nàng được biết phương trượng Ngô Sơn tự đã tập trung toàn bộ hòa thượng trong chùa lại, còn đoàn người của Tiêu lão phu nhân đang chuẩn bị nấu mình sau Phật tháp. Họ bắt được một kẻ nội gián trong đám người hầu của Tiêu thị, từ đó biết được đám đạo tặc này đúng là nhắm vào đoàn người của Lan Lăng Tiêu thị. Nhưng không may cho họ, bởi vì Ngô Sơn tự không phải ngôi chùa nổi tiếng, lại còn nằm ngoài thành Kiến Khang nên lúc này khách hành hương chỉ có mỗi đoàn của Lan Lăng Tiêu thị thôi. Còn tổng số bộ khúc họ dẫn theo cũng không đến hai trăm người, dù tính cả những hòa thượng khỏe mạnh cường tráng nữa cũng chưa tới ba trăm, mà đám đạo tặc thì có những năm trăm. Hiện tại, bọn đạo tặc đã phong tỏa tất cả các lối đi xuống núi, mọi người không có kế sách nào khả thi cả.

Đang lúc tỷ đệ Cơ Tự đi đến chỗ Phật tháp thì xa xa đã nghe thấy một tiếng kêu lên: “Có, có viện binh. Ta biết mấy ngày nay Tạ Thập Bát tiếng tăm lẫy lừng đang đi thăm bạn bè ở xung quanh đây. Bộ khúc của hắn lợi hại nhất, nếu Tạ Thập Bát tới thì nhất định có thể đánh đuổi đám đạo tặc kia rồi!”

Gần như cậu ta vừa dứt lời, tiếng nói khàn khàn của một người khác cũng truyền tới: “Dù là Tạ Thập Bát ở gần đây thì thế nào? Chúng ta căn bản không có cách nào báo tin cho hắn được”

“Đúng vậy, đúng vậy. Ta đã xem xét hết rồi, trong chùa này ngay cả chuông trống cũng chẳng có nữa là.”

“Rất nhiều chùa nổi tiếng đều sẽ có chuông, vậy mà Ngô Sơn tự này ngay cả cái chuông cũng không có.” “Cũng không thể truyền tin bằng bò câu hay các cách khác được.” “Đám đạo tặc đã chặn hết đường lên núi. Tuyệt nhiên chúng ta đã không còn cách để báo tin tới Tạ Thập Bát.” “Lần này chúng ta chết chắc rồi!”

Giữa tiếng kêu la liên tiếp, đột nhiên một giọng nữ êm tai truyền đến: “Ta có biện pháp!”

Mọi người đồng loạt quay lại, phát hiện người lên tiếng là một mỹ nhân đang được tỷ nữ dìu đỡ, đôi môi nhợt nhạt, gầy yếu tưởng chừng chỉ một cơn gió thổi qua là ngã. Mỹ nhân này đương nhiên là Cơ Tự.

Trong khi mọi người đều sững sờ thì Tiêu lão phu nhân cất lời: “Là Cơ tiểu cô sao? Lão thân từng nghe nói huynh muội Cơ thị đa mưu túc trí, có gì muốn phân phó xin Cơ tiểu cô cứ nói đừng ngại!”

Tiêu lão phu nhân nói vậy chẳng khác gì đang trao quyền cho nàng, xung quanh đều im phăng phắc chỉ trong nháy mắt.

Cơ Tự được Tần Tiểu Thảo dìu đi đến trước mặt mọi người: “Hiện tại đã là giờ Dậu, chẳng mấy chốc trời sẽ tối. Mục tiêu của đám đạo tặc đó là bao vây chúng ta, hôm nay tấn công thì không kịp, nếu bọn họ muốn ra tay thì chỉ có thể đợi đến sáng mai thôi!”

Thời này, ngoại trừ sĩ tộc thì hầu hết người còn lại đều bị suy dinh dưỡng, nên phần lớn đều bị bệnh quáng gà. Đặc biệt là đám đạo tặc kia chủ yếu xuất thân bản hàn, cho dù về sau bọn họ có được tắm rửa nhưng nơi này không có phòng tắm lớn, tuy cả rồi đã được trồng ở trung nguyên nhưng không phổ biến, vì vậy bệnh quáng gà của đám đạo tặc này còn nghiêm trọng hơn cả sĩ tộc. Cho nên khi Cơ Tự vừa nói đến điều này, mọi người đều suy nghĩ rồi gật đầu tặc tặc.

Đến đây, Cơ Tự lại nói: “Nếu đã xác định ngày mai bọn chúng mới tấn công, như vậy chúng ta sẽ có thêm thời gian lên kế hoạch!”

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt trời đã tối, thoáng chốc đêm đã khuya, rồi thoát cái trời đã sắp sáng!

Vào thời điểm chân trời phía đông hừng sáng, đột nhiên Ngô Sơn Tự bốc lên một trận hỏa hoạn cao ngút trời. Trong ánh sáng mờ mờ của buổi sớm mai, màu đỏ rực của lửa như nung đỏ cả vòm không, chẳng mấy chốc đã thu hút được sự chú ý của vô số người, trong đó có cả nhóm Tạ Quảng nữa!

Hiện tại đã là bình minh, ba hướng của Ngô Sơn tự đều có lửa cháy, duy nhất chỉ có hướng Tây thì không. Ngay bụi cỏ dại mọc phía sau viện, Cơ Tự ốm yếu đang được Tần Tiểu Thảo dìu đỡ. Bên cạnh nàng là ba mươi mấy tỷ phụ run rẩy, cất tiếng nghẹn ngào. Lúc này họ đều mặc xiêm y đẹp đẽ lộng lẫy nhất đứng quanh Cơ Tự.

Nhìn Cơ Tự cúi mặt, tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh, Tiêu lão phu nhân đứng sau nàng khàn giọng hỏi: “Cơ tiểu cô, cách này có thể thành công hay không?”

Cơ Tự còn chưa đáp lời bà, bởi vì cùng lúc đó phía ngoài đột nhiên truyền đến tiếng reo hò cổ vũ. Chỉ trong nháy mắt, cửa lớn sân viện bị người ta đá vỡ ra. Hơn năm trăm tên đạo tặc vác đao lớn và trường kiếm hùng hùng hổ hổ xông vào.

Giây phút đám đạo tặc này nhìn thấy mấy nữ tử xinh đẹp đều đồng thanh reo lên vui sướng: “Mẹ kiếp! Biết ngay bọn sĩ tộc này sợ chết mà!”, “Phi, dám đốt cả ba hướng nhưng mà không dám chết, sao không đốt hẳn bốn hướng luôn đi nhỉ?”

Bọn đạo tặc vừa tiến vào, Tiêu lão phu nhân và đám tiểu cô, tiểu lang Tiêu thị đang đứng rải rác xung quanh đều nơm nớp lo sợ lui về phía sau Phật tháp, chỉ có tỷ đệ Cơ Tự và ba mươi mấy tỷ phụ mỹ mạo ở nguyên hiện trường.

Thấy đám đạo tặc mặt mũi dữ tợn nhìn mấy mỹ nữ với vẻ thèm khát, những người bên cạnh Cơ Tự đã sợ hãi đến cực điểm, hét ầm cả lên rồi nhấc chân toan chạy trốn. Nhưng vì họ quá hấp tấp, hơn nữa do bị Cơ Tự động tay động chân nên những người này gần như vừa cất bước bỏ chạy đã ngã khụy xuống, vùng dậy đứng lên lại tiếp tục ngã. Cuối cùng cả đám đều nằm oặt trên mặt đất, gắng sức lết người về phía sau.

Trông cảnh tượng ba mươi mấy tỷ nữ xinh đẹp rủ người trên mặt đất cộng thêm mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc như Cơ Tụ cũng tái mặt lão đảo lui về sau đã khơi dậy hứng thú dâm tà của đám đạo tặc.

Ngay thời khắc tiếng hô “Bắt lấy họ” của tên thủ lĩnh đạo tặc vang lên, hơn năm trăm tên đạo tặc cất tiếng cười khà ồ, bất chấp lao về phía họ.

Nhưng đúng lúc này, khi chúng vừa xông vào viện thì mặt đất dưới chân sụp xuống, một hai trăm tên đồng loạt ngã xuống một cái hố rỗ sâu.

Biến cố này quá bất ngờ, thậm chí đám đạo tặc rơi xuống bấy chỉ kịp hét lên một tiếng. Trong cảnh hoảng loạn, đột nhiên từ hai bên bắn vô số mũi tên bén nhọn tới chỗ bọn chúng với tốc độ nhanh như chớp và mật độ dày đặc. Trong phút chốc, họ đã đánh bại một hai trăm tên đạo tặc một cách dễ dàng.

Mọi người đứng sau Phật tháp đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Trong tiếng niệm Phật của phương trượng, đám tiểu lang sĩ tộc đều ngơ ngác nhìn Cơ Tụ yếu đuối ngoài kia. Bọn họ hết nhìn Cơ Tụ lại nhìn sang Tiêu Đạo Thành, trong lòng đều nghĩ rõ là Tiêu Đạo Thành nói không ngoa, tỷ tỷ của y rất tài giỏi...

Thủ lĩnh đám đạo tặc kia là một gã thông minh, gã vừa thấy tình hình bất ổn đã đưa ra quyết định tức thì, quát lên: “Rút lui, rút lui mau!”

Bên này bộ khúc của Tiêu thị còn đang do dự không biết nên thừa thế xông lên không thì đám đạo tặc đã nối đuôi nhau rút ra khỏi viện.

Ngửa đầu nhìn ánh lửa và làn khói dày đặc mù trong chùa, gã thủ lĩnh đạo tặc nghiêng răng, cắn hận ra lệnh: “Chúng ta tạm thời lui ra ngoài trước, chờ tụ tập đủ nhân mã sẽ tiến công liều chết một phen với chúng! Hừ, Lần này ta sẽ giết sạch mấy con ả lả loi kia!”

Song, gã vừa dứt lời thì đột nhiên một mũi tên vun vút bay đến, cắm ngay giữa tim gã. Ngay lúc gã hét thảm ngã xuống đất, đám đạo tặc mới phát hiện không biết từ lúc nào, trên sườn núi đã xuất hiện một lang quân sĩ tộc mặc bạch y tuần tú vô song. Còn bộ khúc của lang quân sĩ tộc đó đã lặng lẽ tiếp cận bao vây toàn bộ bọn chúng rồi.

Cơ Tụ không hề nghe thấy tiếng kêu thảm thiết dưới sườn núi. Trong vòng vây của đám người Tiêu thị, sắc mặt nàng trắng bệch, người lạnh run như thể nàng chỉ nhìn những thi thể thêm một lát nữa sẽ té xỉu vậy.

Tiêu lão phu nhân luôn coi thường mấy kẻ thất phu, nhìn thấy tiểu cô Cơ Tụ yếu đuối “bệnh tật quán thân” nhưng vẫn cố sức cứu nguy, cuối cùng lại thành ra có hảo cảm.

Bà nín thở, cố gắng không nhìn những thi thể ngổn ngang kia nữa, quay đi lấy khăn tay che miệng, hiền hòa nói với Cơ Tụ đang tái mặt: “Hôm nay cũng may có cô ở đây.”

Rồi Tiêu lão phu nhân nói tiếp: “Ta thấy cô rất tốt, chỉ e trước đây Trần Quận Tà thị có hiểu lầm gì rồi. Sau này nếu gặp phải mấy kẻ hay nói nhăng nói xiên, lão nhất định sẽ phân trần giúp cô.”

Cơ Tụ lấy khăn tay che miệng, khẽ ho khan hai tiếng, nước mắt rung rung cảm ơn: “Tạ ơn lão phu nhân. Cũng tại Tà lang kia không có lương tâm, không màng sức khỏe tiểu nữ yếu ớt đã đưa thẳng đến Tương Dương. Sau này thấy cháu bệnh tật ốm yếu lại bỏ rơi tiểu nữ. Nhưng họ, họ cứ hết lần này đến lần khác...”

Mỗi khi có cơn gió thổi qua, nàng còn cố ý vờ rớt người lại vài lần.

Bỗng chốc đám người Lan Lăng Tiêu thị xung quanh nàng đều yên lặng như tờ, sau cùng có một tiểu cô run run gọi: “A, Thập Bát lang!”

Cơ Tụ chậm chậm quay người, nhìn Tà Lang đang đứng sau lưng nàng chưa tới năm bước, lẳng lặng dõi theo nàng..

Nhìn thấy sắc mặt chàng, e rằng chàng đã nghe hết những lời nàng cố ý thêu dệt cả rồi.

Cơ Tụ đột nhiên cúi người xuống ho sù sụ, mà lúc này đây Tà Lang vẫn yên lặng nhìn nàng nãy giờ cũng nhẹ nhàng cất bước đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 124: Quá bắt mắt cũng phiền

Tà Lang đi thong dong, trông có vẻ chẳng buồn quan tâm nhưng ánh mắt lại luôn nhìn Cơ Tụ. Chàng chưa từng được nhìn thấy dáng vẻ của Cơ Tụ hiện tại. Nàng đã đến độ dung nhan cực thịnh, giống như hoa hồng nở rộ trong đêm tối, quả thực đẹp lộng lẫy.

Tuy Kiến Khang có nhiều mỹ nhân, nhưng nếu đẹp đến mức như Cơ Tụ lại rất hiếm. Da dẻ trắng mịn, tư thái yếu điệu thướt tha, đẹp từ sợi tóc đến móng tay. Nhưng thứ đẹp nhất trên cơ thể nàng chính là đôi mắt phượng như chất chứa rất nhiều tâm sự sâu muộn, hút hồn người khác kia.

Tạ Lang đi tới đâu đều trở thành tiêu điểm của đám người, nhưng giờ khắc này ngoại trừ đám nữ tử ra, thì tất cả các lang quân nơi đây chỉ chú tâm đến mỗi Cơ Tự.

Đáng chú ý là nàng rõ ràng khỏe mạnh nhưng lại muốn giả bộ ốm yếu; song cuối cùng lại luôn cúi đầu nhìn lìa lâu, vẻ mặt toát lên nét giả hoạt trông vô cùng sống động.

Tuy đã đi rất chậm nhưng sau cùng chàng vẫn tới trước mặt Cơ Tự. Lúc này nàng đang khom người giả bộ ho khan đến đỏ ửng cả mặt, ánh mắt thâm lão liên trông càng trong veo thuần khiết.

Đột nhiên trong lòng Tạ Lang dâng lên cảm giác khó chịu. Chàng dừng lại trước mặt nàng, lẳng lặng nhìn Cơ Tự gian trá một hồi mới lấy một chiếc khăn tay ra, nhẹ nhàng đưa đến bên khóe môi Cơ Tự, đồng thời cất giọng ôn hòa: “Nàng lau đi.”

Ngay lúc chiếc khăn tay được đưa đến, Cơ Tự đột nhiên sững người. Nàng đứng im, cúi đầu nhìn chiếc khăn tay kia, sau đó chậm chậm ngẩng đầu nhìn chàng. Chỉ nhìn nhau trong thoáng chốc, Cơ Tự thu lại biểu cảm dư thừa trên mặt, không thèm nhận lấy khăn tay chàng đưa tới, làm bộ như không nhìn thấy, quay người đi đến chỗ Tiêu Đạo Thành: “A Đạo, chỗ này ngọt ngọt quá, theo tỷ ra ngoài một lát đi.” Dứt lời, Cơ Tự nắm tay Tiêu Đạo Thành bước qua cửa.

Tạ Lang bị phớt lờ chỉ cười trừ, không buồn để ý thu tay lại. Chàng chuyển mắt nhìn Tiêu lão phu nhân, lễ phép hành lễ với bà: “Trần Quận Tạ Thập Bát bái kiến Tiêu lão phu nhân.”

Dòng dõi môn phiệt như Trần Quận Tạ thị không phải dòng tộc mà Lan Lăng Tiêu thị có thể với tới được. Tiêu lão phu nhân không dám nhận lễ bái của Tạ Lang, vội vàng giờ hai tay đỡ chàng.

Hiếm khi được gặp Tạ Lang, Tiêu lão phu nhân cũng không biết phải làm gì. Dường như bà có chuyện muốn nói riêng nên đã cho đám tiểu bối bên cạnh lui ra. Sau một hồi hồi thăm vờn vào, Tiêu lão phu nhân mới nói mấy câu băng quơ: “Cơ thị nữ kia đúng là có duyên với Lan Lăng Tiêu thị chúng ta, đưa cháu Tiêu Đạo Thành thất lạc năm ấy cũng được nàng ấy nuôi suốt bao nhiêu năm, vẫn coi nó như đệ đệ ruột thịt.”

Nói tới đây, Tiêu lão phu nhân thở dài: “Bọn họ tỷ đệ tình thâm, lần này lão thân được dịp tiếp xúc với Cơ thị nữ, cũng cảm thấy nàng rất thân thiện. Hon nữa, Tiêu Dịch vô cùng có cảm tình với nàng, nhưng không biết Lan Lăng Tiêu thị ta có duyên phận được cưới Cơ thị về làm dâu không? Mặc dù nàng hơi lớn tuổi, danh tiếng cũng không được tốt lắm, nhưng nếu cưới nàng làm bình thân của Dịch Nhi, ta nghĩ Cơ đại lang và Dịch Nhi nhà ta đều hài lòng cả thôi...”

Tạ Lang thật không ngờ được rằng Tiêu lão phu nhân niệm nỡ như vậy là vì muốn dò la tin tức từ phía mình.

Mà mục đích của Tiêu lão phu nhân đúng như chàng nghĩ. Hiện tại Cơ thị có thể nói tuy là một thế tộc nửa vơi, còn có chút khoảng cách với Lan Lăng Tiêu thị nhưng nếu nhất định muốn cưới hỏi thì cũng sẽ không có ai dám cản trở. Huống chi ý của Tiêu lão phu nhân cũng có ý để Cơ Tự làm bình thân của Tiêu Dịch chứ không phải thiếp thất gì, chứng tỏ rất coi trọng nàng.

Mặc dù ở thời này không thịnh hành kiểu cưới bình thân, nhưng cũng không phải là không có. Từ thời Tây Tấn Đông Tấn đến nay, bởi vì chiến loạn liên miên hoặc thị tộc di chuyển đến nơi khác nên thường xuyên xuất hiện vấn đề thế thất của người nào đó trong thế gia bị lạc mất trong quá trình xuôi Nam. Sau đó vì chuyện con cái hậu đại nên khi đã ổn định ở cõi Nam, những thế gia đó không thể nào không lấy vợ tiếp. Mà sau khi đã cưới vợ mới, nếu thế thất trước kia trở lại thì sẽ trở thành chế độ hai người đều là thế tử chính thất, cũng chính vì điều này mà khái niệm bình thân chính thân ra đời.

Mà lý do Tiêu lão phu nhân đi hỏi Tạ Lang chuyện như vậy là bởi vì Cơ Tự đã từng là người mà Tạ Lang chọn. Cho tới nay, từ sau vụ chia tay đẩy Cơ Tự không có ai đến hỏi cưới là vì mọi người đều kiêng dè chàng, còn đang chờ xem ý của chàng thế nào. Trước khi Tạ Lang chính thức tuyên bố Cơ Tự có thể tự do cưới gả, những cá nhân và gia tộc bình thường sẽ không ai dám mạo hiểm đắc tội với Trần Quận Tạ thị, đặc biệt là Tạ Thập Bát, liều lĩnh cưới Cơ Tự cả.

Mà bây giờ chuyện đó đã qua được hơn nửa năm rồi. Trong khoảng thời gian này, Tạ Lang và Cơ thị nữ không còn qua lại với nhau, hơn nữa Cơ thị nữ vẫn còn là xử nữ. Cho nên Tiêu lão phu nhân vốn thương yêu cháu mình, và cũng có ý định tạo mối quan hệ giao hảo với Cơ đại lang nhân cơ hội hiếm có này dò xét ý Tạ Lang một phen.

Tạ Lang quả thực khá bất ngờ, trong thoáng chốc chàng không thốt nổi một lời. Hồi lâu sau, nhìn thấy lão phu nhân cùng mấy tỷ nữ đều đang mời mắt trông đợi mình, Tạ Lang khẽ hành lễ với Tiêu lão phu nhân, chọn bừa một cái cớ để tránh né vấn đề của bà rồi lui ra ngoài.

Khi Tạ Lang ra khỏi gian phòng, bên ngoài ánh nắng sáng rõ, nhóm hòa thượng cùng đám bộ khúc của Lan Lăng Tiêu thị vừa đánh đuổi được đám đạo tặc đều đang bận bịu thu dọn mọi thứ. Mà ngay gần đó, tỷ đệ Cơ Tự được đám lang quân lớn nhỏ bao quanh chật kín đến mức gió thổi không lọt.

Nhìn thấy Tạ Lang ra ngoài, nhóm Tạ Quảng đã xử lý tốt tàn dư bọn đạo tặc tiến lên nghênh đón. Dõi theo ánh mắt của lang quân nhà mình, Tạ Quảng khẽ bẩm: “Người của Tiêu thị và các cao tăng ở Ngõ Sơn tự đều mang ơn Cơ tiểu cô. Bọn họ nghe theo Cơ tiểu cô an bài, cả đêm thu gom củi, thừa dịp hừng đông đốt lửa cả ba mặt chùa. Ngọn lửa ngút trời kia có hai mục đích, một là báo động tới chúng ta, để lang quân có thể chạy tới cứu giúp, hai là làm cho bọn đạo tặc kia rối loạn tâm tư, cho là bên ta xảy ra biến cố nào đó, trong lúc bối rối chọn cách cứ tấn công trước đã. Về sau khi phát hiện sân viện duy nhất không bị cháy toàn là mỹ nhân, bọn đạo tặc bị mê muội tâm trí, ngã vào bẫy của Cơ tiểu cô đã cho đào từ trước.”

Tạ Quảng hơi dừng lại một chút mới nói tiếp: “Tổng cộng bộ khúc của Tiêu thị và hòa thượng chỉ đến ba trăm người, vốn không địch lại nổi năm trăm tên đạo tặc, thế nhưng nhờ có sự sắp xếp của Cơ tiểu cô, đám đạo tặc đã tổn thất mất ba trăm, số còn lại chưa đến hai trăm tên, nếu chúng ta không đến thì những người này cũng có thể ứng phó được. Cơ tiểu cô tài trí siêu việt, không trách được chỉ hơn nửa năm đã được bề hạ xem là trọng thần.”

Thật ra chuyện Cơ Tụ và Cơ Việt cùng là một người thì ngay từ lúc Cơ Tụ xuất phát từ huyện Kinh đến Kiến Khang đã nói cho Tạ Lang biết rồi. Lúc ấy Cơ Tụ đặt ra vài yêu cầu với Tạ Lang, trong đó ngoại trừ yêu cầu mong được Tạ Lang che chở thì một yêu cầu khác chính là nàng đã nói cho chàng biết, sau khi nàng đến Kiến Khang có lẽ sẽ phải giả trang thành huynh trưởng nhà mình để tiện bề hành tẩu, kính mong Tạ Lang giữ bí mật cho. Vì vậy Tạ Lang và nhóm Tạ Quảng đã sớm biết Cơ Việt chính là Cơ Tụ. Chẳng qua họ vẫn giữ lời hứa khi xưa, chưa từng tiết lộ cho bất kỳ ai thôi.

Trong khi Tạ Quảng thao thao bất tuyệt, Tạ Lang vẫn đứng im đấy, chấp tay sau lưng, lẳng lặng nhìn Cơ Tụ được nhóm lang quân vây quanh.

Vì cách khá xa và qua rất nhiều người, chàng không thể trông thấy biểu cảm của Cơ Tụ và cũng không nghe được tiếng nàng. Chẳng qua nhìn đám lang quân đang nhào nhào lấy lòng nàng kia, vậy mà chàng lại cảm nhận được hẳn là lúc này nàng rất dịu dàng, có lẽ nàng vẫn đang giả vờ liễu yếu đào tơ gió lay sẽ đổ, để càng nhiều người nhìn mình với ánh mắt tiếc thương.

Vừa hay lúc này ánh nắng ấm áp soi thẳng xuống từ trên cao, khiến cho hết thấy đều rạng rỡ hân hoan. Bấy giờ Tạ Lang mới nghe được tiếng cười của Cơ Tụ. Tiếng cười của nàng khê khàng và ngắn ngủi, đã lâu lắm rồi chàng mới nghe lại tiếng cười này.

Trong vô thức, Tạ Lang cất bước đi thẳng về phía trước, đi vào con đường nhỏ trong rừng cách Cơ Tụ không xa. Bước chân chàng hơi khựng lại, chàng nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mà tĩnh lặng dưới ánh mặt trời chói chang. Bất chợt Tạ Lang lại cảm thấy thật xa lạ, lại xuất hiện cảm giác buồn bực vô cớ trong lòng. Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, chàng lại tiếp tục cất bước bỏ đi.

Khi Tạ Lang ra khỏi cửa chùa, tất cả bộ khúc của Tạ thị đã tập trung lại đi theo chàng. Chẳng mấy chốc bóng chàng đã khuất bóng khỏi đường núi.

Trên con đường lớn chạy vào thành, không biết qua bao lâu, giọng nói êm ái của Tạ Lang truyền đến từ trong xe lừa: “A Quảng.” “Có thuộc hạ.”

“Cho người lan tin để những thế tộc kia biết, Cơ thị nữ vẫn còn qua lại với Tạ Thập bát, để họ hết hi vọng muốn cưới Cơ thị nữ về nhà đi!”

Mệnh lệnh của Tạ lang hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người, trong nháy mắt nhóm Tạ Quảng, Tạ Tịnh và Tạ Tài đều quay sang trần trối nhìn nhau. Tạ Quảng khê giọng khuyên nhủ: “Lang quân, sao vẫn chưa chịu buông tay?”

Lát sau, giọng nói khàn khàn của chàng loáng thoáng vang lên: “Cho ta thêm chút thời gian nữa, cho ta thêm chút thời gian nữa...”

Xảy ra chuyện lớn như vậy, ai ai cũng sức cùng lực kiệt. Sau khi ăn sáng trong chùa xong, Cơ Tụ và người của Lan Lăng Tiêu thị lần lượt lên đường trở về thành. Xe lừa chạy một hồi, khi tới đoạn ngã ba gần Kiến Khang, Cơ Tụ phát hiện lối rẽ bên kia cực kỳ náo nhiệt.

Nơi đó người và xe xếp nối đuôi nhau như một dãy rồng rắn. Bọn họ ăn mặc theo kiểu thương nhân, rõ ràng là từng hành khách riêng lẻ nhưng có tới năm sáu trăm người khiến cả con đường đều ồn ào hẳn lên.

Trong nháy mắt đoàn người Cơ Tụ cũng hào vào dòng người đông đúc. Nàng đang nhắm mắt nghỉ ngơi trong xe lừa thì chợt nghe bên ngoài vang lên trận tiếng reo hò. Mới đầu nàng còn không để ý, đến tận khi một câu nói lọt vào tai nàng: “Tỷ tỷ, quận chúa Thanh Dao ngựa mất quá, ả còn chưa định ra hôn ước với Cơ đại lang đã giống chồng khua chiêng vậy rồi, thật khiến người ta chán ghét!”

Quận chúa Thanh Dao ư? Tụ đứng ở đâu nhảy ra một quận chúa thế này? Hơn nữa, người kia còn nói quận chúa Thanh Dao có hôn ước với Cơ Đại lang là sao? Chuyện trọng đại như vậy sao người trong cuộc là nàng lại không hề hay biết thế nhỉ?

Lúc Cơ Tụ hồ dưng lại nghe ngóng thì phía ngoài truyền đến tiếng nói dịu dàng của nữ tử: “Muội lo làm gì? Muội không biết ả còn chưa xác định hôn ước với Cơ đại lang sao? Tuy nói ả là con nhà tôn thất, tuy lần này là người đầu tiên được phong làm quận chúa, cũng là lần đầu tiên được hoàng hậu nương nương triệu kiến, nhưng những điều đó không thể chứng tỏ được rằng ả có thể gả cho Cơ đại lang đâu.”

“Nhưng mà, nhưng mà, người của ả đều nói vậy mà...”

“Đó là ả nói thôi, tóm lại chuyện này muội lo cũng vô ích. Cơ đại lang phong độ tuấn tú, lại là người thần thông quảng đại. Cho dù bệ hạ muốn cưới thì từ cho chàng cũng sẽ không hoàn toàn phớt lờ cảm nhận của chàng đâu.” Một lát sau, người tỷ tỷ kia lại dịu dàng nói, “Tuy ta và muội không phải nữ tử tôn thất nhưng mẫu thân của chúng ta đều có xuất thân từ tôn thất. Lần này hoàng hậu nương nương gọi chúng ta tới Kiến Khang, điều đó chứng minh mỗi người chúng ta đều có cơ hội. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là muội phải không được rối trí làm ra chuyện ngu xuẩn.”

Cơ Tụ vừa nghe vừa tròn mắt há mồm. Nàng ngờ ngác nghĩ: Nghe giọng điệu của hai tỷ muội này, hoàng hậu vì lo hôn sự cho ta nên đã giống trống khua chiêng triệu kiến không ít tiểu cô rồi đấy mà.

Mới đầu nàng còn hơi thấy buồn cười, cho rằng cuộc nói chuyện ngoài kia quá đổi lạ kỳ. Nhưng chỉ chớp mắt, Cơ Tụ đã kinh sợ. Nàng đột nhiên phát hiện cái tài buồn thần bán thánh không hề có thật của mình nếu đứng trên vị trí của bệ hạ, bất kể thế nào người cũng muốn khống chế trong tay. Mà bây giờ, mấy nàng công chúa trưởng thành trong cung đều đã gả cho người khác, hoàng đế muốn lựa chọn vài tiểu cô ưu tú có giáo dưỡng tốt trong tôn thất hoặc nhánh họ gần, để lôi kéo hoặc khống chế anh tài trẻ tuổi như mình, chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra!

Càng nghĩ, Cơ Tụ càng kinh hoàng. Trong nháy mắt nàng nhớ tới hai vị công chúa đáng ghét thô lỗ mà mình từng gặp, quả thực có thể khiến mấy phò mã kia trải nghiệm cái cảm giác gọi là sống không bằng chết mà. Giây phút đó, người Cơ Tụ thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Sau nữa, nàng lại chợt nghĩ, cho dù những nữ tử tôn thất này không hề đáng sợ như vậy nhưng nàng cũng không thể cưới họ, vì thân phận thật sự của

nàng là nữ, làm sao mà cưới họ được cơ chứ, bại lộ thì sao!

Thế là suốt đoạn đường còn lại, Cơ Tự đều mặt ủ mày chau.

Trần Quận Tạ thị.

Xa xa thấy một phu nhân đang tươi cười đón đã ra chiều cung kính với Tạ Vương thị, Tạ Nhị Thập Cửu kinh ngạc hỏi: “Người đó không phải mẫu thân của Tiêu Dịch Lan Lăng Tiêu thị sao? Sao đến tìm Tam phu nhân làm gì?”

Gã quản sự cúi đầu, đáp lời Tạ Nhị Thập Cửu: “Bẩm Nhị Thập Cửu lang, nghe nói Tiêu Dịch vừa mất Cơ thị nữ, muốn cưới nàng làm bình thê, mẫu thân của Tiêu Dịch tới đây hỏi dò ý của Tam phu nhân ạ.”

Nói tới đây, gã quản sự kia lại cười: “Nghe nói Tiêu lão phu nhân, tổ mẫu của Tiêu Dịch vốn trước kia không đồng ý. Nhưng thấy con trai mình khó khăn lắm mới động chân tình với một tiểu cô, nên thừa dịp Tiêu lão phu nhân đến Ngô Sơn tự bái phật bèn lên đến đây hỏi thăm ạ.”

Tạ Nhị Thập Cửu không có lòng dạ nào mà suy nghĩ tại sao gã quản sự lại biết rõ chuyện này đến vậy. Hắn thẳng thốt đứng đấy, suy nghĩ chuyển dòng tới ngày Thập Bát huynh sử dụng thủ đoạn lừa gạt Cơ thị nữ lên thuyền đi Tương Dương, sau đó huynh ấy còn giả bệnh lừa Cơ thị nữ...

Mãi sau, Tạ Nhị Thập Cửu thàn thán một tiếng, hỏi: “Tam phu nhân trả lời thế nào?”

Quản sự kia đáp lại: “Tất nhiên tam phu nhân cầu còn không được. Mới vừa rồi Tam phu nhân còn nói với đám tỷ nữ, năm nay Cơ thị nữ có thể gả cho người khác thì càng tốt, chỉ có như vậy mới miễn được hậu hoạn.”

Tạ Nhị Thập Cửu nghe đến đó liền không muốn nghe tiếp, hất phất tay áo, thờ ơ nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Nỗi Bất An Của Chàng

Trở lại Kiến Khang, Cơ Tự vừa mới tắm rửa thay quần áo liền nhận được ý chỉ Hoàng hậu triệu kiến Cơ đại lang.

Đến rồi đây!

Cơ Tự âm thầm kêu khổ, suốt dọc đường nàng mặt mày ủ rũ. Trước đây chưa từng xảy ra chuyện tương tự như vậy, cho dù nàng đã vắt óc suy nghĩ nhưng cũng không tìm ra được cách nào. Thôi thì đến đâu hay đến đó vậy.

Nàng thay bộ huyền y, lần nữa biến thành Cơ Việt rồi dẫn theo mỗi Tàn Tiểu Mộc ngồi lên xe lừa rời đi.

Lúc tới hoàng cung, thái giám canh cửa thấy Cơ Việt tới, lập tức hơn hờ tiến lên chào đón. Đứng nghĩ Cơ Việt chỉ là một viên quan ngũ phẩm còn con, quyền lực thực sự của hắn nằm ở phía sau chữ “Su” kia kia. Trên thực tế, nếu không vì trước đó Cơ Việt chỉ là kẻ vô danh, thì với hai lần thể hiện khả năng tiên đoán của mình, có khi hắn đã được thăng lên làm quốc sư luôn rồi, đâu phải như bây giờ chỉ là một nửa quốc sư của Lưu Tống thôi đâu.

Cơ Việt rất quen thuộc với bố trí trong hoàng cung, đi thẳng một mạch đến ngự hoa viên.

Càng tới gần ngự hoa viên, những ánh mắt phía sau lùm cây, bụi hoa và đình đài bên cạnh đều đổ dồn về phía Cơ Việt càng nhiều. Thỉnh thoảng Cơ Việt chuyển mắt, thấy được vài đôi mắt vừa e thẹn vừa hoảng loạn như thỏ con. Trông mấy nữ tử váy áo lộng lẫy, Cơ Việt thầm nghĩ: Chắc hẳn mấy tiểu cô chi cần có liên quan chút xíu tới hoàng thất đều được mời vào hoàng cung cả đây mà.

Thậm chí không chỉ mấy tiểu cô nhìn lên mà còn có rất nhiều cung nữ cũng nhìn hắn với ánh mắt sáng rực, còn có người gan dạ cười bên lên với hắn nữa. Xem ra, hoàng đế hoàng hậu không chỉ chuẩn bị chọn thê tử cho hắn, mà luôn cả thiếp thất cũng định sẵn hết rồi.

Cơ Việt khẽ cau mày. Chẳng mấy chốc hắn đã đi tới ngự hoa viên, xa xa trông thấy một nhóm nữ tử quyền rũ đang ngồi quanh hoàng hậu và thái hậu, Cơ Việt đành phải cúi thấp mi. Sau cùng hắn phát hiện ra nơi đây còn mấy lang quân có độ tuổi xấp xỉ hắn thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Do dự một hồi, Cơ Việt cất bước vào trong ngự hoa viên.

Bên trong chỉ có tiếng cười lạnh lạnh của thái hậu, còn hoàng hậu và mấy vụ phi tử thì khá im lặng.

Cơ Việt vừa xuất hiện, xung quanh bỗng chốc an tĩnh như tờ, hàng loạt ánh mắt đều dồn về phía hắn.

Một hai tháng nay, danh tiếng Cơ Việt cực vang dội, và thứ thu hút đám tiểu cô nhất chính là khuôn mặt tuấn tú kia. Tiếp theo ưu thế lớn nhất của hân chính là thân phận hậu duệ của Hoàng đế, hân đã dựa vào thực lực của mình đưa gia tộc Cơ thị trở thành thế tộc trong tương lai. Chờ đến khi Cơ thị trở thành thế tộc thực sự, những tiểu cô đang ngồi đây đều không xứng với hân. Chỉ mỗi lúc này, họ mới có thể mượn danh tôn thất hoàng thất để giành được vị trí Cơ phu nhân mà thôi!

Cơ Việt hành lễ với thái hậu và hoàng hậu xong, tiếp đó được hoàng hậu ban ngôi. Mà đến tận khi hân ngồi xuống, đám tiểu cô vẫn im thin thít. Thấy họ như bị hấp mất hồn, hoàng hậu hơi buồn cười, nói với Cơ Việt: “Cơ khanh vừa tới, cả hoa viên này đã sợ tới mức không dám nở hoa nữa rồi!” Vừa mới nói xong câu đó, hoàng hậu lập tức cảm thấy câu nói của mình có vẻ đang so sánh với nữ tử, bèn vội vàng hắng giọng, cười tít mắt: “Nghe nói Cơ khanh và Tạ Thập Bát lang vừa gặp mặt đã giương cung bạt kiếm rồi à? Có thể đứng cạnh lang quân Thập Bát lang phong thái hơn người mà chẳng mấy may thua kém, Cơ khanh quả thực bất phàm!”

Gần như ba chữ Tạ Thập Bát được thốt lên, nhóm tiểu cô càng hưng phấn hơn.

Cơ Việt nủ mĩ, trả lời cung kính nhưng không kém phần lạnh nhạt: “Nurong nurong quá khen.”

Đúng lúc này, một tên thái giám bước nhanh tới, hành lễ rồi cất giọng the thé: “Quả nhiên Cơ đại lang ở đây. Nurong nurong, bệ hạ có việc gấp muốn phân phó Cơ đại lang đi làm.” Gã quay sang nói với Cơ Việt, “Cơ đại lang, bệ hạ có chỉ. Thái tử bỗng dưng không khỏe, Cơ Việt cử hành đại điển kén tài cho đất nước.”

Gi cơ? Cơ Việt sững sốt. Thời đại này còn chưa có khoa cử, việc tuyển chọn nhân tài luôn dựa theo cửu phẩm trung chính chế (1) dùng từ thời Ngụy Tấn. Có điều kể từ khi cuộc tiến cử nhân tài trở thành độc quyền của sĩ tộc, đương kim bệ hạ đã chẳng còn hứng thú với lễ chế này nữa. Người thành lập tứ đại học quán vốn dùng đề cử vũ ý chí của nhóm đệ tử hân môn có thiên phú, mang sức mình ra công hiến cho nước nhà. Mỗi khi đến kỳ tốt nghiệp, sẽ có một vài lang quân tài hoa nhất bấy giờ được hoàng thất đề ý, xem xét. Song Cơ Việt không ngờ rằng vinh hạnh đặc biệt này sẽ đặt lên vai mình.

(1) Trong xã hội nô lệ, quan chức chủ yếu đều do thế tập. Xã hội phong kiến dần dần đã hình thành phương pháp tuyển chọn quan chức. Thời Ngụy, Tấn, Nam Bắc triều, tuyển chọn quan chức bằng cách thực hiện “cửu phẩm trung chính chế” do chính quyền các địa phương tiến hành. Tiêu chuẩn để tuyển chọn quan chức theo “cửu phẩm trung chính chế” chủ yếu dựa vào hoàn cảnh xuất thân, vì thế, con em của các danh môn vọng tộc được chọn vào các bậc quan cao, những người xuất thân thứ dân nghèo hèn chỉ được chọn vào các bậc quan nhỏ.

Song thoáng chốc Cơ Việt cũng hiểu ra, sờ dĩ sau khi thái tử bị bệnh, hoàng đế gạt bỏ mấy vị hoàng tử, trực tiếp trao quyền hành cho hân, chắc hẳn vì khả năng tiên tri của hân rồi.

Cơ Việt vội vàng tiếp chỉ tạ ơn, sau đó rời đi trong ánh mắt lưu luyến của những nữ tử nơi đây. Nhưng hân chẳng hề lập tức đến tứ đại học quán mà là nhận lấy vài tài liệu về học sinh kỳ này bắt đầu nghiên cứu. Hân muốn nắm rõ các quy định của đại điển kén tài. Bởi vì đây là cuộc tuyển chọn hiền tài cho quốc gia liên quan đến cuộc đời của một người nào đó, vì vậy chuyện này phải hết sức thận trọng.

Nháy mắt đã ba ngày trôi qua! Cơ Việt không nghĩ rằng đại điển kén tài ở tứ đại học quán lại long trọng như vậy.

Khắp mọi ngõ đường ở Kiến Khang là biển người đông nghịt. Khác với cảnh ngựa xe như nước, sĩ tộc chiếm đa số của trước đây, hiện tại trên đường Kiến Khang đều là sĩ tử hân môn. Họ đều đến từ những gia đình nghèo khó trong thiên hạ, bởi có lẽ đây là một cơ hội tốt nhất để họ được đổi đời. Thế nên mới ùn ùn kéo nhau về đây như dòng thác lũ.

Trần Thái Xung vừa được đón trở về đi theo đoàn người của Tạ Lang, vừa vào thành đã thấy được cảnh náo nhiệt hôm nay. Chỉ nhìn giây lát hân đã hiểu được chuyện gì xảy ra, xúc động đến nỗi mắt hoe đỏ. Nhưng tính tình hân vốn khoáng đạt, chỉ bùi ngùi giây lát rồi tự cười mình vì cái tính đa sầu đa cảm, sau đó quay sang Tạ Lang, cảm khái nói: “Chỉ có cổ quốc là tốt, quang cảnh bao giờ cũng phồn hoa hơn, thật khiến người ta không thể không vui sướng.” Nói tới đây, hân kinh ngạc kêu khẽ một tiếng, “Tạ sao ngươi vẫn còn đứng đây? Lễ nào đại điển kén tài lần này không mời ngươi tới sao?”

Tạ Lang tức giận nói: “Không phải vì ta muốn đi đón huynh về nhà hay sao?”

Trần Thái Xung lại bật cười sang sảng. Nhìn cảnh những đầu người chỉ chít trước tứ đại học quán, lòng hân không khỏi chộn rộn. Thế là hân kéo Tạ Lang: “Đã mấy năm chưa thấy phong thái tài tử của cổ quốc, đi nào, chúng ta cũng đi xem một lát đi.”

Tạ Lang không ngăn cản hân. Hai người vừa nói chuyện vừa dẫn bộ khước đi về phía tứ đại học quán, nhưng khi đến nơi thì bỗng im lặng.

Nhìn theo ánh mắt của đám học sinh, khuôn mặt Trần Thái Xung ánh vẻ hoài niệm: “Vẫn là mấy lão già đó.” Trên chiếc xe lừa đang lái tới phía trước chính là đồng liêu ngày xưa của Trần Thái Xung, mỗi người đều là học giả nổi tiếng gần xa. Có điều sau khi vài vị trưởng giả đến đây, chiếc xe lừa tiếp theo vừa xuất hiện bỗng dấy lên tiếng reo hò inh ỏi.

Nhìn Trương Hạ Chi và Trần Tứ lang dần xuất hiện trong tầm mắt, Trần Thái Xung cười xòa: “Hai người kia cũng xứng coi là tài tử đứng đầu đại biểu cho thế hệ trẻ trong tầng lớp sĩ tộc sao?” Hân nhìn chằm chằm Tạ Lang chốc lát, tiếc nuối: “Ta nói này, sao ngươi không có tiền đồ vậy? Nếu không phải tại ngươi không ở đó, nào đến lượt hạng người chỉ biết vẽ tranh treo ghẹo mỹ nhân lên đài chứ?”

Hân vừa dứt lời, Tạ Lang thật sự dở khóc dở cười.

Sau khi mọi người đến cả rồi nhưng không hề tiến vào học quán, mà đi thẳng tới Tư Biện đường.

Trần Thái Xung cũng kéo Tạ Lang đi theo mọi người.

Những học giả kia và Trương Hạ Chi, Trần Tử Lang cùng nhau ngồi xuống, nhóm học sinh mỗi người đều có vị trí riêng của mình. Cuối cùng tất cả ánh mắt đều trông về phía chỗ chủ tọa đang trống rỗng, chờ người của hoàng thất phái đến.

Ngay trong lúc tất cả mọi người đều nghiêm túc yên lặng đứng chờ, phía sau truyền đến tiếng bước chân rầm rập chinh tề.

Trong nháy mắt, tiếng bước chân kia từ phía gian bên hông truyền đến chính điện. Tiếp nữa, mọi người đều được chứng kiến cảnh một người mặc huyền y đi đến giữa vòng vây của hơn một trăm cấm vệ quân.

Gần như vừa nhìn thấy khí thế át người của đối phương, nhóm hàn môn đều nghiêm chỉnh hẳn lên. Trong lúc mọi người khom mình hành lễ thì nhóm Trương Hạ Chi và Tạ Lang đều tròn mắt ngạc nhiên, không dám tin nhìn về phía trước.

Lang quân tuần tú mặc huyền y kia chậm rãi đi tới ghế chủ tọa. Hắn phát tay ra hiệu cho cấm vệ quân lui ra sau, rồi quay đầu thản nhiên nhìn đám người đang chết lặng, hồ hững cất giọng: “Có thể bắt đầu được rồi.”

Viên Thanh sững sốt bước ra, trầm giọng hỏi: “Cơ đại lang, chuyện này là sao?”

Đám học sinh xung quanh đều sững sờ, những học giả đến từ vùng khác nghị luận: “Cơ đại lang ư? Không phải thái tử điện hạ chủ trì sao?”, “Tên Cơ đại lang này là ai?”...

Trong tiếng bàn tán xôn xao, Cơ Việt ngồi trên ghế chủ tọa, ánh mắt sắc lạnh nhìn xung quanh một vòng, rồi hắng giọng ra hiệu cho mọi người yên lặng.

“Ta tên Cơ Việt, phụng chỉ bệ hạ đến đây chủ trì đại điển kén tài lần này!”

Bất kể giọng điệu hay là thái độ của Cơ Việt đều toát lên vẻ điềm nhiên, nhưng không hiểu sao mọi người chỉ cảm thấy hắn rất nghiêm túc. Sau một hồi thì thăm to nhỏ, những người đó đã biết được thân phận “quốc sư chân chính” của Cơ Việt, thế là ánh nhìn hắn cũng trở nên kính nể.

Thấy mọi người không còn thắc mắc về thân phận mình nữa, Cơ Việt khẽ gật đầu, quay sang nghiêm trang nói với mấy vị trưởng giả: “Đại điển kén tài lần này, bệ hạ đặt kỳ vọng ở chư vị rất nhiều, Cơ mỗ ở đây chẳng qua là lắng nghe ý kiến mọi người, kính mong các vị cứ thực hiện chức trách của mình đừng cả nể nhún nhường!”

Ý hắn là, lần này cho dù hắn có tới đây thì quyền quyết định thật sự vẫn ở mấy vị trưởng giả, cho nên họ phải nhớ kỹ trách nhiệm của mình.

Cơ Việt vừa dứt lời, mấy vị trưởng giả đều nghiêm túc đáp vâng.

Tới lúc này, đại điển kén tài chính thức bắt đầu. Nhìn một vị trưởng giả lấy ra đề thi, Trần Thái Xung quay đầu nhìn Tạ Lang. Giờ phút này Tạ Lang đang khoanh tay trước ngực, ung dung đánh giá Cơ đại lang. Tuy động tác của chàng đều toát lên sự nhàn nhã nhưng Trần Thái Xung nhận thấy gương mặt Tạ Lang hơi sượng cứng.

Lát sau, cuối cùng hắn cũng không nhịn được nữa bèn hỏi: “Người quen Cơ đại lang này sao?”

Lại chốc lát sau Tạ Lang mới khẽ đáp: “Ừ, có quen.”

Trần Thái Xung và Tạ Lang là bạn chí cốt nên thừa hiểu ý nhau rồi. Nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Tạ Lang, Trần Thái Xung kinh ngạc hỏi: “Sao vậy, người có thù oán gì với hắn à?”

Tạ Lang quay mặt đi, chậm rãi lắc đầu, không đáp lời. Sau cùng vẫn quay lại nhìn chăm chăm vào Cơ Việt.

Chàng nghĩ, nếu như không phải chàng là người biết rõ hết thảy, tuyệt đối sẽ không tin mỹ nam huyền y mang phong thái uy nghiêm như bậc trưởng giả trước mặt này lại là một nữ tử đầu. Rồi chàng lại nghĩ, ngay cả đại điển kén tài quan trọng như vậy hoàng đế cũng giao cho Cơ Tự chủ trì đã đủ chứng minh hoàng đế tin nhiệm nàng đến nhường nào.

Không gian trong Tư Biện đường rất lớn, mấy cánh cửa sổ được mở thông thoáng. Lúc này Cơ Tự đang ngồi trong vầng sáng chói lóa.

Đây là một Cơ Tự mà Tạ Lang chưa bao giờ thấy, nàng ngồi nghiêm chỉnh tắp, vẻ mặt lãnh đạm, thần thái nghiêm nghị, mắt phượng hơi xếch toát lên sự bình tĩnh và cơ trí khiến người ta không dám coi thường. Chàng không tài nào liên tưởng nổi dáng vẻ hiện tại của nàng với thân phận nữ nhi yếu điệu kia được.

Dù như thế, nàng vẫn đẹp như tranh vẽ, nhưng cũng đồng thời vô cùng xa lạ. Dường như trái tim của nàng đã trở nên chai sạn, nàng chỉ dựa vào sức lực bản thân đã có thể chống đỡ được cả vòm trời cho riêng mình. Mà chàng, dù bất kể là quá khứ hay tương lai, từ nay về sau đã không còn là điều quan trọng trong cuộc đời nàng nữa. Tiểu cô mệnh mai xanh xán từng nhìn chàng si mê năm nào đã đứt khoát quay người, càng chạy càng xa từ lúc nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Thái độ

Dù ngày ấy Tạ Lang buông tay trước, rồi biến mất khỏi cuộc đời nàng, nhưng trong vô thức, chàng chưa từng nghĩ tới sau này sẽ ra sao. Bởi vì xưa nay bất kể chuyện gì trên thế gian này, chỉ cần chàng muốn là sẽ được; chỉ cần chàng quay đầu lại thì mọi thứ vẫn luôn đứng yên đấy chờ chàng bất kể lúc nào.

Xưa nay muôn hồng nghìn tía, trăm hoa đua nở trên thế gian này đều chờ chàng đưa tay ngắt lấy mà thôi. Mọi thứ với chàng đều chỉ như một thói quen, nhưng giờ khắc này, lần đầu tiên Tạ Lang cảm thấy hoang man đến thế...

Chàng ngoảnh đầu nhìn Cơ Việt ngồi trên ghế chủ tọa. Khuôn mặt kia quá mức tuần tú, đáng vẻ và cử chỉ còn uy nghiêm bình tĩnh hơn rất nhiều con cháu danh gia vọng tộc nào ở đất Kiến Khang này khiến chàng nhìn đến ngây dại.

Cuối cùng, Tạ Lang cũng hiểu ra tại sao chàng lại hoảng loạn như vậy rồi. Bởi vì Cơ Việt lúc này đã hoàn toàn biến mình trở thành nam nhân. Giống như những nam tử bình thường trên thế gian, hẳn đang gầy dựng sự nghiệp, đang phấn đấu lưu danh sử sách. Khóa chặt lòng mình, không muốn đón nhận chuyện nhi nữ tình trường, cũng không coi chuyện gia đình con cái là điều quan trọng nữa.

Đây là lần đầu tiên chàng ý thức được nữ tử mà chàng từng để tâm, từng vô thức xem nhẹ đã không còn muốn dựa dẫm vào chàng, và bất cứ kẻ nào nữa hết. Nàng đã đẩy chàng ra khỏi cánh cửa lòng của mình rồi!

Nhìn thấy Tạ Lang sắc mặt không tốt, Trần Thái Xung đứng bên khê hỏi: “Thập Bát lang, ngươi không thoải mái sao?”

Tạ Lang chậm rãi lắc đầu. Chàng ngẩng mặt nhìn bức cao, lát sau mới nói: “Nếu như một người biết rõ con đường phía trước là nguy hiểm, không chỉ bị tội khi quân chém đầu, mà còn bị kẻ thù chính trị ám sát, hoặc cũng có thể vì tội giả thần giả quỷ mà bị nấu trong vạc đồng. Dù cho may mắn sống được cũng phải trải qua ngàn vạn hiểm nguy, nhưng họ vẫn không hề chùn bước trước gian nan. Thái Xung, huynh nói người này đang mong muốn điều gì?”

Lúc nói câu này, giọng Tạ Lang đặc biệt trầm thấp, trong đầu chàng chỉ hiện lên hình ảnh nữ tử với vẻ mặt lạnh lợi, nhẹ nhàng tựa vào đùi chàng, nói rằng muốn ôm bắp đùi vàng của chàng. Rõ ràng cô nương kia vẫn luôn cầu xin được sống an ổn, rõ ràng lúc nàng ngẩng đầu nhìn chàng đều luôn hân hoan vui sướng, lệ thuộc chàng, nhưng vì sao cuối cùng lại đi đến bước đường này?

Câu hỏi của Tạ Lang khiến Trần Thái Xung lạ lùng, hẳn quay lại nhìn Tạ Lang, ngẫm nghĩ giây lát mới nói: “Đại trượng phu trong thiên hạ không phải đều nghĩ vậy sao? Đòi người có bao giờ được thuận buồm xuôi gió, lúc sống thì phải sống thật huy hoàng, lúc chết thì phải chết cho thật thoải mái chứ.”

Tạ Lang lắc đầu, khàn giọng nói: “Ta biết nàng ấy muốn có được điều gì, nàng muốn có tôn nghiêm, muốn mọi người phải ngược nhìn nàng.” Rồi chàng nhắm mắt lại, “Thái Xung, ta hơi khó chịu, đi trước đây.” Dứt lời chàng hạ thấp đầu lập, quay người lui ra.

Đến khi tới cửa đại điện, Tạ Lang không nhận được từ từ quay đầu lại. Ngay khoảnh khắc chàng vừa quay đầu, trùng hợp Cơ Việt dường như cảm ứng được, cũng ngẩng đầu nhìn về phía chàng.

Trong thoáng chốc nhìn nhau, Tạ Lang lập tức hiểu ra, cho dù ở trong biển người tấp nập, cho dù chàng có đội đầu lập che kín khuôn mặt chẳng nữa thì nàng vẫn nhận ra chàng. Đúng rồi, xưa nay nàng luôn thông minh, luôn hiểu chuyện như thế. Lần nào nhìn chàng cũng đọng đầy yêu thương, mặc kệ chàng rời đi bao lâu, bất kể chàng đi tới nơi nào, lúc tạm biệt nàng luôn nhìn chàng như vậy. Quá lắm nàng mới nói với chàng một câu rất nhỏ nhẹ, “Lần này A Lang đi lâu quá.”

Nàng từng quyến luyến và dựa dẫm chàng như vậy, ngay cả bản thân nàng cũng không nhận ra được điều đó...

Nghĩ đến đây, Tạ Lang quay người, sải bước ra ngoài.

Nhóm Tạ Tịnh đang chờ ngoài phố, thấy lang quân nhà mình đi ra, họ lắng lặng tới đón, sau đó vây quanh Tạ Lang lên xe lừa về phủ.

Chỉ chốc lát đã đến cổng Trần Quận Tạ thị ở Ô Y Hạng. Vẫn theo quy củ, khi trưởng tử về phủ cửa chính phải rộng mở, xe chàng chạy thẳng đến sân viện của mình.

Xa xa thấy Thập Bát đệ hào hoa phong nhã đi trong vòng vây của bộ khúc và người hầu, Tạ Vương thị đang đi trên hành lang nở nụ cười tươi rói.

Thị phát tay, sai một người hầu: “Mau, đi báo cho Thập Bát lang biết việc mẫu thân của Tiêu Dịch đã tới đây hỏi thăm đi.”

Người hầu kia lập tức chạy đi, đứng ở góc hành lang chờ Tạ Lang đi đến. Gã cung kính nhìn lang quân nhà mình rồi cúi đầu thưa: “Bẩm Thập Bát lang, hôm qua mẫu thân lang quân Tiêu Dịch của Lan Lăng Tiêu thị đã tới đây hỏi thăm Tam phu nhân về hôn sự của Cơ thị nữ ạ.”

Gần như ba chữ “Cơ thị nữ” vừa thốt ra, Tạ Lang liền sửng người.

Gã người hầu kia lại bẩm tiếp: “Tiêu phu nhân nói muốn cưới Cơ thị nữ làm bình thê cho Tiêu Dịch. Tam phu nhân đã trả lời, Cơ thị nữ đã không còn có quan hệ gì với Thập Bát lang từ lâu rồi, Lan Lăng Tiêu thị muốn cưới thì cưới đi.”

Gã nói tới đây, chờ lâu lắm không thấy động tĩnh gì bèn ngẩng đầu lên tò mò nhìn. Thấy rõ biểu cảm của Tạ Lang thì chợt kinh hoàng, vội vã cúi đầu xuống.

Không biết bao lâu sau, gã nghe được tiếng nói của Tạ Lang truyền đến: “Cầm bái thiếp của ta đến Lan Lăng Tiêu thị, chuyển lời cho Tiêu phu nhân rằng Cơ Tụ vẫn là người của Tạ Thập Bát ta.”

Gã người hầu kia kinh hãi, ngẩng phắt đầu lên nhìn Tạ Lang, thảm lo ngay ngáy: Nếu chuyển lời này tới Lan Lăng Tiêu thị chẳng phải tát vào mặt Tam phu nhân hay sao?

Lúc này, Tạ Lang quay đầu lại, ôn hòa nhìn người hầu kia: “Sao vậy, ngươi không muốn đi à?”

“Không, không phải!” Gã người hầu kia rùng mình, vội đáp: “Tiểu nhân lập tức đến Lan Lăng Tiêu thị ngay ạ!”

Chàng khề “ừ” một tiếng rồi tiếp tục cất bước. Đến khi bóng dáng chàng khuất dạng, gã người hầu vẫn còn đứng ngây ra như phỗng. Gã do dự hồi lâu, cuối cùng cắn răng quyết định cầm bái thiếp của Tạ Lang ra ngoài.

Chẳng qua lúc tới cửa, nhìn thấy nhóm Tạ Quảng phía xa, gã bèn chạy tới cầu cứu. Sau một hồi kể lể, gã lấy tấm thiếp mời kia ra, ủ rũ hỏi: “Mấy vị lang quân, các vị nghĩ chuyện này nên làm thế nào cho phải đây?”

Ngược lại nhóm Tạ Quảng khá im lặng, lát sau Tạ Quảng mới từ từ nói với gã người hầu vẫn lo sợ nãy giờ: “Lang quân là kiểu ngoài mềm trong cứng, một khi quyết định dù khó cỡ nào cũng sẽ làm cho bằng được. Nhưng trong chuyện này lòng người luôn bất cam nên vẫn canh cánh không nguôi.” Rồi hần quay đầu, thờ dài ngao ngán, “Haiz, nghiêm trọng rồi đây.”

Bọn Tạ Tài bên cạnh đều gật đầu, lát sau Tạ Tài mới hỏi nhỏ: “Vậy giải quyết sao bây giờ?”

Tạ Quảng yên lặng một hồi rồi thờ dài. “Lần trước lang quân còn nhắc đến câu châm ngôn của Dương Công: chuyện đời tám chín phần là không như ý. Thế đạo hiện nay, nếu người không bỏ được vậy thì chúng ta hãy giúp người một chút đi.” Dứt lời, Tạ Quảng cất kỹ bái thiếp, quay người ra cổng.

...

Việc Cơ Việt thay thế Thái tử cử hành đại điển kén tài xem như đã thay hoàng đế chiêu cáo với thiên hạ mình rất được ngài coi trọng, nên dù hần có phát biểu ý kiến gì trong đại điển hay không đều chẳng sao.

Song trên thực tế, Cơ Việt cũng có trao đổi cùng mấy trưởng giả đôi điều, hần lập tức phát hiện những người này đều là kiểu nho gia điển hình, xem nặng triết lý Trung Dung, không thích đám thế hệ trẻ tranh cường hão thắng chút nào. Nghĩ lại, Cơ Việt dứt khoát ngồi làm cảnh, im lìm nhìn đám học sinh thể hiện.

Sự thật Cơ Việt trầm ổn cùng với việc không “nói phán xét linh tinh” càng khiến rất nhiều học giả uyên thâm được bề hạ tín nhiệm lâu năm này sinh hảo cảm.

Thoáng chốc, một ngày đã trôi qua. Sau khi cáo biệt mấy vị trưởng giả, Cơ Việt rời khỏi Tư Biện đường, đi giữa vòng vây của Cẩm Vệ quân tới xe lừa của mình, chào từ biệt họ rồi quay người chui vào xe. Bấy giờ đột nhiên bốn phía xung quanh bùng nổ tiếng hoan hô của đám tiểu cô, khiến hần kinh ngạc quay đầu lại.

Trên đường cái đối diện, nhóm tiểu cô không biết đã đợi bao lâu, gương mặt người người đỏ ửng, hai mắt sáng rỡ. Còn Cơ Việt thì lại loáng thoáng cảm thấy hình như lần này ánh mắt đám tiểu cô nhìn hần kích động và nóng bỏng hơn xưa rất nhiều.

Ngay lúc Cơ Việt quay đi, định khom người chui vào xe lừa thì phía sau truyền đến giọng nói của Trương Hạ Chi: “Tạ hạ có việc muốn hỏi Cơ đại lang.”

Cơ Việt chậm rãi quay đầu lại. Trương Hạ Chi phe phẩy quạt giấy thông dong đi tới, đám tiểu cô đang khát khao nhìn Cơ Việt càng trở nên kích động hơn, có nhiều người còn vui mừng tí tởn, luôn miệng gọi tên Cơ Việt và Trương Hạ Chi.

Trương Hạ Chi đã sớm quen với tình cảnh này, gã không quay đầu lại, đi thẳng về phía Cơ Việt, còn cách một cánh tay thì dừng lại, ngẩng đầu đánh giá Cơ Việt từ trên xuống dưới.

Không chỉ có thế, cả ngày hôm nay gã đều dồn hết sự chú ý của mình lên người Cơ Việt. Không đúng, phải nói thế này, dạo gần đây, Cơ Việt đã tình cờ gặp Trương Hạ Chi rất nhiều lần trên đường, lần nào Trương Hạ Chi cũng nhìn hần đắm đắm. Giờ phút này đối mặt với dáng vẻ sẫm soi của y, Cơ Việt tất nhiên đã không còn sợ hãi đứng im thít như xưa nữa.

Hai người cứ thế lẳng lặng nhìn nhau, Trương Hạ Chi bật cười sang sảng: “Đại lang Cơ gia, không biết hiện tại muội muội Cơ Tụ của ngươi có khỏe không?”

Gã vừa nói, ánh mắt vừa liếc qua phần hầu kết hoàn hảo của Cơ Việt lần thứ mười ba. Cơ Việt biết tông gã đang hoài nghi mình, nhưng vì bản thân hóa trang quá hoàn hảo, hơn nữa gã vẫn tin rằng Cơ Tụ thật sự có huynh trưởng nên không dám thăm dò trắng trợn.

Tuy nhiên thực tế, từ lần Cơ Tụ bị Trương Hạ Chi vạch trần màn giả trai đến giờ cũng đã hai ba năm rồi. Hai ba năm với thiếu nam thiếu nữ đương độ dậy thì sẽ có thay đổi vô cùng to lớn, huống chi Cơ Việt lại cực kỳ có thiên phú về trang điểm. Năm xưa được Trương Hạ Chi tặng quyển “Tướng Cốt lộn”, hần chẳng những đã đọc hết sạch, mà còn cao siêu nghĩ ra được nhiều điểm sáng tạo áp dụng cho mình. Nói cách khác, hiện tại về vấn đề hóa trang thay hình đổi dạng, Cơ Tụ đã đạt đến trình độ bậc thầy, Trương Hạ Chi không thể dễ dàng nhìn thấu được đâu.

Đối mặt với sự thăm dò của gã, Cơ Việt cau mày đáp lời: “Xá muội rất tốt, có điều thân thể muội ấy không khỏe, không thích ra ngoài.” Nói tới đây, Cơ

Việt chấp tay chào Trương Hạ Chi, cười nhạt: “Trước kia xá muội hơi bướng bỉnh, cũng mấy lần làm phiền đến Trương huynh, mong huynh dài dũa để bụng. Quyền sách huynh dài tặng cho tiểu muội ta, tiểu muội đã có ý trả lại nhưng có lẽ nhiều việc quên mất, chờ Cơ Việt về phủ ắt sẽ phái người đưa đến quý phủ.” Quyền sách mà Cơ Việt nói dĩ nhiên là “Trướng Cốt luận” kia rồi.

Nhìn Cơ Việt thoải mái nói ra “Trướng Cốt luận”, Trương Hạ Chi bối rối nhìn hẩn, thầm nghĩ” Xem ra huynh muội này đúng là hai người thật rồi. Đúng rồi, đúng rồi, có lẽ năm đó Cơ tiểu cô nghịch ngợm, giả trang thành huynh trưởng ra ngoài chơi đùa đây mà.

Nghĩ vậy, Trương Hạ Chi cũng thôi, gãi bật cười nói khách khí: “Chỉ là một quyển sách còn con thôi, đã tặng cho lệnh muội rồi sao còn lấy lại làm gì.”

Gãi thoáng ngập ngừng, nhớ đến ngày Cơ Tự ăn mặc trang điểm như công chúa thời Tần, đứng giữa ba mươi chín bài vị đế vương, lòng không khỏi chộn rộn, lập tức ă nói khép nép: “Ta có ý muốn cầu hôn muội muội người làm quý thiếp, không biết Cơ huynh nghĩ thế nào?”

Cơ Việt chỉ cười nhạt, vẻ mặt lạnh lùng không thay đổi, cất giọng hồ hững: “Đa tạ Trương huynh coi trọng xá muội. Có điều tính tình xá muội trước giờ quật cường, có lẽ cả đời này sẽ không gả cho ai đâu.” Cơ Việt ngược mắt: “Hôm nay ta đã có đủ khả năng che chở cho muội ấy, sau này muội muội của ta có thể gả cho một người hoàn toàn bình thường nhưng nhất định phải kính nể yêu nể, toàn tâm toàn ý với nàng, sẽ không nạp thêm thiếp thất. Cho nên, chuyện cưới gả, sau này mong Trương huynh đừng nhắc lại nữa.”

Nói tới đây, Cơ Việt khẽ ra lệnh cho Tần Tiểu Mộc: “Đi thôi.”

“Vâng!”

Xe lừa từ từ lăn bánh, lạnh đậm lướt ngang qua người Trương Hạ Chi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Bẫy Rập

Xa xa nhìn thấy xe lừa Cơ Việt chạy tới, đám tiểu cô đều rướn cổ ngóng trông. Hơn nữa bởi vì thân phận của Cơ Việt đặc thù, người vây quanh ngấm hẩn còn nhiều hơn cả Trương Hạ Chi.

Nhìn về phía nhóm tiểu cô mặt đỏ bừng phấn khích, mắt sáng rực hau háu, Cơ Việt hồ hững dòi mắt đi.

Ngay lúc này, giọng Tần Tiểu Mộc vang lên từ phía trước: “Đại lang, hình như đằng trước có mấy chiếc xe lừa va chạm nhau, đường bị tắc rồi.”

Cơ Việt = nhìn phía trước rồi gật đầu nói: “Đánh xe gọn sang một bên đi.”

Sau khi xe lừa đã đỗ bên rìa đường, ngay lúc Cơ Việt được Tần Tiểu Mộc đỡ xuống xe thì đột nhiên vang lên tiếng hét kinh hoàng của một nữ tử. Âm thanh này truyền đến từ phía đối diện Cơ Việt, hẩn vội ngẩng đầu nhìn, thấy được một tiểu cô ăn mặc lộng lẫy, đang bị một đám người chen chúc xô đẩy, không đứng vững ngã nhào về phía mình.

Tiểu cô này cực xinh xắn, lúc nàng ta yếu điệu ngã xuống, đôi mắt trong veo như hồ nước mùa thu vừa hay nhìn Cơ Việt với vẻ bối rối. Thấy hẩn nhìn mình, tiểu cô kia chợt ửng hồng hai má. Vị trí nàng ta ngã xuống khéo sao lại ngay trước mặt Cơ Việt, thậm chí hẩn không cần tiến lên, chỉ vươn tay ra là đã có thể đỡ được nàng ta rồi.

Tất cả người xung quanh nhìn màn này đều cảm thấy buồn cười. Ai ai cũng chờ mong Cơ Việt đỡ lấy tiểu cô duyên dáng kia.

Thời đại này, đạo đức không khác khe cho lắm, một nam nhân chẳng qua đỡ một nữ tử yếu ớt bị ngã sẽ không liên lụy đến mức phải chịu trách nhiệm cưới họ. Nhưng mọi người không ngờ, Cơ Việt vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt đứng yên, hẩn hoàn toàn mặc kệ để cho mỹ nhân kia ngã xuống, và cũng không có ý định đưa tay ra đỡ.

“Phịch” một tiếng, tiểu cô kia đã ngã oặt trước chân Cơ Việt.

Thấy Cơ Việt vẫn còn thờ ơ đứng yên, ánh mắt nhìn tiểu cô kia lạnh lùng như nhìn vật chết, xung quanh bỗng sôi trào: “Cơ đại lang này quả thật mặt lạnh mà lòng cũng lạnh”, “Đỡ một chút thì có sao, Cơ đại lang quá đáng thế.”, “Đúng vậy, Cơ đại lang đúng là loại lòng dạ sắt đá.”, “Tóm lại không thể nào bì kịp Trương Hạ Chi..”

Bốn phía xôn xao bàn tán, lúc họ nhìn tiểu cô kia nước mắt rung rung ngẩng đầu, tiếng nghị luận càng lúc càng sôi trào.

Đối mặt với ánh mắt chỉ trích của đám người xung quanh, vẻ mặt Cơ Việt vẫn bình lặng như nước, chỉ thờ ơ nhìn tiểu cô kia. Nhưng lúc này không ai chú ý tới Cơ Việt đã chuyển mũi chân, giẫm lên một góc xiêm y của nàng ta.

Tiểu cô kia xấu hổ vội giải thích với mọi người: “Không, không phải thế, do ta sơ ý thôi, không liên quan gì đến Cơ đại lang đâu.” Tức khắc, nàng ta quay

lại, ngượng ngùng nhìn Cơ Việt, rồi quát lớn tiếng: “Các người không được phép nói Cơ đại lang là người lòng dạ sắt đá!”

Ấy rồi nàng ta mới vội vàng đứng lên. Nhưng ai ngờ, “xoẹt” một tiếng, làn váy thêu mây trời của tiểu cô kia bỗng dưng rách toạc, lộ ra chiếc yếm màu tím cùng với hơn nửa cánh da thịt trắng nõn trước ngực.

Biến hóa này xảy ra quá đột ngột, hơn nữa Cơ Việt chỉ thoáng giẫm chân lên rồi lảng lạng nhấc ra ngay. Cho nên mọi người chỉ thấy được cảnh tiểu cô kia xấu hổ phân bua cho Cơ Việt, rồi ngay lúc đứng lên thì váy nàng ta cứ thế rách toạc một cách tự nhiên, đến nỗi lộ cả nửa bầu ngực.

Khắp nơi đều yên lặng như tờ. Không biết bao lâu sau, tiểu cô kia giật mình tỉnh táo, nàng ta vội vàng che hai tay trước ngực, nước mắt lã chã tuôn rơi. Song lúc này đây, tiểu cô tỏ vẻ đáng thương cho mọi người thấy chẳng có một ai đồng tình thương hại.

Sau một hồi yên tĩnh kì dị, một phụ nhân khẽ nói: “Áo váy của tiểu cô này trông có vẻ đẹp để đây nhưng mịn quá, cứ như là tờ giấy trắng, xé một cái là rách ngay.”

Phụ nhân kia vừa dứt lời, trong đám người có một tiếng nói khe khẽ vang lên: “Đất Thục có một loại lụa, mỏng và cũng mịn, xé rất dễ, nhưng sản lượng cực ít, trên đời này rất hiếm thấy...”

Tiểu cô kia tái xanh mặt, không chờ mọi người xung quanh nói câu gì nữa đã vội vàng len lỏi trong dòng người rồi chuồn mất. Sau đó nữa, nàng ta chui vào một chiếc xe lừa chờ sẵn một góc, bỏ đi trong hoảng loạn.

Đến lúc này, có ai mà không biết tiểu cô kia rõ ràng đang giăng bẫy Cơ đại lang. Nếu lúc ấy Cơ đại lang vươn tay ra đỡ, nàng ta nhất định sẽ làm bộ bị Cơ đại lang xé rách váy áo, mất trong sạch. Khi đó, Cơ đại lang chắc chắn phải chịu trách nhiệm với nàng ta rồi.

Chẳng mấy chốc, tiếng chửi bới rộ lên khắp nơi.

Trong cảnh quần chúng kích động sôi sục, Cơ Việt quay lại ngồi vào xe lừa, cứ thế đi mất.

Mãi hồi lâu, Tần Tiểu Mộc mới chần chừ lên tiếng: “Đại lang, người đã nhận ra từ trước phải không?”

Cơ Việt khẽ ừ: “Ba ngày trước, ta đã gặp nàng ta trong cung.”

Ba ngày trước ở trong hoàng cung ư? Đúng rồi, hôm đó hoàng hậu triệu kiến lang quân nhà mình, ý là muốn cưới thê thiếp cho người. Nói cách khác, tiểu cô vừa rồi cũng là người trong tôn thất sao? Nói như vậy, màn diễn vừa rồi nếu nàng ta thành công thì Đại lang nhà mình không muốn cưới cũng phải cưới ư? Loại nữ tử phẩm hạnh kém như vậy, nếu làm thiếp còn có thể miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng muốn cưới làm chính thê thì chẳng khác nào hậu hoạn khó lường.

Lúc này, Tần Tiểu Mộc đã hoàn toàn quên mất Đại lang nhà mình chính là một nữ tử. Hắn còn chìm trong suy nghĩ miên man, càng nghĩ mồ hôi lạnh càng chảy ròng ròng.

Một lát sau, Tần Tiểu Mộc khẽ nói: “Đại lang, không thể cứ để mặc vậy.”

Sắc mặt Cơ Việt cũng có chút nghiêm túc: Đúng vậy, không thể cứ để mặc vậy. Hắn phải nghĩ cách để bệ hạ dẹp bỏ hoàn toàn ý định tuyển chọn thê thiếp cho hắn mới được.

Khoảng thời gian này Cơ Việt đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp nhưng đều không khả quan. Bất kể thế nào, Cơ Việt cũng là huyết mạch duy nhất còn lại của gia tộc, hắn không thành gia lập thất sinh con nối dõi tông đường thì tức là đã có lỗi với tổ tông nhà mình. Cho nên bất kể hắn viện cớ gì đều có vẻ quá giả dối.

Trong không khí nghiêm trọng này, Cơ Việt đã về đến phủ.

Gần như vừa bước chân vào cửa phủ, Tôn Phù đã chạy tới, đưa một lá thư cho Cơ Việt, cao hứng nói: “Đại lang, đây là thư tiểu lang sai người đem tới ạ.”

Thư của Tiêu Đạo Thành ư?

Cơ Việt nhoen môi cười, vội vàng mở ra đọc. Trong bức thư chỉ có hai câu: “Tỷ tỷ, đêm nay trăng tròn, nghe nói bên bờ sông Dương thành sẽ cực kỳ náo nhiệt. Giờ Dậu canh ba, gặp lại ở lầu hai Tùy Nguyệt lâu.”

Thằng nhóc này, còn bày đặt hình thức như vậy, cứ như thể muốn hẹn hò với nàng không bằng.

Cơ Việt mặt mày vui tươi cất lá thư đi, nhìn trời ước lượng thời gian rồi quay lại phân phó hạ nhân: “Thời gian gấp gấp quá, bảo Nguyệt Hồng chuẩn bị nước nóng cho ta.”

“Vâng.”

Chỉ chốc lát, Cơ Tự đã tắm rửa xong, nàng thay một bộ nữ trang, suy nghĩ chốc lát còn thoa một lớp son phấn lên mặt. Cơ Tự vốn đã thuộc kiểu sắc nước hương trời rồi, đã thế còn trang điểm vào nữa lại càng đẹp hơn. Nàng soi gương đồng, đội mũ sa lên, dẫn huynh muội Tần Tiểu Mộc và Tần Tiểu Thảo ra ngoài.

Xe lửa bắt đầu lăn bánh, bầu trời đã dần tối, mặt trời sáng ngời trên cao đã bị mặt trăng tròn bàng bạc thay thế. Cơ Tụ vừa nghĩ tới sắp được gặp Tiêu Đạo Thành, khúc môi vô thức nhoen cười.

Xe lửa Cơ Tụ đi rất nhanh, giờ Dậu một khắc đã tới Túy Nguyệt lâu rồi. Nàng vừa mới bước lên lầu hai đã có một người hầu đi tới, hỏi nàng: “Tiểu cô có phải tỷ tỷ của Tiêu tiểu lang không? Tiêu tiểu lang nói ngài ấy xuống dưới lầu mua ít đồ trong chốc lát, nếu như tiểu cô đến thì xin mời đến phòng bên kia nghỉ ngơi.”

Cơ Tụ gật đầu, đi theo gã người hầu đó đến một gian phòng nghỉ. Gian phòng này không lớn, trang trí khá trang nhã. Cơ Tụ ngồi xuống, tiện tay chọn mấy món điểm tâm rồi phát tay cho người hầu lui ra. Tiếp đó, nàng vừa ăn điểm tâm vừa ngắm cảnh dưới lầu.

Đương lúc nàng ăn được vài miếng, chuẩn bị rót cho mình một chung rượu thì đột nhiên một tiếng phịch truyền đến, Cơ Tụ quay phắt đầu lại, thấy ngay huynh muội Tần Tiểu Mộc và Tần Tiểu Thảo ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh mắt.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Lúc Cơ Tụ đang kinh hoàng, đột nhiên một luồng khí nóng ran bốc lên, trong nháy mắt, Cơ Tụ tay chân mềm nhũn, toàn thân nóng hừng hực.

Chết rồi, nàng đã trúng phải xuân dược.

Dựa vào kinh nghiệm kiếp trước, Cơ Tụ nhanh chóng nhận ra điều này. Mà đang lúc nàng vội vàng quay người chạy về phía cửa thì nơi đó cũng vang lên tiếng bước chân, kèm theo đó còn có tiếng của đàn ông trung niên: “Quả thật là một đại mỹ nhân hiếm có đang chờ bốn vương ư? Nếu đẹp như thế, bốn vương sẽ thưởng lớn!”

Tiếng nói vừa dứt, cửa phòng bị người đẩy ra cọt két, trong lúc bối rối mủ sa của Cơ Tụ không biết đã rơi đâu mất rồi, nàng và gã đó bốn mắt nhìn nhau.

Chỉ một ánh nhìn, người đàn ông trung niên kia hai mắt như tỏa sáng, gã kích động quan sát Cơ Tụ, giọng nói đầy vui sướng: “Tốt, tốt, tốt! Có thưởng, toàn bộ bốn vương sẽ thưởng!” Gã xoa tay bước tới chỗ Cơ Tụ, “Tuyệt sắc như vậy, ở Lâm Xuyên làm gì có chỗ nào có? Lần này bốn vương đến Kiến Khang, quả thật là kiếm được món ngon rồi!”

Thấy gã dần dần bước tới cùng với ánh mắt thèm thuồng đê tiện, Cơ Tụ nào còn không hiểu rõ. Nàng bình tĩnh, làm vẻ nũng nịu đáng yêu trước mặt gã cho gã ngây người chốc lát, rồi đột nhiên, Cơ Tụ lao đi với tốc độ nhanh như tia chớp, xô mọi người đâm thẳng ra ngoài.

Bởi vì Cơ Tụ quá bình tĩnh và quyết đoán, nắm giữ thời cơ quá tốt nên ba bốn người chặn ở cửa đã sơ hở để cho nàng một con đường thoát.

Vừa ra khỏi phòng, Cơ Tụ lao đảo chạy ra khỏi từ lâu. Mà phía sau nàng, thuộc hạ của Vương Hòa gì đó hô hào nhau đuổi theo.

Trong cơn choáng váng, Cơ Tụ lao đảo chạy vô thức về phía trước. Bỗng một tiếng nói như truyền vào đại não đang mờ mịt của nàng: “Mau, mau chạy về hướng kia!”

Cánh tay của nàng bị một người nắm lấy, dắt nàng chạy một lúc, người nọ đột nhiên đẩy mạnh phía sau lưng nàng, khiến Cơ Tụ đụng mạnh vào cửa phòng.

...

Tạ Lang đang ở trên thuyền thiết yến với bạn bè, tối nay trăng sáng treo cao, gió xuân mon man thổi tới, chính là phong cảnh tươi đẹp của chốn nhân gian. Nhóm bạn đang ở đây tổ chức buổi tiệc tiền chàng, sáng sớm mai thuyền sẽ đưa chàng đi xa, lúc trở về có ít cũng phải một hai tháng nữa.

Nhưng dù là Tạ Lang, Viên Tam Thập lang hay Trần Thái Xung đều không ngờ, khi họ đang làm thơ nâng chén say sưa thì đột nhiên khoang thuyền của họ bị người đụng mờ, một đại mỹ nhân tuyệt sắc với mái tóc rối bù đột nhiên ngã vào trong.

Mỹ nhân ngã rất đau, úp mặt xuống sàn, khó khăn lắm mới gượng dậy được. Nàng ngước đôi mắt long lanh hút hồn mờ mịt nhìn mọi người.

Ngay thời khắc mỹ nhân ngã đầu, có đồ vật gì đó rơi vỡ “loảng xoảng” truyền đến từ trong phòng. Mọi người ngạc nhiên quay lại, thấy Tạ Lang xưa nay luôn điềm tĩnh thông dong nhất lại lóng ngóng đứng lên khỏi sập, phất chốc vọt tới trước mặt mỹ nhân kia.

Chàng vội vã đỡ hai vai mỹ nhân, nhanh nhẹn ôm nàng vào trong lòng, dùng ngoại bào che kín mặt nàng. Sau đó Tạ Lang quay đầu lại, nói với mọi người: “Các vị, bây giờ tiệc rượu có thể tan được rồi.”

Mọi người nào còn ai không hiểu ý chàng? Lập tức họ liếc mắt lẫn nhau, lúc đi ngang qua Tạ Lang, họ định nói gì đó, nhưng liếc nhìn sắc mặt Tạ Lang liền cười ha ha ra khỏi khoang thuyền.

Nhìn mọi người rút cuộc đi đi hết, Tạ Lang một lần nữa ôm chặt lấy Cơ Tụ đang giãy giụa trong lòng, miệng lẩm bẩm từng tiếng rên rỉ khó chịu.

Lúc này, Tạ Quảng đi từ ngoài cửa khoang vào. Nhìn thấy hân, Tạ Lang trầm giọng hỏi: “Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Tạ Quảng đi tới bên cạnh chàng, khẽ bẩm: “Hôm nay Cơ tiểu cô nhận được một lá thư, liền đi tới Túy Nguyệt lâu. Lang quân người cũng biết, từ khi

người hạ lệnh lần trước, để mọi người ngầm bảo vệ huynh muội Cơ thị, những bộ khúc kia rất chú ý. Vừa rồi họ nhận ra Lâm Giang vương ở Tủy Nguyệt lâu liền lo lắng. Thật không ngờ Cơ tiểu cô nhận được lá thư này quả là có vấn đề. Nàng vào gian phòng kia, và có cả Lâm Giang vương nữa. Hơn nữa Cơ tiểu cô còn trúng xuân được, chắc là loại “khuynh tình” ấy à.”

Khuynh tình là loại xuân dược mạnh lưu hành trong giới thượng lưu. Nó có tác dụng đối với nữ tử, hoàn toàn làm cho người ta không cách nào dùng lý trí để chống lại tác dụng của thuốc.

Tạ Quảng còn chưa nói hết lời, Tạ Lang đã hiểu tường tận. Xem ra có người đang ngầm hại Cơ Tự rồi. Lâm Giang vương kia nổi tiếng là loại dễ tiện phóng dăng, trong truyền thuyết, Lâm Giang Vương thích nhất kiểu ban cô gái đã chơi chán cho đám thuộc hạ. Đặc biệt là kiểu nữ tử tính tình cương liệt, sau mỗi lần hân chơi đùa đều lập tức gọi mấy tên thuộc hạ cùng vào cuộc. Gã thích nhất thấy cảnh mấy người trinh tiết liệt nữ kia tuyệt vọng đau khổ, biểu cảm không thiết sống nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Nỗi “Bất Đắc Dĩ” Của Chàng

Lâm Giang vương cưới ba vương phi liên tiếp nhưng không ai sống được lâu. Năm ngoái, vương phi thứ ba của gã đã chết, từ đó về sau Lâm Giang vương càng trở nên hoang đường, mà nghe nói hần còn cái đặt mấy “hoa sứ” trong thành Kiến Khang làm nhiệm vụ thu thập các mỹ nữ cho gã hưởng dụng.

Nếu lần này nhóm Tạ Quảng không chớp kịp thời cơ, dù Cơ Tự có trốn ra được e rằng cũng sẽ lập tức bị bắt trở về thôi. Cho dù về sau Lâm Giang vương có đồng ý chịu trách nhiệm, nể mặt mũi Cơ đại lang cưới Cơ Tự làm Lâm Giang vương phi, nhưng gã cho một kẻ như vậy, cuộc đời nàng sẽ hoàn toàn tan nát.

Không biết kẻ ám hại nàng là ai? Chiêu này quả thật rất ác độc.

Những ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu Tạ Lang đã khiến chàng hoảng hốt. Chốc lát sau chàng nhìn Tạ Quảng, hồ hững hỏi: “Vì vậy, dù người đã sớm cảm thấy Tủy Nguyệt lâu có vấn đề, nhưng vấn đề mặc cho nó xảy ra à?”

Tạ Quảng bị hỏi mặt đỏ gay.

Thấy hần cúi đầu im thinh, chẳng lẽ Tạ Lang vẫn chưa rõ lý do hay sao? Trông Tạ Quảng thế này, quá nửa là đã tương kế tựu kế chờ Cơ Tự trúng xuân được mới thừa dịp dìm nàng đến đây thôi.

Nhưng lần này Tạ Lang chẳng kịp quở trách gì hần, bởi vì Cơ Tự đang bị chàng ôm chặt trong lòng đã cất lên tiếng rên rỉ cực kỳ cảm dỗ, thực có thể câu mất hồn người ta.

Thấy Tạ Lang cứng đờ, ánh mắt nhìn mình ẩn chứa vài phần lạnh lùng, làm sao Tạ Quảng không rõ cho được? Hần vội vàng thi lễ rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Tạ Lang lập tức quay người bế Cơ Tự đi đến khoang của mình.

Trên đường đi, Cơ Tự rơi vào tình triều dán sát vào thân thể chàng. Hiển nhiên nàng rất khó chịu, vừa không ngừng cọ vào người Tạ Lang, vừa bật thốt tiếng nức nở khao khát.

Cảm nhận được mấy bóng người lấp ló rình xem vì nghe thấy âm thanh yêu kiều kia, ánh mắt chàng sắc lèm thoảng liếc về phía đó. Cả nhóm hạ nhân rút phất đầu lại, Tạ Lang ôm thẳng nàng vào khoang thuyền. Theo tiếng cửa khoang nặng nề đóng lại, mấy bóng người kia lại ló ra xem, ánh mắt đầy hiếu kỳ.

Chỉ một đoạn đường ngắn như vậy mà lưng Tạ Lang ướt rượt mồ hôi.

Rốt cuộc đã vào trong khoang, chàng lập tức buông nàng ra ngay. Thế nhưng chàng lại không thả nàng xuống được, vì gần như tay chàng vừa thả lỏng, chân Cơ Tự đã quàng lấy hông chàng. Gương mặt đỏ ửng ấy vui vẻ vào cổ chàng, lúc chàng khê đẩy ra nàng còn âm ỨC ngàng đầu, mặt đỏ hoe như chực khóc đến nơi vậy.

Đã lâu lắm rồi chàng mới nhìn thấy dáng vẻ này của nàng. Sau này mỗi lần hai người gặp lại, nàng đều hóa thân thành Cơ Việt lạnh lẽo cao ngạo, ánh mắt nhìn chàng không hề gợn sóng. Dù lần đó may mắn gặp nàng với phận nữ nhi, nàng cũng lãnh đạm nhìn chàng như người xa lạ, để mặc tay chàng vươn trong khoảng không, điềm nhiên quay gót.

Cơ Tự từng hồ hững, từng quyết tuyệt với chàng như vậy giờ phút này đang nằm trong ngực chàng, mặt đỏ ửng, mắt nhắm nghiền, mềm mại và khát vọng nhìn chàng..

Bỗng nhiên trái tim Tạ Lang rung động, chàng đưa hai tay siết chặt nàng vào lòng mình, khẽ khàng gọi nàng: “A Tự.” Rồi tiếng gọi lại nhẹ bằng ản chữ nổi vui mừng, “A Tự.”

Cơ Tự đang vui mặt trên cổ chàng, hai đùi không ngừng cọ sát bên eo chàng bỗng khựng lại, sau đó nàng rù rì: “A Lang?”

Trong nháy mắt ấy, tiếng gọi đã lâu chưa được nghe khiến hốc mắt chàng ươn ướt, chàng khe khẽ đáp lại: “Là ta đây.”

Cơ Tự bất chợt yên tĩnh trở lại.

Lúc này Tạ Lang lại cất giọng lần nữa: “A Tự, nàng vẫn hay hỏi ta, sao đã muốn bỏ rơi nàng mà không dám thẳng thắn nói ra? Điều này lúc nàng tỉnh ta không muốn nói, nhưng hiện tại ta có thể nói cho nàng biết.” Chàng đề lại con xúc động, lát sau mới nhẹ nói, “A Tự, ta chỉ là... không muốn nói lời ly biệt với nàng mà thôi!”

Hiện giờ tuy Cơ Tự an tĩnh nhưng thần trí nàng vẫn còn mơ hồ. Tạ Lang ôm lấy mặt nàng, nhìn đôi mắt mơ màng dưới ánh đèn, Tạ Lang biết, nàng không nghe được lời nói của chàng rồi. Đây là lần đầu tiên chàng được ngắm nhìn dung nhan đã nở rộ của Cơ Tự trong khoảng cách gần như vậy.

Cơ Tự đã tròn mười bảy tuổi, dáng vóc uyển chuyển thướt tha, dung mạo mỹ lệ vô song, lúc si mê nhìn chàng ánh mắt vẫn đẹp đến mức khiến chàng muốn rơi lệ. Tạ Lang nghĩ: Trước kia dù là lúc chàng mê mẩn nàng nhất, dù phải rời xa nàng ba hay năm tháng, chàng cũng chẳng mấy may nghĩ ngợi. Nhưng giờ khắc này, chàng chỉ muốn hủy hết hành trình, chàng không còn muốn cách nàng quá xa nữa.

Bấy giờ mắt Cơ Tự long lanh chực khóc, nàng uất ức nhìn chàng, òa lên một tiếng, giọng nói nũng nịu khiến lòng người râm ran: “A Lang, ta khó chịu quá.”

Tạ Lang cúi đầu, tỷ trán vào trán nàng, nhẹ nhàng giữ lấy hai tay đang sờ loạn của nàng, dịu dàng trả lời: “Ta biết.”

Mặt chàng lấm tấm mồ hôi vì cố chịu đựng, nhưng đôi môi anh đào của Cơ Tự vẫn khấn thiết hôn lấy, cảm giác được nỗi vui thích khi da thịt kề nhau, nàng còn thốt lên tiếng hân hoan. Bất giác mồ hôi chàng lăn dài trên trán chàng, yết hầu chàng lên xuống.

Lúc Cơ Tự gấp rút kề môi đến muốn hôn lên môi chàng, Tạ Lang lại quay đầu đi nơi khác. Chàng để mặc cho nàng hôn lên gò má mình, cười khổ trong lòng: Ta không thể muốn nàng trong tình huống này được.

Nghĩ đến đây, chàng thở dài. Khi Cơ Tự không ngừng hôn lên mặt chàng, thân thể cọ sát vào người chàng, Tạ Lang bỗng gio tay lên ấn mạnh xuống bên gáy nàng. Cơ Tự thỉnh thoảng giật đầu, người mềm nhũn ngã vào người chàng không còn nhúc nhích nữa.

Nàng đã bất tỉnh. Thấy Cơ Tự đã hoàn toàn an tĩnh, Tạ Lang liền đặt nàng xuống sập, rồi ngồi một bên say đắm ngắm nhìn nàng.

Dù đã chìm trong trạng thái hôn mê, nhưng vẫn bị tình triều giày vò quá đỗi, hô hấp nàng dồn dập, cánh mũi rỉ mồ hôi, thân thể càng tỏa ra hương thơm mê người. Mà trải qua một phen giãy dụa vừa rồi, xiêm y nàng đã lơi lỏng hơn phần nửa, lộ ra da thịt nõn nà trắng muốt, mà vì động tĩnh nên còn ửng hồng, mướt mát, càng cảm dễ chết người.

Chỉ nhìn thoáng qua, Tạ Lang thấy cổ họng mình khô khốc, chàng vội vàng đi đến cửa sổ, tựa đầu vào khung cửa để mặc gió sông thổi lạnh ngọn lửa gian tà đang hừng hực trong cơ thể.

Lát sau bình tĩnh lại một chút, Tạ Lang lại từ từ đi đến trước mặt Cơ Tự, ngồi xuống giường, quay đầu nhìn chăm chăm nàng lần nữa.

Cơ Tự vốn nhan sắc hơn người, lại bị xuân dược hành hạ, nên càng tươi đẹp quyến rũ. Dù bình sinh Tạ Lang thường gặp người tuyệt sắc cũng phải trầm trồ ngưỡng mộ. Vì vậy, nhìn một hồi hô hấp lại dồn dập, chàng phải đi đến cửa sổ để gió lạnh thổi mình tỉnh táo.

Cho đến lần thứ tư đi đến bên giường nàng, khom người ngồi xuống, Tạ Lang cũng không tài nào nhẫn nhịn được nữa. Chàng cúi đầu bắt lấy đôi môi mềm mại thơm tho của nàng, đẩy hàm răng nàng ra, đưa lưỡi vào chiếm phá.

Chỉ một nụ hôn thôi nhưng bàn tay đặt bên giường của chàng lại nổi đầy gân xanh, chàng phải mất rất nhiều sức lực mới có thể dời khỏi đôi môi đã bị mình hôn đến đỏ mọng kia.

Nhìn Cơ Tự vẫn còn đang hôn mê không biết điều gì, ánh mắt Tạ Lang tối đen, nghĩ ngợi: Không được, như vậy không được.

Nghĩ đến đây, chàng đưa tay đến ấn lên huyệt nhân trung của Cơ Tự, vừa nhấn một cái, Cơ Tự đã mơ màng mở mắt.

Sau khi tỉnh lại, thấy Tạ Lang đang ở trước mặt mình, nàng liền thẳng thốt giãy dụa, rồi chợt si ngốc nở nụ cười, yêu kiều nói: “Chàng là ai? Dáng vẻ giống với A Lang của ta quá.” Vừa dứt câu, tình triều lại cuộn cuộn xông lên, thế là sau phút si mê ngắm nhìn, nàng lại nhào đến người chàng.

Lần này, Tạ Lang để mặc cho nàng tùy ý.

Lần này, trong nụ hôn cấp thiết vội vã của Cơ Tự, chàng cũng đã miễn cưỡng đáp lại sự nhiệt tình của nàng.

Lần này, trong lúc Cơ Tự kéo loạn xạ xiêm y của chàng, Tạ Lang cũng từ từ nói lỏng xiêm y cho nàng.

Lần này, lúc cơ thể nuốt nà của Cơ Tự không có lấy một mảnh vải, Tạ Lang đã cẩn thận chậm rãi vỗ về thân thể êm ái kia, giải tỏa giúp nàng.

Hành động của chàng vẫn thông dong từ tốn, khiến Cơ Tự vui sướng đến rơi lệ mấy lần. Nhưng từ đầu đến cuối y phục chàng đều chỉnh tề, chỉ dùng tay giải tỏa bớt được lực cho nàng thôi.

Khi Cơ Tự tiết thân lần thứ hai, Tạ Lang thấy rõ ánh mắt nàng đã tỉnh táo, lúc nàng nhìn chàng lại có phần tránh né. Cũng chính lúc này biểu cảm của Tạ Lang cũng thay đổi, chàng làm ra vẻ bất đắc dĩ, không còn giống như vừa rồi ánh mắt luôn si mê nhìn vào thân thể mềm mại của nàng, đăm đăm không sao dời đi được. Chàng ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt thẳng thắn, hết như một vị chính nhân quân tử.

Lúc nàng há miệng bàng hoàng nhìn chàng, Tạ Lang sẽ thờ dài một tiếng như vừa bất lực vừa trấn an, rồi hoàn toàn thuận theo khát vọng của Cơ Tự, hôn lên môi nàng. Sau nữa, chàng cúi đầu nhìn thân thể nàng trần trụi, da thịt trắng nõn khắp nơi đều là vết hôn và dấu tay xanh tím. Thời điểm mặt mày nàng đỏ gay, dờ dẩn thì lại khê bảo: “Có phải nàng lại khó chịu rồi không? Đừng lo, A Lang sẽ giúp nàng.” Rồi chàng cúi đầu lưu luyến nơi ngực nàng và dần rẽ xuống trong con run rẩy của Cơ Tự...

Từ đầu đến cuối, thân xử nữ của Cơ Tự vẫn còn, nhưng trên người nàng thì vết mới chồng vết cũ.

Ở lần thứ ba, Cơ Tự đã lên đến đỉnh trong trạng thái thanh tịnh, còn Tạ Lang sau khi giải được giúp nàng thì đã quay lưng lại, tự mình làm mình thư thái.

Sau khi mọi việc đã xong, chàng còn ôm nàng đi tắm, dịu dàng cẩn thận lau khô tóc cho nàng, tựa như họ là đôi vợ chồng ân ái lâu năm, tỉ mỉ xử lý từng dấu vết trên người nàng. Suốt cả đêm, Cơ Tự đã được chứng kiến sức nhẫn nại cường đại của chàng, cũng như từng cử chỉ vô vàn dịu dàng dành cho nàng. Nàng càng tỉnh táo thì càng chịu đựng từng cơn tình triều sóng sau cao hơn sóng trước ồ ạt ập đến giày vò mình, chứng kiến bản thân không cách nào tự chủ quần lay chàng hết lần này đến lần khác, không ngừng khóc lóc đòi hỏi với vẻ mặt bất đắc dĩ của chàng..

Khi Cơ Tự tỉnh dậy đã là ngày hôm sau. Nàng ngủ trong xe lừa, nghe thấy giọng nói ôn hòa của Tạ Lang bên ngoài: “Lần này chuyện Dương Châu cứ giao cho Nhị Thập Cửu lang.”

“Vâng.” Giọng Tạ Quảng lần chút chần chờ, “Lang quân, vậy là người ở lại Kiến Khang hả?”

“Ừ.” Tạ Lang thờ ơ đáp, “Thuyền sắp nhổ neo rồi, các người đi đi.”

“Vâng.”

Dặn dò xong, Cơ Tự nghe thấy tiếng bước chân của Tạ Lang truyền đến. Bấy giờ nàng mới nhớ lại hết mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, nàng bị người ta ám hại, ăn phải món điểm tâm có chứa xuân dược; nàng cũng nhớ mình quần lay Tạ Lang không ngừng cầu hoan với chàng, mà Tạ Lang thì từ đầu đến cuối đều mang phong thái quân tử. Trong tình huống như thế, chàng không hề lợi dụng lấy đi trong sạch của nàng, chẳng qua chỉ dùng tay giải tỏa giúp nàng thôi.

Tất cả những việc này thật sự không nên hồi tưởng lại, chỉ vừa nghĩ đến Cơ Tự đã cảm thấy xấu hổ vô cùng. Vì thế nghe thấy tiếng bước chân chàng đến gần, nàng vội vàng quay lưng lại, nhắm tịt mắt, giả bộ vẫn còn ngủ say chưa tỉnh.

Tạ Lang lên xe, nhìn thoáng qua Cơ Tự, thấy nàng vẫn chưa tỉnh liền bảo người hầu đánh xe đi, rồi điềm nhiên cầm sách lên lật xem. Xe lừa từ từ lăn bánh, trong xe chỉ còn tiếng lật sách sột soạt.

Đi được một lát, tiếng người bên ngoài càng lúc càng huyền ảo, Cơ Tự nhắm mắt giả bộ ngủ dần cảm thấy cứ giả cầm giả diếc như vậy cũng không giải quyết được vấn đề. Thế là nàng cắn răng, cất lên một tiếng khe khẽ, sau đó mở mắt ra.

Khi Cơ Tự quay đầu nhìn về phía Tạ Lang, chàng cũng cúi đầu chăm chú nhìn nàng. Dưới ánh nắng sớm, đôi mắt trong veo kia sáng rực, lúc bốn mắt giao nhau, chàng còn gật đầu với nàng nữa.

Thấy biểu hiện của chàng tự nhiên như thế, Cơ Tự cũng bớt đi cảm giác nhục nhã, nàng rù mi mắt từ từ ngồi dậy. Cúi đầu mới phát hiện, hóa ra mình đã thay bộ huyền y, hơn nữa kiểu dáng bộ trang phục này còn là kiểu nàng chuyên mặc khi ở thân phận nam tử. Nàng lặng lẽ soi gương đồng gần đó, thấy trên mặt mình đã hóa trang hoàn hảo, trở thành Cơ đại lang rồi.

Thấy thế Cơ Tự đã yên tâm hơn, lên liếc sang Tạ Lang đang xem sách, trong lòng dâng lên cảm xúc phức tạp vì sự chu đáo ân cần của chàng. Lát sau, Cơ Tự mới hắng giọng nói nhỏ: “Cảm ơn...”

Tạ Lang không hề ngẩng đầu: “Không cần.”

Về lạnh nhạt của chàng càng làm Cơ Tự an lòng, nàng ngồi thẳng dậy, khoác lên mình thân sắc của Cơ Việt: “Tối qua hai người hầu của ta...”

Nàng vừa lên tiếng Tạ Lang đã hiểu ngay, thờ ơ đáp lại: “Lúc ấy Tạ Quảng đã cứu ra rồi.”

Cơ Tự yên dạ, thành khẩn cảm ơn: “Đa tạ.”

“Không cần đâu.” Chàng điềm nhiên nói tiếp, “Tạ Quảng vẫn âm thầm để ý đến nàng, sau khi phát hiện ra nàng đã rơi vào bẫy ở Túy Nguyệt lâu thì đã cho người ngăn trở đám người Lâm Giang vương, rồi dẫn nàng đến chỗ của ta. Nói trắng ra lần này hẳn đã sớm phát hiện ra vấn đề khả nghi nhưng lại không ngăn cản từ trước, ngược lại còn tương kế tựu kế sau khi nàng bị trúng xuân dược mới đưa đến chỗ ta. Dù sao hành động cũng không phải của

bậc quân tử, cho nên nàng không cần tạ ơn.”

Cơ Tự im lặng một hồi mới thấp giọng hỏi: “Kẻ hại ta là ai?”

Tạ Lang ngẩng đầu nhìn nàng: “Tối qua chuyện xảy ra không lâu thì Trang Thập Tam đồng hương của nàng đã dẫn theo một đám người chạy đến, xem dáng vẻ của hắn chắc hẳn biết kẻ chủ mưu là ai rồi, nàng có thể hỏi hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Cơ Việt có sở thích long dương

Trang Thập Tam biết ư? Cơ Tự lờ mờ đoán ra được chuyện là sao rồi.

Lúc đó mặt trời mới lên, trải qua đêm hôm qua, sắc mặt Cơ Tự có phần tái nhợt tiêu tụy. Nàng mặc bộ huyền y, ngồi nghiêm với sống lưng thẳng tắp, cảm giác xa cách là lạ lại ủa đến với Tạ Lang.

Bất giác, chàng buông sách trong tay xuống, quay người đánh giá Cơ Tự.

Cơ Tự nhìn thẳng vào mắt chàng, ánh mắt không hề tránh né. Lúc này nàng nghĩ thông suốt mọi việc, chuyện tối qua đối với cả hai người thật ra chẳng là gì. Không quan trọng với Tạ Lang là bởi vì bên cạnh chàng đều là tỷ nữ tuyệt sắc, chuyện như đêm qua, ắt hẳn chàng thường gặp phải nên cũng đã quen. Còn lý do nói nàng không quan tâm là vì cả đời này nàng vốn không định lập gia đình, lại nói người trong toàn thành Kiến Khang đều biết nàng bị Tạ Lang ruồng bỏ, đã sớm không còn hai chữ trong sạch nữa rồi.

Bởi vì đã nghĩ thoáng hơn, Cơ Tự cũng dần dần thoải mái: Chẳng qua là bèo nước gặp nhau thôi.

Đúng lúc này, Cơ Tự nghe được bên cạnh truyền đến giọng nói dịu dàng của Tạ Lang: “A Tự, chuyện tối qua...”

Cơ Tự ngẩng đầu nhìn chàng, sau đó khẽ gật đầu nói: “Chuyện tối hôm qua, đa tạ lang quân cứu giúp. Có điều đây chỉ là việc rất nhỏ, sau này lang quân đừng lẫn lộn nghĩ ngợi làm gì.” Một lát sau, Cơ Tự lại hồ hững nói, “Đĩ nhiên, Cơ Tự sẽ ghi nhớ ơn cứu giúp của lang quân, sau này nếu có cơ hội nhất định sẽ đền đáp!”

Tạ Lang nghẹn họng, mãi lâu sau chàng mới nheo mắt, nhìn chằm chằm Cơ Tự chốc lát mới quay đầu đi.

Thoáng chốc, trong xe lửa trở nên cực kỳ yên tĩnh. Đúng lúc này, phía ngoài vang lên tiếng ồn ào, ngay sau đó, giọng thái tử điện hạ truyền đến: “Này, bên trong chiếc xe kia hình như là Cơ đại lang thì phải?”

Gã vừa dứt lời, Cơ Tự thoáng giật mình. Lúc này nàng mới nhận ra chiếc xe lửa mình đang ngồi hiện tại là của Cơ phủ. Phải biết rằng thời bấy giờ tất cả mọi người đều có thói quen treo ký hiệu gia tộc lên xe lửa. Lúc nàng đóng vai Cơ Việt luôn bị vạn người chú ý, tất nhiên cũng phải nhập gia tùy tục, treo dấu hiệu gia tộc lên tất cả xe lửa của Cơ phủ.

Tiếng cười của thái tử điện hạ tiếp tục truyền đến: “Cô đang định tìm Cơ đại lang nói chuyện, thế mà hôm nay đi trên đường cũng tình cờ gặp được, đúng là có duyên thật.” Tiếng nói vừa dứt, xe lửa của gã đã chạy tới sát xe lửa của Cơ Tự.

Ngay vào thời khắc ấy, Tạ Lang đột ngột vươn tay, nắm lấy cánh tay Cơ Tự rồi kéo ngã ngửa xuống sập. Tiếp nữa, là cơ thể rắn chắc của Tạ Lang phủ lên người nàng.

Đang lúc Cơ Tự khó hiểu ngạc nhiên nhìn Tạ Lang thì chàng tiện tay lấy một cái mặt nạ bên người đeo lên mặt. Sau nữa, chàng kéo thắt lưng của mình và Cơ Tự. Ngay khi y phục của hai người tản ra, Tạ Lang lập tức chen một chân vào giữa hai chân nàng...

Trùng hợp lúc ấy, thái tử cũng vừa vén rèm vừa luôn miệng phân phó người bên cạnh: “Phù Mộng lâu mới có được vài vò rượu ngon, gọi thêm Cơ khanh, chúng ta cùng nhau đến đó thưởng thức nào.” Rồi tiếng nói bỗng chốc im bật, nhìn thấy biểu cảm trở mặt của đám người đi chung, gã giật mình quay lại. Tiếp theo, gã cũng trợn trừng hai mắt, miệng mồm há hốc.

Mọi người đều thấy được cánh mờ ám bên trong xe, Cơ Việt mặc huyền y đeo ngọc quan đang bị một gã nam nhân áp dưới thân. Trong ánh sáng mờ tối, có thể thấy bên dưới họ quần áo không chỉnh tề mà còn sát lại với nhau nữa...

Vậy, vậy chẳng phải Cơ Việt lại có sở thích long dương hay sao.

Trong giây phút ngạc nhiên, thái tử quên cả phản ứng. Đúng lúc này, nam nhân đang ở trên người Cơ Việt duỗi tay ra, đột ngột kéo rèm xe xuống.

... Đến tận khi xe lửa Cơ Việt đã chạy đi thật xa, đám người thái tử còn mắt tròn mắt dẹt trần trối nhìn nhau, hồi lâu không thốt nổi một lời.

Đây là thời đại nam sắc, có sở thích long dương, yêu đương đồng tính. Chẳng những điều này không hiếm thấy mà còn rất thịnh hành trong giới quý tộc thế gia. Thậm chí có thể nói chuyện này trong mắt mọi người còn coi là khá thời thượng.

Nhưng thái tử điện hạ không hề ngờ tới, Cơ Việt trông lạnh lùng thanh cao thế kia lại là kẻ có ham mê kiểu này, mà còn kẻ nằm dưới nữa chứ.

Không biết gã đã đứng ngây người bao lâu, một phụ tá lấp bắp thưa: “Điện, điện hạ, không phải hoàng hậu nương nương muốn tuyển chọn thê thất cho Cơ đại lang sao? Chuyện hôm nay có nên bẩm báo cho bệ hạ và nương nương không ạ?”

Đâu chỉ muốn tuyển chọn cho hần, mà phụ hoàng đã chỉ định sẵn thê thiếp cho Cơ đại lang rồi, chỉ chờ mấy ngày nữa Cơ đại lang yết kiến, phụ hoàng sẽ ban chỉ... Không được, chuyện của Cơ đại lang không phải chuyện đùa, hay là cứ mau mau báo cho phụ hoàng mẫu hậu biết sớm tốt hơn.

Nghĩ tới đây, gã gấp gấp hạ lệnh: “Mau, chúng ta mau hồi cung thôi!”

Gần như đoàn người thái tử vừa cất bước, người đi đường được chứng kiến một màn vừa rồi cũng dậy tiếng bàn tán xôn xao. Cứ như vậy chưa đến nửa ngày, tin tức Cơ đại lang Cơ Việt, một trong sáu đại mỹ nam Kiến Khang có sở thích long dương mà còn lại là kiểu nằm dưới đã truyền khắp thành Kiến Khang.

Xe lừa vừa thoát khỏi dòng người, Tạ Lang liền nhắc người khỏi Cơ Tự. Chàng ngồi một bên, tao nhã sửa sang lại y phục.

Chờ đến khi Tạ Lang chỉnh sửa xong y quan hần hoi, cuối cùng Cơ Tự mới tỉnh táo lại. Nàng nhảy phắt dậy, bởi vì hành động quá đột ngột nên đầu nàng va mạnh vào trần xe. Nhưng nàng không có thời gian để ý tới cơn đau trên đỉnh đầu, vội vã buộc thắt lưng lại, sửa sang lại y phục chỉnh tề, sau mới tức giận trừng mắt lườm Tạ Lang.

Một lát sau, Cơ Tự nghiêng răng, cảm hận hỏi: “Tạ Thập Bát, người làm vậy có ý gì?”

“Có ý gì ư?” Tạ Lang nhắc chung rượu bên cạnh, điềm nhiên ngửa đầu uống cạn, hờ hững đáp: “Chỉ không muốn nàng cưới thê nạp thiếp thôi.” Rồi chàng hồ dưng xe lại, bình thần xuống xe. Có điều chàng mới đi được vài bước, nghĩ ngẫm gì đó lại quay đầu lại nhìn Cơ Tự. Về mặt chàng lúc này quá mức ung dung: “Ta luôn che dấu hành tung của mình, nếu có người hỏi ‘bạn tình’ của nàng là ai, nàng có thể không đáp.” Nói tới đây, chàng sai bước đi về phía nhóm bộ khúc Tạ Tài đang chờ.

Nhìn bóng dáng Tạ Lang dần khuất dạng, Cơ Tự mím môi. Nàng biết lý do lúc Tạ Lang làm chuyện vừa rồi còn đeo mặt nạ là vì không muốn làm bại lộ thân phận của mình, mà hành động che dấu của chàng là rất cần thiết, hiện tại danh tiếng Cơ Tự đã chẳng còn tốt đẹp như xưa, nếu để cho người đời biết sau khi muội muội Cơ Việt là Cơ Tự bị Tạ Thập Bát phủ phàng bỏ rơi, thân là huynh trưởng là Cơ Việt lại quần lầy nhau trong xe với Tạ Thập Bát, như vậy chẳng khác nào hai huynh muội cùng chung một chồng. Công thêm Cơ Việt được người đời tôn xưng một chữ “sư” đại biểu cho lực lượng thần bí thì khi chuyện vỡ lở thì sẽ càng bị người ta gièm pha, chế giễu không ngớt đầu lên nổi.

Đúng rồi, khi này lúc thái tử vén rèm lên, Tạ lang cũng khéo lợi dụng nhân tố ánh sáng mờ mờ ẩn đi vóc dáng và khuôn mặt của mình.

Nếu ở thời đại khác, hành vi phóng đảng của đám quyền quý trên xe lừa, hơn nữa còn là dè người một nam nhân khác dưới người mà bị người ta bắt được tại trận chắc chắn sẽ hoàn toàn hủy hoại tiền đồ chính trị của người đó. Nhưng ở thời này danh giáo lụn bại, nhiều quy củ đã bị phá bỏ từ thời Ngụy Tấn, chuyện này chẳng còn gì gọi là tà trời.

Nói cách khác, Cơ Việt bị thái tử điện hạ bắt được đang sa đoạ trên xe lừa cũng không được coi là chuyện quá nghiêm trọng. Nhưng nếu để người ta phát hiện đối tượng của hần là Tạ Thập Bát thì mới chính là chuyện lớn.

...

Sau khi Cơ Tự trở về phủ liền vội vã vào phòng, đóng cửa ngồi ngây ngẩn, chẳng buồn để ý tới huynh muội Tàn Tiểu Mộc vội vã chạy ra đón. Bởi vì đêm qua và hôm nay có quá nhiều chuyện nghiêm trọng xảy ra nên đầu nàng lúc này rối như mớ bông bong.

Tới buổi trưa, một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Tôn Phù dừng lại bên ngoài bẩm báo: “Đại lang, lang quân Trang Thập Tam tới tìm người ạ!”

Trang Thập Tam tới ư?

Cơ Tự mặc bộ huyền y, cải trang nam tử đứng lên. Nàng hít sâu một hơi, chậm rãi kéo mở cửa phòng.

Trang Thập Tam đang đứng dưới gốc đào trong sân viện. Bây giờ cây đào mới đương có nụ, trông đầy sức sống trong cơn gió xuân mon man.

Sắc mặt Trang Thập Tam vô cùng khó coi, nhìn thấy Cơ Việt từ từ bước tới, hần liền phát tay ra lệnh cho nhóm Tôn Phù như chủ nhân: “Tất cả các người lui cả đi.”

Mọi người đồng loạt ngược mắt chờ ý của Cơ Việt. Thấy Cơ Việt gật đầu, nhóm người Tôn Phù mới vội cúi đầu đi ra.

Khi cả sân viện đều trở nên yên ắng, Trang Thập Tam mới nói: “Tin tức Cơ đại lang có sở thích long dương đã truyền tới phủ Tam hoàng tử rồi... Cơ A Tự, ta thật không biết lúc nàng là nữ nhân đã không tuân thủ nữ tắc, giờ thành nam nhân lại phóng khoáng như vậy cơ đấy? Trên xe lừa mà dám thân mật với gã nam nhân khác, nàng có biết xấu hổ hay không?”

Giọng điệu của Trang Thập Tam đầy sự phẫn nộ, tiếng chất vẫn đánh thép rợn người.

Cơ Việt không biết phải trả lời thế nào cho tốt.

Thấy Cơ Việt im lặng không đáp, Trang Thập Tam càng cáu tiết. Hắn thở hổn hển, đi đi lại lại trong sân viện. Mãi sau, không biết hắn nghĩ tới điều gì, đột nhiên dừng bước, lạnh lùng hỏi: “Gã là ai?”

Nhìn vào đôi mắt đen láy của Cơ Việt, Trang Thập Tam tức giận hỏi: “Hỏi nàng đấy, còn giả bộ ngây ngô gì nữa? Cái gã thân mật với nàng rốt cuộc là ai?”

Lúc này, Cơ Việt mới chịu mở lời, hắn thở dài một tiếng: “Gã là ai không quan trọng.”

Cũng kỳ quái, chỉ sáu chữ ngắn ngủn nhưng lại xoa dịu được tâm trạng bức dọc của Trang Thập Tam lúc này. Trang Thập Tam bình tĩnh đánh giá Cơ Việt giây lát: “Hóa ra là vậy, như thế cũng tốt, cứ thế đi, sau này ta cũng có thể quang minh chính đại theo đuổi nàng rồi.”

Trong khi sắc mặt Cơ Việt thoát sa sầm, Trang Thập Tam khẽ cất giọng ôn hòa: “Sau này ta cũng làm bạn tình của nàng được không?”

Lúc hắn thốt lời, giọng điệu nhẹ nhàng tựa như có thêm vào phần ngọt ngào. Giờ phút này hắn nhìn Cơ Việt với ánh mắt mong mỏi, rất lâu không hề chớp mắt.

Mặt Cơ Việt đen sì, chốc lát sau quát lớn: “Không được!” Cơ Việt then quá hóa giận, bổ sung một câu, “Ta không cần bạn tình gì cả!”

Nàng vừa dứt lời, thật lâu sau Trang Thập Tam không nói gì. Ánh mắt hắn quái gở nhìn đăm đăm Cơ Việt, rồi đột nhiên nói: “Nàng không muốn thì thôi, chuyện này để sau hẵng bàn.”

Bấy giờ Cơ Việt mới nhớ ra mục đích của hắn tới đây, bèn vội vã hỏi: “Rốt cuộc chuyện tới qua là do ai làm?” Hiện tại Cơ Việt biết được Lâm Giang vương đáng sợ cỡ nào, chỉ thoáng nhớ lại chuyện tới qua thời người đã lạnh toát. Hắn cắn răng, trầm giọng hỏi: “Tóm lại kẻ nào hãm hại ta?”

“Là mẫu thân của Viên Nhân... Mụ độc phụ kia là một người miệng nam mô bụng một bồ dao găm. Để đối phó với nàng, mụ ta đã sắp xếp liên tiếp các kế hoạch, nhưng hành tung của mụ quá kín kẽ, những người ta mua chuộc hoàn toàn không có cách do thám được. Chuyện Túy Nguyệt lâu cũng may do ta suy đoán được từ mấy mẩu tin tức vụn vặt. Có điều những tin tức đó thật sự quá mờ ám, ta vất óc suy nghĩ tốn không ít thời giờ, đến lúc chắc chắn thì nàng đã xảy ra chuyện rồi.”

Hắn dừng một chút rồi lại nói: “Tiếp theo mụ còn an bài, sau khi mượn Lâm Giang vương hủy hoại cuộc đời nàng, khiến thân phận Cơ Việt của nàng quyết sống mái với Lâm Giang vương. Dù cho Cơ Việt không báo thù cho muội muội thì mụ ta cũng có kế sách tương ứng để dụ nàng. Song những điều này chỉ có thể thực hiện trên cơ sở Cơ thị nữ đã bị Lâm Giang vương làm mất sự trong sạch.” Trang Thập Tam lạnh lùng nói: “Chắc hẳn lúc này mụ phụ nhân Viên thị đó đang bắt an lăm đây.”

Hóa ra là mẫu thân của Viên tiểu cô đã ra tay. Đối với tin tức này, Cơ Việt cũng không bắt ngờ lắm, chỉ chấp tay đi qua đi lại trong sân viện.

Vừa đi Cơ Việt vừa nghĩ: Với sự độc ác của mẹ con Viên Nhân, một kẻ không thành tất nhiên sẽ có kẻ tiếp theo, ta không thể ngồi khoanh tay chịu chết được!

Từ khi Cơ Việt thể hiện khả năng tiên đoán của mình, trở thành một nửa quốc sư tới nay, rất nhiều sĩ tộc trong thành Kiến Khang gặp hắn cũng không dám chê cười.

Nhưng mà đây là thời đại ngay cả hoàng đế còn bị đám sĩ tộc khinh thường, một nửa quốc sư như Cơ Việt cùng lắm chỉ để những sĩ tộc kia tôn trọng hẳn chút xíu mà thôi. Nếu chân chính đối đầu với lực lượng của đám sĩ tộc thì quả thực chẳng khác gì trúng chọi đá.

Có điều, hiện tại là lúc mình phải đánh trả rồi!

Nhìn thấy Cơ Việt đang đắn đo suy tư, Trang Thập Tam cũng không thúc giục, đây là lần đầu tiên hắn vào viện của Cơ Việt, nên hứng khởi đi vòng quanh thăm thú.

Trong lúc Trang Thập Tam đang dạo bước khắp nơi, nhóm nô bộc cũ Tôn Phù, Dữ Trầm, Nguyệt Hồng đến từ huyện Kinh đứng trên đường mòn cách đó không xa đều nhìn hắn với vẻ phức tạp.

Xưa nay ấn tượng của những người này với Trang Thập Tam rất khác. Lúc ở huyện Kinh, không nói đến Trang Thập Tam, nhưng hành động nhục mạ và cay nghiệt của mẫu thân hắn với họ và Cơ Tự vẫn còn nguyên trong trí nhớ họ. Khi đó, họ ít người thể mỏng, tiểu cô cũng chỉ là nữ cô nhi mới mất đi cha mẹ, thân là Trang phủ ngang tàng nhất huyện Kinh nhưng đối với họ mà nói chính là một toàn núi cao không thể vượt qua. Mà ác ý đến từ Trang mẫu có thể mang đến tai họa ngập đầu cho họ. Cho nên tới tận bây giờ đám nô bộc bọn họ vừa nhìn thấy Trang Thập Tam là đã nghĩ đến mẫu thân của hắn, mà nghĩ tới mẫu thân của hắn là lại nghĩ đến một mụ phụ nhân ác độc, vì thế ánh mắt họ nhìn Trang Thập Tam đều đầy vẻ phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Tuyên Bố.

Trang Thập Tam ở lại Cơ phủ hơn nửa ngày mới cáo từ ra về. Sau khi hấn đi, Cơ Việt liền nhận được thánh chỉ của bệ hạ cho gọi lập tức vào cung.

Cơ Việt hít sâu một hơi chuẩn bị sẵn sàng tâm lý rồi ngồi lên xe lừa tiến cung. Giữa đường hấn phát hiện cách đó không xa có hai chiếc xe lừa cũng chạy cùng hướng, một xe là của Viên tiểu cô, xe còn lại của Lâm Giang vương.

Ba người họ đồng thời quay sang nhìn nhau. Viên tiểu cô vừa trông thấy Cơ Việt đã quay đầu đi ngay, còn Lâm Giang vương thì tỏ vẻ khá hứng thú. Đúng rồi, gã là kẻ hoang đường phong đăng, nhưng chăm luôn cả mỹ thiếu niên cơ mà.

Cơ Việt chỉ thoáng liếc qua hai kẻ thù này rồi hờ hững rời mắt. Chẳng mấy chốc, xe Viên tiểu cô thuộc gia tộc có địa vị cao nhất vượt lên đi đầu, ba chiếc xe lừa lần lượt nối đuôi nhau vào cung.

Bệ hạ triệu kiến mọi người trong ngự hoa viên, bên cạnh còn có mấy vị sủng phi. Hiện tại đang là đầu xuân tháng Hai tháng Ba, gió xuân ấm áp, hoa đào đua nở, dù cách rất xa Cơ Việt cũng có thể nghe được tiếng cười của nhóm phi tần truyền đến.

Viên tiểu cô được gọi vào bái kiến đầu tiên, một lát sau Lâm Giang vương cũng theo thái giám dẫn vào bên trong, mãi hơn nửa canh giờ sau, mới có một thái giám đến tuyên chỉ, nói là bệ hạ cho gọi Cơ Việt.

Bên trong đang rất náo nhiệt, đám công chúa và nữ tử tôn thất thì ngồi xúm xít với Viên Nhân, tiếng cười đùa vang lên khe khẽ, không khí vô cùng chan hòa. Còn Lâm Giang vương lại ngồi sát thái hậu, hai mẹ con đang huyền thuyên nói chuyện trong nhà, không khí gia đình hòa thuận.

Khi Cơ Việt xuất hiện, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn hấn. Có điều khác với những lần trước, lúc này ánh mắt nhóm nữ tử có phần phức tạp.

Cơ Việt tiến lên vài bước, vội hành lễ với hoàng đế rồi cất cao giọng: “Hạ thần Cơ Việt bái kiến bệ hạ.”

Xung quanh im lặng như tờ, hoàng đế nhìn hấn chăm chăm một hồi mới chậm rãi lau tay, chất vấn ngay trước mặt mọi người: “Lời thái tử nói có thật hay không?”

Cơ Việt quỳ phịch xuống mặt đất, dập đầu với bệ hạ rồi khàn khàn lên tiếng: “Thần đã phụ hoàng ân của bệ hạ!”

Gần như hấn vừa dứt lời, hoàng đế liền đứng phắt dậy xông đến, đột ngột vịn vào áo bào, đập một cú vào ngực Cơ Việt.

Cú đập khá mạnh khiến Cơ Việt ngã ngửa về phía sau, gắng gượng lăm mồi bò dậy nổi, tiếp tục quỳ ngay ngắn.

Thời khắc này, ngoại trừ tiếng thở hổn hển của hoàng đế thì không còn một tiếng động nào nữa. Mấy nữ tử mới rồi còn trò chuyện rôm rả bây giờ đều hoảng sợ cúi đầu, không dám thở mạnh.

Dù đã đá Cơ Việt một cú nhưng rõ ràng ông vẫn chưa nguôi giận, thế là lại xông đến đá thêm vài cú nữa. Cho đến khi Cơ Việt ngã nhào trên đất, ông mới tức giận quát lên: “Cút, cút ngay cho trẫm!” Lúc trước yêu quý và kỳ vọng Cơ Việt bao nhiêu thì bây giờ ông thất vọng bấy nhiêu.

Cơ Việt thừa vâng rồi khó nhọc đứng lên, cúi đầu chuẩn bị lui ra. Trước khi rời khỏi đây, hấn còn thấy Lâm Giang vương nhìn mình đăm đăm đầy vẻ thích thú, còn Viên tiểu cô thì chỉ thờ ơ liếc thoáng qua.

Cơ Việt nghĩ đến, với địa vị của Trần Quận Viên thị và tính cách kiêu ngạo của Viên Nhân mà chịu hạ thấp thân phận, qua lại lấy lòng nhóm hậu phi trong cung, ắt hấn sẽ mang đến nguy hiểm trùng trùng cho mình đây.

Trên đoạn đường chạy ra khỏi hoàng cung, Cơ Việt gọi Tàn Tiểu Mộc đến, khẽ trao đổi vài câu. Tàn Tiểu Mộc nghe xong, nhanh chóng bắt đầu hành động. Đến xế chiều hôm đó, một tờ thư mật liệt kê hết tội trạng của Viên tiểu cô và mẫu thân của ả lăng lạng đưa đến trên tay Tạ Chiêu Hoa, thê tử của Viên Thập lang.

Trong suy nghĩ của Trang Thập Tam, bức thư mật này chẳng có bao nhiêu tác dụng, bởi vì mẹ con Viên thị làm việc quá kín đáo, không để lại một bằng chứng xác thực nào. Mà đã không có chứng cứ thì nội dung trên bức thư kia chỉ có thể coi là tin đồn hoặc đặt điều nói xấu họ mà thôi. Nhưng Cơ Việt thì nghĩ khác, chỉ cần Tạ Chiêu Hoa nảy sinh nghi ngờ thì nhất định sẽ đích thân điều tra tìm chứng cứ về mẹ con Viên Nhân cho xem.

Bất kể Cơ Việt hay Trang Thập Tam đều không nghĩ tới trên thế gian này tồn tại một thứ gọi là “trực giác của phụ nữ”. Hai người không có kinh nghiệm trạch đấu làm sao biết được, côi đơn này còn có rất nhiều việc không thể tìm được chứng cứ, nhưng đối với những nữ nhân luôn chìm trong cuộc chiến gia đình nhiều năm, thông thường họ chỉ cần nghi ngờ là đã có thể định tội được rồi.

Vì vậy khi lá thư kia truyền tới tay Tạ Chiêu Hoa, nàng tài nữ năm nào liền giận run cả người. Thấy Tạ Chiêu Hoa nghiêng răng cắn phần rồi lại đau đớn khôn nguôi, một tỳ phụ đứng sau lưng thị nhỏ giọng hỏi: “Phu nhân, có chuyện gì vậy ạ?”

Tạ Chiêu Hoa đưa lá thư cho tỳ phụ ấy, không đợi đối phương kia nói gì đã nghiêng răng: “Ta nên sớm biết chuyện này mới phải. Thế mà lại ngu xuẩn để mụ tiện nhân kia lừa dối bao năm!”

Tỳ phụ kia nhìn một hồi, hỏi ý: “Phu nhân, chuyện này có cần điều tra kỹ hơn không?”

“Không cần thiết nữa!” Tạ Chiêu Hoa cắn hận: “Thật ta ngay từ sớm ta đã lờ mờ cảm giác được rồi, lá thư này chỉ khiến cảm giác của ta chắc chắn hơn thôi. Mụ tiện nhân kia độc ác đã quen, dưới mụ ta có bao nhiêu thiếp thất, nhưng chỉ có hai đứa con mụ được yên ổn lớn lên, chuyện này vốn đã vô cùng khả nghi. Nhưng trước đây ta nghĩ, đó là chuyện hậu trạch của họ, ta không cần quan tâm. Thế mà không ngờ, mụ ta lại đồ kị đến mức thậm chí ngay cả em dâu như ta cũng không tha. Đúng rồi, đúng rồi, gia thế của ta hơn mụ, tướng công ta yêu chiều kính trọng ta, hơn nữa trong viện của ta không có ai chèn ép được ta, cho nên mụ ganh ghét, muốn dùng biện pháp này hạ thấp vị trí của ta. Vậy mà ta cứ mắt mù không biết, chắc hẳn mỗi lần mụ an ủi ta, trong lòng đều hả hê lắm đây!”

Thị càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng phẫn nộ. Trong thoáng chốc, tất cả những việc khác thường của Viên Chu thị đã được xác minh không bỏ sót một chi tiết nào.

Một lát sau, Tạ Chiêu Hoa nhắm nghiền hai mắt, khe khẽ ra lệnh: “Lấy gói thuốc bột trong hộp kia ra đây. Dận Ngọc Tụ, bất kể nó làm cách nào cũng phải tận mắt chứng kiến Viên Nhân uống thử thuốc đó! Không phải Viên Chu thị muốn ta tuyệt hậu sao? Vậy ta cũng khiến con cái mụ nếm mùi tuyệt hậu là thế nào. Mấy hôm nữa con trai mụ sẽ từ học quán về, người cũng sắp xếp làm thế nào đi.”

Tỳ phụ khẽ thưa vâng rồi lập tức thi hành.

Xe lừa lọc cọc lăn bánh, sau khi sai Tần Tiểu Mộc chuyển lá thư mật xong, tâm tư Cơ Việt đã bình tĩnh trở lại.

Lúc này, hẳn mới cảm nhận được hành động của Tạ Lang sáng nay đã để lại hậu quả quá mức to lớn. Ví như hiện tại, xe lừa của hắn đi đến đâu thì nơi đó đều truyền đến tiếng bàn tán chế nhạo khe khẽ, thậm chí một nam tử có sở thích long dương còn cho dừng xe lại ngắm nhìn hắn nữa chứ. Chỉ vài canh giờ, nhóm người có hứng thú với hắn đã chuyển từ nữ tử sang nam nhân, chuyện này thật khiến Cơ Việt dờ khóc dờ cười.

Cơ Việt trở về phủ đóng cửa im im, chẳng mấy chốc đã vài ngày trôi qua, Kiến Khang chào đón ngày lễ lớn nhất của Lưu Tống, lễ Thượng Dĩ trong tiết tháng Ba.

Đây là ngày lễ toàn dân đều cuồng hoan, dù trong lòng đang chất chứa tâm sự nhưng hôm ấy Cơ Tụ cũng tắm rửa thay quần áo từ sớm, quay trở lại thân phận nữ nhi, mặc vào bộ xiêm y đẹp nhất, sau đó ngồi xe lừa đến bờ sông ngoại thành.

Càng gần đến cửa thành người xe càng đông đúc, trong không khí thoang thoang hương đưa, khắp nơi đều là nam nữ trẻ tuổi ăn mặc hoa lệ. Đi thêm lát nữa, khung cảnh xung quanh không chỉ có nam thanh nữ tú, mà còn có rất nhiều nam tử phơi ngực trần đi trên phố không hề e dè.

Khi xe ra khỏi thành đến được bờ sông, đập vào mắt nàng là cả một biển người nườm nượp trên con sông, có nhiều đôi nam nữ trẻ tuổi bắt đầu cởi dây lưng cùng nhau xuống sông tắm rửa.

Xưa nay lễ Thượng Dĩ không những là ngày lễ xin quý thần xua tai tránh họa mà còn là ngày lễ cầu con của Trung Nguyên. Hễ là nữ nhân muốn được thuận lợi về đường con cái thì đều phải xuống sông tắm rửa, mong quý thần ban ân. Đồng thời, lễ Thượng Dĩ này còn là ngày toàn dân có quyền dã hợp được triều đình cho phép. Nói cách khác, ngày hôm ấy nam nữ có thể ăn ái tự do mà không bị ai chỉ trích. Dĩ nhiên phong tục này cũng xuất phát từ nhu cầu mong muốn có thể hệ truyền thừa mà thôi, nó đã được kéo dài từ thời Hán đến nay.

Ngày này, đám thế tộc chi biết ham thích hưởng lạc cũng tụ tập lại với nhau, họ cho hạ nhân trải gấm trắng bên bờ sông, thưởng thức mỹ tửu mỹ thực, sai bảo ca kỹ múa hát ăn mừng.

Cơ Tụ được Tần Tiểu Thảo dìu xuống xe lừa, đi về phía bên trái đến hạ nguồn con sông. Nơi đây là khu vực của thứ tộc và hàn môn, trong bụi cỏ lau rậm rạp thỉnh thoảng có thể thấy được đám chim chóc bay tán loạn vì bị đôi nam nữ hoan ái dọa sợ. Còn nơi thượng nguồn là khu của nhóm sĩ tộc đang tụ họp ca múa, nhìn từ xa tựa như cả cánh đồng hoa trắng nở rộ.

Giờ phút này, nơi nơi đều là tiếng trò chuyện, cười đùa xôn xao. Đang lúc Cơ Tụ nhìn ngắm khung cảnh nhộn nhịp thì đột nhiên phía trước truyền đến tiếng người huyên náo, nàng chớp mắt tò mò nhìn sang liền thấy được Tạ Lang mặc bộ bào trắng, đang thong dong đi tới.

Trùng hợp, lúc này chàng cũng nhìn về phía nàng. Theo ánh mắt của Tạ Lang, khoảng trăm người vây quanh chàng cũng tò mò quay sang nhìn Cơ Tụ vẫn đội mũ sa giấu kín khuôn mặt.

Tạ Lang ung dung đi đến bên này. Hôm nay, tiểu cô nào cũng mong đợi chàng có thể đi về hướng mình. Dù cho hai bên đều có thân phận cao quý, không đến nỗi bất chấp thể thống như đám dân đen, nhưng trong ngày lễ lãng mạn như thế, trai đơn gái chiếc đều có quyền tìm một nơi kín đáo âu yếm tâm tình, chỉ cần vẫn còn hồng hoàn (1) thì tuyệt đối không ai dám dị nghị. Vì thế Cơ Tụ vô tình rước phải rất nhiều ánh mắt ghen ghét hằn học.

(1) Hồng hoàn giống như thủ cung sa, đại biểu cho trinh tiết của phụ nữ thời xưa.

Chẳng mấy chốc, trong vòng vây chặt chẽ của đám người Tạ Lang đã đứng trước mặt nàng. Dưới ánh mặt trời ảm áp, đôi mắt chàng trong veo ẩn theo nét dịu dàng tha thiết, khe khẽ nói: “Sao nàng tới trễ vậy?” Câu hỏi của chàng như thể họ đã ước hẹn nhau từ trước, như thể chàng đã đợi nàng rất lâu rồi.

Không chỉ Cơ Tụ, tất cả người ở đây nghe thấy đều ngơ ngác. Trước ánh mắt không dám tin của mọi người, Tạ Lang vươn tay tháo mũ sa xuống, để gương mặt tuyệt sắc của nàng hiện ra trước mắt bao người.

Ban đầu xung quanh lặng phất, hồi lâu mới có người cất lời thắc mắc: “Nàng ta, nàng ta không phải Cơ thị nữ sao?”

Cái tên Cơ thị nữ vừa được thốt lên, xung quanh trở nên sôi trào. Phần lớn người ở đây vẫn còn nhớ rõ sự kiện đám tiếu cô mặc đồ trắng, toàn thành tang tóc kia. Rõ ràng người của Trần Quận Tạ thị luôn miệng khẳng định Tạ Thập Bát lang đã vứt bỏ Cơ thị nữ từ lâu rồi, hai người đã không còn qua lại với nhau nữa; nhưng tình huống trước mắt này phải giải thích thế nào đây?

Vô số tiếu cô từng chê cười Cơ thị nữ, cũng có vô số người mang chuyện của họ ra giễu cợt lúc trà dư tửu hậu. Nhưng giờ khắc này, ai cũng không thốt nên lời, những người trước kia còn nhìn Cơ Tự với ánh mắt tràn đầy vẻ trào phúng, hiện tại đã biến thành đổ kỵ.

Thấy Tạ Lang coi trọng Cơ thị nữ như vậy, rõ ràng là tình cũ khó quên đây mà. Chúng nữ bắt đầu dậy lên tiếng oán thán. Nhưng điều đó chẳng mấy may ảnh hưởng gì đến Tạ Lang, chỉ thấy chàng đưa tay nhẹ nhàng vòng tay ôm eo Cơ Tự trước mặt mọi người.

Vừa rơi vào vòng ôm quen thuộc của chàng, Cơ Tự liền tỉnh táo lại sau phen kinh ngạc, bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

Nhưng nàng vừa mới phản kháng, cổ tay bỗng đau đớn, rồi giọng nói khê khàng pha lẫn vui vẻ và mong đợi của Tạ Lang vang lên bên tai: “Nếu nàng còn vùng vẫy nữa, Ta sẽ không ngại đánh ngất nàng, sau đó bế nàng xuống sông, tắm rửa kỳ cọ giống những người dân kia đâu.”

Ý chàng là nếu như nàng còn giãy ra nữa, chàng sẽ đánh ngất nàng, rồi hai người cũng giống như những thảo dân kia, cời hết đồ đạc cùng nhau tắm rửa để cầu thần linh ban cho con cái!

Cơ Tự lập tức ngoan ngoãn không dám cử động gì nữa, chỉ dẫu môi tức giận, nhìn Tạ Lang với ánh mắt quật cường.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Ứng Phó.

Có bộ ngực nhỏ? Làm cho chúng lớn hơn 2 kích cỡ

Tuyệt! Giảm 20kg trong 4 tuần!không cần ăn kiêng hay tập luyện!

Ngồi ở nhà và giảm cân! Giảm 15kg trong 1 tuần!

Cách giảm cân tốt nhất cho người lười! 100% an toàn! Hãy thử ngay

Lúc này, ở đoạn hạ lưu sông bỗng truyền đến tiếng cười đùa phấn khích, thu hút hết ánh nhìn của mọi người. Thừa dịp họ lơ đãng, Tạ Lang liền nắm tay Cơ Tự kéo đi, thoáng chốc bóng hai người đã khuất sau rừng đào.

Nhìn bóng dáng họ càng đi càng xa, mấy tiếu cô này giờ vẫn dồn hết chú ý vào Tạ Lang nước mắt ngân ngấn. Cho đến giờ, tuy tỷ nữ bên cạnh Tạ Thập Bát đều thuộc hạng tuyệt sắc nhưng ai ai cũng biết chàng chưa từng gần gũi với nữ nhân nào. Bởi vì điều này nên mặc dù năm ngoái Cơ Tự đã bị chàng bội tình bạc nghĩa, nhưng trong lòng đám khuê nữ hoài xuân kia đều có phần hâm mộ nàng. Còn hiện tại, chứng kiến Tạ Thập Bát đã chia tay rồi nhưng vẫn còn quay lại, chuyện này với tiếu cô có thân phận bình thường thì không sao, nhưng với nhóm tiếu cô thế tộc qua lại thân thiết với Tạ thị thì vô cùng buồn bã.

Tạ Lang dắt tay Cơ Tự đi sâu vào rừng đào, năm nay hoa đào nở sớm, cả khu rừng đều tươi hồng thom ngát, đẹp không sao tả xiết.

Lúc Tạ Lang vẫn xăm xăm đi về phía trước thì bỗng nhiên Cơ Tự kéo tay chàng lại, nhìn chàng chằm chằm rồi cất giọng lạnh lùng: Lang quân Tạ gia, người quá đáng rồi đây! Nhìn vào ánh mắt kiên định của Tạ Lang, Cơ Tự cười buồn rồi nhẹ nhàng nói tiếp, Tạ Thập Bát, sau này đừng đối với ta như vậy, bản thân ta đã yếu tim còn nhất gan, thật sự không chịu nổi đâu.

Tạ Lang vẫn nhìn nàng đắm đắm. Chàng chưa bao giờ thấy vẻ mặt Cơ Tự như vậy, đây cũng là lần đầu tiên chàng phát hiện, biểu cảm buồn thương, không muốn nhớ đến chuyện trước đây trên gương mặt đẹp đẽ này lại khiến người ta sợ hãi đến thế.

Đúng vậy, lần gặp lại nàng trong thân phận Cơ Việt sau khi chia tay, nàng từng biểu đạt nỗi phẫn nộ trước mặt chàng, nhưng đó chỉ là tức giận mà thôi...

Bất chợt sắc mặt Tạ Lang tái nhợt, bàn tay nắm lấy tay Cơ Tự càng siết chặt. Trong cơn gió xuân hây hây, rõ ràng ảm áp thư thái nhưng không khí trầm mặc giữa hai người lại giăng co quýt không nhượng bộ.

Lát sau, Tạ Lang cất lời, giọng nói vẫn dịu dàng như ngày nào nhưng lại hơi khàn khàn, Nhưng mà A Tự, sự trong sạch của ta đã bị mất trong tay nàng rồi. Giọng chàng xen lẫn chút ảm ức, ... Ta vẫn còn xử nam đây, đêm đó bị nàng vừa ôm vừa sờ, mấy ngày sau ta mới định hồn lại được ấy. Sau khi thốt lời khiến người ta ghen hòng trần trối như thế, Tạ Lang còn buồn buồn nhìn Cơ Tự, ghen ngào, Ý của nàng là bây giờ không muốn chịu trách nhiệm đúng không?

Cơ Tụr tròn tròn mắt nhìn chàng, mãi lâu sau mới lấy lại tinh thần, thầm nghĩ: Chàng còn không biết xấu hổ tự nhận mình là xử nam á? Quả thật thế gian này không ai mặt dày mày dạn hơn Tạ Thập Bát cả.

Ngẩng đầu thấy Tạ Lang vẫn còn uất ức nhìn mình, Cơ Tụr hừ khẩy khinh thường, mặt vô cảm: Người muốn ta chịu trách nhiệm ư? Nếu như ta nhớ không lầm, đêm đó chúng ta không hề xảy ra chuyện gì hết.

Ở thời đại có thể ân ái ngay tại nơi hoang dã vào lễ Thượng Di thế này, dù tiểu cô thế gia đại tộc có hẹn hò với lang quân nào đó, chỉ cần nàng ta không bị người ta bắt gặp tại trận và còn hồng hoàn thì vẫn có thể hùng hồn nói với mọi người mình vẫn còn băng thanh ngọc khiết, chưa từng chung đụng với nam nhân được cơ mà. Nên câu nói ấy của Cơ Tụr chẳng có gì sai.

Tạ Lang cười khỏ, hệt hăng lí nhí: Nhưng đêm đó ta thật sự rất đau khổ... Ta còn chưa hiểu chuyện gì đã bị A Tụr cưỡng ép làm thế này, rồi lại ép buộc làm thế kia...

Cơ Tụr thật không biết nói sao nữa rồi! Nàng không dám tin, cũng không tài nào nói thảng nổi cái tên không biết xấu hổ này. Qua hồi lâu, nàng mới rít qua kẽ răng: Tạ Thập Bát, chàng đúng là không biết xấu hổ thật đấy!

Lần này, Cơ Tụr vừa dứt lời thì Tạ Lang đã đột ngột vươn hai tay khóa nàng vào lòng, ôm thật chặt, thật chặt.

Cơ Tụr mới định vùng vẫy thì đã nghe giọng chàng khê khàng nhưng kiên định vang lên: A Tụr, tha thứ cho ta đi! Sau này sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa đâu.

Vòng tay chàng ấm áp như thế, lời hứa hẹn bên tai nàng cũng chân thành làm sao. Cơ Tụr mắt rung rung nhìn thẳng phía trước, thầm nhủ trong lòng: Nhưng mà ta không dám tin, cũng không muốn tin chàng nữa rồi..

Còn chưa kịp thoát ra thì phía sau chợt truyền đến một loạt tiếng bước chân và tiếng cười nói rôm rả của nhóm phụ nhân. Tạ Lang buông Cơ Tụr ra, nắm tay nàng đi về phía khác. Mới vừa đi được vài chục bước, đối diện lại có một đám tiểu cô hân hoan đi đến. Cũng đúng thời, dọc con sông này có rất đông người tụ tập, muốn tìm một nơi yên tĩnh nào có dễ.

Trong lúc Tạ Lang dắt Cơ Tụr len lỏi đi qua từng gốc cây đào, trên bãi sông vắng vẻ cách đó không xa, Viên Nhân vẫn cô đơn ngóng theo bóng chàng. Từ lúc ả thấy Tạ Lang và Cơ Tụr tay trong tay đi vào rừng đào, ả cứ đứng mãi như thế hành hạ bản thân. Mãi lâu sau, một tỳ nữ mới đi đến hỏi dò: Tiểu cô, hay là chúng ta về đi thôi?

Nàng ta gọi hai ba lần, Viên Nhân mới từ từ quay đầu lại, hai mắt vô hồn nhìn mấy tỳ nữ nhà mình, lẩm bẩm: Ta đã mười bảy rồi.

Đám tỳ nữ im thin thít, nước mắt Viên Nhân cứ thế tuôn trào, nức nở khóc: Nhiều năm qua, ta chỉ nghĩ mình có thể thích chàng đã mãn nguyện lắm rồi, chưa hề trông chờ có thể gả cho chàng. Nếu chàng vẫn cứ ở vậy không cưới ai cả thì cũng thôi, nhưng giờ chàng quay đi quay lại vẫn lựa chọn Cơ thị nữ thì ta không cách nào chấp nhận được. Tạ lang của ta tấm lòng rộng mở, cao xa như vàng trắng sáng. Cơ thị nữ kia làm sao có thể xứng để chàng chịu hôn đầu chứ?

Bấy giờ, trong thâm tâm Viên Nhân vô cùng sợ hãi, ả xuất thân từ đại sĩ tộc, ngay từ thuở bé đã hiểu quá rõ đám con cháu đại sĩ tộc thế nào. Người như Tạ Lang được ưu ái vô vàn, thứ có trong tay nhiều không sao kể xiết, từng được đi chiêm nghiệm biết bao phong cảnh, muốn chiếm được tình cảm của chàng không hề dễ dàng. Dù cho được chàng yêu thích, nhưng muốn chàng chống đối lại mẫu thân, chống lại toàn thể gia tộc chỉ vì người mình thích là chuyện không thể nào. Bởi chàng quá lý trí, cũng rất xem nhẹ chuyện tư tình nhi nữ.

Thế nên hồi năm ngoái, chuyện Tạ Lang quyết tuyệt cắt đứt quan hệ với Cơ Tụr, rồi còn bám báo với gia tộc rồi dứt khoát rời khỏi Kiến Khang đều nằm trong dự liệu của ả. Điều duy nhất ả không ngờ tới chính là, người lý trí rõ ràng như Tạ Thập Bát thế mà đã chia tay rồi vẫn quyến luyến quay trở lại.

Dù sao Viên Nhân cũng là Viên Nhân, sau khi đứng bên bờ sông ba canh giờ, tất cả bi thương, căm hận, đổ kỵ và không dám tin đều dần lắng xuống. Lúc ngồi lên xe lừa về phủ, trong đầu ả bỗng nảy sinh một chủ ý ác độc. Sau khi suy tính kỹ lưỡng không bỏ sót dù chỉ một chi tiết, ả dần dần nở nụ cười.

Xuống xe lừa, Viên Nhân thản nhiên đi vào sân, vừa băng qua vườn hoa bên viện phía Đông đã trông thấy vài quý phụ đang ngồi chơi ở đó, bao gồm cả mẫu thân của ả nữa.

Một tỳ nữ vội vàng đi về phía ả, thi lễ rồi cung kính thưa: Tiểu cô đã về rồi. Thập phu nhân mời Đồng Thánh Thủ vừa hoàn thành chuyến vân du đến phủ ta, phu nhân bảo nếu tiểu cô trở lại thì hãy đến cho Đồng Thánh Thủ xem mạch, kê vài thang thuốc bổ ả.

Viên Nhân cũng hiểu rõ chuyện này nghĩa là gì. Năm nay ả đã mười bảy tuổi, chuyện hôn nhân nhất định phải giải quyết nhanh chóng. Gia tộc mời Đồng Thánh Thủ đến là muốn mượn lời y nói cho tất cả phu nhân dòng dõi môn phiệt biết, Viên Nhân có sức khỏe rất tốt, vô cùng thuận lợi về đường con cái, là một ứng cử viên sáng giá để chọn lựa làm dâu con. Bất cứ nữ nhi thế tộc nào cũng phải trải qua chuyện này, Viên Nhân không chần chừ, nhẹ nhàng đoan trang đi sang.

Quả nhiên chúng phu nhân đã sớm đợi ả, nhìn thấy Viên Nhân, họ cười trên ghẹo vài câu rồi bảo ả ngồi xuống, lau sạch tay đưa cho Đồng Thánh Thủ xem mạch.

Trong lúc chờ đợi, mấy vị phu nhân thế tộc không ngớt khen ngợi Viên Nhân dù bề ngoài không xuất sắc nhưng tướng mạo đoan trang, đầy thất lưng ong, rõ ràng là số vượng phu ích tử, mẫu thân ả ở bên cạnh chỉ nhả nhận tiếp lời cười thỏa mãn, còn Viên Nhân e thẹn cúi đầu. Thế nhưng khi thấy Đồng

Thánh Thủ đã bắt mạch xong vẫn trầm mặc hồi lâu, mẫu thân Viên Nhân không khỏi lo lắng hỏi: Đồng đại phu, mạch của nữ nhi ta thế nào?

Đồng Thánh Thủ ngẩng đầu lên, vẻ mặt không được tốt lắm. Viên Nhân và mẫu thân à bắt đầu thấp thòm bất an, mấy phu nhân cũng cảm nhận được không ổn, lập tức im bặt.

Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, y đứng dậy nói với mẫu thân Viên Nhân: Mạch tượng của lệnh ái xích mạch phù nhưng vô lực, ấn nhẹ hơi cứng bên trái cao hơn... Lệnh ái tâm can vượng hỏa, tử cung hàn lại ứ máu, sau này phải chú ý điều dưỡng thân thể, e là đường con cái sẽ rất bất lợi.

Y vừa nói xong tất cả phu nhân ở đây đều quay lại nhìn Viên Nhân: Thật không ngờ, vốn tưởng rằng một tiểu cô hiền thực, trầm tính lại tâm can hỏa vượng, tâm tính nóng nảy... Rõ ràng là một người lòng dạ hẹp hòi. Song, nếu chỉ có vậy cũng thôi, quan trọng nhất là Đồng Thánh Thủ lại bảo Viên tiểu cô rất bất lợi về đường con cái kia.

Xung quanh yên lặng như tờ.

Lúc đám phu nhân lần lượt cáo từ với mẫu thân Viên Nhân, từ từ rời khỏi vườn hoa thì từ xa truyền đến tiếng thét hoảng sợ như muốn xé toạc bầu trời, một tỷ nữ vừa khóc vừa chạy đến, la hét như điên loạn: Phu nhân, phu nhân, không xong rồi, tiểu lang, tiểu lang vừa ngã xuống ao sen bên Tây viện hu hu...

Mẫu thân à nghe thế liền lão đảo dẫn theo mấy hạ nhân chạy đến viện phía Tây, những vị phu nhân còn lại nhìn nhau giây lát cũng đuổi theo sau. Vừa đến công viện thì đã nghe thấy tiếng khóc tan nát tim gan truyền ra. Một vị phu nhân Lang Gia Vương thị khựng bước lại, kéo gã hạ nhân đang vội vàng chạy ra hỏi han: Tiểu lang của các người có sao không? Nghe thấy Viên thị khóc thê lương như thế, chắc hẳn con trai mụ không ổn rồi.

Gã người hầu cung kính bẩm báo: Tiểu lang không nguy hại đến tính mạng, nhưng lúc cứu lên phát hiện hạ thân tiểu lang bị dị vật đâm vào, hiện tại chỉ còn cầu mong vào Đồng Thánh Thủ có thể chữa trị thôi...

Một cậu bé mười tuổi lại bị dị vật đâm bị thương hạ thân ư? Nghe tiếng khóc của Viên thị đoán chừng con trai thị bị thương nặng đây. Chúng phu nhân trần trối nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy phòng này của Trần Quân Viên thị hình như phong thủy không tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Buông lời cay độc

Bên cạnh bờ sông, đàn cò trắng vẫn bay tán loạn và đoàn người vẫn nườm nượp qua lại.

Tạ Lang vừa nắm tay Cơ Tự ra khỏi rừng đào đã thấy một toán người khá quen mắt đi từ phía xa tới, lần lượt là Trương Hạ Chi, Tiêu Dịch và một mỹ nhân khuynh thành là Nghĩa Vũ vương phu nhân. Những tuấn nam mỹ nữ này đi tới đâu đều lộng lẫy lóa mắt, lúc nào cũng kéo theo bầu đoàn rõ dài.

Thấy đội ngũ ba bốn mươi con cháu sĩ tộc sắp đến, Cơ Tự nhanh tay lẹ mắt giật lấy mũ sa trong tay Tạ Lang đội lại. Tiếp nữa nàng giẫy khỏi tay chàng, nhanh chóng lui về sau mấy bước. Từ lúc họ gặp nhau bên sông đến giờ nàng luôn khá trầm tĩnh, thế nên hành động linh hoạt như thỏ lần này của nàng khiến Tạ Lang hết sức bất ngờ.

Chàng nghiêng đầu, ngoảnh sang Cơ Tự. Đáp trả lại ánh mắt chàng là vẻ dửng dưng như không, nàng khẽ nhún chào Tạ Lang rồi dứt khoát quay người bỏ đi. Chàng thoáng sửng sốt, vốn tưởng nàng đã mềm lòng, vốn tưởng nàng đã tha thứ cho mình rồi, nhưng sự thật lại tuyệt nhiên không như vậy.

Ngay khi Cơ Tự vội vã bước đi, đột nhiên đối diện truyền đến tiếng thét “Cơ thị nữ!” vang dội của một cô nương, dọa đàn chim chóc bay tứ tán và kéo theo vô số ánh nhìn về phía nàng.

Công chúa An Hoa chạy xầm xầm ra khỏi rừng đào, để mặc đám cung tỷ đuổi theo phía sau. Thấy vẻ mặt nàng ta hung tợn lao đến, Cơ Tự vô thức lùi về sau vài bước. Dừng lại trước mặt nàng, An Hoa gằn giọng quát: “Cơ Tự, con tiện nhân này!” Vừa dứt lời, An Hoa đã vung tay phải lên toan tát vào mặt Cơ Tự.

Nhưng ngay lúc ấy, một bàn tay rắn chắc liền giữ chặt cổ tay công chúa An Hoa. Không biết từ lúc nào, Tạ Quảng đã xuất hiện chắn trước người Cơ Tự. Mà ngay cả Cơ Tự cũng không biết, lúc nàng và Tạ Lang đang dừng dăng, thật ra nhóm Tạ Quảng vẫn theo sát phía sau.

Trên thực tế, trong các ngày lễ long trọng như hôm nay, mỗi lần sĩ tộc ra ngoài du ngoạn thường hay gặp đạo tặc và thích khách trà trộn vào ám sát. Người nổi tiếng như Tạ Lang lại càng là tâm điểm để đám người đó hành thích, nhóm bộ khúc nào dám tách xa.

An Hoa thấy Tạ Quảng xuất hiện ngăn cản liền sửng sốt, trong nháy mắt lại trông thấy Tạ Lang thì không khỏi rùng mình ớn lạnh. Ắt rút phất tay lại, lấy chiếc khăn trong tay áo ra rồi ném vào mặt Cơ Tự: “Tiện nhân, loại là loại ong bướm nhà người! Người xem đây là cái gì!”

Khăn tay nào kia? Cơ Tự vẫn còn khá ngỡ ngàng, Tạ Quảng nhặt chiếc khăn ấy lên rồi quay người dâng nó cho Tạ Lang.

Chàng nhận lấy, song chỉ nhìn thoáng qua đã bật cười: “Ồ, bài thơ tình này cũng hay đấy chứ. Nhưng mà có lẽ công chúa không biết rồi, tuy Cơ A Tự tình thông rất nhiều thứ, có điều làm thơ thì quả thật chẳng ra sao cả.”

Chàng nói xong, tiện tay ném khăn tay trả lại An Hoa: “Tuy bài thơ này tình ý dạt dào, nhưng hành văn lại ngắt ngứ khô cứng, e là không phải văn phong của nữ tử rồi!”

Công chúa An Hoa hoàn toàn ngây dại, nàng ta cứng nhắc nhận lấy khăn tay, hết nhìn Cơ Tự rồi lại nhìn Tạ Lang.

Chuyện thể gian chính là như vậy, dù Tạ Lang từng đắc tội công chúa An Hoa, cũng làm ả hận thấu xương, nhưng chàng là Tạ Lang danh vọng hàng đầu, cho nên nhiều khi không cần chứng cứ cũng chẳng cần điều tra, hễ Tạ Thập Bát nói ra thì đều là sự thật.

Nhìn thấy mình đã mắng nhầm người, công chúa An Hoa bẽ mặt đứng ngây ra như phỗng.

Đúng lúc này, tiếng cười ngả ngón của một nam tử truyền đến: “Chuyện gì xảy ra vậy, An Hoa, có người bắt nạt muội à?”

Hóa ra là nhóm Thái tử, Chu Ngọc và Trương Hạ Chi đã tới.

Thấy nhóm lang quân toàn người có danh tiếng đều tụ tập tại đây, công chúa An Hoa tái mét mặt, ả quay ngoắt sang Cơ Tự, điên tiết mắng: “Đều tại ả phụ nhân này! Nếu không phải do người không biết điều đắc tội với người ta thì làm gì có chuyện họ mượn tay ta trút giận người chứ?” Nói xong, ả hàm hừ tức tối.

Câu nói ấy của công chúa An Hoa lần nữa chuyển dời sự chú ý của mọi người sang Cơ Tự. Do lúc này nàng đội mũ sa nên che kín mặt mũi, nên ai ai cũng vô cùng tò mò.

Tiếng cười của Nghĩa Vũ Vương phu nhân chợt vang lên: “Ồ kìa, tiểu mỹ nhân này chẳng phải Cơ Tự à? Từ lâu thiếp đã nghe thiên hạ đồn thổi, Kiến Khang mỹ nhân như mây, dù tướng mạo thiếp cũng được xem là xuất chúng, nhưng trước mặt Cơ thị nữ, thiếp cũng chỉ là hàng thứ phẩm thôi...”

Chỉ một câu nói đã thu hút hết sự chú ý của mọi người. Nghĩa Vũ vương thoáng liếc Tạ Lang rồi quay sang ton hót với Thái tử: “Còn một chuyện có thể điện hạ chưa biết, nghe nói có vị đại sư tình thông xem tướng cốt nhận xét, tướng cốt Cơ thị nữ rất cao quý, người như nàng tương lai sẽ làm hoàng hậu nương nương đấy...”

Giờ phút này Nghĩa Vũ vương cười rất yêu kiều, nhưng nhóm Cơ Tự và Tạ Lang đều sa sầm mặt.

Chỉ hai câu nói băng gươm của thị đã liên tiếp đẩy Cơ Tự lên vị trí đệ nhất mỹ nhân Kiến Khang và cả địa vị tối cao là hoàng hậu tương lai mà bao kẻ đồ mắt. Đây chính là “giết người không dao” chứ còn đâu nữa!

Thị vừa nói xong, nơi nơi đều vang tiếng bàn tán xôn xao.

Cơ Tự vẫn còn đang hoang mang, vừa rồi nàng nhìn thoáng qua liền nhận ra chữ viết trên chiếc khăn tay kia quả thật rất giống nét chữ của mình. Nhưng mà, kẻ hao tổn công sức đến vậy để bày kế hãm hại mình lẽ nào chỉ để công chúa An Hoa đến làm ả một trận nho nhỏ thế thôi sao? Có điều bây giờ nàng nhìn về mặt Nghĩa Vũ vương phu nhân và nghe lời thị nói, cộng thêm ánh mắt sáng quắc cùng biểu cảm hứng thú của Thái tử, nàng nào còn không rõ nữa chứ?

Nghĩ tới đây, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Cơ Tự chậm rãi gỡ tay tháo mũ sa xuống.

Dung nhan nàng vừa hiện ra, xung quanh bỗng chốc im bất. Qua một lát mới có người tầm tắc khe khẽ: “Đúng là tuyệt sắc.”, “Thảo nào Nghĩa Vũ vương phu nhân khen Cơ thị nữ còn đẹp hơn cả thị, hóa ra là sự thật...”

Còn thái tử thì tròn tròn mắt nhìn Cơ Tự chăm chăm, hồi sau mới trầm giọng khen: “Cơ thị nữ quả nhiên có phong phạm mẫu nghi thiên hạ!”

Câu này của thái tử rõ ràng đã chứng thực cho lời Nghĩa Vũ Vương phu nhân nói, phút chốc đã đẩy Cơ Tự lên đầu sóng ngọn gió.

Cơ Tự quay đầu lại nhìn ánh mắt thái tử hau háu, lại nhìn ánh mắt Nghĩa Vũ vương phu nhân thâm sâu khó lường, trong đầu sắp xếp câu chữ chuẩn bị lên tiếng đáp trả.

Đúng lúc này Tạ Lang cười xòa: “Xưa nay ta không biết việc nữ tử có phải long nữ phượng hậu hay không, lại có thể do một người không biết gì về tướng cốt phán bừa cơ đấy?” Chàng liếc sang Nghĩa Vũ vương phu nhân, cất giọng nhẹ nhàng, “Phu nhân xương lồng mày và gò má cao, mắt trắng dã, môi mỏng dính, lúc đi lại thì mỏng sàng sàng, phu nhân có biết người có cốt tướng như vậy cao quý hay không?”

Nghĩa Vũ vương phu nhân giật mình. Nếu là người khác nói, thị có thể bỏ mặc, nhưng người mở miệng lại là Tạ Lang thì thị không dám phớt lờ.

Đang lúc thị ngây người không biết trả lời ra sao, Tạ Lang lại khẽ cười, ôn hòa nói tiếp: “Xem ra phu nhân không biết rồi, chi bằng để Tạ Thập Bát phân tích giúp phu nhân nhé?” Chàng khẽ dừng lại để gây chú ý: “Sách tướng có nói, phu nhân có xương mày cao là người tính tình nóng nảy, còn xương gò má cao thì có tướng khắc phu. Mắt trắng dã là lòng tham không đáy, lông lơ phồng đằng, môi mỏng dính là giới ăn nói, trời sinh vô tình. Về phần khi đi lại mỏng sàng sàng là tướng dâm dục.”

Sắc mặt Nghĩa Vũ Vương phu nhân dần tái xanh theo từng câu nói chàng thốt ra, cuối cùng chàng còn bổ sung một câu: “Nói theo sách tướng, tướng của phu nhân là kẻ lỗ mãng coi trời bằng vung, nếu làm thiếp thì khiến phu gia lụn bại suy tàn, còn nếu làm chính thể thì giết phu quân không cần dùng

dao, chính là tướng đại hạ tiện!”

Nói xong chàng quay lại khẽ gật đầu với thái tử: “Đến cùng tướng cốt Cờ thị nữ thế nào, ngày khác Tả Thập Bát nhất định sẽ mời hai vị cao nhân định luận. Về phần trước đó, kính xin điện hạ cách phụ nhân ta xa một chút.”

Nói tới đây, Tả Lang đi tới bên người Cờ Tự, dặt tay nàng xoay người rời đi.

Mãi cho đến khi bóng dáng hai người dần khuất, trong rừng đào mới đột ngột dậy lên tiếng nghị luận và chế giễu. Còn Nghĩa Vũ Vương phu nhân thì đã giận tím mặt, lao đảo chực ngã.

Nhóm Tả Quảng nhanh chân đuổi theo Tả Lang. Lúc họ bắt kịp đã thấy vẻ mặt chàng lạnh lẽo, Tả Tài khẽ nói: “Lang quân, bệ hạ rất si mê Nghĩa Vũ vương phu nhân này, đã lót đường sẵn để thị vào cung. Hôm nay lang quân si nhục thị như vậy, chỉ sợ sẽ khiến bệ hạ giận chó đánh mèo cho xem!”

Chưa đợi Tả Lang đáp lời, Tả Quảng lập tức chen miệng: “A Tài ngươi có điều không biết rồi. Thị đã hận lang quân thấu xương từ lâu, còn từng châm dầu thêm lửa trước mặt bệ hạ đôi ba lần, đề nghị bệ hạ mang lang quân nhà ta ra khai đao đe dọa chúng sĩ tộc. Ngay cả danh thần như Đàm Đạo Tề, Trần Thái Xung khi không cung kính với thị nên bị thị cấm hận. Người như vậy mà vào cung tuyệt đối không phải phúc của quốc gia đâu. Bởi vì biết bệ hạ có ý định đưa thị vào cung làm phi tần nên lang quân mới nhúng tay vào đấy.”

Bấy giờ Tả Lang mới hờ hững: “Chuyện ngày hôm nay có gì đó không đúng, đi thăm dò xem kẻ nào đã đứng sau dàn dựng vụ việc này.”

Nhóm Tả Quảng Tả Tài vội vàng vâng dạ.

Chưa thời khắc nào Viên Nhân tuyệt vọng như bây giờ. Trước ngày hôm nay, ả còn ảo tưởng sau này mình sẽ được gả cho Tả Lang, nhưng hết thảy mộng đẹp hiện giờ đã kết thúc. Khi biết mình khó có thể mang thai, biết cả đời đệ đệ cũng bị phá hủy, phản ứng đầu tiên của Viên Nhân là lao ra khỏi nhà. Lúc ra đến đường cái, trời đã về chiều, mọi người tận hứng vui chơi trong lễ Thượng Di cũng đã trở về.

Ả chỉ biết đứng bên đường ngóng chờ Tả Lang. Ả không biết mình nghĩ gì, lúc tuyệt vọng như bây giờ ả chỉ muốn gặp chàng, xưa nay bản lĩnh của chàng khó lường, nếu chàng chịu mời thân y Hoàng công tới, không chừng chứng vô sinh của ả có thể trị khỏi. Cũng có lẽ ả chỉ muốn gặp Tả Lang để kể lể với chàng về cảnh ngộ của mình, trước giờ chàng không giống đám người cổ hủ kia, nhất định chàng sẽ dịu dàng khoan dung, an ủi và đồng tình với ả cho xem.

Viên Nhân nhìn thấy đầu tiên là xa giá của Thái tử đồng hành với Nghĩa Vũ vương phu nhân.

Nhìn xe lừa của Nghĩa Vũ vương phu nhân, Viên Nhân mới hơi hoàn hồn lại từ cơn tuyệt vọng. Ả gọi một người tới, khe khẽ cất giọng: “Ngươi đi hỏi xem, hôm nay chuyện kia thế nào rồi? Cờ thị nữ có khiến thái tử hứng thú không?” Ả nghĩ, với khả năng hành động nhanh gọn của thái tử, e rằng đêm hôm nay sẽ bắt người đưa đến Đông cung ngay thôi. Nếu chính thái tử đoạt lấy trinh tiết của Cờ thị nữ, Tả Lang có thể không bắt lực buông xuôi hay sao? Kể sách rút cùi dưới đáy nồi này ả đã nghĩ rất lâu mới ra được ấy.

Trước giờ phong cách hành sự của Viên Nhân đều kế thừa theo mẫu thân mình. Nói trắng ra là từ trước đến giờ dù chỉ là một việc nhỏ nhất đơn giản, ả cũng luôn xử lý kỹ càng chặt chẽ, luôn quanh co bày đường tám lỏi, không bao giờ để lại dấu vết cho người ta nghi ngờ đến bản thân.

Cho nên tỳ nữ của ả muốn nghe ngóng thì cũng chỉ còn cách hỏi thăm các chỗ khác. Nhưng lúc này, chưa tới một khắc tỳ nữ của ả trở về rất nhanh, đứng sau lưng Viên Nhân run run bẩm báo: “Tiểu cô, đại sự không thành rồi.” Dưới cái nhìn chăm chú từ đôi mắt đỏ hoe của Viên Nhân, tỳ nữ kia hạ thấp giọng bẩm, “Chuyện là thế này, lúc vừa rời Tả Thập Bát lang có binh luận về bề ngoài của Nghĩa Vũ Vương phu nhân, bảo thị xương mày và gò má cao, mắt trắng dã, môi mỏng dính, có tướng khắc phụ, còn nói tướng cốt của thị là loại đại hạ tiện, thậm chí còn cười nhạo thái tử ngu dốt, rồi còn nói thẳng Cờ thị nữ chẳng phải tướng long nữ phượng hậu gì. Hiện tại thái tử điện hạ đã bị Thập Bát lang đá động, chỉ sợ sẽ không ra tay với Cờ thị nữ đâu.”

Viên Nhân sững sờ không dám tin trừng mắt nhìn tỳ nữ một lúc lâu mới gấp gấp hỏi: “Thập Bát lang tính tình độ lượng nhất thiên hạ này, không bao giờ nói năng cay độc với người khác, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Sau khi nghe tỳ nữ giải thích, Viên Nhân càng lúc càng tái mặt, càng lúc càng khiếp sợ. Song ả chỉ luống cuống một lúc đã bình tâm lại nghĩ: Trước giờ ta luôn làm việc chu đáo kín kẽ, Nghĩa Vũ vương phu nhân và Thập Bát lang lại có thù riêng hận cũ, chàng sẽ không nghi ngờ ta đâu! Đúng vậy, chuyện hôm nay chỉ là sự cố bất ngờ thôi, có lẽ chàng sẽ không hoài nghi ta được!

Nghĩ tới sự thận trọng của mình, Viên Nhân dần dần an tâm trở lại. Một lát sau, khi đã bình tĩnh lại rồi, thấy xe lừa của Tả Lang ở phía xa xa, ả còn làm như không có việc gì vội vàng tiến đón.

Giờ phút này, những lo sợ trong lòng Viên Nhân đã bay biến, trong đầu ả vang vọng duy nhất một ý nghĩ: Thập Bát lang ôn hòa đến vậy, nếu chàng biết được nỗi bất hạnh của ta, nhất định sẽ gọi Hoàng công từ huyện Kinh đến đây chữa trị giúp. Đúng rồi, còn cả đệ đệ ta nữa, Hoàng công là danh y đệ nhất thiên hạ, chỉ cần Thập Bát lang chịu mở lời thì ông ấy chắc chắn sẽ chữa khỏi cho ta và đệ đệ thôi.

Nghĩ tới đây, ả vội sai người đánh xe lừa chạy về phía xe lừa Tả Lang. Nhưng đột nhiên Viên Nhân thấy được xe của Cờ Tự cũng đi theo phía sau xe chàng, liền lập tức bảo phu xe dừng lại, nhìn chằm chằm xe lừa Cờ Tự một hồi, lại quay đầu khê ra lệnh cho một bộ khúc: “Ngươi nghĩ cách để cho bệ hạ biết, lý do Tả Lang thay đổi không còn khoan dung như trước kia, dám chê bai Nghĩa Vũ vương phu nhân là vì Cờ thị nữ giật giây. À, ngươi còn có thể nói, mặc dù Cờ Việt đồng tình nhưng Cờ thị nữ vẫn có thể cưới gả. Hiện tại Trần Quận Tả thị đã lớn mạnh không thể kiềm chế được rồi, nếu có thêm Cờ thị có khả năng tiên đoán nữa, e rằng trong tương lai thiên hạ này không còn chỗ cho họ Lưu lên tiếng đâu. Tóm lại, nghĩ biện pháp để thái tử nấp

nàng ta, nếu như thái tử không được thì khiến đích thân bệ hạ đưa nàng ta vào hậu cung. Người có thể đồn thổi, sờ dẫm Cơ thị nữ giặt dây Tạ Lang đối phó với Nghĩa Vũ vương phu nhân là vì chính nàng ta muốn vào cung hầu hạ bệ hạ.”

Ngay lúc bộ khúc đó vang mệnh thi hành, Viên Nhân đã nhìn thấy xe lừa Tạ Lang dần tới gần. Nghĩ đến bao nỗi tủi hổ của mình, nghĩ đến hiện tại mình đã đau khổ và tuyệt vọng đến nhường này, ả như thấy người thân nhất và có thể nương tựa, thế là ả lại rung rung nước mắt, ầm ức nước mắt cho xe chạy đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Xử Trí Viên Nhân

Viên Nhân xuống xe, nước mắt lưng tròng chạy đến bên cạnh xe lừa Tạ Lang.

Trong mắt nhóm Tạ Quảng, Viên tiểu cô luôn là người thanh tao trầm ổn, thấy ả là chẳng khóc như vậy họ cũng không khỏi giật mình.

Tạ Lang vén rèm xe lên, ân cần hỏi thăm: “A Nhân sao vậy?”

Viên Nhân nghe thấy chàng quan tâm liền khóc như mưa, chàng lập tức bảo xe lừa dừng lại, nhận tấm khăn tay từ Tạ Quảng đưa cho ả: “Đừng khóc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, muội nói ta nghe.”

Viên Nhân định cất lời, nhưng thấy nhóm Tạ Quảng khá gần bên im lặng. Tạ Lang ra hiệu cho mọi người lui hết về sau, để lại khoảng riêng tư cho hai người. Lúc này ả mới ra vẻ kiên cường lau nước mắt, trông mong nhìn Tạ Lang: “Thập Bát ca ca, Đồng Thánh Thủ vừa xem mạch cho muội, nói đường con cái muội gặp khó khăn...” Nói đến lời này ả lại không kiềm được, để mặc nước mắt tuôn trào.

Viên Nhân là người thông minh, dù vạn lần không muốn việc này truyền đến tai Tạ Lang, nhưng hôm nay có rất nhiều phu nhân chứng kiến, có muốn cũng không thể che giấu được, cũng bởi lý do đó nên ả mới không mấy may do dự chạy đến tìm chàng.

Đối với một nữ nhân, bất lợi trong đường con cái chính là chuyện đau khổ nhất, Tạ Lang thở dài, nhẹ nhàng an ủi: “Đừng lo, ta sẽ để ý, tìm danh y giúp muội.”

Viên Nhân gạt đầu liên hồi, rung rung nhìn chàng, nhút nhát nói: “Thập Bát ca ca, nếu có tin tức của Hoàng công, huynh có thể thông báo cho muội một tiếng được không?” Dĩ nhiên Hoàng công là danh sĩ kiêm danh y, Viên Nhân chắc chắn không mời được rồi, thật ra ý ả muốn nhờ Tạ Lang mời Hoàng công xem bệnh giúp ả mà thôi.

Chàng cũng hiểu ẩn ý này, lập tức gạt đầu: “Ta sẽ lưu ý.”

Nhận được lời hứa của chàng, Viên Nhân thở phào nhẹ nhõm, lập tức nở nụ cười thật tươi với Tạ Lang rồi thoáng nhìn đoàn xe nối đuôi nhau dài lê thê bị ngăn lại trên phố đã lâu, ngại ngần nói: “Vậy, A Nhân cáo lui ạ.” Nói xong liền yên lặng ra về.

Đối mặt với bất trắc như thế mà tiểu cô này vẫn có thể cười được, trong phút chốc ngay cả Tạ Quảng cũng cảm thấy đáng vẻ nuốt nước mắt chịu đựng của Viên Nhân thật khiến lòng người ta tan nát. Cho đến bây giờ, Viên Nhân vẫn luôn thức thời, nói năng hành xử đều khéo léo như thế. Hơn nữa, tuy rằng đáng về ả không xuất chúng, nhưng mỗi cái nhìn mà hay một nụ cười luôn đúng lúc đúng thời điểm nên lúc nào cũng được lòng người khác.

Nhìn bóng lưng Viên Nhân lui ra, Tạ Lang trầm nghĩ: Đây chính là tiểu cô thế gia đại tộc được giáo dục điển hình. Từ bé chàng đã tiếp xúc với quá nhiều tiểu cô như thế. Thế nên dù biết rõ Viên Nhân có tình cảm với mình, cũng biết Trần Quận Viên thị và gia tộc mình xem như môn đăng hộ đối, nhưng từ lúc hiểu chuyện đến nay, chàng không hề có chút cảm giác nào với sự ái mộ của mấy tiểu cô này. Với chàng, kiểu từng hành động cử chỉ đều tính toán lòng người, đều hoàn hảo đúng mực như vậy quá vô vị. Nó hết như những hoa văn được dệt trên gấm, tuy đẹp thật nhưng hết sức giả tạo.

Đưa mắt nhìn xe Tạ Lang rời đi, Viên Nhân lại trở về phủ. Lúc này trong phủ đã hỗn loạn cả lên, Viên Chu thị đã nửa điên nửa dại vì chuyện con trai mình, vừa vào viện đã nghe thấy mẹ khóc lóc chửi rủa thóa mạ đủ người, điều này khiến ả hết sức đau đầu.

Viên Nhân chỉ biết đã ký thác hết hi vọng của mình vào Tạ Lang, vì vậy đau khổ ở nhà đợi ba ngày không thấy tin tức gì cả, ả lại cất công chạy đến Trần Quận Tạ thị, cầu kiến chàng.

Lúc Viên Nhân đến, Tạ Lang đang ngồi trong vườn hoa, trước mặt là mười mấy ca kỹ tuyệt sắc do Trần Thái Xung mang về từ Lạc Dương hiến tặng, nhưng chàng không hề chú ý đến bọn họ, chỉ nhàn nhã kê nghiêng đầu, quan tâm đến chồng sách đang đọc bên cạnh. Nghe tỷ nữ bẩm báo, chàng giờ tay lên cho nhóm ca kỹ lui xuống.

Khi này vừa thấy mấy ca kỹ kia vừa liếc mắt đưa tình với chàng, vừa cất giọng trong trẻo hát bài dân ca Bắc Ngụy bằng giọng Lạc Dương, lại thêm bốn tỷ nữ dung mạo hơn người hầu hạ bên cạnh Tạ Lang, lòng Viên Nhân càng căm ghét hơn, không khỏi trầm nghĩ: Chờ đến ngày ta trở thành chính thê của Thập Bát lang, nhất định sẽ bán phứt đám nữ tử này đi.

Rồi lại nghĩ đến Cơ thị nữ, ả rú mắt ra mỉm cười tao nhã, bụng thầm tính toán: Nghe nói bệ hạ đã cho gọi Cơ thị nữ vào cung rồi, thiên tiên như Thập Bát lang mà ả Cơ thị kia dám mơ tưởng ư? Hừ, lần này coi như đã diệt trừ được một mối họa.

Viên Nhân nghĩ ngợi miên man một hồi mới chậm chạp ngừng đầu lên định hành lễ, nhưng chạm phải ánh mắt sắc bén của Tạ Lang, ả sợ đến mức vội vã cúi xuống. Có điều ả đã nhanh chóng bình tâm lại, nhún chào yêu kiều thưa: “Thập Bát ca ca.”

Tạ Lang không hề đáp lời, vẫn nhìn ả chăm chăm, lâu đến mức cả người Viên Nhân run rẩy. Khi ả cố giọng gọi “Thập Bát ca ca” lần thứ hai, Tạ Lang mới cất lời, giọng rất khó tin: “Mới vừa rồi ta còn nghĩ có lẽ ngươi không dám đến đây gặp ta nữa đấy chứ.”

Câu nói của chàng rất thân nhiên nhưng Viên Nhân lại như bị sét đánh bên tai, sắc mặt tái mét, răng va vào nhau lập cập.

Chàng nhìn thêm lát nữa mới khẽ thở dài: “Nữ nhi thế gia đại tộc... tâm cơ đều lệch lạc quá rồi.”

Giọng Tạ Lang khá uể oải. Chàng lại nghĩ đến Vương Ly của Lang Gia Vương thị, càng không hiểu mấy quý nữ sĩ tộc này nghĩ gì nữa. Họ được muôn vàn ưu ái, dù sống thế nào cũng rất tự tại, nhưng tại sao lúc nào cũng vắt óc tính kế hãm hại người khác làm gì?

Bấy giờ toàn thân Viên Nhân đã ướt rượt mồ hôi lạnh.

Tạ Lang dòi mắt đi, gõ ngón trở lên quyển sách trên bàn: “Không ngờ Viên Nhân ngươi cũng có một vài thuộc hạ là cao nhân nhỉ? Chắc chắc, giả mạo nét chữ của Tiêu Đạo Thành, giả mạo nét chữ của Cơ Tự, bút tích quả thật là giống y như đúc!”

Mới nghe đến đây, thân thể Viên Nhân mềm nhũn, ngã khuỵu xuống đất. Thời khắc này trong đầu ả chỉ có một ý niệm: Chàng biết rồi, chàng đã biết thật rồi! Giọng Tạ Lang vẫn truyền đến: “Nếu không phải lần này công chúa An Hoa và Nghĩa Vũ vương phu nhân đều nhắm vào Cơ Tự, ta cũng không nghĩ đến việc điều tra đâu. Trên thế gian này, thật đúng là biết người biết mặt nhưng không biết lòng.”

Chàng ngừng lại cảm khái rồi mới thông thả nói tiếp: “Viên Nhân, ngươi và mẫu thân ngươi giả mạo nét chữ của Tiêu Đạo Thành, lừa Cơ Tự đến Túy Nguyệt lâu, muốn mượn tay Lâm Giang vương hủy hoại nàng. Nếu không phải khi đó Tạ Quảng cũng có mặt, e rằng cái bấy mẹ con ngươi bày ra đã thành công rồi. Một kẻ không được nên ngươi lại bày thêm kế nữa, lần này ngươi lại xúi bẩy công chúa An Hoa và Nghĩa Vũ vương phu nhân, một lòng muốn đẩy nàng vào cung thái tử. Nếu không phải trùng hợp ta ở đây, chắc rằng A Tự đã không thoát thân được.” Chàng chợt nén giọng thật khẽ, “Tự trước đến nay ngươi luôn thể hiện mình hiền lành lễ độ, theo lý giờ phút này ta rất thất vọng về ngươi mới đúng. Nhưng tại sao ta lại không hề thấy thất vọng gì cả nhỉ?”

Có lẽ chàng đã sớm biết, thật ra với lối sống của sĩ tộc như hiện nay đã không thể sinh ra được người thuần khiết nào nữa rồi. Theo Tạ Lang, trên thế gian này bất kể là tiểu nhân hay quân tử, hoặc là người dựa vào tâm ý bản thân cố gắng sống như Cơ Tự đều được xem là đơn thuần, cũng đáng được đối đãi bằng cả chân tình. Điều chàng căm ghét nhất chính là kiểu mặt người dạ thú thế này. Thậm chí, so với Viên Nhân, Vương Ly còn có vẻ đơn thuần hơn nhiều.

Chàng đứng dậy, chấp tay sau lưng thông dong đi vài bước, sau đó quay lại nhìn Viên Nhân đăm đăm một hồi mới cất lời: “Theo lý, ngươi là đích nữ của Trần Quận Viên thị, bất kể ngươi làm gì cũng không đến lượt ta xen vào. Nhưng tâm tính của ngươi quá ác độc, thả cộp về rừng chi để lại hậu hoạn khôn lường.” Rồi chàng đặt tay lên quyển sách khi này, “Như vậy đi, gia tộc ngươi có một nhánh ở đất Thục đúng không? Ngươi trở về đất Thục đi, nơi đó có một vài am ni cô, ngươi cứ tùy chọn một am nào đó tu thân dưỡng tính, chờ một ngày ta chết hoặc quên mất chuyện này thì ngươi hãy ra ngoài rồi lập gia đình. Sao hả?”

Hiện giờ Viên Nhân đã không còn hi vọng gì nữa, làm sao ả dám nói không được chứ? ả bồng quỳ mọp xuống đất, dập đầu vang dội với Tạ Lang và cái mới nghẹn ngào cầu khẩn: “A Nhân đã biết sai rồi, đều nghe theo huynh an bài, nhưng, nhưng phụ mẫu ta không biết chuyện gì. A Nhân chỉ xin Thập Bát ca ca chừa cho A Nhân một con đường sống, đừng tiết lộ chuyện này với bất cứ ai, cũng đừng kinh động đến người nhà muội. Thập Bát ca ca, muội cầu xin huynh đấy!”

Tạ Lang trầm mặc một lúc lâu, phiên muộn day mi tâm: “Điều này ta không thể hứa, tính tình ngươi quá hiểm ác, chuyện thế gian đều có căn có mạch, Trần Quận Viên thị nuôi dạy ra loại nữ nhi như ngươi, chỉ sợ bên trong đã rữa nát cả rồi.”

Đứt lời chàng vung tay ra lệnh: “Đưa Viên tiểu cô trở về thôi!”

“Vâng!”

Tạ Lang thuận tay giao quyển sách kia cho một bộ khước đang đi đến. Trong ánh mắt tuyệt vọng và căm hận của Viên Nhân, chàng hờ hững cất lời: “Cứ giao cho phụ thân Viên Nhân nhưng thứ này, tiện thể nói luôn ý kiến của ta cho ngài ấy nghe.”

“Vâng!”

Viên Nhân vừa lùi xuống từng bước vừa nhìn Tạ Lang đăm đăm không rời. ả không hiểu, quy luật sinh tồn trên thế gian này vốn là cá lớn nuốt cá bé, rất nhiều bậc trượng phu đều thích giết chóc, tại sao ả chỉ ám hại vài người đã bị Tạ Lang chán ghét như thế? Rõ ràng tâm tư của Cơ thị nữ kia cũng ác độc, cứ xem vào những lần phản đòn của ả ta đi, vừa ra tay đã không cho người khác cơ hội trở mình. Bản thân ả có hiểm độc đến mấy thì cũng ngang bằng với Cơ thị nữ kia thôi. Sao chàng lại yêu thích Cơ thị nữ, nhưng đối xử tàn nhẫn với ả?

Vội lại đề đề phòng Cơ thị nữ trả thù, từ trước đến giờ ả luôn làm việc cẩn thận muôn phần. Rõ ràng ả đã xóa sạch dấu vết, vậy Tạ Thập Bát điều tra ra được từ đâu, lại còn tường tận từng việc một nữa chứ?

À có khó hiểu bao nhiêu thì càng điên tiết bấy nhiêu. Nhìn bóng dáng Tạ Lang, Viên Nhân cảm hận nuốt ngàn, ngày xưa à yêu chàng sâu đậm, giờ đây lại hận chàng thấu xương.

Tạ Lang không cần quay đầu lại cũng cảm nhận được ánh mắt Viên Nhân oán độc cỡ nào. Chàng thật sự thấy mệt mỏi, bởi vì càng đi sâu vào tìm hiểu, Tạ Lang liền cảm thấy ngay cả căn cơ gia tộc mình, và cả giai cấp sĩ tộc hiện giờ đều thối rữa nát bươm.

Đúng lúc này, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Tạ Quảng chạy tới vội vàng bẩm báo: “Lang quân, không tốt rồi. Mới vừa rồi bộ hạ đã cử người cường chế đưa Cơ tiểu cô vào cung, chính Viên Nhân đã mượn lời người khác xúi bẩy bộ hạ...”

Không đợi hần nói xong, Tạ Lang đã quay phắt đầu lại, vừa sai bước vừa ra lệnh: “Tiến cung!”

Cơ Tự đứng là bị ép vào cung. Kể từ lễ Thượng Dĩ đến giờ, nàng luôn cảm thấy bất an, sau nhiều lần đoán bèn dứt khoát lan truyền tin Cơ Việt đã lên thuyền rời khỏi Kiến Khang. Quả nhiên Cơ Việt vừa đi thì bộ hạ đã ra lệnh cho Cơ Việt mang muội muội vào cung diện thánh.

Tuy giờ phút này nàng khá hoảng hốt nhưng không hề sợ hãi, ít nhất Cơ Việt đã đi rồi, hoàng đế không thể nào hạ chỉ bắt cả hai huynh muội cùng vào cung được.

Gần như vừa bước vào đại điện, nàng đã cảm nhận được vài ánh mắt nhìn mình chòng chọc.

Hoàng đế đứng chấp tay trên điện, quan sát nàng một hồi mới hỏi: “Người chính là Cơ Tự à? Ngẩng đầu lên nhìn trẫm xem!”

Cơ Tự ngoan ngoãn ngẩng đầu lên.

Ánh mắt xung quanh ban đầu là trầm trồ, nhưng chỉ thoáng chốc đã trở thành tiếc thương. Tại sao lại như vậy? Bởi vì tuy dung mạo Cơ Tự lúc này đẹp vô song nhưng lại mang theo bệnh tật. Môi nàng tím tái, da dẻ xanh mét, thân thể yếu ớt, cho dù không cần đại phu bắt mạch cũng có thể nhìn ra tính mạng của Cơ tiểu cô này không kéo dài được bao lâu nữa.

Hoàng đế nhìn nàng chằm chằm một hồi mới chậm rãi lên tiếng: “Cơ thị nữ, trẫm muốn làm mối cho ngươi, gả ngươi cho Lâm Giang vương làm phi, ý ngươi thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Thánh Chỉ Và Phục Thù

Lúc Viên Nhân trở về phủ gặp cha mình, cả người à đã như thất hồn lạc phách. Thấy ánh mắt khó hiểu của phụ thân, à òa khóc nức nở.

Bấy giờ Tạ Quảng bước đến, cung kính đặt cuốn sách kia trên bàn trà, nói với Viên phụ: “Trong này ghi chép vài thông tin do chính Thập Bát Lang nhà ta điều tra được, kính mong Viên công ngó qua chốc lát.” Dứt lời hần nhìn sang Viên Nhân rồi mới cáo lui.

Tạ Quảng vừa đi khỏi, Viên phụ liền đứng phắt dậy, y không buồn nhìn đến cuốn sổ kia, chỉ trầm giọng hỏi Viên Nhân: “Nhân Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Viên Nhân nghẹn ngào kể lại chuyện hai lần ám hại Cơ Tự nhưng đã được lược bớt phần mình hiềm độc: “Phụ thân, sau khi biết chuyện này Tạ Thập Bát Lang giận dữ, chàng nói, chàng nói muốn đuổi con đến đất Thực, còn bắt con tu tâm dưỡng tính ở am ni cô nữa...”

À vừa dứt lời, Viên phụ liền tức giận đập mạnh tay xuống bàn trà, bực tức quát: “Tạ Thập Bát hần là cái thá gì? Chỉ vì một à hàn môn xứng làm đồ chơi cho thế tộc mà dám đối xử với A Nhân nhà ta như vậy? A Nhân con đường đường là đích nữ của Trần Quận Viên thị, Tạ Thập Bát hần chỉ vì bảo vệ món đồ chơi của mình mà lại muốn đuổi con đi đây ở đất Thực, hần thật tự coi mình là đầu đàn của tất cả sĩ tộc khắp thiên hạ á?”

Thấy phụ nhân tức đến độ như vậy, tiếng khóc của Viên Nhân nhỏ đi đôi chút, à cúi đầu thút thít, đồng thời khóe mắt luôn luôn liếc đến quyển sách kia. Nội dung trong cuốn sách kia ngoài những chuyện Viên Nhân đã làm còn có cả việc mưu thân à mưu hại con cái của thiếp thất. Có điều khác với hành động mưu hại nữ nhân của Tạ Lang, cho dù Viên mẫu từng làm nhiều việc ác thì Tạ Lang cũng không thể xử trí thay bởi vì chàng không phải tộc trưởng của Trần Quận Viên thị. Điều chàng có thể làm là đưa phần tài liệu này đến tay Viên phụ, để chính y xử lý việc nhà mình. Vì vậy hiện tại Viên Nhân sợ nhất là Viên phụ tỉnh táo lại lật xem cuốn sách kia.

Về phần Viên phụ, y chưa xem quyển sách liệt tội mẹ con Viên Nhân đã mù quáng nổi con trận lôi đình, sau khi mắng Tạ Lang mấy câu, lại nghĩ đến sức ảnh hưởng của chàng, cuối cùng đành nghiêng răng gằn giọng: “Nếu Tạ Thập Bát đã chính miệng nói như thế, vậy A Nhân, con đành tránh đi một thời gian thôi. Trước tiên con cứ lên thuyền chuyển muối của gia tộc đến Kinh Châu lánh mặt, chờ phụ thân nhờ người giải quyết xong chuyện này con hãy trở về.”

Nhờ người giải quyết chuyện này ư?

Không ngờ nghe như Viên phu, Viên Nhân hiểu rõ hơn rất nhiều. Với thân phận danh sĩ một đời và địa vị dẫn đầu thế hệ trẻ sĩ tộc của Tạ Lang, hơn nữa còn có chứng cứ điều tra xác thực, phụ thân của ả có thể nhờ người ta giải quyết bằng cách nào đây?

Tuy nhiên, nếu ép ả cứ vậy rời khỏi Kiến Khang thì Viên Nhân hoàn toàn không phục. Chưa có một khắc nào ả cảm thấy căm hận như bây giờ. Thậm chí bây giờ ả cũng hận Tạ Lang đến thấu xương. Rõ ràng ả đã đau khổ nhường này, hoàn cảnh ả và đệ đệ của ả cũng tuyệt vọng đến thế, nhưng Tạ Lang chẳng những không dịu dàng an ủi mà còn nổi trận lôi đình vì một việc nhỏ nhặt như vậy, thậm chí còn muốn tuyệt đường lui của ả.

Càng nghĩ, Viên Nhân càng hận: Không giết được Cơ thị nữ, không trả thù được Tạ Thập Bát, và chưa tra ra kẻ đã làm hại ta vô sinh, ta tuyệt đối không thể rời khỏi Kiến Khang... Chẳng qua từ trước tới giờ Tạ Lang luôn tỉ mỉ cẩn thận, hẳn nhất định sẽ phái người theo dõi ta chặt chẽ. Đúng rồi đúng rồi, ta có thể sai tỷ nữ cải trang thành ta, để ả đến đất Thục thay ta trước mặt!

Vừa nghĩ ra chủ ý này, đầu óc Viên Nhân đã linh động hơn. Song ả và phụ thân ả đều không biết, ở Trần Quận Viên thị này còn có người hầu Trang Thập Tam mua chuộc cũng đang quan sát nhất cử nhất động của họ. Cho nên, Viên Nhân vừa mới nghĩ kế để tỷ nữ giả trang thành mình rời khỏi Kiến Khang, thì ngay sau đó tin tức đó đã truyền đến chỗ Trang Thập Tam và Cơ phủ rồi.

Trong hoàng cung.

Cơ Tự quý mọn, ôm ngực thở vô cùng khó khăn, yếu ớt cầu xin: “Bệ hạ, thân thể tiểu nữ ốm yếu bệnh tật nên không muốn nghĩ tới chuyện cưới gả cho ai cả.”

Trong đại điện đột nhiên im ắng hẳn đi. Trong chốc lát, Cơ Tự không hề ngẩng đầu lên cũng cảm giác được hơi thở giết chóc lan tỏa.

Mãi một lúc sau hoàng đế mới trầm giọng quát lên: “Tiểu cô tử này, ngươi biết mình đang nói gì không?”

Cơ Tự cúi sát người, kiên quyết dập đầu với hoàng đế, run run đáp lời: “Bệ hạ, A Tự không muốn!” Cảm nhận được cái nhìn sắc lẹm mang theo sát khí từ ông ta, Cơ Tự vội thưa: “Bẩm bệ hạ, A Tự tự biết mình bệnh tật quán thân nên không muốn liên lụy đến người khác.”

Bấy giờ, hoàng đế mới đột ngột nói thẳng: “Ngươi không muốn bị trăm ban cho Lâm Giang vương làm phi, hay là không muốn rời xa Tạ Thập Bát?”

Vừa nói xong, không khí trong cả đại điện đều như đóng băng. Sau đó tiếng phịch phịch vang lên không dứt, đám thái giám cung nữ đều quý mọn trong điện. Một khi hoàng đế phần nộ sẽ là cảnh máu chảy thành sông.

Đây là lần đầu tiên Cơ Tự cảm nhận được con thịnh nộ của đế vương, và cũng là lần đầu tiên nàng cảm nhận sâu sắc rằng, nếu hôm nay mình trả lời không thỏa đáng, e rằng sẽ không giữ được đầu trên cổ nữa rồi!

Lúc hoàng đế nhắc tới ba chữ “Tạ Thập Bát”, Cơ Tự cũng nhận ra nỗi căm tức của ông. Đúng rồi, một câu bình luận của Tạ Thập Bát đã làm hại Nghĩa Vũ vương phu nhân không thể vào cung làm phi tần, thậm chí bởi vì nhận xét của chàng quá mức khắt khe nên dù hoàng đế muốn để Nghĩa Vũ vương phu nhân làm ngoại thất cũng không được!

Thấy Cơ Tự không lên tiếng, hoàng đế hạ giọng lạnh lẽo gần từng chữ: “Sao vậy, ngươi không muốn đáp lời trẫm ư?”

Gai ốc Cơ Tự dựng đứng, chưa khi nào nàng cảm giác được sự uy hiếp giết chóc rõ ràng như lúc này. Hoàng đế căm hận Tạ Thập Bát nên lay sang cả nàng đây mà.

Nàng thầm nghĩ, với địa vị của Trần Quận Tạ thị, dù Tạ Lang có thật lòng muốn quay lại với nàng thì nàng cũng không thể nào trở thành thê tử của chàng được. Còn bản thân nàng lại trăm triệu lần cũng không muốn thành thiếp thất cho bất cứ ai.

Tạ Lang đã có hết thảy mọi thứ trên thế gian, bây giờ chàng tốt với nàng chẳng qua là vì vẫn còn cảm thấy mới mẻ, đáng tiếc điều này thì có thể duy trì được bao lâu.. Lần trước có thể là do bị gia tộc ép buộc, phải rời xa nàng không nói một lời, thế nhưng sau này nhất định chàng vẫn sẽ còn có hàng nghìn hàng vạn lý do khác nữa để bỏ rơi nàng tiếp thôi. Bất cứ lúc nào chàng chán nàng, quay đầu lại thì mọi việc vẫn sẽ như trước, chàng vẫn là Tạ Lang cao sang quyền quý như ngày nào. Nhưng đến khi ấy, nàng đã lớn tuổi nhan sắc suy tàn, chỉ còn lại trái tim vụn vỡ và hai bàn tay trắng mà thôi!

Thế gian này thứ dễ thay đổi nhất là lòng người, thứ ngăn ngại nhất chính là lời hứa của nam nhân. Huống chi dù cho lần này chàng muốn quay lại với nàng, nhưng chưa hề có lời hứa hẹn chính thức nào cả. Danh phận mà nàng xem trọng, chàng lại vĩnh viễn không thể cho nàng được, sớm muộn gì họ cũng sẽ chia tay, vậy thì sao ngay từ đầu không dứt khoát đường ai nấy đi cho xong?

Trong lúc nàng suy nghĩ tường tận mọi vấn đề, ánh mắt hoàng đế đã hằn lên sát khí, Cơ Tự bỗng nhiên dập đầu, cất giọng khê khàng mà kiên định: “Bệ hạ, sức khỏe A Tự đã như thế, thật sự không muốn gả cho bất cứ ai cả.”

Hoàng đế thoảng ngớ ngàng, sát khí dần vơi, cúi đầu đánh giá Cơ Tự kỹ lưỡng một phen rồi ra lệnh: “Ngẩng đầu nhìn trẫm.”

Nhìn vào đôi mắt đen láy không hề mấy may dao động của Cơ Tự, ông không khỏi kinh ngạc: Lẽ nào nàng ta thật đúng là không có ý gì với Tạ Thập Bát ư?

Nghĩ tới đây ông mới cất giọng sang sảng: “Người đâu, truyền ý chỉ của trẫm. Nếu Cơ thị A Tự luôn miệng nói thân thể không khỏe, không muốn lập gia đình thì tốt nhất cứ để nàng ta cả đời này ở vậy thôi!”

Lúc này xe của Tạ Lang đã chạy đến cung, nghe rõ mồn một giọng hoàng đế âm u truyền đến: “Cơ thị nữ, cuộc đời này ngươi không được phép làm thê, không được phép làm thiếp, cũng không được phép làm ngoại thất cho bất cứ ai!” Sau ba từ “không được phép” liên tiếp, hoàng đế đột nhiên nghĩ tới vẻ day dứt của Tạ Thập Bát cả đời suôn sẻ, tự cho là phong lưu kia, tâm tình liền tốt hơn rất nhiều. Ông nhếch môi, vui vẻ nói tiếp, “Tuy nhiên, trẫm là người thấu tình đạt lý, nếu Cơ thị nữ muốn cưới phu nạp thị thì vẫn có thể.”

Người trong đại diện đều choáng váng bởi câu nói này, không ai tin vào lỗ tai của mình, bệ hạ luôn nghiêm trang lại nói ra những câu hoang đường như vậy. Chỉ có mình Cơ Tự không hề bất ngờ bởi trong nhận thức của mình, trong huyết mạch hoàng thất Lưu Tống truyền thừa tính hoang đàng dâm loạn, nếu không thì cũng không có chuyện trong mấy chục năm Lưu Tống trị vì thiên hạ, đại đa số công chúa đều nổi tiếng tà dâm, ngay cả thái tử và tam hoàng tử Lưu Tuấn đời này cũng để lại vết nhơ dâm ô truyền lại đời đời trong sử sách.

Sau khi hạ chỉ, tâm trạng hoàng đế đã tốt lên nhiều, ông quan sát Cơ Tự xinh đẹp như tranh vẽ đang quỳ phía trước, thầm nghĩ: Tạ Thập Bát ơi là Tạ Thập Bát, ngươi khiến trẫm không được lấy người mình yêu thì trẫm cũng khiến ngươi ném cảm giác cầu mà không được kia!

Trong ánh nắng chiều, đưa mắt nhìn xe lừa của Cơ Tự chạy về phía này.

Rõ ràng hai xe họ cách nhau chưa đến ba bước, nhưng lại như cách nhau cả dải ngân hà.

Nàng đứng bên này của ngân hà, lẳng lặng ngẩng đầu, nhìn chàng với đôi mắt đen nhánh tinh anh, bình tĩnh thấu triệt. Chưa có giờ khắc nào Tạ Lang cảm nhận được sự tàn nhẫn thấu xương từ nàng như hiện tại. Nàng cứ thế nhìn chàng, giống như mọi yêu thương quần quýt, tình cảm đắm đuối xưa kia chỉ là một giấc mộng xa vời.

Tại sao nàng có thể lạnh lùng, quyết tuyệt đến như vậy?

Tạ Lang mặt mày trắng bệch, mãi lâu sau mới ần ần nhắm mắt, khàn giọng ra lệnh cho bộ khúc của mình: “Đi thôi.”

Viên nhân nhìn chiếc thuyền chèo “minh” rời bến, đến khi khuất bóng mới ra lệnh cho hạ nhân: “Về thôi.”

Tất nhiên hiện tại ả không thể về Trần Quận Viên thị nữa rồi. Trong Trần Quận Viên thị, chỉ có mình phụ thân ả biết được ả không hề rời khỏi Kiến Khang. Hiện giờ, bộ khúc tỷ nữ đi theo ả đều là những người trung thành với ả nhất.

Nhưng Viên Nhân không ngờ được, lúc xe lừa của ả đi tới căn viện ở ngoại ô phía Tây thành thì có một chiếc xe lừa chạy ngang qua, trong xe truyền đến một tiếng gọi yêu kiều đầy kinh ngạc của tiểu cô Ngu thị, người chơi thân nhất với ả: “A Nhân? Ngươi là A Nhân phải không? A Nhân, không phải ngươi đã rời khỏi Kiến Khang rồi sao?”

Không ngờ cuộc sống ẩn núp chỉ mới ngày đầu tiên đã có người phát hiện ra ả rồi.

Viên Nhân lập tức hoảng sợ, vội vội vàng vàng cho xe chạy thật nhanh, đi tới đi lui lại rẽ vào một con ngõ nhỏ sâu hút.

Bất ngờ, hai bộ khúc của ả bị mấy kẻ mặc áo đen im hơi lặng tiếng không chế, tiếp theo một nhóm người nhảy qua tường rào, chân còn chưa chạm đất đã tung thuốc bột mù mắt. Vì vậy ngay lúc Viên Nhân vừa ngẩng đầu, ả đã bị dính phải, chỉ kịp ú ớ hét lên đã bị đánh ngất xỉu mang đi.

Đêm dần sâu.

Thấy Lâm Giang Vương đi tới, hai “hoa sứ” đang đi từ trên lầu xuống thì lễ với gã, khẽ cười: “Vương gia, lần này chúng ta kiếm được một món hàng thượng đẳng đây ạ. ả ta chẳng những da dẻ mịn màng, khí chất xuất chúng, lại còn có dáng vẻ rất giống đích nữ Viên Nhân của Trần Quận Viên thị nữa.”

Đối với những kẻ thuộc tôn thất hàn môn như gã, mấy tiểu cô sĩ tộc cao ngạo kia đúng là đối tượng gã luôn mơ tưởng. Lâm Giang vương vốn là kẻ háo sắc, vừa hay tin mỹ nhân kia trông giống tiểu cô Viên thị vừa rời khỏi Kiến Khang đã mừng hớn.

Thế là gã vội lao vào phòng, vừa nhìn thấy Viên tiểu cô đang nằm trên giường lớn đã kích động reo lên: “Giống thật đấy.” Rồi gã gấp rút cởi xiêm y của Viên tiểu cô chỉ trong vài ba động tác.

Lâm Giang Vương vuốt ve làn da mịn màng như ngọc vì được sống an nhàn sung sướng của Viên Nhân, cực kỳ thỏa mãn: “Chẳng những giống hệt mà da thịt cũng nuốt nà nữa. Từng bộ phận trên cơ thể ả ta đúng là không thể do người bình thường chăm sóc ra được. Tốt lắm, các người làm rất khá.”

Thấy Lâm Giang vương cởi nhanh quần áo định nhào tới ăn thịt mỹ nhân, một bộ khúc liền cười hô hô: “Vương gia, sau khi người hưởng dụng mỹ nhân xong, có thể cho chúng nó tài ném thử với được không?” Một bộ khúc khác tiếp lời: “Đúng vậy đúng vậy, đây là lần đầu tiên chúng nó tài được thấy mỹ nhân giống như tiểu cô sĩ tộc danh gia vọng tộc đấy.”

Bấy giờ Lâm Giang vương đã tách hai chân Viên tiểu cô ra, gã vuốt ve đôi chân nõn nà kia, sau đó hạ thấp người thúc thật mạnh, vừa không ngừng xoa

nấn ngực Viên Nhân vừa hồn hển mắng: “Vội cái gì, dù sao cũng phải để ông đây chơi đã hứng rồi sẽ thưởng cho đám ranh bọn mày!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Không Phải Bỏ Trốn Mà Là Bắt Cóc

Cơ Tự vốn đang lo sợ tốt độ, vừa nhìn thấy đối phương là Tạ Lang liền thở phào nhẹ nhõm, ngã người xuống sập nằm nhắm mắt. Cùng lúc ấy, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng hừ khê bất mãn của Tạ Lang truyền đến từ cửa sổ.

Cơ Tự nghỉ ngơi hồi lâu mới chậm chạp bò dậy, khoác thêm áo choàng, thông thả đi đến phía sau Tạ Lang. Lúc này sao đã giăng đầy trời, in bóng xuống mặt sông sóng gợn lăn tăn, quả thật đẹp đến say lòng người.

Nhìn bóng lưng Tạ Lang vẫn đưa về phía mình, nàng lẳng lặng ngồi xuống chiếc giường Hồ, lắng nghe tiếng sóng nước ì oạp vỗ vào mạn thuyền. Được một lúc lâu, Tạ Lang mới chấp tay ra sau, quay người lại nhìn nàng với ánh mắt phức tạp: “Hôm đó bệ hạ hỏi tội, nàng đã trả lời thế nào?”

Cơ Tự thoáng giật mình, ngẩng đầu nhìn chàng hồi lâu mới rù mắt đáp: “Chàng biết mà.”

Tạ Lang chỉ gật đầu, không nói đúng sai, chờ nàng nói tiếp.

“Ta nói với bệ hạ sức khỏe ta không tốt nên không muốn gả cho bất kì ai.”

Gần như nàng vừa dứt câu, bầu không khí đã trở nên ngưng đọng, lát sau giọng nói êm ái của Tạ Lang mới truyền đến: “Nghe tin A Tự vào cung, ta lập tức bỏ hết mọi chuyện chạy đến. Dọc đường ta còn nghĩ, nếu A Tự có thể trì hoãn một khắc, dù cho nàng có bị kéo vào lao ngục hay phải chịu đòn roi, ta nhất định sẽ đến kịp cứu nàng... Ta chỉ không ngờ được, A Tự chẳng buồn mảy may do dự đã quyết tuyệt cắt đứt đường lui của chúng ta...”

Tuy giọng chàng rất dịu dàng nhưng khiến cõi lòng Cơ Tự bỗng lạnh toát. Đồng thời, nàng cũng nhận ra cảm xúc phẫn nộ và đau thương khôn tả từ giọng nói ấy.

Cơ Tự đỡ đầu cúi đầu nhìn sóng nước dập dờn, nhìn từng ánh sao vỡ vụn theo ngọn sóng rồi tụ lại lần nữa. Nàng thầm nghĩ: Đúng vậy, tuy giọng điệu Hoàng đế khi ấy rất hiểm độc, cũng tỏ ý định giết ta rất rõ ràng, nhưng nếu ta muốn trì hoãn thì nhất định vẫn tìm được cơ.

Nàng cũng biết, ngay từ lúc Tạ Lang đắc tội với Nghĩa Vũ Vương phu nhân, vừa về phủ nàng đã tung tin Cơ Việt rời khỏi Kiến Khang. Thật ra bản thân nàng đã đoán được Hoàng đế sẽ triệu kiến thân phận nữ nhi của mình, cũng liệu chừng ông ta sẽ xen vào việc hôn sự của nàng, ngăn cản nàng và Tạ Lang.

Đúng là nàng đã đoán được hết tất cả, nhưng vì sao vẫn để Hoàng đế hạ chỉ chia cắt hai người? Là vì nàng đã không còn ôm hi vọng, vì nàng sợ mình sẽ mềm lòng, vì nàng không hề nhìn thấy được tương lai gì của hai người họ cả.

Nàng thích chàng, rất thích, rất thích. Nếu không phải cái trang biến thành Cơ Việt, nếu không phải gánh hết trọng trách trên người, khiến bản thân bận bịu ngày đêm không ngơi nghỉ thì có lẽ trong nửa năm chàng bỏ đi không nói lời nào, nàng đã người không ra người, ma không ra ma vì nỗi tương tư và tuyệt vọng kia rồi.

Nàng đã cố gắng gượng chống đỡ qua những ngày tháng khó khăn nhất ấy, sao có chuyện chàng chỉ nói một tiếng muốn quay lại là dễ dàng quay lại như vậy được? Nàng đã tan nát cõi lòng, nàng đã không còn hi vọng với tương lai, nước mắt đã khô cạn, lẽ nào không được làm theo ý mình hay sao?

Mà đáng sợ nhất là, rõ ràng nàng đã hận chàng đến vậy, rõ ràng nàng không còn mong chờ gì ở chàng nữa, nhưng chàng chỉ quay đầu cười với nàng, chỉ đi đến trước mặt nàng nắm tay nàng, trái tim đã chai sạn của nàng lại như xuân về hoa nở, khản trương rộn rã vô vãn.

Nàng không muốn tha thứ cho chàng quá dễ dãi, cũng không muốn bản thân rơi vào con đường thương tâm tuyệt vọng kia lần nữa. Nên dưới sự áp bức của Hoàng đế, nàng mới thuận theo ông ta cắt đứt đường lui của hai người họ.

Cơ Tự rù mắt tự hỏi mình hồi lâu, cuối cùng khẽ mỉm cười: “Tại sao ta phải do dự? Khi A Lang bỏ rơi ta, chàng có hề do dự một khắc nào đâu!”

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng nhưng lại khiến Tạ Lang như thể hóa đá.

Cơ Tự ngẩng đầu nhìn về phương Đông hừng sáng, khê khàng hỏi: “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Chàng vẫn im lìm, lúc Cơ Tự cho rằng Tạ Lang sẽ không trả lời thì giọng nói dịu dàng kia lại vang lên: “Sắp đến Trường Giang rồi... A Tự, lần này là ta bỏ trốn theo nàng, cảm giác này nàng có thích không?”

Bỏ trốn ư? Chàng bỏ trốn theo nàng á? Cơ Tự thẳng thốt giây lát rồi lập tức hoàn hồn lại, chàng đang lừa nàng đây mà!

Cơ Tự thở dài, nhỏ nhẹ thốt lời: “Không được, hai ngày tới nhất định bệ hạ sẽ triệu kiến ta, nên bây giờ không phải là thời cơ tốt để bỏ trốn.”

Tạ Lang giận đến hóa cười: “Vậy A Tự cho rằng khi nào mới là thời cơ tốt để bỏ trốn.”

Cơ Tự nghĩ ngợi rồi điềm nhiên đáp: “Qua mấy năm nữa đi! Vài năm sau, nếu A Lang vẫn chưa quên ta, A Tự cũng cảm thấy chuyện triều chính vô vị, nói không chừng sẽ bỏ trốn theo A Lang.”

Thế mà nàng lại rất nghiêm túc trả lời câu hỏi của chàng nữa đấy! Tạ Lang thấy buồn cười nhưng tiếng cười như mắc kẹt nơi cổ họng, không thể cất lên được. Chàng vẫn chấp tay sau lưng, im lặng quan sát Cơ Tự.

Dưới trời sao mờ tối, ngọn đuốc leo lét, gương mặt không son phấn của nàng chẳng hề kiên nghị như lúc giả trai cố ý tô điểm, cũng không yếu ớt giả bệnh như lúc nữ trang. Bây giờ trông nàng vừa điềm lệ vừa quyến rũ, quả thật khiến người ta vừa nhìn lòng đã rộn ràng.

Càng nhìn nàng lâu, nụ cười trên mặt Tạ Lang càng lạnh. Mỹ nhân đẹp như tranh trước mắt dù bề ngoài tình khôi rạng rỡ thế nào, nhưng nội tâm lại cứng như đá. Chàng từng cho rằng dù nàng có giận chàng cỡ nào, chỉ cần chàng quay lại nàng vẫn sẽ yêu chàng như trước; chàng từng cho rằng, hôm lễ Thượng Di ban đầu nàng vùng vẫy không thích, nhưng sau đó lại để mặc cho chàng nắm tay nàng, để mặc chàng tuyên bố chuyện của họ trước mặt mọi người chứng tỏ nàng đã tha thứ cho lỗi lầm của chàng rồi.

Song, chàng đoán đúng rất nhiều chuyện, duy chỉ không nghĩ đến, Cơ Tự một khi lòng đã quyết thì còn nhẫn tâm hơn chàng nhiều. Nàng đã dám quyết ý như vậy nên cũng không để lại đường lui cho chính nàng. Lòng của nàng sao mà lạnh lùng và tàn nhẫn đến thế!

Lần đầu tiên Tạ Lang ném trái cảm giác oán hận phức tạp đến cùng cực.

Chàng chậm rãi cất bước đến trước mặt Cơ Tự, ngồi xuống ngẩng đầu nhìn nàng. Đôi mắt trong veo dưới ngọn đuốc ánh lên nỗi đau khổ muộn phiền. Chàng cứ nhìn nàng với ánh mắt như thế, mãi cho đến khi Cơ Tự không chịu được toan dời mắt đi thì mới nắm lấy tay nàng, sau đó rù rì: “A Tự, ta ôm rồi.” giọng chàng nghe rất ấm ức, “Kể từ ngày đó, ta chưa hề chộp mất...”

Cơ Tự quay đầu đi, nàng thật sự không biết nên phản ứng thế nào với một Tạ Lang như vậy. Thời điểm chàng ương ngạnh, nàng còn có thể chê cười, nhưng bây giờ...

Nhìn thấy đôi môi Cơ Tự mím chặt, Tạ Lang nâng tay nàng lên, vùi mặt vào lòng bàn tay nàng.

Cảm nhận hơi thở nóng hôi hổi của lang quân trong lòng bàn tay, cả người Cơ Tự như thể quên cả suy nghĩ.

Trong lúc nàng không tài nào phần nộ, không tài nào dứt tình, Tạ Lang đột ngột vuron tay ra ôm nàng vào lòng.

Không biết từ lúc nào, nhóm bộ khúc đã mang một chiếc sập khác đến mũi thuyền, Tạ Lang ôm lấy Cơ Tự lẳng lặng ngồi trên sập. Cứ thế hai người im lặng ngồi tựa sát vào nhau rất lâu, Cơ Tự mới nhân nhật lên tiếng: “Trở về đi.”

Tiểu cô này, nàng thật sự cho rằng nửa đêm chàng đánh nàng bất tỉnh rồi đưa lên thuyền chỉ là như trò chơi trốn tìm mấy canh giờ của trẻ con thôi sao? Tạ Lang cười xòa, vùi đầu vào cổ nàng cất lời du dương: “Lẽ nào A Tự quên mất chúng ta đang bỏ trốn với nhau rồi ư?”

Cơ Tự khẽ giật mình, từ từ đẩy chàng ra, nghiêng đầu nhìn chàng chằm chằm, khàn giọng hỏi: “Chàng nghiêm túc đấy hả?”

Tạ Lang không trả lời chỉ nhìn nàng đăm đăm. Thấy ánh mắt chàng như thế, Cơ Tự không khỏi sợ hãi: “Nhưng không được, hai ngày tới ta còn phải vào triều nữa. Nếu bệ hạ không tìm được ta thì phải làm sao?” Nói đến đây, nàng nhúm mày lại, gất giọng, “A Lang, ta đang hỏi chàng đấy.”

Chàng cười nhẹ tênh, ôn hòa đáp: “Nàng hỏi làm người rồi A Tự, ta là cướp đấy. Nói trắng ra, nếu bỏ trốn là chuyện đôi bên tình nguyện, vậy hiện tại không thể gọi hành động này là bỏ trốn mà là bắt cóc thì đúng hơn. Nàng xem đi, ta là cướp mà, sao nàng có thể yêu cầu một tên cướp đã bắt cóc nàng không được làm gì cả, rồi đưa nàng trở về để nàng báo quan?”

Cơ Tự há hốc, ngơ ngác nhìn Tạ Lang. Mãi cho đến bây giờ nàng mới phát hiện, thì ra lần này chàng nghiêm túc thật. Hồi sau, Cơ Tự lắp ba lắp bắp: “Vậy, vậy chàng muốn bắt ta đi đâu?”

Tạ Lang đứng dậy, nhìn Trường Giang sóng nước mênh mông, điềm nhiên cất lời: “Đi Dương Châu.”

Sau khi thốt ra ba chữ này, tia nắng đầu tiên trong ngày cũng dần hiện lên ở phía chân trời, giọng Tạ Lang lại tiếp tục vang lên: “Trong chặng đường tiếp theo nàng nên ít nói một chút, hiện giờ ta khá là giận nàng, nàng nên biết đây là lần đầu tiên ta giận một tiểu cô đến vậy. Nếu bị chọc giận quá mức, rất có thể ta sẽ làm chuyện ngu xuẩn gì đó đấy.”

Cơ Tự tròn tròn mắt với lời cảnh cáo của chàng. Trên thực tế lúc này nàng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng quan sát chàng một hồi, thấy rõ đáy mắt chàng tuy mang nét cười nhưng lại ẩn chứa lạnh lẽo, nàng lập tức rùng mình, thầm nghĩ: Xem ra lần này chàng nói thật rồi, hiện giờ chàng đang rất giận ta.

Đến đây Cơ Tự mới chịu im lặng.

Bây giờ Tạ Quảng bỗng chạy vội chạy vàng đến phía sau Tạ Lang, nhìn thoáng qua hai người đang trong tình trạng căng thẳng rồi cúi đầu bẩm báo: “Lang quân, có bồ câu đưa tin từ phủ ạ.”

Tạ Lang quay đầu lại, chàng đã khôi phục về điểm tình ôn hòa trước đây: “Trong thư nói gì?”

Tạ Quảng nhỏ giọng đáp: “Thư là do mẫu thân người gửi, lão phu nhân bảo lang quân lập tức quay về.”

Tạ Lang vẫn chấp tay sau lưng nhìn về phương Đông không nói một lời.

Tạ Quảng liếc nhìn sắc mặt chàng, cúi đầu nói tiếp: “Lão phu nhân còn nói, mấy trăm năm qua chưa từng có con cháu sĩ tộc nào làm chuyện ngu xuẩn nhường này. Lang quân là tấm gương cho sĩ tộc khắp thiên hạ, nếu chuyện hôm nay lan truyền ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người cười chê lang quân trẻ con nữa. Lão phu nhân nói, việc này đùa vui chốc lát là đủ rồi.”

Nhưng về mặt Tạ Lang vẫn vô cảm, ung dung lên tiếng: “Làm thịt con chim bồ câu kia đi.”

Trong cảnh nhóm bộ khúc ngổ ngàng, ngẩng đầu trở mắt nhìn mình, Tạ Lang lại ra lệnh: “Còn con bồ câu nào đưa tin đến nữa thì đều đem nấu hết cho ta.” Rồi chàng quay đầu nhìn Cơ Tự, cười nói, “A Tự, bồ câu Trần Quận Tạ thị dùng để đưa tin đều được nuôi dưỡng huấn luyện nhiều năm, ăn rất béo và bùi, nằng có muốn thử không?”

Cơ Tự nhìn chàng không chớp mắt, mãi lát sau nàng bật cười, gần giọng: “Nấu lên chắc rất ngon, ta còn chưa được thưởng thức bao giờ đấy.”

Con thuyền này của Tạ Lang không lớn, đây là chiến thuyền có sức chứa hai ba mươi người. Mặt trời vừa ló dạng, thuyền bè bắt đầu chạy vun vút trên Trường Giang, trùng hợp có vài chiếc thuyền đang rẽ từ khúc sông khác về hướng này, tò mò nhìn về phía thuyền họ. Có điều hiện giờ Cơ Tự đã bị Tạ Lang bắt đối mủi sa, còn bị chàng cưỡng ép ôm lấy ngồi trên sập.

Nhóm thuyền kia nhìn thấy Tạ Lang chỉ mặc bộ bạch y giản dị, trên thuyền không có huy hiệu gia tộc, mang theo mười mấy bộ khúc nên không hề khấn trương. Cộng thêm tướng mạo của chàng tuấn tú hơn người, dễ khiến người ta sinh cảm tình nên bọn họ càng tự nhiên bắt chuyện làm quen.

Một lang quân chừng hai bảy, hai tám tuổi chấp tay nhìn hai người, khách sáo cười nói: “Vừa qua lễ Thượng Đĩ, lang quân lại dẫn theo mỹ nhân ngồi thuyền dạo chơi sông Trường Giang quả thật là phong nhã bậc nhất.”

Tạ Lang không buồn trả lời, một lang quân trên thuyền khác khoảng hai mươi ba tuổi cũng ôm một mỹ nhân bước ra, gã cười sang sảng xen lời: “Ta đã nói thời gian này đi chơi là tuyệt nhất mà. Thấy không, đã gặp được đồng đạo rồi kia!” Rồi gã chuyển mắt chú ý đến Cơ Tự đang được Tạ Lang ôm, “Vị lang quân này, mỹ nhân người đang ôm trong lòng trông rất thướt tha, nàng ta là ca kỹ nhà người à? Có thể chuyển nhượng hay không?”

Bây giờ Cơ Tự đã là mỹ nhân tuyệt sắc, đương nhiên phải có phong phạm của mình, dù nàng không lộ mặt, nhưng nhìn tư thái hay da dẻ lộ ra bên ngoài đều có nét phong tình. Gã lang quân kia là ca thủ tình trường, đương nhiên vừa nhìn đã mê. Tuy giọng điệu gã bất kính, nhưng chuyện này thường xuyên gặp được trong tầng lớp sĩ tộc, trừ phi Tạ Lang treo huy hiệu của Trần Quận Tạ thị lên, khiến người ta kính sợ thì mới không xảy ra.

Thế nên chàng không hề tức giận, chỉ cúi đầu hôn lên chiếc gáy ngọc ngà của Cơ Tự, nhàn nhã đáp lời: “Không được.” Không đợi gã lang quân kia lên tiếng, chàng đã nói tiếp, “Nữ nhân trong lòng ta vừa to gan vừa nhẫn tâm, còn do dự và vô tình vô nghĩa, quả thật rất hư...”

Chàng chưa dứt lời mấy người bên thuyền họ đã nhao nhao: “Thế này mà cũng được sao?”, “Tuyệt đối đừng nuông chiều loại nữ nhân này...”

Trong tiếng bàn tán xôn xao của mọi người, Tạ Lang ung dung cất lời: “Chính vì không chiều được nên ta mới bắt nàng ra ngoài. Cho nên trước khi nàng được dạy dỗ ngoan ngoãn, nếu bị người khác nhìn nhiều vài lần, lòng ta cũng sẽ khó chịu. Vì thế tiếp theo mong các vị thận trọng là hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Ở Bên Ngoài

Nghe Tạ Lang nói xong, cả đám người liền yên lặng như tờ, đến Cơ Tự cũng trở mắt lú lờ.

Bấy giờ toàn bộ thuyền đều tiến vào Trường Giang, bắt đầu đi về phía Dương Châu. Hiển nhiên những người đó vô cùng tò mò về Tạ Lang nên thỉnh thoảng lại quay đầu quan sát chàng. Có điều sau khi tiến vào Trường Giang sóng nước cuộn cuộn, gió thổi vù vù, mọi người muốn trao đổi phải hắng giọng hô to. Mà thời đại này sĩ tộc thường nói năng nhỏ nhẹ, vì thế mới hô to gọi nhỏ được đôi lần đành quay lại tự trò chuyện với người trên thuyền mình.

Cơ Tự thở dài: “Thập Bát lang, ta thật sự phải lên triều đấy.” Sợ chàng không hiểu tính chất nghiêm trọng vấn đề, Cơ Tự bèn giải thích cặn kẽ, “Sau hành động của chàng lần trước, hoàng đế không thể từ hôn cho ta với mấy tiểu cô hoàng thất nên đến giờ vẫn rất tức giận. Tiếp theo lại xảy ra chuyện với thân phận nữ tử thì càng soi mói ta hơn. Tóm lại, hiện giờ hoàng đế vô cùng đề ý đến ta, thời điểm này thật sự không nên ở lâu bên ngoài.”

Tạ Lang mắt lim dim như thể tận hưởng con gió sông thư thái, mặc cho Cơ Tự cứ léo nhéo bên tai, chàng cũng không buồn ngắt đầu.

Thấy nói với chàng như nước đổ lá khoai, Cơ Tụ đành chịu, cộng thêm hiện tại vẫn bị chàng ôm rịt trong lòng không buông, thế là nàng dứt khoát im lặng thường thức cảnh sông hùng vĩ.

Cho đến giữa trưa, phía sau lại dậy tiếng ồn ào, thêm mấy thuyền mũi nhọn vội vàng chạy đến, thoáng chốc vây quanh thuyền họ. Trong cái nhìn hiếu kỳ của mọi người, mấy bộ khúc phong thái hiên ngang bỗng nhảy sang thuyền bên này, nhanh chóng xếp thành hàng đứng cúi đầu sau lưng Tạ Lang. Đợi khi bốn mươi bộ khúc tập hợp đầy đủ, những con thuyền kia mới chuyển hướng chạy về Kiến Khang.

Nhìn một loạt hành động diễn ra trước mắt, nhóm sĩ tộc trên mấy thuyền khác càng tò mò về thân phận của Tạ Lang hơn.

Lúc này Tạ Quảng mới hỏi: “Sao các người lại đến đây?”

Một bộ khúc trong nhóm trầm giọng đáp: “Lão phu nhân phái bọn thuộc hạ đến. Lão phu nhân nói rằng, nếu Thập Bát lang đã quyết ý đi ra ngoài, vậy thì mang theo nhiều người một chút để bảo vệ tấm thân nghìn vàng của mình mới đúng.”

Tạ Lang vẫn im im, Tạ Quảng liếc sang chàng rồi lẩm bẩm: “Tất cả bỏ câu đưa thư đều bị lang quân làm thịt cả rồi, trách sao lão phu nhân bất an.”

Đúng lúc này Tạ Lang mới ra lệnh: “Trước khi mặt trời lặn, xuống thuyền rồi chuyển sang đi đường lớn.”

Mọi người nghiêm túc thừa vâng.

Đến xế chiều, thấy thuyền Tạ Lang cập bờ, chuẩn bị chuyển sang đường bộ, không hiểu người trên mấy thuyền kia nghĩ thế nào cũng làm theo.

Bộ khúc bên cạnh Tạ Lang dày dặn kinh nghiệm xuất hành, họ tìm nơi gửi thuyền, chưa đến một canh giờ sau đã mua được mười mấy chiếc xe lừa.

Lúc này trời đã dần ngả về Tây, ánh tà dương đỏ lửa nhuộm đầm cả vòm không. Mọi người chọn một cánh đồng hoang gần đường lớn, hạ trại nghỉ ngơi.

Trong khi mọi người bận rộn việc của mình, có mỗi Cơ Tụ là thấp tha thấp thỏm.

Nhìn mỹ nhân đội mũ sa cứ đi qua đi lại, một lang quân thuyền khác đến gần Tạ Lang hỏi thăm: “Này, mỹ nhân của huynh đang lo lắng gì thế? Trông có vẻ sốt ruột lắm ấy.”

Tạ Lang mân mê cây đàn ngọc trên gối, nghe y hỏi cũng không buồn ngẩng đầu lên: “Ồ? Nàng đang lo không cách nào lên triều, sẽ chọc bệ hạ tức giận...”

Chàng vừa dứt câu, lang quân kia đã cười ha hả: “Huynh nói chuyện lý thú thật.” Rồi nhìn sang Cơ Tụ đang bồn chồn như thế lo lắng cho quốc gia đại sự, lại cười hề hềch, “Phụ nhân của huynh cũng thú vị lắm.”

Tạ Lang đặt tay lên đạo đàn, tiếng nhạc du dương lập tức truyền đi khắp chốn. Cơ Tụ quay đầu lại, ngơ ngác ngắm nhìn lang quân bạch y ngồi trong ánh hoàng hôn đỏ thắm, đàn lên khúc nhạc êm ái say lòng người.

Có đôi khi cuộc đời bất đắc dĩ thế đấy, mặc kệ quá khứ thế nào, chỉ cần nàng ngoảnh lại đều thấy bóng dáng thanh cao của chàng, chỉ cần nhìn vào đôi mắt sâu hút kia là lại dễ dàng chìm đắm. May mà lần này hoàng đế đã hạ chỉ cắt đứt đường lui của hai người họ, giúp nàng bớt đi những lúc yếu lòng.

Mà không chỉ riêng Cơ Tụ, tất cả lang quân đồng hành cũng mê mẩn lắng nghe tiếng nhạc, họ đều là người biết thưởng thức tài nghệ, vừa nghe đã đoán được chàng là một cao thủ về đàn rồi.

Đương lúc tiếng đàn đang êm ái trôi xuôi, đất trời bỗng hóa nên thơ trữ tình thì trên đường lớn phía trước truyền đến tiếng ồn ào. Đội ngũ chừng năm sáu mươi người và ba bốn chiếc xe lần lượt chạy đến. Cơ Tụ thầm nghĩ: Tôi nay nào nhiệt rồi đây.

Đội xe trên đường cũng chú ý đến nhóm của Tạ Lang, sau một tiếng hô, xe họ liền chạy về phía này.

Bị tiếng ồn ào làm mất nhã hứng, chàng dừng khảy đàn, vẫn không buồn ngẩng đầu, điềm nhiên gọi: “A Tụ, đến đây.”

Vì nơi nàng đứng rất sáng, hơn nữa dù Cơ Tụ không lộ mặt nhưng tư thái thướt tha khiến vài lang quân trẻ tuổi trong nhóm người mới đến đều nhìn chăm chăm. Cơ Tụ cũng đang quan sát họ, nghe thấy Tạ Lang gọi liền đáp một tiếng rồi chạy về phía chàng.

Nàng vừa ngồi quỳ xuống bên cạnh thì đã bị tay chàng ôm lấy vòng eo. Đám lang quân đang ngắm nghía Cơ Tụ lập tức hiểu ra tình cảnh, vội quay đầu đi.

Cơ Tụ không hề để ý những chuyện vặt vãnh này, nàng nói khe khẽ: “Ta luôn cảm thấy Dương Châu đã phồn hoa hơn xưa rất nhiều.” Hồi sau nàng lại nhìn về phía doanh trưởng, “Thập Bát lang, doanh trưởng chính giữa giành cho ta hả?”

Cơ Tụ phát hiện, trong những túp lều mà nhóm Tạ Quảng dựng lên, ngoại trừ cái chính giữa sang trọng tinh xảo thì mấy cái khác đều rất rộng rãi. Nàng đếm sơ đã thấy có những năm chiếc lều lớn, chắc là nơi cho nhóm bộ khúc nghỉ ngơi. Hình như mấy người này không chuẩn bị lều riêng cho nàng thì phải.

Nghĩ đến đây, Cơ Tụ tròn to mắt, bối rối quay đầu lại nhìn Tạ Lang. Bấy giờ chàng mới ung dung cất lời: “Là cho chúng ta.”

Chúng... chúng... chúng ta á! Mọi Cơ Tự run run, về mặt luống cuống, vừa định lên tiếng thì giọng nói dễ nghe của chàng lại vang lên: “Sao vậy, lần trước nàng đã lấy mất sự trong sạch của ta, hôm nay lại muốn chối đẩy trách nhiệm sao?”

Cơ Tự giận đến mức run lấy bầy, Tạ Lang vẫn thong dong nói tiếp: “Tuy chuyện lần trước khiến ta buồn bã rất lâu, nhưng trong sạch đã mất rồi, nay ta đành cam chịu thôi... Sau này A Tự muốn giày vò ta thì chỉ cần nói một tiếng, ta sẽ không phản kháng đâu.” Cơ Tự đưa tay chỉ vào chàng rất lâu mà chẳng thốt được lời nào, con giận nghẹn ứ nơi lồng ngực, một hồi sau mới nghiêng răng nghiêng lợi: “Cảm ơn! Nhưng không cần đâu, chàng có thể không cần cam chịu.”

Nhìn vào đôi mắt đôi mắt trong veo nén cười của chàng, nàng mới phát giác câu trả lời của mình cực kỳ ngu xuẩn. Cố nén con giận, Cơ Tự quật cường nói: “Ta không muốn ngủ chung với chàng.”

Tạ Lang bật cười, lại đưa tay khảy đàn, thong dong trả lời: “Nàng đừng quên đang bị ta bắt cóc đấy, cướp thì làm gì có chuyện chính nhân quân tử.”

Câu này đúng là ngang ngược, ý chàng bảo nàng bớt nói lời vô ích, bớt làm chuyện vô dụng hay sao? Cơ Tự mím môi trùng mắt, vừa định đáp trả thì lại nghe thấy tiếng ồn ào vang dậy.

Trên đường cái có thêm một đội xe ngựa chạy về hướng này, đội xe lần này trông xa hoa hơn nhiều. Tạ Quảng đi đến bấm với Tạ Lang: “Là trưởng tử trưởng nữ của thế gia Lạc thị nổi danh nhất Dương Châu xuất hành. Lang quân thật biết chọn lúc, nơi hoang dã thế này mà đã người đến người đi, không biết trong thành Dương Châu còn náo nhiệt ra đến đâu nữa.”

Tạ Lang cười xòa, thản nhiên trả lời: “Lần này Dương Châu đúng là có cuộc vui lớn.” Chàng chuyển mắt sang nhìn Cơ Tự, cười tủm tỉm, “Sao A Tự vẫn mặt ủ mày chau thế kia? Còn nhìn ta như có thù sâu tựa biển nữa? Mắt nàng chỉ to được thế thôi, cần thận rớt mắt ra bấy giờ!” Rồi chàng lại giải thích, “Thật ra là không đủ lều, không tin nàng hỏi Tạ Quảng đi.” Tiếp theo lại dịu dàng an ủi, “A Tự yên tâm, mấy đêm tới A Lang sẽ không làm gì nàng đâu, cùng lắm chỉ ôm nàng ngủ thôi.”

Chàng dám nói vậy trước mặt người ngoài ư? Mặt Cơ Tự đỏ bừng bừng, lúng túng liếc sang phía Tạ Quảng, mới phát hiện hắn đã lui ra từ lâu rồi.

Lạc thị Dương Châu đến khiến cả đồng hoang trở nên huyên náo, cả nhóm người đồng hành trên sông ban nãy đều vây quanh họ, tương phản hoàn toàn với đội ngũ năm mươi mấy người của Tạ thị vắng lặng.

Bên phía Lạc thị Dương Châu.

Nhìn đội ngũ Tạ Lang tuy chỉ ngồi yên lặng bên cạnh đồng lửa, nhưng từng hành động cử chỉ đều toát lên vẻ quý phái xa hoa không sao tả xiết, Trưởng tử Lạc Hoa Nùng của Lạc thị quay đầu hỏi Hàn Tú: “Hàn huynh đồng hành với họ một đoạn đường, có biết đó là ai không?”

Hàn Tú chính là lang quân từng bắt chuyện làm quen với Tạ Lang trên sông, lắc đầu: “Hỏi rồi nhưng họ không nói.” Đến đây y bỗng ngập ngừng, “Có điều theo ta thấy, có lẽ là đại sĩ tộc ở Kiến Khang.”

“Đại sĩ tộc Kiến Khang ư?” Một thiếu niên tuấn tú bên cạnh Lạc Hoa Nùng cười khẩy, “Nếu đúng thế thì lần này thành Dương Châu náo nhiệt rồi đây. Ta từng nghe người ta nói, ngoại trừ đất Kiến Khang ra, nhóm đại sĩ tộc đều coi những nơi khác là vùng hoang dã, họ đã quen thói an nhàn xa hoa ở Kiến Khang rồi, rất ghét phải xuất hành bên ngoài. Hơn nữa đại sĩ tộc đâu dễ gặp như vậy, ta thấy Hàn huynh cả nghĩ rồi.”

Hiển nhiên gã thiếu niên này được Lạc Hoa Nùng cực kỳ tín nhiệm, gã vừa lên tiếng xung quanh liền yên tĩnh. Tuy Hàn Tú không buồn đếm xỉa, nhưng cũng không đời nào làm gì, chỉ gật đầu có lệ.

Lạc Hoa Nùng cất giọng: “Ồ, có mỹ nhân đến đây kia.”

Cả nhóm quay đầu nhìn Cơ Tự đang đi về phía họ. Tuy nàng là hạng nữ lưu, còn đội mũ sa, nhưng dù sao nàng là người làm quan trong triều, tất nhiên không hề sợ hãi khi đối diện với nhiều ánh mắt chăm chú như vậy.

Nàng đi tới chỗ quản sự của Lạc thị Dương Châu nói nhỏ gì đó. Chỉ lát sau, quản sự kia liền dẫn Cơ Tự đến, y hành lễ, cung kính bấm với Lạc Hoa Nùng: “Lang quân, vị tiểu cô này nói bên họ không đủ lều, muốn mượn chúng ta một cái.”

Vừa dứt câu, gã thiếu niên bên cạnh Lạc Hoa Nùng phì cười, khinh khỉnh liếc về phía Tạ Lang: “Vị mỹ nhân này, phu quân của nàng đúng là bất tài. Mượn lều còn phải để một phụ nhân như nàng đến nói. Hừ, còn bảo là đại sĩ tộc gì cơ đấy.”

Trên thực tế, Cơ Tự không hề nói với Tạ Lang là đến đây mượn lều. Thấy gã thiếu niên nói quá đáng, thấp thoáng còn có địch ý với Tạ Lang, Cơ Tự nhủ vậy, cất giọng oanh vàng: “Lang quân cần gì nói thế? Cho mượn hay không chỉ cần nói một câu thôi mà.”

Lời nàng nói rất thẳng thắn, nhưng không ngờ gã kia lại cười châm chọc: “Vay được thôi, ta sẽ đến nói với lang quân nàng cho ta mượn mỹ nhân nàng ngủ một đêm, không biết y có chịu không?”

Gã quả thật cố tình gây sự, câu nói này chính là sỉ nhục người khác. Cơ Tự sầm mặt, nhìn chăm chăm và gã thiếu niên kia rồi quay ngoắt người bỏ đi.

Phía sau nàng vang lên tiếng cười hô hố, gã kia ăn nói sổ sàng, vô cớ gây chuyện, thế mà Lạc Hoa Nùng không hề rầy la lấy một câu.

Thấy Cơ Tự hàm hàm quay về, Tạ Lang ngược mắt dịu giọng hỏi: “Sao lại giận đến mức này?”

Cơ Tự ngồi xuống bên cạnh chàng, tức tối kể lại chuyện khi nãy. Nàng vừa kể xong, sắc mặt của Tạ Quảng đã lạnh lẽo, Tạ Tài lập tức xen lời: “Hình như gã là con cháu tôn thất thì phải, nghe đâu còn có quan hệ mờ ám với trưởng tử Lạc thị nữa.”

Dù nghe vậy, Tạ Lang vẫn chẳng buồn để tâm, hờ hững ra lệnh: “Bất kể gã có khó chịu gì đi nữa cũng không thể si nhục người khác như vậy. A Quảng, cầm lệnh bài của người qua đây, bảo tên nhãi ranh kia quỳ xuống tự và miệng mình ba mươi cái cho ta.”

Tạ Quảng vội vàng thừa vâng rồi đi ngay.

Bên này đám người Lạc Hoa Nùng đang cười nói, vừa thấy Tạ Quảng đến, gã thiếu niên kia lại chế giễu: “O, lẽ nào đến vớt lại mặt mũi sao?” Gã vừa dứt lời, cả đám liền cười âm lên, chỉ có nhóm người Hàn thị đồng hành trên sông với Tạ Lang trầm mặc đến lạ.

Tạ Quảng đi thẳng đến trước mặt Lạc Hoa Nùng, không buồn hé răng, chỉ lấy tấm lệnh bài ra, đóng đưa trước mặt y chốc lát.

Sắc mặt Lạc Hoa Nùng xám ngoét, còn những người xung quanh cũng im phăng phắc.

Lúc này, Tạ Quảng mới hùng hồn cất lời: “Lang quân nhà ta có lệnh, kẻ nói năng lỗ mãng khi nãy quỳ xuống tự và mình ba mươi cái.”

Gã thiếu niên kia giận dữ quát lên: “Dựa vào gì? Các người khẩu khí lớn nhỉ...” Lời còn chưa dứt thì Lạc Hoa Nùng bên cạnh đã giơ tay lên tát gã một phát thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Hai Người Ở Chung

Trông gã thiếu niên tự xưng xuất thân từ tôn thất bị bộ khúc Lạc thị đè xuống tự và miệng, Cơ Tự khó hiểu nhìn Tạ Lang.

Con người Tạ Lang đối nhân xử thế luôn mang lòng thương cảm nên hành sự khá khoan dung hiền hậu. Nàng cứ nghĩ thiếu niên tuần tú kia ăn nói xác xược như vậy, cùng lắm chàng chỉ bắt gã xin lỗi mình thôi.

Thấy Cơ Tự quan sát mình với ánh mắt đầy thắc mắc, Tạ Lang nói khẽ: “Vừa rồi gã cố ý thăm dò thân phận và lai lịch của ta.” Đôi mắt chàng trong veo nhưng lại mang theo chút lạnh lẽo, “Nếu biết được ta là thế tộc, nhiều lắm họ chỉ nói một câu xin lỗi rồi thôi.”

Nói tới đây, Tạ Lang khẽ rù mi, chán ghét và khinh miệt liếc sang gã thiếu niên kia, tiếp tục giải thích: “Nếu thân phận ta không phải thế tộc thì bắt đầu từ hôm nay, không chỉ ta và nàng, mà ngay cả bộ khúc của chúng ta nhất định sẽ không được sống yên, sẽ thường xuyên bị gã làm khó dễ, mãi cho đến tận khi đáng mặt nhân tuyệt sắc là nàng cho gã bằng hai tay thì mới có thể thoát khỏi tai họa.”

Rồi Tạ Lang yên lặng hồi lâu, khi Cơ Tự ngỡ chàng sẽ không nói nữa thì nửa thì giọng chàng lại trầm thấp truyền đến, “Mấy năm qua, ta đã gặp phải loại người như thế nhiều lắm rồi.”

Cơ Tự không ngờ sẽ có tình huống như vậy, mặc dù nàng từng sống hai kiếp nhưng nói nghiêm túc, bất kể đời trước hay đời này, nàng đều được bảo vệ rất chu đáo. Thế nên nàng không hề nhận thức được trên đời này có lắm điều đen tối ẩn sâu bên trong.

Trong lúc Cơ Tự chăm chăm đánh giá gã thiếu niên kia bị và miệng với vẻ mặt ghét cay ghét đắng thì giọng nói ôn hòa của Tạ Lang lại vang lên: “A Tự, mai mốt dù nàng có giận dữ ta thì cũng đừng rời khỏi Kiến Khang, như vậy ta sẽ không thể chờ cho nàng được đâu.”

Nàng hiểu, vừa rồi chàng mặc kệ nàng ra ngoài mượn lều với mục đích để nàng chứng kiến thói đời và thấu hiểu đạo lý tường tận mà thôi.

Cơ Tự ngờ ngác quay lại, Tạ Lang cũng nghiêng đầu nhìn nàng đắm đắm, chờ câu trả lời từ nàng. Chưa từng có khắc nào Cơ Tự cảm nhận được sự dịu dàng và quan tâm của chàng nhiều đến thế. Lòng nàng hơi thất lại.

Song chỉ trong chớp mắt, nàng lại tự dặn bản thân: Chàng vốn là một người ôn hòa, dù đối xử tốt với ta cũng không có nghĩa chàng có thể vứt bỏ những định kiến của mình.

Bấy giờ Cơ Tự bỗng thấy may mắn vì thánh chỉ của hoàng đế, bởi vì có nó mà nàng biết cả đời không thể gả cho người khác, cho nên giờ phút này nàng mới có thể tĩnh tâm, mới có thể坦然 tiếp nhận mọi tình cảm dịu dàng từ chàng.

Cơ Tự khẽ đáp: “Được.”

Tạ Lang mỉm cười hài lòng, ngửa người ra sau sập, xem Lạc Hoa Nùng đưa thiếu niên tuần tú sưng đỏ mặt mày đến đây, chậm rãi cất lời: “Đương kim đệ hạ là một người anh minh. Nhưng lại để mặc Thái tử, Tam hoàng tử hay đám tôn thất phóng túng hoang đường, hành xử quá đáng. Nếu trời phù hộ

cho muôn dân, ban cho triều đại chúng ta thái bình thịnh thế thì sẽ không có cảnh tượng thế này. Theo ta thấy, e rằng sau khi bệ hạ qua đời, thiên hạ này sẽ lại hỗn loạn cho xem. A Tự, bắt kẻ ta đi đến nơi nào, đều tai nghe mắt thấy cảnh dân chúng lầm than, lòng người mù ma chúc quý, không tìm được lối thoát. Lòng ta rất đổi khó chịu!”

Chàng thủ thi kẻ ra nỗi đau khổ tuyệt vọng khác sâu từ đáy lòng mình với giọng nhẹ tênh, nhưng mắt Cơ Tự lại cay xè chua xót. Nàng cầm lấy cây sáo ngọc Tạ Lang đặt bên cạnh, thổi lên giai điệu réo rắt.

Chính vì biết tương lai sau khi bệ hạ mất đi, những lời nói của Tạ Lang giờ phút này đều được chứng thực; chính vì biết mấy mươi năm sau, đến tận khi nàng sống lại trở về, nơi nơi toàn là yêu ma quỷ quái, dân chúng ăn bữa hôm lo bữa mai; Cơ Tự không biết phải nói gì để an ủi chàng, đành tấu lên một khúc nhạc giúp chàng khuây khỏa.

Có lẽ vì tiếng sáo của Cơ Tự gọi lên tâm tình, hoặc cũng có thể tiếng sáo của nàng đã thổi tới đáy lòng cô đơn sâu trong linh hồn, bất giác Tạ Lang quay đầu ngẩn ngơ ngắm nhìn nàng, ngay cả chính chàng cũng không biết ánh mắt chàng lúc này quyến luyến xiết bao. Tạ Lang cầm đàn ngọc bên cạnh, đặt lên đùi bắt đầu tấu nhạc hòa điệu với nàng.

Đám người Lạc Hoa Nùng đang lo sợ châu đầu rì tai nhau đi tới chột dừng bước. Dưới ánh chiều tà, bọn họ nhìn cảnh đôi tuấn nam mỹ nữ ngồi kề bên nhau trên cánh đồng bát ngát đến ngầy ngại. Dưới ánh sáng rực rỡ, lang quân bạch y và nữ tử đội mũ sa trở nên hòa hợp đến khó tả, như thể người ngoài không thể xen vào phá vỡ được.

Càng lắng nghe tiếng nhạc, biểu cảm trên mặt Lạc Hoa Nùng càng nghiêm túc, lúc này thiếu niên tuấn mỹ sau lưng y nhỏ giọng hỏi: “Hoa Nùng, rốt cuộc lang quân bạch y này có lai lịch gì?”

Lạc Hoa Nùng không muốn quay đầu lại, cũng chẳng muốn trả lời gã. Ban đầu vừa nhìn thấy mỹ nhân tuyệt sắc Cơ Tự, y đã phát hiện gã thiếu niên bên cạnh có thần sắc lạ, mỗi lần gã xuất hiện thần sắc này là sẽ xảy ra chuyện. Với vị trí trưởng tử của Dương Châu Lạc thị, từ trước đến giờ Lạc Hoa Nùng luôn cảm thấy mỹ nhân tuyệt sắc hay trần phẩm tuyệt thế vốn chỉ thuộc về những người quyền quý. Nếu không phải sĩ tộc mà lại ngồi ôm mỹ nhân thế kia thì tự chúc lấy họa là chuyện đương nhiên, y cần gì phải xen vào việc của người khác?

Song, khi vốn cho rằng chuyện này chỉ nói xin lỗi là được, thì không ngờ bộ khúc của đối phương lại cảm lệnh bài Trần Quận Tạ thị đến yêu cầu nghiêm phạt. Cộng thêm đến giờ phút này nhìn thấy phong thái Tạ Lang và Cơ Tự, y mới sợ toát cả mồ hôi lạnh!

Y nghĩ, y biết lang quân bạch y trước mắt này là ai rồi! Vị công tử trước mắt này có bao nhiêu gia tộc tìm mọi cách tiếp cận, thế nhưng y may mắn gặp được lại ngu ngốc gây ra hiềm khích, bị đối phương ghét bỏ.

Nghĩ đến thân phận đối phương, cũng như danh tiếng của người nọ trong thiên hạ, chỉ cần một câu nói vu vơ của chàng đã có thể phá hủy tiền đồ cả đời của mình. Lạc Hoa Nùng đột nhiên cảm hận gã thiếu niên tuấn tú đứng phía sau hơn bao giờ hết.

Dần dần, tiếng đàn du dương biến mất, tiếng sáo trầm bổng cũng lặn tằm. Khúc nhạc vừa ngưng, cả đất trời đều như tĩnh lặng.

Công tử phong lưu, khí khái bất phàm, từng hành động cử chỉ đều toát lên cao quý rõ ràng là trưởng tử của dòng dõi trâm anh thế phiệt, đến lúc này chỉ có kẻ mù mới không rõ thân phận của Tạ Lang mà thôi.

Nhìn thấy đám Lạc Hoa Nùng vẫn đang đi về hướng mình, chàng chẳng buồn ngược mắt, chỉ vuốt nhẹ dây đàn thờ ơ ra lệnh: “Bảo họ dừng tới đây, người ti tiện làm ta chướng mắt!”

Tạ Quảng vội thưa vâng, đi tới chặn lại đám người Lạc Hoa Nùng, truyền đạt lời của Tạ Lang. Thoát cái, sắc mặt Lạc Hoa Nùng trắng bệch, mấy lang quân đi cùng hần vừa hồi hận vừa tức tối, còn thiếu niên tuấn tú kia lại phẫn nộ, cảm giận trừng mắt sang phía này.

Có điều những chuyện này không ảnh hưởng gì đến chàng cả, ngay thời khắc chàng bảo Tạ Quảng lấy lệnh bài ra, thì đã xác định sẽ tiết lộ thân phận của mình rồi. Trên đất Dương Châu này, bất kể thế lực lớn nhỏ nào cũng không dám ra tay với chàng. Thậm chí có thể nói, sau ngày hôm nay, Dương Châu Lạc thị sẽ phải nghĩ trăm phương nghìn kế bảo vệ chàng, bọn họ sợ nhờ may Tạ Lang xảy ra biến cố gì trên địa bàn của họ, sẽ khiến Trần Quận Tạ thị giận cá chém thớt, chúc lấy tai họa diệt tộc.

Cứ như vậy, cánh đồng vốn đang náo nhiệt bỗng chốc im lìm.

...

Màn đêm dần dần buông xuống. Do Dương Châu lạc thị dâng thêm một phần thức ăn nên bữa tối khá thịnh soạn, Cơ Tự cũng ăn thêm vài miếng.

Đêm nay trời hơi oi, may mà trên đồng hoang gió thổi hây hây khiến cả người nhẹ nhàng khoan khoái. Ngẩng đầu lên có thể thu gọn cả bầu trời đầy sao vào tầm mắt, Cơ Tự nhàn nhã ngồi tựa vào Tạ Lang thưởng thức cảnh đẹp. Nàng không hề biết, biểu hiện bình thản tự nhiên của nàng lại nhận lấy cái nhìn đầy ẩn ý của chàng.

Nửa canh giờ sau, bắt đầu có người vào doanh trường nghỉ ngơi, chuẩn bị cho ngày mai lên đường. Cơ Tự đang lìm dim thư thái bỗng nghe được giọng nói êm ái của Tạ Lang vang lên: “Đã tối rồi, chuẩn bị nước nóng đi.”

Hai bộ khúc lập tức vang dậy.

Chàng lại nói tiếp: “Chuẩn bị cả nước tắm cho Cơ tiểu cô nữa, mang vào doanh trường của ta.”

... Chuẩn bị cả nước tắm cho Cơ tiểu cô nữa, mang vào doanh trướng của ta ư?

Cơ Tự ngồi dậy, quay ngoắt đầu nhìn Tạ Lang, thấy hai bộ khước kia toan bước đi bèn gọi với theo: “Không cần chuẩn bị của ta đâu.”

Hai bộ khước còn chưa kịp mở miệng đáp lời, Tạ Lang ở bên cạnh đã lười nhác xen vào: “Bôn ba cả ngày nàng không mệt mỏi à? Ta không quen ôm một mỹ nhân hồi ngủ đâu.”

Cơ Tự mím chặt môi, không nhìn được trừng mắt với chàng: “Lang quân cứ yên tâm, ta ngủ trên mặt đất là được.”

Phớt lờ sự tức giận của nàng, Tạ Lang cười vô tư: “Không được, nàng chỉ được ngủ trên sập của ta thôi.”

Mặt Cơ Tự đỏ bừng. Mà lúc này hai bộ khước kia cũng chẳng buồn đoái hoài đến Cơ Tự nữa, lẳng lặng thi lễ với Tạ Lang rồi cúi đầu rút lui.

Cơ Tự kiên trì nói: “Ta sẽ ngủ trên mặt đất!”

Tạ Lang không hề ngắt đầu: “Không được!” Tuy giọng chàng điềm tĩnh nhưng vô cùng quyết đoán, thấy Cơ Tự còn đang lừ mắt nhìn mình đầy tức tối, chàng lại nhỏ nhẹ: “Nếu A Tự không thích tỷ nữ hầu tắm thì vị phu có thể kỳ lưng giúp nàng...” Đến đây chàng ngừng lại giây lát mới nói tiếp, “Cũng có thể thuận tiện cùng A Tự động phòng hoa chúc...”

Trong khi Cơ Tự vẫn còn sừng sốt vì câu nói kia, Tạ Lang lại dịu dàng hỏi khẽ: “A Tự cảm thấy kiểu nào tốt hơn? Muốn tắm rửa sạch sẽ cho ta ôm, hay là băng lòng cùng vị phu hưởng thụ thú vui đôn luân?”

Cơ Tự sầm mặt trầm nghĩ: Ta không cần cái nào hết, ta chỉ muốn một mình một lẻ, ngủ yên một giấc thôi.

Đáng tiếc, khi ngẩng đầu nhìn vào mắt ẩn chứa nét cười nhưng lại tràn ngập uy hiếp của Tạ Lang, nàng lại không dám thốt ra lời này.

Bất chợt Cơ Tự tỏ tường, không chừng lần này Tạ Lang cưỡng ép bắt nàng đi còn có một lý do khác, hi vọng nàng quật cường hơn để chàng dễ ép nàng gao nấu thành com thôi.

Thấy Cơ Tự đã chịu thua, Tạ Lang lại mỉm cười, đóng đưa chung rượu trong tay, phân phó một bộ khước: “Gọi huynh đệ Hàn thị đến đây.” Huynh đệ Hàn thị chính là người đã đồng hành trên sông với họ.

Bộ khước kia vội vàng nhận lệnh.

Cả đám người Lạc Hoa Nùng đang âu sầu khổ não nghe bộ khước kia đến truyền lệnh lại vang tiếng bàn tán xôn xao khe khẽ. Họ đều hâm mộ nhìn huynh đệ Hàn thị, đám lang quân tụ tập bên Lạc Hoa Nùng cũng bỏ chạy đến vây quanh huynh đệ họ.

Cứ thế trong ánh mắt hâm mộ lẫn ganh tỵ của mọi người, hai huynh đệ mặt đỏ như gấc sai bước đi về phía Tạ Lang.

Họ cung kính chấp tay trước ngực, cung kính thưa: “Tham kiến lang quân Tạ gia.”

Tạ Lang giơ tay lên, ra hiệu hai người ngồi xuống, ôn hòa bảo: “Lần này ta đến Dương Châu dạo chơi một phen, mong hai vị và chư quân giầu giúp hành tung tiếp theo của ta.”

Huynh đệ Hàn thị được Tạ Lang ngó đến đã vô cùng vinh hạnh rồi, huống chi còn được đích thân chàng căn dặn nữa. Tuy rằng chỉ với mục đích nhắc họ đừng khoa trương lan truyền thân phận của chàng, để chàng được thanh tịnh một chút, họ cũng thấy quá đổi vinh quang.

Hàn Tú thức thời đáp ngay: “Tú sẽ chuyển đạt lời dặn dò của lang quân đến mọi người, nhất định sẽ không để người khác tò mò quấy rầy lang quân du ngoạn đâu ạ.”

Tạ Lang gật đầu, vừa cười dịu dàng với Cơ Tự vừa lịch sự giới thiệu với huynh đệ Hàn thị: “Đây là nữ nhân ta để tâm, cũng nhờ lang quân chuyển cáo giúp.”

Huynh đệ Hàn thị rùng mình, lập tức hiểu ra tại sao gã thiếu niên tôn thất kia bị phạt tự vả miệng rồi. Hàn Tú nhanh trí tiếp lời: “Xin lang quân yên tâm, sẽ tuyệt đối không ai dám bắt kính với phụ nhân.”

Tạ Lang hài lòng, cầm bình châm rượu, ra hiệu cho huynh đệ Hàn thị lui ra.

Khi họ đã lui ra xa, chàng mới ung dung đứng dậy, thuận tay đưa chung rượu cho bộ khước phía sau, rồi quay đầu lại nhìn Cơ Tự với đôi mắt sáng như sao trời, chìa tay ra thán nhiên bảo: “Chắc nước đã chuẩn bị xong rồi, A Tự, chúng ta đi tắm thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiền Vô Song* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Nỗi Đau Khổ Của Tạ Lang

Cơ Tự ngẩng đầu nhìn Tạ Lang, đôi mắt trong suốt in bóng trời sao, rồi từ từ đứng dậy, đưa tay nắm lấy tay chàng. Tạ Lang cũng cầm lấy tay nàng thật chặt, nghiêng đầu nhìn chăm chú.

Nàng ra vẻ điềm tĩnh quay người bỏ đi, tiếng cười trầm thấp của Tạ Lang truyền đến: “Có vẻ A Tự nghĩ thông rồi thì phải?”

Cơ Tự không trả lời chàng, vừa bước vào doanh trường đã thấy hai thùng nước bốc hơi nghi ngút đặt cạnh nhau, mặt bồng chốc nóng rang, nhưng chớp mắt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Tạ Lang vừa nhìn Cơ Tự đăm đăm vừa ra lệnh buồng màn trường xuống, bảo tỷ nữ và bộ khúc canh gác bên ngoài. Cơ Tự quay lưng về phía chàng bắt đầu cởi bỏ xiêm y.

Bộ váy xuân trên người Cơ Tự được chia thành hai lớp, vì vậy khi chiếc váy ngoài vừa trượt ra, liền để lộ chiếc cổ ngọc, bờ vai trắng ngần, và xương quai xanh thanh mảnh.

Như cảm nhận được nỗi thăng thót của chàng, Cơ Tự vừa chậm chậm cởi váy vừa nũng nịu nói: “A Lang, chúng ta làm một giao dịch nhé?”

Giao dịch gì cơ?

Trong ánh hơi nước lượn lờ và ánh nến soi tỏ, nàng vừa giở mỹ nhân kế mê hoặc chàng lại vừa thốt ra từ “giao dịch” ư?

Trong thoáng chốc, nhịp tim vốn đang rộn ràng của Tạ Lang lập tức quay về tĩnh lặng, ánh mắt thôi quuyến luyến, cất giọng ôn hòa: “A Tự muốn giao dịch gì?”

Cơ Tự không vội trả lời, chỉ khom người chậm rãi cởi nốt chiếc váy ngoài, sau đó mới nhẹ giọng đáp: “Vào năm trước, một A Lang vẫn luôn trăm phần dụ dỗ, muôn phần săn sóc chỉ để lại duy nhất một câu “Chờ ta trở lại”, rồi biến mất khỏi đời ta.”

Khi nói những lời này, giọng Cơ Tự khe khẽ, dịu dàng và bình thản như thể đang kể câu chuyện của người nào đó. Thế nhưng, Tạ Lang thì trở nên hóa đá.

Vẫn đưa lưng về phía chàng, giọng Cơ Tự đều đều truyền đến: “Nhưng ta chờ mãi không thấy A Lang trở về, chỉ gặp được một Tạ Quảng. Hắn bảo ta mau chóng rời khỏi căn viện ở Ô Y Hạng, hãy xem những chuyện trước kia với chàng là một giấc mơ hoang. Hắn còn nói, Trần Quận Tạ thị có rất nhiều điều kiêng kị, người như ta rất khó được đại sĩ tộc chấp nhận...”

Cơ Tự bỗng lạc giọng, mãi một lúc lâu sau nàng mới lẩm bẩm: “Rõ ràng là A Lang trêu chọc ta trước, rõ ràng là A Lang có ý tuyên bố thân phận của ta với mọi người... nhưng tại sao đến cuối cùng, mọi thứ lại thành ra là ta sai? Vì sao sau khi ta bị cưỡng ép đuổi khỏi Ô Y Hạng, chỉ muốn gặp mặt A Lang một lần, muốn nói thêm một câu, muốn A Lang cho ta một lời từ biệt hẳn hoi lại khó khăn đến thế?”

Trong doanh trường trở nên cực kỳ im ắng, chỉ có tiếng nước nở mờ hồ và tiếng hít thở nặng nề vang vọng. Tạ Lang vẫn đứng yên bất động, cứ thế dõi theo bóng lưng Cơ Tự.

Đây là lần đầu tiên chàng phát hiện, hóa ra hành động trước kia của mình đã làm tổn thương nàng sâu sắc, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được nỗi tuyệt vọng, nỗi đau khổ không thể giải bày ngày ấy của nàng qua những lời kẻ quá đỗi nhẹ nhàng bằng quơ. Lần đầu tiên chàng biết, hóa ra không phải xưa nay nàng không hận mình, chỉ là nàng chôn sâu nỗi hận ấy vào tim, nàng luôn dặn lòng không thể hận, cũng không cần hận mà thôi.

Bỗng dung trái tim Tạ Lang quặn đau khôn tả.

Bấy giờ Cơ Tự mới từ từ quay đầu lại. Ánh nến tôn dung nhan tuyệt sắc của nàng càng thêm lung linh, làm nổi bật cả vai trần và phần gáy ngọc trắng nõn, quả thực đẹp đến tột độ. Tạ Lang biết, nhìn bề ngoài nữ tử mảnh mai trước mặt này có vẻ như thể tùy ý nắm bắt, nhưng thực tế thì không, bên ngoài trái tim ấy đã đóng một lớp băng thật dày rồi!

Còn nữa, rõ ràng mới vừa rồi lúc nói chuyện, chàng nghe được tiếng nước nở xen lẫn vào tiếng nói, rõ ràng giọng nói nàng còn mang theo oán hận, nhưng giờ khắc này ánh mắt nàng lại thẳng thắn, hờ hững và bình tĩnh đến lạ.

Cơ Tự đã hoàn toàn trở thành Cơ Việt cao quý mà Tạ Lang vô tình gặp trên triều, ánh mắt nhìn chàng mãi mãi chỉ mang vẻ lạnh lùng xa cách.

Bất chợt, Cơ Tự mỉm cười cong cong, trong ánh mắt như có gió xuân thổi tan băng tuyết, thoáng chốc hoa đào nở rộ ngàn dặm, sau đó nàng rũ mi, uyển chuyển cúi đầu chào chàng rồi cất lời thỏ thẻ: “Từ khi sinh ra A Lang đã có tất cả mọi thứ, làm sao biết được người như ta khi muốn đạt được gì đó phải trả giá cỡ nào... Kể từ khi A Lang ra đi không lời từ biệt, lòng ta vô cùng sợ hãi, nghĩ rằng thiên hạ rộng lớn đến thế nhưng không có chỗ cho mình dung thân nữa rồi. May là không lâu sau, ta đã nghĩ thông suốt. Tuy thiên hạ này tươi đẹp muôn phần, tuy A Lang hết sức chu đáo, tuy có nhiều thứ ta có thể giành được nhờ vào A Lang, nhưng điều đó lại không hề vững chắc. Nếu Cơ Tự muốn có được thứ gì thì vẫn phải tự mình cực lực xông pha, cấp thiết gian khổ tranh cầu mà thôi.”

Nghe đến đây, hơi thở Tạ Lang ngọt ngat, chàng muốn bảo nàng đừng nói nữa, muốn nói cho nàng biết là không phải như thế. Song khi đối mặt với gương mặt lãnh đạm của nàng, nhìn vào đôi mắt thờ ơ kia, Tạ Lang chẳng thốt nổi thành lời.

Cơ Tự ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt chàng, dịu dàng cầu xin: “A Lang, cái tên Cơ Việt này, cũng như tất cả mọi thứ thuộc về Cơ Việt chính là do Cơ Tự giành được bằng chính sức lực của mình! Ta không thể đánh mất nó!”

Nàng lại chậm chậm cúi đầu lưng ra, đôi mắt lúng liếng vẫn lẳng lặng nhìn chàng: “Không phải A Lang muốn có được Cơ Tự sao? Ta đồng ý làm một cuộc trao đổi với chàng, đêm nay Cơ Tự mặc cho A Lang xử trí, nhưng ngày mai A Lang phải đưa Cơ Tự trở lại Kiến Khang, để Cơ Tự tiếp tục đóng vai Cơ Việt, chàng thấy thế nào?”

Tạ Lang chậm rãi nhắm chặt hai mắt, lồng ngực nghẹn ứ nhói đau, nỗi khiếp sợ cuộn cuộn trong lòng. Qua hồi lâu, chàng mới khẽ ra lệnh: “Đừng nói nữa.”

Chỉ một câu đã khiến Cơ Tự dừng lại mọi hành động, chàng ngẩng đầu nhìn nàng: “Hôm ta mang nàng rời khỏi Kiến Khang, đã mượn danh nàng gửi tấu chương cho bệ hạ... Vài ngày nữa Quốc sư Bắc Ngụy và đệ nhất danh sĩ Thôi Huyền sẽ đến đất Dương Châu, lần này nàng đến Dương Châu thực ra phụng chỉ đến đón hai vị khách quý.” Chàng ngừng lại giây lát mới nói tiếp, “Cho nên nàng đừng lo sẽ mất chức quan, cũng đừng lo bệ hạ sẽ nổi cơn thịnh nộ với nàng, hiện tại nàng đang phụng chỉ ban sai đây!” Cơ Tự ngỡ ngàng nhìn Tạ Lang hồi lâu, lòng thầm nghĩ: Đứng là xưa nay Tạ Thập Bát luôn làm việc chu đáo!

Thấy nàng cúi đầu thuận phục, Tạ Lang mới đi vòng ra trước mặt, đưa tay nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Dần dần hai tay chàng siết chặt, giọng nói cũng khê khàng truyền đến: “A Tự, mới vừa rồi nàng làm ta sợ lắm.” Lát sau lại chuyển sang âm ức, “Ta đã cam đoan sẽ không bao giờ đối xử với nàng như vậy nữa rồi kia mà.”

Cơ Tự vẫn không nhúc nhích, hồi lâu sau mới thì thầm: “A Lang, hôm nay thánh chỉ đã ban, cả đời này ta và chàng không thể cưới gả...” Đến đây nàng lại ngừng thật lâu, khi Tạ Lang nghĩ rằng nàng sẽ nghẹn ngào khóc nức thì giọng nàng tiếp tục bình tĩnh vang lên, “Từng có được chàng rồi, trên thế gian này làm sao còn lang quân nào có thể lọt vào mắt ta nữa. Cả đời này ta sẽ không cưới hỏi và cũng không muốn gả cho ai khác. Nếu như chàng nguyện ý, về sau chúng ta cứ không danh phận bên nhau qua ngày như vậy, chàng thấy có tốt không?... Ta sẽ không cản chàng cưới thê nọ thiếp, chúng ta chỉ lén lút qua lại không để phụ mẫu hay người trong gia tộc chàng biết. Nếu nhờ may ta có thai, hãy để đứa bé mang thân phận con của Cơ Việt, để nó nối dõi hương hỏa gia tộc Cơ thị. Chàng thấy có được không?”

Lời nàng thân nhiên đến kinh người, giọng nói điềm tĩnh giống đã suy tính kỹ càng từ rất lâu rồi.

Tay Tạ Lang đang ôm Cơ Tự lại cứng đờ lần nữa. Chàng vẫn đứng im, hầu kết lên xuống nhưng không nói một lời, giống như hết thấy những gì Cơ Tự nói đều là lẽ đương nhiên không thể nào phản bác. Thình lình con đau quen thuộc nơi ngực lại ập đến. Phụ nhân mà chàng thích, cả đời mong muốn có được chẳng qua chỉ muốn “không danh không phận bên nhau qua ngày” với chàng thôi. Con người nàng kiêu ngạo huênh hoang đến thế, rõ ràng vẫn còn tươi trẻ đầy sức sống nhưng lại không còn màng đến việc hôn nhân, cũng không còn trông cậy vào chàng nữa. Nàng đã chuẩn bị sống cô độc cả đời rồi.

Sau một hồi im lặng, Tạ Lang buông Cơ Tự ra, nói khẽ: “Ta ra ngoài đi dạo.” Rồi chàng vén màn lên, sải bước đi thẳng ra ngoài.

Hình như chàng đi rất nhanh, thình thoảng bên ngoài vang lên tiếng hỏi thăm của nhóm bộ khúc. Khi Cơ Tự chạy đến cửa doanh trường vén màn lên xem, bóng dáng chàng đã mất hút trong đêm tối.

Cánh đồng yên lặng trở lại, Cơ Tự nhìn Tạ Quảng và năm sáu bộ khúc vẫn canh giữ ở một nơi không xa mới yên tâm thả màn xuống. Nàng đi tới bên thùng gỗ, lấy tay thử độ nóng, vui mừng nghĩ: Vẫn còn ấm, phải tranh thủ A Lang chưa về tắm nhanh mới được.

Với khả năng sắp xếp thỏa đáng của nhóm bộ khúc Trần Quận Tạ thị, xiêm y để thay của Cơ Tự đã được xếp gọn một bên, nàng lập tức cởi hết váy áo, nhảy tọt vào thùng gỗ. Bồn ba suốt một ngày, xương khớp Cơ Tự đã rã rời, lúc này được trầm mình trong dòng nước ấm khiến nàng như có cảm giác được sống lại lần nữa, không khỏi thốt lên tiếng ngâm nga thỏa mãn.

Mãi cho đến khi nước đã nguội lạnh, nàng mới đứng dậy khoác bộ thâm y đã chuẩn bị bên cạnh.

Đúng lúc này một loạt tiếng bước chân dồn dập bên ngoài truyền đến, kèm theo giọng Lạc Hoa Nùng và huynh đệ Hàn thị hỏi han: “Vị lang quân này, xin cho hỏi lang quân nhà người đang ở đâu?”

Giọng họ có chút gấp gáp, Tạ Quảng lập tức hỏi lại: “Sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Lạc Hoa Nùng nghiêm giọng trả lời: “Là như vậy, hôm nay lúc chúng tôi đi trên đường cái từng nghe người ta bàn tán, dạo trước có mấy đội ngũ bị một đám đạo tặc cướp giết. Vốn dĩ đám đạo tặc này cũng không đông cho lắm nên chúng tôi không quan tâm mấy, nhưng vừa rồi một bộ khúc của tôi giới nghe ngóng động tĩnh bỗng nghe được tiếng mặt đất chấn động, y đoán có một đội ngũ chừng nghìn người đang chạy về phía này. Xin hỏi lang quân, lỡ như đám người kia là đạo tặc thì chúng ta phải làm sao đây?”

Tạ Quảng lập tức phủ phục trên mặt đất lắng nghe động tĩnh. Một lát sau hắn đứng lên, trầm giọng nói: “Bộ khúc của người nói đúng đấy, quả thật có một đội ngũ đang tiến về phía này.”

Tạ Quảng vừa dứt lời, mười mấy tiếng hô hoán đồng thời vang lên: “Vậy phải làm sao bây giờ?”, “Người của chúng ta cộng lại cũng chưa đến tám trăm nữa”, “Nếu quả thật là đạo tặc, làm sao chúng ta có thể liều mạng đánh lại chúng chứ?”, “Mọi người đừng sợ, biết đâu họ chỉ đi ngang qua thôi”, “Đúng đúng, có lẽ chỉ đi ngang qua, biết đâu được họ không phải đạo tặc thì sao...”

Bấy giờ Lạc Hoa Nùng lại càng lo sốt vó: “Vị lang quân này, lang quân nhà người đâu?”

Tạ Quảng còn chưa kịp đáp thì trong doanh trường bỗng vang lên giọng nói lạnh lạnh: “Mọi người chớ sợ!”

Vừa dứt câu, màn doanh trưởng đã được vén lên, một lang quân tuần tú đi guốc mộc, mặc thâm y, mái tóc đen được buộc lên cao bước ra.

Dù bấy giờ chúng lang quân đang lo âu trùng trùng, nhưng khi thấy tướng mạo của đối phương cũng kinh ngạc đôi chút. Người kia đứng tựa vào doanh trưởng, bị ánh nền bên trong phủ lên một vẻ thần bí ma mị, chỉ một cái chớp mắt đã toát lên phong thái trác tuyệt hơn người.

Trong lúc mọi người ngẩn ngơ, lang quân kia quay đầu sang, đôi mắt trong veo lạnh lợi quét qua từng người một, lạnh lùng lên tiếng: “Bất kể họ có phải là đạo tặc hay không, chúng ta đều phải có kế sách đối phó. Hiện tại tất cả mọi người đều nghe theo hiệu lệnh của ta!”

Đương lúc mấy lang quân kia trở mặt, định phản đối thì người nọ đã quay lại nhìn nhóm Tạ Quảng, sau đó cũng trầm giọng hỏi: “Ta đứng ra hiệu lệnh mọi người, Tạ Quảng, các người có phục hay không?”

Nhóm Tạ Quảng từng được lĩnh hội sâu sắc sự cơ trí của Cơ Tự, cũng như cường thế của Cơ Việt, thêm phần lang quân họ không ở đây. Nếu bắt họ nghe theo lệnh của đám người Lạc Hoa Nùng thì chỉ bằng tuân theo lệnh Cơ Tự hô mưa gọi gió trong triều còn hơn.

Thế là trong khi đám người Lạc Hoa Nùng chết lặng, bảy người Tạ Quảng đồng loạt thi lễ với Cơ Tự, đồng thanh đồng dục: “Mặc người sai bảo!”

Bọn người Lạc Hoa Nùng biết bản thân Tạ Quảng mang họ Tạ, là thống lĩnh hiện tại của nhóm bộ khúc Trần Quận Tạ thị. Ngay cả nhóm lang quân Tạ thị đã răm rắp tuân lệnh lang quân trước mặt này như vậy, thì bọn họ còn gì phải do dự chần chừ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 140: Uy phong của hai người

Cách đó không xa, một đội kỵ sĩ hơn cả nghìn người đang tiến về phía này, có người cưỡi ngựa, có người thì cưỡi bò và lừa, móng đều được quấn vải bố cho giảm bớt âm thanh, lực lượng hết sức hùng hậu.

Nhìn cuối rừng cây, một tên gầy gò chạy đến phía sau gã thủ lĩnh vạm vỡ: “Đại ca, bên trái phía trước có một cánh đồng hoang rất lớn, nếu đám sĩ tộc kia muốn hạ trại, nhất định sẽ chọn nơi đây.”

Gã thủ lĩnh im lặng gật đầu, phát tay tiến công. Thế là cả đội tăng nhanh tốc độ, vội vã chạy về phía cánh đồng hoang.

Chỉ trong chốc lát, toán đạo tặc đã tới cánh đồng. Nhìn phía trước tối mù, tên gầy ngạc nhiên thốt lên: “Kỳ lạ, sao lại không có động tĩnh nào thế?”

Gã thủ lĩnh cũng trợn to hai mắt nhìn chăm chăm một hồi, sau đó vung tay lên, lạnh lùng ra lệnh: “Đuốc.”

Hàng trăm cây đuốc được châm lửa sáng rực, soi sáng cả một vùng đồng hoang rộng lớn. Toán đạo tặc ngừng đầu nhìn lên, lập tức phát hiện phía trước dựng chi chít lều trại, mà trước những căn lều kia còn có đồng lửa đã tắt và vài vật dụng lặt vặt. Quả nhiên nhóm sĩ tộc đã hạ trại ở đây.

Bọn thuộc hạ mừng như điên, định xông lên cướp bóc thì gã thủ lĩnh đưa tay ngăn cản: “Khoan đã, nơi này quá im ắng, có huynh đệ nào tình nguyện đi thăm dò trước không?”

Bọn thuộc hạ còn chưa kịp đáp lời thì thành lĩnh con đường cái phía sau chúng truyền đến tiếng đánh lửa soàn soạt. Trong nháy mắt, ánh lửa ngất trời, cả đám kinh hoàng đồng thời quay đầu lại.

Một lang quân trẻ tuổi đang ung dung ngồi uống rượu trước đồng lửa lớn, bên cạnh còn có năm sáu bộ khúc đứng hầu.

Toán đạo tặc vừa thấy lang quân kia đã trở mặt, trầm trồ khen ngợi. Lang quân này rất đẹp, đẹp đến mức không giống người phàm. Hắn ăn mặc khá tùy ý, chân đi guốc mộc, rừ mắt thần nhiên nhấp nhấp chung rượu trong tay.

Trong nhóm có vài tên lỗ mãng nói to: “Đại ca, đại ca, mau bắt kẻ này lại. Một đại mỹ nhân đẹp nhường này chắc bán được nhiều vàng lắm.”

Gã thủ lĩnh nheo mắt lạnh lùng quát: “Im miệng!” Gã đưa tay ngăn cản mọi người, gờm gờm nhìn vào phía sau lang quân tuần tú kia.

P phía sau hắn tối mờ, nhìn kỹ thì thấy thấp thoáng vô số bóng người cầm cung tên đếm không xuể.

Khi này toán đạo tặc đã bị vẻ đẹp của lang quân này hút hồn nên không để ý xung quanh, vừa trấn định lại mới phát hiện không ổn. Không biết còn ẩn nấp bao nhiêu người nữa trong khu rừng đối diện, bởi vì họ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập và những tiếng động nhỏ bé khác.

Yên tĩnh chốc lát, một tên vàng vọt run giọng hỏi: “Đại ca, giờ phải làm gì?”

Vừa nhìn tiểu lang quân da dẻ mịn màng, tuần tú đến mức khiến người ta rung động này đã biết ngay có xuất thân từ sĩ tộc nào đó. Đám sĩ tộc bình

thường nghe thấy tiếng ngựa hí thì tay chân đã run lấy bầy, vậy mà tiểu lang quân này lại vô cùng điềm nhiên khi đối diện với đội ngũ hung hãn như thế. Hắn còn nhẽ đung đưa bàn chân trắng ngần, và cả mấy bộ khúc đứng sau hắn cũng rất tự tại.

Nếu không phải có binh mã hùng hậu thì sao đám sĩ tộc tiếc mạng hơn vàng này an lòng thế được! Chắc chắn trong khu rừng kia có bao người mai phục rồi.

Gã thủ lĩnh càng nghĩ càng bất an, trong lúc chần chừ do dự thì tên gầy kẻ đến khe khẽ đề nghị: “Đại ca, chúng ta rút lui đi... Đám người này bí hiểm quá, bây giờ chúng ta không cướp được của họ thì một hai ngày sau sẽ cướp được của kẻ khác thôi. Họ không đáng để chúng ta mạo hiểm.”

Gã thủ lĩnh nghe cũng có lý, lập tức trầm giọng ra lệnh: “Chúng ta rút lui, quay lại đường cái.”

Thế là cả toán đạo tặc vừa quan sát đề phòng vừa chầm chậm lui về phía sau, chỉ chốc lát đã ra đến đường cái, sau đó lên ngựa, mất bóng nơi cuối con đường bụi mù.

Bóng dáng chúng vừa biến mất, tiếng thờ đóc đê nén và tiếng hoan hô vui mừng bỗng vang rộ. Nhóm Lạc Hoa Nùng và huynh đệ Hàn thị kéo nhau đến, nhưng thấy được ánh mắt lạnh lùng của Cơ Tự và vẻ mặt nghiêm trang của đám Tạ Quảng thì bỗng khựng bước: Không phải chứ, thủ lĩnh này giờ của chúng ta là một nữ nhân á!

Thế là họ có đề nén nổi kích động, nhẹ nhàng bước đến, nịnh nọt ca tụng: “Lần này may có tiểu cô cơ trí hơn người”, “Khi này căng thẳng chết được”, “Không ngờ kẻ không thành này lại hữu ích đến vậy”, “Vớ vẩn, người chúng ta đâu ít hơn bọn đạo tặc khi này, sao bảo là kẻ không thành được”, “May mà có tiểu cô“...

Trong tiếng ríu rít, Lạc Hoa Nùng không kiềm được quan sát Cơ Tự đang mỉm cười nhưng luôn toát lên vẻ thờ ơ trước mặt, lòng thầm nghĩ: Mỹ nhân ở Lạc phủ ta không sao kẻ xiết, nhưng có thể điểm tính đối mặt với tình cảnh này thì dù cho thấp nhất để được tộc trưởng yêu thích nhất cũng không làm được. Mỹ nhân như vậy thảo nào được lang quân Trần Quận Tạ thị kia để ý như thế.

Cơ Tự này giờ vẫn im lặng bỗng đứng dậy khẽ giọng hỏi Tạ Quảng: “A Quảng, có khi nào đám đạo tặc kia gặp phải Thập Bát Lang không?”

Vừa dứt câu, cả nhóm bộ khúc Tạ thị đã mất mặt mây xanh mét.

Lúc này đúng là Tạ Lang đã gặp phải đám đạo tặc kia. Ban đầu chàng đi trên đường cái, mãi đắm chìm trong suy nghĩ, để mặc xe lừa tự chạy lang thang đến sau ngọn núi. Bởi vì núi khá cao, cộng thêm xung quanh cây cối rậm rạp nên lúc nhóm Cơ Tự đốt lửa rực trời, nhóm người của chàng đều không thấy được.

Mãi cho đến khi Tạ Lang dừng chân nơi sườn núi, đánh đàn một hồi, rồi cuộc mọi người mới nghe thấy tiếng vó ngựa văng vẳng ủa đến, xa xa đã thấy một đội đạo tặc xuất hiện trong tầm mắt.

Nhìn đội ngũ đạo tặc đông đảo kéo đến cuối đường, mặt mày hung thần ác sát, sắc mặt nhóm bộ khúc Tạ thị đại biến. Nhóm họ chỉ cười lừa, mà trong toán đạo tặc lại có khá nhiều ngựa, trong khoảng cách gần như vậy, họ không tài nào chạy thoát được.

Bấy giờ Tạ Lang cũng giật mình, nhưng chỉ chốc lát bèn đặt đàn xuống, hờ hững ra lệnh: “Giương cờ hiệu của Trần Quận Tạ thị lên.”

“Vâng.”

Đám bộ khúc lập tức chạy đến bên cạnh xe lừa, lấy đồ đạc ra. Khi toán đạo tặc đến gần mới bất ngờ phát hiện mấy chục người ở sườn núi cách đó không xa rõ ràng là đội ngũ của Trần Quận Tạ thị. Cả đám bỗng im bật, trần trối nhìn nhau.

Lát sau, một tên cướp tức tối gầm lên: “Lại là Trần Quận Tạ thị, mẹ nó, ông từng giết rất nhiều người nhưng còn chưa giết đại sĩ tộc bao giờ đâu.”

Xung quanh cười ầm lên, toán cướp lập tức chạy đến bao vây nhóm Tạ Lang.

Tạ Lang vẫn bình thản đánh đàn, cất giọng hòa theo tiếng nhạc du dương: “Từ phương hướng của chư quân đi đến, xem ra trước đó không lâu các người đã gặp đội ngũ của gia tộc ta rồi đúng không? Chu quân muốn giết người của Trần Quận Tạ thị tốt nhất nên im hơi lặng tiếng tiêu diệt tất cả. Nếu không, dù ở cùng trời cuối đất, Trần Quận Tạ thị ta nhất định sẽ truy sát chư quân đến cùng.”

Sắc mặt những kẻ có đầu óc trong toán đạo tặc đều thay đổi, trở nên chần chừ. Đúng như Tạ Lang đã nói, cho dù chúng có giết bốn năm mươi người trước mắt này, nhưng phía sau không xa còn có một đội ngũ rất to lớn. Mà đám người kia trùng hợp đã gặp mặt bọn chúng rồi, nói cách khác, nếu mấy người trước mắt này xảy ra chuyện, người phía sau lập tức sẽ biết do chúng gây ra. Nếu đại sĩ tộc như Trần Quận Tạ thị không biết kẻ thù thì thôi, một khi biết được tất sẽ không chịu bỏ qua.

Trong khi toán đạo tặc do dự, Tạ Lang từ từ đứng dậy, chấp tay lại, nói với người phía sau: “Mang cờ hiệu của ta ra đây.”

“Vâng.”

Thoáng chốc, cờ hiệu của Tạ Thập Bát lang Trần Quận cũng được cầm phía sau chàng. Lần này, gần như cờ hiệu của chàng vừa xuất hiện đã có năm ba tên đạo tặc hãi hùng.

Tạ Lang cất cao giọng: “Ta là Tạ Thập Bát lang Trần Quận, chư quân phía trước nếu ai nguyện bỏ đao kiếm xuống, Tạ Thập Bát sẵn sàng cho người đó một tiền đồ sáng rọi.”

Ban đầu xung quanh đều yên tĩnh, lát sau tên thủ lĩnh đạo tặc cười lên hô hô, quát to: “Hừ, người nói người là Tạ Thập Bát thì chính là Tạ Thập Bát sao? Người nói cho chúng ta một tiền đồ sáng rọi là chúng ta sẽ có à? Ha ha ha, đúng là buồn cười!”

Trăm người phía sau gã cũng cười khằng khặc, nhưng vẫn có một số người trầm mặc đến lạ. Tạ Lang chỉ hờ hững nhìn chúng, bỗng một giọng nói đột ngột truyền đến từ toán đạo tặc: “Ta, ta đã từng gặp hần, hần thật sự là Tạ Thập Bát Trần Quận đấy!”

Câu nói vừa vang lên, không khí xung quanh lập tức chùng xuống, tiếp theo lại có một giọng nói cất vang: “Ta từng nghe người ta nói, Tạ Thập Bát Trần Quận là danh sĩ bậc nhất thiên hạ, cả đời chưa bao giờ nói bừa.”

“Ta, ta cũng từng gặp người này, hần đúng là Tạ Thập Bát Trần Quận... Các, các huynh đệ, gã hoàng đế nói có thể không giữ lời, nhưng Tạ Thập Bát Trần Quận nhất định không bao giờ bội tín, hần đã nói cho chúng ta một tiền đồ sáng rọi thì chắc chắn là thật đấy.”

Thế là một nửa toán đạo tặc bắt đầu lung lay. Đương kim bệ hạ thống trị thiên hạ càng lúc càng anh minh nên đám đạo tặc này càng ngày càng khó sống. Khu vực hoạt động của chúng dần bị thu hẹp, càng lúc càng nhiều người mong muốn được sống cuộc đời bình an.

Nói cách khác, đa số người trong toán đạo tặc này vốn không muốn làm cướp, nên hiện tại danh vọng đại danh sĩ to lớn của Tạ Lang đã phát huy được lực ảnh hưởng tuyệt đối.

Lúc gã cầm đầu hoảng hốt, vội vàng cầm cung tên định xông về phía Tạ Lang thì trong toán đạo tặc có người gào lên: “Các huynh đệ, Tạ Thập Bát lang xuất thân từ Trần Quận Tạ thị, ngài là danh sĩ nhất nhì thiên hạ, chúng ta đã sống cảnh sống nay chết mai lâu quá rồi, bây giờ ngài hứa cho chúng ta một tiền đồ sáng sủa, chúng ta còn bán khoan gì nữa?”

Thời điểm Cơ Tụ dẫn theo mấy trăm người chạy đến đã thấy ngay cảnh tượng Tạ Thập Bát ngồi khoan thai trên sườn núi, phía sau chàng có hơn nghìn người đứng hầu. Gồm đám đạo tặc khi nãy và một vài khách thương đi ngang qua, phía sau vẫn còn có người không ngừng gia nhập.

So sánh với bên phía Tạ Lang, toán cướp không từ bỏ ý định kia giờ chỉ còn lại chưa đến bảy tám trăm người. Thấy thêm đội Cơ Tụ chạy đến, cuối cùng tên thủ lĩnh kia đành thở dài, khoát tay ra hiệu rút quân.

Nhìn cảnh này, đám Lạc Hoa Nùng và huynh đệ Hàn thị đều chết lặng. Họ nghĩ Cơ Tụ đã lợi hại lắm rồi, nhưng không thể nào ngờ được Tạ Lang chỉ dẫn theo bốn năm mươi bộ khúc, chỉ bằng một câu nói và một lá cờ, đã biến số thuộc hạ của mình lên hơn nghìn người trong vòng một canh giờ ngắn ngủi.

Nhìn theo đám đạo tặc bị bức lui, mọi người đều bùng lên tiếng reo hò.

Trong tiếng hân hoan vang dội, một tiểu cô chừng mười lăm mười sáu tuổi từ đội ngũ mới gia nhập kia chạy đến trước mặt Tạ Lang, quỳ phịch xuống, khóc lóc thảm thiết khiến mọi người giật mình.

“Thập Bát lang, ngài còn nhớ ba năm trước từng đi qua cửa hàng Thập Lý ở Dương Châu không ạ?” Nàng ta khóc rầm rức, “Khi ấy tỷ tỷ ta trông thấy ngài, về sau không thiết com nước, chỉ tương tự đến ngài thôi. Tỷ tỷ ta luôn nói nếu cuộc đời này có thể được làm tỷ nữ cho Thập Bát lang thì dù phải chết cũng không oán... Tỷ tỷ đáng thương của ta đã tương tự suốt hai năm, đến năm ngoái, trong nhà bắt tỷ tỷ xuất giá, tỷ tỷ liền ôm theo bức họa của ngài treo cổ tự vẫn...”

Mọi người nghe thế đều trầm mặc quay đầu nhìn Tạ Lang.

Chàng im lặng hồi lâu mới cúi người xuống nhẹ nhàng đỡ tiểu cô kia đứng dậy, sau đó đưa khăn tay cho nàng ta, khẽ nói câu gì đó, tiểu cô kia liền yên lặng thỏa mãn lui xuống.

Khi Tạ Lang quay người lại, vừa khéo bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng của Cơ Tụ. Chàng mỉm cười đi về phía nàng, tuy cả đêm không ngủ nhưng phong thái chàng vẫn tao nhã ôn hòa.

Tới trước mặt Cơ Tụ, chàng cúi đầu nhìn nàng một lát mới mấp máy môi, cất lời dịu dàng: “A Tụ, ta đã nghĩ suốt một đêm về chuyện hai ta.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Ngả bài

Tạ Lang dắt Cơ Tụ đến chiếc xe lửa bên cạnh trong ánh nhìn chăm chú của mọi người. Chàng dịu dàng lên xe, kéo rèm xuống rồi im lặng rất lâu.

Cơ Tụ lắng nghe tiếng người ồn ào bên ngoài, lại nhìn Tạ Lang cụp mi mắt, rõ ràng đáng vẻ này là đang nghĩ mớ lời thế nào với nàng đây mà. Cơ Tụ đành phá vỡ không khí lúng túng, khe khẽ hỏi: “Vừa rồi chàng không sao chứ?”

Tạ Lang lắc đầu: “Ta không sao.”

Nàng cười, giọng nhẹ nhàng: “Khi nãy tiểu cô kia nói gì với chàng vậy? Trông nàng ta có vẻ vui lắm.”

Nhớ đến tiểu cô kia, Tạ Lang không khỏi buồn rầu đáp lời: “Ta đã nhận lời đến Thập Lý bá tử tế mộ của tỷ tỷ nàng ta. Cô nương ấy thật là ngốc... chỉ vì một người gặp thoáng qua, không hề quen biết mà từ bỏ sinh mạng.”

Cơ Tụ nghĩ ngợi: Chỉ đi bá tử tế mà tiểu cô kia đã thỏa mãn đến vậy á? Xem ra trong mắt họ, Tạ Thập Bát lang thật sự là thần tiên sống. Chỉ cần chàng chịu ngoảnh đầu lại nhìn một cái cũng đủ thỏa nỗi tương tư bình sinh.

Trong lúc Cơ Tụ suy nghĩ miên man, Tạ Lang đã sắp xếp lại những lời muốn nói, quay đầu nghiêm túc nhìn nàng. Đối diện với ánh mắt sáng ngời của chàng, không hiểu sao cổ họng Cơ Tụ khô khốc, lắp bắp: “Có phải chàng... Chàng nói đi.”

Như thế cảm nhận được sự căng thẳng của nàng, Tạ Lang đưa tay vuốt ve cổ Cơ Tụ, sau đó cúi đầu chạm trán mình với trán nàng, khe khẽ gọi: “A Tụ.”

Cơ Tụ lí nhí “ừ” một tiếng.

Tạ Lang nhắm mắt lại, lát sau gọi tên nàng lần nữa: “A Tụ.”

Lần này Cơ Tụ không đáp lời. Chàng vẫn im lặng hồi lâu mới khe khẽ thủ thỉ: “A Tụ, ta không thể để nàng tự do bay mất khỏi tầm mắt ta, ta sẽ cưới nàng.”

Tim Cơ Tụ run lên, nhưng chỉ trong nháy mắt nàng lại cười xòa: “Tạ Lang à, lẽ nào chàng đã quên bệ hạ đã hạ chỉ không cho ta xuất giá, không cho ta làm thiếp...”

“Thánh chỉ thì sao? Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, khi trở về ta sẽ xử lý.”

Cơ Tụ tròn trĩnh mắt, sừng sốt hồi lâu mới bật cười khanh khách. Cười chán chê, nàng mới hỏi nhỏ: “Hóa ra đại sự long trời lở đất với ta chỉ là việc bé tẹo trong mắt A Lang thôi sao?” Nàng ngẩng đầu nhìn vào mắt Tạ Lang, thờ ơ tiếp lời vấn đề chàng đang nói, “A Lang nói muốn cưới ta, nghĩa là cưới làm thiếp phải không?”

Bởi vì quá hiểu rõ tương lai của nhau, sau phút rung động ban đầu nàng đã lập tức tỉnh táo lại.

Tạ Lang ngập ngừng giây lát mới nắm chặt tay Cơ Tụ hứa hẹn: “Ta cưới nàng làm quý thiếp.”

Chàng ngồi thẳng dậy, nâng cằm Cơ Tụ để tầm mắt hai người ngang nhau, khàn giọng: “A Tụ, ta chỉ có thể cưới nàng làm quý thiếp thôi... Ta sẽ nghĩ cách nâng gia tộc nàng thành thế tộc, đến lúc đó chúng ta sẽ thành thân.”

Hàng mi Cơ Tụ run run, nở nụ cười chua chát: “Quý thiếp sao?”

Tạ Lang dần mím môi lại, lát sau mới thủ thỉ: “Nếu trong phòng ta không có ai, gia tộc sẽ không thúc giục. Nhưng nếu ta nạp nàng, thì chắc chắn họ sẽ bắt ta cưới chính thê. Ta nghĩ kỹ rồi, Lang Gia Vương thị có một thứ nữ không được thương yêu, mà nàng ta cũng chỉ một lòng muốn xuất giá. Đến lúc đó, ta sẽ nói chuyện với nàng ta, để nàng ta ngồi vào vị trí chính thê đó... A Tụ, ta cam đoan với nàng, cả đời này ta chỉ cưới nàng và nàng ta thôi.”

Nghe đến đây, Cơ Tụ như nghẹn ứ, nhếch môi cười khẩy: “Đã cưới nàng ta thì cũng phải sinh con dưỡng cái đúng không?”

Tạ Lang á khẩu hồi lâu mới thấp thòm đáp: “Trước nay Trần Quận Tạ thị luôn coi trọng con nối dõi. Con trai trưởng đương nhiên phải có...”

Cơ Tụ bật cười lí giải: “Với cách làm người của Tạ Thập Bát lang, kiểu gì chàng cũng không để người đời nói chàng sùng thiếp diệt thê đâu nhỉ?”

Lần này Tạ Lang khó khăn lắm mới trả lời được: “Phải.”

Cơ Tụ ung dung nói tiếp: “Vậy nói cách khác, sau này chàng chẳng những phải sinh con dưỡng cái với nàng ta, mà còn không thể thiếu việc kính trọng yêu thương chính thê nữa.”

Giọng Tạ Lang khô khốc: “Phải...” Nhưng vừa thốt ra chữ đó xong lại giải thích ngay, “A Tụ, nàng cũng biết hai ba trăm năm nay đều có quy tắc sĩ thứ không thể cưới gả, dòng dõi như Trần Quận Tạ thị ta chỉ được phép cưới chính thê xuất thân từ Lang Gia Vương thị hoặc Trần Quận Viên thị... Phải, ta yêu nàng, ghi khắc nàng tận sâu tâm khảm, nhưng đầu tiên ta là con trai trưởng của Trần Quận Tạ thị, là Tạ Thập Bát Trần Quận, sau cùng mới là A Lang của nàng. Nàng không biết sĩ tộc trên thế gian này ngoan cố cỡ nào đâu. Ta có thể nói rõ cho nàng biết, bất kể bây giờ danh vọng ta cao thế nào, được bao nhiêu người kính trọng, hay bất kể ta phạm sai lầm nhiều hay ít, từng giết bao người, sẽ chẳng một ai quan tâm cả. Song, nếu ta cưới nàng làm thê từ, Tạ Thập Bát ta và cả gia tộc Trần Quận Tạ thị đều sẽ biến thành trò cười của người khác.”

Chàng hít sâu vào, tiếp tục làm rõ: “Nàng đừng thấy sĩ tộc thờ ơ với mọi chuyện mà lầm. Giữa sĩ tộc và sĩ tộc luôn có quy củ, chuyện hôn nhân tồn tại rất nhiều hạn chế. Ngay thời điểm hiện tại, sĩ tộc trong thiên hạ đều chú trọng quy củ hơn bao giờ hết.”

Thời đại này, sĩ tộc chỉ nhân nhả hưởng lạc, không làm quan lại, và càng không thèm làm thương nhân. Thứ họ đề ý nhất trên đời này là dòng dõi nhà mình, chú ý nhất là huyết mạch của mình không thể bị trộn lẫn. Mà muốn như thế thì tuyệt đối phải chú trọng việc hôn nhân. Đúng như lời Tạ Lang nói, chế độ hôn nhân chính là điều kiện hàng đầu của sĩ tộc. Mà phạm là người đứng đầu giới sĩ tộc như hai nhà Vương - Tạ thì càng không thể làm trái quy tắc. Mấy thập niên sau khi cục diện chính trị thay đổi, vì không chịu thông hôn với hoàng thất nên đã bị hoàng đế mượn cớ thanh trừng, thậm chí trong cuộc thanh trừng này hai gia tộc Vương - Tạ bị giết rất nhiều con cháu, dẫn đến cảnh không vực dậy nổi.

Thấy Cơ Tự ngoan ngoãn cúi đầu lắng nghe, giọng chàng dịu dàng hơn: “A Tự, nếu ta cưới nàng làm chính thê, gia tộc ta tất sẽ đuổi ta, tất cả sĩ tộc và thê tộc trong thiên hạ, hay thậm chí cả những kẻ hàn môn cũng sẽ mang Tạ Thập Bát ra bàn tán chế giễu. Tiếp theo, gia tộc ta sẽ hổ thẹn vì hành động của ta, ngay cả huynh đệ tỷ muội, phụ mẫu tộc nhân của ta cũng không còn mặt mũi gặp ai nữa. Mà mẫu thân ta rất bảo thủ, nếu bà biết ta muốn cưới nàng làm chính thê, chắc chắn sẽ tự vận trước mặt ta, lấy cái chết để cắt đứt tơ tình giữa chúng ta đây.”

Nói đến đây, Tạ Lang đã nghẹn ngào. Chàng chậm rãi kể người đến ôm chặt Cơ Tự vào lòng, vùi mặt vào tóc nàng, thì thầm “A Tự, ngoại trừ vị trí quý thiếp này, ta còn có thể hứa với nàng. Nếu mai sau nàng rời khỏi cõi đời này trước ta, ta nhất định sẽ đuổi theo nàng. Đường hoàng tuyền tối tăm mù mịt, ta không yên tâm để nàng đi một mình...”

Ý chàng nói, nếu Cơ Tự chết, chàng cũng sẽ chết theo nàng...

Bất giác nước mắt Cơ Tự lăn dài, nhưng nàng vẫn tỉnh táo vừa rơi lệ vừa hỏi: “Dù chịu chết theo ta cũng phải lên lút đúng không?” Theo như quy củ, người có thể chung hôn với chàng phải là thê tử chàng. Người đời coi trọng việc sống nhưng cũng không hề xem nhẹ việc chết. Nếu chàng muốn đồng sinh cộng tử với nàng, muốn sống chung chẵn chết chung mộ với nàng cũng phải nghĩ cách trăm bề đây thôi.

Quả nhiên sau phút im lặng ngắn ngủi, Tạ Lang khẽ đáp lại: “Phải. Đến lúc đó ta sẽ ôm thi thể nàng, ngồi trên một chiếc thuyền lá, đi đến nơi sâu nhất Trường Giang, rồi an nghỉ dưới đáy nước. Chúng ta sẽ vĩnh viễn không xa rời nhau.”

Đúng vậy, cho dù muốn cùng chết cũng phải tránh xa ánh mắt thế nhân, phải chết nơi đáy nước sâu không ai biết đến. Nếu không, chuyện Tạ Thập Bát Trần Quận cam nguyện sống chết vì một quý thiếp, tộc nhân của chàng vẫn sẽ bị liên lụy, vẫn bị giễu cợt...

Cơ Tự đau nhói lòng, nàng nắm chặt vạt áo, lát sau mới cười nhẹ tênh: “Nhưng A Lang, ta vẫn không muốn lấy chàng. Dù chàng đã hứa cho ta vị trí quý thiếp, ta cũng không muốn. Vậy phải làm sao đây?”

Càng yêu thương chàng, nàng càng không hiểu tại sao trên thế gian này lại có nữ nhân cam tâm tình nguyện chia sẻ người mình yêu với người khác? Con đường tình yêu chỉ dành riêng cho hai người mới hoàn hảo, cố nhét vào thêm người thứ ba thì có gì vui thích đâu?

Hơn nữa, theo như chàng nói thì bây giờ thứ nữ Lang Gia Vương thị một lòng muốn xuất gia, tư tưởng siêu thoát khỏi cõi hồng trần. Nhưng đã lấy một phu quân như Tạ Lang, chung sống qua năm dài tháng rộng, nữ nhân nào có thể kháng cự lại sức hút của chàng cơ chứ? Nếu sau này nàng ta cũng yêu chàng, lại giống như Vương Ly và Viên Nhân giờ mọi thủ đoạn chen ép nàng thì sao? Chẳng phải lúc ấy cuộc đời nàng lại biến thành câu chuyện đàm tiếu lần nữa à?

Tiền thiếp cũng được, quý thiếp cũng thế, con trai nàng vĩnh viễn sẽ bị đũa con trai của nữ nhân chỉ vì mang họ Lang Gia Vương thị là có thể làm chính thê Tạ Lang đề đầu cưới cổ. Nàng gặp nhiều nữ nhân sĩ tộc rồi, họ có điểm nào đáng để nàng phải cúi người hầu hạ. Họ xứng sao?

Nàng vẫn đang sống yên lành, lúc nhớ chàng thì làm nhiều việc cho bận rộn là có thể kiềm được nỗi nhớ mong. Vào đêm khuya tương tư khắc khổ thì tát mình vài cái là có thể sống vinh quang cả đời. Tội gì phải làm thiếp cho người khác?

Mãi lâu sau Tạ Lang vẫn không đáp lời. Dần dần ánh nắng sớm mai soi vào màn xe, bấy giờ chàng bỗng siết chặt tay nàng, chặt đến mức làm đau điếng. Chàng cúi đầu nhìn Cơ Tự một hồi, mới cười ôn hòa: “... Ta cũng biết chắc A Tự sẽ trả lời như vậy... Nhưng một là ta không muốn A Tự thoát khỏi tầm mắt ta, hai là không thể chịu được cảnh A Tự tự do vui cười qua lại với nam nhân khác. Cho nên nếu về sau A Lang có bất chấp thủ đoạn với A Tự, mong A Tự đừng buồn ta nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Cơ đại lang đến

Đến tận khi tiếng bước chân Tạ Lang xa dần, Cơ Tự mới từ từ quay đầu lại, nhìn bóng dáng ngọc thụ lâm phong kia qua tấm rèm bị con gió sớm thổi bay phấp phới.

Bấy giờ trời vừa hừng sáng, ánh rạng đông vừa mới ló khỏi chân mây. Bên ngoài càng lúc càng huyền ảo, chỉ nửa canh giờ sau, tất cả đội ngũ đã tập hợp đầy đủ.

Xe lửa của Cơ Tụ gia nhập hàng ngũ đi đầu chung với nhóm xe Tạ Lang, còn xe của đám Lạc Hoa Nùng và huynh đệ Hàn thị thì vừa mừng vừa lo theo phía sau bộ khúc của Tạ thị.

Đến giờ ăn sáng, đội ngũ vừa hay đến một bãi sông. Nước sông chảy xiết, hai bên bờ có bãi bồi cát rộng lớn, và đàn cò trắng đang bay lượn kiếm ăn.

Cơ Tụ đội mũ sa rồi bước xuống xe lửa. Khắp bờ sông là cảnh người người đun nước nấu lương khô, thỉnh thoảng bên khu rừng ven đường hiện lên lác đác vài hạ nhân đi nhặt củi về.

Thấy Lạc Hoa Nùng cứ chốc chốc quay nhìn tiểu cô đội mũ sa, một lang quân mới gia nhập đội ngũ ngồi bên khê huých huynh đệ Hàn thị, tò mò hỏi: “Nữ tử kia là ai vậy? Với thân phận của Lạc huynh mà còn mắc bệnh tương tư nữa cơ à?”

Không riêng hẳn tò mò mà nhóm lang quân mới đến cũng hiếu kì không kém. Phải biết rằng Lạc thị là thế tộc danh vọng nức tiếng ở Dương Châu, vậy mà trưởng tử của gia tộc ấy lại lảm la lảm lét nhìn ngó tiểu cô nhà người ta, thật đúng là lạ lùng.

Hàn Tú quay sang, thấy nữ tử người kia nhắc đến là Cơ Tụ, bèn cất lời: “Vị phu nhân đó là người của Tạ Thập Bát lang.”

Nghe thấy câu này, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt ngạc nhiên rồi đồng loạt quay sang ngó Lạc Hoa Nùng với vẻ mặt quái gở.

Hàn Tú khê nói tiếp: “Thật ra thì Lạc huynh như bây giờ là rất bình thường. Lần đầu bọn tôi được diện kiến dung nhan chân thật của phu nhân ấy mới gọi là trở mắt ngẩn ngơ.” Có vẻ mọi người vẫn chưa hiểu, hẳn lại áp ứng: “Tóm lại, dáng vẻ của phu nhân ấy khá trung tính, vừa xinh đẹp thần bí một cách khó tả, vừa sắc bén xuất trần hơn hẳn nữ tử khác. Nên Lạc huynh cứ để ý mãi cũng là chuyện đương nhiên.”

Bấy giờ Cơ Tụ không hề biết mọi người đang bàn tán về mình. Nàng thông dong dạo bước một hồi, dường như chợt nhớ ra gì đó bèn ung dung quay lại đi về hướng bộ khúc Tạ thị. Song, không buồn nhìn Tạ Lang đang ở gần đó, chỉ khê khom người ngồi xuống bên cạnh Tạ Quảng, nhận lấy bữa sáng do một bộ khúc đưa tới, ăn qua loa vài miếng rồi đặt xuống.

Tạ Quảng đột nhiên lên tiếng: “Cơ tiểu cô, ta chưa bao giờ thấy lang quân nhà ta buồn rầu khó chịu như lúc này!”

Cơ Tụ chỉ rừ mắt im lặng.

Tạ Quảng thoáng liếc nhìn nàng, rồi thờ dài rồi lẩm bầm: “Lúc trước khi chia tay với cô, lang quân đã từng nói, Cơ tiểu cô không chịu làm ngoại thất cho người khác, cũng không muốn chịu lép vế dưới bất cứ chủ mẫu nào, sớm muộn gì hai người cũng sẽ ly biệt, nên ngài mới thử buông tay một lần... Chỉ không ngờ rằng, rõ ràng lang quân đã từ bỏ rồi, nhưng nửa năm sau gặp lại tiểu cô, cuối cùng lại chìm đắm lẫn nữa. Haizz, một người tự do tự tại như lang quân vậy mà giờ đây lại bị gò bó đến mức này.”

Tạ Quảng vừa dứt lời, Cơ Tụ đã đứng dậy, im thin thít quay người đi về xe lửa.

Dõi theo bóng lưng Cơ Tụ xa dần, Tạ Quảng chỉ đành thờ dài ngao ngán.

Vừa ăn xong bữa sáng, trong đội ngũ liền truyền đến những tiếng ồn ào khe khẽ, Cơ Tụ ló ra xem liền thấy thiếu niên tuần tú từng có ý định xấu xa với nàng bị Dương Châu Lạc thị đuổi khỏi đội ngũ.

Có điều tuy nói là bị đuổi khỏi đội ngũ nhưng dù sao gã cũng là con cháu tôn thất, riêng bộ khúc của gã cũng đến mấy trăm người nên cũng không đến nỗi chật vật. Thế nhưng ánh mắt gã khi dẫn người bỏ đi thì tràn ngập căm thù với Tạ Lang và Lạc Hoa Nùng.

Đội ngũ tiếp tục lên đường. Tới buổi trưa, một tòa thành to lớn đã xuất hiện trong tầm mắt. Tòa thành này là nơi nối nhau giữa huyện Mộc và huyện Đại của Dương Châu. Thật ra không phải cứ đến Dương Châu là phải đi qua huyện Mộc, sở dĩ phải đi vòng tới đây là bởi nơi này có một trấn có tên là Thập Lý, cũng chính là nơi Tạ Lang muốn đến bái tế tiểu cô Dương Tiểu Hồng.

Việc mỹ nhân cam nguyện chịu chết vì lẽ yêu say đắm danh sĩ nổi tiếng thiên hạ vốn dĩ là câu chuyện lãng mạn. Cộng thêm, ở thời đại không mấy coi trọng tính mạng của thứ dân, không biết tôn trọng tấm lòng của người khác này, hành động Tạ Lang có ý tới bái tế một nữ tử nghèo hèn đương nhiên trở thành giai thoại được người đời lan truyền ca ngợi.

Thế nên khi đội ngũ vừa đặt chân đến huyện Mộc, gần như toàn bộ dân chúng trong huyện đều tủa ra đường, làm tắc nghẽn cả con phố. Vô số thiếu niên thiếu nữ chen chúc nhau ở ven đường, hô vang tên “Tạ Thập Bát lang” với niềm ngưỡng mộ say đắm. Còn mấy ông lão mặt mày tang thương, nhuốm bụi thời gian thì ngay từ lúc nhắc thấy phong thái thần tiên của Tạ Thập Bát đã tôn kính quỳ rạp trên mặt đất, với tư thế kính trọng bậc nhất xuất phát từ tâm can của các thứ dân dành cho những quý nhân vào thời Ngụy Tấn. Hai tay họ đưa lên trước đặt ngang trên đất, mặt hơi nghiêng về phía bên hông nhằm để không làm hơi thở hơi hám của mình làm bụi đất bay lên bám vào người quý nhân.

Mấy năm gần đây, kiểu lễ nghi tôn trọng này đều rất hiếm thấy. Chứng kiến cảnh tượng đó, ngay cả đám huynh đệ Hàn thị cũng không kiềm được hòa giọng gọi to cái tên “Tạ Thập Bát lang” giống như những người dân đang hô hào kích động kia.

Khi phần mộ tro tro của Dương tiểu cô hiện ra từ đằng xa, Tạ Lang đã bước xuống xe lửa, đích thân đi bộ đến viếng. Mấy người dân đang chờ bên mộ thấy thế càng cảm động nức nở thành tiếng.

Đang lúc Tạ Lang chậm rãi đi về phía trước, Tạ Quảng vừa gạt đám người ra mở đường vừa bình tĩnh lui về phía sau chàng. Hắn kề sát vào Tạ Lang, hạ

thấp giọng gấp gáp bẩm báo: “Lang quân, không thấy Cơ tiểu cô đâu cả!”

Tạ Lang chậm chậm quay lại nhìn Tạ Quảng.

Đối diện ánh mắt sáng quắc của lang quân nhà mình, lưng Tạ Quảng ướt rượt mồ hôi, khàn giọng thưa: “Thuộc hạ vốn vẫn luôn theo sát Cơ tiểu cô. Nhưng vừa vào huyện Mộc, vì có quá nhiều người chen lấn nên mọi người không kịp chú ý đến xe lừa của cô ấy. Đến tận ban này, Lạc Hoa Nùng của Dương Châu Lạc thị mới vô tình phát hiện trong xe kia đã trống không.” Nói tới đây, giọng Tạ Quảng run run lo sợ, “Lang quân, có nên hạ lệnh cho người tìm Cơ tiểu cô về không?”

Tạ Lang vừa bình ổn cất bước vừa trầm tư suy nghĩ. Trong lúc Tạ Quảng lòng rối như tơ vò thì giọng nói êm ái của chàng truyền đến: “Yên tâm đi, nàng không đi xa đâu.” Nhìn thẳng vào ánh mắt khó hiểu của Tạ Quảng, Tạ Lang khẽ cười, “Nàng là người có chừng có mực, huống chi nàng đã đồng ý với ta rồi. Bất kể nàng có giận ta bao nhiêu cũng sẽ không biến mất khỏi tầm mắt ta quá xa.” Chàng nhấn mạnh quả quyết, “Nàng sẽ trở lại ngay thôi.”

Khi đến trước mộ, chàng lấy nước sạch bên cạnh rửa qua tay, sau đó nhận lấy ba nén hương rồi chậm rãi bước tới mộ phần của Dương Tiểu Hồng. Ngôi mộ rất đơn giản trông như một gò đất nho nhỏ, cỏ dại đã được nhổ sạch, nhìn mấy chữ viết “Dương Tiểu Hồng” nguyệt ngọc vung về trên tấm bia đá, Tạ Lang thoáng thổn thức.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người đều không lên tiếng, khu rừng cũng lặng yên, chỉ có tiếng gió thổi lá cây xào xạc truyền đến.

Trước ánh mắt mọi người, Tạ Lang thẳng thốt hồi lâu mới cúi người xuống, nhẹ nhàng cắm ba nén hương lên phần đất trước ngôi mộ. Tiếp đó, chàng khẽ nói: “Đòi người lắm gian truân, nếu khanh muốn đầu thai, thì nên chờ đến ba hoặc năm trăm năm nữa, có lẽ tới lúc đó đã thái bình thịnh thế rồi. Nếu có kiếp sau, mong sao khanh sẽ tìm được một người bình thường, người khanh thích cũng thích lại khanh. Như vậy mới không phải chịu cảnh tương tư đau khổ, ngày chờ đêm trông, đêm đêm nước mắt rơi vỡ nhưng không ai hay biết.”

Tạ Lang lặng người giây lát, sau đó chàng rũ mi mắt, chậm chậm lui về phía sau, quay sang nói với người nhà Dương Tiểu Hồng: “Ta có thể viết tên bia mộ cho Dương tiểu cô không?”

Người nhà Dương Tiểu Hồng mừng như bắt được vàng, ngay cả tộc trưởng của Dương thị và người cả trấn cũng phấn khích. Chỉ riêng chuyện Tạ Thập Bát lang Trần Quân đích thân đến viếng mộ nữ nhi si tình số khổ nhà mình cũng có thể biến thành chuyện đề dòi cho cả trấn Thập Lý này rồi, huống chi còn được chàng chấp bút đề tên trên bia mộ.

Tạ Lang nhận lấy bút lông, trước tiên là viết điệu văn, rồi sau đó là viết vài câu ngắn ngủi trên tấm bia. Bỗng ngay lúc này, đột nhiên đám người phía sau dậy tiếng ồn ào vang dội, dân làng còn tự động tách ra nhường một lối nhỏ.

Tạ Lang bèn ngẩng đầu xem có việc gì, tiếng huyên náo càng lúc càng ầm ĩ, xen lẫn vào đó còn có tiếng thì thầm xuýt xoa của đám tiểu cô.

Có vài chiếc xe lừa xa hoa đỗ lại cách đó không xa, một lang quân mặc huyền y cực kỳ tuấn tú bước xuống xe lừa, bước đi trong vòng vây của mười mấy người huyện lệnh huyện Mộc.

Nhìn tình cảnh đã biết rõ, vị lang quân huyền y này có cấp bậc cao hơn đám quan lại nơi đây nhiều.

Chỉ trong thoáng chốc, lang quân kia đã dẫn đám người đi về phía nhóm Tạ Lang.

Hàn Tú hoàn hồn lại trước nhất: “Chẳng lẽ vị lang quân này chính là Trung Thư Thị Lang Cơ Việt đại sư?”

Hắn vừa dứt lời, lang quân huyền y còn chưa kịp mở miệng thì dân chúng đã vui mừng kêu lên: “Đó chính là quốc sư ư?”, “Ta đã nói rồi mà, sao tự dưng có một lang quân tới đây, lại có phong thái uy nghi vô văn như vậy. Hóa ra là Cơ Việt Cơ đại lang, một trong lục đại mỹ nam của Kiến Khang”, “Thật không ngờ Dương Châu chúng ta được Tạ Lang ghé đến, hiện tại còn có một vị Cơ Việt tới chơi nữa.”

Trong tiếng bàn tán kích động của quần chúng, huyện lệnh huyện Mộc vừa cười gượng vừa lạng lẽ lau mồ hôi đang chảy thành dòng trên trán.

Tuy trước nay đám con cháu thế gia như Lạc Hoa Nùng đều cho rằng chức Trung Thư Thị Lang này chẳng có gì ghê gớm. Nhưng nhìn phong thái cũng như thân phận quốc sư liệu sự như thần của Cơ Việt, họ vẫn thâm kính sợ, vô thức tự lui về sau vài bước.

Thoáng chốc, Cơ Việt đã tới trước mặt Tạ Lang, giương đôi mắt trong veo lạnh lùng đánh giá chàng giây lát, mới chấp tay trước ngực, tao nhã nói với Tạ Lang: “Cơ mỗ tình cờ nghe được lang quân Tạ gia tới trấn Thập Lý, bèn nhanh chân chạy đến đây diện kiến.”

Rồi quay sang huyện lệnh huyện Mộc cười nhạt, “Cơ mỗ đến gấp, nếu không nhờ huyện lệnh đại nhân có ánh mắt tình thương thì suýt nữa ta đã không thể chứng minh thân phận của mình được rồi.”

Trong khi huyện lệnh huyện Mộc liên tục lau mồ hôi lạnh, Cơ Việt lại quay đầu nhìn nhả hỏi dò với Tạ Lang: “Cơ mỗ đi vội, không mang theo hạ nhân, không biết lang quân Tạ gia có sẵn lòng cho Cơ mỗ mượn mấy bộ khố không?”

Từ lúc Cơ Việt xuất hiện, phong thái và khí thế át người của hắn đã khiến người xung quanh như quên cả hí thỏ. Đến tận khi hắn thốt ra câu này, khắp nơi mới dậy tiếng ồn ào.

Tạ Lang khẽ gật đầu, nhìn Cơ Việt với ánh mắt phức tạp: “Đây chỉ là chuyện nhỏ, Tạ mỗ cũng định đến Dương Châu, đại lang có thể cùng đồng hành.”

Dứt câu, Tạ Lang dậm bước tiến lên, chàng cúi đầu nhìn chăm chú vào đôi mắt trầm lặng của Cơ Việt, chợt mỉm cười: “Khó khăn lắm mới được gặp người quen ở đất Dương Châu, Cơ đại lang có muốn ngồi chung xe trò chuyện với Tạ Thập Bát không?”

Tạ Lang kẻ người về phía trước, gần đến mức có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của Cơ Việt, hạ giọng lạnh lùng châm chọc: “Nàng giỏi lắm! Quả nhiên là thủ đoạn cao tay, cá tính hơn người! Chỉ nháy mắt thôi đã làm nữ nhân của ta đã biến mất trước mặt dân chúng, thay vào đó là Cơ đại lang nổi danh thiên hạ đến đây!”

Đám con cháu thế gia không được sự cho phép của Tạ Lang chỉ có thể đứng cách xa bảy tám bước, nên dù rất tò mò dòng tai lên nghe ngóng nhưng vẫn không hề nghe được hai đại mỹ nam này đang nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Hai người giăng co

Lạc Hoa Nùng cảm khái: “Từng có người nói, mỹ nhân tuyệt sắc trong thiên hạ đều tập trung ở Kiến Khang. Mà phong nhã tài hoa của Kiến Khang thì đều quy tụ hết vào Lâm Lang của Tạ thị và sáu vị mỹ nam rồi. Ta không biết phong thái của mấy mỹ nam kia thế nào, chỉ nhìn hai người này thôi đã cảm thấy không uống chuyền đi lần này.”

Bản thân Lạc Hoa Nùng cũng được coi là nhân vật tuần tú hàng đầu của Dương Châu, vậy mà giờ phút này lại sùng bái hai người kia như thế. Mọi người vừa tán thành vừa tò mò thăm quan sát y.

Ngẩn ngơ chốc lát, Hàn Tú chợt hiểu ra vì sao Lạc Hoa Nùng có thái độ này rồi. Vừa rồi y mới đuổi thiếu niên tuần tú kia đi, chứng tỏ trước đó y có sở thích nam sắc. Vì vậy khi trông thấy hai mỹ nam phong thái ngời ngời trước mắt, thảo nào y lại cảm khái đến vậy.

Bên này, Tạ Lang dường như cũng thấy mình quá thất lễ. Chàng nhích ra một khoảng, khàn giọng bảo: “Xin lỗi, ta nói năng hơi quá đáng.”

“Không sao.” Cơ Việt khẽ đáp lời.

Tạ Lang chấp tay ra sau lưng, cúi đầu nhìn Cơ Việt một hồi rồi cười với vẻ bất lực: “Trăm phương nghìn kế bắt cóc người mình yêu, chỉ mong có thể bên nhau một thời gian, nhưng không ngờ mới chớp mắt mà nàng đã mặc vào nam trang, muốn khiến ta xa cách.”

Cơ Việt lặng im không đáp.

Tạ Lang không kiềm được quan sát Cơ Việt. Mỗi lần nhìn thấy Cơ Tự khoác vào bộ huyền y và lạnh lùng đối đãi, lòng chàng đều dâng lên một cảm giác xa lạ: Người này cực giống một nam tử chân chính, hẳn có phải là A Tự của chàng không?

Cơ Tự mặc nữ trang luôn có vài phần dịu dàng yếu đuối trước chàng. Nhưng một khi mặc nam trang vào, nàng giống như khoác lên mình bộ áo giáp kiên cố nhất, phong thái cũng trở nên hờ hững cao xa, khiến chàng hoảng hốt không thôi.

Chàng lại nói thật khê: “Trông đáng vẻ hiện tại của nàng uy phong thật đấy, nhưng thiên hạ này có biết bao kẻ tài ba, nếu ai đó đoán được nàng là phận nữ nhi, chỉ sợ sẽ hậu hoạn khôn lường. Không nói ai khác, chỉ riêng quốc sư Bắc Ngụy Khấu Khiêm Chi chính là một cao thủ xem tướng cốt. Lần này ta đi chung với nàng, cốt yếu là vì lo việc đó xảy ra... A Tự, chuyện nàng giả trai, mỗi lần nghĩ đến lòng ta đều lo ngay ngáy.”

Chàng lo lắng cho nàng là thật. Cơ Việt chau mày, rốt cuộc hẳn đã biết lý do sao Tạ Lang tức giận và phiền muộn đến vậy rồi. Thế là hẳn đưa bàn tay trắng ngần của mình sửa sang lại vật áo cho Tạ Lang, nói với giọng khê khàng nhưng đầy cương quyết: “Điểm này Thập Bát lang không hiểu đâu. Dù một ngày nào đó ta bị định tội khi quân phạm thượng, ngũ mã phanh thây, chỉ cần có thể làm Cơ đại lang sống phong quang vô hạn, cũng đủ để ta bất chấp tất cả. Thận phận nữ nhi có gì tốt chứ?” Cơ Việt cười lạnh, “Nữ nhi như Lang Gia Vương thị, Trần Quận Tạ thị thật ra chẳng là gì trong mắt Cơ đại lang ta cả. Chỉ vì thân là nữ nhi nên phải chịu cảnh lang quân mang ta so sánh với họ, còn phải chịu những kẻ ngu xuẩn vô tri ấy đề đầu cười cổ ta ư, vậy thì không làm nữ nhi còn hơn.”

Hiển nhiên Cơ Việt đã nản lòng thoái chí. Hắn lùi về sau một bước, chấp tay trước ngực hành lễ với Tạ Lang, bình tĩnh cất lời: “Thịnh tình của Thập Bát lang, Cơ Việt thẹn không dám nhận.” Rồi lập tức quay người, thân nhiên đi về phía đám Lạc Hoa Nùng.

Lễ tề đã kết thúc, mọi người đều mong ngóng chờ Tạ Lang ra lệnh lên đường.

Nhìn theo bóng lưng Cơ Việt rời đi, chàng quay đầu phân phó vài câu, thế là đội ngũ lại bắt đầu rời khỏi trấn Thập Lý, đi về phía huyện Mộc.

Không giống với mấy con cháu thế tộc nhỏ như huynh đệ Hàn thị đang chần chừ do dự có nên làm thân với Cơ Việt hay không, Lạc Hoa Nùng lập tức hân hoan tiến đến đón. Thực chất, kể từ lúc Cơ Việt xuất hiện đến giờ, ánh mắt y vẫn mãi mê dán vào người Cơ Việt.

Lạc Hoa Nùng nhã nhặn cúi người hành lễ: “Nghe danh Cơ Sư bác học đã lâu, hôm nay Lạc mỗ vô cùng vinh hạnh được diện kiến.” Y cười đơn đả, “Cơ sư chưa đến Dương Châu nhiều phải không? Nếu vẫn còn xa lạ, Lạc mỗ xin làm chủ dẫn đường.”

Thấy Lạc Hoa Nùng thân cận với Cơ Việt như vậy, phút chốc rất nhiều lang quân thế tộc khác cũng xun xoe vây quanh.

Cơ Việt hiếm thấy có thể tộc làm thân với mình như thế, cũng phong độ cười đáp lễ: “Đương nhiên vẫn còn chỗ không quen, lúc Cơ mỗ đến đây gặp phải một vài sự cố nên bên cạnh không có người hầu cận. Nếu dọc đường có nơi buôn bán tồi tệ, cũng muốn xem thử một hai người.”

Yêu cầu này chỉ là chuyện nhỏ với những người xung quanh, người người rồi rít văng dạ.

Đoàn xe từ từ rời khỏi trấn, vì đội ngũ quá lớn nên không thể đi nhanh, vì thế càng lúc càng nhiều người biết được tin Tạ Thập Bát lang của Trần Quận Tạ thị và Cơ Việt Cơ sư đến đây. Mọi người bắt đầu đổ dồn về huyện thành, nhìn ngắm hai mỹ nam bằng ánh mắt nóng bỏng

Mãi cho đến lúc Cơ Việt phát hiện ra phần lớn người vây quanh mình đều là mỹ thiếu niên, đang bối rối thì bỗng nghe thấy tiếng bàn tán nhỏ nhò: “Nghe nói Cơ sư là một người đồng tính”, “Còn là kiểu nằm dưới ấy”, “Thật vậy sao?”, “Đương nhiên là thật rồi, một năm nay có rất nhiều lời đồn đãi về y lắm”...

Lúc này sắc mặt Cơ Việt sượng cứng, hần nhìn Tạ Lang bị đám tiểu cô vây kín cách đó không xa, rồi nhìn lại đám người Lạc Hoa Nùng tíu tít quanh mình, trong lòng bất chợt ghen uất. May mà không ai định nghỉ chân ở huyện Mộc, vừa ra khỏi cửa thành, những kẻ nhiệt tình quá độ kia cũng bót đi rất nhiều.

Rời khỏi huyện Mộc được bốn mươi dặm thì trời đã hoàng hôn. Lần này Tạ Lang chọn nơi hạ trại phong cảnh tú lệ, phía Đông có con sông uốn lượn chảy qua, phía Tây núi non trùng điệp ngút ngàn, cộng thêm ánh tà dương soi chiếu trên mặt sông, thuyền câu rải rác, quả thật đẹp không sao tả xiết.

Cơ Việt được nhóm Dương Châu Lạc thị đón tiếp nhiệt tình, vừa dùng bữa xong, Lạc Hoa Nùng đã tha thiết nhìn Cơ Việt: “Một mình Cơ huynh ở bên ngoài bất tiện. Lạc mỗ đã sai người dựng doanh trường cho huynh rồi. Nếu huynh không chê, cứ việc sai bảo hạ nhân của Lạc mỗ như tôi tớ nhà mình.”

Ngồi ở doanh trường của Dương Châu Lạc thị ư? Cơ Việt thoáng giật mình, còn chưa kịp đáp thì đã thấy Tạ Quảng đi đến, chấp tay chào Cơ Việt, cung kính bẩm: “Cơ đại lang, Thập Bát lang cho mời.”

Cơ Việt thông thả đứng dậy đi theo Tạ Quảng, bỏ lại Lạc Hoa Nùng ngây ngẩn trông theo.

Tạ Lang đang đứng trong gió đêm nhìn cảnh nước sông trôi xuôi. Nghe thấy tiếng bước chân của Cơ Việt, chàng cất giọng ôn hòa: “Sau này cách Lạc Hoa Nùng xa một chút.” Gương mặt chàng nửa ẩn nửa hiện trong ánh lửa chập chờn, “Đã chuẩn bị nước và xiêm y cho nàng rồi, mệt nhọc cả ngày, đi tắm đi.”

Cơ Việt lẳng lẳng nhìn Tạ Lang chốc lát, rồi quay đầu nhìn về phía doanh trường của chàng, thấy có một căn lều nhỏ khá tinh xảo cách đó không xa, liền thở phào nhẹ nhõm, gật đầu với Tạ Lang: “Đa tạ.” Rồi nàng nhanh chóng quay người đi về phía căn lều nhỏ.

Nhưng chỉ lát sau, Cơ Việt lại đi ra, chạy đến sau lưng Tạ Lang đang một mình nhắm rượu, khom người hỏi nhỏ: “Lang quân, nước nóng và xiêm y của ta ở đâu?”

Tạ Lang ngoái đầu lại, đôi mắt lấp lánh in bóng sao trời: “Bên lều này không có thì tất nhiên ở bên lều kia rồi.”

Cơ Việt thẳng người dậy: “Nếu ta nhớ không lầm, doanh trường kia là của Thập Bát lang mà.”

“Đúng vậy.” Giọng chàng rất dịu dàng, “Bây giờ đã tối rồi, ban ngày, ta cho nàng làm Cơ Việt, nhưng đến tối thì phải trả lại A Tự cho ta.”

Tuy vẻ mặt và giọng chàng nhẹ nhàng ấm áp, nhưng đôi mắt trong veo kia lại ánh lên vẻ sắc bén và kiên quyết rõ rệt trước nay chưa từng có.

Lần đầu tiên Cơ Việt thấy được Tạ Lang như vậy, trong lòng bỗng sợ hãi, vô thức lùi về sau một bước.

Lát sau, Cơ Việt đầu môi, thừa dịp không ai chú ý tức khắc lên vào doanh trường của Tạ Lang.

Đêm dần về khuya, Tạ Lang vừa vào doanh trường đã thấy Cơ Tự buông xả mái tóc, mặc bộ bạch y của mình ngồi đọc sách dưới ánh nến. Chàng đứng yên ngắm nàng thật lâu mới đi đến phía sau nàng, chậm chậm ngồi xuống, hai tay ôm lấy Cơ Tự, kề mặt vào gáy nàng.

Suốt cả đêm Cơ Tự không thể nào ngon giấc, bởi vì Tạ Lang cứ ôm rịt lấy nàng từ phía sau, mặt chàng áp vào gáy nàng, hai người cứ thế im lặng ngồi suốt đêm dài.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiều Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Gia nhập

Đến rạng sáng, Cờ Việt rón rén chạy về lều mình. Ngủ thêm được gần một canh giờ thì bên ngoài lại dậy tiếng ồn ào, đoàn người thức dậy rửa mặt chuẩn bị lên đường. Hôm nay vẫn có thêm rất nhiều người gia nhập, tới buổi trưa thì đội ngũ đã lên đến con số hai nghìn.

Nhìn dòng người xe kéo dài qua rừng cây, Tạ Quảng nhíu mày thở dài: “Ban đầu còn bảo chuyến này đến Dương Châu chủ yếu thanh tịnh ngắm cảnh, kết quả còn phô trương hơn cả trước đây.”

Nghe Tạ Quảng oán giận, Tạ Lang cất tiếng cười khe khẽ trong xe lừa: “Không sao, xế chiều người đi báo cho họ biết chúng ta còn có việc, ngày mai sẽ đi đường khác.”

Tạ Quảng nghe thế lập tức mừng rỡ văng dạ, lát sau lại nghĩ ngợi: Đi đường khác thì lang quân và Cờ tiểu cô sẽ có nhiều cơ hội ở chung với nhau rồi.

Bỗng một bộ khúc từ cuối đội ngũ cười lừa chạy đến bên cạnh xe lừa Tạ Lang, hắng giọng bẩm báo: “Lang quân, huyện Mộc thả bò câu gửi tin đến ạ.”

Tạ Lang hồ hững phản phó: “Tạ Quảng xem đi.”

“Vâng.” Tạ Quảng nhận lấy lá thư rồi xem lướt qua, cười khỏ, “Lang quân, Vương Thập Nhị Lang Gia gửi thư đến, y nói rằng cũng đang dẫn cả đoàn người đến Dương Châu bằng đường thủy, có lẽ sẽ gặp gỡ lang quân ở đây. Y bảo lang quân trước khi vào huyện Kỳ Thủy hãy chờ y một chút.” Mà hiện tại huyện Kỳ Thủy đã ở ngay trước mắt họ!

Tạ Lang nhẹ giọng ra lệnh: “Thôi, vậy người báo cho mọi người đi chậm lại. Một canh giờ nữa chọn nơi hạ trại.”

“Vâng.”

Thấm thoát đã đến hoàng hôn.

Cứ bị ánh mắt nóng bỏng của Lạc Hoa Nùng đeo bám khó chịu, cộng thêm không muốn chọc giận Tạ Lang, Cờ Việt đành dùng com bên chỗ bộ khúc Tạ thị.

Gió xuân tháng hai tháng ba hây hây ẩm áp, mọi người quây quần bên đồng lửa nhấm nháp bữa tối. Cờ Việt lười biếng nghiêng người tựa vào sập, đang trong cơn mơ màng thì đột nhiên phía trước truyền đến tiếng xôn xao càng lúc càng lớn.

Thoáng chốc một thanh niên công một tiểu cô cùng với mấy thân nhân khóc sụt sùi lao đến. Vừa tới trước mặt Tạ Lang, năm sáu người kia liền quỳ xuống, vừa liên tục dập đầu với chàng vừa nghẹn ngào nói: “Lang quân Tạ gia, muội muội ta tương tư người đến sinh bệnh, sắp sửa không qua được, nghe nói lang quân là người nhân hậu từ thiện, kính xin lang quân nói đôi câu với muội muội ta đi.”

Mấy người bên cạnh gã cũng nức nở khóc lóc.

Đám Tạ Quảng phía sau chàng sầm mặt. Lúc này Cờ Việt ngồi quay lưng với họ cũng chậm chậm ngoảnh lại, hóng hót ngó xem.

Có lẽ nhóm người trước mặt này nghe được tin Tạ Lang đến bái tế tiểu cô Dương Tiểu Hồng si tình kia, nên muốn đến kiểm soát rồi. Trên thế gian này có rất nhiều điều dân không phải đại gian đại ác nhưng cũng đầy thủ đoạn vất vả thế này.

Tạ Lang cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu cô xinh đẹp nhưng mặt mũi tái nhợt nằm trên mặt đất, rồi phản phó Tạ Quảng: “Trong đội có đại phu không? Gọi đến khám đi.”

Tạ Quảng cũng nhìn sang nàng ta, gật đầu bẩm: “Vừa hay có một người ạ, thuộc hạ sẽ đi gọi ngay.”

Tạ Quảng dứt lời liền bỏ đi, Tạ Lang lại tiếp tục lấy sách ra đọc. Mấy thứ dân đang quỳ dưới đất đều len lén nhìn chàng, trong đó hai tiểu cô còn nhỏ thì e thẹn đỏ mặt, còn ánh mắt của mấy nam tử lớn tuổi hơn một chút đều lóe lên vẻ hâm mộ.

Lát sau, Tạ Quảng dẫn theo một đại phu bốn mươi mấy tuổi đến, vội vàng đến bắt mạch cho tiểu cô nằm trên mặt đất, cau mày nói: “Mạch cổ tay không đều, mạch xích yếu ớt, do u uất lâu ngày nên sinh bệnh.” Ông ngẩng đầu nhìn Tạ Lang, chắp tay trước ngực cung kính bẩm, “Thưa Thập Bát lang, vị tiểu cô này quả thật bị bệnh, nhưng nếu điều dưỡng cẩn thận sẽ khỏi ngay thôi ạ.”

Tạ Lang khẽ gật đầu, bảo Tạ Quảng: “Cho vị đại phu ít vàng, để ông ấy tận lực chữa trị cho tiểu cô này.”

Cả nhà kia vui mừng dập đầu liên hồi, nhưng còn chưa kịp bái tạ xong lại nghe chàng nói tiếp: “Hiện tại trong nhà có người bệnh nặng, không thể đi đường xa mệt mỏi, nhà các người hãy đến trấn phía trước ở tạm để chờ chữa bệnh đi.”

Nhà họ hết sức cảm động văng dạ tuân theo, đến lúc chàng phát tay bảo họ lui đi không nói gì thêm nữa, thì tiểu cô được đỡ lên lại ho sù sụ. Huynh trưởng của nàng ta như hoàn hồn lại, gấp gấp hỏi Tạ Lang: “Thập Bát lang, sau khi muội muội ta khỏi bệnh, không biết lang quân sẽ an bài thế nào?”

Cả nhóm Tạ Quảng đều trở mặt sững sờ, Tạ Lang ngẩng đầu lên nhìn lướt qua đám người kia, rồi chuyển đến tiểu cô đang bệnh lao đao như sắp ngã đang si mê nhìn mình. Chàng khẽ thở dài: “Chỉ là bèo nước gặp nhau thôi, các người trị khỏi bệnh thì về nhà đi.”

Cả nhà họ đều khiếp sợ, tiểu cô kia đưa tay che miệng khóc rầm rức, huynh trưởng nàng ta vội hô to: “Nhưng vì lang quân mà muội muội ta mới bị bệnh mà. Lang quân là người nhân nghĩa, sao có thể đối xử với một cô nương đau ốm thế này?”

Nghe đến đây Tạ Lang đưa tay xoa mi tâm, Tạ Quảng đứng phắt dậy, lạnh mặt cười khẩy: “VẬY theo ý các người muốn thế nào?”

Hiển nhiên tiểu cô kia chỉ đợi câu này, nàng ta tức khắc phủ phục xuống đất, yếu đuối thi lễ với Tạ Lang, mặc cho nước mắt giàn dụa: “Thập Bát lang có thể đến mộ báỉ tể cho một người chết chứng tỏ người chỉ nhân chí thiện. Từ mười ba tuổi tiểu nữ đã nghe đến danh tiếng của Thập Bát lang, liền tương tư cho đến giờ. Hôm nay có được cơ hội gặp lang quân, kính xin lang quân ban cho tiểu nữ một ân điển, để tiểu nữ làm nô tỳ hầu hạ lang quân suốt quãng đời còn lại.” Tóm lại là tiểu cô này muốn ở bên cạnh Tạ Lang lâu dài.

Bấy giờ Tạ Lang chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt tiểu cô kia, cúi đầu nhìn nàng ta, ôn hòa bảo: “Không được” rồi hất vạt áo nhàn nhã bỏ đi. Còn nhóm bộ khúc Tạ thị thì nhanh chân cường ép đuổi gia đình kia đi xa.

Nhìn theo bóng lưng của Tạ Lang, một bộ khúc cười hề hếch nói với Cơ Việt: “Ta đã nói hôm qua lang quân không nên làm vậy mà, giờ thì hay rồi. Sau này không biết còn bao nhiêu tiểu cô tương tư thành bệnh tìm đến ép lang quân chịu trách nhiệm với mình nữa. Vừa nhìn gia đình này đã biết là loại người ngang ngược, họ cho rằng có thể bám víu vào Trần Quận Tạ thị. Ôi trông về mặt họ quả thật đáng ý cực kỳ.”

Cơ Việt không góp lời, trái lại Tạ Quảng vừa đi đến liền nghe thấy lạnh giọng nói: “Đừng có vơ đũa cả nắm, lang quân đi đến tể báỉ vị Dương tiểu cô kia là chuyện phải làm. Mai một việc thế này chắc chắn sẽ xảy ra nữa, nếu gặp phải tình trạng này nữa thì cho họ chút tiền, đừng để họ làm loạn trước mặt lang quân.”

Nhóm bộ khúc vội vã thưa vâng.

Quay sang thấy Cơ Việt vẫn điềm nhiên ngồi đấy, Tạ Quảng bèn đi đến ngồi bên cạnh, vừa cời lửa vừa kể: “Mấy năm qua, tiểu cô si tình với lang quân không sao đếm xuể, chỉ đuổi mấy cô nương rõ đại này thôi đã khiến chúng tôi mỏi cả tay lắm rồi.” Rồi quay sang nhìn Cơ Việt, nghiêm túc nói, “Thập Bát lang là một người rất biết hưởng thụ cuộc sống, cũng vô cùng phóng khoáng, suốt những năm qua, bất kể gặp phải bao nhiêu người tuyệt sắc hay có bao nhiêu tiểu cô đòi sống đòi chết vì ngài, xưa nay ngài đều không buồn đếm xia. Cơ tiểu cô, ta ước gì Thập Bát lang chưa bao giờ gặp người.”

Dĩ nhiên, câu cuối cùng Tạ Quảng hạ giọng nói rất khẽ.

Cơ Việt cũng quay đầu lại, đôi mắt sáng rõ ẩn chứa vẻ giễu cợt, hờ hững cất lời: “Ta cũng từng nghĩ, nếu đời này gặp Tạ Thập Bát thì tốt biết mấy. Thật ra ngay cả bản thân ta cũng không rõ, ta và lang quân nhà người đều là người nâng lên được bỏ xuống được, sao lại cứ dây dưa như vậy làm gì?”

Nói xong Cơ Việt quay người bỏ đi, Tạ Quảng nhìn theo mà chỉ biết cất tiếng thở dài.

Chẳng mấy chốc một đêm trôi qua, đêm nay Cơ Việt được ngủ một mình, nên rất ngon giấc. Sáng hôm sau tỉnh dậy, tinh thần đã thoải mái hơn, cả người sáng khoái.

Đến buổi trưa, một đội ngũ lại xuất hiện ở ngã ba. Nhìn thấy cò xí đội ngũ kia từ đằng xa, có người hân hoan reo lên: “Mau xem đi, đó là Lang Gia Vương thị. Trời ạ, đó là Lang Gia Vương thị đấy!”

Lang Gia Vương thị và Trần Quận Tạ thị là sĩ tộc đứng đầu nhân thế, hôm nay may mắn gặp được trưởng tử của cả hai nhà, ai ai cũng kích động không sao tả xiết.

Lúc này Tạ Lang bước xuống xe lừa, dẫn nhóm Tạ Quảng đi đón. Nhìn cò xí đội ngũ kia chàng không khỏi bật cười: “Là Vương Thập Nhị đến, nhưng sao phía sau y lại toàn nữ lưu thế kia?”

Vương Thập Nhị cũng nhảy xuống xe, hào sảng bước tới chỗ Tạ Lang. Thân là tộc trưởng tương lai của Lang Gia Vương thị, Vương Thập Nhị không chỉ tuấn tú, mà phong độ hay khí chất cũng oai phong vô văn. Đứng kế bên Tạ Lang phong thái át người cũng không hề kém cạnh.

Y chào Tạ Lang xong liền chỉ vào đội xe xa hoa và nhóm tỷ nữ xinh đẹp phía sau: “Huynh biết sao không? Mấy năm nay quốc sư Bắc Ngụy luôn phản đối đạo Phật, nghe tìm gả đến Dương Châu, mấy vị cao tăng cũng tức tốc chạy đến. Trước kia còn ở Bắc Ngụy, họ không có cơ hội lên tiếng, lần này đến Lưu Tống ta thì tha hồ rồi.”

Y lại chỉ vào đám lang quân tiểu cô trong đội mình: “Họ đều là tín đồ nhà Phật, nghe nói cao tăng thiên hạ đều tề tựu ở Dương Châu nên kéo nhau đi. Trùng hợp ta phải đến Dương Châu xử lý một số việc nên tiện đường hộ tống.”

Nói xong y lấy ra một lá thư từ ngực áo giao cho Tạ Lang: “Đây là thư mẫu thân huynh gửi. Đúng rồi, ta nghe nói bộ hạ bị Nghĩa Vũ Vương phu nhân kia mê hoặc, quyết định ra tay với huynh đấy.”

Vương Thập Nhị cười lạnh, gằn giọng: “Thời gian trước mẫu thân huynh còn lấy danh nghĩa của huynh nhượng bộ với hoàng đế, khiến ông ta thu lại thánh chỉ chia cách huynh và Cơ thị nữ. Lúc đó ta nghĩ huynh luôn là người hi vọng trên đời có mình quân, nên viện cớ này nhượng bộ hoàng đế. Lần này đến Dương Châu, ta cũng định nhượng lại một phần lợi ích cho ông ta. Nhưng không ngờ, huynh đã chịu thiệt thế rồi mà hoàng đế lại lật lọng, vừa mới chớp mắt đã khai đao với huynh.”

Đối mặt với nỗi căm tức của Vương Thập Nhị, Tạ Lang hết sức bình thản. Chàng mở thư của mẫu thân mình ra xem, thông dong bảo: “Ba năm trước bộ hạ đã có ý cử ta đến biên giới đất Thục làm quan, cho nên mấy năm qua ta cứ đi suốt là vì không muốn ở Kiến Khang tiếp chỉ thôi.”

Cừ con cháu sĩ tộc đến nơi xa xôi làm quan chính là một trong những thủ đoạn ác độc của hoàng đế. Những người thuộc thế gia quen sống tự do tự tại nên thường sẽ kháng chỉ. Song một khi cãi lại lệnh vua, hoàng đế sẽ mượn cớ họ dám khi quân rồi xử trảm. Vì vậy mấy năm qua Tạ Lang vẫn luôn tránh né, giả bệnh gây yếu. Năm ngoái nghe phong phanh hoàng đế đã rút lại ý chỉ kia nên ở lại Kiến Khang lâu một chút, không ngờ giờ ông ta lại muốn ra tay

với mình.

Vương Thập Nhị thấy Tạ Lang quá đổi bình thân bèn thở dài, chuyển chủ đề: “Thôi, thôi, không chừng tiếp theo người bị hạ thủ sẽ là ta cho xem. À quên mất, lần này trong nhóm bộ khúc ta dẫn theo còn có hai trăm người của huynh, do mẫu thân huynh cử đến bảo vệ huynh đấy.”

Bất chợt thấy mấy tiểu cô ở đội xe phía sau ló đầu nhìn đảo dác, Vương Thập Nhị lại khẽ giọng với Tạ Lang: “Lần này trong đội còn có hai tiểu cô của Lang Gia Vương thị ta và một thứ nữ của Trần Quận Viên thị.” Y vỗ vai chàng, bắt lực than, “Chưa đầy hai năm mà huynh đã xử trí một thứ nữ của Lang Gia Vương thị ta và một đích nữ của Trần Quận Viên. Bây giờ nữ nhi hai nhà bọn ta không còn nhiều nữa, xin Tạ Thập Bát lang giờ cao đánh khẽ, tận lực đừng phô bày phong thái phong lưu của huynh với họ. Huynh không biết lúc ta hay tin có hai tiểu cô sẽ đồng hành với ta lần này, ta đã kinh hồn bạt vía thế nào đâu. Ta thật sợ mấy tiểu cô ít ỏi của nhà ta sẽ bị huynh xử lý sạch sẽ hết đấy!”

Tạ Lang dờ khóc dờ cười: “Nếu họ là người đoan chính, sao ta lại ra tay đối phó họ chứ?”

Vương Thập Nhị lại thở dài thườn thọt: “Đời này có ai thật sự đoan chính đâu? Từ sau vụ việc của A Ly, ta đã tra xét hết đám muội muội nhà mình. Từ đó mới biết, cho dù là muội muội có tiếng thiện lương nhất, ngày ngày tụng kinh niệm Phật cũng từng phạt hạ nhân quỹ đến chân tàn phế. Huynh nghĩ đi, Cơ thị nữ huynh yêu thương có thân phận không khác gì hạ nhân nhà chúng ta, nếu nữ nhi nhà ta muốn ra tay thì đâu thềm chú ý gì đúng không? Mấy năm qua do ta sơ sót, đến khi để tâm thì tính tình họ chẳng còn thiện lương nữa rồi. Tóm lại, hiện giờ ta chỉ trông chờ huynh mau chóng thành gia lập thất đi thôi. Ngày nào huynh còn chưa lập gia đình, thì ngày ấy các nàng vẫn còn ôm hi vọng.” Y bỗng trở nên nghiêm túc nhìn Tạ Lang, “Đọc đường huynh phải chú ý giám sát mấy tiểu cô này đi. Ta chỉ cầu mong trước khi họ kịp gây ra lỗi lầm lớn đã bị huynh phát hiện và ngăn chặn kịp thời. Tóm lại, ta cũng nói thẳng với huynh, bất kể về ngoài của mấy tiểu cô này ư nhìn cỡ nào thì lòng dạ họ đều hệt như A Ly và Viên Nhân cả. Nếu huynh thật sự không thích họ thì cứ người người theo dõi kỹ vào, có rục rịch gì thì cảnh cáo ngay.”

Tạ Lang gật đầu, thở hắt: “Nếu đã vậy, huynh không cần đuổi thứ muội Vương Ly của huynh nữa đâu. Có cơ hội thì đón nàng ta về, mau tìm một gia tộc rồi gả đi thôi.”

Vương Thập Nhị gật gù: “Ta cũng có ý đấy.”

Hai người im lặng giây lát, Vương Thập Nhị nhắc thấy Cơ Việt ngồi trên xe lừa cách đó không xa, bèn hứng thú nói: “Huynh đoán xem trên đường đến đây ta đã gặp được gì không? Nghe được tin quốc sư nước ta sẽ gặp mặt Khấu Khiêm Chi, thế là tất cả dân chúng đều bàn tán xôn xao, những người tin sùng Đạo giáo nối đuôi nhau đổ dồn về Dương Châu, bảo là cô vũ cho Cơ Việt đấy. Phật Đạo tranh biện là đại sự, quốc sư Bắc Ngự và Lưu Tổng thi đấu cũng là đại sự. Cơ Việt này thoát nhìn không tệ, nhưng nội hàm vẫn không đủ để người ta tin tưởng. Thập Bát Lang, huynh nên viết thư mời thêm mấy cao thủ Đạo gia đến đây trợ giúp cho hắn đi. Chờ ta bận việc xong sẽ đến Dương Châu hội họp với huynh.”

Chuyện trò xong, Vương Thập Nhị liền dẫn theo đội ngũ hơn nghìn bộ khúc hùng hậu của mình rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Kinh ngạc

Tạ Quảng đi tới phía sau Tạ Lang, hỏi khẽ: “Thập Bát lang, cứ thế cho Vương Ly được đón về hay sao?” Lúc này Tạ Quảng cũng thấy bất công thay Cơ Tự. Khi xưa Vương Ly có ý định muốn đón Cơ Tự vào chỗ chết, nên việc Tạ Lang xử lý đưa ả đi đây cũng coi như hợp tình hợp lý. Không ngờ còn chưa đến ba năm Vương Ly có thể quay về xuất giá, thế nào Cơ Tự cũng khó chấp nhận nổi chuyện này cho xem!

Tạ Lang trầm mặc nhìn bóng dáng Lang Gia Vương Thập Nhị rời đi, một lát sau mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Thập Nhị lang có ý đến đây rào trước đón sau mong ta bỏ qua chuyện này, lẽ nào ta lại bảo không? Y hẳn là có đối tượng để kết thông gia rồi nên mới cần một muội muội đem gả...” Còn một câu nữa mà Tạ Lang chưa nói, đó là ban đầu lúc đẩy Vương Ly đi xa, chàng đã cảnh cáo cả đời này ả không được lập gia đình, suốt kiếp không được quay lại Kiến Khang. Với tính tình yếu đuối của đám tiểu cô sĩ tộc này, chỉ sợ Vương Ly nghĩ đến tương lai xám xịt thì đã sụp đổ tinh thần từ lâu, căn bản không đợi được đến ngày huynh trưởng đến đón về đâu.

Trái lại Tạ Quảng cảm khái, thở dài thườn thọt: “Đây chính là chỗ tốt của việc có gia tộc che chở, dù phạm tội giết người tày đình đi nữa vẫn có người bảo vệ.”

Nghe thấy lời nói buột miệng chẳng hề nghĩ ngợi của Tạ Quảng, chàng vô thức nhìn về phía Cơ Việt đang ngơ ngác trông về hướng Lang Gia Vương thị.

Theo ánh mắt Cơ Việt, Tạ Lang bỗng thấy được một tiểu cô Lang Gia Vương thị ăn mặc thanh lịch nhưng lại có mặt mũi vô cùng tầm thường, tuy dáng người thon tả, gương mặt bầu bĩnh nhưng ngũ quan chẳng xinh xắn gì. Có điều do xuất thân từ thế gia, được thường xuyên chăm sóc tỉ mỉ nên có làn da trắng ngần cùng mái tóc đen tuyền như bao nữ tử danh môn vọng tộc khác. Khí chất của tiểu cô này cũng tầm thường, chỉ lẳng lặng đứng đó, trên cổ tay đeo một chuỗi Phật châu, cúi đầu đọc một quyển kinh Phật.

Giờ khắc này Tạ Lang cảm nhận được cả sự ganh tỵ và buồn bã mất mát sâu trong ánh mắt của Cơ Việt. Chàng sừng sốt chốc lát mới hiểu ra lý do.

Tiểu cô Lang Gia Vương thị trước mắt kia chính là thứ nữ không được sủng ái, một lòng hướng Phật mà chàng nói sẽ cưới về làm chính thê. Đúng rồi, rõ

ràng so sánh với tiểu cô này, A Tụ quả là tiên nữ giáng thế. Nàng có tài hoa, thông minh và khí phách, nhưng nếu gả cho chàng thì chỉ có thể làm thiếp thất. Còn nữ tử tầm thường này của Lang Gia Vương thì lại có thể làm chủ mẫu thao túng cuộc đời nàng, vì vậy A Tụ mới hâm mộ, mới ghen ghét, mới bất lực và mất mát như vậy.

Đột nhiên, lồng ngực Tạ Lang lại dấy lên cơn đau khó tả. Chàng ngẩn ngơ nhìn A Tụ, lần đầu tiên phát hiện, hóa ra chàng không thích ánh mắt như thế này của nàng.

Có đội ngũ của Lang Gia Vương thị gia nhập, cả đoàn xe lại càng hùng hậu hơn. Đi được một lúc, Cơ Việt phát hiện hai bên đường phía trước bày đầy quầy hàng. Ngoài trừ người dân mang hoa quả, rau dưa mới hái mời chào đoàn xe thì bên kia còn có một hàng dài thiếu nam thiếu nữ ăn mặc chỉnh tề.

Họ đều mặc quần áo vải thô, mặt mũi ưa nhìn, đáng vẻ trung hậu, trên đầu cắm cọng cỏ, mong chờ nhìn đoàn xe, hi vọng được một vị sĩ tộc nào đó trong đội ngũ mua về.

Đi được một lúc, mắt Cơ Việt lóe sáng. Mười mấy tiểu lang đang bị xích chân đứng bên phải phía trước mặt mũi khá tuấn tú, dáng người thẳng tắp, trông có vẻ gia cảnh cũng không đến nỗi tệ.

Bình tĩnh quan sát kỹ càng, Cơ Việt bỗng thấy một tiểu lang chừng mười tám mười chín tuổi, ngũ quan sắc nét, vóc người khô vĩ cao ráo, đôi mắt đen láy rực sáng. Cho dù bị xiềng xích nhưng y vẫn đứng thẳng hiên ngang. Tiểu lang này không phải tên nô lệ mà Cơ Tụ từng gặp ở thành Tương Dương ngày trước có ý định mua về làm hôn phu hay sao?

Chẳng qua so với hoi ở thành Tương Dương, rõ ràng y đã gầy đi rất nhiều. Phần da thịt lộ ra chỉ chút da roi xanh tím, xem chừng phải nếm không biết bao đau khổ rồi đây.

Hai huynh đệ Hàn thị vẫn âm thầm quan sát Cơ Việt này giờ, sau khi nhìn theo ánh mắt Cơ Việt liền ngoảnh đầu ra sau phân phó hạ nhân.

Vì thế sau nửa canh giờ, trong xe Cơ Việt đã có thêm một tiểu lang tuấn tú đang ngồi quỳ thẳng lưng.

Hàn Tú cười lừa tới gần xe Cơ Việt, cười sang sảng: “Mới vừa rồi thấy Cơ huynh nhìn y hoi lâu, Hàn mỗ bèn tự chủ trương mua y về đây.” Rồi lại thận trọng nhắc nhở, “Tuy bây giờ Cơ huynh thiếu người hầu hạ, nhưng loại đây tớ mới mua về này không rõ tâm tính ra sao, huynh khoan hãy trọng dụng thì hơn.”

Cơ Việt hiểu ý, quay người chấp tay cảm ơn Hàn Tú.

Hạ rèm xe xuống, Cơ Việt ôn hòa nhìn hạ nhân mới của mình, hoi han “Người tên là gì?”

Thiếu niên mím môi đáp: “Thuộc hạ tên Quý Nguyên.”

Cơ Việt khẽ lăm bắm “Quý Nguyên? Nguyên của khởi nguyên à. Xem ra gia cảnh nhà ngươi cũng không tệ, chắc ngươi là trưởng tử trong nhà rồi.”

Gần như Cơ Việt vừa dứt lời, Quý Nguyên đã đỏ ửng vành mắt. Cũng lạ thật, Cơ Việt chỉ nói một câu thôi mà ánh mắt y đã trở nên hiền hòa hơn rất nhiều.

Nhìn y, Cơ Việt khẽ thờ dài, chậm rãi nói: “Ta họ Cơ, đương chức Trung thư thị lang của triều đình, hiện tại phụng chỉ ban sai không mang theo tôi tớ, nếu sau này ngươi lập lên công trạng, ta có thể trả lại tự do cho ngươi.”

Quý Nguyên lập tức quỳ rạp xuống sàn xe, run giọng nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Nguyện phục vụ chủ nhân bằng cả tính mạng!”

Đi chưa được mười dặm, mặt trời vẫn còn trên cao góc trời phía Tây, đội ngũ bắt đầu truyền lời cho nhau chuẩn bị hạ trại.

Lúc Cơ Việt bước ra khỏi xe lừa, liền thấy bóng dáng mười mấy bộ khước Tạ thị vây quanh Tạ Lang đi đâu đó.

Ở nơi đồng không mông quạnh thế này, Tạ Lang định đi đâu vậy nhỉ? Cơ Việt nhìn cây cối bị gió thổi xào xạc, thầm nghĩ: E là tối nay có mưa lớn, không biết chàng định làm gì?

Vừa nghĩ tới đây, Cơ Việt đảo mắt hoi hực, dạn lòng dừng nghĩ tới Tạ Lang nữa.

Có thể là các thôn làng xung quanh đều nghe được tin tức họ đi ngang, gần như vừa dựng lều lên không lâu thì những người bán hàng rong kia đã lục tục kéo đến. Sau đó, cả đội ngũ bắt đầu huyên náo hẳn lên, tiếng cười đùa thi nhau truyền đến.

Cơ Việt thuận miệng nói với Quý Nguyên mấy câu, liền một mình dạo bước len lỏi qua đám người. Đa phần người dân ở đây đều bán đồ ăn thức uống, thỉnh thoảng có vài hương phụ trang điểm phóng đảng, mong muốn được hoi hạ đại gia nào đó kiếm tiền một đêm.

Đang lúc Cơ Việt đi lững thững không mục đích, đột nhiên bên cạnh vang lên câu hoi của một nữ tử: “Ngài chính là Cơ đại lang à?”

Cơ Việt ngoảnh đầu nhìn lại. Lúc này mới phát hiện mình đã lạc vào khu của Lang Gia Vương thị.

Hiển nhiên trong đội ngũ của Lang Gia Vương thị không chỉ có mình tiểu cô Lang Gia Vương thị mà còn có năm sáu tiểu cô khác, nhìn thoáng qua đã biết họ đều xuất thân từ đại sĩ tộc. Có điều những tiểu cô này đều cùng tỳ phụ nhà mình ở riêng một chỗ. Tiểu cô hỏi Cơ Việt không biết là tiểu cô của gia tộc nào, bên cạnh nàng ta chỉ có mấy tỳ nữ thôi.

Cơ Việt chấp tay hành lễ, đáp lại nàng ta: “Vâng, ta chính là Cơ đại lang.”

Tiểu cô kia thò thê nói: “Cơ đại lang là cao đồ của Đạo gia, ta nghe nói phong cách làm việc của người Đạo gia đều tùy hứng, không kiêng kị gì, có phải vậy không?”

Cơ Việt hờ hững trả lời: “Có lẽ vậy.”

Thái độ khinh thường của Cơ Việt khiến tiểu cô kia tức giận, quát lên: “Đúng là rau nào sâu nấy! Nghe nói Cơ thị nữ, muội muội của Cơ đại lang là một nữ tử không biết xấu hổ, đến giờ vẫn còn quần lầy Tạ Thập Bát lang không tha.” Rồi cười khinh thường, “Ta có một câu kính mong Cơ đại lang chuyển lời cho lệnh muội. Ngài nói cho nàng ta biết, thê thất tương lai của Thập Bát lang ắt phải là nữ nhi của một trong hai nhà Lang Gia Vương thị và Trần Quận Viên thị, mà bây giờ nữ quyến hai nhà này đều ghét cay ghét đắng Cơ thị nữ. Xưa nay chính thê thất gia là người có thể kẻ vai sát cánh cùng phu quân, còn thiếp thất hay nô tỳ thì có thể tùy ý phát mại, sống hay chết chỉ cần một câu nói. Ta rất tò mò, Cơ thị nữ có biết được bản thân nàng ta đã làm chủ mẫu tương lai hận đến thế nào không?”

Nàng ta vừa nói xong, đám tỳ phụ bên cạnh liền bật cười khanh khách, nhìn Cơ Việt với ánh mắt giễu cợt.

Cơ Việt nhìn chằm chằm tiểu cô này đến mức nàng ta khiếp sợ, vô thức lùi về sau. Cơ Việt đặt tay lên càng xe của nàng ta, kẻ sát người đến, thờ ơ cười nói: “Vậy người có biết, chẳng cần đến tương lai đâu, hiện tại ta muốn người sợ hãi thì người liền sợ hãi, muốn người đổ bệnh thì người sẽ phải ngoan ngoãn nằm bệnh hay không?”

Trong ánh mắt tròn to kinh ngạc của nàng ta, Cơ Việt cười khinh khinh, ngà ngọc thổi một hơi khiến tóc mái nàng ta bay lên, rồi mới đứng thẳng người lại.

Bấy giờ bộ khúc của tiểu cô kia mới chạy đến, song không chờ đến lúc bọn họ đuổi, Cơ Việt đã thản nhiên xoay người, nhỏ giọng nói với tiểu cô kia một tiếng “chờ đi”, liền cất bước đi thẳng.

Đến tận khi Cơ Việt khuất bóng, tiểu cô kia mới hét âm lên: “Hắn nghĩ hắn là ai vậy? Muốn làm ta sợ hãi thì ta sợ hãi, muốn ta bệnh thì ta ngã bệnh sao? Ta đã nói rồi, loại thứ dân này mới là đáng ghét nhất, giết mãi cũng chẳng hết. Chắc hoàng đế bị mù rồi nên mới để một gã vô lại thế này làm Quốc sư!”

Thấy tiểu cô nhà mình bị chọc tức, đám tỳ nữ tỳ phụ vội an ủi khuyên lơn.

Chẳng mấy chốc đã đến hoàng hôn rồi.

Lúc bộ khúc của tiểu cô kia bắt đầu hạ trại, một thiếu niên cao dong dỏng đi đến bên cạnh xe lừa, chấp hai tay lại rồi nói: “Cơ đại lang chủ nhân nô tài có nói, khả năng tối nay trời có mưa, kính mong các vị hãy chuẩn bị trước.”

Vừa truyền lời xong, thiếu niên không đi ngay, mà quay sang phía đám người Trần Quận Viên thị: “Hãy chuyển cáo cho vị tiểu cô họ Viên được biết, chủ nhân nhà ta không so đo với mấy câu nói với hạng nữ nhân. Thế nhưng, đã sinh ra từ Trần Quận Viên thị dòng dõi thì thư thì tất nhiên sẽ biết ân nghĩa, nếu tối nay tránh được tai họa mưa bão, sau này có gặp mặt, chủ nhân nhà ta không cần cô phải cảm kích ơn đức của ngài, nhưng vui lòng khách khí một chút, tin chắc tiểu cô có thể làm được điều này!”

Nói tới đây, thiếu niên kia phớt lờ những ánh mắt phẫn nộ của đám hạ nhân Trần Quận Viên thị, quay người sai bước rồi đi.

Nhìn bóng dáng thiếu niên xa dần, tiếng xôn xao lắng xuống, tiểu cô kia vén rèm xe lên, phẫn nộ đến nỗi khuôn mặt xinh xắn tím tái: “Thật là nhục cười, ngay cả Gia Cát Lượng năm xưa muốn mượn gió đông cũng phải chuẩn bị một phen, vậy mà cái tên Quốc sư già này nói có mưa là có thể mưa ngay á? Còn dựa vào chuyện vật vãnh này để ta nợ ơn huệ hắn, thật là mất dạy!”

Nàng ta trừng mắt, ra lệnh với hai bộ khúc: “Đi mau, các người đi hỏi thăm tình hình, xem Cơ đại sư nắm chắc mấy phần tối nay trời sẽ mưa?”

Hai bộ khúc kia vội vàng tuân lệnh, chỉ chốc lát đã trở lại, chấp tay bẩm báo với tiểu cô kia: “Theo như người hầu của Cơ Việt nói, chuyện tối nay trời mưa, hẳn chỉ chắc được khoảng ba phần thôi.”

“Mới ba phần thôi ư?” Nàng ta cười lạnh, ra lệnh, “Báo cho mọi người, tối nay không thể nào có mưa. Không ai được tin gã Cơ Việt kia!”

Mọi người thấy tiểu cô nhà mình giận đến tím mặt, cũng không dám làm trái, đành vâng mệnh.

Bởi vì được Cơ Việt cảnh báo trước nên đại đa số người đều chọn hạ trại trên phần đất cao không bị nước ngập đến, đồng thời thoa dầu xung quanh lều trại. Tuy nhiên, cũng có vài người chỉ coi lời hấn là gió thoảng bên tai, cố ý hạ trại ở khu đất bằng, bởi vì thoa dầu quanh lều sẽ dễ bị bắt lửa nên rất nhiều nhà giàu có đều giăng hai lớp lều, và còn cố ý ghim chặt để đề phòng mưa nữa.

Cả đêm trăng lên đỉnh đầu, trên bầu trời sâu thẳm, sao vẫn giăng lấp lánh, trông chẳng hề có điềm mưa gió như Cơ sư đã nói chút nào. Tuy nhiên lúc này cũng không có ai cười nhạo Cơ Việt, ngay cả đoàn người của tiểu cô Viên thị kia cũng định bụng đến sáng mai cười cũng không muộn.

Nháy mắt đã đến rạng sáng. Khi tất cả mọi người đang say giấc nồng, những người gác đêm cũng không chống chịu nổi cơn buồn ngủ, ở một góc trời đã đen sì một vùng từ lúc nào không rõ.

Một tia chớp ngoằn ngoèo mang theo âm thanh ùng ùng ầm ầm đánh thức mọi người. Tiếp theo là từng tia chớp rạch ngang bầu trời, những hạt mưa to như hạt đậu rào rào rơi xuống trắng xóa.

Bây giờ đám bộ khúc mới sức tỉnh dậy. Ban đầu ai ai cũng kinh hoàng nhìn trận mưa gió bên ngoài, bất chợt nhớ đến lều trại mình ở trên chỗ cao, bên ngoài còn toa dầu liên thờ phào nhẹ nhõm.

Đám người Tạ Quảng đang đóng giữ ở xung quanh nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng kêu gào dồn dập, họ vừa chạy ra đã thấy ở góc cửa Trần Quận Viên thị người người chìm trong màn mưa, thét gào không ngừng.

Chỉ nhìn thoáng qua Tạ Quảng đã nói ngay: “Không xong rồi, Trần Quận Viên thị không nghe theo Cơ Việt nhắc nhở nên gặp chuyện không hay rồi!” Tiếp đó cả nhóm họ đành mặc cơn mưa xối xả như trút nước, chạy đến cứu giúp.

Tiểu cô Trần Quận Viên thị ôm đầu, co ro ngồi với đám tỳ nữ trong góc lều ngập nước sắp sập. Mỗi khi có tia chớp vang lên họ càng rúc chặt vào nhau hơn.

Tạ Quảng sa sầm mặt, nhắc nhở những bộ khúc của Trần Quận Viên thị đang bận rộn dừng lại lều trại: “Người đâu, mau đưa tiểu cô của các người đến lều của Tạ thị đi, đồng thời mau lập tức tìm xiêm y sạch sẽ cho nàng ta tắm rửa thay đồ!”

“Vâng!”

Mấy tỳ phụ bước đến, cầm chân đắp lên người tiểu cô nhà mình, dẫn nàng ta đến chỗ lều của Tạ thị được dựng trên vùng đất cao. Bây giờ đám tỳ phụ mới phát hiện tiểu cô nhà mình bị sấm sét dọa sợ, lại bị dính mưa nên đã sốt đỏ bừng mặt, hơi thở nóng hổi, thật sự đỏ bệnh rồi.

Cơn mưa này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, dù rằng mưa rất nặng hạt nhưng chưa đến một khắc đã trời quang mây tạnh, đội ngũ không bị thiệt hại nhiều. Có thể nói, người duy nhất gặp phải xui xẻo trong trận mưa này chỉ có mỗi mình tiểu cô Trần Quận Viên thị yếu ớt kia thôi.

Khi Tạ Lang trở về đã là buổi trưa, còn dẫn theo hai vị đại phu phòng ngừa trường hợp không may.

Lúc bước xuống xe lừa, đi về phía đội ngũ Trần Quận Tạ thị, ánh mắt chàng khẽ nhìn lướt qua chỗ Cơ Việt theo thói quen. Bất chợt chàng khựng bước, từ từ quay đầu lại.

Chỉ thấy trong xe lừa Cơ Việt có thêm một thiếu niên mặt mũi thanh tú, vóc người cao lớn. Giờ khắc này y ngẩng đầu nhìn Cơ Việt với ánh mắt tôn kính vô vàn, còn Cơ Việt thì dịu dàng như nước, mỉm cười nhìn thiếu niên kia. Nói xong một câu, Cơ Việt còn vươn tay nhẹ nhàng xoa vết thương trên cẳng cổ thiếu niên kia nữa.

Tạ Lang sa sầm mặt, khẽ hỏi Tạ Quảng vừa chạy tới: “Tiểu lang kia là ai?”

Tạ Quảng cũng trông về phía hai người đó, khẽ “à” một tiếng rồi quay đầu bẩm: “Người kia ạ? Đó là nô lệ mà Cơ Việt mới mua về ạ, nghe nói tên Quý Nguyên, vốn là con cháu thế tộc ở Bắc Ngụy.” Rồi hắn bật cười: “Nghe Cơ Việt kể, hai người họ có duyên lắm. Hồi ở thành Tương Dương, Cơ Việt từng gặp hắn, lúc ấy cũng có ý định mua hắn về. Không ngờ từ năm ngoái đến năm nay, từ Tương Dương đến Dương Châu xa xôi đến vậy, kết quả vẫn có duyên để Cơ Việt gặp...” Tạ Quảng chưa nói xong, đột nhiên phát hiện về mặt lang quân nhà mình có gì đó không đúng, bèn ngậm miệng ngay.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiếu Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Xử lý tình địch

Tạ Lang bình thần bảo: “Đi thôi.”

Vừa vào xe lừa, Tạ Quảng bỗng nghe thấy lang quân nhà mình ho khan. Đúng rồi, rạng sáng trời đổ cơn mưa, khi ấy lang quân đang ở trong núi, chắc hẳn bị dính mưa nên bệnh rồi.

“Thập Bát lang, người có khỏe không?”

“Không cần lo lắng, uống hai bát thuốc là khỏe thôi.” Giọng chàng ôn hòa, “Đã dùng bò câu đưa tin chưa?”

Tạ Quảng ngập ngừng chốc lát mới thưa: “Rồi ạ. Đại tướng quân Lưu Nghĩa Khang năm lần bảy lượt nói xấu lang quân trước mặt bề hạ và thái tử, bảo

rằng danh vọng lang quân quá cao, lời nói và hành động của người đều mang ý thương xót cho muôn dân như đang tỏ ý rằng giang sơn Lưu Tống không thể trường thịnh như thời Tần. Lưu Nghĩa Khang còn xúi giục, danh sĩ như lang quân cần bản không cần thiết tồn tại, gã đề nghị bệ hạ mau chóng trừ khử người đi. Trong đám nhân tài thuộc lớp hàn môn như Lưu Khiên, Vương Trấn mới được bệ hạ trọng dụng cũng bắt mắt với người. Bọn họ ngầm tấu với bệ hạ là hoàng quyền Lưu Tống không cần con cháu thế gia danh vọng ngất trời như thế.”

Trong xe lừa, Tạ Lang cũng trầm mặc hồi lâu mới thở dài: “Ta đoán được từ trước cả rồi. Còn Cơ Việt, trong triều có lời đồn gì bất lợi không?”

Tạ Quảng bảm: “Cơ Việt xuất thân hàn môn, lại có khả năng tiên đoán xuất quỷ nhập thần, đến nay vẫn không có ai dám nói gì.”

Tạ Lang dịu giọng: “Như vậy cũng tốt.” Lát sau chàng lại dặn, “Phía trước là huyện Kỳ Thủy, người cử người đi mua mấy hạ nhân về đây.”

“Vâng.”

Vì Tạ Lang trở lại nên đội ngũ đã có người thủ lĩnh, cả đội như bưng bình, chỉnh tề lên đường. Xe Cơ Việt chạy một lát, vô tình lại vượt lên đầu đội ngũ. Hết nhìn xe lừa của Tạ Lang lại quay sang nhìn xe của nhóm tiểu cô Lang Gia Vương thị, Trần Quận Viên thị.

Hiển nhiên trận mưa rào lúc rạng sáng đã nâng danh quốc sư cho Cơ Việt, mấy tiểu cô đại sĩ tộc ấy vừa thấy hẳn nhìn mình đã vội quay mặt né tránh, ngay cả ánh mắt thân thiết thường ngày của đám Lạc Hoa Nùng cũng mang theo vài phần kính trọng.

Đặc biệt là thứ nữ của Trần Quận Viên thị kia, bệnh tình còn chưa khỏi, cả người trông khá tiều tụy. Giờ phút này thấy ánh mắt lạnh lùng của Cơ Việt, nàng ta sợ sệt co rụt cổ lại, kéo phất mành xe xuống, nào còn dám vé vênh vào như ngày hôm qua chứ?

Cơ Việt hơi buồn cười nhìn tình cảnh này. Tới qua, hẳn tiên đoán trận mưa kia có vẻ thần kỳ, song nói thật là không đáng nhắc đến. Từ thượng cổ đến giờ, hiện tượng thiên nhiên, thời tiết thay đổi đã sớm có vô số câu ngạn ngữ dự đoán. Ví dụ như là “Gió Nam mùa xuân mưa rào rạt, gió Nam mùa hạ bầu trời trong”, “Sáng nổi gió Đông mưa suốt đêm, tối nổi gió Đông đầu có khô”...

Tuy nhiên trong thời đại kiến thức bị lũng đoạn thế này, dù cho thế hệ đi trước có đúc kết ra bao nhiêu kiến thức khí tượng thì cũng rất ít người biết được. Kịp trước, Cơ Tự nhập vào ngọc bội của Tiêu Đạo Thành, theo đệ đệ đến tận khi lên ngôi để vương nên gặp được vô số cao nhân dị sĩ, lĩnh hội được bao nhiêu lượng kiến thức sâu rộng, vì thế mới tiên đoán được chính xác trận mưa tối qua.

Đội ngũ đi được khoảng mười dặm thì mặt trời lại bắt đầu lặn xuống phía Tây. Đến chiều, mọi người đã dừng chân cách huyện Kỳ Thủy ba bốn mươi dặm. Bấy giờ cửa thành đã đóng, hơn nữa đội ngũ nhân số quá đông, đi cả ngày chỉ được ba bốn mươi dặm thôi, nên dù biết rõ huyện thành còn cách đó không xa, cũng phải chấp nhận hạ trại nơi hoang dã.

Cơ Việt vừa xuống xe lừa đã gặp Tạ Quảng dẫn theo mấy người đến, hành lễ với Cơ Việt rồi quay sang nói với bốn người phía sau: “Đây là Cơ đại lang chủ nhân của các người, đến làm lễ ra mắt đi.”

Bốn người kia rối rít vái chào, Tạ Quảng giải thích với Cơ Việt đang trở mặt ngạc nhiên: “Lang quân nói, Đại lang bên ba bên ngoài không ai hầu hạ bất tiện lắm. Tuy bốn người này đều xuất thân thấp kém nhưng gia cảnh trong sạch, lại nhanh nhẹn, Đại lang cứ yên tâm sai sử.”

Cơ Việt khó hiểu nhìn Tạ Quảng chăm chăm. Bọn họ bốn ba bên ngoài đâu phải mới một hai ngày, nhưng đến giờ Tạ Lang mới đưa cho mình mấy hạ nhân là sao? Rồi Cơ Việt nhìn sang bốn hạ nhân kia, đứng đầu là một nam nhân trung niên mặt mày lạnh lợi tên là Nhậm Tam, người này nói tiếng Dương Châu lưu loát, còn vô cùng rành rọt tất cả mọi chuyện ở Dương Châu. Phía sau Nhậm Tam là một thanh niên tên Trần Khởi, dáng vẻ và khí chất tương tự với Quý Nguyên, nhưng có vẻ chín chắn và xử sự chu đáo hơn. Sau nữa là hai tỷ nữ chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Người mặt tròn tên A Kỳ, thanh tú lễ phép, nói chuyện nhỏ nhẹ dịu dàng. Người còn lại tên Tư Nhi, trắng trẻo xinh xắn, mặt luôn tươi tắn nét cười, giọng nói giòn giã, rất dễ lấy được cảm tình từ người khác.

Cơ Việt trầm nghĩ, chắc hẳn Tạ Lang thấy mình mua Quý Nguyên làm hạ nhân nên dứt khoát đưa thêm mấy người đây mà. Thế là gặt đầu với Tạ Quảng, mỉm cười: “Thập Bát lang đã có ý tốt, vậy thì ta xin nhận.” Rồi hẳn quay đầu dặn dò mấy hạ nhân mới, “Các người đi giúp mọi người dựng lều đi.”

“Vâng.”

Song, Cơ Việt không ngờ là, sau khi hẳn đi dạo một vòng, vừa trở lại doanh trường của mình đã nghe thấy tiếng cười vui vẻ vọng tới từ đằng xa. Càng đến gần hơn càng nghe rõ tiếng A Kỳ riu rít trò chuyện với Quý Nguyên: “A Nguyên, thuốc nấu xong rồi. Đại phu dặn những vết thương trên người huynh không còn đáng ngại, nhưng sẽ để lại di chứng đấy. Để đảm bảo về sau, huynh phải uống cạn chén thuốc này đây.” Tiếp theo lại nghe giọng A Kỳ thùy nị truyền đến, “Tranh thủ lúc trời còn sáng, huynh mau cỡi áo ra đi, ta và lại lành lặn cho huynh.”

Cơ Việt thoáng nhìn họ, nàng thiếu nữ thì cúi đầu may vá, miệng lẩm nhẩm nhưng giọng nói ẩn chứa dịu dàng, còn gã thiếu niên thì ngoác nhìn nàng ta, trên gương mặt trầm tĩnh chứa chan tình cảm. Họ chỉ ngồi đó thôi đã toát lên một khung cảnh ấm áp thuộc riêng họ mà người ngoài không cách nào chen ngang cho được.

Cách đó không xa, Tạ Quảng nhìn theo ánh mắt Tạ Lang, kinh ngạc thốt: “Ồ nhanh vậy? Xem chừng Cơ tiểu cô còn rất ngạc nhiên ấy.” Nói đến đây hẳn lại liếc sang lang quân nhà mình, lòng thầm kinh hãi: Đám Tiêu Dịch, Lạc Hoa Nùng cũng từng có ý với Cơ tiểu cô, nhưng lang quân nhà mình lại chẳng buồn đếm xỉa. Vậy mà một tên hạ nhân còn con như Quý Nguyên lại làm lang quân phải để mắt, đã thế còn đích thân chọn bốn hạ nhân đưa sang cho Cơ tiểu cô nữa.

Tạ Lang nhếch cười, đắm đắm nhìn Cơ Việt đang đứng lặng người: “Người từng chịu quá nhiều tổn thương như Quý Nguyên sẽ không thể nào kháng cự được tình cảm của một cô nương dịu dàng bao dung được đâu.”

Thật ra, từ xưa Tạ Lang đã lờ mờ đoán được ý nghĩ kén rể kế thừa huyết mạch Cơ thị từ sâu trong nội tâm Cơ Tự rồi. Thế nên với những người có thân phận con cháu thế gia, ưu tú hơn người, chàng sẽ chẳng buồn để ý đến. Nhưng nếu đối phương là con cháu hàn môn hoặc kiểu hạ nhân như Quý Nguyên thì chàng phải đề cao cảnh giác.

Có điều, với thân phận là Tạ Thập Bát của Trần Quận Tạ thị, tất nhiên chàng khinh thường việc phải đi đối phó với những người có thân phận thấp kém kia. Chàng chỉ cần đưa hai tỷ nữ tính cách khác nhau đến, quan tâm chăm sóc gã thiếu niên đã chịu đủ khổ nạn thì sẽ dễ dàng đánh bay ý nghĩ mới vừa nảy sinh của Cơ Tự thôi.

Hơn nữa, nếu nàng thích kiểu thiếu niên như Quý Nguyên, ngoại trừ gã nô bộc Trần Khôi kia, chàng có thể mua thêm cho nàng mười mấy người khác có khí chất tương tự, nhưng xử sự chín chắn và biết chừng mực hơn. Chàng sẽ cho nàng ngắm thỏa thích, để nàng hiểu rõ, người khác còn tỏ tường những chuyện nàng nghĩ đến hơn cả nàng. Vì vậy, mãi mãi không ai dám mạo hiểm đắc tội đại quý tộc như chàng, chịu đi ở rể, chịu để con con cái không mang họ mình, cộng thêm phải đi ứng phó vô số phiền phức do mỹ mạo của nàng mang đến cả. Ví dụ như Quý Nguyên, y cũng phải lựa chọn một người mang thân phận tỷ nữ để tiếp nối hương khói cho Quý thị của mình chứ đúng không?

Nghĩ đến đây, Tạ Lang rũ mắt mỉm cười, thần nhiên căn dặn: “Đi nói với A Tự ta ngã bệnh rồi.”

Tạ Quảng vội vàng thừa vâng rồi chạy đến bên cạnh Cơ Việt. Thấy Cơ Việt mang tâm sự nặng nề, tuy sách nằm trong tay nhưng lại cầm ngược mà chẳng hay, chốc chốc lại nhìn về phía A Kỳ và Quý Nguyên, Tạ Quảng buồn cười, khẽ giọng bẩm báo: “Cơ đại lang, lang quân nhà ta mời người qua đó.”

Thấy Cơ Việt nhìn với vẻ thắc mắc, Tạ Quảng nghiêm túc nói thêm: “Có thể Đại lang không biết, quốc sư Bắc Ngụy là cao thủ đạo gia đứng đầu thiên hạ, nghe nói có bản lĩnh quỷ thần khó lường. Lần này Đại lang đến Dương Châu gặp mặt quốc sư Bắc Ngụy, có khả năng phải thi thố một trận với hán đại diện cho hai nước Bắc Ngụy và Lưu Tống. Vì lo lắng cho chuyện của Đại lang, lang quân nhà ta biết đại sư Hư Minh cao thủ đạo môn đang ẩn cư nơi núi rừng gần đây, nên hôm qua vội vã đến cầu kiến, mời ngài ra giúp một phen. Ai ngờ tối qua bị mắc mưa, giờ bệnh trở nặng...”

Tạ Quảng còn chưa nói hết Cơ Việt đã cắt cao giọng: “Chàng bệnh rồi sao?”

Tạ Quảng gật đầu: “Người đưa cả đại phu về chữa bệnh mà.”

Cơ Việt lập tức quay người: “Vậy ta đi xem một chút có tiện không?” Dù miệng hỏi thăm nhưng chân đã thoăn thoắt đi về phía doanh trướng của Tạ Lang rồi.

Tạ Quảng đi sau vài bước, nhìn theo bóng lưng hốt hoảng của Cơ Việt, thầm buồn cười: Cơ tiểu cô này thật là. Rõ ràng yêu lang quân nhà mình đến khắc cốt ghi tâm, vậy mà quay lưng còn đòi kén rể, gả cho người khác. Lang quân nhà mình thông minh bậc nào, dù cho nàng có ẩn giấu rất sâu đi nữa làm sao có thể qua mắt được người cơ chứ?

Chỉ phút chốc Cơ Việt đã đến trước cửa doanh trướng Tạ Lang, còn chưa đi vào đã ngửi thấy mùi thuốc xộc ra từ bên trong, kèm theo tiếng ho húng hắng của chàng. Bàn tay toan mở cửa lều bỗng run nhè nhẹ, đứng bên ngoài nghe ngóng rất lâu mới dám chậm rãi bước vào.

Tạ Lang ngồi dựa lưng về phía Cơ Việt, đang viết gì đó. Dáng chàng thẳng tắp, vạt áo chấm đất, ánh nến lập lờ càng tô điểm cho hình bóng kia như mộng ảo. Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, chàng lại ho khan hai tiếng mới hắng giọng hỏi: “A Tự đã đến rồi sao?”

Cơ Việt lí nhí “ừ” một tiếng.

Tạ Lang vẫn tiếp tục viết, không hề ngoảnh lại, vừa ho vừa hỏi: “Đủ người hầu hạ không? Tuy bốn người kia chỉ là hạ nhân nhưng ta đã tra rõ lý lịch nhà họ, đều đáng tin cậy, nàng có thể an tâm sai bảo.” Không đợi Cơ Việt trả lời, Tạ Lang lại giảng giải, “Thời này giặc cướp hoành hành, có thể nàng không biết, một vài người thật ra xuất thân ban đầu là nô bộc bình thường, vì thấy chủ nhân giàu có nên nảy lòng tham. Cho nên việc chọn nô bộc là việc quan trọng nhất của bất cứ gia tộc nào, nàng hiểu không?”

Cơ Việt lại vội “ừ à”.

“Sau này nàng muốn mua nô bộc nào cứ nói với ta trước một tiếng, để ta kiểm tra cho nàng được không?”

Giờ khắc này giọng chàng rất dịu dàng. Cơ Việt chỉ biết dờ dẩn nhìn Tạ Lang, trong thâm tâm biết rõ đây là chàng lo lắng cho mình mà thôi, bèn nhẹ giọng đồng ý: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Bái kiến Cơ sư

Lúc này, Tạ Lang quay đầu lại. Ánh trắng sáng ngời và đốm lửa hắt vào doanh trướng, soi tỏ khuôn mặt chàng, tôn lên phong thái sang quý hơn người.

Cơ Việt ngoảnh lại, ngơ ngác thật lâu không hề lên tiếng. Bản thân đã trải qua trăm năm luân hồi, khổ công học hành, khó khăn lắm mới đạt tới cảnh giới có thể cùng chàng mỉm cười tương ngộ, nhắm rượu một phen. Như vậy đã đủ rồi, không cần nhiều hơn nữa

Tạ Lang đã đi tới bên Cơ Việt, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay kéo phất lại. Trong cơn hoảng hốt, Cơ Việt khẽ nghiêng người, được Tạ Lang ôm gọn vào lòng.

Cơ Việt vừa nhúc nhích thì hai cánh tay đã bị giữ chặt, Tạ Lang ghé vào tai, thủ thủ gọi tên: “A Tụ, A Tụ...”

Giọng chàng cực kỳ dịu dàng, dường như ẩn chứa nỗi nhớ nhung da diết, khiến Cơ Việt dờ dẩn, thôi cả gậy dựa.

Tạ Lang cúi đầu, vui mặt vào hóm cổ Cơ Việt. Qua hồi lâu, chàng mới âm ỉ nói: “A Tụ, ta bị bệnh rồi...”

Cơ Việt chỉ “ừ” một tiếng ngắn ngủn. Dội mãi không thấy Cơ Việt nói thêm gì, Tạ Lang càng tỏ vẻ uất ức hơn, lầm bầm: “Ta bị bệnh, cứ ho sù sụ, uống thuốc mãi chẳng hết.” Chàng đã phải dùng đến thuốc mà nàng còn không chịu hỏi thăm chàng lấy một câu ư!

Cơ Việt hơi buồn cười, rũ mi, khe khẽ trấn an: “Bệnh nhẹ mà, chẳng mấy sẽ khỏi thôi.” Giọng điệu lạnh nhạt hết mức có thể.

Tạ Lang im lặng rất lâu, ngay khi Cơ Việt chuẩn bị thoát khỏi vòng ôm của chàng thì Tạ Lang bỗng ho khan vài tiếng, cất giọng khàn khàn: “A Tụ, bệ hạ chuẩn bị ra tay với ta rồi.”

Gì cơ? Gần như chàng vừa dứt lời, Cơ Việt chợt sững người lại, như thể bị dội nước đá từ đầu đến chân, thoát cái lạnh thấu xương. Đây là nỗi sợ hãi thâm kín của bản thân từ rất lâu rồi.

Thời khắc này, Cơ Việt chợt tưởng tượng nếu có một ngày, bất kể mình trẻ non lợi suốt, tức giận cỡ nào, rồi bao nước mắt đều không thể được gặp chàng nữa, càng không thể nói với chàng đôi câu, đây là chuyện đáng sợ nhường nào? Dù rằng bản thân đã dự tính họ sẽ chia xa mỗi người mỗi nơi, từng người yên vui với gia đình của mình. Song dù thế nào, điều kiện tiên quyết nhất chính là người ở trước mắt đây nhất định phải sống, phải sống an bình tốt đẹp, tốt nhất là mãi mãi ung dung tự tại như bây giờ.

Trong lòng càng sợ hãi, Cơ Việt càng trầm lặng. Một lát sau mới bình tĩnh hỏi: “Ai kích động chuyện này? Hoàng đế chuẩn bị làm gì với chàng?”

Biểu hiện của Cơ Việt quá ung dung, giọng nói quá bình tĩnh khiến Tạ Lang vô thức sinh ra ảo giác như đối phương không hề quan tâm đến mình. Tạ Lang đã từng nghĩ, Cơ Việt lòng dạ sắt đá, khi nghe đến tin ấy cũng sẽ mềm lòng. Thậm chí chàng còn cho là sau khi nghe xong, có lẽ Cơ Việt sẽ cảm thấy dỗi người ngắn ngủi, cần tận hưởng lạc thú trước mắt, không hề kháng cự chàng nữa kia.

Bởi vì biểu hiện của Cơ Việt ngoài dự đoán của Tạ Lang nên lần này chàng im lặng. Nhìn Cơ Việt hồi lâu, Tạ Lang mới mở miệng, chàng không trả lời câu hỏi kia, ngược lại khẽ cười gọi: “A Tụ.”

Giọng chàng quá mức tha thiết, chỉ gọi tên nàng mà như thể gió xuân vờn quanh, trăng đêm tương tư, thật là tình cảm dịu dàng triu mến. Trong phút chốc, Cơ Việt trầm nghĩ: Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao chàng luôn giữ mình trong sạch, nhưng không ai nói chàng không phong lưu đa tình rồi.

Thấy Cơ Việt không đáp, Tạ Lang cúi đầu, đôi môi hoàn mỹ tựa cánh cung khẽ đặt một nụ hôn trên viền môi đào kia, theo sau là giọng nói vô cùng dịu dàng: “A Tụ, ta không biết mình còn có thể sống được bao lâu, có lẽ là một năm hoặc cũng chỉ là một tháng, nhưng chỉ cần ta vẫn còn sống, nàng nhất định phải ở bên cạnh ta được không? Nàng đừng biến mất khỏi tầm mắt ta quá xa, nếu vậy ta sẽ không kịp nhìn nàng lần cuối, không kịp nắm tay nàng đi xuống đường hoàng tuyền...”

Nghe đến đây, Cơ Việt cười lạnh: “Ồ, chàng muốn dẫn ta xuống đường hoàng tuyền sao? Vậy người trong gia tộc của chàng thì sao? Mẫu thân chàng thì sao? Vị chính thê Lang Gia Vương thị mà chàng muốn kết hôn thì sao?”

Tạ Lang chỉ cười tùm tùm, không tiếp lời.

Cơ Việt gằn giọng: “Thảo nào lần trước còn nói nếu ta chết trước thì chàng sẽ đuổi theo sau, thì ra cái mà chàng gọi là đuổi theo chính là thế này.”

Chàng thì thầm bên tai Cơ Việt: “Đúng vậy, cái này gọi là sống chết có nhau. Rất nhiều sĩ tộc trên thế gian này đều tin có kiếp sau, cho nên họ đã chuẩn bị mộ phần cho mình từ sớm, còn quyên tặng vô số tiền bạc cho chùa chiền, chỉ mong bức họa của mình có thể treo bên cạnh bức bích họa của Phật tổ. Còn ta ư, ta hoàn toàn không tin những thứ này, bất kể sau này xương cốt hóa tro tàn hay làm mồi cho lũ kiến cũng không sao cả. Nhưng bây giờ ta lại nghĩ, khi ta đã biến mất khỏi cõi đời này, A Tụ nhẫn tâm như vậy không chừng chỉ khóc thương ta một hồi, sau đó lại vô tư lự gả cho người khác rồi sinh con đẻ cái, nàng bảo ta cam tâm sao được? Cho nên ta mới nghĩ, dù thế nào đi nữa, nếu không đưa A Tụ cùng đi xuống hoàng tuyền, ta chắc chắn sẽ không chết được thanh thản.”

Tạ Lang chậm rãi lùi về sau một bước, tươi cười gọi người bên ngoài: “A Quảng!”

Tiếng bước chân vang lên, chỉ trong nháy mắt, giọng nói bình thản truyền đến: “Lang quân cho gọi thuộc hạ?”

Tạ Lang vẫn đang cười hòa nhã với Cơ Việt, lười nhác ra lệnh: “Sắp xếp năm mươi người tinh nhuệ đi theo Cơ đại lang, từ nay về sau họ đều mang họ Cơ!”

Dường như Tạ Quảng hơi sững sốt, một lát sau mới trầm giọng đáp: “Vâng!”

“Còn nữa.” Tạ Lang thân nhiên tiếp tục ra lệnh, “Cơ đại lang nói, nếu ta chết hán nguyện ý tuân táng theo ta, các người phải giúp Cơ đại lang nhớ rõ điều này.”

Tạ Quảng thừa vâng rồi mới rời đi. Tạ Lang quay đầu lại cười tươi rồi nhìn thẳng vào mắt Cơ Việt, ôn tồn nói: “Ta đã thu xếp hậu sự của mình xong xuôi rồi. Tiếp theo chúng ta nên bàn đến chuyện khi còn sống thôi.”

Cơ Việt lạnh mặt, hờ hững buông lời: “Chuyện khi còn sống ư? Chuyện khi còn sống có gì hay mà nói? Chẳng dám cưới ta làm chính thê, dám thê cả đời này chỉ cần mỗi mình ta sao? Nếu là vậy, chẳng muốn ta sống chết có nhau cũng còn đáng giá, nhưng bây giờ á...” Cơ Việt cười khẩy, dứt khoát đẩy cánh tay Tạ Lang, quay người sải bước nhanh chóng ra khỏi doanh trường, đến khi hòa mình vào trong màn đêm mới đột ngột dừng bước, ngoảnh lại nhìn doanh trường của Tạ Lang.

Dưới ánh trăng, chàng đang đứng nơi cửa doanh trường, tay áo rộng tung bay, nhìn về phía này. Cơ Việt nhìn bóng dáng của chàng từ xa, đứng im hồi lâu mới trở về doanh trường của mình. Đêm nay ánh trăng mờ mờ, Cơ Việt trần trọc khó ngủ, tỉnh lại mấy lần giữa đêm, cho đến rạng sáng mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Ngày hôm sau, đội ngũ tiếp tục lên đường. Có lẽ trong đội ngũ có thêm vài tiểu cô Lang Gia Vương thị, còn rất quan tâm tới Tạ Lang, chẳng không muốn để người khác nghi ngờ thân phận Cơ Việt, sợ nhiều người nhiều chuyện nên dọc đường đi không gọi Cơ Việt đến nữa.

Thoát cái, hai mươi mấy ngày đã qua, hiện tại đội ngũ chỉ cách thành Dương Châu hai ngày đi lại. Buổi trưa, mười mấy con cháu thế tộc gia nhập đội ngũ, phần lớn họ đều là nam nữ thiếu niên.

Họ đều là con cháu thế tộc ở quận Vọng thuộc Dương Châu. Lúc trông thấy cờ của Tạ thị từ xa đã reo hò ầm ĩ, tiếp theo lại nhìn thấy cờ của Lang Gia Vương thị càng vui mừng khôn xiết. Mới đầu họ vội vàng đón đường nhóm Lạc Hoa Nùng, phát hiện mình không thể đến gần Tạ Lang bèn nhanh chóng lại gần đội của Lang Gia Vương thị.

Từ khi tiểu cô của Trần Quận Viên thị bị Cơ Việt dọa sợ, đến tận giờ vẫn mặt mày phờ phạc. Đường muội của Lạc Hoa Nùng muốn nịnh nọt tiểu cô Viên thị bèn dốc hết tâm tư hỏi dò, sau khi nghe xong câu chuyện, vị đường muội kia lập tức nổi cơn phẫn nộ, gắt giọng: “Mặc kệ hán có phải quốc sư hay không, cùng lắm cũng chỉ là một kẻ hán môn, hán dám đối xử với tỷ tỷ thuộc gia tộc đứng đầu sĩ tộc, thật đúng là to gan lớn mật!” Vị đường muội kia lại dịu giọng an ủi, “Tỷ tỷ đừng buồn bực nữa, muội muội không có tài nào khác, chỉ vô cùng thích trừng trị kiểu người đề tiện không biết trời cao đất rộng như hán. Tỷ chờ đấy, muội sẽ lập tức ra tay, bắt tên Cơ Việt kia phải quỳ xuống dập đầu nhận tội giúp tỷ!”

Giọng ả không nhỏ, mọi người xung quanh đều nghe rõ, vừa dứt lời thì một lang quân thế tộc ở Dương Châu cũng nổi giận, hán quay sang nói với những người khác: “Nữ nhi của đại gia tộc Vương - Tạ - Viên lại sợ một kẻ hán môn tép riu sao? Quả thật nực cười.” Những người khác cũng thi nhau hòa theo.

Ngay lúc tiếng kêu la của đám tiểu cô tiểu lang càng lúc càng vang, muốn một lòng xu nịnh sĩ tộc hàng đầu, hạ quyết tâm đâm đạp Cơ Việt để được tiểu cô hai nhà Vương - Viên coi trọng, đột nhiên trên con đường cái phía trước truyền đến tiếng reo hò càng lúc càng lớn.

Trong nháy mắt, một đàn ngựa như dòng nước lũ xuất hiện trước mặt mọi người. Đối với thế tộc Lưu Tống, ngựa là loài vật rất đáng sợ, mà đội kỵ sĩ kia còn khoảng hơn ba bốn trăm người. Hơn nữa họ chẳng những cưỡi đàn ngựa cao lớn mà ai nấy đều khí vũ hiên ngang, thân thủ nhanh nhẹn, tuấn tú hoặc nho nhã nhưng lại điêu luyện tháo vát, ai ai cũng xuất sắc.

Tiếng vó ngựa “cộc cộc” càng gần hơn, dần dần đám tiểu cô thế tộc im bật, đám tiểu lang cũng không nói gì thêm nữa, cả đám rụt vào trong xe, vừa bắt an vừa sợ hãi dõi theo những người đang đi tới.

Chẳng mấy chốc, những kỵ sĩ kia đã vọt tới đầu đội ngũ. Chỉ còn khoảng hơn trăm bước nữa, một kỵ sĩ liền bước ra từ đám người, chấp hai tay rồi hô lớn: “Xin hỏi đại sư Cơ Việt có ở đây không?”

Tạ Quảng lập tức trả lời rõ ràng: “Có.” Hán phát tay, mấy chiếc xe đi trước xe Cơ Việt đều lui sang hai bên đường, chỉ còn lại xe lừa của Cơ Việt ở giữa.

Trông thấy Cơ Việt mặc bộ huyền y từ phía xa, nhóm kỵ sĩ đồng loạt huyết sáo, giục ngựa lao tới.

Nhìn đoàn kỵ sĩ với khí thế át người, tiểu cô Lạc thị cười khẩy: “Xem đi xem đi, không cần chúng ta ra mặt cũng có rất nhiều người muốn trừng trị tên hán môn đề tiện kia rồi!”

Ả vừa nói xong, đàn ngựa đã lao đến cuốn theo cát bụi mù trời tới trước mặt Cơ Việt, chỉ thấy hơn ba trăm kỵ sĩ đồng loạt trở mình xuống ngựa, hành đại lễ với Cơ Việt. Người thủ lĩnh hăng giọng thưa: “Nghe nói Cơ sư định đến Dương Châu, thuộc hạ tới đây trợ ư!”

Ba trăm kỵ sĩ đồng loạt hô vang: “Nguyện giúp Cơ sư thể hiện uy phong của Lưu Tống!” Tiếng hô truyền khắp nơi nơi, như vang cả cõi đất trời.

Không ngờ tình huống lại hoàn toàn trái ngược, tiểu cô Lạc thị tái mặt, còn đám tiểu lang thì mắt tròn mắt dẹt, xi xầm bàn tán.

Vào lúc này, phía trước lại vang lên tiếng nói: “Xin hỏi đây là đội ngũ của Cơ đại sư Cơ Việt phải không?”

Lần này Quý Nguyên đáp lời, hán hô to: “Đúng vậy.”

Lại một loạt tiếng hoan hô truyền đến, người kia cao hứng nói: “Chúng ta là học trò của thư quán Hàn Sơn - Dương Châu, cố ý tới đây trợ uy cho Cơ sư!”

Nơi xa vang lên tiếng bước chân, một người trung niên hắng giọng hỏi: “Xin hỏi Cơ sư ở đâu? Lý Cát của Vu Quân đạo bái kiến!”

“Tuần Hồng của Bạch Gia đạo bái kiến Cơ sư!”

“Ngụy Tú của Thượng Thanh đạo bái kiến Cơ sư!”

“Cát Văn của Linh Bảo đạo bái kiến Cơ sư!”

“Sài Viễn của Tam Hoàng đạo bái kiến Cơ sư!”

Trong tiếng bái kiến trong trẻo vang lên, nhiều nhân vật thuộc cấp tông sư của các đại môn phái đạo môn mặc đạo bào rồi rít xuất hiện trước mặt mọi người. Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu thôi, lập tức có một đội ngũ tiến lại gần, mà đội ngũ này toàn là người hàn môn ở xung quanh Dương Châu tập hợp lại. Vừa nhìn thấy Cơ Việt, họ lại cúi đầu bái lạy.

Chẳng bao lâu, theo đuôi Cơ Việt đã có hơn hai nghìn cao thủ của các môn phái. Những cao thủ này phần lớn đều là người xuất thân hàn môn hoặc của đạo gia. Họ đều là những trang tuấn kiệt đương thời, vì vậy ai cũng có phong thái phi phàm, hiện tại đứng nghiêm trang phía sau Cơ Việt, nhất loạt vâng lệnh hần.

Đến lúc này, bất kể tiểu cô Lạc thị hay đám tiểu lang nào dám mạnh miệng nữa, chỉ biết co rúm người lại, gần như không thốt nổi tiếng nào.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Kiêu Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.